Digitized by Google

6
3- f
6

6
2 E
30

6-3.f.6

II 11
7 7
B B

ROMA

VRBANI BOLZANII
BELLVNENSIS
GRAMMATICÆ INSTITVTIONES
IN GRAECAM LINGVAM

VLTIMA IPSIVS CENSVRA
EDITIONE QVE
PROBATÆ.

AC POST LONGAM SVPPRESSIONEM
TANDEM IN LVCEM EMISSÆ

ADDITO INDICE RER. NECESSARIAR.
LOCVPLETISSIMO.

VENETIIS.MM.D.D. XLV.

IOANNES RABANVS SIRENIVS
STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS.
S. P. D.

ACCIPITE Tandem Studioſi Adoleſcentes ueras Vrbani Bolzanii Bellunenſis Inſtitutiones in Græcam Linguam. Eas quidem extremo uitæ ſuæ tempore recognitas, ac diligentiſſime caſtigatas; Verum per annos uno minus Viginti apud Io. Tacuinum Librarium occultatas, quàm diu ſcilicet poſt Vrbanum deſideratum Is ſuperuixit ab eo tempore, quo has à Clariſſimo uiro Daniele Ranerio Senatore Veneto acceperat, ut iterum imprimeret, non ut ſupprimeret. Nunc autem poſt Tacuini obitum cura & diligentia Thomæ Miliarii Bellunenſis, Iuuenis bonis omnibus artibus & diſciplinis ornatiſſimi cum de tenebris illis ſint eductæ in lucem, Pierii Valeriani ipſius Vrbani Nepotis uigilantia, ut in publicum ederentur, procuratum. Qui licet & ualetudinarius eſſet, & aliis diſtentus curis, aſſiſtere tamen operi uoluit, neq; laborem ullum recuſauit, ut, qua fieri potuit, omnia eſſent ex Patrui ſui ſententia peremendata. Quare ſanctiſſime hoc uobis affirmare poſſum, editum demum opus, ut Vrbanus probatiſſimus, atq; Eruditiſſimus uir digeſſerat, abſolueratq;, & extremo ſuo iudicio comprobarat. Siquid uero inuerſum a mancipibus in collocatione litterarum inueneritis, eo mihi eritis æquiores, quod e prelis nullum unquam opus prodiit, quod non aliqua eſſet litteræ alicuius labe contaminatum; Nam neque arbor tam felix ulla eſt, ut interdum non aliquis eius fructus aut putreſcat, aut tinea corrodatur. Bene ualete, & ubi conatu omni, ut ſatis uobis fieret, elaboratum a nobis intellexeritis, æqui boniq; omnia conſulite.

ΜΑ'ΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥ'ΡΟΥ ΤΟΥ͂ ΚΡΗΤΟ'Σ ΕἸΣ ΟΥ'ΡΒΑΝΟ'Ν ΒΩΛΙΖΑ'ΝΙΟΝ.

Τοῦ πρὸς θεὸν μὲν εὐσεβοῦς, τῶν δὲ βροτῶν
πολλοὺς μὲν εὖ ἔρξαντος ὅσ' ἂν ἔσθενεν,
ἔργοις δὲ μὴ βλάψαντος, ἢ λόγοις τινά.
τοῦ τὸν μοναστὴν, εὐγαλήνως ἥσυχον,
ἄθωον, αὐταρκοῦντα, λιτὸν, εὔφρονα,
ἐλεύθερον, στέρξαντος ἀψευδῆ βίον
τοῦ τὴν ἀριστάρχειον οἰζυρὰν τέχνην.
μᾶλλον δὲ πουλύκρανον ὕδραν ἐμμονὲς
αἰεὶ καταθλήσαντος, εὐφρόνας θ' ὅλας
ἐτυμοδίφοις σκινδαλάμοις γλωσσημάτων
παλιμβόλοις τε συλλαβῶν μετατροπαῖς,
λαμπρὰς ἀναλώσαντος ἄχρις ἡμέρας,
ὅ δ' ἐστὶ μόχθος. ὃν ταλαιπώρῳ ξένε
τυχῇ τυλίσσων, τὰς πολυγνάμπτους φορὰς
διεκδραμῇ κάλλιστα τῶν ἀν' Ἑλλάδα
λοξῶν στροφαλίγγων καμπύλων θ' ἑλήσιων
αὐτὸς σεαυτὸν ἐν ζόφῳ ποδηγετῶν.
ἐπὰν δ' ἀναχθῇς εἰς τὸ φῶς, ἀνηλίους
μελαμπέπλου κευθμῶνας ἀγνοίας φυγὼν
δέλτοις ἐναργῶς ταῖσδε δᾳδουχούμενος,
εἴς τ' ἀνθεμώδεις εὐδρόσσους πολυῤῥόδους
λειμῶνας ἐλθὼν, ξυγχορευτὴς ἐννέα
γένῃ Διὸς κούραισι λωφήσας πόνων,
μὴ δυσχαριστεῖ τῆμος, ἀλλὰ τὴν χάριν
μέμνησο τῷ ἅψαντι δᾷδα καὶ σέλας·
Οὐρβανὲ φήσας χαῖρε, καί σοι Ζεὺς μέγας
λαμπτῆρος ἀντὶ τοῦδε τῷ, πελασγικῶν
ὅρμον ἐελδομένοισι πυρσεύσας ἔχεις,
δοίη μετ' εὐαίωνα τοῦ γήρως ῥοπὴν
τῶν τῇδ' ἀπαλλαγέντι, κληρούχῳ πέλειν
χώρας μακαίρας τῆς ἀν' εὐρὺν οὐρανὸν
θείοις τ' ἐποπτήρεσσι συμβιοῦν ἐκεῖ
τριλαμποφώτου καὶ δισηλίου φάους.

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΚΑΡΤΕΡΟΜΑΧΟΥ.

Οὐρβανοῖο λαβὼν μικρὸν πόνον οὔποτ' ἄπρακτος
Γραμματικῆς ἴσθ' ὢν τῆς πολυγλωσσοτάτου,
Ἐκ τούτου δ' ἄλλων πειρήσεαι εὐθὺς ἁπάντων
Εὐξυνέτων, μικρὸν βιβλίον, ἀλλὰ πολύ.

ΝΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ ΦΑΥΣΤΟΥ.

Εἴαρος ἀρχομένοιο, καὶ ἀντέλλοντος ἂν οὖδας
ἄνθευς, καγχαλάᾳ πᾶν γένος ὑψιπετῶν.
Ἐκ λαγόνων βάλλει μὲν ὑπὸ στέγα τέκνα χελιδών,
φρουρεῖ δ' ὡς φιλόπαις ἕρκει πηλοχύτῳ.
Τόφρα χθὼν ζεφύρῳ καταλείβεται, ἀσπασίως τε
ἔργα βοῶν ῥαίνει ὄμβρος ὁ φυλλοτόκος.
Προβλῆτες δ' ἄνεφ πάμπαν ῥηγμῖνες ἔασι,
πᾶσαι τ' ἀκροπόλεις, κἠνεμόεν τέμενος.
Εὔδια νηνεμίη τε κατ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον,
πλοῖα τ' ἀποπροκαλεῖ κῦμα γαληνιόων.
Δὴ τότ' ἐρυσσάμενος ψάμμοθεν μακρὸν εἰς ἅλα δῖαν
ἔμπορος ἀφροκόμοις σέλμασι ναυτίλεται.
Οὐρβανοῖο παρόντος ἐΰστροφα πείσματα βίβλου
λύσατε ὥς τε πλέειν γραμματικῆς πέλαγος.
Ἤδη γὰρ κλίσεων κρυερὸν βυθόν, οἴδματά τε γλώσσης
παντοίας τοῦδε φροῦδον ἔθηκε νόος.
Ἤδη καὶ φθόγγων προβολὴν στονόεσσαν ἔδειξεν
οὗτος, καὶ κανόνων κρυπτομένων σπιλάδας.
Οὗτος ἔην ὑμῖν ἄνθος, πρώτη τε χελιδών.
οὗτος ἔην ζέφυρος, πλέετε θαρσαλέοι.

ἸΩΆΝΝΟΥ ΒΕΡΝΆΡΔΟΥ ΤΟΥ͂ ΦΗΛΙΚΙΑΝΟΥ͂ ΕἸΣ ΟΥ̓ΡΒΑΝΟ͂Ν ΒΟΥΛΖΆΝΙΟΝ ΒΙΡΟΎΝΙΟΝ.

Θῆρα πολυκράνιον μὲν ἔχουσ' ἐν βένθεϊ λυγρῷ
ἦν ἄβατος λέρνη, πᾶσιν ἀλυζομένη.
Τὴν δὲ καθηράμενον σθένος ἀμφιτρυωνιάδαο
καλὸν ἔδωκε φέρειν δῶρον ἐλευθερίας.
Δαιδαλίας δύσφυκτά ποτ' ἦν τεχνήματα χειρὸς
ἐξαπατῶντ' οἰκτρῶς πάντας ἐσερχομένους.
Αὐτὰρ ἀνοιξάμενος στερροὺς, σκολιόν τε πλάνημα
λοξοβάτη θησεὺς ἡγεμόνευε μίτῳ.
Οὐρβανὸς δ' ἄρα νῦν ἑτέραν πολυγράμματον αὐτὸς
καὶ πολύγλωσσον ἰδὼν ἐξυφέλιξεν ὕδραν.
Καὶ κατέδειξεν ὁδὸν τοῖς λοξοκλίτοις λαβυρίνθοις
γραμματικῆς σοφίας φέγγος ἐφαψάμενος.
Καὶ νῦν αὐσονίοις εἰς Ἑλλάδα πᾶσι κέλευθος
ἐμβατὸς, ἀργείοις δύσβατος οὖσα πάρος.
Χαίρετε γραμματικῆς ἱμειρόμενοί περ ἀχαιᾶς.
ἔνθα γὰρ ηὐτομόλουν νύμφαι ἀχαιϊάδες
Χαίρετε αὐσόνιοι, ταύτῃ βίβλῳ Ἑλλὰς ἅπασα
κλειομένη, κεῖται παρ' ποσὶν ὑμετέροις
Ἑλλάδα σὺν ταύτῃ, κλεινάς τε λαβόντες ἀθήνας
οὐρβανοῖο καλοῦ μνάμονες ἔστε πόνου,
Πολλὴν τοὐρανίοις χάριν ἀθανάτοισιν ἔχοντες
ὑμνεῖτ' οὐρβανὸν ταῦτα χαριζόμενον,
Πᾶσιν ἐπαγγέλλοντες θησέα δεύτερον αὐτὸν
εἶναι, κἀνθρώποις δεύτερον ἡρακλέα.

ἄλφα.	Alpha.	Α. α. α. α. α. α.	A. a.
βῆτα.	Vita.	Β. β. β. ϐ. ϐ.	B. b. uel. V. u.
		Digammon, ſiue Conſonans,	
γάμμα.	Gamma.	Γ. γ. Γ. ɼ.	G. g.
δέλτα,	Delta.	Δ. δ. δ. δ. δ.	D. d.
ε ψιλόν.	E tenue.	Ε. ε. ϵ.	E. e.
ζῆτα.	Zita.	Ζ. ζ. ζ. ζ. ζ,	Z. z.
ἦτα.	Ita.	Η. η. η.	E. e.
		Longa, ſed Vulgus profert. I.	
θῆτα.	Thita.	Θ. ϑ. θ. ϑ.	Th. th.
ἰῶτα.	Iota.	Ι. ι.	I. i.
κάππα.	Cappa.	Κ. κ. ϰ.	K. & Ka.
λάμβδα.	Lambda.	Λ. λ.	L. l.
μῦ.	My.	Μ. μ.	M. m.
νῦ.	Ny.	Ν. ν. ν. ν.	N. n.
ξῖ.	Xi.	Ξ. ξ. ξ.	X. x.
ο μικρόν.	o paruũ.	Ο. ο.	O. o.
πῖ.	Pi.	Π. ϖ. π.	P. p.
ῥῶ.	Rho.	Ρ. ρ. ϱ.	R. r.
σίγμα.	Sigma.	Σ. ϲ. σ. ς.	S. ſ s.
ταῦ.	Taf.	Τ. τ. [illegible]. [illegible]. [illegible].	T. t.
ὖ ψιλόν.	Hy.	Υ. υ.	Y. y.
φῖ.	Phi.	Φ. φ.	PH. ph.
χῖ.	Chi.	Χ. χ. χ.	CH. ch.
ψῖ.	Pſi.	Ψ. ψ.	PS. ps.
ὦ μέγα.	o magnũ.	Ω. ω.	O. o.

Vocales ſeptem. ᾱ. ε̄. η̄. ῑ. ῡ. ο̄. ω̄. Ex quibus diphthongi conſtituuntur, quarum Aliquæ propriæ, Aliquæ uero Impropriæ. Propriæ ſunt ſex, quæ ſic enunciantur.

æ.	af.	i.	ef.	i.	u.
αι.	αυ.	ει.	ευ. uel [illegible].	οι.	ου. uel ȣ.

Impropriæ uero, quæ communi habentur in uſu ſunt quinq;, & earum huiuſmodi eſt prolatio.

a.	i.	o.	if.	i.
ᾳ.	ῃ.	ῳ.	ηυ.	υι. uel [illegible].

ΠΑ'τερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. ἐλθέτω ἡ βα-
σιλεία σου. γεννηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. τὸν
ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα
ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. καὶ μὴ εἰσενέγκῃς
ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

Salutatio Angeli Gabrielis ad Mariam Virginem.

ΧΑῖρε κεχαριτωμένη Μαρία ὁ κύριος μετὰ σοῦ. εὐλογημένη σὺ ἐν γυ-
ναιξὶ. καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Ὅτι σωτῆρα ἔτε-
κες τῶν ψυχῶν ἡμῶν Ἀμήν.

Ad eandem Virginem alia Salutatio.

ΧΑῖρε δέσποινα μῆτερ ἐλέους. ζωὴ. γλυκύτης. καὶ ἐλπὶς ἡμῶν χαῖρε.
πρός σε βοῶμεν οἱ τῆς εὔας ἐξόριστοι παῖδες. πρός σε ἀτενίζομεν
στενάζοντες, καὶ θρηνοῦντες ἐν τῇδε τοῦ κλαυθμῶνος κοιλάδι. ἄγε δὴ
συνήγορε ἡμῶν τοὺς εὐσπλάγχνους σου ὀφθαλμοὺς ἐφ' ἡμᾶς ἐπίστρεψον.
καὶ ἰησοῦν τὸν εὐλογημένον καρπὸν τῆς κοιλίας σου μετὰ τὴν ὑπερορίαν
ταύτην ἡμῖν ἀνάδειξον. ὦ ἐπιεικής. ὦ εὔσπλαγχνε. ὦ γλυκυτάτη παρ-
θένε Μαρία.

Symbolum Sanctorum Apostolorum.

ΠΙστεύω εἰς θεὸν πατέρα παντοκράτορα ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς. καὶ
εἰς ἰησοῦν χριστὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν ἕνα κύριον ἡμῶν. Τὸν συλληφθέν-
τα ἐκ πνεύματος ἁγίου. καὶ γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆς παρθένου. πα-
θόντα τε ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ σταυρωθέντα, καὶ παθόντα, καὶ τα-
φέντα. καὶ κατελθόντα εἰς ᾅδου, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ τῶν
νεκρῶν. καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεζόμενον ἐν δεξιᾷ τοῦ
παντοκράτορος θεοῦ, καὶ πατρός. κἀκεῖθεν ἐλευσόμενον κρῖναι ζῶντας,
καὶ νεκρούς. Πιστεύω καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. καὶ εἰς τὴν ἁγίαν, καὶ
καθολικὴν ἐκκλησίαν. Τὴν τῶν ἁγίων κοινωνίαν. Ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
Σαρκὸς ἀνάστασιν. καὶ ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Euangelium diui Ioannis Euangeliſtæ.

ἘΝ ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεὸν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος.
οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θεόν. πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς
αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲν, ὃ γέγονεν ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀν-
θρώπων. καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει. καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν.
ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ ἰωάννης. οὗτος
ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. οὐκ ἦν ἐκεῖ-

νος τὸ φῶς, ἀλλ᾽ ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι᾽ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα θεοῦ γενέσθαι τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ᾽ ἐκ θεοῦ ἐγεννήθησαν. καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο. καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν. καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρὸς πλήρη χάριτος, καὶ ἀληθείας.

Canticum glorioſæ Virginis Mariæ.

Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν κύριον. καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ θεῷ τῷ σωτῆρί μου. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ, ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός. καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν. Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ, διεσκόρπισεν ὑπεριφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν. καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων. καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς. ἀντελάβετο ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ μνησθῆναι ἐλέους. καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν τῷ ἀβραάν. καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

Canticum Symeonis prophetæ.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου δέσποτα κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ. Ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου. Ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν. φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου ἰσραήλ.

Pſalmus David.

Ὁ θεὸς ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με. καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρινεῖς με. Ὁ θεὸς εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου. ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου. Ὅτι ἀλλότριοι ἐπανέστησαν ἐπ᾽ ἐμὲ καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου. καὶ οὐ προέθεντο τὸν θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. Ἰδοὺ γὰρ ὁ θεὸς βοηθός μου. καὶ ὁ κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. Ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου. ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς. Ἑκουσίως θύσω σοι. ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου κύριε ὅτι ἀγαθόν. Ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με. καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

BENEDICTO ACCOLTO CREMONÆ
EPISCOPO DESIGNATO.
VRBANVS BOLZANIVS BELLVNENSIS
MINORITANVS SACERDOS.
S. P. D.

CVM me proximis hiſce diebus Pierius ex germano Fratre mihi Nepos, Roma profectus adiiſſet, non aliam ob cauſam, quàm ut ſenis deſiderio aliquando ſatisfaceret, multa tunc mecum eſt de litteris & litteratis uiris collocutus; De iis inquam, qui cum diſciplinis morum etiam elegantiam coniunxiſſent, ex illis te unum in primis longe admirari uiſus eſt, qui optimæ Doctrinæ cuiuſque ſtudiis addictiſſimus eximia etiam quadam animi magnitudine præditus extares, quippe qui doctos & probos uiros mirifice obſeruares, deq; illis optime, quæcunq; daretur occaſio, promereri ſemper adniterere. Id quod etiam multorum ſermone mihi prius erat cognitiſſimum. Dumq; huiuſmodi pleraq; de te memoraret, adiiceretq;, inopiam ſuam liberalitate tua ſæpiſſime ſubleuatam cum in magnorum Principum clientela iam decennium nihil adhuc, quo ſe ſuſtentare poſſet accepiſſet. Hæc inquam cum enarraret, ingenti me lætitia afficiebat, quod apertiſſime cernerem, nihil me fruſtratum ſpe, quam de te pene puero magnam conceperam Florentiæ; quum Roma ueniens, quo Pont. Max. Leonis. x. pedes oſculatum ieram, quem ego adhuc adoleſcentem Græcis olim litteris inſtitueram, illac animi gratia iter facerem, Oricellarios, Azaiolos, Martellos, Victorios, & pleroſq; alios ueteris Academiæ noſtræ proceres, qui ſibi & Muſis adhuc uiuebant, ſalutaturus. Ibi tum prima Tu bonarum litterarum tirocinia ſequebaris, meq; ſtatim eo appulſum inuiſiſti, deq; ingenio & eruditione tua manifeſta mihi exempla exhibuiſti; & iam tum ſupra ætatem uiſus es mihi profeciſſe. Quantum uero ex eo tẽpore de tuo profectu, futuraq; laude tua mihi propoſueram, tantum in te ſumma omnium cõmendatione floreſcere iam cepiſſe intelligo; quibus de cauſis cogitabam nunc mecum, quod nam ego mei erga te amoris argumentum exhibere poſſem; Caſu autem erat in promptu opus illud meum, quo-

Latinus Græce inſtituitur, a me nuper, q̃ accuratiſſime potui, caſtigatum, & ordine meliore digeſtum, ſilua quippe illa prioris, alteriuſq; editionis, quæ in Libros duos tantum congeſta tedium afferre poterat, in plures nunc faſciculos diſtributa. Id qualecunq; ſit, exiſtimaui, quoniam nihil maius uires meæ præſtare, aut apertius animum erga te meum patefacere poterant, tibi Latinæ quidem puritatis obſeruantiſſimo, Sed litterarum quoq; Græcarum, atq; adeo bonarum omnium artium cupidiſſimo nuncupandum. Mihi dices qui Florentiæ Carteromachum, Romæ Lampridium, & Muſurum, huius litteraturæ magiſtros habui. Tibi reſpondebo, qui Carteromachum & Lampridium, qui Muſurum, Linguæ huius doctiſſimos Præceptores habuiſti, Nam Carteromachus laboribus meis mirifice plaudebat. Lampridius palam me ſui profectus auctorem agnoſcit, atq; utinam ultimum hunc Romæ, tanto tuo & doctoꝝ omnium mœrore deſideratum, hæc audientem, & ſtudium in hac re meum, ut publice priuatimq; facere ſolebat, non ægre probantem, haberemus. Sed ne hic deſiderio tanti uiri, lacrymis iam proſilientibus, in luctum auocemur, ad rem, qua de agitur, reuertamur. Proderunt utiq; tibi, quæ ab his tam excellenti eruditione uiris didiciſti, ſed noſtra hæc, qualiacunq; ſint, efficient tamen, ne, quæ ab iis didiceras, memoria dilabantur. Erit fortaſſe etiam multorum uſus, quæ te minime legiſſe pœniteat, ſi præſertim Poetarum copia & uarietate delectaris; pro quorum litteratura diſcutienda plurimum inſudauimus, nihilq; (abſit inuidia) omiſiſſe nunc arbitramur, quantum ad octo Orationis partes, & Idiomatum in his uarietatem attinet, quod deſiderari ulterius poſſit. Hinc itaq; recta ad eorum partium complexum, atq; ſtructuram patet unicuiq; uia labore noſtro facilis, plana, lata, expeditiſſima. Id autem quod & tu & pleriq; alii a me ſæpius contenderunt, ut de conſtructione plenius aliquid adiicerem, doleo mihi per otium, atq; etiam per ætatem minime licere. Quid enim nunc elaborare poſſum homo tam grandi confectus ſenio, uno plus octogeſimo iam ætatis anno grauis, quare prouinciam hanc aliorum cupio curæ demandari. Munus ego meum quanta potui diligentia curaui, quo perfunctus rude iam donari non impudenter efflagito. Vos electiſſimi Iuuenes, uos obſecro reliquum capeſcite, quibus feliciori ſæculo natis, in ipſo litterarum flore, & bonorum Auctorum copia de ſe maxima quæq; polliceri datum eſt. Mihi ſatis ſuperq; ſit, Græcas litteras, quas per uniuerſam Italiam uel grandis natu perquiren-

do nuſquã inueneram, per omnem Græciam & tranſmarinas etiam regiones fere nuſquam extantes inueſtigaueram, in eo nunc ſtatu & amplitudine contueri, ut de interitu earum, nihil quidquam ſit longa quantumlibet poſteritate dubitandum, In quo ſiquid mea uel induſtria, uel labor, uel diligentia profecit, Deo Optimo Max. gratiam haberi, mihi ueſtrarum tantum uigiliarum & lucubrationum continuatione parentari cupio. Bene ualete tuq; & omnes tui ſimiles.

Venetiis XIII. Calen. Iunias. M. D. XXIII.

ANDREA GRITTEO, quæ ſola uiuenti mihi felicitas contigit, hodie Imperii Veneti Principe ſalutato.

Antea quam ad rem ipſam aggrediamur Conſilii omnis mei ratio reddenda eſt; Quippe qui tria uidebam futura eorum ſtudioſorum hominum genera, qui labores hos noſtros inſpecturi eſſent. Vnum quidem eoꝝ, qui Græce adhuc nihil didiciſſent, ipſaq; tantũ Linguæ huius quærerent Tirocinia. Hæc prioribus Libris. Primo. Secundo, & Tertio ita complexi ſumus, ut unuſquiſq; quantumlibet rudis eorum lectione multum proficere ſe cognoſceret. Alterum uero eorum, qui primis iam eſſent elementis imbuti, octo quippe Orationis partes agnoſcerent, ſed nondum exactam rerum Grammaticarum rationem, progreſſumq; percepiſſent. Pro his quattuor Libros Quartum, Quintum, Sextum, Septimum adieci, in quibus tota fere Linguarum Græcarum litteratura declaratur, perplexitateſq; illæ demum explicantur, quæ tota ætate mea, cum librorum, tum erudientium defectu magna ex parte incognitæ fuerunt. Tertium demum genus erat eorum, qui aliquid omnino profeciſſent, ſed tam uaſtum Mare ſulcantibus pleræq;, ut ita dicam, ſubaquaneæ cautes occurſabant, in quas impingerent, quæ rectam omnium itinerum ſemitam impedirent, eas Libro octauo planas, & peruias reddidimus. Nono uero reliquas Orationis partes, quæ nulli ſubiacent inflexioni, cum aliis obſeruatione dignis, ad erudita ingenia facientibus, tum mea, tum Antiquorum Scriptorum induſtria complanatas in medium protulimus. Omnium autem eorum indicem præpoſuimus, ut quo quid Libro explicetur in promptu cuilibet eſſet, & ſtatim ob oculos offerretur.

INDEX RERVM ET LOCORVM,
quota quid Pagina contineatur.

LIBRO PRIMO Hæc ſimpliciter Traduntur.
De litteris & earum diuiſionibus. char. 1
De octo partibus orationis. De Accentibus, & Nomine. char. 1.
De Articulis & eorum declinatione, Deque Diuiſione nominis. char. 2
De prima & ſecunda Declinationibus. char. 2
De tertia, & quarta declinationibus. char. 3
Atticorum uſus In uocatiuis omnium declinationum. char. 3.b
De quinta declinatione. char. 4
Exépla MASCVLINORVM Nominum in. Σ.Ν.Ξ.Ρ.Υ. char. 4
Exempla FOEMININORVM in. N. char. 4.b
Exempla. in. Ρ. in. Σ. in. Υ. char. 5
Exempla NEVTRORVM in. Α.Ι.Υ.Ν.Ρ.Σ. char. 5
De contractis. Quid ſit Synæreſis quid Craſis. char. 5.b
De prima & ſecunda declinationibus Contractorum, & declinandis in utraque nominibus. char. 6
De tertia, quarta, & quinta eorundem. char. 7
Quæ ſynæreſin patiuntur in omnibus caſibus, quæque in paucis contracta. char. 8
De Comparatiuis. char. 8.b
De Adiectiuis, & eorum terminationibus per ordinem. char. 9
De nominibus Numeralibus. char. 9.b
Compendioſa declinationum omnium formula. char. 10. 11
LIBRO Secundo hæc habentur.
De Verbo, primumque de eius accidentibus. char. 12
De Sex GRAVITONORVM Coniugationibus. char. 12.b
ΤΥΠΤΩ per uoces omnes explicatum. char. 13
Eius Paſſiuum. char. 15
Eius Medium. char. 17
De Verbis CIRCVMFLEXIS Coniugatio prima. char. 19
Circumflexorum Coniugatio ſecunda. char. 23
Circumflexorum Coniugatio tertia. char. 26.b
De Verbis IN. MI. deque prima eorum Coniugatione. char. 30
Coniugatio in MI. ſecunda. char. 34
Coniungatio IN. MI. tertia. char. 37.b
Coniugatio in, μι, quarta. char. 41

De PRONOMINE. 42. De Præpoſitione. De Aduerbio. char.43
De Coniunctione. char.44.b

QVAE LIBRO.III. Continentur.

De ſimplici uerborum formatione. char.45
Coniugationum breue compendium char.46
De augmento præteritorum. char.47
De Verbis compoſitis. char.48
De formatione Indicatiui ACTIVI. char.49.b
De præterito Attico. 50. De pluſquãperfecto. char.50.b
De Aoriſtis. 51. De futuris. char,52
De Imperatiuo. 52. De Optatiuo. char.52.b
De Subiunctiuo. Infinitiuo. Participio. char.53
Indicatiuus PASSIVVS. præſens. præteritũ imperfectum. char.54
Præteritum perfectum. 54.b. Aoriſti. 55.b. Futura tria. char.56
Imperatiuus Optatiuus. char.56
Subiunctiuus. Infinitiuus. Participia. char.57
De Verbo MEDIO &c. char.58
De præterito Medio. char.58
De Imperatiuo Medio. Optatiuo. & Subiunctiuo. char.59
De Infinitiuo, & participiis mediis. char.60

LIBRO.IIII. Repetuntur & latius explicantur.

De Vocalium diuiſione, & natura. char.60.b
De diphthongis & Conſonantium partitione naturaq;. char.61
Horum omnium breue admodum Schema. char.62.
De ſyllabis annotatu digna. char.63
De dictione, & Oratione. char.63
De nomine & eius accidentibus copioſe. char.63
De Accentibus late. char.64
Corrige. 65. in margine Accentuum formæ, & inferius Toni
Acuti Accentus loci. 65. Grauis Accentus loci. char.65.b
Circumfl. Accen. loci. 66. Accentuum breue cõpendium. char.67
Prima declinatio pariſyllaborum Nominum ex Linguarum Varietate. char.67.b
Eius exempla. char.69
Secunda declinatio per Linguarum Varietatem. char.69.b
Tertia declinatio per Linguarum Varietatem. char.71
Quarta declinatio huiuſmodi. char.72
Quinta declinatio per Linguarum Varietatem. char.73

De Pariſyllabis Quintæ Declinationis in.ωω. char.74.b
De Impariſyllabis. char.75.b
De Nominibus in,ως,Pariſyllabis.Err.nu.79. char.77
De eiuſdem terminationis Impariſyllabis. char.77.b
Terminationes uariæ. char.78
In..ως.exeuntia in.λς.ϱς.&.in.N. char.79
ſcribe in margine ἰάσονος. char.80.b
Superiorum exempla,deq; in.ξ.& in.ϱ.terminatis. char.81
De Fœmininis Nominibus in. N. char.82.83
De Fœmininis in.ξ.& in.ϱ. char.83.b
De iis,quæ in.Σ.84. De Neutris in uniuerſum. char.84.

QVAE LIBRO.V. Contineantur.

De Synæreſiatis & differentia inter Craſin & Synæreſin. char.87
Prima Declinatio nominum contractorum per uarias Linguas. char.88
Secunda contractorum. char.89
Tertia Contractorum & Quarta. char.90
Quinta Contractorum. char.91.b
De Declinatis extra ordinem. char.91.b
De accidentibus nomini,Deq; comparatiuis & ſuplatiuis. char.91
De Patronymicis. char.94
De Diminutiuis,Poſſeſſiuis & Denominatiuis. char.95.b
De Verbalibus,& De ſubiectis nomini ſpeciebus. char.96.97.98

QVAE LIBRO.VI. habentur.

De Verbo & Coniugatione & formatione late tradendis apparatus. char.98
De Prima Coniugatione. char.99
De.2.3.&.4.Coniugationibus. char.99.b
An.τγ.ſint duo.τ̄.multa notatu digna. cha.100.b.101
De Quinta & Sexta Coniugat. char.101.b
De temporibus uerborum contemplatio. char.102
De FORMATIONE uerborum Grauitonorum. char.103
Obſeruatio de plurali ſecundum Iones. char.104
De paratatico & ſyllabico augmento. char.104.b
De augmento temporali. char.105
De formatione præteriti late. char.106
De præterito Attico. char.107.b
De hyperſyndelico. char.109. De Aoriſtis. char.110
De Futuro Primo. char.111. De Secundo. char.113

Formationes alioꝝ modoꝝ ACTIVORVM. attendenda. char.113
De Imperatiui formatione. char.113.b
De Optatiui ſormatione. char.114
De Subiunctiui formatione. char.115
De Infinitiui formatione. char.115
De formatione VERBORVM PASSIVORVM. char.116
De Form. Præteriti imperfecti Paſſiui. char.117
De Forma. Præteriti perfecti Paſſiui. char.118
De Format. Præteriti pluſquamperfecti & Aoriſti primi & ſecundi. char.120
De Format. Imperatiui Paſſiui. char.120
De Form. Optatiui Paſſiui. char.121
De Form. Subiunctiui Paſſiui. 121.b
De Form. Infinitiui Paſſiui. char.122
De Form. Verborum MEDIORVM. 122.b
De Præteriti perfecti Medii Form. char.123
Dilatatio unius uerbi per Varias Linguas. char.144
Decurſio breuis per Declinationes, Tredecim. char.127.b

QVAE LIBRO. VII. habeantur.

De Circumflexorum Formatione per Coniugationes ſingulas. prima uero. char.131
De Coniugatione ſecunda & tertia. char.134
De Verbis in. MI. char.135.b
De primæ Coniugationis in. MI. Formatione per modos & tempora. char.137
De Form. Paſſiuorum in. MI. char.141
De Form. Mediorum in. MI. char.143.b
De Form. Secundæ Coniugationis in. MI. char.144.b
De Form. Tertiæ Coniugationis in. MI. char.147.b
De Form. Quartæ Coniugationis in. MI. char.149.b

QVAE LIBRO. VIII. Traduntur.

De Verbis in. MI. Anomalis. char.150.b
De εἰμί, quando Sum ſignificat. char.151
De εἶμι, quando Vado ſignificat. char.154.b
De ἵημι, denſo ſpiritu. mitto. char.156
De ἵημι, eodem modo pro Cupio. char.158
De ἵημι, tenui ſpiritu, pro uado. char.158.b
De ἧμαι & κάθημαι. char.161

De Ἕω,quando ſedeo ſignificat. char.162
De ἴσημι,cognoſco. char.163.b
De φημὶ,pro fari. char.164.b
De ἀλάλιμαι καὶ κέχημαι. char.165
De ἀλαλύκτημαι. char.165
De κάθη ἐπίστη δύνη καὶ μέμνη. char.166
De ἴσα καὶ ἴση. char.166
De τέθνημι,atq; τέτλημι. char.166.b
De ἑσταίην,& ἀφεσταίην. char.167
De Verbis uſq; ad præteritum imperfectum declinatis.char. 167.b
De Verbis Anomalis in uniuerſum per litterarum ordinem
utile Commentum. char.168
De Participiorum formationibus,ac de ACTIVO primum. char.171
De PASSIVO. De MEDIO. char.173.b
De Participiis uerborum,in μι. char.174

QVAE LIBRO NONO Habentur.

De Articulis. char.177
De Pronomine,in quo ſuper ἐγὼ uaria declinatio. char.177.b
De Secunda perſona. 179. De Tertia. char.180
De Poſſeſſiuis. 181. De demonſtratiuis. char.182
De Relatiuis. 182.b De Compoſitis. char.182.b
De præpoſitionibus.181.b De earũ conſtructione. char.183.b
De Aduerbio. 185.b. De Conſtructione Quædã. char.186.b
De ἦν.ἦς.&.ἦ.q̃ multa ſignificent,ὡς,quoq; ſignificata uaria .char.188
De Paſſionibus dictionum ex Tryphone. char.191.b
De ſpiritibus per ordinem litterarum. char.193
A ante hanc uel illam Conſonantem. char.194
E ante hanc uel ill.Conſ. char.195
H Eodem modo. char.196
I Eodem modo. char.197
O Eodem modo. char.197
Υ Eodem modo. char.198
Ω Eodem modo. char.198
Diphth.αι.αυ.ει.ευ.οι.ου.Ante quamlibet Conſonantem. char.198

FRATRIS VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC. IN GRAECAM LINGVAM

LIBER PRIMVS.

ΓΡΆΜΜΑΤΑ, quæ Latine Litteræ dicũtur, ſunt quatuor & uiginti, α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. Et in duas diuiduntur partes, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα: hoc eſt, in Vocales & Conſonantes. Vocales ſeptem, α ε η ι ο υ ω. Conſonantes uero decem & ſeptem, β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

VOCALES, ut rem breuiter perſtringamus, diuiduntur, εἰς μακρὰ, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα: in longas, breues, & ancipites. Vocales natura longæ duæ, η, & ω μέγα. Natura breues duæ, ε ψιλὸν, & ο μικρὸν. Ancipites tres, α ι υ. Diuiduntur etiam εἰς μεταβολικὰ, καὶ εἰς ἀμετάβολα: hoc eſt, in Mutabiles, & in Immutabiles. Mutabiles tres α ε ο. α quidem & ε in η mutantur, ſed ο in ω μέγα. Immutabiles uero quatuor, η ι υ ω.

Ex uocalibus Diphthongi fiunt. Propriæ ſex αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. Abuſiuæ uero quinque. ᾳ. ῃ ῳ ηυ υι.

CONſonantiũ autem quædam ſunt ἡμίφωνα: hoc eſt, ſemiuocales quædam ἄφωνα: id eſt, mutæ: Semiuocales octo, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ. Quarum διπλᾶ: hoc eſt duplices tres, ζ ξ ψ. ἀμετάβολα: hoc eſt, immutabiles quatuor, λ μ ν ρ. At, σ, ἄσημον appellatur.

Mutæ ſunt nouem, quæ trifariam diuiduntur, εἰς ψιλὰ: hoc eſt, tenues, κ π τ. εἰς δασέα: id eſt craſſas, θ φ χ. καὶ εἰς μέσα: hoc eſt, medias, β γ δ. Ex hiſce litteris ſic diuiſis fiunt ſyllabæ, ut πλα. ex ſyllabis dictiones, ut πλάτων. ex dictionibus oratio, ut πλάτων περιπατεῖ. Cuius octo ſunt partes, ὄνομα. ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, καὶ σύνδεσμος: hoc eſt, nomen. uerbum, participium, articulus, pronomen, præpoſitio, aduerbium, & coniunctio. *Octo partes orationis.* Hæ quinq; ſunt declinabiles, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles uero tres, πρόθεσις, ἐπίρρημα καὶ σύνδεσμος.

Sed anteaq̃ ulterius procedamus animaduertendum unicuiq; dictioni datum eſſe accentum, ſine cuius ductu uox nulla recte enũtiari poteſt. De accentu igitur prius, q̃ ad Declinationum elementa ueniamus paucula hæc ſubmonebimus.

ΠΕΡῚ ΠΡΟΣΩΔΊΑΣ.

Προσῳδίαι, hoc eſt, accentus ſunt decem. ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολὴ: id eſt, Acutus ´, grauis `, Circunflexus ῀. Longa linea. –. Breuis ſiue contracta linea. ᵕ. Aſpiratio. ῾. Leuigatio ſiue ſiccitas. auerſio ʼ, ſubunio ‿, & dictinctio,

Acutus. ´ .	Breuis linea. ᵕ .	Subunio. ‿ .
Grauis. ` .	Aſpiratio. ⊢ ⊣ .	Diſtinctio, .
Circũflexus. ῀ .	Leuigatio. ʼ .	
Longa linea. – .	Auerſio. , .	

ΠΕΡῚ ὈΝΌΜΑΤΟΣ.

Nomini accidũt quinq;, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις. hoc eſt, genus, ſpecies, figura, numerus, caſus.

Genera ſunt quinq; ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, καὶ ἐπίκοινον. Maſculinũ, Fœmininum, Neutrũ, commune, pronuſcuum, Maſculinum, ut ὁ πλάτων. Fœmininum, ut ἡ ἀρετή. Neutrum, ut τὸ δῶρον. commune, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. Promiſcuum, ut ὁ ἀετὸς, ἡ χελιδών.

Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: Primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανὸς. Deriuatiua, ut οὐράνιος.

Figuræ tres. ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: hoc eſt, ſimplex, cõpoſita, & decompoſita, Simplex, ut ἵππος. Compoſita, ut φίλιππος, Decompoſita, ut φιλιππίδης.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: Singularis, Dualis, Pluralis. Singularis, ut ὁ καλὸς. Dualis, ut τὼ καλώ. Pluralis, ut οἱ καλοί.

Caſus quinq;, εὐθεῖα, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητική: Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accuſatiuus Vocatiuus.

ΠΕΡῚ ἌΡΘΡΩΝ.

Τῶν δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτακτικὰ, τὰ δὲ ὑποτακτικά. Articulorum autem, alii quidem ſunt præpoſitiui, alii uero ſubiunctiui, ſiue ſubordinatiui: quæ Latini relatiua appellant,

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

Genere maſculino ita declinantur.

Ἑνικῶς. Nominatiuo, ὁ. Genitiuo, τοῦ. Datiuo, τῷ. Accuſatiuo, τόν. Δυϊκῶς. Nominatiuo & accuſatiuo, τώ, Accentu Acuto ſolum. Genitiuo & Datiuo, τοῖν. Πληθυντικῶς. Nominatiuo, οἱ. Genitiuo, τῶν. Datiuo, τοῖς. Accuſ. τούς.

Genere fœminino.

Ἑνικῶς. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυϊκῶς. τά, ταῖν. Πλη. αἱ, τῶν. ταῖς, τάς.

Genere neutro.

Ἑνικῶς. τό, τοῦ, τῷ, τό. Δυϊκῶς. τώ, τοῖν. Πλη. τά. τῶν, τοῖς, τά.

ARTICVLI SVBIVNCTIVI:

Genere maſculino.

Ἑνικῶς. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκῶς. ὥ, οἷν. Πλη. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.

Genere fœminino.

Ἑνικῶς. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκῶς. ἅ, αἷν. Πλη. αἵ. ὧν, αἷς, ἅς.

Genere neutro.

Ἑνικῶς. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκῶς. ὥ, οἷν. Πλη. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Vocatiuo caſu Articuli omnino carent. ὦ uero Articulus non eſt, ſed aduerbiũ uocandi, quod oĩbus generibus, ac numeris cõmune eſt.

De quibus omnibus Libro quarto copioſiſſime diſſeremus. nam uti prolati ſumus nunc breuiter omnia perſtringimus.

DE DIVISIONE NOMINIS.

TΩΝ δὲ ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα: hoc eſt; Nominum alia pariſyllaba ſunt, ut αἰνείας αἰνείου. alia ĩpariſyllaba, ut αἴας, αἴαντος. Quæ ſunt pariſyllaba, quadrifariam declinãtur: quæ impariſyllaba, uno modo tantum. Vnde quinq; fiunt declinationes: prima, ſecũda, tertia, quarta, pariſyllabæ: & quinta impariſyllaba. Et hæc quidẽ omnes ſimplices dicuntur.

DE PRIMA DECLINATIONE.

PRima igitur declinatio eſt pariſyllaborum, nominum, maſculinorum tantum, in ας deſinentium, & in ης, ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. quorum genitiuus in ου deſinit. Datiuus in ᾳ, uel in ῃ diphthongos improprias, ſecundum Vocalem Nominatiui. Accuſatiuus in ν cum Vocali nominatiui.

De nominibus In. ας.

Ἑνικῶς. ὁ αἰνείας. τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ. τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία. Δυϊκῶς. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. ὦ αἰνεία. Πληθυντικῶς. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς αἰνείας. ὦ αἰνεῖαι.

In. ης.

Ἑνικῶς ὁ χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ. τὸν χρύσην. ὦ χρύση. Δυϊκῶς. τῷ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα. Πλη. οἱ χρύσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τοὺς χρύσας. ὦ χρύσαι.

Hóc in loco annotandum eſt, nomina pariſyllaba in ης deſinentia facere uocatiuum in, η, ὁ χρύσης, ὦ χρύση. Deſinentia uero in της pariſyllaba, in α correptum. ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα, ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Etiam nomina gentilia in ης deſinentia. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadem fuerint propria, in. η. ὁ πέρσης, ὦ πέρση, Heſiodus ἐν ἔργοις. Ἐργάζευ πέρση δῖον γένος.

DE SECVNDA DECLINATIONE.

SEcunda declinatio eſt pariſyllaborum nominum in α ſiue in η deſinentium, generis tantum fœminini: quorum genitiuus in ας, ſiue in ης deſinit. Datiuus in ᾳ, aut in ῃ, diph. improprias. Accuſat. uero in, ν, cum Vocali nominatiui.

Ἑνικῶς.

Ἡ μαῖα. τῆς μαίας. τῇ μαίᾳ. τὴν μαίαν. ὦ μαία. Δυϊκῶς. τὰ μαία. ταῖν μαίαιν. ὦ μαία. Πληθυν. αἱ μαίαι. τῶν μαιῶν. ταῖς μαίαις. τὰς μαίας. ὦ μαῖαι.

Ἑνικῶς.

Ἡ μοῦσα. τῆς μούσης. τῇ μούσῃ. τὴν μοῦσαν. ὦ μοῦσα. Δυϊκῶς. τὰ μοῦσα. ταῖν μούσαιν. ὦ μούσα. Πλη. αἱ μοῦσαι. τῶν μουσῶν. ταῖς μούσαις. τὰς μούσας. ὦ μοῦσαι.

Ἑνικῶς.

Ἡ τιμὴ. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμὴν. ὦ τιμή. Δυϊκῶς. τὰ τιμὰ. ταῖν τιμαῖν. ὦ τιμὰ. Πλη. αἱ τιμαὶ. τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμὰς. ὦ τιμαί.

Aduertendum eſt hoc in loco, ſola nomina in α purum deſinentia, & in δα, & in θα, & in ρα. ſeruare α in genitiuo & datiuo κοινῶς. ut μαῖα. μαίας. μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μαρίθα, μαρίθας, μαρίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Ἀθηνᾶ uero, quod ἀπὸ τοῦ ἀθηνάα κατὰ κρᾶσιν fit, etſi in α non purum deſinat, ſui tamen perfecti proprietatem ſeruat, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, ſicut ἀθηνάα, ἀθηνάας, ἀθηνάᾳ.

DE TERTIA DECLINATIONE.

Tertia Declinatio eſt Pariſyllaborum nominum, tam Maſculinorum q̃ Fœmininorum, Communium & Promiſcuorum in, ος, deſinentium, & Neutrorum in, ον, quorum Genitiuus deſinit in, ου, Datiuus in, ῳ, Accuſatiuus in, ν, cum uocali Nominatiui.

Maſculini generis. Ἑνικῶς.

Ὁ λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ, τὸν λόγον. ὦ λόγε. Δυϊκῶς. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω. Πληθυντ. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ὦ λόγοι.

Fœminini generis. Ἑνικῶς.

Ἡ ὁδός. τῆς ὁδοῦ. τῇ ὁδῷ. τὴν ὁδόν. ὦ ὁδέ. Δυϊκῶς. τὰ ὁδώ, ταῖν ὁδοῖν. ὦ ὁδώ. Πλη. αἱ ὁδοί. τῶν ὁδῶν. ταῖς ὁδοῖς. τὰς ὁδούς. ὦ ὁδοί.

Communis generis. Ἑνικῶς.

Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου. τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ. τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον. ὦ ἄνθρωπε. Δυϊκῶς. τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω. τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν. ὦ ἀνθρώπω. Πληθ. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι. τῶν ἀνθρώπων. τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις. τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους. ὦ ἄνθρωποι.

Epicœni generis. Ἑνικῶς.

Ὁ ἀετός. τοῦ ἀετοῦ. τῷ ἀετῷ. τὸν ἀετόν. ὦ ἀετέ. Δυϊκῶς. τὼ ἀετώ. τοῖν ἀετοῖν. ὦ ἀετώ. Πληθ. οἱ ἀετοί. τῶν ἀετῶν. τοῖς ἀετοῖς. τοὺς ἀετούς. ὦ ἀετοί.

Neutri generis. Ἑνικῶς.

Τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ὦ ξύλον. Δυϊκῶς. τὼ ξύλω. τοῖν ξύλοιν. ὦ ξύλω. Πληθυν. τὰ ξύλα. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα.

Nec te lateat, omnia neutra in, ον, deſinentia, tam Subſtantiua quam Adiectiua, mittere genitiuum in, ου, ut τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου. τὸ καλόν, τοῦ καλοῦ. niſi fuerint à maſculinis adiectiuorum nominum in, ων, cõmuniter deſinentium, ſiue à comparatiuis, ſiue à participiis, quoniam huiuſmodi neutra ſuorum maſculinorum ſequuntur declinationem, ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος. Etiam in neutris nominibus, tam Pariſyllabis quam Impariſyllabis, tres caſus eſſe ſimiles in omni numero, hoc eſt, nominatiuum, accuſatiuum, & uocatiuum. qui licet in ſingulari, & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen ſemper in, α, correptum cõmuniter

deſinunt, ut τὸ μῆλον, nominatiui & accuſatiui caſus, ὦ μῆλον uocatiui. τὸ τυφθέν, ὦ τυφθέν. Δυϊκά. τὼ μήλω, ὦ μήλω. τὼ τυφθέντε. ὦ τυφθέντε. Πληθ. τὰ μῆλα, ὦ μῆλα. τὰ τυφθέντα, ὦ τυφθέντα.

DE QVARTA DECLINATIONE.

QVarta declinatio eſt Atticorum nominum Pariſyllaborum, maſculini generis, & fœminini, ac communis in, ως, & neutri in, ων, διὰ τοῦ, ω, μεγάλου. Quorum genitiuus & datiuus in, ω, deſinunt, Accuſatiuus uero in, ν, cum uocali nominatiui. Ἑνικά.

Ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεως. Δυϊκά. τὼ μενέλεω. τοῖν μενέλεῳν. ὦ μενέλεω. Πληθυντικά. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεῳς. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ.

Fœminini generis. Ἑνικά.

Ἡ ἅλως. τῆς ἅλω τῇ ἅλῳ. τὴν ἅλων. ὦ ἅλως. Δυϊκά. τὰ ἅλω. ταῖν ἅλῳν. ὦ ἅλω. Πλη. αἱ ἅλῳ. τῶν ἅλων. ταῖς ἅλῳς. τὰς ἅλως. ὦ ἅλῳ.

Communis generis. Ἑνικά.

Ὁ καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ. τὸν καὶ τὴν εὔγεων. ὦ εὔγεως. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ εὔγεω. & cætera.

Neutri generis. Ἑνικά.

Τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. Δυϊκά. τὼ εὔγεω. τοῖν εὔγεῳν. ὦ εὔγεω. Πληθ. τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς. τὰ εὔγεω. ὦ εὔγεω.

Ne quis miretur communem ordinem declinationum immutatum eſſe, ſciat hoc non temere factum, quandoquidem deriuatum poſterius eſt eo, à quo deriuatur. Nam Attica nomina in, ως, deſinentia, à nominibus in, ος, communiter terminantibus fiunt, ο, in, ω, mutato, ac penultima correpta. Quæ ſi fuerit, α, productum, in, ε, ψιλὸν conuertitur, eodem accentu ſeruato, ac in eadem ſyllaba, & ſi mutata ſit ſyllabarum quantitas. In obliquis uero communibus, ſi in penultima fuerit accentus, In Atticis retrahitur in antepenultimam, ut νικόλαος, νικολάου. νικόλεως, νικόλεω, abiecto, υ, τῆς, ου, diphthongi. Et in Accuſatiuo plurali ſimiliter, τοὺς νικολάους, τοὺς νικόλεως. Si uero fuerit, ι, remanet in diphthongo impropria, τῷ νικολάῳ, τῷ νικόλεῳ. οἱ νικόλαοι, οἱ νικόλεῳ. τοῖν νικολάοιν, τοῖν νικόλεῳν. τοῖς νικολάοις. τοῖς νικόλεῳς.

Atten. Noris tamen Atticos in ſuperioribus quoque declinationibus, prima quidem & tertia, ius ſibi uendicare in Vocatiuos, paſſimque eos ſuis

nominatiuis, ſimiles reddere, ut ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ αἰνείας ἀττικῶς. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ χρύσης ἀττικῶς. ὦ λόγε. ὁ δέ. ἄνθρωπε κοινῶς, ὦ λόγος. ὁ δός. ἄνθρωπος ἀττικῶς. Idem erit in Impariſyllabis, quæ quia in nonnullis uariant loco ſuo notabuntur. Reliqua uero libro quarto plenius explicabuntur. Nam hic, ut ſæpius dictum eſt, ſimplicia communiaq; tantum delibamus.

DE QVINTA DECLINATIONE.

uidelicet Impariſyllaborum.

QVinta declinatio eſt omnium Impariſyllaborum nominum Maſculinorum, fœmininorum, neutrorum, communium, & promiſcuorum, differentes terminationes habentium, quorum Genitiuus deſinit in, ος, Datiuus in, ι, Accuſatiuus in, α, & aliquando in, ν,

Maſculina.

ἑνικά. ὁ αἴας. τοῦ αἴαντος. τῷ αἴαντι. τὸν αἴαντα. ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. δυϊκά. τὼ αἴαντε. τοῖν αἰάντοιν. ὦ αἴαντε. πληθ. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων. τοῖς αἴασι. τοὺς αἴαντας. ὦ αἴαντες.

Fœminina.

ἑνικά. ἡ ἰλιάς, τῆς ἰλιάδος. τῇ ἰλιάδι. τὴν ἰλιάδα. ὦ ἰλιάς. δυϊκά. τὰ ἰλιάδε. ταῖν ἰλιάδοιν. ὦ ἰλιάδε. πληθυντ. αἱ ἰλιάδες. τῶν ἰλιάδων. ταῖς ἰλιάσι. τὰς ἰλιάδας. ὦ ἰλιάδες.

Neutra.

ἑνικά. τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα. δυϊκά. τὼ βήματε. τοῖν βημάτοιν. ὦ βήματε. πληθυν. τὰ βήματα, τῶν βημάτων. τοῖς βήμασι. τὰ βήματα. ὦ βήματα.

Sed quoniā huius. Quintæ declinationis uariæ ſunt Recti terminationes, non ab re erit, ordine quodam per ſingula genera exempla quædam ponere.

Et primum de nominibus maſculinis in, Σ, deſinentibus, quippe quorum maximus eſt numerus.

ὁ θόας, τοῦ θόαντος. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.
ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχη, καὶ ὦ λάχης.
ὁ πάρις. τοῦ πάριδος. τῷ πάριδι. τὸν πάριδα. καὶ πάριν. ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.
ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. τῷ χαρίεντι. τὸν χαρίεντα. ὦ χαρίεν, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίον.

ὁ ὠκύς. τοῦ ὠκέος. τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ. τὸν ὠκέα, καὶ ὠκύν. ὦ ὠκὺ, καὶ ὦ ὠκύς.
ὁ βότρυς. τοῦ βότρυος. τῷ βότρυϊ. τὸν βότρυν μόνον. ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς.
ὁ ὀδούς. τοῦ ὀδόντος, τῷ ὀδόντι. τὸν ὀδόντα. ὦ ὀδούς.
ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι. τὸν ἱδρῶτα. ὦ ἱδρώς.
ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως.
ὁ ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς.
ὁ τίρυνς. τοῦ τίρυνθος. τῷ τίρυνθι. τὸν τίρυνθα. ὦ τίρυνς.

In. N.

ὁ παιάν. τοῦ παιᾶνος. τῷ παιᾶνι. τὸν παιᾶνα. ὦ παιάν.
ὁ ποιμήν. τοῦ ποιμένος. τῷ ποιμένι. τὸν ποιμένα. ὦ ποιμήν.
ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.
ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν.
ὁ ἀγών. τοῦ ἀγῶνος. τῷ ἀγῶνι. τὸν ἀγῶνα, ὦ ἀγών.
ὁ ξενοφῶν. τοῦ ξενοφῶντος. τῷ ξενοφῶντι. τὸν ξενοφῶντα. ὦ ξενοφῶν.

In. Ξ.

ὁ θώραξ. τοῦ θώρακος. τῷ θώρακι. τὸν θώρακα. ὦ θώραξ.
ὁ μύρμηξ. τοῦ μύρμηκος. τῷ μύρμηκι. τὸν μύρμηκα. ὦ μύρμηξ.
ὁ πέρδιξ. τοῦ πέρδικος. τῷ πέρδικι. τὸν πέρδικα. ὦ πέρδιξ.
ὁ δοίδυξ. τοῦ δοίδυκος. τῷ δοίδυκι. τὸν δοίδυκα. ὦ δοίδυξ.
ὁ πτώξ. τοῦ πτωκός. τῷ πτωκί. τὸν πτῶκα. ὦ πτώξ.

In. Ρ.

ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ.
ὁ λουτήρ. τοῦ λουτῆρος. τῷ λουτῆρι. τὸν λουτῆρα. ὦ λουτήρ.
ὁ αἰθήρ. τοῦ αἰθέρος. τῷ αἰθέρι. τὸν αἰθέρα. ὦ αἰθήρ.
ὁ νέστωρ. τοῦ νέστορος. τῷ νέστορι. τὸν νέστορα. ὦ νέστωρ.

In. Ψ.

ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ.
ὁ λίψ. τοῦ λιβός. τῷ λιβί. τὸν λίβα. ὦ λίψ.
ὁ μέροψ. τοῦ μέροπος. τῷ μέροπι. τὸν μέροπα. ὦ μέροψ.
ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

Exempla foemininorum. In. N.

ἡ τροιζήν. τῆς τροιζῆνος. τῇ τροιζῆνι. τὴν τροιζῆνα. ὦ τροιζήν.
ἡ σαλαμίν. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν.
ἡ γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.
ἡ τρήρων. τῆς τρήρωνος. τῇ τρήρωνι. τὴν τρήρωνα. ὦ τρήρων.

Ξ

ἡ ἄβλαξ. τῆς ἄβλακος. τῇ ἄβλακι. τὴν ἄβλακα. ὦ ἄβλαξ.
ἡ ἀλώπηξ. τῆς ἀλώπεκος. τῇ ἀλώπεκι. τὴν ἀλώπεκα. ὦ ἀλώπηξ.
ἡ κύλιξ. τῆς κύλικος. τῇ κύλικι. τὴν κύλικα. ὦ κύλιξ.
ἡ φλόξ. τῆς φλογός. τῇ φλογί. τὴν φλόγα. ὦ φλόξ.

Ρ

ἡ δάμαρ. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ.
ἡ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα ὦ χείρ.
ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι, καὶ μητρί. τὴν μητέρα μόνον. ὦ μῆτερ.

Σ

ἡ λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὦ λαμπάς.
ἡ δαΐς. τῆς δαϊτός. τῇ δαϊτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαΐς.
ἡ φιλότης. τῆς φιλότητος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
ἡ κόνις. τῆς κόνιος. τῇ κόνιϊ. τὴν κόνιν. ὦ κόνις.
ἡ κλείς, τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν. ὦ κλείς.
ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα. ὦ χλαμύς.
ἡ γένυς. τῆς γένυος. τῇ γένυϊ. τὴν γένυν. ὦ γένυς.
ἡ τίρως. τῆς τίρωθος. τῇ τίρωθι. τὴν τίρωθα. ὦ τίρως.

Ψ

ἡ φλέψ. τῆς φλεβός. τῇ φλεβί. τὴν φλέβα. ὦ φλέψ.

Exempla neutrorum. In. A. I. Y.

τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα.
τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι.
τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος, καὶ δορός. τῷ δόρυϊ, καὶ δορί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ.

Ν

τὸ πᾶν. τοῦ παντός. τῷ παντί. τὸ πᾶν. ὦ πᾶν.
τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. τῷ μέλανι. τὸ μέλαν. ὦ μέλαν.
τὸ τιθέν. τοῦ τιθέντος. τῷ τιθέντι. τὸ τιθέν. ὦ τιθέν.
τὸ τυπτοῦν. τοῦ τυπτοῦντος. τῷ τυπτοῦντι. τὸ τυπτοῦν. ὦ τυπτοῦν.
τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος. τῷ ζευγνύντι. τὸ ζευγνύν. ὦ ζευγνύν.
τὸ μεῖζον. τοῦ μείζονος. τῷ μείζονι. τὸ μεῖζον. ὦ μεῖζον.

Ρ

τὸ δέλεαρ. τοῦ δελέατος. τῷ δελέατι. τὸ δέλεαρ. ὦ δέλεαρ.
τὸ ἧπαρ τοῦ ἥπατος. τῷ ἥπατι. τὸ ἧπαρ. ὦ ἧπαρ.
τὸ κῆρ τοῦ κηρός. τῷ κηρί τὸ κῆρ. ὦ κῆρ.
τὸ ὕδωρ. τοῦ ὕδατος. τῷ ὕδατι. τὸ ὕδωρ. ὦ ὕδωρ.

Σ

τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος. τῷ ἅλατι. τὸ ἅλας. ὦ ἅλας.

τὸ σταῖς. τοῦ σταιτός. τῷ σταιτί. τὸ σταῖς. ὦ σταῖς.
τὸ τετυφός τοῦ. τετυφότος. τῷ τετυφότι. τὸ τετυφός. ὦ τετυφός.
Et hæc de ſimplicibus declinationibus. Nunc uero de contractis per κρᾶσιν, ſiue συναίρεσιν dicendum.

DE CONTRACTIS.

QVinque igitur ſunt & aliæ Declinationes, quæ συνῃρημέναι, hoc eſt, contractæ appellantur, & à quinta Simplicium fiunt per ſynæreſin, & craſin quas Græci communiori uocabulo Synalephas appellant, quæ figuræ inter ſe differunt.

Synæreſis quid. Nam Synæreſis eſt quædam coniunctio, ſiue cohærentia duarum ſeparatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium tranſmutatio, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητοΐ, λητοῖ

Craſis quid. Craſis autem eſt quædam commixtio, ſiue contemperamentum duarum ſeparatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc uero in monophthongum, in quibus aut altera uocalium tranſmutatur; ut δημοσθένεος, δημοσθένους. aut ambæ, ut δημοσθένεα, δημοσθένη. Nam ε, &, ο, in, ου, diphthongum contracta ſunt, ubi, ε, omnino tranſmutatum eſt. Ε, uero &, α, in, η, monophthongum, in qua & ſi neutra uocalium actu appareat, poteſtate tamen ambæ in ea mixtæ ſunt. Abuſiue tamen altera pro altera capitur. Vtraque enim ut plurimum communi uocabulo Synæreſis appellatur, & ſi ipſam rarius fieri contingat. *Regula.* Aduertendum eſt etiam præcedente uocali longa, quantacunque ſit ſequens, nunquam ex illis fieri ſynæreſim, ut aſſerit Emanuel Chryſolora. Fit autem, aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & ſemper in longam. *Synæreſis pro Craſi.* Sed ſciendum Synæreſim pro Craſi eſſe accipiendam, nam ſynæreſis, ut ſupra definiuimus, raro ex præcedente breui fit, & in datiuo ſingulari tantum, primæ & quartæ, & quintæ declinationis, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητοΐ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. Cæteræ uero contractiones per craſin fiunt omnes, & ex præcedente breui ſemper, quæ eſt aut, α, aut, ε, aut, ι, aut, ο, ut in ſequentibus declinationibus liquido apparebit.

DE PRIMA DECLINATIONE.
Contractorum.

PRima declinatio Contractorum eſt nominum Maſculinorum, fœmininorum, & communium, deſinentium in, ης, ac Neu-

trorum in, ες, Adiectiuorum. & in, ος, Subſtantiuorum, quorum geni
tiuus perfectus & impariſyllabus διὰ τοῦ, εος, exiſtens in, ους, facit con
tractum. Synæreſes autem huius declinationis ex, ε, tenui fiunt *Synæreſes*
ſemper, & ex quauis uocali pura ſequente, hoc eſt, nulla interce *primæ.*
dente Conſonante. Sic, ε, &, ο, in, ου, diphthongum, & in, οι. Ε, &, ω,
in, ω. Ε, &, ι, in, ει, diphthongum ſemper. Ε, &, α, & duo, εε, aliqua ſe
quente conſonante, etiam in, ει, diphthongum, alioqui in, η, mo
nophthongum. Sunt igitur in uniuerſum ſynæreſes quinque. ει, ου, *Synæreſes*
οι, η, &, ω, quarum ſinguli genitiui ſingulas ſortiti ſunt. Genitiuus *quinque.*
ſingularis, ου, τοῦ δημοσθένεος. νους. Dualis, οι, τοῖν δημοσθενέοιν. νοῖν.
pluralis, ω, τῶν δημοσθενέων. νῶν. Ει, communis eſt datiuo ſingulari,
nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus, τῷ δημοσθένεϊ, νει,
οἱ δημοσθένεες, νεις, τοὺς δημοσθένεας, νεις. Η, uero cõmunis eſt accu
ſatiuo ſingulari, & nominatiuo & accuſatiuo duali, τὸν δημοσθένεα. νη.
τὼ δημοσθένεε, νη. Nominatiuo etiã & Accuſatiuo, & Vocatiuo plu
ralibus neutrorum, τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, χη.

EXEMPLA MASC. Ἑνικά.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. τῷ δημοσθένεϊ, νει, τὸν δη
μοσθένεα, νη, ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ ὦ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά.
τὼ δημοσθένεε, νη, τοῖν δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. ὦ δημοσθένεε, νη.
Πληθυντ. οἱ δημοσθένεες, νεις, τῶν δημοσθενέων, νῶν, τοῖς δημοσθένεσι.
τοὺς δημοσθένεας, νεις, ὦ δημοσθένεες, νεις.

Foemininorum. Ἑνικά.

Ἡ τριήρης. τῆς τριήρεος, ρους, τῇ τριήρεϊ, ρει, τὴν τριήρεα, ρη, ὦ τρίηρες, καὶ
ὦ τριήρης, reliqua, ut ſuperius.

Communium. Ἑνικά.

Ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος. θοῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ. θεῖ. τὸν καὶ
τὴν ἀληθέα, θῆ. ὦ ἀληθές, καὶ ὦ ἀληθής. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε. θῆ. τοῖν
καὶ ταῖν ἀληθέοιν. θοῖν. ὦ ἀληθέε. θῆ. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες. θεῖς. τῶν ἀλη
θέων. θῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας. θεῖς. ὦ ἀληθέες. θεῖς.

Neutra Adiectiua. Ἑνικά.

Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος θοῦς. τῷ ἀληθέϊ. θεῖ. τὸ ἀληθές. ὦ ἀληθές.
Δυϊκά. τὼ ἀληθέε. θῆ. τοῖν ἀληθέοιν. θοῖν. ὦ ἀληθέε. θῆ. Πλη. τὰ ἀλη
θέα. θῆ. τῶν ἀληθέων. θῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα. θῆ. ὦ ἀληθέα. θῆ.

Neutra Subſtantiua. Ἑνικά.

Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος. καὶ τείχους. τῷ τείχεϊ. χει. τὸ τεῖχος. ὦ τεῖχος.
Δυϊκά. τὼ τείχεε. χη. τοῖν τειχέοιν. χοῖν. ὦ τείχεε. χη. Πληθ. τὰ τείχεα.
χη. τῶν τειχέων. χῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα. χη, ὦ τείχεα, τείχη.

DE SECVNDA DECLINATIONE.

Contractorum.

SEecunda declinatio Contractorum nominum duas habet terminationes, ις, maſculinorum, fœmininorum, & communium, &, ι, neutrorum, quorum genitiuus διὰ τοῦ, ιος, κοινῶς profertur, & εος, ἰωνικῶς &, εως, ἀττικῶς. Accuſatiuus in, ιν, ſolum. Huius autem declinationis una tantum ſynæreſis fit propria, hoc eſt, in, ι, produ-
Synæreſes ſecundæ. ctum. Quia præcedente, ι, ſequente uero quauis uocali, ſi ex eis ſynæreſis fieri contingat, in, ι, fit ſemper, quod cuiuſuis generis quattuor tantum euenit caſibus, hoc eſt, datiuo ſingulari, τῷ ὄφιϊ, ὄφι. τῷ σινήπιϊ, σινήπι. Nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus, οἱ ὄφιες, ὄφις. τοὺς ὄφιας, ὄφις. ὦ ὄφιες, ὄφις. τὰ σινήπια. πι. ὦ σινήπια. πι. In duali numero, nunq̃ fit ſynæreſis in, ι, eodem uero, ι, in, ε, conuerſo Ionico more, eædem fiunt ſynæreſes, quæ ſunt in prima Declinatione. Quandoquidem ex, ε, tenui & uocali ſequente fiunt, & hoc in dictis quattuor caſibus, & in nominatiuo duali. τῷ ὄφεϊ, ὄφει. τὼ ὄφεε. φη. οἱ ὄφεες. φεις. τοὺς ὄφεας. φεις. ὦ ὄφεες, ὄφεις. Et in neutris. τῷ σινήπεϊ, πει. τὼ σινήπεε. πη. τὰ σινήπεα. πι. Sunt igitur tres duntaxat ſynæ-
Tres tantum ſynæreſes. reſes, ι, ſcilicet productum, quæ eſt huic declinationi propria, & duæ communes cum prima, hoc eſt, ει, &, η, Genitiuorum enim nullus patitur ſynæreſim, ſed diuerſus eſt ſecundum diuerſarum linguarum proprietates. Nam regula eſt, quod quandocunq; genitiuus Singularis patitur ſynæreſim, etiam dualis & pluralis patiuntur, atſi non patitur Singularis, nec cæteri patiuntur.

Maſculina. Ἑνικά.

Ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ, ὄφι, καὶ ὄφεϊ, ὄφει. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. Δυϊκά. τὼ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὀφεῷν. ὦ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. Πληθ. οἱ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις. τῶν ὀφίων, καὶ ὀφίων, καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας, ὄφις, καὶ ὄφεας, ὄφεις. ὦ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις.

Foeminina. Ἑνικά.

Ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς. τῇ πόλιϊ, πόλι, καὶ πόλεϊ, πόλει. τὴν πόλιν μόνον. ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. Δυϊκά. τὼ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. τοῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πολεῷν. ὦ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. Πλη. αἱ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων. τοῖς πόλισι, καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας, πόλις, καὶ πόλεας, πόλεις. ὦ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις.

Neutra. Ἑνικά.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ. νήπι. καὶ σινήπεϊ. πει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι. Δυϊκά. τὼ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε. πη. τοῖν σινηπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινηπέων. ὦ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε. πη. Πληθ. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα. πη. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα. πη. ὦ σινήπια, σινήπι καὶ σινήπεα, σινήπη.

DE TERTIA DECLINATIONE.

TErtia declinatio contractorum nominum unicam habet terminationem in εὺς, & maſculinorum tantum, quorum genitiuos διὰ τοῦ εος fit κοινῶς. καὶ εως ἀττικῶς. καὶ ηος ἰωνικῶς. Cuius ſynæreſes ſunt cum prima declinatione communes: quandoquidem ex ε tenui præcedente fiunt, & uocali ſequente: & duæ ſunt tantum, ει ſcilicet & η. ει enim in datiuo ſingulari: τῷ βασιλέϊ. λει. in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus: οἱ βασιλέες. λεῖς. τοὺς βασιλέας. λεῖς, ὦ βασιλέες. λεῖς. Η, uero in nominatiuo & uocatiuo duali. τὼ βασιλέε. λῆ. ὦ βασιλέε. λῆ. Genitiuorum autem nullus patitur συναίρεσιν, ſed diuerſus eſt ſecundum linguarum diuerſitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem: hoc eſt, ε ψιλόν, in omnibus caſibus, dempto ſingulari nominatiuo & uocatiuo, in η, conuerti ἔθει ἰωνικῷ, nec ex ea ſynæreſim fieri. *Synereſis tertie declinationis*

Παράδειγμα. Ἑνικά.

ὁ βασιλεύς. τοῦ βασιλέως κοινῶς, καὶ βασίλεως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. τῷ βασιλέϊ, βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα, λῆ, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ βασιλεῦς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε. λῆ. καὶ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν, καὶ λήοιν. ὦ βασιλέε. λῆ. καὶ βασιλῆε. Πληθ. οἱ βασιλέες. λεῖς. καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων. βασίλεων, καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας. λεῖς. καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλέες. λεῖς. καὶ βασιλῆες. De Accuſatiuo autem ſingulari in, ῆ. Vtrum ſynæreſis ſit, An apocope, Libro quarto uideris.

DE QVARTA DECLINATIONE

QVarta declinatio Contractorum nominũ duas habet terminationes, in ω, & in ως, fœmininorum tantum. Quorum genituus perfectus & impariſyllabus in ος exiſtens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit cõtractum. Synæreſes autem huius declinationis, quæ ex ο paruo præcedente uocali ſequente fiunt, tres ſunt, ου οι ω, quæ ſic ordi- *Synereſis quarte declinationis*

nantur, duo οο in ου in genitiuo ſingulari: τῆς λητόος. λητοῦς. ο & ι in οι in datiuo ſingulari: τῇ λητόϊ, λητοῖ. ο & α in ω in accuſatiuo ſingulari: τὴν λητόα, λητώ. Cætera, uero tertiam ſequuntur ſimplicium declinationem.

Ἑνικά.

Ἡ λητώ, τῆς λητόος, λητοῦς. τῇ λητόϊ, λητοῖ. τὴν λητόα λητώ, accentu acuto. ὦ λητοῖ. Δυϊκά. τὼ λητώ. τοῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητοῦς. ὦ λητοί.

Ἑνικά.

Ἡ αἰδώς. τῆς αἰδόος. αἰδοῦς. τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ. τὴν αἰδόα. δῶ. accentu circumflexo. ὦ αἰδοῖ. Δυϊκά. τὼ αἰδώ. τοῖν αἰδοῖν. ὦ αἰδώ. Πληθ. αἱ αἰδοί. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδοῖς. τὰς αἰδοῦς. ὦ αἰδοί.

DE QVINTA DECLINATIONE.

QVinta declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, ας purum & ρας, neutrorum tantum. Quorum genitiuus in ατος deſinit κοινῶς, & in αος, ſubtracto, τ, ἰωνικῶς, & in ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς.

In hac autem declinatione duæ fiunt ſynæreſes, in α productum, & in ω. ex α enim præcedente, & ο utcunque ſequente, ſiue ο paruum ſit, & idem ſiue ſolum, ſiue in diphthongo, ſiue ſit ω μέγα, ſemper fit ſynæreſis in ω, quod genitiuis tantum euenit. Sequente uero quauis alia uocali, in α productum fit Synæreſis.

Ἑνικά.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτον, καὶ κρεάον, καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. Πληθ. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα.

Vbi ſciendum genitiuum dualem κρεῷν κρᾶσιν pati, atque συναίρεσιν. nam ex α & ο craſi facta in ω μέγα, ei per Synæreſin ι ſubſcribitur.

Ἑνικά.

Τὸ κέρας. τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως. τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ καὶ κέρᾳ. τὸ κέρας. ὦ κέρας. Δυϊκά. τὼ κέρατε, κέραε κέρα. τοῖν κεράτον κεράον. κερῷν. Πληθ. τὰ κέρατα. κέραα. κέρα. τῶν κεράτων. κεράων. κερῶν. τοῖς κέρασι. τὰ κέρατα κέραα κέρα. ὦ κέρατα κέραα, κέρα

CONTRACTIONES IN OMNIBVS CASIB.

PRæter dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ per omnes numeros & caſus ſynæreſim patiuntur: quorum maſculina & neutra tertiæ ſunt ſimplicium declinationis, fœminina uero ſecundæ, quæ à Theodoro Gaza ὁλοπαθῆ appellantur: ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinátur, quorum inflexio talis eſt.

Ἑνικά.

ὁ νόος, νοῦς. τοῦ νόου, νοῦ. τῷ νόῳ, νῷ. τὸν νόον, νοῦν. ὦ νόε, νοῦ. Δυϊκά. τὼ νόω, νώ. τοῖν νόοιν, νοῖν. ὦ νόω, νώ, accentu acuto: quoniam nominatiuus dualis in ω deſinens, ſiue à circunflexis, ſiue ab oxytonis acuitur, circunflectitur autem nunquam. ut ὁ καλὸς, τὼ καλώ. ὁ ἀργυροῦς, τὼ ἀργυρώ. ὁ νοῦς, τὼ νώ. A Grauitonis uero acuitur, penultima, ut ὁ λόγος τὼ λόγω. Hanc enim Græci regulam ita tradunt. τὰ εἰς ω. δυϊκὰ ὀξύνεται, ἢ βαρύνεται, ἀπέστραπται δὲ τὴν περισπωμένην. auerſantur.n. circunflexum ὀξύνεται μὲν, ἀπὸ περισπωμένων καὶ ὀξυνομένων χρυσοῖς χρυσώ. καλὸς καλὼ, πρὸς μιᾶς δὲ ἔχει τὸν τόνον. τὰ ἀπὸ βαρυτόνων. φίλος φίλω. Att. Regulam.

Πλη. οἱ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις, νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς. ὦ νόοι, νοῖ.

Declinantur etiam per quintam declinationem, in hunc modum.

ὁ νοῦς. τοῦ νοός. τῷ νοΐ. τὸν νόα. ὦ νοῦ. Sicut βοῦς, βοὸς, βοΐ.

ὁ ῥόος, ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ, ῥῷ. τὸν ῥόον, ῥοῦν. ὦ ῥόε, ῥοῦ.

ὁ πλόος, πλοῦς. τοῦ πλόου, πλοῦ. τῷ πλόῳ. πλῷ. τὸν πλόον, πλοῦν.

Sic ἁπλόος, ἁπλοῦς. διπλόος, διπλοῦς. Et alia quorum fœminina & neutra etiam per omnes numeros & caſus ſynæreſim patiuntur.

ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης. ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ. &c.

τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ, ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον, ἁπλοῦν. Δυϊκά. τὼ ἁπλόω, ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν, ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω, ἁπλώ. Πλη. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων, ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις, ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα, ἁπλᾶ.

ἡ λέξις. τῆς λέξεως. τῇ λέξει, ἀπὸ τοῦ λέξεϊ. τὴν λέξιν. ὦ λέξις. Δυϊκά. τὰ λέξεε. ταῖν λεξέοιν, καὶ λέξεων, ὦ λέξεε. Πλη. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεες. τῶν λέξεων. ταῖς λέξεσι. τὰς λέξεις. ὦ λέξεις, ſicut nominatiuus. Sic πλῶσις, πλώσεως, & alia huiuſmodi, quæ paſſim inueniuntur.

IN PAVCIS CONTRACTA.

SVnt & alia nomina in υς deſinentia, & impariſyllaba, quæ cum in paucis caſibus ſynæreſim patiantur, ὀλιγοπαθῆ dicta ſunt: & à Theodoro Gaza partim primum, υ, appellãtur, & ὀξύτονα ſunt, ut ἡδύς, ἡδέος, ὠκύς, ὠκέος. Partim uero & ſecundum, υ, & grauitona ſunt ut βότρυς, βότρυος, στάχυς, στάχυος. Quæ ſunt primi, υ, in datiuo ſingulari ſynæreſim patiuntur. ut ἡδέϊ, ἡδεῖ: ſicut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. Et in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus. ut ἡδέες, ἡδεῖς. ἡδέας, ἡδεῖς. ſicut δημοσθένεες. νεις. δημοσθένεας. νεις. nullius tamen ſunt contractorum declinationis. Quæ uero ſunt ſecundi, υ; in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur; nam præcedente, υ, ſequente uero quauis uocali, ſi ex eis ſynæreſis fieri cõtingat, in, υ, fit ſemper. ut βότρυες, βότρυς. βότρυας, βότρυς: ſicut ex ι, præcedente, & quauis uocali ſequente fit ſynæreſis in, ι, ut in ſecunda contractorum declinatione dictum eſt.

Similiter & quæ in ους, deſinunt, & impariſyllaba ſunt, in tribus caſibus pluralis numeri tantum ſynæreſim patiuntur: & ea unica eſt, ου, ſcilicet, nec in aliqua contractorum declinatione coordinantur.

Ἑνικῶς.

ὁ βοῦς. τοῦ βοός. τῷ βοΐ. τὸν βόα. καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκῶς. τὼ βόε τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσί. τοὺς βόας, βοῦς. ὦ βόες, βοῦς.

DE COMPARATIVORVM CONTRACTIONE.

COmparatiua quoq; in ων deſinentia, ὀλιγοπαθῆ & ipſa appellãri poſſunt: cum in Accuſatiuo ſingulari maſculinorum, & in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum in ω, fiat ſynæreſis, Atticorum more: ut τὸν μείζονα, μείζω. τὰ μείζονα, μείζω: expuncto ſcilicet ν, & ο, & α, in ω, contractis. In Nominatiuo uero plurali & Vocatiuo maſculinorũ ν, prius eliſo, ο & ε in ου contrahuntur, ut μείζονες, μείζοες, μείζους. At in Accuſatiuo eiuſdẽ numeri, ſubtracto ν ut ſupra, ο & α etiam in ου contrahi neceſſe eſt. ut μείζονας, μείζοας, μείζους: ſicut βόες, βοῦς. βόας, βοῦς. & duum ſunt generum, ac in ον neutrum habent formatum. ut ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος.

ΠΕΡΙ' ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

Τῶν ἐπιθέτων, hoc eſt adiectiuorum, aliqua in ας mittunt maſculinum, fœmininum in σα, & neutrum in αν. ut ὁ πᾶς. τοῦ παντός. ἡ

τός. ἡ πᾶσα. τῆς πάσης. τὸ πᾶν. τοῦ παντός.

Aliqua uero in, ης, duum generum, & neutrum in, ες, ut ὁ, καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος. ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος. ἀληθοῦς.

Aliqua uero in, εις, Fœmininum in, εσσα. & neutrum in, εν, ut ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσσα. τῆς χαριέσσης. τὸ χαρίεν. τοῦ χαρίεντος.

Aliqua uero in, ις, duum generum, & neutrum in, ι, ut, ὁ, καὶ ἡ φιλόπατρις. τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. καὶ τὸ φιλόπατρι. τοῦ φιλοπάτριδος.

Aliqua autem in, υς, ὀξύτονα. Fœmininum in, εια. & neutrum in υ. ut ὁ ἡδύς. τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδεῖα. τῆς ἡδείας. τὸ ἡδύ. τοῦ ἡδέος.

Aliqua uero in, υς, Grauitona duum Generum Neutrum in, υ. ut ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς. τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἄδακρυ. τοῦ ἀδάκρυος.

Deſinentia in, ος, purum ſimplicia communia trium generum in, α, formant Fœmininum, & neutrum in, ον, ut δίκαιος. δικαία. δίκαιον. Eodem modo quæcunque in ultima ſyllaba habent, ρ, ut ἀνθηρός. ἀνθηρά. ἀνθηρόν. σοφίη. uero & ſimilia Ionica ſunt. Deſinentia autem in, ος, non purum in, η, Fœmininum formant. ut ἔρημος. ἐρήμη. ἔρημον. σοφός. σοφή. σοφόν. Compoſita uero in, ος, Atticorum more duum ſunt generum, & neutrum habent in, ον, ut ὁ, καὶ ἡ φιλόσοφος. τὸ φιλόσοφον.

Aliqua uero in, ους, duum Generum, & in, ουν, Neutrum habent formatum; ut ὁ, καὶ ἡ πολύπους. τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπουν. τοῦ πολύποδος. Ἁπλοῦς uero, & διπλοῦς. & μολυβδοῦς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς & χρυσοῦς trium ſunt generum: quorum Maſculina, & neutra tertiam ſimplicium inflexionem ſequuntur, Fœminina uero ſecundam, ut ὁ ἁπλοῦς. τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ. τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς. τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ. τῆς ἀργυρᾶς. τὸ ἀργυροῦν. τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamen χρύσεος. χρυσέα. χρύσεον. dicunt, & alia ſimiliter.

Aliqua uero in, ως, duum generum, & neutrum in, ων, quæ Attica ſunt, ut ὁ, καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω.

Aliqua in, ην, duum generum, & neutrum in, εν. ut ὁ, καὶ ἡ τέρην. τοῦ, καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν. τοῦ τέρενος.

Aliqua in, ων, duum generum, & neutrum in, ον, ut ὁ, καὶ ἡ εὐδαίμων. τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος.

ΠΕΡΙ' ἈΡΙΘΜΗΤΙΚΩ͂Ν ὈΝΟΜΆΤΩΝ.

Nomina numeralia unum ſignificantia ſingulariter tantum declinantur: quæ uero duo dualiter: quæ autem plura pluraliter, & trium ſunt generum.

Εἷς. ἑνὸς. ἑνὶ. ἕνα. Μία. μιᾶς. μιᾷ. μίαν, Ἕν. ἑνὸς. ἑνὶ. ἕν.

Dualia.

Δύο, καὶ δύω ἀττικῶς διὰ τοῦ, ω, μεγάλου. δυοῖν. καὶ δυεῖν, in genere fœminino, ο, in, ε, uerſo. Declinatur etiam in plurali numero ſic. οἱ δύο. αἱ δύο. τὰ δύο. τοῖς καὶ ταῖς, καὶ τοῖς δυσί. τοὺς δύο. τὰς δύο, καὶ τὰ δύο.

Τρεῖς. τριῶν. τρισί. τρεῖς. duum generum. τρία. τριῶν. τρισί. τρία.
Τέσσαρες. τεσσάρων. τέσσαρσι. τέσσαρας. Duum generum.
τέσσαρα. τεσσάρων. τέσσαρσι. τέσσαρα.

A quatuor autem uſq; ad centum omnia ſunt in declinabilia. Articulis autẽ diſcernuntur cuius ſint generis, & caſus hoc modo.

οἱ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τοὺς πέντε.
αἱ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τὰς πέντε.
Τὰ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τὰ πέντε.

Eodem modo declinantur & ἕξ. & ἑπτά. & ὀκτώ. & ἐννέα. & δέκα & alia uſq; ad centum.

A ducentis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declinantur ſic.

οἱ διακόσιοι. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τοὺς διακοσίους.
Αἱ διακόσιαι. τῶν διακοσίων. ταῖς διακοσίαις. τὰς διακοσίας.
Τὰ διακόσια. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τὰ διακόσια.

Sic & τριακόσιοι. τετρακόσιοι. πεντακόσιοι. ἑξακόσιοι. ἑπτακόσιοι. ἐννεακόσιοι.

χίλιοι. δισχίλιοι. τρισχίλιοι. τετρακισχίλιοι. καὶ τὰ λοιπά.

Ἑνικῶς.	Δυϊκῶς.	Πληθυντικῶς.
εὐθεῖα, γενική, δοτική, αἰτιατική, κλητική	εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, γενικὴ καὶ δοτική, κλητική	εὐθεῖα, γενική, δοτική, αἰτιατική, κλητική
ARTICVLI	PRAEPOSI	TIVI.
ὁ — τοῦ — τῷ — τὸν ἡ — τῆς — τῇ — τὴν } ὦ τὸ — τοῦ — τῷ — τὸ	τώ — τοῖν τά — ταῖν } ὦ τώ — τοῖν	οἱ αἱ } τῶν { τοῖς — τούς τά ταῖς — τάς } ὦ τοῖς — τά
Prima declinatio maſcu-	lorum eſt tantum in, ας,	& in, ης.
ας } ου { ᾳ — αν — α ης ῃ — ην — η	α — αιν — α	αι — ων — αις — ας — αι
Secũda eſt fœminino	rum tantum quæ in	α, & in, η, terminant.
α } ης — ῃ { αν — α η ην — η	α — αιν — α	αι — ων — αις — ας — αι
Nomina tamen quæ & datiuo ſingulari ut	in, α, purũ, δα, εα, ρα, θεά θεᾶς. λήδα λήδας,	finiunt ſeruant, α, in genitiuo μάρθα μάρθας, ἡμέρα ἡμέρας.
Tertia delinatio eſt ſin	gulorum generum in	ος, exeuntiũ, & neutrorum in, ον.
ος } ου — ῳ — ον { ε ον ον	ω — οιν — ω	οι } ων — οις { ους — οι α α — α
Aduerte Atticos ĩ om uo ſimilem, uti ſupra	nibus declinationibus declaratum.	facere Vocatiuum nominati

Quarta eſt Atticorum quæ fit a tertia, muta to,ο,in,ω,quod in omnibus ca ſibus retinet.

Ἑνικά. | Δυϊκά. | Πληθυντικά.

ως, ων } ω — ῳ — ων { ως, ων | ω — ῳν — ω | ῳ, ω } ων — ῳς — { ως — ῳ, ω — ω

Hæ quatuor ſuperiores dicuntur pariſyllabæ quia non creſcunt in obliquis ſed eos pares efferunt nominatiuo.

Quinta eſt generũ omnium quæ creſcũt in obliquis quorum terminatio uaria ē. Sed hæ quinq; conſonantes diuerſis uocalib9 iũctæ nũc ſatis erũt.

ν, ξ, ϱ, σ, ψ } ος — ι — α. { ν, ξ, ϱ, σ, ψ | ε — οιν — ε | ες — ων { σ, ξ, ψ } ι — ας — ες

Similiter etiam neutra Variabis in quibus Acuſatiuos & Vocatiuos ſuis nominatiuis ſimiles ubiq; facies: eorũ plu ralia in,α, ut & latina.

Περὶ τῶν συνῃρημένων

Ab hac quita aliæ quinq; fiunt Declina tiones quæ ſynæreſiatæ dicun tur ꝙ ſynæreſin. id eſt,contractionem patiuntur. Quarum. Prima ē mariũ fœmini noꝝ,& cõium deſinē tium in,ης, Neutroꝝ uero de ſinẽſitium in , ες Adie ctiuorum. & in, ος. Subſtantiuorum.

ης { ους — ει — η — ες, εος — εϊ — εα — ης | η — οῖν — η, εε — έοιν — εε | εις — ῶν, εες — έων } εσι { εις — ει, εας — εες

Neutra Separatim poſuimus

ες, ος } ους — ει, εος — εϊ { ες — ες, ος — ος | η — οῖν — η, εε — έοιν — εε | η — ῶν, εα — έαν } εσι { η — η, εα — εα

In qua declinatiõe quinq; hæ ſynereſes colligun tur: hoc eſt, εο, in, ου, εϊ, in, ει εα, & duo, εε, etiã in, ει & in, η. εοι in, οι. εωi ω,

Secunda eſt marium fœmininorum & cõmunium in ις, deſinentium, & neutrorum in, ι, quorum Genitiuus in, ιος communiter facit. in, εως Ionice. in, εως, Attice. p, ω.

Ἑνικῶς.	Δυϊκῶς.	Πληθυντικῶς.
ις } ος / ιος / εως } ι — ιν — ι ; ει ; ει	η . ιε. εε { ιον / εον / εων — ιε — ιε ; η	ι ει . ιες. εες. { ίων / έων / εων } εσι — ιας — ιες ; ισι — εας — εες ; ει — ει

Neutra ſeparatim ponenda fuerunt.

ι { ιος — ει / ιι ; εος — ει ; εως — ει } ι — ι	ιε — ίον — ιε ; εε — εον — εε	ι — ίων — ι — ι ; ια — έων — ισι — ια — ια ; εα — εων — εσι — εα — εα ; η — η — η

In neutris aduertẽdi ſunt tres plur. caſus ſimiles productum, nam ubi li ſequente fit contra Synæreſes quæ ſunt In hac declinatione propria ſynæreſis una eſt, in ι, cunqꝫ euenit ſynæreſin fieri ex, ι, & quamuis uoca ctio in, ι, Cum uero muta tur, ι, in, ε, Ionice fiũt in prima.

Tertia eſt marium tantũ modo in, ευς, excuntium, quorum genitiuus in εος, fit communiter. in εως, Attice, & in ηος, Ionice, & ita ſingulatim unũ quodqꝫ idioma potes uariare.

ευς { εος — ει — εα — ευ ; εως — ει — η — ευς ; ηος — ηι — ηα — ευς }	εε ; η — εοιν — η ; ηε — ηοιν — ηε	εες — έων ; εις — εων — ευσι — εας — εες ; ηες — ηων — ηωσι — ηας — ηες ; εις — εις

In qua declinatione duæ ſynæreſes fiunt, quæ a prima ſunt hoc eſt, ε, &, ι, in, ει, duo, εε, in ει, & in η.ε, &, α, etiam in ει,.

Quarta eſt fœmininorũ ſolum in, ω, uel in, ως exeuntium.

ω ως } οῦ οῖ ω ; οος — οῖ — οα — οῖ	ω — οιν — ω	— ων — οις — ους — οι

In qua quidem tres hæ ſynæreſes ου οι ω / οο οι οα in ſingulari tantũ habentur. Alii uero duo numeri tertiã ſequuntur ſimplicium declinationem.

Quinta eſt Neutrorum in, ας, purum uel in ρας, exeuntium.

Ἑνικά.	Δυϊκά.	Πληθυντικά.
ας. ρας { ατος — ατι / αος — αϊ / ως — ᾳ } ας — ας / ρας — ρας	ατε — άτοιν — ατε αε — άοιν — αε α — ῷν — α	ατα — άτων / αα — άων / α — ῶν } ασι { ατα — ατα / αα — αα / α — α
In hac declinatione duæ caſibus in, α.	ſunt ſynæreſes in ge	nitiuis in, ω, In reliquis
Sunt quædam nomina ut νόος ῥόος ἁπλόος &	quæ per omnes caſus alia huiuſmodi.	patiuntur ſynæreſin.
ους ου ῳ ουν ου οος. οου. οῳ. οον. οε.	ω οιν ω οω. οοιν. οω.	οι ων οις ους οι όοι. όων. όοις. όους. οοι
Νοῦς tamen etiã per quin	tam ſimplicium decli	natur ut νοῦς. νόος. νόϊ. νόα.

NOMINA NVMERALIA.

εἷς — ἑνὸς — ἑνὶ — ἕνα — quintæ
μία — μιᾶς — μιᾷ — μίαν — ſecũdæ } — declinationis.
ἓν — ἑνὸς — ἑνὶ — ἓν — quintæ

οἱ, αἱ, τὰ } δύο — τῶν δύο — { τοῖς, ταῖς, τοῖς } δυσί. — { τοὺς, τὰς, τὰ } δύο

οἱ, αἱ — τρεῖς; τὰ — τρία } τῶν τριῶν — { τοῖς, ταῖς, τοῖς } τρισί. — { τούς, τὰς } τρεῖς; τὰ — τρία

οἱ, αἱ — τέσαρες; τὰ — τέσαρα } τῶν τεσάρων — { τοῖς, ταῖς, τοῖς } τέσαρσι — { τοὺς, τὰς } τέσαρας; τὰ — τέσαρα

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SECVNDVS.

ΠΕΡΙ῾ ῬΗ῎ΜΑΤΟΣ.

Ῥῆμα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν μετὰ διαφόρων χρόνων ἐνέργειαν, ἢ πάθος ἢ οὐδέτερόν τι σημαῖνον, hoc eſt. Verbum eſt pars Orationis declinabilis cum diuerſis temporibus actionem, uel paſſionem, uel neutrum quiddam ſignificans. Cui accidunt octo. ἔγκλισις. γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμὸς. πρόσωπον. χρόνος. καὶ συζυγία. id eſt, Modus. Genus: Species. Figura. Numerus. Perſona. Tempus. & Coniugatio.

Modi ſunt quinque. ὁριστική. προστακτική. εὐκτική. ὑποτακτική. καὶ ἀπαρέμφατος. hoc eſt, Indicatiuus, Imperatiuus. Optatiuus. Subiūctiuus. & Infinitiuus. Indicatiuus: ut τύπτω. Impatiuus: ut τύπτε. Optatiuus ut τύπτοιμι: Subiunctiuus ut ἐὰν τύπτω. Infinitiuus ut τύπτειν.

Genera quinque. ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἢ μέσον. ἀποθετικὸν. ἢ αὐτοενεργητικὸν. i. Actiuum Paſſiuum. Neutrum. Cōmune, ſiue medium, Deponens, ſiue per ſe actiuum. Actiuum. ut τύπτω. Verbero. Paſſiuum ut τύπτομαι, uerberor. Neutrum ut ὑγιαίνω. Valeo. Cōmune ſiue medium, ut βιάζομαι cogo & cogor. Deponens, ſiue per ſe actiuum, ut μάχομαι, pugno.

Species duæ. πρωτότυπον. καὶ παράγωγον. Primitiua. & Deriuatiua. Primitiua ut ἀρδω. Deriuatiua, ut ἀρδεύω. A nominibus etiam deriuantur uerba ut πόλεμος πολεμίζω.

Figuræ tres. ἁπλοῦν. σύνθετον. καὶ παρασύνθετον. i. Simplex. Compoſita, & Decōpoſita. Simplex ut ἱστῶ. Compoſita, ut παριστῶ. Decōpoſita ut παριστάνω. Deriuantur autē decōpoſita à compoſitis. Nā à φίλω uerbo, & ἵππος noīe cōponitur φίλιππος, unde φιλιππίζω.

Numeri tres. ἑνικὸς. δυϊκὸς. πληθυντικὸς. i. Singularis, dualis & pluralis. Singularis ut τύπτω. Dualis, ut τύπτετον. Pluralis, ut τύπτομεν.

Perſonæ tres πρῶτον. δεύτερον. καὶ τρίτον. Prima, ſecunda, & tertia. Prima à qua fit oratio ut γράφω. Secunda ad quam fit oratio. ut γράφεις. Tertia de qua fit oratio. ut γράφει.

Tempora ſex ἐνεστὼς. παρατατικὸς. παρακείμενος. ὑπερσυντελικός. ἀόριστος. καὶ μέλλων, hoc eſt, Præſens, Præteritum imperfectum.

Præteritum perfectum. Præteritum pluſquãperſectum, Indefinitum præteritum, & Futurum. Præſens ut τύπτω. Præteritum imperfectum, ut ἔτυπτον. Præteritum perfectum ut τέτυφα. Præteritum pluſquamperfectum; ut ἐτετύφειν. Præteritum indefinitum, ut ἔτυψα. Futurum, ut τύψω.

Coniugationes tredecim. Sex τῶν βαρυτόνων. hoc eſt Grauitonorum. tres τῶν περισπωμένων. i. Circumflexorum in, ω, deſinentium, & Quatuor in, μι, Vnde tres ſunt uerborum terminationes, ω, ſcilicet Grauitonum, ut γράφω. ω, circumflexum, ut νιλῶ. & μι, ut τίθημι.

PRIMA.

PRima igitur Grauitonorum coniugatio eſt, quæ per β, uel π, uel φ, uel πτ, profertur. ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Quorum futurum per, ψ. ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uero per, φ. ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

SEcunda coniugatio eſt, quæ per, γ, uel κ, uel χ, uel κτ. ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Quorum futurum p, ξ. ut λέξω. πλέξω. τρέξω, τέξω. Præteritum uero per χ λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα. τέτεχα.

TErtia eſt quæ per δ, uel θ, uel τ. ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Quorum futurum per σ. ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. Præteritum uero per κ. ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα.

QVarta eſt quæ per ζ, uel geminum σσ. ut φράζω, ὀρύσσω, ſiue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorum futurum nunc per σ. ut φράσω. nunc per ξ, ut ὀρύξω. Et præteritum nunc per κ, ut πέφρακα. nunc per χ, ὤρυχα.

QVinta eſt quæ per quatuor immutabiles profertur, uidelicet λ, μ, ν, ρ. ut ψάλλω, νέμω, κλίνω, σπείρω. Quorum futurum penultimã corripiens, ac extremam circumflectens, per eaſdem immutabiles enunciatur, ut ψαλῶ, altera immutabili expuncta, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ, Subiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι, ſcilicet. Præteritum per κ. ut ἔψαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

SExta uero per ω, purum, ut ἀκούω, ἱππεύω. Quorum futurum per σ. ut ἀκούσω, ἱππεύσω. Præteritũ uero p κ. ut ἤκουκα, ἵππευκα.

Quo in loco ſciendum eſt, coniugationes, quas alii tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinq; redigere: hoc eſt, Quæcunq; uerba ante ω, habent ſiue β, ſiue π, ſiue φ, ſiue πτ, primam conſti-

tuere coniugationem:ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Quæcunq; uero γ, ſiue κ, ſiue χ, ſiue κτ, ſiue geminatum σσ, ſiue ζ, & in futuro ξ, ſecundam: ut λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, ὀρύσσω, παίζω. At quæcunq; δ, ſiue θ, ſiue τ, ſiue ζ, ſiue geminatum σσ, ſiue ω, purum, & in futuro σ, tertiam: ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω, φράζω, πλάσσω, ἀκούω. Quæ uero quampiam immutabilem habent, quartam conſtituere neceſſe eſt: ut ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quintam uero quæcunq; in μι, deſinunt uerba: ut τίθημι ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι. de quibus propriis locis dicetur.

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotanda ſunt: hoc eſt, Cum prima perſona pluralis numeri in μεν, exeat, primam dualem omnino deficere: quod omnibus accidit Actiuis, tam in, ω, q̃ in, μι, deſinentibus, & ambobus etiam Aoriſtis Paſſiuis, & præterito perfecto medio, cum & ipſa actiuam ſequantur litteraturam. Etiam tertia perſona plurali in, ι, aut in, αι, exeunte, hoc eſt, ι, in actiuis, & αι, in Paſſiuis, ſecundam & tertiam dualis numeri ſimiles eſſe. Si uero in aliam exeat terminationem, omnino differre. Etiam in modo Imperatiuo, & Subiunctiuo futurum deficere, ſed pro his Aoriſtos in uſu haberi. Etiam præſens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum in modo indicatiuo diuiſim inflecti, in aliis uero coniunctim.

Præterita quoq; augmentum, quod in modo indicatiuo ſuſcipiunt, ſiue temporale ſit, ſiue ſyllabicum, in aliis modis: & participiis omnino amittere. Excipiuntur præteritum perfectum, & paulo poſt futurum, quod Græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, quæ ubiq; ſuum retinent augmentum.

Exemplum Grauitonorum uerborum primæ coniugationis.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

	ἐνεστώς	
Τύπτω.	τύπτεις	τύπτει.
	τύπτετον	τύπτετον.
τύπτομεν.	τύπτετε	τύπτουσι.
	παρατατικός.	
ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε.
	ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην.
ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.
	παρακείμενος.	
τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε.

	τετύφατον	τετύφατον.
τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.
	ὑπερσυντελικός.	
ἐτετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει.
	ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην.
ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.
	ἀόριστος. α.	
ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε.
	ἐτύψατον	ἐτυψάτην
ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.
	ἀόριστος. β.	
ἔτυπον	ἔτυπες	ἔτυπε.
	ἐτύπετον	ἐτυπέτην.
ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον.
	μέλλων. α.	
τύψω	τύψεις	τύψει.
	τύψετον	τύψετον.
τύψομεν	τύψετε	τύψουσι.
	μέλλων. β.	
τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ.
	τυπεῖτον	τυπεῖτον.
τυποῦμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
τύπτε	τυπτέτω.
τύπτετον	τυπτέτων.
τύπτετε	τυπτέτωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τέτυφε	τετυφέτω.
τετύφετον	τετυφέτων.
τετύφετε	τετυφέτωσαν.
ἀόριστος. α.	
τύψον	τυψάτω.
τύψατον	τυψάτων.
τύψατε	τυψάτωσαν.
ἀόριστος. β.	
τύπε	τυπέτω.

	τύπτετον	τυπτέτων.
	τύπτετε	τυπτέτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι.
	τύπτοιτον	τυπτοίτην.
τύπτοιμεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι.
	τετύφοιτον	τετυφοίτην.
τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.

ἀόριστος. α.

Τύψαιμι	τύψαις	τύψαι.
	τύψαιτον	τυψαίτην.
τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν.

ἀόριστος. β.

Τύποιμι	τύποις	τύποι.
	τύποιτον	τυποίτην.
τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.

μέλλων. α.

Τύψοιμι	τύψοις	τύψοι.
	τύψοιτον	τυψοίτην.
τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.

μέλλων. β.

Τυποῖμι	τυποῖς.	τυποῖ.
	τυποῖτον	τυποίτην,
τυποῖμεν	τυποῖτε	τυποῖεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν τύπτω	τύπτῃς	τύπτῃ.
ἐὰν	τύπτητον	τύπτητον.
ἐὰν τύπτωμεν	τύπτητε	τύπτωσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ.
ἐὰν	τετύφητον	τετύφητον.
ἐὰν τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.

ἀόριστος. α.

ἐὰν τύψω	τύψῃς	τύψῃ.

ἐὰν	τύψητον	τύψητον.
ἐὰν τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.
	ἀόριστος. β.	
ἐὰν τύπω	τύπῃς	τύπῃ.
ἐὰν	τύπητον	τύπητον.
ἐὰν τύπωμεν	τύπητε	τύπωσι.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτειν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετυφέναι.
ἀόριστος. α.	τύψαι.
ἀόριστος. β.	τυπεῖν.
μέλλων. α.	τύψειν.
μέλλων. β.	τυπεῖν.

ΜΕΤΟΧΑΊ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ὁ τύπτων	τοῦ τύπτοντος.
ἡ τύπτουσα	τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον	τοῦ τύπτοντος.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ὁ τετυφὼς	τοῦ τετυφότος.
ἡ τετυφυῖα	τῆς τετυφυίας.
τὸ τετυφὸς	τοῦ τετυφότος.
ἀόριστος. α.	
ὁ τύψας,	τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα	τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν,	τοῦ τύψαντος.
ἀόριστος. β.	
ὁ τυπών,	τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυπόν,	τοῦ τυπόντος.
μέλλων. α.	
ὁ τύψων,	τοῦ τύψοντος.
ἡ τύψουσα	τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον,	τοῦ τύψοντος.
μέλλων. β.	
ὁ τυπῶν	τοῦ τυποῦντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν,	τοῦ τυποῦντος.

Aduertendum eſt, participia Maſculina & neutra ad quintam ſimplicium declinationem referri, fœminina uero ad ſecundam.

DE VERBIS PASSIVIS.

IN paſſiuis uero hæc ſunt annotanda: hoc eſt, dualem numerum omneis habere perſonas, cum prima pluralis non in, *μον*, ſed in, *θα*, exeat: demptis Aoriſtis paſſiuis, qui actiuorum litteraturam ſequuntur. Etiam tertiam perſonam pluralem præteriti perfecti paſſiui omnino deficere, ſi tertia ſingularis ante, *ται*, finalem ſyllabam aliam habeat conſonantem: pro ea autem participio eiuſdem temporis utimur & ſubſtantiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui & ſubiunctiui, in omnibus numeris & perſonis: cum nullo modo recte formari poſſit, ſi prima perſona præteriti paſſiui aliquam habeat conſonantem ante, *μαι*, finalem.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

	Ἐνεστώς.	
Τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.
	παρατατικός.	
Ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.
	παρακείμενος.	
Τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται.
τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον.
τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσί.
	καὶ ἰωνικῶς	τετύφαται.
	ὑπερσυντελικός.	
Ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	ἐτετυμμένοι ἦσαν.
	καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο.
	ἀόριστος. α.	
Ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη.

	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.
	ἀόριστος. β.	
ἐτύπην	ἐτύπης	ἐτύπη.
	ἐτύπητον	ἐτυπήτην.
ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν.
	μέλλων. α.	
τυφθήσομαι	τυφθήσῃ	τυφθήσεται.
τυφθησόμεθον	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον.
τυφθησόμεθα	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.
	μέλλων. β.	
τυπήσομαι	τυπήσῃ	τυπήσεται.
τυπησόμεθον	τυπήσεσθον	τυπήσεσθον.
τυπησόμεθα	τυπήσεσθε	τυπήσονται.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	
τετύψομαι	τετύψῃ	τετύψεται.
τετυψόμεθον	τετύψεσθον	τετύψεσθον.
τετυψόμεθα	τετύψεσθε	τετύψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ. ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.		
	τύπτου	τυπτέσθω.
	τύπτεσθον	τυπτέσθων.
	τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
	τέτυψο	τετύφθω.
	τέτυφθον	τετύφθων.
	τέτυφθε	τετύφθωσαν.
	ἀόριστος. α.	
	τύφθητι	τυφθήτω.
	τύφθητον	τυφθήτων.
	τύφθητε	τυφθήτωσαν.
	ἀόριστος. β.	
	τύπηθι	τυπήτω.
	τύπητον	τυπήτων.
	τύπητε	τυπήτωσαν.

ΕὐΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.

τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τετυμμένος εἴην	εἴης	εἴη.
τετυμμένω	εἴητον	εἰήτην.
τετυμμένοι εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.
	ἀόριστος. α.	
τυφθείην	τυφθείης	τυφθείη.
	τυφθείητον	τυφθειήτην.
τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν.
	ἀόριστος. β.	
τυπείην	τυπείης	τυπείη.
	τυπείητον	τυπειήτην.
τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν.
	μέλλων. α.	
τυφθησοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθην.
τυφθησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.
μέλλων. β.		
τυπησοίμην	τυπήσοιο	τυπήσοιτο.
τυποισοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	
τετυψοίμην	τετύψοιο	τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον	τετύψοισθον.	τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα	τετύψοισθε	τετύψοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΆ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

	ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
Τετυμμένος ἐὰν ὦ	ᾖς	ᾖ.
τετυμμένω ἐὰν	ἦτον	ἦτον.
τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν τυφθῶ	τυφθῇς.	τυφθῇ.

ἐὰν	τυφθῆτον	τυφθῆτον.
ἐὰν τυφθῶμεν	τυφθῆτε	τυφθῶσι.
	ἀόριστος. β.	
ἐὰν τυπῶ	τυπῇς	τυπῇ.
ἐὰν	τυπῆτον	τυπῆτον.
ἐὰν τυπῶμεν	τυπῆτε	τυπῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετύφθαι.
ἀόριστος. α.	τυφθῆναι.
ἀόριστος. β.	τυπῆναι.
μέλλων. α.	τυφθήσεσθαι.
μέλλων. β.	τυπήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	τετύψεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΊ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ὁ τυπτόμενος	τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον	τοῦ τυπτομένου.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ὁ τετυμμένος	τοῦ τετυμμένου.
ἡ τετυμμένη	τῆς τετυμμένης.
τὸ τετυμμένον,	τοῦ τετυμμένου.
ἀόριστος. α.	
ὁ τυφθείς.	τοῦ τυφθέντος.
ἡ τυφθεῖσα,	τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθέν,	τοῦ τυφθέντος.
ἀόριστος. β.	
ὁ τυπείς,	τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα,	τῆς τυπείσης.
τὸ τυπέν,	τοῦ τυπέντος.
μέλλων. α.	
ὁ τυφθησόμενος,	τοῦ τυφθησομένου.
ἡ τυφθησομένη,	τῆς τυφθησομένης.
τὸ τυφθησόμενον,	τοῦ τυφθησομένου.
μέλλων. β.	
ὁ τυπησόμενος,	τοῦ τυπησομένου.
	ἡ τυπησομένη.

ἡ τυπησομένη,	τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον,	τοῦ τυπησομένου.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τετυψόμενος,	τοῦ τετυψομένου.
ἡ τετυψομένη,	τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον,	τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum eſt, participia paſſiua in μενος maſculina. Et neutra in μενον, tertiæ eſſe ſimplicium declinationis: fœminina uero eorum, ſecundæ. At participia utriuſq; aoriſti Paſſiui, Maſculini generis & neutri, quintæ declinationis: eorum uero fœminina ſecundæ.

DE VERBO MEDIO.

Libuit mihi in hac uerborum Declinatione, Theodoru Gazam imitato, cõmuni ordine relicto, p omnes modos & tẽpora, uerba media ſeorſum Variare. Cũ alii partim Actiuis, ut præteritũ pfectum, & præteritum plusquamperfectum: partim uero Paſſiuis, hoc eſt, ambos aoriſtos, & utrunq; futurum admiſcuerint. Quod quidẽ eo conſilio fecimus, ut faciliorẽ diſcentibus uiam oſtenderemus. Eſto igitur tertio loco eoꝶ pfecta, ac diſtincta uariatio: quæ quidẽ in præſenti, & præterito ĩperfecto paſſiuis pr̃ſus ſimilia ſunt.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

	Ἐνεστώς.	
τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.
	παρατατικός.	
ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.
	παρακείμενος.	
τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε.
	τετύπατον	τετύπατον.
τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασι.
	ὑπερσυντελικός.	
ἐτετύπειν	ἐτετύπεις	ἐτετύπει.
	ἐτετύπειτον	ἐπετυπείτην.

ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετυφείσαν.

ἀόριστος. α.

ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο.
ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην.
ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.

ἀόριστος. β.

ἐτυπόμην	ἐτύπου	ἐτύπετο.
ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην.
ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.

μέλλων. α.

τύψομαι	τύψῃ	τύψεται.
τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον.
τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.

μέλλων.. β.

τυποῦμαι	τυπῇ	τυπεῖται.
τυπούμεθον	τυπεῖσθον	τυπεῖσθον.
τυπούμεθα	τυπεῖσθε	τυποῦνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

ἐνεστὸς καὶ παρατατ.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυπε	τετυπέτω.
τετύπετον	τετυπέτων.
τετύπετε	τετυπέτωσαν

ἀόριστος. α.

τύψαι	τυψάσθω.
τύψασθον	τυψάσθων.
τύψασθε	τυψάσθωσαν.

ἀόριστος. β.

τυποῦ	τυπέσθω.
τύπεσθον	τυπέσθων..
τύπεσθε	τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.

τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.
	Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
τετύποιμι	τετύποις	τετύποι.
	τετύποιτον	τετυποίτην.
τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν.
	ἀόριστος α.	
τυψαίμην	τύψαιο	τύψαιτο.
τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθην.
τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.
	ἀόριστος. β.	
τυποίμην	τύποιο	τύποιτο.
τυποίμεθον	τύποισθον	τυποίσθην.
τυποίμεθα	τύποισθε	τύποιντο.
	μέλλων. α.	
τυψοίμην	τύψοιο	τύψοιτο.
τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθην.
τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο,
	μέλλων. β.	
τυποίμην	τυποῖο	τυποῖτο.
τυποίμεθον	τυποῖσθον	τυποίσθην.
τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποῖντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.
	παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.	
ἐὰν τετύπω	τετύπῃς	τετύπῃ.
ἐὰν	τετύπητον	τετύπητον.
ἐὰν τετύπωμεν	τετύπητε	τετύπωσι
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν τύψωμαι	τύψῃ	τύψηται.
ἐὰν τυψώμεθον	τύψησθον	τύψησθον.
ἐὰν τυψώμεθα	τύψησθε	τύψωνται.
	ἀόριστος. β.	
ἐὰν τύπωμαι	τύπῃ	τύπηται.

ἐὰν τυπτώμεθον τύπτησθον τύπτησθον,
ἐὰν τυπτώμεθα τύπτησθε τύπτωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. τύπτεσθαι.
παρακείμ. καὶ ὑπερσυν. τετυπέναι.
ἀόριστος. α. τύψασθαι.
ἀόριστος. β. τυπέσθαι.
μέλλων. α. τύψεσθαι.
μέλλων. β. τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.
ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας.
τὸ τετυπὸς, τοῦ τετυπότος.

ἀόριστος α.

ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου.
ἡ τυψαμένη, τοῦ τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

ἀόριστος β.

ὁ τυπόμενος τοῦ τυπομένου.
ἡ τυπομένη, τῆς τυπομένης.
τὸ τυπόμενον, τοῦ τυπομένου.

μέλλων α.

ὁ τυψόμενος τοῦ τυψομένου.
ἡ τυψομένη, τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον, τοῦ τυψομένου.

μέλλων α

ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου.
ἡ τυπουμένη, τῆς τυπουμένης.
τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΠΕΡΙΣΠΩΜΈΝΩΝ ῬΗΜΆΤΩΝ.

CIrcumflexa uerba à ſexta coniugatione Grauitonorum fiunt. Non tamen ab omnibus uerbis: ſed ab his ſolum, quæ in penultima habent ſiue, ε, ſiue, α, ſiue, ο, ut ποιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur circũflexa, quod circumflexum accentum habent in ultima ex contractione: ut ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. Patiuntur autem ſynæreſim in præſenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in aliis modis, & etiam participiis ſimul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ ſint ſynæreſes, uarias coniugationes eſſe oportet, quæ per ſupradictas tres uocales: hoc eſt, ε, α, & ο, diſtinguuntur: quas χαρακτηριστικὰ, id eſt, formatiuas litteras appellare poſſumus: quemadmodum & conſonantes in grauitonis. Eſto igitur, Ε, χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circumflexorum, Α, ſecundæ, Ο, tertiæ.

ΠΡΏΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΠΕΡΙΣΠΩΜΈΝΩΝ.

PRIMA coniugatio Circũflexorum à uerbis ſextæ coniugationis Grauitonorum, in, εω, deſinentibus, per ſynæreſim fit: ut ποιέω, ποιῶ. Cuius futurum in, σω, deſinens, à uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc eſt, ε, in η, conuerſa: ut ποιέω, ποιήσω. Eandem quoque uocalẽ & præteritum perfectum in, κα, deſinens ſeruat: hoc idem & præteritum pluſquamperfectum & Aoriſtus primus faciunt: ut πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. Quædam tamen inueniuntur quæ in huiuſmodi temporibus, ε, immutatum retinent, ut τελέω, τελῶ, τελέσω. ὀλέω, ῶ. ὀλέσω. καλέω. ῶ. καλέσω. ἀρκέω. ῶ. ἀρκέσω, & alia. Sunt & quæ utrunque habent: ut φρονέω. ῶ. φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω. ῶ. αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κορέω, ῶ. κορέσω, καὶ κορήσω, & alia. Synæreſes autem huius coniugationis, quæ ſemper ex, ε, præcedente, & uocali ſequente fiunt, ſex ſunt, ει, ου, οι, ῃ, η, ω. Nam ſi poſt, ε, alterum ſequatur, ε, In ει, diphthongum fit ſynæreſis: ut ποιέετον, ποιεῖτον. Si η, in, η: ut ποιέητε, ποιῆτε. Si ο, in ου: ut ποιέομεν, ποιοῦμεν: Si ω, in ω: ut ποιέω, ποιῶ. Si uero diphthongus, in eandem fit ſynæreſis: ut ποιέεις, ποιεῖς. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέουσι, ποιοῦσι. Synæreſes quot.

χαρακτηριστικὸν ε	ε ει η η ο ου ω ω.	Si poſt ε, ſequitur diphthongus, in eandem fit ſynæreſis.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

	Ἐνεστώς.	
Ποιέω. ῶ.	ποιέεις. εῖς.	ποιέει. εῖ.
	ποιέετον. εῖτον	ποιέετον. εῖτον.
ποιέομεν. οῦμεν.	ποιέετε. εῖτε.	ποιέουσι. οῦσι.
	παρατατικὸς	
ἐποίεον. ουν.	ἐποίεες. εις.	ἐποίεε. ει.
	ἐποιέετον. εῖτον.	ἐποιεέτην. είτην.
ἐποιέομεν. οῦμεν.	ἐποιέετε. εῖτε.	ἐποίεον. ἐποίουν.
	παρακείμενος.	
πεποίηκα	πεποίηκας	πεποίηκε.
	πεποιήκατον	πεποιήκατον.
πεποιήκαμεν	πεποιήκατε	πεποιήκασι.
	ὑπερσυντελικός.	
ἐπεποιήκειν	ἐπεποιήκεις	ἐπεποιήκει.
	ἐπεποιήκειτον	ἐπεποιηκείτην.
ἐπεποιήκειμεν	ἐπεποιήκειτε	ἐπεποιήκεισαν.
	ἀόριστος. α.	
ἐποίησα	ἐποίησας	ἐποίησε.
	ἐποιήσατον	ἐποιησάτην.
ἐποιήσαμεν	ἐποιήσατε	ἐποίησαν.
	μέλλων. α.	
ποιήσω	ποιήσεις	ποιήσει.
	ποιήσετον	ποιήσετον.
ποιήσομεν	ποιήσετε	ποιήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ

ἐνεστὼς καὶ παρατατ.		
	ποίεε, ποίει.	ποιεέτω, ποιείτω.
	ποιέετον, ποιεῖτον.	ποιεέτων, ποιείτων.
	ποιέετε, ποιεῖτε.	ποιεέτωσαν. ποιείτωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.		
	πεποίηκε	πεποιηκέτω.

	πεποιήκετον	πεποιηκέτων.
	πεποιήκετε	πεποιηκέτωσαν.
	ἀόριστος. α.	
	ποίησον	ποιησάτω.
	ποιήσατον	ποιησάτων.
	ποιήσατε	ποιησάτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ποιέοιμι. οῖμι.	ποιέοις. οῖς.	ποιέοι. οῖ.
	ποιέοιτον. οῖτον.	ποιεοίτην. οίτην.
ποιέοιμεν. οῖμεν.	ποιέοιτε. οῖτε.	ποιέοιεν. οῖεν.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
πεποιήκοιμι	πεποιήκοις	πεποιήκοι.
	πεποιήκοιτον	πεποιηκοίτην.
πεποιήκοιμεν	πεποιήκοιτε	πεποιήκοιεν.
	ἀόριστος· α.	
ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν	ποιήσαιτε	ποιήσαιεν.
	μέλλων. α.	
ποιήσοιμι	ποιήσοις	ποιήσοι.
	ποιήσοιτον	ποιησοίτην.
ποιήσοιμεν	ποιήσοιτε	ποιήσοιεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἐὰν ποιέω. ῶ.	ποιέῃς. ῇς.	ποιέῃ, ποιῇ,
ἐὰν	ποιέητον. ῆτον.	ποιέητον. ῆτον.
ἐὰν ποιέωμεν. ῶμεν.	ποιέητε. ῆτε.	ποιέωσι. ῶσι.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ἐὰν πεποιήκω	πεποιήκῃς	πεποιήκῃ.
ἐὰν	πεποιήκητον	πεποιήκητον.
ἐὰν πεποιήκωμεν.	πεποιήκητε	πεποιήκωσι.
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν ποιήσω	ποιήσῃς	ποιήσῃ.
ἐὰν	ποιήσητον,	ποιήσητον.
ἐὰν ποιήσωμεν	ποιήσητε	ποιήσωσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.	ποιέειν. εῖν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	πεποιηκέναι.
ἀόριςος. α.	ποιῆσαι.
μέλλων. α	ποιήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΊ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

ὁ ποιέων, ποιῶν,	τοῦ ποιέοντος, ποιοῦντος.
ἡ ποιέουσα, ποιοῦσα,	τῆς ποιεούσης, ποιούσης.
τὸ ποιέον, ποιοῦν,	τοῦ ποιέοντος, ποιοῦντος.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ πεποιηκὼς,	τοῦ πεποιηκότος.
ἡ πεποιηκυῖα,	τῆς πεποιηκυίας.
τὸ πεποιηκὸς,	τοῦ πεποιηκότος.

ἀόριςος. α.

ὁ ποιήσας,	τοῦ ποιήσαντος.
ἡ ποιήσασα,	τῆς ποιησάσης.
τὸ ποιῆσαν,	τοῦ ποιήσαντος.

μέλλων. α.

ὁ ποιήσων,	τοῦ ποιήσοντος.
ἡ ποιήσουσα,	τῆς ποιησούσης.
τὸ ποιῆσον.	τοῦ ποιήσοντος.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεςὼς.

Ποιέομαι. οῦμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέεται. εῖται.
ποιεόμεθον. ούμεθον.	ποιέεσθον. εῖσθον.	ποιέεσθον. εῖσθον.
ποιεόμεθα. ούμεθα.	ποιέεσθε. εῖσθε.	ποιέονται. οῦνται.

Παρατατικὸς.

ἐποιεόμην. ούμην.	ἐποιέου, ἐποιοῦ.	ἐποιέετο. εῖτο.
ἐποιεόμεθον. ούμεθον.	ἐποιέεσθον. εῖσθον.	ἐποιεέσθην. είσθην.
ἐποιεόμεθα. ούμεθα.	ἐποιέεσθε. εῖσθε,	ἐποιέοντο. οῦντο.

Παρακείμενος.

πεποίημαι	πεποίησαι	πεποίηται.
πεποιήμεθον	πεποίησθον	πεποίησθον.
πεποιήμεθα	πεποίησθε	πεποίηνται.
	καὶ ἰωνικῶς	πεποιέαται.

ὑπερσυντελικός.

ἐπεποιήμην	ἐπεποίησο	ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον	ἐπεποίησθον	ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα	ἐπεποίησθε	ἐπεποίηντο.
	καὶ ἰωνικῶς	ἐπεποιέατο.

ἀόριστος. α.

ἐποιήθην	ἐποιήθης	ἐποιήθη.
	ἐποιήθητον	ἐποιηθήτην.
ἐποιήθημεν	ἐποιήθητε	ἐποιήθησαν.

μέλλων. α.

ποιηθήσομαι	ποιηθήσῃ	ποιηθήσεται.
ποιηθησόμεθον	ποιηθήσεσθον	ποιηθήσεσθον.
ποιηθησόμεθα	ποιηθήσεσθε	ποιηθήσονται.

μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

πεποιήσομαι	πεποιήσῃ	πεποιήσεται.
πεποιησόμεθον	πεποιήσεσθον	πεποιήσεσθον.
πεποιησόμεθα	πεποιήσεσθε	πεποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιέου, ποιοῦ.	ποιεέσθω. είσθω.
ποιέεσθον. εῖσθον.	ποιεέσθων. είσθων.
ποιέεσθε. εῖσθε	ποιεέσθωσαν. είσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποίησο	πεποιήσθω.
πεποίησθον	πεποιήσθων.
πεποίησθε	πεποιήσθωσαν.

ἀόριστος. α.

ποιήθητι	ποιηθήτω.
ποιήθητον	ποιηθήτων.
ποιήθητε	ποιηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιεοίμην. οίμην.	ποιέοιο, ποιοῖο.	ποιέοιτο. οῖτο.
ποιεοίμεθον. οίμεθον.	ποιέοισθον. οῖσθον.	ποιεοίσθην. οίσθην.
ποιεοίμεθα. οίμεθα.	ποιέοισθε. οῖσθε.	ποιέοιντο. οῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποιῄμην	πεποιῇο	πεποιῇτο.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITT. EMANUELE

πεποιήμεθον	πεποιῇσθον	πεποιήσθην.
πεποιήμεθα	πεποιῇσθε	πεποιῇντο.

Accentu circumflexo ſuper penultimam ſecundæ & tertiæ perſonæ cuiuſuis numeri, niſi longa ſequatur: quod i omnibus ſanè uerbis circumflexis ſeruandum eſt.

ἀόριστος. α.

ποιηθείην	ποιηθείης	ποιηθείη.
	ποιηθείητον	ποιηθειήτην.
ποιηθείημεν	ποιηθείητε	ποιηθείησαν.

μέλλων. α.

ποιηθησοίμην	ποιηθήσοιο.	ποιηθήσοιτο.
ποιηθησοίμεθον	ποιηθήσοισθον	ποιηθησοίσθην.
ποιηθησοίμεθα	ποιηθήσοισθε	ποιηθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

πεποιησοίμην	πεποιήσοιο	πεποιήσοιτο.
πεποιησοίμεθον	πεποιήσοισθον	πεποιησοίσθην
πεποιησοίμεθα	πεποιήσοισθε	πεποιήσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι. ῶμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέηται. ῆται.
ἐὰν ποιεώμεθον. ώμεθον.	ποιέησθον. ῆσθον.	ποιέησθον. ῆσθον.
ἐὰν ποιεώμεθα. ώμεθα.	ποιέησθε. ῆσθε.	ποιέωνται. ῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν πεποιῶμαι	πεποιῇ	πεποιῆται.
ἐὰν πεποιώμεθον	πεποιῆσθον	πεποιῆσθον.
ἐὰν πεποιώμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῶνται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν ποιηθῶ	ποιηθῇς	ποιηθῇ.
ἐὰν	ποιηθῆτον	ποιηθῆτον.
ἐὰν ποιηθῶμεν	ποιηθῆτε	ποιηθῶσι.

Hoc in loco aduertendum eſt, Subiunctiua in, *μαι*, deſinentia, ſi à Circumflexis exiſtãt, circumflectere penultimã: ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι, ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Etiam ſi ſint præteriti perfecti: ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν βεβοῶμαι. Grauari autem, ſi à Grauitonis extiterint: ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. & reliqua eodem modo.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ποιέεσθαι. εῖσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	πεποιῆσθαι.
ἀόριστος. α.	ποιηθῆναι.
μέλλων. α.	ποιηθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	πεποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

ὁ ποιεόμενος. ούμενος.	τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.
ἡ ποιεομένη. ουμένη.	τῆς ποιεομένης, ποιουμένης.
τὸ ποιεόμενον. ούμενον.	τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ὁ πεποιημένος,	τοῦ πεποιημένου.
ἡ πεποιημένη,	τῆς πεποιημένης.
τὸ πεποιημένον,	τοῦ πεποιημένου.
ἀόριστος. α.	
ὁ ποιηθείς,	τοῦ ποιηθέντος.
ἡ ποιηθεῖσα,	τῆς ποιηθείσης.
τὸ ποιηθέν,	τοῦ ποιηθέντος.
μέλλων. α.	
ὁ ποιηθησόμενος,	τοῦ ποιηθησομένου.
ἡ ποιηθησομένη,	τῆς ποιηθησομένης.
τὸ ποιηθησόμενον.	τοῦ ποιηθησομένου.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	
ὁ πεποιησόμενος,	τοῦ πεποιησομένου.
ἡ πεποιησομένη,	τῆς πεποιησομένης.
τὸ πεποιησόμενον,	τοῦ πεποιησομένου.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ:

	Ἐνεστώς.	
ποιέομαι. οῦμαι.	ποιέῃ, ποιῇ	ποιέεται. εῖται. &c.
	παρατατικός.	
ἐποιεόμην. ούμην.	ἐποιέου, ἐποιοῦ.	ἐποιέετο. εῖτο.

Ad ſimilitudinem paſſiuorum cætera uariabis.

Præteritum perfectum medium, & præteritum pluſquamperfectum, & ſecundus aoriſtus, ac futurum ſecundum omnino deſunt

in huiuſmodi uerbis circumflexis, paucis quibuſdam exceptis, ut in Præteritorum formatione latius dicetur.

ἀόριστος. α.

ἐποιησάμην	ἐποιήσω	ἐποιήσατο.
ἐποιησάμεθον	ἐποιήσασθον	ἐποιησάσθην.
ἐποιησάμεθα	ἐποιήσασθε	ἐποιήσαντο.

μέλλων. α.

ποιήσομαι	ποιήσῃ	ποιήσεται.
ποιησόμεθον.	ποιήσεσθον	ποιήσεσθον.
ποιησόμεθα	ποιήσεσθε	ποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιέου, ποιοῦ. — ut paſſiuum.

ἀόριστος. α.

ποίησαι	ποιησάσθω.
ποιήσασθον	ποιησάσθων.
ποιήσασθε.	ποιησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιεοίμην. οίμην.	ποιέοιο. οῖο.	ποιέοιτο. οῖτο. &c.

ἀόριστος. α.

ποιησαίμην	ποιήσαιο	ποιήσαιτο.
ποιησαίμεθον	ποιήσαισθον	ποιησαίσθην.
ποιησαίμεθα	ποιήσαισθε	ποιήσαιντο.

μέλλων. α.

ποιησοίμην	ποιήσοιο	ποιήσοιτο.
ποιησοίμεθον	ποιήσοισθον	ποιησοίσθην.
ποιησοίμεθα	ποιήσοισθε	ποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι. ῶμαι.	ποιέῃ, ποιῇ	ποιέηται. ῆται. &c.

ἀόριστος. α.

ἐὰν ποιήσωμαι	ποιήσῃ	ποιήσηται.
ἐὰν ποιησώμεθον	ποιήσησθον	ποιήσησθον.
ἐὰν ποιησώμεθα	ποιήσησθε	ποιήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ποιέεσθαι. εῖσθαι.
ἀόριστος. α.	ποιήσασθαι.
μέλλων. α.	ποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, ούμενος.	τοῦ ποιεομένου. ουμένου.
ἡ ποιεομένη. ουμένη.	τῆς ποιεομένης. ουμένης.
τὸ ποιεόμενον, ποιούμενον,	τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.

ἀόριστος. α.

ὁ ποιησάμενος,	ἡ ποιησαμένη.	τὸ ποιησάμενον.

μέλλων. α.

ὁ ποιησόμενος.	ἡ ποιησομένη.	τὸ ποιησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

SEcunda coniugatio circumflexorum à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum in αω deſinentibus, per ſynæreſim fit: ut γελάω γελῶ. Cuius futurũ in σω deſinens à uerbo pfecto fit, nunc penultima uocali ſeruata: ut γελάω. ῶ. γελάσω. nunc in, η, conuerſa: βοάω, βοῶ, βοήσω. Eandẽ quoq; penultimam & præteritum pfectum in κα deſinẽs ſeruat: ut γεγέλακα, βεβόηκα. Sic & præteritũ pluſquamperfectũ, & primus aoriſtus. Synæreſes autem huius ſecundæ coniugationis, quæ ſemper ex α, præcedente, & uocali ſequente fiunt, duæ tantummodo ſunt, α, ſcilicet & ω. Nam poſt ipſum α, aut ε, ſequitur aut η, aut ο μικρὸν, aut ω. Si ε, aut η, ſequantur, in α, productũ fit Craſis: ut βοάετε, βοᾶτε, βοάητε, βοᾶτε. Si ο μικρὸν, aut ω, in ω μέγα fit ſemper: ut βοάω, βοῶ, βοάομεν, βοῶμεν. At ubi, ι, in diphthongo repertum fuerit, idem facta craſi, in diphthongum impropriam per ſynæreſim reſumẽdum erit: ut βοάεις, βοᾷς. βοάει, βοᾷ, βοάοιμι, βοῷμι. Si uero υ, omnino abiiciendum: ut βοάουσι, βοῶσι. Att. Synæreſes.

χαρακτηριστικὸν α.
ε, η > α
ο, ω > ω

Si poſt α, ſequitur, ι, in quapiam diphthongo, idem remanet in diphthongo impropria.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

βοάω. ῶ.	βοάεις. ᾷς.	βοάει, βοᾷ.
	βοάετον. ᾶτον.	βοάετον. ᾶτον.
βοάομεν. ῶμεν.	βοάετε. ᾶτε.	βοάουσι. ῶσι.

παρατατικός.

ἐβόαον, ἐβόων.	ἐβόαες. ἐβόας.	ἐβόαε, ἐβόα.
	ἐβοάετον. ᾶτον.	ἐβοαέτην. άτην.
ἐβοάομεν. ῶμεν.	ἐβοάετε. ᾶτε.	ἐβόαον, ἐβόων.

παρακείμενος.

βεβόηκα	βεβόηκας	βεβόηκε.
	βεβοήκατον	βεβοήκατον.
βεβοήκαμεν	βεβοήκατε	βεβοήκασι.

ὑπερσυντελικός.

ἐβεβοήκειν	ἐβεβοήκεις	ἐβεβοήκει.
	ἐβεβοήκειτον	ἐβεβοηκείτην.
ἐβεβοήκειμεν	ἐβεβοήκειτε	ἐβεβοήκεισαν.

ἀόριστος. α.

ἐβόησα	ἐβόησας	ἐβόησε.
	ἐβοήσατον	ἐβοησάτην.
ἐβοήσαμεν	ἐβοήσατε	ἐβόησαν

μέλλων. α.

βοήσω	βοήσεις	βοήσει.
	βοήσετον	βοήσετον.
βοήσομεν	βοήσετε	βοήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

βόαε, βόα.		βοαέτω, βοάτω.
	βοάετον, βοᾶτον.	βοαέτων. άτων.
βοάετε, βοᾶτε.		βοαέτωσαν άτωσαν.

παρακείμενος.

βεβόηκε		βεβοηκέτω.
	βεβοήκετον	βεβοηκέτων.
βεβοήκετε		βεβοηκέτωσαν.

ἀόριστος. α.

βόησον		βοησάτω.
	βοήσατον	βοησάτων.

	βοήσατε	βοησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

βοάοιμι. ῷμι.	βοάοις, βοῷς.	βοάοι, βοῷ.
	βοάοιτον. ῷτον.	βοαοίτην. ῴτην.
βοάοιμεν. ῷμεν.	βοάοιτε. ῷτε.	βοάοιεν. ῷεν.

παρακείμενος μετὰ ὑπερσυν.

βεβοήκοιμι	βεβοήκοις	βεβοήκοι.
	βεβοήκοιτον	βεβοηκοίτην.
βεβοήκοιμεν	βεβοήκοιτε	βεβοήκοιεν.

ἀόριστος. α.

βοήσαιμι	βοήσαις	βοήσαι.
	βοήσαιτον	βοησαίτην.
βοήσαιμεν	βοήσαιτε	βοήσαιεν.

μέλλων. α.

βοήσοιμι	βοήσοις	βοήσοι.
	βοήσοιτον	βοησοίτην.
βοήσοιμεν	βοήσοιτε	βοήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν βοάω, βοῶ.	βοάῃς, βοᾷς.	βοάῃ, βοᾷ.
ἐὰν	βοάητον. ᾶτον.	βοάητον. ᾶτον.
ἐὰν βοάωμεν. ῶμεν.	βοάητε. ᾶτε.	βοάωσι. ῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοήκω	βεβοήκῃς	βεβοήκῃ.
ἐὰν	βεβοήκητον	βεβοήκητον.
ἐὰν βεβοήκωμεν	βεβοήκητε	βεβοήκωσι.

ἀόριστος. α.

ἐὰν βοήσω	βοήσῃς	βοήσῃ.
ἐὰν	βοήσητον	βοήσητον.
ἐὰν βοήσωμεν	βοήσητε	βοήσωσι

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	βοᾶν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	βεβοηκέναι.
ἀόριστος. α.	βοῆσαι.
μέλλων. α.	βοήσειν.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑῚ.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ὁ βοάων, βοῶν,	τοῦ βοάοντος. ῶντος.
ἡ βοάουσα, βοῶσα,	τῆς βοαούσης. ώσης.
τὸ βοάον, βοᾶν,	τοῦ βοάοντος. ῶντος.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοηκὼς,	τοῦ βεβοηκότος.
ἡ βεβοηκυῖα,	τῆς βεβοηκυίας.
τὸ βεβοηκὸς,	τοῦ βεβοηκότος.

ἀόριστος. α.

ὁ βοήσας,	ἡ βοήσασα,	τὸ βοῆσαν.

μέλλων. α.

ὁ βοήσων,	ἡ βοήσουσα,	τὸ βοῆσον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Βοάομαι, βοῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάεται, βοᾶται.
βοαόμεθον. ώμεθον.	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοάεσθον, βοᾶσθον.
βοαόμεθα. ώμεθα.	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοάονται. ῶνται.

παρατατικός.

ἐβοαόμην, ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο. ᾶτο.
ἐβοαόμεθον. ώμεθον.	ἐβοάεσθον. ᾶσθον.	ἐβοαέσθην. άσθην.
ἐβοαόμεθα. ώμεθα.	ἐβοάεσθε. ᾶσθε.	ἐβοάοντο. ῶντο.

παρακείμενος.

βεβόημαι	βεβόησαι	βεβόηται.
βεβοήμεθον	βεβόησθον	βεβόησθον.
βεβοήμεθα	βεβόησθε	βεβόηνται.

ὑπερσυντελικός.

ἐβεβοήμην	ἐβεβόησο	ἐβεβόητο.
ἐβεβοήμεθον	ἐβεβόησθον	ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα	ἐβεβόησθε	ἐβεβόηντο.

ἀόριστος. α.

ἐβοήθην	ἐβοήθης	ἐβοήθη.
	ἐβοήθητον	ἐβοηθήτην.
ἐβοήθημεν	ἐβοήθητε	ἐβοήθησαν.

μέλλων. α.

βοηθήσομαι	βοηθήσῃ	βοηθήσεται.
βοηθησόμεθον	βοηθήσεσθον	βοηθήσεσθον.

βοηθησόμεθα

βοηθησόμεθα	βοηθήσεσθε	βοηθήσονται.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	
βεβοήσομαι	βεβοήσῃ	βεβοήσεται.
βεβοησόμεθον	βεβοήσεσθον	βεβοήσεσθον.
βεβοησόμεθα	βεβοήσεσθε	βεβοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.	
βοάου, βοῶ.	βοαέσθω, βοάσθω.
βοάεσθον ᾶσθον.	βοαέσθων, βοάσθων.
βοάεσθε. ᾶσθε.	βοαέσθωσαν, βοάσθωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
βεβόησο	βεβοήσθω.
βεβόησθον	βεβοήσθων.
βεβόησθε	βεβοήσθωσαν.
ἀόριστος. α.	
βοήθητι	βοηθήτω.
βοήθητον	βοηθήτων.
βοήθητε	βοηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

	ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο, βοῷο.	βοάοιτο, βοῷτο.
βοαοίμεθον. ῴμεθον.	βοάοισθον. ῷσθον.	βοαοίσθην. ῴσθην.
βοαοίμεθα. ῴμεθα.	βοάοισθε. ῷσθε.	βοάοιντο. ῷντο.
	παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.	
βεβοῄμην	βεβοῇο	βεβοῇτο.
βεβοῄμεθον	βεβοῇσθον	βεβοῄσθην.
βεβοῄμεθα	βεβοῇσθε	βεβοῇντο.
	ἀόριστος. α.	
βοηθείην	βοηθείης	βοηθείη.
	βοηθείητον.	βοηθειήτην.
βοηθείημεν	βοηθείητε	βοηθείησαν.
	μέλλων α.	
βοηθησοίμην	βοηθήσοιο	βοηθήσοιτο.
βοηθησοίμεθον	βοηθήσοισθον	βοηθησοίσθην.
βοηθησοίμεθα	βοηθήσοισθε	βοηθήσοιντο.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	
βεβοησοίμην	βεβοήσοιο·	βεβοήσοιτο.

βεβοησοίμεθον	βεβοήσοισθον	βεβοησοίσθην.
βεβοησοίμεθα	βεβοήσοισθε	βεβοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν βοάωμαι. ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάηται. ᾶται.
ἐὰν βοαώμεθον. ώμεθον.	βοάησθον. ᾶσθον.	βοάησθον, βοᾶσθον.
ἐὰν βοαώμεθα. ώμεθα.	βοάησθε. ᾶσθε.	βοάωνται. ῶνται.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοῶμαι	βεβοῇ	βεβοῆται.
ἐὰν βεβοώμεθον	βεβοῆσθον	βεβοῆσθον.
ἐὰν βεβοώμεθα	βεβοῆσθε	βεβοῶνται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν βοηθῶ	βοηθῇς	βοηθῇ.
ἐὰν	βοηθῆτον	βοηθῆτον.
ἐὰν βοηθῶμεν	βοηθῆτε	βοηθῶσι.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	βοάεσθαι. ᾶσθαι.
παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.	βεβοῆσθαι.
ἀόριστος. α.	βοηθῆναι.
μέλλων. α.	βοηθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	βεβοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ὁ βοαόμενος. ώμενος.	ἡ βοαομένη. ωμένη.	τὸ βοαόμενον. ώμενον.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοημένος.	ἡ βεβοημένη.	τὸ βεβοημένον.

ἀόριστος. α.

ὁ βοηθεὶς.	ἡ βοηθεῖσα.	τὸ βοηθὲν.

μέλλων. α.

ὁ βοηθησόμενος.	ἡ βοηθησομένη.	τὸ βοηθησόμενον.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ βεβοησόμενος.	ἡ βεβοησομένη.	τὸ βεβοησόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ:

Ἐνεστώς.

βοάομαι. ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάεται, βοᾶται. &c.

παρατατικὸς.

ἐβοαόμην. ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο, ἐβοᾶτο. &c.

ἀόριστος. α.

ἐϐοησάμην	ἐβοήσω	ἐβοήσατο.
ἐβοησάμεθον	ἐβοήσασθον	ἐβοησάσθην.
ἐβοησάμεθα	ἐβοήσασθε	ἐβοήσαντο.

μέλλων. α.

βοήσομαι	βοήσῃ	ϐοήσεται.
βοησόμεθον	βοήσεσθον	βοήσεσθον.
βοησόμεθα	βοήσεσθε	ϐοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

	Βοάου, βοῶ.	ϐοαέσθω. άσθω. &c.

ἀόριστος. α.

	Βόησαι	βοησάσθω.
	βοήσασθον	βοησάσθων.
	βοήσασθε	ϐοησάσθωσαν.

ΕὐΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο. ϐοῷο.	βοάοιτο, βοῷτο. &c.

ἀόριστος. α.

ϐοησαίμην	βοήσαιο	ϐοήσαιτο.
ϐοησαίμεθον	βοήσαισθον	βοησαίσθην.
βοησαίμεθα	βοήσαισθε	βοήσαιντο.

μέλλων. α.

βοησοίμην	βοήσοιο	βοήσοιτο.
βοησοίμεθον	βοήσοισθον	βοησοίσθην.
βοησοίμεθα	βοήσοισθε	βοήσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι. ῶμαι	βοάῃ, βοᾷ	βοάηται, βοᾶται. &c.

ἀόριστος. α.

ἐὰν ϐοήσωμαι	βοήσῃ	βοήσηται.
ἐὰν ϐοησώμεθον	βοήσησθον	ϐοήσησθον.
ἐὰν βοησώμεθα	βοήσησθε	βοήσωνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.		βοάεσθαι. ᾶσθαι.
ἀόριστος.	α.	βοήσασθαι.
μέλλων.	α.	βοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ὁ βοαόμενος. ώμενος.	ἡ βοαομένη. ωμένη	τὸ βοαόμενον. ώμενον.
	ἀόριστος. α.	
ὁ βοησάμενος,	ἡ βοησαμένη,	τὸ βοησάμενον.
	μέλλων. α.	
ὁ βοησόμενος,	ἡ βοησομένη,	τὸ βοησόμενον.

ΤΡΊΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΠΕΡΙΣΠΩΜΈΝΩΝ.

TErtia Coniugatio circumflexorum, à uerbis ſextæ cõiugationis Grauitonorum in, οω, deſinentibus, per ſynæreſim fit: ut χρυσόω, χρυσῶ. Cuius futurum ante σω, ut plurimum, ω, habet. Cognoſcitur autem ſic: Nam quandocunq; uerbum nomen habet præiacens à quo deriuatur, tunc futurum habet, ω: ut ἀργυρὸς, ἀργυρόω. ρῶ, ἀργυρώσω. Si autem uerbũ nullum habeat nomen, à quo deriuetur, tunc futurum retinet, ο μικρὸν: ut ὀμόω. ῶ. ὀμόσω. Præteritum quoq; perfectum in, κα, deſinens, & præteritum pluſquamperfectum, & aoriſtus primus eandem ſeruant penultimam, quam habet Futurum: ut κεχρύσωκα., ώμοκα. Synæreſes autem huius coniugationis tres ſunt, οι, ου, ω. Nam ſi poſt, ο, ſequitur, ε, aut alterum, ο, ſiue ſolum, ſiue in, ου, diphthongo: fit ſynæreſis in, ου: ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Si, η, aut ω, in, ω μέγα: ut χρυσόητε, χρυσῶτε, χρυσόωσι, χρυσῶσι. Si uero, ι, in quapiam diphthongo repertum fuerit, in, οι, ſemper fiat ſynæreſis, χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόῃ. χρυσοῖ. dempto Infinitiuo actiuo, qui in, ουν, facit contractum χρυσόειν χρυσοῦν.

Synære-ſes quæ.

χαρακτηριστικὸν ο. { ε, ο } ου; { η, ω } ω. Sequente, ι, in quauis diphthongo fit ſynæreſis in, οι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

	Ἐνεστώς.	
χρυσόω. χρυσῶ.	χρυσόεις, χρυσοῖς.	χρυσόει, χρυσοῖ.
	χρυσόετον. οῦτον.	χρυσόετον. οῦτον.
χρυσόομεν. οῦμεν.	χρυσόετε. οῦτε.	χρυσόουσι. οῦσι.
	παρατατικός.	
ἐχρύσοον, ἐχρύσουν.	ἐχρύσοες. ους.	ἐχρύσοε, ἐχρύσου.
	ἐχρυσόετον. οῦτον.	ἐχρυσοέτην. ούτην.
ἐχρυσόομεν. οῦμεν.	ἐχρυσόετε. οῦτε.	ἐχρύσοον. ουν.
	παρακείμενος.	
κεχρύσωκα	κεχρύσωκας	κεχρύσωκε.
	κεχρυσώκατον	κεχρυσώκατον.
κεχρυσώκαμεν	κεχρυσώκατε	κεχρυσώκασι.
	ὑπερσυντελικός.	
ἐκεχρυσώκειν	ἐκεχρυσώκεις	ἐκεχρυσώκει.
	ἐκεχρυσώκειτον	ἐκεχρυσωκείτην.
ἐκεχρυσώκειμεν	ἐκεχρυσώκειτε	ἐκεχρυσώκεισαν.
	ἀόριστος. α.	
ἐχρύσωσα	ἐχρύσωσας	ἐχρύσωσε.
	ἐχρυσώσατον	ἐχρυσωσάτην.
ἐχρυσώσαμεν	ἐχρυσώσατε	ἐχρύσωσαν.
	μέλλων. α.	
χρυσώσω	χρυσώσεις	χρυσώσει.
	χρυσώσετον	χρυσώσετον.
χρυσώσομεν	χρυσώσετε	χρυσώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

χρύσοε, χρύσου.	χρυσοέτω. ούτω.
χρυσόετον. οῦτον	χρυσοέτων. ούτων.
χρυσόετε. οῦτε.	χρυσοέτωσαν. ούτωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
κεχρύσωκε	κεχρυσωκέτω.
κεχρυσώκετον	κεχρυσωκέτων.
κεχρυσώκετε	κεχρυσωκέτωσαν.
ἀόριστος. α.	
χρύσωσον	χρυσωσάτω.
χρυσώσατον	χρυσωσάτων.
χρυσώσατε	χρυσωσάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

χρυσόοιμι, χρυσοῖμι.	χρυσόοις, χρυσοῖς.	χρυσόοι. χρυσοῖ.
	χρυσόοιτον. σοῖτον.	χρυσοοίτην. οίτην.
χρυσόοιμεν. σοῖμεν.	χρυσόοιτε. σοῖτε.	χρυσόοιεν. σοῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυ.

κεχρυσώκοιμι	κεχρυσώκοις	κεχρυσώκοι.
	κεχρυσώκοιτον	κεχρυσωκοίτην.
κεχρυσώκοιμεν	κεχρυσώκοιτε	κεχρυσώκοιεν.

ἀόριστος. α.

χρυσώσαιμι	χρυσώσαις	χρυσώσαι.
	χρυσώσαιτον	χρυσωσαίτην.
χρυσώσαιμεν	χρυσώσαιτε	χρυσώσαιεν.

μέλλων. α.

χρυσώσοιμι	χρυσώσοις	χρυσώσοι.
	χρυσώσοιτον	χρυσωσοίτην.
χρυσώσοιμεν	χρυσώσοιτε	χρυσώσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν χρυσόω, χρυσῶ.	χρυσόῃς, χρυσοῖς.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.
ἐὰν	χρυσόητον. σῶτον	χρυσόητον. σῶτον.
ἐὰν χρυσόωμεν. σῶμεν.	χρυσόητε. σῶτε.	χρυσόωσι, σῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ἐὰν κεχρυσώκω	κεχρυσώκῃς	κεχρυσώκῃ.
ἐὰν	κεχρυσώκητον	κεχρυσώκητον.
ἐὰν κεχρυσώκωμεν.	κεχρυσώκητε	κεχρυσώκωσι.

ἀόριστος. α.

ἐὰν χρυσώσω	χρυσώσῃς	χρυσώσῃ.
ἐὰν	χρυσώσητον	χρυσώσητον.
ἐὰν χρυσώσωμεν	χρυσώσητε	χρυσώσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς	χρυσόειν. σοῦν.
παρακείμ. καὶ ὑπερσυ.	κεχρυσωκέναι.
ἀόριστος. α.	χρυσῶσαι.
μέλλων. α.	χρυσώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσόων. σῶν.	ἡ χρυσόουσα. σοῦσα.	τὸ χρυσόον, χρυσοῦν.

	παρακείμενος.	
ὁ κεχρυσωκὼς	ἡ κεχρυσωκυῖα	τὸ κεχρυσωκός.
	ἀόριστος. α.	
ὁ χρυσώσας	ἡ χρυσώσασα	τὸ χρυσῶσαν.
	μέλλων. α.	
ὁ χρυσώσων	ἡ χρυσώσουσα	τὸ χρυσῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

	Ἐνεστώς.	
χρυσόομαι. σοῦμαι.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.	χρυσόεται. σοῦται.
χρυσοόμεθον. σούμεθον.	χρυσόεσθον. σοῦσθον.	χρυσόεσθον. σοῦσθον.
χρυσοόμεθα. σούμεθα.	χρυσόεσθε. σοῦσθε.	χρυσόονται. σοῦνται.
	παρατατικός.	
ἐχρυσοόμην. σούμην.	ἐχρυσόου. σοῦ.	ἐχρυσόετο. σοῦτο.
ἐχρυσοόμεθον. σούμεθον.	ἐχρυσόεσθον. σοῦσθον.	ἐχρυσοέσθην. σούσθην.
ἐχρυσοόμεθα. σούμεθα.	ἐχρυσόεσθε. σοῦσθε.	ἐχρυσόοντο. σοῦντο.
	παρακείμενος.	
κεχρύσωμαι	κεχρύσωσαι	κεχρύσωται.
κεχρυσώμεθον	κεχρύσωσθον	κεχρύσωσθον.
κεχρυσώμεθα	κεχρύσωσθε	κεχρύσωνται.
	ὑπερσυντελικός.	
ἐκεχρυσώμην	ἐκεχρύσωσο	ἐκεχρύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον	ἐκεχρύσωσθον	ἐκεχρυσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα	ἐκεχρύσωσθε	ἐκεχρύσωντο.
	ἀόριστος. α.	
ἐχρυσώθην	ἐχρυσώθης	ἐχρυσώθη.
	ἐχρυσώθητον	ἐχρυσωθήτην.
ἐχρυσώθημεν	ἐχρυσώθητε	ἐχρυσώθησαν.
	μέλλων. α.	
χρυσωθήσομαι	χρυσωθήσῃ	χρυσωθήσεται.
χρυσωθησόμεθον	χρυσωθήσεσθον	χρυσωθήσεσθον.
χρυσωθησόμεθα	χρυσωθήσεσθε	χρυσωθήσονται.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	
κεχρυσώσομαι	κεχρυσώσῃ	κεχρυσώσεται.
κεχρυσωσόμεθον	κεχρυσώσεσθον	κεχρυσώσεσθον.
κεχρυσωσόμεθα	κεχρυσώσεσθε	κεχρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
	χρυσόου. χρυσοῦ.	χρυσοέσθω. σούσθω.

χρυσοέσθον, χρυσοῦσθον.	χρυσοέσθων. οῦσθων
χρυσοέσθε. οῦσθε.	χρυσοέσθωσαν. χρυσοῦσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρύσωσο	κεχρυσώσθω.
κεχρύσωσθον	κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε	κεχρυσώσθωσαν.

ἀόριστος. α.

χρυσώθητι	χρυσωθήτω
χρυσώθητον	χρυσωθήτων.
χρυσώθητε	χρυσωθήτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

χρυσοοίμην. οίμην.	χρυσόοιο. σοῖο.	χρυσόοιτο. σοῖτο.
χρυσοοίμεθον. οίμεθον.	χρυσόοισθον. οῖσθον.	χρυσοοίσθην. οίσθην.
χρυσοοίμεθα. οίμεθα.	χρυσόοισθε. οῖσθε.	χρυσόοιντο. σοῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσῴμην	κεχρυσῷο	κεχρυσῷτο.
κεχρυσῴμεθον	κεχρυσῷσθον	κεχρυσῴσθην.
κεχρυσῴμεθα	κεχρυσῷσθε	κεχρυσῷντο.

ἀόριστος. α.

χρυσωθείην	χρυσωθείης	χρυσωθείη.
	χρυσωθείητον	χρυσωθειήτην.
χρυσωθείημεν	χρυσωθείητε	χρυσωθείησαν.

μέλλων. α.

χρυσωθησοίμην	χρυσωθήσοιο	χρυσωθήσοιτο.
χρυσωθησοίμεθον	χρυσωθήσοισθον.	χρυσωθησοίσθην.
χρυσωθησοίμεθα	χρυσωθήσοισθε	χρυσωθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσωσοίμην	κεχρυσώσοιο	κεχρυσώσοιτο.
κεχρυσωσοίμεθον	κεχρυσώσοισθον	κεχρυσωσοίσθην.
κεχρυσωσοίμεθα	κεχρυσώσοισθε	κεχρυσώσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.	χρυσόηται. σῶται.
ἐὰν χρυσοώμεθον. σώμεθον.	χρυσόησθον. σῶσθον.	χρυσόησθον. σῶσθον.
ἐὰν χρυσοώμεθα. σώμεθα.	χρυσόησθε. ῶσθε.	χρυσόωνται. ῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ἐὰν κεχρυσῶμαι.	κεχρυσῷ	κεχρυσῆται.
ἐὰν κεχρυσώμεθον.	κεχρυσῆσθον	κεχρυσῆσθον.
ἐὰν κεχρυσώμεθα	κεχρυσῆσθε	κεχρυσῶνται.
	ἀόριστος. α.	
ἐὰν χρυσωθῶ	χρυσωθῇς	χρυσωθῇ.
ἐὰν	χρυσωθῆτον	χρυσωθῆτον.
ἐὰν χρυσωθῶμεν	χρυσωθῆτε	χρυσωθῶσι.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	χρυσόεσθαι. σοῦσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυ.	κεχρυσῶσθαι.
ἀόριστος. α.	χρυσωθῆναι.
μέλλων. α.	χρυσωθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	κεχρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος. σούμενος.	ἡ χρυσοομένη. ουμένη.	τὸ χρυσοόμενον. ούμενον.
	παρακ. καὶ ὑπερσυ.	
ὁ κεχρυσωμένος	ἡ κεχρυσωμένη	τὸ κεχρυσωμένον.
	ἀόριστος. α.	
ὁ χρυσωθεὶς	ἡ χρυσωθεῖσα	τὸ χρυσωθέν.
	μέλλων. α.	
ὁ χρυσωθησόμενος	ἡ χρυσωθησομένη	τὸ χρυσωθησόμενον.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	
ὁ κεχρυσωσόμενος	ἡ κεχρυσωσομένη	τὸ κεχρυσωσόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

χρυσόομαι. σοῦμαι.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.	χρυσόεται. σοῦται. &c.
	παρατατικός.	
ἐχρυσοόμην. ούμην.	ἐχρυσόου, ἐχρυσοῦ.	ἐχρυσόετο. σοῦτο. &c.
	ἀόριστος. α.	
ἐχρυσωσάμην	ἐχρυσώσω	ἐχρυσώσατο.
ἐχρυσωσάμεθον	ἐχρυσώσασθον	ἐχρυσωσάσθην.
ἐχρυσωσάμεθα	ἐχρυσώσασθε	ἐχρυσώσαντο.
	μέλλων. α.	
χρυσώσομαι	χρυσώσῃ	χρυσώσεται.
χρυσωσόμεθον	χρυσώσεσθον	χρυσώσεσθον.
χρυσωσόμεθα	χρυσώσεσθε	χρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

χρυσοῦ, χρυσοῦ.	χρυσοέσθω. σούσθω.
χρυσόεσθον. σοῦσθον	χρυσοέσθων. σούσθων.
χρυσόεσθε. σοῦσθε.	χρυσοέσθωσαν. σούσθωσαν.

ἀόριστος. α.

χρύσωσαι	χρυσωσάσθω.
χρυσώσασθον	χρυσωσάσθων.
χρυσώσασθε	χρυσωσάσθωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

χρυσοοίμην. οίμην.	χρυσόοιο. σοῖο.	χρυσόοιτο. σοῖτο. &c.

ἀόριστος. α.

χρυσωσαίμην	χρυσώσαιο	χρυσώσαιτο.
χρυσωσαίμεθον	χρυσώσαισθον	χρυσωσαίσθην.
χρυσωσαίμεθα	χρυσώσαισθε	χρυσώσαιντο.

μέλλων. α.

χρυσωσοίμην	χρυσώσοιο	χρυσώσοιτο.
χρυσωσοίμεθον	χρυσώσοισθον	χρυσωσοίσθην.
χρυσωσοίμεθα	χρυσώσοισθε	χρυσώσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.	χρυσόηται. ῶται. &c.

ἀόριστος. α.

ἐὰν χρυσώσωμαι	χρυσώσῃ	χρυσώσηται.
ἐὰν χρυσωσώμεθον	χρυσώσησθον	χρυσώσησθον.
ἐὰν χρυσωσώμεθα	χρυσώσησθε	χρυσώσωνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	χρυσόεσθαι. σοῦσθαι.
ἀόριστος α.	χρυσώσασθαι.
μέλλων. α.	χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος. ούμενος.	ἡ χρυσοομένη. σουμένη.	τὸ χρυσοόμενον. ούμενον.

ἀόριστος. α.

ὁ χρυσωσάμενος	ἡ χρυσωσαμένη	τὸ χρυσωσάμενον.

μέλλων. α.

ὁ χρυσωσόμενος	ἡ χρυσωσομένη.	τὸ χρυσωσόμενον.

Τέλος τῶν περισπωμένων.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ. ῬΗΜΆΤΩΝ.

VErba in, μι, deſinentia fiunt à uerbis ſextæ Coniugationis Grauitonorum: partim ab iis, quæ patiuntur Synæreſim, partim ab iis, quæ non patiuntur. Deriuatiua à Grauitonis ſynæreſim patientibus: quæ iccirco περισπώμενα dicta ſunt: reduplicationem plerunque ſuſcipiunt, & ea quidem triſyllaba eſſe debent, connumerata ſcilicet ea ſyllaba, quam per geminationem, ſiue reduplicationem aſſumunt: etſi apud Poetas aliqua inueniantur triſyllaba, quæ omnino reduplicatione carent: ut δίζημι, ὄνημι. & ſimilia. Eſt autem reduplicatio (quæ græcè ἀναδιπλασιασμός dicitur) eiuſdem conſonantis, aut proprii Antiſtichi cum uocali correpta aſſumptio. Et eſt duplex, propria & impropria. *Reduplicatio duplex.*

Propria, in qua eadem repetitur conſonans cum, ι, breui κοινῶς: ut δῶ, διδῶ, δίδωμι. Hoc idem fit, ſi etiam duæ ſint conſonantes, quarum prior ſit muta, altera uero liquida, quæ quidem cōmunem faciunt ſyllabam. tunc enim prior repetitur, muta ſcilicet, cum, ι, hoc in loco pro breui habeatur: ut πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι πλεονασμῷ τοῦ. μ. At ſi ab aliqua aſpiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aſpirata, propter inconcinnitatem: ſed in eius locum ἀντίστοιχον ſuum, hoc eſt, propria tenuis ſubrogatur: ut θῶ, τιθῶ, τίθημι. χρῶ, κίχρημι.

At impropria reduplicatio eſt, in qua nulla fit conſonantis repetitio, ſed, ι, tantum uerbo præponitur. Idq; duobus etiam modis fieri cōtingit. Vno, cum uerbū incipit à uocali: ut ὦ, ἰῶ, ἵημι. altero autē, quando à, ς, principiū capit: ut ςῶ, ἱςῶ, ἵςημι. ubi, σ, non repetitur: quandoquidē ἰῶτα productū exiſtit, cum poſt ipſum duæ ſequātur conſonantes: hoc eſt, σ, &, τ. non autē muta cum liquida, ut ſupra.

Illud autem ſciendum eſt, reduplicationem hanc, ſiue propria ſit, ſiue impropria, in præſenti & præterito impfecto modi Indicatiui, uerborum in, μι, exeuntium, fieri debere: quæ quidem tempora, ut in aliis modis, ſic & in participiis ſimul uariantur. *Att.*

Illud quoq; memoria tenendum, uerba in, μι, in præſenti ſolum tempore propriam habere inflexionem. At Præteritum imperfectum, & Aoriſtum ſecundum, in omnibus modis, ac etiam participiis, formationem paſſiui Aoriſti ſequi: etſi eorum penultimam plerunque uariari contingat. *Att.*

Att. Præterea Futurum à perfecto themate fieri, penultima quæ in præſenti breuis eſt, in longam mutata, ac reduplicatione prius expuncta: ut θέω, θήσω. ςάω, ςήσω. δόω, δώσω. Cætera uero tempora ad Grauitonorum ſimilitudinem uariari.

Att. Quæ uero à uerbis Grauitonis, non patientibus ſynæreſim deducuntur, ab his ſolum fiunt, quæ ante, ω, υ, habent ancipitem: & ea quoq; plerunq; triſyllaba ſunt, quanquam neutram ſuſcipiunt reduplicationem: ut ζεύγνύω, ζεύγνυμι.

Coniug. In.μι.4. Cum igitur uerborum circumflexorum tres ſint coniugationes, & ab unaquaq; earum uerba in, μι, deducantur: item à uerbis Grauitonis in, υω, deſinentibus, quatuor coniugationes uerborum in, μι, omnino eſſe oportet, & eas quidem per quatuor uocales diſtinctas, ε, ſcilicet, α, ο, & υ, quas χαρακτηριστικὰ, hoc eſt, figuratiuas appellare poſſumus. Eſto igitur, Ε, figuratiua primæ coniugationis uerborum in μι, Α, ſecundæ, Ο, tertiæ, Υ. quartæ. De quibus ſingulatim dicendum eſt.

ΠΡΏΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ.

PRima igitur Coniugatio uerborum in, μι, à perfectis uerbis primæ coniugationis circumflexorum fit, extrema in, μι, ac penultima quæ breuis eſt, in, η, mutatis: ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. In duali uero & plurali, ac in paſſiuis, η, in, ε, iterum uerſa, τίθετον, τίθεμεν, & τίθεμαι, dicitur.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

	ἐνεστώς.	
τίθημι	τίθης	τίθησι.
	τίθετον	τίθετον.
τίθεμεν	τίθετε	τιθεῖσι. καὶ
		ἰωνικῶς τιθέασι.
	παρατατικός.	
ἐτίθην	ἐτίθης	ἐτίθη.
	ἐτίθετον	ἐτιθέτην.
ἐτίθεμεν	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.
	παρακείμενος.	
τέθεικα	τέθεικας	τέθεικε.
	τεθείκατον	τεθείκατον.

τεθείκαμεν	τεθείκατε	τεθείκασι.

Τέθηκα tamen eſſe debuerat, διὰ τοῦ, η, ἀπὸ τοῦ θήσω, futuro: ſed Bœotorum mos obtinuit, ut, η, mutaretur in, ει, diphthongum.

ὑπερσυντελικός.

ἐτεθείκειν	ἐτεθείκεις	ἐτεθείκει.
	ἐτεθείκειτον	ἐτεθεικείτην.
ἐτεθείκειμεν	ἐτεθείκειτε	ἐτεθείκεισαν.

ἀόριστος. α.

ἔθηκα	ἔθηκας	ἔθηκε.
	ἐθήκατον	ἐθηκάτην.
ἐθήκαμεν	ἐθήκατε	ἔθηκαν.

Ἔθησα tamendicendum fuerat διὰ τοῦ, σ, quæ eſt futuri conſonans: ſed quinque annotátur Aoriſti. duo quidem in Grauitonis: hoc eſt, εἶπα, ἤνεγκα: tres uero in uerbis in, μι, quippe ἔθηκα, ἔδωκα, & ἧκα. qui non ſeruant conſonantes ſuorum futurorum. Att.

ἀόριστος. β.

ἔθην	ἔθης	ἔθη.
	ἔθετον	ἐθέτην.
ἔθεμεν	ἔθετε	ἔθεσαν.

μέλλων. α.

θήσω	θήσεις	θήσει.
	θήσετον	θήσετον.
θήσομεν	θήσετε	θήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τίθετι	τιθέτω.
τίθετον	τιθέτων.
τίθετε	τιθέτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

τέθεικε	τεθεικέτω.
τεθείκετον	τεθεικέτων.
τεθείκετε	τεθεικέτωσαν.

ἀόριστος. α.

Θῆκον, θηκάτω eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſed in uſu non eſt: quod quidem & cæteris modis & participiis euenit.

ἀόριστος. β.

θέτι. ἢ θές, θέτω.	θέτον, θέτων,	θέτε, θέτωσαν,

ΕὐΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τιθείην	τιθείης	τιθείη.
	τιθείητον	τιθειήτην.
τιθείημεν	τιθείητε	τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείκοιμι	τεθείκοις	τεθείκοι.
	τεθείκοιτον	τεθεικοίτην.
τεθείκοιμεν	τεθείκοιτε	τεθείκοιεν.

ἀόριστος. β.

θείην	θείης	θείη.
	θείητον	θειήτην.
θείημεν, καὶ θεῖμεν	θείητε	θείησαν, καὶ θεῖεν.

μέλλων. α.

θήσοιμι	θήσοις	θήσοι.
	θήσοιτον	θησοίτην.
θήσοιμεν	θήσοιτε	θήσοιεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶ	τιθῇς	τιθῇ.
ἐὰν	τιθῆτον	τιθῆτον.
ἐὰν τιθῶμεν	τιθῆτε	τιθῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθείκω	τεθείκῃς	τεθείκῃ.
ἐὰν	τεθείκητον	τεθείκητον.
ἐὰν τεθείκωμεν	τεθείκητε	τεθείκωσι.

ἀόριστος. β.

ἐὰν θῶ	θῇς	θῇ.
ἐὰν	θῆτον	θῆτον.
ἐὰν θῶμεν	θῆτε	θῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τιθέναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τεθεικέναι.
ἀόριστος. β.	θεῖναι.
μέλλων. α.	θήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ὁ τιθεὶς,	τοῦ τιθέντος.
ἡ τιθεῖσα,	τῆς τιθείσης.
τὸ τιθὲν,	τοῦ τιθέντος.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθεικὼς	ἡ τεθεικυῖα	τὸ τεθεικὸς.

ἀόριστος. β.

ὁ θεὶς	ἡ θεῖσα.	τὸ θὲν.

μέλλων. α.

ὁ θήσων	ἡ θήσουσα	τὸ θῆσον.

ὉΡΙΣΤΙΚΆ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται.
τιθέμεθον	τίθεσθον	τίθεσθον.
τιθέμεθα	τίθεσθε	τίθενται.

παρατατικός.

ἐτιθέμην	ἐτίθεσο, καὶ ἐτίθου	ἐτίθετο.
ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθεντο.

παρακείμενος.

τέθειμαι	τέθεισαι	τέθειται.
τεθείμεθον	τέθεισθον	τέθεισθον.
τεθείμεθα	τέθεισθε	τέθεινται.

τίθεμαι tamen eſſe debuerat: quoniā Præteritum paſſiuum uerborum in, μι, amat habere in penultima propriam uocalem coniugationis, & eam quidē breuē: ut δέδωκα δέδομαι, ἕστακα, ἕσταμαι. Sed quoniam præteritum actiuum huius uerbi τίθημι, propriam amiſit penultimam, & aſſumpſit, ει, diphthongum. Bœotorum more, eandem etiam retinuit & præteritum paſſiuum: ut τέθεικα, τέθειμαι. Att.

ὑπερσυντελικός

ἐτεθείμην	ἐτέθεισο	ἐτέθειτο.
ἐτεθείμεθον	ἐτέθεισθον	ἐτεθείσθην.
ἐτεθείμεθα	ἐτέθεισθε	ἐτέθειντο.

ἀόριστος. α.

ἐτέθην	ἐτέθης	ἐτέθη.
	ἐτέθητον	ἐτεθήτην.
ἐτέθημεν	ἐτέθητε	ἐτέθησαν.

μέλλων. α.

τεθήσομαι	τεθήσῃ	τεθήσεται.
τεθησόμεθον	τεθήσεσθον	τεθήσεσθον.
τεθησόμεθα	τεθήσεσθε	τεθήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

τεθείσομαι	τεθείσῃ	τεθείσεται.
τεθεισόμεθον.	τεθείσεσθον	τεθείσεσθον.
τεθεισόμεθα	τεθείσεσθε	τεθείσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τίθεσο, καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεσθον	τιθέσθων.
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

τέθεισο	τεθείσθω.
τέθεισθον	τεθείσθων.
τέθεισθε	τεθείσθωσαν.

ἀόριστος. α.

τέθητι	τεθήτω.
τέθητον	τεθήτων.
τέθητε	τεθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο.
τιθείμεθον	τιθεῖσθον	τιθείσθην.
τιθείμεθα	τιθεῖσθε	τιθεῖντο.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

τεθείμην	τεθεῖο	τεθεῖτο.
τεθείμεθον	τεθεῖσθον	τεθείσθην.
τεθείμεθα	τεθεῖσθε	τεθεῖντο.

Accentu circumflexo ſuper penultimam ſecundæ & tertiæ perſonæ, cuiuſuis numeri, tam præſentis temporis, q̃ præteriti perfecti, niſi longa ſequatur: quod & in aliis Coniugationibus uerborum in, μι, omnino ſeruandum eſt.

ἀόριστος. α.

τεθείην	τεθείης	τεθείη.
	τεθείητον	τεθειήτην.
τεθείημεν	τεθείητε	τεθείησαν.

μέλλων

μέλλων. α.

τεθησοίμην	τεθήσοιο	τεθήσοιτο.
τεθησοίμεθον	τεθήσοισθον	τεθησοίσθην.
τεθησοίμεθα	τεθήσοισθε	τεθήσοιντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθεισοίμην	τεθείσοιο	τεθείσοιτο.
τεθεισοίμεθον	τεθείσοισθον	τεθεισοίσθην.
τεθεισοίμεθα	τεθείσοισθε	τεθείσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται.
ἐὰν τιθώμεθον	τιθῆσθον	τιθῆσθον.
ἐὰν τιθώμεθα	τιθῆσθε	τιθῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθῶμαι	τεθῇ	τεθῆται.
ἐὰν τεθώμεθον	τεθῆσθον	τεθῆσθον.
ἐὰν τεθώμεθα	τεθῆσθε	τεθῶνται.

ἀόριστος. β.

ἐὰν τεθῶ	τεθῇς	τεθῇ.
ἐὰν	τεθῆτον	τεθῆτον.
ἐὰν τεθῶμεν	τεθῆτε	τεθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τεθεῖσθαι.
ἀόριστος. α.	τεθῆναι.
μέλλων. α.	τεθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	τεθείσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθέμενος	ἡ τιθεμένη	τὸ τιθέμενον.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθειμένος	ἡ τεθειμένη	τὸ τεθειμένον.

ἀόριστος. α.

ὁ τεθεὶς	ἡ τεθεῖσα	τὸ τεθέν.

μέλλων.

ὁ τεθησόμενος	ἡ τεθησομένη	τὸ τεθησόμενον,

μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος	ἡ τεθεισομένη	τὸ τεθεισόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεςὼς.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται. &c.

παρατατικὸς.

ἐτιθέμην	ἐτίθεσο. καὶ ἐτίθου	ἐτίθετο.

Aduertendum eſt medium præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum in his uerbis formari non poſſe, ſicut neque in uerbis circumflexis, à quibus deriuantur, neque ſecundum Aoriſtum neque Futurum ſecundum.

ἀόριςος. α.

ἐθηκάμην	ἐθήκω	ἐθήκατο.
ἐθηκάμεθον	ἐθήκασθον	ἐθηκάσθην.
ἐθηκάμεθα	ἐθήκασθε	ἐθήκαντο.

ἀόριςος. β.

ἐθέμην	ἔθεσο, καὶ ἔθου	ἔθετο.
ἐθέμεθον	ἔθεσθον	ἐθέσθην.
ἐθέμεθα	ἔθεσθε	ἔθεντο.

μέλλων. α.

θήσομαι	θήσῃ	θήσεται.
θησόμεθον	θήσεσθον	θήσεσθον.
θησόμεθα	θήσεσθε.	θήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

τίθεσο, καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεσθον	τιθέσθων.
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

ἀόριςος. β.

θέσο, καὶ θοῦ	θέσθω.
θέσθον	θέσθων.
θέσθε	θέσθωσαν

ἘΥΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο.

ἀόριςος. β.

θείμην	θεῖο	θεῖτο.
θείμεθον	θεῖσθον	θείσθην.
θείμεθα	θεῖσθε	θεῖντο.

μέλλων. α.

θησοίμην	θήσοιο	θήσοιτο.
θησοίμεθον	θήσοισθον	θησοίσθην.
θησοίμεθα	θήσοισθε	θήσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται.

ἀόριστος. β.

ἐὰν θῶμαι	θῇ	θῆται.
ἐὰν θώμεθον	θῆσθον	θῆσθον.
ἐὰν θώμεθα	θῆσθε	θῶνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
ἀόριστος. β.	θέσθαι.
μέλλων. α.	θήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθέμενος	ἡ τιθεμένη	τὸ τιθέμενον.

ἀόριστος. ϐ.

ὁ θέμενος	ἡ θεμένη	τὸ θέμενον.

μέλλων. α.

ὁ θησόμενος	ἡ θησομένη	τὸ θησόμενον.

ΔΕΥΤΈΡΑ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ. ΡΗΜΆΤΩΝ.

Secunda Coniugatio uerboꝝ in, μι, ꝗ pfectis uerbis ſecũdæ cõiugationis Circũflexoꝝ fit, extrema in, μι, ac penultima ī, η, mutatis: ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. In duali uero & plurali, ac ī paſſiuis, η, in, α, iteꝝ uerſa: ἵστατον, ἵσταμεν, ἵσταμαι, dicimus.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

ἵστημι	ἵστης	ἵστησι.
	ἵστατον	ἵστατον.
ἵσταμεν	ἵστατε	ἱστᾶσι.

παρατατικός.

ἵστην	ἵστης	ἵστη.
	ἵστατον	ἱστάτην.
ἵσταμεν	ἵστατε	ἵστασαν.

παρακείμενος.

ἕστακα	ἕστακας	ἕστακε
	ἕστάκατον	ἑστάκατον.
ἑστάκαμεν	ἑστάκατε	ἑστάκασι.

Ἕστηκα tamen eſſe debuerat διὰ τοῦ, η, à futuro στήσω: ſed ne coincidat cum ἕστηκα, quod eſt medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata eſt, η, in, α, & ἕστακα factum.

ὑπερσυντελικὸς,

ἑστάκειν	ἑστάκεις	ἑστάκει.
	ἑστάκειτον	ἑστακείτην.
ἑστάκειμεν	ἑστάκειτε	ἑστάκεισαν.

ἀόριστος. α.

ἔστησα	ἔστησας	ἔστησε.
	ἐστήσατον	ἐστησάτην.
ἐστήσαμεν	ἐστήσατε	ἔστησαν.

ἀόριστος. β.

ἔστην	ἔστης	ἔστη.
	ἔστητον	ἐστήτην.
ἔστημεν	ἔστητε	ἔστησαν.

μέλλων. α.

στήσω	στήσεις	στήσει.
	στήσετον	στήσετον.
στήσομεν	στήσετε	στήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἵσταθι	ἱστάτω.
ἵστατον	ἱστάτων.
ἵστατε	ἱστάτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἕστακε	ἑστακέτω.
ἑστάκετον	ἑστακέτων.
ἑστάκετε	ἑστακέτωσαν.

ἀόριστος. α.

στῆσον	στησάτω.
στήσατον	στησάτων.
στήσατε	στησάτωσαν.

ἀόριστος. β.

	στῆθι	στήτω.
	στῆτον	στήτων.
	στῆτε	στήτωσαν.

ΕΥ᾿ΚΤΙΚΑ᾿ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ᾿.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίην	ἱσταίης	ἱσταίη.
	ἱσταίητον	ἱσταιήτην.
ἱσταίημεν	ἱσταίητε	ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑστάκοιμι	ἑστάκοις	ἑστάκοι.
	ἑστάκοιτον	ἑστακοίτην.
ἑστάκοιμεν	ἑστάκοιτε	ἑστάκοιεν.

ἀόριστος. α.

στήσαιμι	στήσαις	στήσαι.
	στήσαιτον	στησαίτην.
στήσαιμεν	στήσαιτε	στήσαιεν.

ἀόριστος. β.

σταίην	σταίης	σταίη.
	σταίητον	σταιήτην.
σταίημεν	σταίητε	σταίησαν, καὶ σταῖεν.

μέλλων. α.

στήσοιμι	στήσοις	στήσοι.
	στήσοιτον	στησοίτην.
στήσοιμεν	στήσοιτε	στήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ᾿ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ᾿.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ἱστῶ	ἱστᾷς	ἱστᾷ.
ἐὰν	ἱστᾶτον	ἱστᾶτον.
ἐὰν ἱστῶμεν	ἱστᾶτε	ἱστῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑστάκω	ἑστάκῃς	ἑστάκῃ.
ἐὰν	ἑστάκητον	ἑστάκητον.
ἐὰν ἑστάκωμεν	ἑστάκητε	ἑστάκωσι.

ἀόριστος. α.

ἐὰν στήσω	στήσῃς	στήσῃ.
ἐὰν	στήσητον	στήσητον.
ἐὰν στήσωμεν	στήσητε	στήσωσι.

ἀόριστος. β.

ἐὰν στῶ	στῇς	στῇ.
ἐὰν	στῆτον	στῆτον.
ἐὰν στῶμεν	στῆτε	στῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ἱστάναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	ἑστακέναι.
ἀόριστος. α.	στῆσαι.
ἀόριστος. β.	στῆναι.
μέλλων. α.	στήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΊ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος.	ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης.	τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

παρακείμενος.

ὁ ἑστακὼς	ἡ ἑστακυῖα	τὸ ἑστακός.

ἀόριστος. α.

ὁ στήσας	ἡ στήσασα	τὸ στῆσαν.

ἀόριστος. β.

ὁ στὰς	ἡ στᾶσα	τὸ στάν.

μέλλων. α.

ὁ στήσων	ἡ στήσουσα	τὸ στῆσον.

ὉΡΙΣΤΙΚΆ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται.
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἵστασθον.
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵστανται.

παρατατικός.

ἱστάμην	ἵστασο, καὶ ἵστω	ἵστατο
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἱστάσθην.
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵσταντο.

παρακείμενος.

ἕσταμαι	ἕστασαι	ἕσταται.
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἕστασθον.
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕστανται.

ὑπερσυντελικός.

ἑστάμην	ἕστασο	ἕστατο.
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἑστάσθην.
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕσταντο.

	ἀόριστος. α.	
ἐστάθην	ἐστάθης	ἐστάθη.
	ἐστάθητον	ἐσταθήτην.
ἐστάθημεν	ἐστάθητε	ἐστάθησαν.
	μέλλων. α.	
σταθήσομαι	σταθήσῃ	σταθήσεται.
σταθησόμεθον	σταθήσεσθον	σταθήσεσθον.
σταθησόμεθα	σταθήσεσθε	σταθήσονται.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	
ἑστάσομαι	ἑστάσῃ	ἑστάσεται.
ἑστασόμεθον	ἑστάσεσθον	ἑστάσεσθον.
ἑστασόμεθα	ἑστάσεσθε	ἑστάσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἵστασο, καὶ ἵστω	ἱστάσθω.
ἵστασθον	ἱστάσθων.
ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ἕστασο	ἑστάσθω.
ἕστασθον	ἑστάσθων.
ἕστασθε	ἑστάσθωσαν.
ἀόριστος. α.	
στάθητι	σταθήτω.
στάθητον	σταθήτων.
στάθητε	σταθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

	Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	
ἱσταίμην	ἵσταιο	ἵσταιτο.
ἱσταίμεθον	ἵσταισθον	ἱσταίσθην.
ἱσταίμεθα	ἵσταισθε	ἵσταιντο.
	παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ἑσταίμην	ἕσταιο	ἕσταιτο.
ἑσταίμεθον	ἕσταισθον	ἑσταίσθην.
ἑσταίμεθα	ἕσταισθε	ἕσταιντο.
	ἀόριστος. α.	
σταθείην	σταθείης	σταθείη.
	σταθείητον	σταθειήτην.
σταθείημεν	σταθείητε	σταθείησαν.

μέλλων. α.

σταθησοίμην	σταθήσοιο	σταθήσοιτο.
σταθησοίμεθον	σταθήσοισθον	σταθησοίσθην
σταθησοίμεθα	σταθήσοισθε	σταθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἑστασοίμην	ἑστάσοιο	ἑστάσοιτο.
ἑστασοίμεθον	ἑστάσοισθον	ἑστασοίσθην.
ἑστασοίμεθα	ἑστάσοισθε	ἑστάσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστῇ	ἱστῆται.
ἐὰν ἱστώμεθον	ἱστῆσθον	ἱστῆσθον.
ἐὰν ἱστώμεθα	ἱστῆσθε	ἱστῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑστῶμαι	ἑστῇ	ἑστῆται.
ἐὰν ἑστώμεθον	ἑστῆσθον	ἑστῆσθον.
ἐὰν ἑστώμεθα	ἑστῆσθε	ἑστῶνται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν σταθῶ	σταθῇς	σταθῇ.
ἐὰν	σταθῆτον	σταθῆτον.
ἐὰν σταθῶμεν	σταθῆτε	σταθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ἵστασθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	ἑστᾶσθαι.
ἀόριστος. α.	σταθῆναι.
μέλλων. α.	σταθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	ἑστάσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρακ.

ὁ ἱστάμενος	ἡ ἱσταμένη	τὸ ἱστάμενον.

παρατ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ ἑσταμένος	ἡ ἑσταμένη	τὸ ἑσταμένον.

ἀόριστος. α.

ὁ σταθεὶς	ἡ σταθεῖσα	τὸ σταθέν.

μέλλων. α.

ὁ σταθησόμενος	ἡ σταθησομένη	τὸ σταθησόμενον.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ ἑστασόμενος	ἡ ἑστασομένη	τὸ ἑστασόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

ἐν. ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται. &c.

παρατατικός.

ἱστάμην	ἵστασο, καὶ ἵστω.	ἵστατο. &c.

ἀόριστος. α.

ἐστησάμην	ἐστήσω	ἐστήσατο.
ἐστησάμεθον	ἐστήσασθον	ἐστησάσθην.
ἐστησάμεθα	ἐστήσασθε	ἐστήσαντο.

Μέσος ἀόριστος non eſt in uſu in hoc uerbo ἵστημι, poſſet tamen formari ſecundũ analogiam, ut in Libro Septimo loco ſuo diſſeritur.

μέλλων. α.

στήσομαι	στήσῃ	στήσεται.
στησόμεθον	στήσεσθον	στήσεσθον.
στησόμεθα	στήσεσθε	στήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

	ἵστασο. καὶ ἵστω	ἱστάσθω
	ἵστασθον	ἱστάσθων.
	ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.

μέλλων. α.

	στῆσαι	στησάσθω
	στήσασθον	στησάσθων.
	στήσασθε	στησάσθωσαν.

ΕὐΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἐν. ἱσταίμην	ἵσταιο	ἵσταιτο. &c.

ἀόριστος. α.

στησαίμην	στήσαιο	στήσαιτο.
στησαίμεθον	στήσαισθον	στησαίσθην.
στησαίμεθα	στήσαισθε	στήσαιντο.

μέλλων. α.

στησοίμην	στήσοιο	στήσοιτο.
στησοίμεθον	στήσοισθον	στησοίσθην.
στησοίμεθα	στήσοισθε	στήσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστῇ	ἱστᾶται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν στήσωμαι	στήσῃ	στήσηται.
ἐὰν στησώμεθον	στήσησθον	στήσησθον.
ἐὰν στησώμεθα	στήσησθε	στήσωνται.

ἀπαρέμφατα μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ἵστασθαι.
ἀόριστος. α.	στήσασθαι.
μέλλων. α.	στήσεσθαι.

μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος	ἡ ἱσταμένη	τὸ ἱστάμενον.
ὁ στησάμενος	ἡ στησαμένη	τὸ στησάμενον.
ὁ στησόμενος	ἡ στησομένη	τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

TErtia Coniugatio uerborum in, μι, à perfectis uerbis tertiæ Coniugationis circumflexorum fit, extrema in, μι, ac penultima in, ω, mutatis: ut διδόω διδῶ. δίδωμι. In duali uero ac plurali, ac in paſſiuis, ω, magno in, ο, paruum iterum uerſo: δίδοτον, δίδομεν, & δίδομαι dicimus.

ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστώς.

δίδωμι	δίδως	δίδωσι.
	δίδοτον	δίδοτον.
δίδομεν	δίδοτε,	διδοῦσι, καὶ ἰωνικῶς διδόασι.

παρατατικός.

ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω.
	ἐδίδοτον	ἐδιδότην.
ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδοσαν.

παρακείμενος.

δέδωκα	δέδωκας	δέδωκε.
	δεδώκατον	δεδώκατον.
δεδώκαμεν	δεδώκατε	δεδώκασι.

ὑπερσυντελικός.

ἐδεδώκειν	ἐδεδώκεις	ἐδεδώκει.
	ἐδεδώκειτον.	ἐδεδωκείτην.
ἐδεδώκειμεν	ἐδεδώκειτε	ἐδεδώκεισαν.

ἀόριστος. α.

ἔδωκα	ἔδωκας	ἔδωκε.
	ἐδώκατον	ἐδωκάτην.
ἐδώκαμεν	ἐδώκατε	ἔδωκαν.

ἀόριστος. β.

ἔδων	ἔδως	ἔδω.
	ἔδοτον	ἐδότην.
ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν.

μέλλων. α.

δώσω	δώσεις	δώσει.
	δώσετον	δώσετον.
δώσομεν	δώσετε	δώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδωθι	διδότω.
δίδοτον	διδότων.
δίδοτε	διδότωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δέδωκε	δεδωκέτω.
δεδώκετον	δεδωκέτων.
δεδώκετε	δεδωκέτωσαν.

ἀόριστος. α.

Δῶκον, δωκάτω eſſe debuerat ſecundum Analogiam, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, ſed in uſu non eſt. Hoc idem & de aliis modis, ac participiis intelligendum.

ἀόριστος. β.

δόθι, καὶ δὸς	δότω.
δότον	δότων.
δότε	δότωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

διδοίην	διδοίης	διδοίη.
	διδοίητον.	διδοιήτην.
διδοίημεν	διδοίητε	διδοίησαν, καὶ διδοῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδώκοιμι	δεδώκοις	δεδώκοι.
	δεδώκοιτον	δεδωκοίτην.
δεδώκοιμεν	δεδώκοιτε	δεδώκοιεν.

ἀόριστος. β.

δοίην	δοίης	δοίη.
	δοίητον	δοιήτην.
δοίημεν	δοίητε	δοίησαν, καὶ δοῖεν.

μέλλων. α.

δώσοιμι	δώσοις	δώσοι.
	δώσοιτον	δωσοίτην.
δώσοιμεν	δώσοιτε	δώσοιεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶ	διδῷς	διδῷ.
ἐὰν	διδῶτον	διδῶτον.
ἐὰν διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδώκω	δεδώκῃς	δεδώκῃ.
ἐὰν	δεδώκητον	δεδώκητον.
ἐὰν δεδώκωμεν	δεδώκητε	δεδώκωσι.

ἀόριστος. β.

ἐὰν δῶ	δῷς	δῷ.
ἐὰν	δῶτον	δῶτον.
ἐὰν δῶμεν	δῶτε	δῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	διδόναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδωκέναι.
ἀόριστος. β.	δοῦναι.
μέλλων. α.	δώσειν.

ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος.	ἡ διδοῦσα. ούσης.	τὸ διδὸν. όντος.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ δεδωκὼς	ἡ δεδωκυῖα	τὸ δεδωκός.

ἀόριστος. β.

ὁ δοὺς, τοῦ δόντος.	ἡ δοῦσα	τὸ δόν.

μέλλων. α.

ὁ δώσων	ἡ δώσουσα.	τὸ δῶσον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

	ἐνεστώς.	
δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται.
διδόμεθον	δίδοσθον	δίδοσθον.
διδόμεθα	δίδοσθε	δίδονται.
	παρατατικός.	
ἐδιδόμην	ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου	ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην.
ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.
	παρακείμενος.	
δέδομαι	δέδοσαι	δέδοται.
δεδόμεθον	δέδοσθον	δέδοσθον.
δεδόμεθα	δέδοσθε	δέδονται.
	ὑπερσυντελικός.	
ἐδεδόμην	ἐδέδοσο	ἐδέδοτο.
ἐδεδόμεθον	ἐδέδοσθον	ἐδεδόσθην.
ἐδεδόμεθα	ἐδέδοσθε	ἐδέδοντο.
	ἀόριστος. α.	
ἐδόθην	ἐδόθης	ἐδόθη.
	ἐδόθητον	ἐδοθήτην.
ἐδόθημεν	ἐδόθητε	ἐδόθησαν.
	μέλλων. α.	
δοθήσομαι	δοθήσῃ	δοθήσεται.
δοθησόμεθον	δοθήσεσθον	δοθήσεσθον.
δοθησόμεθα	δοθήσεσθε	δοθήσονται.
	μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	
δεδόσομαι	δεδόσῃ	δεδόσεται.
δεδοσόμεθον	δεδόσεσθον	δεδόσεσθον.
δεδοσόμεθα	δεδόσεσθε	δεδόσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

	ἐνεστὼς καὶ παρατατ.	
	δίδοσο, καὶ δίδου	διδόσθω.
	δίδοσθον	διδόσθων.
	δίδοσθε	διδόσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

	δέδοσο	δεδόσθω.
	δέδοσθον	δεδόσθων.
	δέδοσθε	δεδόσθωσαν.

ἀόριστος. α.

	δόθητι	δοθήτω.
	δόθητον	δοθήτων.
	δόθητε	δοθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο.
διδοίμεθον	διδοῖσθον	διδοίσθην.
διδοίμεθα	διδοῖσθε	διδοῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδοίμην	δεδοῖο	δεδοῖτο.
δεδοίμεθον	δεδοῖσθον	δεδοίσθην.
δεδοίμεθα	δεδοῖσθε	δεδοῖντο.

ἀόριστος. α.

δοθείην	δοθείης	δοθείη.
	δοθείητον	δοθειήτην.
δοθείημεν	δοθείητε	δοθείησαν.

μέλλων. α.

δοθησοίμην	δοθήσοιο	δοθήσοιτο.
δοθησοίμεθον	δοθήσοισθον	δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα	δοθήσοισθε	δοθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

δεδοσοίμην	δεδόσοιο	δεδόσοιτο.
δεδοσοίμεθον	δεδόσοισθον	δεδοσοίσθην.
δελοσοίμεθα	δεδόσοισθε	δεδόσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται.
ἐὰν διδώμεθον	διδῶσθον	διδῶσθον.
ἐὰν διδώμεθα	διδῶσθε	διδῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδῶμαι	δεδῷ	δεδῶται.
ἐὰν δεδώμεθον	δεδῶσθον	δεδῶσθον.
ἐὰν δεδώμεθα	δεδῶσθε	δεδῶνται.

ἀόριστος. α.

ἐὰν δοθῶ	δοθῇς	δοθῇ.
ἐὰν	δοθῆτον	δοθῆτον.
ἐὰν δοθῶμεν	δοθῆτε	δοθῶσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδόσθαι.
ἀόριστος. α.	δοθῆναι.
μέλλων. α.	δοθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	δεδόσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΊ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος	ἡ διδομένη	τὸ διδόμενον.

παρακείμενος.

ὁ δεδομένος	ἡ δεδομένη	τὸ δεδομένον.

ἀόριστος. α.

ὁ δοθεὶς	ἡ δοθεῖσα	τὸ δοθέν.

ἀόριστος. β.

ὁ δοθησόμενος	ἡ δοθησομένη	τὸ δοθησόμενον.

μέλλων. α.

ὁ δεδοσόμενος	ἡ δεδοσομένη	τὸ δεδοσόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

ἑν. Δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται. &c.

παρατ.

ἑν. ἐδιδόμην	ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου	ἐδίδοτο. &c.

ἀόριστος. α.

ἐδωκάμην	ἐδώκω	ἐδώκατο.
ἐδωκάμεθον	ἐδώκασθον	ἐδωκάσθην.
ἐδωκάμεθα	ἐδώκασθε	ἐδώκαντο.

ἀόριστος. β.

ἐδόμην	ἔδοσο, καὶ ἔδου	ἔδοτο.
ἐδόμεθον	ἔδοσθον	ἐδόσθην.
ἐδόμεθα	ἔδοσθε	ἔδοντο.

μέλλων. α.

δώσομαι	δώσῃ	δώσεται.
δωσόμεθον	δώσεσθον	δώσεσθον.
δωσόμεθα	δώσεσθε	δώσονται,

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

	Δίδοσο, καὶ δίδου	διδόσθω.
	δίδοσθον	διδόσθων. &c.
	ἀόριστος. α.	
	δόσο, καὶ δοῦ	δόσθω.
	δόσθον	δόσθων.
	δόσθε	δόσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο. &c.
	ἀόριστος. β.	
δοίμην	δοῖο	δοῖτο.
δοίμεθον	δοῖσθον	δοίσθην.
δοίμεθα	δοῖσθε	δοῖντο.
	μέλλων. α.	
δωσοίμην	δώσοιο	δώσοιτο.
δωσοίμεθον	δώσοισθον	δωσοίσθην.
δωσοίμεθα	δώσοισθε	δώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται. &c.
	ἀόριστος. β.	
ἐὰν δῶμαι	δῷ	δῶται.
ἐὰν δώμεθον	δῶσθον	δῶσθον.
ἐὰν δώμεθα	δῶσθε	δῶνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
ἀόριστος. β.	δόσθαι.
μέλλων. α.	δώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος	ἡ διδομένη	τὸ διδόμενον.
	ἀόριστος. α.	
ὁ δόμενος	ἡ δομένη	τὸ δόμενον.
	μέλλων. α.	
ὁ δωσόμενος	ἡ δωσομένη	τὸ δωσόμενον.

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΤΕΤΑ΄ΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙ΄Α ΤΩ͂Ν ἐς μι ῥημάτων.

Quarta coniugatio uerborum in, μι, a' uerbis Grauitonis ſextæ coniugationis in, νω, deſinentibus fit, extrema in, μι, mutata, Quorum penultima ſingularis actiui, υ, habet productum: ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. In dualis uero & pluralis ac paſſiui penultima, idem υ, correptum: ut ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ, enim anceps eſt, nec ullum habet ἀντίστοιχον, in quod mutari poſſit, ſed μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ, hoc eſt longa, ſiue correpta linea notatur ſic: ῡ, ῠ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ΄ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ΄.

ἐνεστώς.

ζεύγνυμι	ζεύγνυς	ζεύγνυσι.
	ζεύγνυτον	ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν	ζεύγνυτε	ζευγνύασι.

παρατατικός,

ἐζεύγνυν	ἐζεύγνυς	ἐζεύγνυ.
	ἐζεύγνυτον	ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν	ἐζεύγνυτε	ἐζεύγνυσαν.

Nec ultra uariatur. Quoniam huiuſmodi uerba, ſi polyſyllaba ſunt, in præſenti ſolum, & præterito imperfecto declinantur: tam in actiuis quàm in paſſiuis. Si uero diſſyllaba, & futurum primum, & ſecundum Aoriſtum habent: ut κλύμι μέλλων κλύσω, ἀόριστος β. ἔκλυον. ſicut præteritum imperfectum.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ΄ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ΄.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυθι	ζευγνύτω.
ζεύγνυτον	ζευγνύτων.
ζεύγνυτε	ζευγνύτωσαν.

ΑΠΑΡΕ΄ΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ΄.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ζευγνῦναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ΄ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ΄.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ζευγνὺς,	τοῦ ζευγνύντος.
ἡ ζευγνῦσα,	τῆς ζευγνύσης.
τὸ ζευγνὺν.	τοῦ ζευγνύντος.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

Ζεύγνυμαι	ζεύγνυσαι	ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον	ζεύγνυσθον	ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα	ζεύγνυσθε	ζεύγνυνται.

Παρατατικός.

ἐζευγνύμην	ἐζεύγνυσο	ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον	ἐζεύγνυσθον	ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα	ἐζεύγνυσθε	ἐζεύγνυντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ζεύγνυσο	ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον	ζευγνύσθων.
ζεύγνυσθε	ζευγνύσθωσαν.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΟΝ ΠΑΘΗΤΙΚΌΝ.

Ἐνεστὼς ζεύγνυσθαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ζευγνύμενος ἡ ζευγνυμένη τὸ ζευγνύμενον.

Optatiuus modus, & ſubiunctiuus in hac quarta coniugatione nõ inueniuntur: partim quia in uſu non ſunt, partim quia formari non poſſunt.

ὙΠΑΡΚΤΙΚῸΝ ῬΗ͂ΜΑ.

Hoc eſt ſubſtantiuum uerbum.

ὉΡΙΣΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

Εἰμὶ	εἶς, καὶ εἶ	ἐστί.
	ἐστὸν	ἐστόν.
ἐσμὲν	ἐστὲ	εἰσί.

Παρατατικός.

ἦν	ἦς	ἦ.
	ἦτον	ἤτην.
ἦμεν	ἦτε	ἦσαν.

De futuro autem Libro. viii. habebis.

Μέσος μέλλων.

ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσεται.
ἐσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον.
ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΆ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

	Ἔσο, καὶ ἴσθι	ἔςω.
	ἔςον	ἔςων.
	ἔςε	ἔςωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΆ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Εἴην	εἴης	εἴη.
	εἴητον	εἰήτην.
εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

μέλλων.

ἐσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον	ἔσοισθον	ἐσοίσθην.
ἐσοίμεθα	ἔσοισθε	ἔσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΆ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ὦ	ᾖς	ᾖ.
ἐὰν	ἦτον	ἦτον.
ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ.

Ἐνεςὼς	εἶναι.
μέλλων.	ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ͂.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

ὁ ὤν, τοῦ ὄντος	ἡ οὖσα, τῆς οὔσης	τὸ, ὄν, τοῦ ὄντος.

μέσος μέλλων.

ὁ ἐσόμενος	ἡ ἐσομένη	τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi ſubſtantiui, quæ in communi uſu habeantur.

Τέλος τῶν ῥημάτων.

ΠΕΡΙ᾿ ἈΝΤΩΝΥΜΙ´ΑΣ.

ἈΝτωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη: id eſt, Pronomen eſt pars orationis declinabilis, pro nomine aſſumpta. Cui accidunt quattuor: genera, numeri, caſus & perſonæ. Ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος, hoc eſt. Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud poſſeſſiuum, aliud demonſtratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compoſitum.

Primitiua quidē tria, ἐγὼ, σὺ, ὅς. Horum declinationes poſitiuæ hæ.

Περὶ τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἑνικῶς. ἡ εὐθεῖα, ἐγὼ. ἡ γενική, ἐμοῦ. ἡ δοτική, ἐμοί. ἡ αἰτιατική, ἐμέ, Δυϊκῶς. ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, νῶ. ἡ γενικὴ καὶ δοτική, νῷν. Πλη. ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς. ἡ γενική, ἡμῶν. ἡ δοτική, ἡμῖν. ἡ αἰτιατική, ἡμᾶς.

Τοῦ δευτέρου.

Ἑνικῶς. σὺ, σοῦ, σοί, σέ. Δυϊκῶς. σφῶ, σφῷν. Πλη. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς,

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑνικῶς. ὅς, οὗ, οἷ, ἕ. Δυϊκῶς. σφὲ, σφὶν, Πλη. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

Appellantur enim κλίσεις θεματικαὶ: hoc eſt declinationes poſitiuæ, quoniam unaquæque uox ſuiipſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur, ſicut in nominibus & uerbis.

Poſſeſſiua uero à primitiuis deriuata octo: ἐμὸς, σὸς, ὅς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. Quorum tria à genitiuis ſingularibus fiunt hoc eſt, ἐμὸς, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σὸς, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὅς. ἀπὸ τοῦ οὗ: Duo uero à nominatiuis dualibus: hoc eſt, νωΐτερος, ἀπὸ τοῦ νῶϊ, σφωΐτερος, ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum. A duali numero tertiæ perſonæ non fit pronomen poſſeſſiuum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina: hoc eſt, ἡμέτερος, ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὑμέτερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος, ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium ſunt generum. maſculina enim & neutra tertiam declinationem ſimplicium ſequuntur, fœminina uero ſecundam, & in eorum declinatione articulos ſuſcipiunt, tanquam adiectiua nomina: ut ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ. ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς. τὸ ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ. ſicut ὁ καλός, ἡ καλὴ, τὸ καλόν. Sic & ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σόν. ὁ ὅς, ἡ ἥ, τὸ ὅν. Deriuatiua uero in ρος, in α, mittunt fœmininum, & id quoque in obliquis ſeruant: ut νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ.

Demonſtratiua autē duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος: quorum talis eſt inflexio.

Ἑνικὰ. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. Δυϊκὰ. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Πλη. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι.
Θηλυκά. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη.
Οὐδέτερα. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο.

Ἐκεῖνος,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνον.
ἐκείνη,	ἐκείνης,	ἐκείνῃ,	ἐκείνην.
ἐκεῖνο,	ἐκείνου	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνο.

Relatiuum unum, & ipſum quoq; trium exiſtit generum: αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. Αὐτὴ, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. Αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis proprium eſt, ſignificatio trium perſonarum: ut αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σὺ, αὐτὸς ἐκεῖνος. & leuem ſpiritum ſemper habet. Si uero αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, aſpirata reperiantur, ſciendum eſt ea pronomina reciproca eſſe, & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ ἀφαίρεσιν. Nam aſpiratio quæ erat ſuper ε, eadem etiam ſuper αυ, ſeruatur.

Compoſita pronomina ſunt tria, quæ nominatiuum non habent, ſcilicet ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, & ἑαυτοῦ. Et hæc quoq; trium ſunt generum. Sed aduertendum eſt, compoſita primæ & ſecundæ perſonæ in tribus caſibus ſingularis numeri ſolum uariari, tertiæ uero etiam in plurali: nec ſolum coniunctim, ſed etiam diuiſim,

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Maſc. Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. Fœm. Ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. Neut. Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Maſc. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. Fœm. Σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. Neut. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. καὶ κράσει, Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν, Σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου.

Maſc. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. Fœm. Ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. Neut. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πλη. Ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν, ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς, ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

Πρόθεσις ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν: hoc eſt, *De præpoſitione.* Præpoſitio eſt pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compoſitionem, uel appoſitionem, ſiue conſtructionem. Per compoſitionem, ut ἔμπειρος, peritus. Per appoſitionem ſiue conſtructionem: ut ἐν οἴκῳ, in domo.

Accidunt autē præpoſitioni tria: τὸ ὀξύνεσθαι, id eſt, acui. τὸ ψιλοῦσθαι, hoc eſt principalem ſyllabam læuigari, demptis, quæ in principio, υ, habent: ut ὑπὸ, ὑπὲρ. τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc eſt, extremā ſyllabam corripi: duabus exceptis, uidelicet εἰς & ἐξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuerſas ſingulæ habentes ſignificationes: quarum ſex ſunt monoſyllabæ, ſcilicet, ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρὸ: duodecim uero diſſyllabæ: ut ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ. Sed de earum compoſitione, & conſtructione Libro nono latiſſime dicetur.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

De aduerbio.

Ἐπίρρημα ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτασσόμενον αὐτοῦ τοῦ ῥήματος, ἢ ὑποτασσόμενον. hoc eſt, Aduerbiū eſt pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur uerbo, aut ſubiungitur. Cui accidunt duo, εἶδος, καὶ σχῆμα: hoc eſt, ſpecies & figura. Species duæ: Primitiua, ut νῦν. Deriuatiua, ut νυνί. Figuræ duæ: ſimplex, ut πάλαι. cōpoſita, ut πρόπαλαι.

Aduerbiorum aliqua ſunt χρόνου σημαντικά: id eſt, temporis ſignificatiua: ut νῦν, nunc. τότε, tunc. ποτὲ, aliquando. ἤδη, iam. ἄρτι, nuper. αὐτίκα, ſtatim. παραχρῆμα, ſtatim. αὖθις, rurſus. ἐξαίφνης, repente. τέως. interea, ἕως, donec, uſq;. ἡνίκα, quando. ἔπειτα, μετέπειτα, poſtea. ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπειδὰν, poſtq, cum. σήμερον, hodie. αὔριον, cras. μεθαύριον, perēdie. χθὲς, καὶ ἐχθὲς, heri. προχθὲς, nudiuſtertius. πάλαι, diu, olim. ἀρτίως, modo. εὐθὺς, καὶ εὐθέως, ſtatim. πρωΐ, mane. ἑσπέρας, ueſperi. ἐφόσον, dum. ἀεὶ, αἰεὶ, αἰὲν, ſemper. ὄφρα, donec, dum. τόφρα, tantiſper, interea.

Aliqua autē τόπου: id eſt loci, ἐνταῦθα, hic. ἐκεῖ, illic, ibi. ἐκεῖσε, illuc. ἐκεῖθεν, inde. εἴσω, καὶ ἔσω, intus, intro. ἔξω, foris, foras. αὐτοῦ, illic. ποῖ, quo. ὅποι, quo. ὅθεν, unde. ὁπόθεν ποθεν, undecūq;. αὐτόθεν, ex eodē loco. δεῦρο, huc. αὐτόσε, iſtuc. ἄνω, ſupra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν. retro. ἐγγὺς, prope. πόρρω, procul. ποῦ, ubi. οὐδαμοῦ, necubi. οὐδαμῆ, nuſquā. ὅπου, ubi. ὁπόθεν, unde. ἔνθεν, inde. ἐπέκεινα, ultra. μακρὰν, longe, procul. ἐκ δεξιῶν, dextrorſum. ἐξ ἀριστερῶν, ſiniſtrorſum.

Aliqua autem ποιότητος: id eſt qualitatis, ut εὖ, bene. καλῶς, bene. ἡδέως, iucunde. σοφῶς, ſapienter. ὡραίως, pulchre. Quæ nempe & medietatis dicuntur, quoniam à genitiuo plurali nominum adiectiuorum fiunt, qui medius dicitur, id eſt communis, cum ſit omnis ge-

neris:ut τῶν καλῶν, τῶν, σοφῶν. in quibus, ν, in, σ, uerſo, καλῶς fit, & σοφῶς. Cætera uero cum aliunde deriuentur, hanc non aſſequun tur denominationem:ut κυνηδὸν, canine. βοτρυδὸν, racematim. ἀγεληδὸν, gregatim.

Aliqua uero ποσότητος: id eſt, quantitatis, ut ἅπαξ, ſemel. δὶς, bis. τρὶς, ter. τετράκις, quater. πολλάκις, ſæpe. ὀλιγάκις, raro.

Aliqua autem ἀθροίσεως: id eſt congregationis, ut ἅμα, ſimul. ὁμοῦ, una. συλλήβδην, comprehenſim. ἀθρόως, confertim.

Aliqua autē διαιρέσεως: id eſt diuiſionis, ut ἄνευ, ſine. χωρὶς, ſeorſum.

Aliqua uero ἐξαιρέσεως: id eſt electionis, ſiue exceptionis, ut πλὴν, præter.

Aliqua autem παρακελεύσεως: id eſt hortationis, ut εἶα, eia. ἄγε, age. ἄγετε, agite. εὖγε, euge. φέρε, age.

Aliqua autem τάξεως: id eſt ordinis, ut ἑξῆς, deinceps. ἐφεξῆς, deinceps. εὐθὺς, εὐθέως, ſtatim. ἐξαίφνης, repente. αὐτίκα, ſtatim.

Aliqua autem ὁμοιώσεως: id eſt ſimilitudinis, ut ὡς, tanquam. ὥσπερ, quemadmodum. οὕτως, ſic. καθὰ, ſicut. καθάπερ, ſicut. ἤ, uelut, ueluti. ὥστε, uti. ὃν τρόπον, quemadmodum.

Aliqua autem ἀποστάσεως: id eſt, ſeparationis, ut ὥστε, ut.

Aliqua autem συγκρίσεως: id eſt comparationis, ut μᾶλλον, magis. πλέον, plus. ἧττον, minus.

Aliqua autem ἐπιτάσεως: id eſt intentionis, ut λίαν, ualde. ἄγαν, multum. πάντη, prorſus. παντελῶς, penitus. παντάπασιν, omnino. πάνυ, nimium. σφόδρα, uehementer. μάλιστα, maxime.

Aliqua ἀνέσεως: id eſt remiſſionis, ut ἠρέμα, quiete. ἡσυχῆ, quiete. μόγις, μόλις, uix. βραδέως, tarde. ῥᾳδίως, paſſim. σχεδὸν, fere.

Aliqua autem βεβαιώσεως: id eſt confirmationis, ut δηλαδὴ, profecto. δήπουθεν, nempe. πάντως, omnino. ὄντως, uere. ἦ, reuera.

Aliqua autem καταμωμόσεως: id eſt iurandi, ut ναὶ, certe, νὴ, per.

Aliqua autem ἀπωμόσεως: id eſt abiurandi, ut μὰ, per.

Aliqua autem ἀρνήσεως: id eſt negandi, ut οὐ, non. οὐχὶ, non. οὔκουν, non igitur: οὐδαμῶς, nullo modo. ἥκιστα, minime. οὔτε, neq;. οὐδὲ, neq;.

Aliqua autem ἀπαγορεύσεως: id eſt prohibitionis, ut μὴ, ne. μηδαμῶς, nequaquam.

Aliqua autem εἰκασμοῦ: id eſt euentus, ut ἴσως, forte. τάχα, fortuito. τυχὸν, forte.

Aliqua autem ἐρωτήσεως: id eſt interrogationis, ut πόθεν, unde ποῦ, ubi. ποῖ, quo.

Aliqua autem δείξεως: id eſt demonſtrationis, ut ἰδού, ecce. ἠνί, en. ὧδε, huc. ἐκεῖ, illic. ἐνθάδε, hic.

Aliqua autem κλήσεως: id eſt uocandi, ut ὦ. ὠ.

Aliqua autem διασαφήσεως: id eſt declarationis, ut ἤγουν, uidelicet. οἷον, ut, uidelicet. τουτέστι, hoc eſt.

Aliqua auté θέσεως, id eſt poſitionis, ut ἀναγνωστέον, legendum. γραπτέον, ſcribendum. πλευστέον, nauigandum. dicuntur enim poſitionis, quoniá determinant ſiue poſitioné rei, ſiue deliberationem.

Aliqua autem εὐχῆς: id eſt uoti, ut εἴθε, ὤφελον, utinam.

Aliqua autem σχετλιασμοῦ: id eſt exclamationis, ut ὦ, heu. ἰού, hei. οἴμοι, hei mihi. αἴ, ἰώ, heu.

Aliqua autem θαυμασμοῦ: id eſt admirationis: ut ὦ, φεῦ

Aliqua autem θειασμοῦ: id eſt furentis, ut εὐοῖ, heu, euoe. εὐάν, heu.

Aliqua autem ἐκπλήξεως: id eſt perculſionis, ſiue terroris, ut ἆ ἆ. ἡράκλεις, hercules.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Σύνδεσμος ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. hoc eſt, Coniunctio eſt pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partes orationis in ſententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα, Figura ſimplex, ut ἐπεί, compoſita, ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliquæ συμπλεκτικοί: id eſt copulatiuæ, ut μέν, quidem. δέ, autem. τέ, q;. καί, &. ἀλλά, ἀτάρ, αὐτάρ, ſed. ὅτι, quod.

Aliquæ auté διαζευκτικοί: id é diſiúctiuæ, ut ἤ, uel ἤτοι, ſiue. ἠέ, ſiue.

Aliquæ autem συναπτικοί: id eſt continuatiuæ, ut εἰ, ſi. εἴπερ, εἰδήπερ, ſiquidem.

Aliquæ autem παρασυναπτικοί: id eſt ſubcontinuatiuæ: ut ἐπεί, ἐπείπερ, quoniam. ἐπειδή, ἐπειδήπερ, quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοί: id eſt cauſales, ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα, ut. γάρ, enim ὅτι, quia. διότι, quia. καθότι, quoniá. ἕνεκα, cauſa. οὕνεκα, quia.

Aliquæ autem ἀπορηματικοί: id eſt dubitatiuæ, ut ἆρα, an. μῶν, num. μή, an.

Aliquæ autem συλλογιστικοί: id eſt collectiuæ, ſiue rationales, ut ἄρα, ergo. ἀλλὰ ἀλλαμήν, at. οὖν, igitur. τοίνυν, igitur. τοιγάρτοι, itaq;. τοιγαροῦν, ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοί: id eſt repletiuæ, ut δή, iam. ῥά, nempe. θήν, quidem. νύ, certe. ποῦ, τοί, ἄν, οὖν, πέρ, πώ, μήν, δῆτα, γέ,

quidem. At γὲ non ſolum repletiua eſt, ſed etiam diminutiua pro ſaltem, & cauſalis.

Aliquæ autem δυνητικοί: id eſt poteſtatis, ut ἄν, κὲ, κὲν, utiq;, quæ apud Poetas repletiuæ etiam inueniuntur.

Aliquæ autem διακριτικοὶ, ſiue ἐπιλεκτικοί: id eſt diſſertiuæ, ſiue electiuæ: ut ἤ, quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοὶ: id eſt extenuatiuæ, ſiue diminutiuæ, ut γοῦν, γὲ, ſaltem.

Aliquæ uero ἐναντιωματικοὶ: id eſt aduerſatiuæ, ut ὅμως, tamen. καίτοι, etſi. καίπερ, quanquam. ἔμπης, tamen. εἰ καὶ, etſi.

Τέλος.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC. LIBER TERTIVS.

DE VERBORVM FORMATIONE.

OMne uerbum aut in, ω, deſinit: & id quidem ſi grauem habet accentum, βαρύτονον, appellatur: ut τύπτω. Si circumflexum, περισπώμενον: ut ποιῶ. Aut in, μι, & id à terminatione nomen aſſumpſit, τὸ εἰς μι: hoc eſt uerbum in μι, ut τίθημι. Βαρύτονα quidem in ſex diſtinguuntur coniugationes, partim per conſonantes, partim per uocales, atq; diphthongos. Prima igitur coniugatio tres mutas ante, ω, finalem ſibi uendicat, ſcilicet β, π, φ. Secunda tres alias, uidelicet, γ, κ, χ. Tertia tres etiam extremas, hoc eſt, δ, θ, τ. Quarta ex duplicibus unam tantum, ζ, ſcilicet, & geminatum ττ. Quinta quattuor immutabiles, hoc eſt, λ, μ, ν, ρ. Sexta omnes uocales, præter, η, & omnes diphthongos proprias, & unam impropriam, ῃ, ſcilicet. Quæ quidem omnes, ſiue conſonantes ſint, ſiue uocales, ſiue diphthongi, cum immediate, ω, finalem ipſius thematis præcedant, χαρακτηριστικὰ, hoc eſt figuratiuæ litteræ appellantur. Per eas enim unumquodque uerbum diſcernitur quotæ ſit coniugationis. Quæ uero ſuperfluunt ex dictis litteris, hoc eſt, ψ, ξ, σ, χαρακτηριστικὰ ſunt futurorum. Nam futurum primæ coniugationis, ψ, ſibi uendicat, ſecundæ, ξ, futurum uero tertiæ, & aliarum quæ ſequuntur σ, & ſi uerba quintæ coniugationis ob inconcinnita-

Characteriſticæ præſentium.

Characteriſticæ futurorum.

tem illud abnuant, & quattuor immutabiles, hoc eſt, λ, μ, ν, ρ, ut propria χαρακτηριστικὰ ſibi uendicent. Tot etiam ſunt perfectorum præteritorum χαρακτηριστικὰ, uidelicet, φ, χ, κ. Nam ſi futurum habet, ψ, præteritum habet, φ. Si ξ, χ. Si σ, aut quampiam ex immutabilibus, κ. Vnde cum ſex tempora uerborum quaſdam habeant inter ſe cognationes, conſonantes quoque inter ſe ſortita ſunt. Nam præteritum imperfectum cum naturam præſentis ſapiat, eiuſdem ſibi conſonantem aſciuit, ut τύπτω, ἔτυπτον. Præteritum uero pluſquamperfectum, præteriti perfecti, ut τέτυφα, ἐτετύφειν. Quemadmodum & primus Aoriſtus Futuri: ut τύψω, ἔτυψα. At medium præteritum conſonantem præſentis, quam figuratiuam uerbi appellamus, aſſumpſit: ut θλίβω. μέσος παρακείμενος, τέθλιβα. Eandem quoque ſecundus Aoriſtus, & ſecundum futurum ſibi uendicarunt: ut ἔθλιβον, θλιβῶ. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis: quoniam cum ζ, & geminatum, σσ, earum ſint figuratiuæ litteræ, neutram tamen illarum aſſumit medium præteritum: ſed nunc, γ, nunc autem, δ. Γ, quidem ſibi aſciuit, cum futurum, ξ, habeat ante, ω, finalem: ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγα. Si uero futurum, σ, habuerit, medium præteritum, δ, ſibi uendicabit: ut φράζω. φράσω, πέφραδα, ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, ſi in uſu habeatur. Hoc idem & ſecundus Aoriſtus, & ſecundum futurum ſequentur. At ſi ante, ω, diuerſæ fuerint conſonantes, hoc eſt. ππ, κτ, μν: ſcito priorem illarum figuratiuam eſſe. nam π, & κ, per παρέμπτωσιν, τ, ſibi aſciſcunt: μ, uero, ν, ut κόπτω, μέσος παρακ. κέκοπα, τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα.

Characteriſticæ præteritorum.

Coniugationes temporum.

De præterito perfecto medio

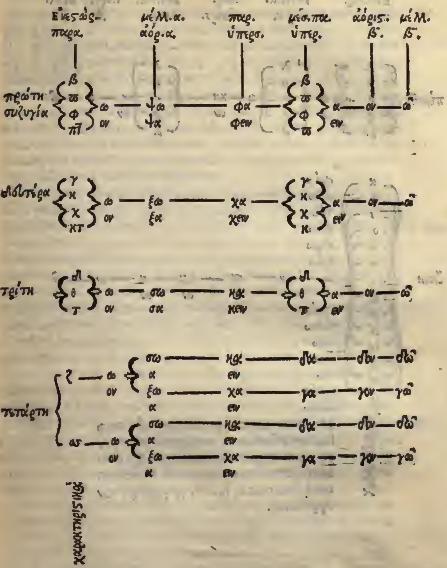
Atten. de. 4. coniu.

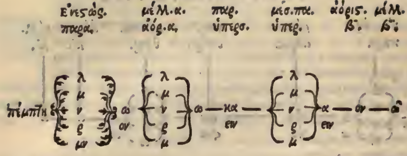
Atten.

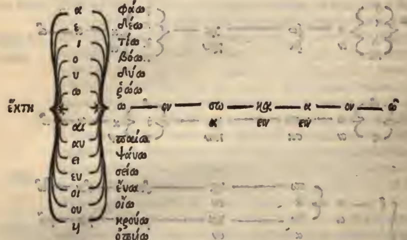
In σκω.

In deſinentibus autem in σκω, etſi ante, ω, duæ exiſtant conſonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ locum poſſidet, cum huiuſmodi uerba nullius ſint coniugationis: quandoquidem à futuro in σω, fiunt πλεονασμῷ, τοῦ, κ: ut ἀρέσω, ἀρέσκω. θώσω, θώσκω, & ſimilia: quæ uſque ad parataticum ſolum uariantur, duobus exceptis, quæ etiam futurum habent: hoc eſt, ἀλύσκω, ἀλύξω, ſecundum aliquos, & θνήσκω, θνήξω. Sed quoniam huiuſmodi uerba quæ partim defectiua ſunt, partim uero anomala, multa & uaria inueniuntur, nec facile ad communes regulas reduci poſſunt, propriis locis relinquimus diſſerenda.

CONIVGATIONVM TYPI.

χαρακτηριστικοὶ

Dicuntur autem, χαρακτηριστικοὶ, eo ꝙ ſint ſigna ſiue notæ coniugationum: per ea enim cognoſcitur unumquodq; uerbum quotæ coniugationis ſit. Nam quicquid præcedit ω, finale, χαρακτηριστικὸν appellatur.

DE AVGMENTO PRAETERITORVM.

OMne uerbum incipit aut á uocali, aut á conſonante. Si á uocali, aut á ſimplici, aut á diphthongo. Si á ſimplici, aut á mutabili, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc eſt, η, ι, υ, ω, nulla fit uocalium mutatio in præteritis: ut ἠχέω, ἠχῶ, ἤχεον, ἤχουν, ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰξεύω, ἴξευον, ἴξευκα, ἰξεύκειν, ἴξευσα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω. ῶ. ὠφέλεον, ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. At ἰξεύω. & ὑβρίζω, & ſimilia, quanquam ab immutabilibus uocalibus incipiant, eaſdem tamen in præſenti poſitione longas habent, in præteritis uero natura: quod augmenti ratione factum eſt: ancipites enim ſunt.

Si autem uerbum incipiat á mutabilibus uocalibus, hoc eſt, α, ε,
& ο, in præteritis mutantur in longas: quá mutationem temporale
augmentum appellamus. α, quidé in, η, cõmuniter mutatur: ut *Si ab. α.*
ἀκούω, ἤκουον, ἤκουκα, ἠκούκειν. ἤκουσα. Excipiuntur ἀηθέσσω, ἀήθεσσον,
& ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, propter alternationem duorum, ηη. Exci-
pitur & ἄω, ſpiro, cuius præteritum imperfectum, ἄον, facit, ne coin-
cidat cum ἦον, cuius thema eſt ἔω, & ἀΐω, audio, quod ἄϊον, facit,
ut differat ab ἤϊον, quod ibam ſignificat. Si autem ab, ε, incipiat uer- *Si ab. ε.*
bum, ε, mutatur in, η, ut ἔω, ἦκα, ἤκειν, ἦσα. ἐλεέω, ἐλεῶ, ἠλέεον,
ἠλέουν, ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. Excipiuntur aliqua, in quibus, ε, ma-
nens aſſumit, ι, in diphthongum, hoc eſt: ἔχω, εἶχον. ἕπω, εἷπον. ἕλω,
εἷλον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυον. ἕρπω, εἷρπον. ἑρπίζω, εἵρπιζον. ἑστή-
κω, εἱστήκειν. medium pluſquam perfectum, ἕπομαι, εἱπόμην. ἑστιάω.
ῶ. εἱστίαον, εἱστίων. ἑάω. ῶ. εἵαον, εἵων. ἕω, εἷμαι, ἑρύω, εἵρυον. ἔθω, εἴωθα.
medium perfectum, ἐθίζω, εἴθιζον. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην. Si autem *Si ab. ο.*
ab ο, incipiat uerbũ, ο, uertitur in, ω, ut ὁρίζω, ὥριζον. ὀνομάζω, ὠνό-
μαζον, & alia. Inueniuntur tamé apud Poetas huiuſmodi uerba abſq;
augmento Ionico more: ut ἄκουσεν, ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλουσεν, ἀντὶ τοῦ
ἤλουσεν. ὀνόμηνεν, ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

Si uero á diphthongo incipiat uerbum, aut á mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc eſt, ει, ευ, & ου, nulla fit mutatio: ut εἰκάζω, εἴκαζον. εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον Ἀττικῶς. ſicut εὔχομαι, ηὐχόμην & ſimilia, in quibus Attici mutant, ε, in, η. οὐρέω. ῶ. οὔρεον,
οὔρουν. Si autem á mutabili, αι, ſcilicet, αυ, & οι, eadem fit mutatio,
quæ in ſimplicibus uocalibus. Nam ſi ab αι, incipiat uerbum, uerti- *Si ab. αι.*

tur α, in, η, & ι, ſubſcribitur. unde ex propria diphthongo impro-
Si ab. αυ. pria fit: ut αἴρω, ἦρον, ἦρκα, ἤρκειν. Si autem ab αυ, uertitur, α, in, η, ut
Si ab. οι. αὐλέω. ῶ. ηὔλεον, ηὔλουν. Si autem ab, οι, uertitur, ο, in ω, cui ſubſcri
bitur, ι, & fit. ῳ, diphthongus impropria: ut οἰκτείρω, ᾤκτειρον. Anno
Atten. tátur aliqua in quibus nulla fit mutatio: ut οἰῶμαι, οἰώθην, ἀόριστος α.
παθητικός. οἴμω, οἴμησα. οἰνῶ, οἴνωσα. οἰνίζω, οἴνισα. οἰστρῶ, οἴστρωσα οἰωνί-
ζομαι, οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα.
οἰακίζω, οἰάκισα. οἰακονομῶ, οἰακονόμησα. οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφησα.
& οἰδαίνω, & οἰκουρῶ ſecundum quoſdam annotata ſunt.

Si a conſo-nante. Si autem incipiat uerbum à cõſonante, oĩa præterita in principio
aſſumunt, ε, quod ſyllabicum augmentum appellatur: ut σπείρω,
παρατατικός, ἔσπειρον. παρακείμενος, ἔσπαρκα. ὑπερσυντελικός, ἐσπάρ-
κειν. ἀόριστος. α. ἔσπειρα. ἀόριστος. β. ἔσπαρον. At præteritum pfectum
præter, ε, (quod eſt cõmune augmentum) & Præſentis conſonan-
tem repetit, ſi tamen ſola ac ſimplex exiſtat: quia tunc, ε, correptum
remanet, & per id communis fit præteriti perfecti geminatio: ut
Atten. τύπτω. παρατ. ἔτυπτον. παρακ. τέτυφα. λέγω, ἔλεγον, λέλεχα. His ex-
ceptis quæ à ρ, principium habent: quandoquidem in eorum præte
ritis, ρρ, nempe geminandum eſt: ut ῥίπτω, ἔρριπτον, ἔρριφα. non
autem ῥέριφα, quoniam, ε, productum exiſtit, cum duæ ſequantur
ῥεριπομέ-ναι. conſonantes, hoc eſt, ρρ, geminatum. At ῥερισπωμένα participium
præteriti paſſiui eſt, id eſt ῥερίσπωμαι, ἀπὸ τοῦ ῥιπόομαι, οῦμαι. ε, ha-
bet correptum metri gratia, altero quidem, ρ, tranſpoſito: iccirco ge-
minat, ρ, præſentis conſonantem, Ὀδυσσείας ζ.

Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερισπωμένα κεῖται.

Sic ῥέρημα, ἐκ τοῦ ἔρρημαι & alia huiuſmodi. Cur autem ρ, ſit gemi
nandum, in Libro ſexto, hoc eſt, in præterito impſecto actiuo abun-
Si ab aſpi-ratis. de dicetur. Si uero ab aliqua aſpiratarũ uerbum incipiat, nulla illa-
rum repetitur, ſed earum loco tenues ſubrogantur: ut θείνω, τέθεικα.
Si a duab. Cõſonan. φαίνω, πέφαγκα. χαίρω, κέχαρκα. At ſi duæ fuerint conſonantes,
neutra illarum geminatur, cum ε, quod natura breue exiſtit, poſitio
ne factum ſit longum: ut φθείρω, ἔφθαρκα. niſi muta cum liquida
ſequatur ε, quia tunc repetitur muta: quandoquidem ε, hoc in loco
Si muta cũ liquida. pro breui habetur. Nam muta cum liquida ſiue immutabili, cõmu-
nem faciunt ſyllabam, ut γράφω, γέγραφα. Excipiuntur quæ à γν, &
Atten. γρ, principium habent, in quibus γ, non repetitur, quia longam fa-
ciunt ſyllabam: ut γναφεύω, ἐγνάφευκα. γνόω, γνῶ, ἔγνωκα. γρηγορέω,
γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Inueniuntur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι. ῶμαι.

κέκτηται, ἀπὸ τοῦ κτάομαι. ὦμαι. & πέπλομαι, ἀπὸ τοῦ πλάομαι, ὦμαι. & πέπλωκα, ἀπὸ τοῦ πλόω ἀχρήστου. In quibus præteritũ perfectum priorem repetit. Nam κτ, μν, & πλ, apud poetas cõmunem faciunt ſyllabam: ſicut & muta cum liquida. ſic Herodianus. Si uero ab aliqua duplicium uerbum incipiat: hoc eſt, ζ, ξ, ψ, nullam illarum geminat præteritum perfectum; cum ε, breue poſitione ꝑducatur: ut ζάω, ἔζηκα, ξέω, ἔξεκα, ψάλλω, ἔψαλκα. In his igitur uerbis á conſonante incipientibus hoc breuiter aduertendum eſt, an præteritum imperfectum ε, quod eſt ſyllabicum augmentum, correptam habeat: quia tunc præſentis conſonans in præterito perfecto cum ipſo ε, correpto geminatur, etiam ſi communis ſit ſyllaba, quoniam hoc in loco pro breui reputatur: ut λέγω, ἔλεγον, λέλεχα. κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Si uero præteritum perfectum ε, productum habeat, nequaquam præteritum Imperfectum geminationẽ ſuſcipit. Quoniam omnis geminatio ſiue reduplicatio cõmunis per breuem uocalem, ι, ſcilicet, ſiue ε, ſemper fit, nunquam autem per longam.

Atten.

Si a duplici.

Præceptio.

DE VERBIS COMPOSITIS.

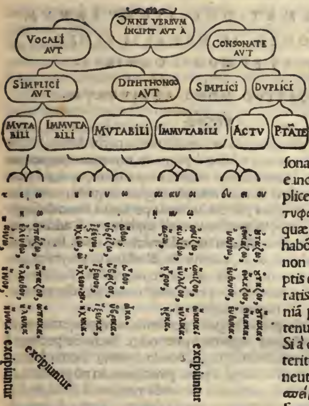
QVandocunq; præpoſitiones nihil plus ſignificant in compoſitione uerborum, quàm ipſa uerba ſimplicia, fit conſuetum augmentum in principio totius compoſiti, & tanquam ſimplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpoſitio nulla alia neceſſitate, quàm ornatus gratia, ipſi uerbo præpoſita eſt: ut ἐνέπω, ἤνεπον: ex ἐν præpoſitione & ἔπω, quod idem, ſignificat, hoc eſt, dico. Si autem plus ſignificant præpoſitiones quàm ipſum uerbum ſimplex, fit augmentum inter ipſam præpoſitionem & uerbum: ut παρακούω, παρήκουον, α, in, η, conuerſa, cuius ſimplex uerbum, hoc eſt, ἀκούω, audio ſignificat, præpoſita uero παρὰ, præpoſitione, mutata eſt uerbi ſignificatio. Nam παρακούω, obaudio ſignificat, & decipio. Aduertendum eſt in his cõpoſitis, præpoſitiones abiicere extremam uocalem, alia ſequente uocali, tam in Præſenti q̃ in Præteritis: ut παρέχω, παρεῖχον, ex παρὰ & ἔχω. ἀπαυρῶ, ἀπηύρων. Quocirca etiã in uerbis á cõſonantibus incipientibus, cũ in præteritis ſuſcipiãt ε, ſyllabicum augmẽtum, pari modo præpoſitiones abiiciunt extremã uocalẽ: ut λείπω, ἔλειπον. καταλείπω, κατέλειπον. At ſi uerba incipiãt ab aſpiratis uocalibus, ſiue diphthongis, præpoſitiones mutant tenues in proprias aſpiratas: ut ἅπτομαι, καθάπτομαι. ἕπομαι, καθέπομαι.

Atten.

Atten.

Περὶ uero & πρὸ extremam retinent uocalem, etſi cũ à uocali incipientibus componantur: ut περιάπτω, περιέχω. προάγω, προῆγον. Sunt quæ Atticorum more in principio compoſiti augmentum aſſumunt, quorum ſimplicia in uſu non ſunt: ut ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν. Quædam intrinſecus, ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν. ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον. Quædam etiam à δυς, & εὖ, incipientia, hoc idem patiuntur: ut δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν. εὐορκῶ, εὐώρκουν. εὐεργετῶ, εὐηργέτουν, εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην.

Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, ſyllabicum ſcilicet, & temporale: ut μέλλω, ἤμελλον. δύναμαι, ἠδυνάμην. βούλομαι, ἠβουλόμην: pro ἔμελλον, ἐδυνάμην, ἐβουλόμην. Quædam uero in principio, & in medio: ut ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, ἀνέχομαι, ἠνειχόμην, ſecundum quoſdam: παροινῶ, ἐπαρῴνουν. Age uero dictionem hanc omnem, in compendium redactam, uti moris eſt noſtri ſubiecta in pagina deſcribamus.

Si à ſimplici conſonante incipiat uerbum, præteritum perfectū præter ε, quod eſt cōmune augmentum in omnibus præteritis uerboꝝ à conſonante incipiētium, eundem aſſumit ſimplicem: ut τύπτω τέτυφα. his exceptis, quæ à ρ, principium habēt, in quibus, ρ, non repetitur. Deniptis etiā quæ ab aſpiratis incipiunt, quoniā pro eis propriæ tenues ſuffragantur. Si à duplici, actu, præteritum perfectum neutram aſſumit: ut σπείρω ἔσπαρκα. niſi fuerit muta cum immutabili, quia tunc repetitur muta: ut κρίνω, κέκρικα. Excipiuntur quæ à γν, initium habent, in quibus, γ, non repetitur: ut γνωρίζω, ἐγνώρικα. γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Si à duplici, poteſtate, ut ſunt, ζ, ξ, ψ, nulla earum in præt. perfecto repetitur.

ἀνθίσσω	ἔχω, εἶχον.	οἰῶμαι
ἀνθίσσον.	ἕπω, εἶπον.	οἰμῶ
ἀνδίζομαι.	ἕλω, εἷλον.	οἰνῶ
ἀνδιζόμην.	ἕλκω, εἷλκον.	οἰνίζω
ἄω, ᾆον.	ἑλκύω, εἵλκυον.	οἰστρῶ
ἀΐω. ἄϊον.	ἕρπω, εἷρπον.	οἰωνίζομαι
	ἑρπίζω, εἵρπιζον.	οἰνοσκοπῶ
	ἑστιάω, ἑστίαον.	οἰνοπωλῶ.
	ἕπομαι, εἱπόμην.	οἰκίζω,
	ἑστιῶ, ἑστίων.	οἰκονομῶ.
	ἐῶ, εἴων.	οἰκοστροφῶ.
	ἕω, εἷμαι.	οἰδαίνω.
	ἑρύω, εἵρυον.	οἰκτρῶ.
	ἔθω, εἴωθα.	οἰμώζω.
	ἐθίζω, εἴθιζον.	
	ἐργάζομαι, εἰργαζόμην.	

DE FORMATIONE SINGVLARVM PERSONAR. IN NVMERIS TEMPORIBVS ET MODIS OMNIBVS.

INDICATIVO MODO ACTIVORVM.

Ἐνεστώς.

Τύπτω, à nullo fit, cum ſit totius uerbi thema. Secunda perſona τύπτεις, à prima fit, extrema in, εις, conuerſa. Tertia τύπτει, à ſecunda expuncto, σ, Δυϊκά. Prima perſona formari non poteſt, quandoquidē prima pluralis in, μεν, deſinit. Secunda perſona a ſecunda ſingulari, expuncto, σ, ac, ι, ſubiunctiua uocali diphthongi, & addita, τον, τύπτετον. Tertia eadem eſt cum ſecunda, τύπτετον. Πληθ. Prima pſona à prima ſingulari fit, ω, in, ο, conuerſo, & adiuncta, μεν, τύπτομεν. Secūda à prima, extrema ī τε, & ο, in, ε, mutatis, τύπτετε. Tertia etiā à prima, extrema ī, σι, cōuerſa, ac υ, penultimæ uocali adiūcto, τύπτουσι.

Παρατατικὸς ἐνικά.

Ἔτυπτον, à τύπτω prima ſingulari præſentis temporis, extrema in ον, mutata, ac ε, cōmuni augmento præpoſito. Secunda perſona à prima eiuſdē tēporis, extrema in, ες, cōuerſa, ἔτυπτες. Tertia à ſecunda, expuncto, σ, ἔτυπτε. Δυϊκά. Prima pſona formari nō poteſt, ſicut neq; in duali præſentis temporis. Secunda perſona à ſecunda ſingulari fit, expuncto, σ, & appoſita, τον, ἐτύπτετον. Tertia à ſecunda

Atten. duali, extrema in, την, conuerſa, ἐτυπτέτην. Nam quandocunq; tertia pſona pluralis deſinit aut, in, ι, aut in, αι, ſecunda & tertia dualis numeri ſimiles ſunt, alioqui diſſimiles. Vbi & hoc quoq; aduertendum, accentum loco moueri, quandocunq; extrema, quæ breuis eſt, in longam mutatur. Πληθυντ. Prima perſona à prima ſingulari, interiecta με, inter, ο, & ν, ἐτύπτομεν.. Secunda à prima plurali, extrema in τε, ac penultima uocali in, ε, mutatis, ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ à Genitiuo ſui participii fit expuncta, τος, ſyllaba, ac ε, augmento præpoſito, ut τύπτον τύπτοντος, ἔτυπτον. & eſt par ſyllabis primæ perſonæ ſingulari, quod nempe & ambobus Aoriſtis euenit.

Παρακείμενος.

Τέτυφα, à τύψω, uenit Futuro, extrema ſcilicet in, φα, mutata, cum ſit uerbum primæ coniugationis Grauitonorum, geminata

etiam principali conſonante præſentis, quæ præponitur, ε, breui, quod eſt cõmune, ut modo diximus, augmentũ. Quæ quidem con ſonans principalis ideo geminatur, quia ſimplex ac ſola eſt, nec facit præcedentem ſyllabam poſitione longam. De qua re, cum de præteritorum augmento tractaretur, ſatis locuti ſumus.

Penultimam quoq; habet eandem cum futuro, id quod ferè omnibus quidem uerbis commune eſt: ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. Attici tamen in diſſyllabis primæ & ſecundæ coniugationis, habentibus, ε, in penultima, uertentes, ε, in, ο, faciunt præteritum: ut πέμπω, πέπεμφα, κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. Excipiuntur etiam uerba diſſyllaba quintæ coniugationis, quæ in futuri penultima, ε, habent, quo in, α, conuerſo, fit commune præteritum: ut σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. Vbi aduertendum eſt, immutabilem illam, quam ante, κα, finalem inuenies, loco non moueri: ſi tamen, aut, λ, fuerit aut, ρ, ut ψάλλω, ἔψαλκα. φθείρω, ἔφθαρκα. μ, uero ſequẽte, κ, cum male inter ſe cohæreant, aſſumit, η, ut νέμω νενέμηκα, pro, νένεμκα, τέμω, ſiue τέμνω, τετέμηκα, quæ quidem in præterito, ε, ſeruant, quaquam eorum Futura diſſyllaba ſint. At, ν, uertitur in, γ, ſequente, κ, quod nempe fit, quoties illud, ν, ante, γ, κ, ξ, χ, inuentum fuerit: ut φαίνω, πέφαγκα. Si uero penultima præſentis diſſyllabi aut, ι, fuerit, aut, υ, ι, omnino abiicitur: ut κρίνω, κέκρικα. θύνω, τέθυκα: etiam ſi fuerit, ει, diphthongus: ut κτείνω, ἔκτακα. Præterea ſi præteritum in, κα, deſinens longam habuerit penultimam, expuncto, κ, Ionice corripit eandem: ut βέβηκα, βέβαα, κέκραγα, κέκραα. Secunda perſona à prima deducitur, adiuncto, σ, τέτυφας. Tertia à ſecunda, extrema in, ε, mutata, τέτυφε. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari expuncto, σ, & appoſita, τον, τετύφατον. Tertia eadem eſt cum ſecunda, τετύφατον. Πλη. prima perſona à prima ſingulari, adiuncta, μεν, τετύφαμεν. Secunda à prima, extrema in τε, mutata, τετύφατε. Tertia quoq; ab eadẽ fit, μεν, in, σι, cõuerſa, τετύφασι.

Penultima.

Attice πέπομφα.

μ ante, κ. locum non habet.

ν, in, γ, Atten.

βέβαα Ionice κέκραα

De præterito Attico.

Sciendum autem, Atticos in uerbis à mutabilibus uocalibus incipientibus, hoc eſt, α, ε, & ο, proprium facere præteritũ Actiuũ, medium, & paſſiuum: principales duas litteras præſentis, commu in præterito præponentes, corripientes inſuper, quantum ptinet ad uocalẽ tertiã à principio ſyllabam, ſi ſupra tres ſyllabas præteritum extiterit: ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς: unde paſſiuũ ἀγήγερμαι, ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς.

Atten. Vbi ſciendum, præteritum actiuum & paſſiuũ Atticum, non poſſe habere pauciores quattuor ſyllabis. Debet enim habere principalem ſyllabam præſentis temporis, eamq; breuem: quoniam præteritum Atticum nunquam à longa principium habet: ſed à quapiam trium iam dictarum, α, ſcilicet correpta, ε, & ο. Secundam uero & tertiam, per eandem conſonantem geminatam, & cum uocali longa, η, ſcilicet, ſiue ω. Nam α, & ε, ex temporali augmento in præteritis mutantur in, η, ο μικρὸν uero in, ω, quæ quidem uocales in communi præterito primum tenent locum: in Attico uero, ſecundum: ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ὀρύσσω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. At quartam ſyllabam ſibi uendicat, quæ per propriam figuratiuã præteriti conſonantem cum, α, finali enuntiatur. Medium uero præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt, quod nempe euenit, cum uerbum diſſyllabum forte extiterit. Nam prima ſyllaba eadem eſt cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo præterito. Secunda & tertia per eandem conſonantem geminatã enuntiatur, quæ quidem conſonans & figuratiua eſt præſentis temporis, & præteriti medii: ut ἄρω, ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς. Cuius extrema per, ρ, quæ eſt præteriti medii figuratiua, effertur, & eadem repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba ſecundum regulæ præceptionem ſic, ἔδω ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς.

Atten. & alia huiuſmodi. Sunt quædam uerba ab ο, incipientia, quoꝝ præterito cõmuni ſolum, ε, Attici præponere conſueuerunt: ut ὥρακα, ἑώρακα. ὦσμαι, ἕωσμαι. Quos poetæ imitati, in præterito imperfecto, & in ambobus Aoriſtis hoc idem facere conſueuerunt: ut ὥρων, ἑώρων. ὠνούμην, ἐωνούμην. ἧκα. ἕηκα. ἧκε, unde ξυνέηκε. εἶπε, ἔειπε. & ſimilia.

Atten. *De tertia a principio.* Sed quoniam dictum eſt, tertiam ſyllabam à principio eſſe corripiendam, aduertendum eſt quo pacto id faciendum: quia η, mutatur in, ε, ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω, in, ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, καὶ ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει, uel ευ, uel οι, uel ου. ει, quidem abiicit ε, ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ευ, quoq; abiicit, ε, ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, uero abiicit ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. At ου abiicit υ: ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Sed de hoc ſatis, quandoquidem hæc libro ſexto plenius dicentur.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύφειν à τέτυφα præterito perfecto deducitur, extrema in ειν, mutata, cui & alterum, ε, omnino præponitur: quod fit quan-

docunq; præteritum perfectum à conſonante principium habet. At ſi à ſola uocali incipiat præteritum perfectum, ab eadem quoq; & pluſquamperfectum inchoare neceſſe eſt: ut ἀκούω, ἤκουκα, ἠκούκειν. σπείρω, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν. Secunda perſona à prima fit ν, in σ, uerſo, ἐτετύφεις. Tertia à ſecunda expuncto σ, ἐτετύφει. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari expuncto σ, & adiuncta τὸν ſyllaba, ἐτετύφειτον. Tertia à ſecunda duali, τον, in, την, mutata, ἐτετυφείτην. Πλη. Prima perſona à prima ſingulari, abiecto, ν, adiuncta μεν, ἐτετύφειμεν. Secunda à prima plurali, μεν, in, τε, conuerſa, ἐτετύφειτε. Tertia etiam à prima, μεν, in, σαν, conuerſa, ἐτετύφεισαν

Ἀόριστος. α.

Ἔτυψα à futuro trahitur, ω, in, α, mutato, eademq; conſonante ſeruata, & ε, communi augmento præpoſito: ut τύπτω. τύψω, ἔτυψα. Excipitur εἶπα ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω. & ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγξω. & ἔθηκα ἀπὸ τοῦ τίθημι. θήσω. & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι, δώσω. & ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω. quæ ſuorum futurorum conſonantes omnino abnuerunt. Penultimam uero habet eandem cum futuro Primus Aoriſtus, & eam aut natura aut poſitione productam. Igitur ſi penultima futuri breuis extiterit, ſicut uerbis quintæ coniugationis euenit, omnino erit producenda. Nam ſi fuerit, α, ab ipſo themate, id mutabitur in, η: ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα. Si αι, diphthōgus, eadem fiet mutatio in, η, Atticorum Ionumq; more: ut χαίνω, χανῶ, ἔχηνα. μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. Communiter tamen ἐμίανα dicitur & ἐσήμανα, ἀπὸ τοῦ σημαίνω, α, exiſtente longa. Si uero, ι, aut, υ, cum ſint ancipites, producūtur: ut κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα. ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα. Si ε, fuerit, aſſumet, ι, in diphthongum: ut φθείρω, φθερῶ, ἔφθειρα. Sunt & qui penultimam correptam ſeruant: ut ἐτέλεσα, ἐγέλασα. Secunda perſona ἔτυψας, tertia ἔτυψε: ſicut à πέτυφα, πέτυφας, πέτυφε. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari expuncto, σ, & adiuncta τον, ἐτύψατον. Tertia à ſecunda duali, extrema in, την, mutata, ἐτυψάτην. Πλη. Prima perſona à prima ſingulari adiuncta μεν, ἐτύψαμεν. Secunda à prima plurali. μεν, in τε, conuerſa, ἐτύψατε. Tertia à genitiuo ſui participii abiecta, τος, ſyllaba, & ε, ſyllabico augmento præpoſito: ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. Siue à prima ſingulari, adiuncto, ν, ἔτυψα, ἔτυψαν.

De penultima Aoriſti longa.

Exleges. Att.

Ἀόριστος. β.

Ἔτυπον à primo fit, extrema in, ον, mutata cum præſentis conſonante, quæ figuratiua dicitur, de qua in principio de uerborum for-

matione ſupra dictum eſt:cui, ε, quoq; commune augmentum præponitur,& eandem habet inflexionem in omnibus numeris, quam & præteritum imperfectum. Eſt etiam ſyllabis par primo Aoriſto, ſi thema Grauitonum ſit:ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si uero Circumflexum, una minuitur ſyllaba: ut δουπῶ. ἐδούπησα, ἔδουπον. σχῶ, ἔσχησα, ἔσχον. Vbi aduertendum eſt, ſecundum Aoriſtum in hoc à Præterito medio differre, quoniam etſi à primo Aoriſto una ſyllaba minuatur, diſſyllabus tamen eſſe poteſt, etiam augmento ſyllabico connumerato: ut ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε: quo abiecto fit σχὲ, τὸ προστακτικὸν, καὶ προσθέσει τοῦ, σ, σχὲς: unde πρόσχες, κατάσχες. abundat enim, σ, quoniam monoſyllabum eſt, ut inquit Zenodotus Penultimam autem corripit ſecundus Aoriſtus à themate Grauitono exiſtens, ſi polyſyllabus ſit: ut λήθω, ἔλαθον. Nam diſſyllabi augmenti gratia ut plurimum penultimam producunt, cum eadem etiã principalis ſit: ut εἶδον, εἶλον, εἶχον, & alia. Vertitur enim, η, in, α, quoniam ſecundus Aoriſtus amat habere in penultima ancipitem correptam. Etiam ſi fuerit, ε, in diſſyllabo themate aliqua præcedente inmutabili, ſiue ſequente: ut plurimum uertitur in, α, ut δέρω, ἔδαρον. πλέκω, ἔπλακον. λέγω tamen ἔλεγον facit, & φλέγω ἔφλεγον, & βλέπω ἔβλεπον. Si uero, ω, id quoq; in, α, mutatur: ut τρώγω, ἔτραγον. Si duæ fuerint bitemporeæ ſiue ancipites, abiicitur ſecunda: ut καίω, ἔκαον. παύω, ἔπαον. unde ἐπαύω καὶ ἀναπαύω, Aoriſtus ſecundus paſſiuus in uſu. Si ευ, aut ει, abiicitur, ε, ut φεύγω, ἔφυγον. λείπω, ἔλιπον. Excipiuntur diſſyllaba quintæ coniugationis, in quibus expuncto, ι, diphthongi, ε, in, α, mutatur: ut σπείρω, ἔσπαρον. ὀφείλω uero ὦφλον, & ἀγείρω, ἤγερον, & ἐγείρω, ἤγερον. & ſimilia triſyllaba enim ſunt. A themate uero Circũflexo exiſtens ſecundus Aoriſtus corripit penultimã, ſi ante ω, finalem ſola cõſonans exiſtat: ut πιτῶ, ῶ, ἔπιτον Excipitur δουπῶ, ἔδουπον, εὑρῶ, εὗρον. Si duæ extiterint conſonantes, poſitione producitur penultima: ut βλαστῶ, ἔβλαστον. ὀλισθῶ, ὤλισθον.

Μέλλων. α.

Futurum primum à præſenti fit, & in, ω, deſinens idem habet principium: ut τύπτω, τύψω. Tria tamen excipiuntur quæ principalem ſyllabam habent aſpiratam: hoc eſt θρέψω, θρέξω, ἕξω quorum themata eandem habent læuigatam, id eſt tenuem: ut τρέφω, τρέχω, ἔχω: & quidem propter ſequentem aſpiratam. Nulla enim dictio diſſyllaba in uſu eſt, quæ utranq; aſpiratam habeat. Conſonan-

tes autem futuri iam dictum eſt tres eſſe proprias:etſi futurum uerborum quintæ Coniugationis expuncto, σ, quattuor immutabiles, ut proprias figuratiuas, ſibi uendicauerit: ut ψάλλω, ψαλῶ. νέμω, νεμῶ. κρίνω, κρινῶ. σπείρω, σπερῶ. Penultima quoque ut plurimum habet eandem cum præſenti:ut λείπω, λείψω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam corripiunt, cum aut alteram immutabilem abiiciant:ut τίλλω, τιλῶ. κάμνω, καμῶ. aut, ι, diphthongi:ut φαίνω, φανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quædam alia, quæ differentem habent penultimam:ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω. καίω, καύσω. κλαίω, κλαύσω. Eſt etiam futurum par ſyllabis præſenti, niſi ſynæreſim, aut reduplicationem præſens patiatur:ut eſt ποιῶ, ποιήσω. τίθημι, θήσω. Quædam tamen ſunt uerba, quæ ex circumflexis Grauitona facta ſunt, ἔθει ἀττικῷ:ut θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω, ἀπὸ τοῦ θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ. βουλῶ. quorum futurum non ab Atticis Grauitonis, ſed a circumflexorum perfectis eſt: ut θελήσω ἀπὸ τοῦ θελέω. μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω. ὀφειλήσω ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω. βουλήσω ἀπὸ τοῦ βουλέω. Hoc quidem & αὔξω patitur & ἀλέξω, & ἕψω, ἀπὸ τοῦ αὐξῶ, ἀλεξῶ & ἑψῶ. Futurum uero αὐξήσω, ἀλεξήσω. ἑψήσω, ab eo quod eſt αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω. & alia quæcunque inueniantur ſimilia. Inflexionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quam & præſens.

Att.

De penultima.

Att.

Μέλλων. β.

Secundum futurum fit a ſecundo Aoriſto, abiecto augmento, ac extrema in, ῶ, circumflexum mutata, eademque penultima uocali, ac extrema conſonante, quæ figuratiua coniugationis eſt, ſeruatis:ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Cuius inflexio talis eſt, τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, a ſecunda perſona ſingulari expuncto, σ, & addita τὸν, ſyllaba. Πλη. Prima perſona a prima ſingulari, ω, in ου, mutata, & adiuncta μεν, ſyllaba, τυποῦμεν. Secunda a prima plurali, ου, in, ει, & μεν, in τε, mutatis, τυπεῖτε. Tertia & ipſa quoque a prima, extrema in, σ, conuerſa, τυποῦσι, accentu circumflexo obſeruato.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

τύπτε a tertia perſona præteriti imperfecti, expuncto, ε, ſyllabico augmento, ἔτυπτε, τύπτε. Tertia perſona a ſecunda deducitur, adiuncta τω, τυπτέτω. Δυϊκά. Secunda perſona a ſecunda

perſona ſingulari, appoſita τον, τύπτετον. Tertia, à tertia ſingulari, addito, ν, τυπτέτων. πλη. Secunda perſona, à ſecunda ſingulari, adiũcta τε, τύπτετε. Tertia, à tertia ſingulari, addita σαν, τυπτέτωσαν. Vbi uariatis ſyllabis ac ſyllabarum numero, accentus quoq; locum uariari neceſſe eſt.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυφε à tertia perſona præteriti perfecti, nulla mutatione facta. Tertia perſona à ſecunda fit, appoſita τω, τετυφέτω. Δυϊκὰ, καὶ πλη. præſentis formationem omnino ſequuntur.

Ἀόριστος. α.

Τύψον à tertia ſui temporis ἔτυψε, expuncto augmento, & extrema in, ον, mutata, Syracuſanorum more. Tertia perſona à ſecunda fit, expuncto, ν, & ο, in, α, uerſo, & appoſita τω, ſyllaba, τυψάτω. Δυϊκὰ. τύψατον, τυψάτων. πλη. τύψατε, τυψάτωσαν, α, ubiq; ſeruato. Nam primus Aoriſtus tam Actiuorum, quàm Mediorum, α, ancipitem uocalem natura ſibi aſciuit in omnibus modis, ac etiam participiis, dempto ſubiunctiuo,

Ἀόριστος. β.

Τύπε, τυπέτω, à tertia ſui temporis penultima acuta, ſicut τύπτε, τυπτέτω: demptis tribus, uidelicet εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

Optatiui omnes actiui à genitiuis participiorum fiunt, extrema in μι, uerſa, & abiecto ν, quando interfuerit, ac penultimæ adiuncto ι, ου, uero quoties inciderit, in, οι, mutabitur, ut ſemper ſit diphthongus διὰ τοῦ, ι,

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, extrema genitiui in μι, ac expuncto ν, & eius loco, ι, uocali aſſumpta, fit, τύπτοιμι. Secunda perſona à prima, extrema in, σ, mutata, τύπτοις. Tertia à ſecunda, σ, ſolum expuncto, τύπτοι. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari, expuncto, σ, & adiuncta τον, τύπτοιτον. Tertia à ſecunda duali, τον, in την, cõuerſa, τυπτοίτην. πλη. Prima perſona à prima ſingulari extrema in μεν, mutata, τύπτοιμεν. Secunda a prima plurali, μεν in τε conuerſa, τύπτοιτε, Tertia etiã à prima, expuncto μ, tantum, τύπτοιεν.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. unde τετύφοιμι, extremà ſcilicet genitiui in, μι, τετύφοις. ι, penultimæ appoſito. Secunda perſona, Tertia τετύφοι, augmento ubiq; ſeruato, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος. α.

ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. τύψαιμι τύψαις τύψαι.

Ἀόριστος. α.

ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος. τύποιμι τύποις τύποι.

μέλλων. α.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τύψοιμι τύψοις τύψοι.

μέλλων. β.

ὁ τυπῶν. τοῦ τυποῦντος τυποῖμι τυποῖς τυποῖ.

Accentu circumflexo ubiq; ſeruato, niſi poſtrema obſtiterit.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Subiunctiuis oībus præponitur ἐάν coniunctio, quæ Latine cum, ſignificat. Sed aduertendum eſt actiuos omnes ſubiunctiuos uerborum in, ω, deſinentium, ſimilem habere inflexionem & formationem cum indicatiuo præſentis temporis, ε, tamen ubi forte extiterit in, η, mutato, etiam ſi in diphthongo fuerit, & ο, in, ω, conuerſo: ac υ, uocali ſubiūctiua omnino abiecta: ut τύπτω, τύπτεις, τύπτει, ἐάν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτετον, τύπτετον, ἐάν τύπτητον, τύπτητον, τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι, ἐάν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. Quam quidem litteraturā & Præteritū pfectum, & ambo Aoriſti ſequūtur.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐάν τύπτω, à prima perſona præſentis indicatiui uenit: ſiue à prima imperfecti ἔτυπτον, Veterū more, abiecto incremento, pariter &, ν, finali, & ο, in, ω, mutato.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐάν τετύφω. à prima ſui temporis τέτυφα, α, in, ω, conuerſo, & accentu in penultimam translato.

Ἀόριστος. α.

Ἐάν τύψω, à prima Aoriſti ἔτυψα, expuncto augmento & α, in, ω, mutato.

Ἀόριστος. β.

Ἐάν τύπω, à prima fit Aoriſti ſecundi, eodem modo, quo de præſenti dictum eſt.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Τύπτειν fit à tertia ſingulari præſentis temporis Indicatiui modi, adiuncta, ν, τύπτει, τύπτειν,

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι à tertia præteriti perfecti τέτυφε, addita ναι, ſyllaba.

Ἀόριςος. α.

Τύψαι à tertia ſui Aoriſti ἔτυψε, abiecto augmento, ac ε, tenui in αι, diphthongum uerſo.

Ἀόριςος. β.

Τυπεῖν à tertia ſecundi Aoriſti ἔτυπε, expuncto augmento, & ι, cum, ν, addito, ac ultima circumflexa.

μέλλων. α. καὶ. β.

Τύψειν & τυπεῖν, eodem modo formantur, quo & præſens, ν, ſcilicet adiuncto

Nota ad circumflexa. Infinitiuus uero actiuus uerborum circumflexorum à tertia imperfecti temporis fit iuxta Veterum traditionem, expuncto ſcilicet augmento, & addita, ν, conſonante: ut ἐποίει, ποιεῖν. ἐβόα, βοᾶν. ἐχρύσου, χρυσοῦν. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præſentis temporis, in unaquaq; circumflexorum coniugatione contractus, ac proprius Infinitiuus regulariter deduci poſſit. Nam ſi ex, ει, quæ eſt finalis diphthongus infinitiui perfecti, ſubtrahatur, ι, ſubiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua cuiuſuis coniugationis, & ε, ſequente, que ex ει, diphthongo relicta eſt, fiat ſynæreſis. Id quidem eueniet ut unaqueq; coniugatio etiam in ipſo infinitiuo propriam ſortiatur ſynæreſim: ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν. Siquidem duæ, εε, in, ει, contrahuntur. α, & ε, in α, productum. ο, & ε, in ου, Et ſic duplicem huiuſmodi Infinitiuorum formationem habes.

ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Τύπτων, τοῦ τύπτοντος, à prima fit præſentis temporis, addito, ν. ἡ τύπτουσα, à Genitiuo Maſculini, extrema in σα, conuerſa, ac ο, penultimæ uocali adiuncto, υ, prius tamen, ν, conſonante expuncta. τὸ τύπτον, à Genitiuo Maſculini, extrema ſyllaba tantùm expuncta.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, à ſecunda ſui temporis, α, in ω, mutato, & accentu in ultimam tranſlato. ἡ τετυφυῖα, à genitiuo maſculini, extrema in α, & ο, penultima uocali expuncta, ac eius loco, υι, diphthongo impropria interiecta. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, à Nominatiuo maſculini, ω, in ο, mutato: uel à genitiuo, abiecta, το, ſyllaba.

Ἀόριςος. α.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, à ſecunda ſui Aoriſti, expuncto, ε, ſyllabyco augmento, & accentu in penultimam tranſlato. τύψασα, à nominatiuo maſcul. α, tantum uocali adiuncta. τὸ τύψαν, τὸ τύψαν,

à Genitiuo maſculini, extrema ſyllaba abiecta.

Α'όριςος. β.

ὁ τυπῶν, τοῦ τυπόντος, ο, à prima ſui Aoriſti, ο, in ω, mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto. ἡ τυποῦσα, à genitiuo maſculini, ſicut ἡ τύπτουσα, accentu tamen circumflexo ſuper penultimam po ſito, ubi poſtrema non fuerit producta. τὸ τυπὸν, à genitiuo maſcu lini extrema ſyllaba abiecta.

Μέλλων. α.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, à prima primi futuri, adiuncto, ν, ἡ τύψουσα, ſicut ἡ τύπτουσα. τὸ τύψον, ſicut τὸ τύπτον.

Μέλλων. β.

ὁ τυπῶν τοῦ τυποῦντος, à prima ſecundi futuri, ν, addito, & accen tu circumflexo ubiq; ſeruato, niſi extrema fuerit impedimento. ἡ τυποῦσα, à genitiuo maſculini, extrema in, σα, conuerſa, ſicut in τύ πτουσα dictum eſt, accentu circumflexo ubiq; ſeruato, ubi poſtrema non obſtiterit. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, à Genitiuo Maſculini, accen tu circumflexo ſeruato, ut ſupra.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεςώς.

τύπτομαι, à prima perſona præſentis actiui, ω, in, ο, mutato, & adiuncta, μαι, ſyllaba. Secunda perſona à prima deducitur, expun cto, μ, &, ο, in, ε, conuerſo, τύπτεαι ἰωνικῶς, ε, uero &, α, in, η, κατὰ κρᾶσιν uerſis, ac ſubſcripto, ι, fit τύπτῃ κοινῶς. Tertia à ſecunda per ſona perfecta τύπτεαι, interiecta, τ, τύπτεται. Δυϊκά. Prima per ſona à prima ſingulari, extrema in μεθον, uerſa, τυπτόμεθον. Secun da à tertia ſingulari, ται, in, σθον, mutata, τύπτεσθον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ, τύπτεσθον. Πλη. Prima perſona à prima duali, θον, in θα, conuerſa, τυπτόμεθα. Secunda à ſecunda duali, extrema in, σθε, mutata, τύπτεσθε. Tertia à tertia ſingulari, ε, penultima uocali in, ο, uerſa, ac, ν, conſonante interiecta, τύπτονται.

Παρατατικός.

ἐτυπτόμην, a prima imperfecti actiui, ἔτυπτον, μη, inter, ο, &, ν, poſita. Secunda perſona à prima fit, penultima in, ε, & extrema in ο, uerſis, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς, ου, ἐτύπτου κοινῶς. Tertia perſona à ſecunda perfecta ἐτύπτεο, interiecto τ, ἐτύπτε το. Δυϊκά. Prima perſona à prima ſingulari, extrema in, μεθον, uerſa, ἐτυπτόμεθον. Secunda à tertia ſingulari duali, extrema in, σθον mutata, ἐτύπτεσθον. Tertia à ſecunda duali, extrema in, σθην, con

uerſa, ἐτυπτέσθην. Πλη. Prima perſona á prima duali, σθον, in, θα, conuerſa, ἐτυπτόμεθα. Secunda á ſecunda duali, extrema, in, σθε, uerſa, ἐτύπτεσθε. Tertia à tertia ſingulari, ε, in, ο, conuerſo, ac ν, con ſonante interiecta, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Att. Τέτυμμαι, fit á præterito actiuo τέτυφα. Pro quo annotandum
eſt, treis eſſe terminationes numeri ſingularis paſſiui præteriti, μαι,
ſcilicet primæ perſonæ: σαι, ſecundæ, uel actu, uel poteſtate: ται,
uero tertiæ: ante quas cum uariæ ſint conſonantes, uarias quoq; for-
mationes eſſe oportet. Nam prima Coniugatio tres habet mutas, β,
π, φ, & duplicem unam, hoc eſt, ψ, quæ ἀντίστοιχα, ſunt: quarum
quidem altera loco alterius ponitur. τύψω enim futurum, ψ, du-
plicem ſibi uendicat, qua in ſimplices reſoluta, hoc eſt, in π, & σ,
cum eas poteſtate contineat, fit τύπσω, at σω, in α, conuerſa, ac tenui
in aſpiratam, hoc eſt, π, in, φ, præteritum fit actiuum τέτυφα,
unde α, in, μαι, mutata, & φ, in β, prima fit paſſiui præteriti per-
ſona, τέτυβμαι. at μαι, in σαι, & β, in, π, uerſis, fit ſecunda τέτυ-
πσαι, π uero & σ, iterum unitis, hoc eſt in, ψ, reuerſis, fit τέτυψαι,
Att. at σαι, in, ται, conuerſa, fit tertia τέτυπται. Τέτυβμαι tamen non
dicimus ob ineptam conſonantium ſtructuram, ſed τέτυμμαι, β, in
μ, conuerſo, cum alterum, μ, ſequatur. Δυϊκά. Prima perſona á
prima fit ſingulari, extrema in μεθον, conuerſa, τέτυμμαι, τετύμμε-
θον. Secunda uero & tertia à tertia ſingulari, αι, in, ον, & tenuibus
in proprias aſpiratas uerſis, τέτυπται, τέτυφθον. Πλη. Prima perſo
na á prima duali, θον, in, θα, conuerſa, τετύμμεθα. Secunda á ſecun
da duali, ον, in, ε, conuerſa, τέτυφθε. Tertia uero formari non po-
teſt, ſi tertia ſingularis, á qua formanda eſt, aliquam habeat conſo-
nantem ante ται, cum inter ipſam & penultimam, ν, conſonans
omnino ſit interponenda. Nam τέτυπνται, dicendum quidem fo-
Suppl. per ret, ſi talem litterarum ſtructuram ulla dictio reciperet. Ergo ſup-
partic. & plendum erit per proprium participium & ſubſtantiuum uerbum:
ſubſt. uerb. ut τετυμμένοι εἰσίν. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, apta fiet
formatio: ut πεποίηνται, πεποίηνται. At Ionico more in omnibus
uerbis propemodum tertia perſona pluralis præteriti paſſiui for-
mari poteſt, cum ante ται, loco, ν, conſonantis, α, uocalem appetat,
quam hoc in loco ſic formare poterimus. Nam in prima & ſecunda
coniugatione Grauitonorum, à prima perſona præteriti actiui fit
tertia paſſiui Ionice, adiuncta ται, ſyllaba, ſeruata tamen penultima

præteriti paſſiui:ut τέτυφα, τετύφαται. λέλεχα, λελέχαται. In tertia uero & quarta à medio fit præterito, ſeruata ut ſupra penultima præteriti paſſiui:ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. παθητικὸς, πέπεισαι, πεπείθαται. φράζω, πέφραδα, πέφρασαι, πεφράδαται. In quinta uero coniugatione ea ſolum uerba hanc tertiam perſonam Ionice formatam habent, quæ in, ρω, deſinunt, & à medio præterito formari poteſt, ſeruata (ut dictum eſt) penultima præteriti paſſiui:ut σπείρω, ἔσπορα, ἔσπαρται, ἐσπάρεται. uel à tertia ſingulari, hoc eſt, ἔσπαρται, α, uocali ſolum interpoſita, ἐσπάραται. At in uerbis in, ω, purum deſinentibus, ſiue Grauitonis, ſiue Circūflexis, ac etiam in, μι, aptius formabitur, ſi à tertia quoq; ſingulari præteriti paſſiui nullam ante ται, habente conſonantem deduxerimus, penultimam ſcilicet corripientes, ſi longa forte exiſtat, & α, uocalem interponentes: ut κλείω, κέκλειται, κεκλείαται. ποιέω ῶ. πεποίηται, πεποίαται. χρυσόω. ῶ. κεχρύσωται, κεχρυσόαται. δίδωμι, δέδωται, δεδόαται. At βεβολάαται, & ἑστάαται, non dicimus, διὰ τὴν κακοφωνίαν. Poetæ tamen metri gratia nonnunquam antepenultimam productam ſeruant. ὀδυσσείαο α, αἰθίοπές τοι δίχθα δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. In his uero quæ σ, habent ante ται, nequaquam formari poteſt tertia pſona ἰωνικῶς: de qua libro ſexto latius dicetur.

Verba in ρω.

Verba in ω purum.

Atten. βεβοάατι ἑστάατι

In ſecunda coniugatione tres aliæ locantur mutæ, γ, ſcilicet, κ, χ, & ξ, duplex: & hæ quoq; ἀντίστοιχα ſunt, & altera quidē in alterius locum ſuccedit, eodem ordine quo & ſuperiores in prima coniugatione monſtrauimus: ut λέγω, μέλλων λέξω.. duplici uero in ſimplices reſoluta, hoc eſt in, κ, &, σ, fit λέκσω. præteritum actiuum λέλεχα. paſſiuum λέλεγμαι, λέλεκσαι. κ, uero &, σ, iterum in, ξ, reſtitutis, λέλεξαι. σαι, uero in, ται, fit λέλεκται.

Secunda cōiugatio.

Præteritum uero paſſiuum aliarum Coniugationum tam Grauitonorum, q Circumflexorum, & uerborum in, μι, ab actiuo fit, κα, in μαι, conuerſa: ſed ante μαι, aut, σ, habet aut quampiam immutabilem, uocalem'ue, aut diphthongum. σ, quidem habet, ſi tertiæ ſit coniugationis, aut quartæ, niſi præteritū actiuum in, χα, deſinat: quia tunc ad ſecundā refertur coniugationē. Etiam ſi ſextæ fuerit coniugationis, σ, plerunq; ſibi aſciſcit. Si uero quintæ, quāpiam ſibi uendicat immutabilem: ut πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἔσπαρμαι, ἤκουσμαι, βεβασίλευμαι, πεποίημαι, τέθειμαι. Hoc idem & tertia pſona habet ante ται, ut πέπεισται, πέφρασται, ἔσπαρται, ἤκουσται, βεβασίλευται, πεποίηται, τέθειται. Secunda uero perſona ſemper in σαι, deſinit, in qua nun-

Aliæ coniugationes.

quam σ, geminatur:ut πέπεισαι, ἔσπαρσαι, πεποίησαι. Sed de hoc libro ſexto latius dicetur. Δυϊκῶς. Prima perſona à prima ſingulari, μαι, ſcilicet in, μεθον, conuerſa:ut πεπείσμεθον, πεπείσμεθον. Secunda & tertia à tertia ſingulari, ται, in, θον, mutata: ut πέπεισται, πέπεισθον. ἔσπαρται, ἔσπαρτον. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, addetur σ, ut πεποίηται, πεποίησθον. Πληθ. Prima perſona à prima duali deducitur, extrema in, θα, conuerſa:ut πεπείσμεθα. Secunda à ſecunda duali, ον, in, ε, πέπεισθον, πέπεισθε. Tertia non fit, quandoquidem in tertia ſingulari ante, ται, conſonans exiſtit.

Atten. De penultima. Penultima uero eadem eſt cum præterito actiuo, ſi à uerbo in, ω, deſinente ueniat:ut τέτυφα, τέτυμμαι. Excipiuntur uerba diſſyllaba primæ & ſecundæ Coniugationis, quæ in penultima præſentis ε, habent:quod quidem cum in præterito actiuo in, ο, conuerſum fuerit Atticorum more, in paſſiuo poſtmodum præterito in, ε, priſtinum reuertitur:ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. Verba quoque habentia ρ, in præſenti cum aliqua conſonante implicitum, ſi in penultima præſentis ε, habeant, id in, α, uertunt:ut τρέφω, τέτροφα, τέτραμμαι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐτετύμμην à præterito paſſiuo fit, μαι, in, μην, conuerſa, ac altero, ε, præpoſito, ſicut in actiuis: ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην. Si uero paſſiuum præteritum à uocali incœperit, ab eadem & pluſquamperfectum principium habebit: ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην. Secunda perſona à ſecunda præteriti, extrema in, ψο, mutata:ut τέτυψαι, ἐτέτυψο. Tertia uero à tertia, poſtrema in, πτο: ut τέτυπται, ἐτέτυπτο. Δυϊκῶς. à τετύμμεθον fit ἐτετύμμεθον, à ἐτέτυφθον, ἐτέτυφθον. Πληθ. à τετύμμεθα ἐτετύμμεθα fit. à τέτυφθε, ἐτέτυφθε. à τετυμμένοι εἰσιν, ἐτετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτέτυφατο. Hoc idem in reliquis Coniugationibus ſeruandum eſt.

Ἀόριστος. α.

Ἐτύφθην à tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in, θην, mutata, & expuncta prima conſonante, quæ in præterito perfecto geminatur. In quo aduertendum eſt, tertiam perſonam præteriti paſſiui, aut in, ται, puram deſinere, aut cum aliqua præcedente conſonante iungi, quæ aut muta ſit, & ea quidem tenuis, aut σ, aut immutabilis. Si in, ται, puram deſiuerit, ται, in, θην, mutabitur: ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην.

Si autem aliqua præceſſerit muta tenuis, ea quoque in propriam uertetur aſpiratam:ut τέτυπται, ἐτύφθην. λέλεκται, ἐλέχθην.

Atten.

Si uero σ, aut immutabilis, eædem ante, θην, permanebunt: ut πέπεισμαι, ἐπείσθην. πέφρασμαι, ἐφράσθην, ἔψαλται, ἐψάλθην. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Excipiuntur ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ σέσωσμαι, in quo σ, tollitur: quod quidem ἐῤῥώσθην ſuſcipit, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. & ἐμνήσθην, ἀπὸ τοῦ μέμνηται.

De penultima.

Penultimam autem primus Aoriſtus habet eandem cum paſſiuo præterito: ut τέτυμμαι, ἐτύφθην. Excipitur, εὕρημαι, quod εὑρέθην, facit, & ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην. Circumflexa autem compoſita ἀπὸ τοῦ αἱρῶ eandem penultimam non ſeruant: ut καθῄρημαι, ἐκαθηρέθην. Addantur illa etiam, quæ ρ, habent cum aliqua implicitum conſonante, quæ in præterito perfecto paſſiuo ε, in, α, transferunt, & in Aoriſto, α, in, ε, reſtituunt: ut ἔστραμμαι, ἀπὸ τοῦ ἔστρεφα, ἐστρέφθην. Secunda perſona ἐτύφθης, à prima, ν, in, σ, conuerſa. Tertia ἐτύφθη, à ſecunda, expuncto σ, Δυϊκά. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πλη. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν, à prima plurali, extrema in, σαν, mutata: uel à tertia ſingulari, adiuncta σαν.

Ἀόριστος. β.

Ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, fit à ſecundo Aoriſto actiuo ἔτυπον, ον, in, ην, conuerſa, & eandem habet cum primo Aoriſto inflexionem.

Μέλλων α.

Futurum primum à ſecunda primi Aoriſti perſona formatur, abiecto augmento, & appoſita, ομαι: ut, ἐτύφθης, τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται,

Μέλλων. β.

Futurum autem ſecundum τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, à ſecunda fit ſecundi Aoriſti, eodem modo, quo primum futurum formari diximus.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paulo poſt futurum, quod græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, ſcilicet τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, à ſecunda perſona paſſiui præteriti uenit, inter ψ, & αι, diphthongũ, ομ, interpoſita: ut τέτυψαι, τετύψομαι. In quo quidẽ Futuro ſciendum eſt, idem ſeruari augmentum, quod in præterito, à quo ducitur inuenies. Quod ideo quidem admonendum putauimus, quia in cæteris Futuris augmentum tollitur eius temporis à quo trahuntur.

Atten.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Τύπτου à ſecunda imperfecti paſſiui ἐτύπτου, abiecto augmento, uenit. Tertia perſona à tertia temporis eiuſdem, extrema in, σθω, conuerſa, & accentu in penultimam tranſlato: ut ἐτύπτετο, τυπτέσθω. Δυϊκά. Secunda perſona τύπτεσθον, à tertia ſingulari, ω, in, ον, con-

uerſa, & accentu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum breuis facta eſt. Tertia quoque ab eadem fit, adiuncto, ν, ut τυπτέσθων. πλη. Secunda perſona à ſecunda duali, ον, in. ε, conuerſa, τύπτεσθε. Tertia à tertia ſingulari, adiuncta σαν, τυπτέσθωσαν.

Παρακειμ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυψο à ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti, ſimile cum præterito perfecto incrementum habens. Tertia perſona à tertia fit eiuſdem temporis, extrema in, θω, conuerſa, ſeruatis tamen conſonantibus, quæ ante το, forte extiterint. Siqua uero tenuis fuerit, in propriam uertatur aſpiratam. Vbi autem nulla inciderit conſonans, σ, addatur neceſſe eſt: ut ἐτέτυπτο, τετύφθω, ἐπέπεισο, πεπείσθω. ἐσπαρτο, ἐσπάρθω. ἐπεποίητο, πεποιήσθω. Et alia ad præſentis inflexionem.

Ἀόριστος. α.

Τύφθητι à tertia perſona primi Aoriſti, adiuncta, τι, quanquam ratio poſtulabat ut θι, adderetur: quod quidem ob id factum non eſt, quoniam cum præcedens ſyllaba alteram habeat aſpiratam, neceſſe fuit ut pro θ, eius ἀντίστοιχον, hoc eſt, τ, poneretur. Vbi uero ultima nullam habuerit aſpiratam, adiuncta θι, ſecunda fiet perſona. quod autem ad tertiam, & eas quæ ſequuntur attinet, illud θ, in τ, mutabitur. Tertia perſona fit à ſecunda, extrema in τω, mutata. & accentu ad penultimam tranſlato: ut τύφθητι, τυφθήτω. Δυϊκῶς. τύφθητον, τυφθήτων. πλη. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Ἀόριστος. β.

Τύπηθι à tertia ſecundi Aoriſti formatur, abiecto ſcilicet augmento, & appoſita θι: ut ἐτύπη, τύπηθι. Secunda τυπήτω, θι, in τω, conuerſa, διὰ τοῦ τ. Δυϊκῶς. τύπητον, τυπήτων. πλη. τύπητε, τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui omnes paſſiuæ uocis à proprio indicatiuo paſſiuo fiunt, extrema in μην, conuerſa, & adiuncto, ι, penultimæ uocali, ut in ea ſit omnino diphthongus διὰ τοῦ, ι, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. πεποίημαι, πεποιῄμην. Vbi uero ante μαι, fuerit aut conſonans, aut υ, aut diphthongus ex ea conſiſtens, nulla poterit eſſe formatio.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην deducitur à prima perſona præſentis τύπτομαι, ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona à prima formari poteſt, extrema in ο, conuerſa, & accentu in antepenultimam retracto: quandoquidem poſtrema breuis facta eſt: ut τύπτοιο, Tertia à ſecunda, interiecto τ, τύπτοιτο. Δυϊκῶς. τυπτοίμεθον, à prima ſingulari, μην in μεθον conuerſa.

conuerſa. Secunda perſona τύπτοισθον. Tertia τυπτοίσθην. πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum hoc in loco formari non poteſt, cum ante, μαι, cõſonantem habeat, ut ſupra dictum eſt. Igitur per participium eiuſdem temporis, & ſubſtantiuum uerbum, ſuppletur, ſic uidelicet: τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

ἀόριστος, α.

Τυφθείην à genitiuo ſui participii, extrema in, ην, mutata, & addito, ι, penultimæ, actiuoq; more: ut τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. Secunda perſona à prima fit, ν; in, σ, uerſo: τυφθείης. Tertia à ſecunda, expuncto σ: τυφθείη. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari, expuncto σ, & adiuncta τον, τυφθείητον. Tertia à ſecunda duali, extrema in την, uerſa: τυφθειήτην. πλη. Prima perſona à prima ſingulari, interiecta με, inter η, & ν, τυφθείημεν. Secunda à prima plurali, μεν, in, τε, conuerſa, τυφθείητε. Tertia quoq; à prima extrema in, σαν, mutata, τυφθείησαν.

ἀόριστος. β.

Τυπείην, à genitiuo ſui participii, τυπεὶς, τυπέντος, ſicut & primus.

μέλλων. α.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima perſona primi futuri paſſiui τυφθήσομαι, ſicut & præſens.

μέλλων. β.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, à prima ſecundi futuri paſſiui τυπήσομαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima perſona paulo poſt futuri τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἐὰν τύπτωμαι, à prima perſona præſentis indicatiui modi paſſiui. Pro quo aduertendum eſt, ο, in, ω, & ε, in, η, ubiq; uertenda eſſe. ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται, ἐὰν τύπτηται. τύπτεσθον, ἐὰν τύπτησθον, & ſic de aliis. Poteſt etiam & à prima perſona ſubiunctiui actiui deduci adiuncta μαι. Nam regula eſt, ὅτι ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι: hoc ẽ. Actiuũ præſens ſubiũctiuoq; appoſitiõe μαι, paſſiuũ fit.

παρακειμ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum nequaquam formari poteſt, ubi ante, μαι, conſonans forte extiterit, aut υ, aut diphthongus ex eo conſiſtens. oportet igitur aliam eſſe monophthongum, qua in, ῶ, circumflexum mutata apte formari poterit: ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι.

Iccirco hoc etiam in loco per participium paſſiui præteriti, & ſubſtantiuum uerbum, ut ſupra quoq; dictum eſt, ſupplendum erit, cum ante, μαι, conſonans exiſtat: ut τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ἀόριστος. α.

Ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, à tertia perſona primi Aoriſti ἐτύφθη, extrema in, ῶ, circũflexũ mutata, & ε, augmẽto ſyllabico expuncto.

ἀόριστος. β.

Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, à tertia ſecundi Aoriſti, ἐτύπη, ſicut & primus.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς, καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, à ſecunda perſona pluralis numeri τύπτεσθε, ε, tenui in, αι, diphthongum uerſo.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

τετύφθαι, à ſecunda pluralis præteriti paſſiui τέτυφθε, ε, in, αι, diphth. conuerſo, & accentu in penultimam tranſlato.

ἀόριστος. α.

Τυφθῆναι, à tertia pſona ſingularis numeri primi Aoriſti ἐτύφθη, adiuncta, ναι, expuncto tamen prius augmento.

ἀόριστος. β.

Τυπῆναι, à tertia ſingulari ſecundi Aoriſti ἐτύπη, eodem modo.

μέλλων. α.

Τυφθήσεσθαι, à ſecunda pluralis numeri tẽporis eiuſdem τυφθήσεσθε, ſicut & præſens.

μέλλων. β.

Τυπήσεσθαι, à ſecunda pluralis numeri eiuſdẽ tẽporis τυπήσεσθε.

μετ ὀλίγον μέλλων.

Τετύψεσθαι, à ſecunda pluralis eiuſdem temporis τετύψεσθε. Poſſumus etiam huiuſmodi infinitiua, quæ in, σθαι, deſinunt, à tertia ſingulari ſuorum temporum formare, extrema ſcilicet in, σθαι, conuerſa: τύπτεται, τύπτεσθαι. τυφθήσεται, τυφθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστώς.

Ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à pria indicatiui, μαι, in, μενος uerſa.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, à prima præteriti paſſiui, eodẽ mõ.

ἀόριστος. α.

Ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος, à ſecunda primi Aoriſti ἐτύφθης, extrema in, εις, uerſa.

ἀόριστος. β.

ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, ἀ ſecunda ſecũdi Aoriſti, eodem modo.

μέλλων. α. ὁ τυφθησόμενος
μέλλων. β. ὁ τυπησόμενος } ἀ prima ſuorum temporum, μαι,
μετ᾽ ὀλίγον. ὁ τετυψόμενος in μενος, uerſa.

ῬΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

VErborum mediorum præſens & præteritum imperfectum cum paſſiuis prorſus conueniunt præteritum perfectum & pluſquamperfectum, actiuam ſequuntur terminationem. Reliqua uero tempora paſſiuam.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

ἐνεστῶς.

τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ab actiuo ſicut & paſſiuum.

παρατατ.

ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. &c.

παρακείμ.

τέτυπα, ἀ præterito actiuo fit, idem habens participium, & in, α, deſinens cum præſentis conſonante, quæ quidem χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc eſt, figuratiua Coniugationis appellatur: ut λείβω, παρακ. λέλειφα. μέσος παρακ. λέλοιβα. λέγω, παρακ. λέλεχα. μέσος, λέλογα. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum, ζ, & geminatum σσ, earum ſint figuratiuæ litteræ, neutram tamen illarum aſſumit medium præteritum: ſed nunc, γ, nunc uero, δ, γ, quidem ſibi aſciſcit, cum Futurum, ξ, habeat ante, ω, finalẽ: ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Si uero futurum, σ, habuerit, medium præteritum δ, ſibi uendicabit: ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα: ſi in uſu habeatur. At ſi præſens duas diuerſas habuerit conſonantes, uidelicet πτ, κτ, μν, medium præteritum priorem aſſumit, cum ſit proprium coniugationis χαρακτηριστικόν. τύπτω, μέσος. παρακ. τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. nam τ, &, ν, cum p παρέμπτωσιν extrinſecus accerſita ſint, χαρακτηριστικὰ coniugationis eſſe non poſſunt. Quatuor tamen inueniuntur uerba, quæ & ſi per πτ, enuntiantur, eorum tamen præteritum medium non π, ſed partim, β, partim uero, φ, ſibi uendicat: ut βλάπτω, βέβλαβα, καλύπτω, κεκάλυφα. κρύπτω, κέκρυβα. σκάπτω, ἔσκαφα. quæ conſonantes propriæ ſunt ſuorũ perfectorum figuratiuæ: ut βλάβω, Atten. Excepta.

καλύβω, κρύβω, & σκάφω, & ſi omnia in uſu non ſint. At ἔῤῥογκα
ἔῤῥογκα. medium præteritum ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, unde ῥόγκος, uerbale nomen,
licet ambas ſeruauerit conſonantes, ſcito tamen κ, ſolū eſſe χαρακτηριστικόν. Nam γκ, in eadem ſyllaba minime comprehendi poſſunt,
ſed per διάστασιν in diuerſis locari ſyllabis, &c. Si uero in, ω, purum
deſinat uerbum, ſiue monophthongus præcedat, ſiue diphthongus,
eandem & medium præteritum ſeruat: ut λύω, παρακ. λέλυκα. μέσος, λέλυα. ἀκούω. παρακ. ἤκουκα. μέσος, ἤκουα. Pauca tamen inueniuntur huiuſmodi uerba, quæ medium habeant præteritum: ſed
quæ aut δ, aut ου, habent, omnino carent, præter ἀκούω, ut dictum
Atten. eſt. Eſt autem præteritum medium par ſyllabis actiuo, quando a'
themate Grauitono deducitur: ut τύπτω, τέτυφα. μέσος, τέτυπα.
Præceptio. Si autem a' circumflexo, una minuitur ſyllaba. Nam quandocunq;
futurum primum ſuperat præſens circumflexum, tunc medium
præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo. Secundus Aoriſtus a'
primo: ut δουπῶ. μέλλων, δουπήσω. παρακ. δεδούπηκα. μέσος, δέδουπα.
ἀόριστος. α. ἐδούπησα. ἀόριστος. β. ἔδουπον. Qua ſyncopa penultima
uocalis præteriti actiui eliditur, & ſequens conſonans, quæ α, finali
iuncta erat, hoc eſt. κ. Vnde apparet medium præteritum haud dubie ſequi præſens circumflexum, cum par ſit ei ſyllabis, augmento
detracto, cumq; eandem ſuſcipiat conſonantem quam præſens habet circumflexum ante, ω, finalem, tanquam coniugationis figuratiuam: ut δουπῶ, δέδουπα, ſicut in Grauitonis, πείθω, πέποιθα. Prae-
Atten. terea ſciendum eſt, uerba circumflexa, quæ a' conſonante incipiunt,
De circumflexis. præterito medio quandoq; deficere: id uero accidere, quando circumflexum thema monoſyllabum exiſtit. Tunc enim neceſſe eſt actiuū
præteritum ex tribus tantum conſtare ſyllabis, medium uero ex
duabus, annumerata etiam ea ſyllaba, quam ex augmento ſyllabico ſuſcipit: ut σχῶ, σχήσω, ἔσχηκα. μέσος, ἔσχα. ubi expuncto, ε, σχα
monoſyllabum remanet, ſicut & eius præſens circumflexum σχῶ,
quod nempe abſurdum eſt. Quandoquidem nullum inuenitur
præteritum, ſiue a' conſonante, ſiue a' ſolo, ε, incipiens, quod paucorum ſit trium ſyllabarum.

De penultima. Penultimam quoque habet eandem medium præteritum cum
actiuo: ut τέτυφα, τέτυπα: niſi forte in diſſyllabo futuro, ε, ſiue ſolum ſiue in diphthongo exiſtat. tunc enim, ε, in, ο, mutatur: ut λέγω,
λέξω, λέλεχα. μέσος, λέλογα. πείθω, πείσω, πέπεικα. μέσος, πέποιθα.
σπείρω, σπερῶ. ἔσπαρκα. μέσος, ἔσπορα. δρέμω, δρεμῶ, δεδρέμηκα.

μέσος, λέλοιπα. Ὀδυσσείας ζ, λοικῆ δ᾽ ἐπελέλοιπεν αἴγλη. Verum πέπλα & μέμηλα, & alia huiuſmodi, quorum themata uidentur eſſe Grauitona, πέλω ſcilicet, & μέλω, quæ ex circumflexis πελῶ & μελῶ, Grauitona facta ſunt Atticorum more: ſi quis à perfectis Circumfle xorum deduceret, non erraret, hoc eſt à πλέω. ῶ. πλέσω, πέπλευκα. μέσος, πέπλα. μελέω.. ῶ. μελήσω, μεμέληκα. μέσος, μέμελα, καὶ μέμηλα, ε, in, η, mutato ὀδ. η, τά δ᾽ ἐμῷ φρενὶ πάντα μέμηλεν. Si autem in penultima præſentis fuerit, α, ſolum, idem ſeruatur in præterito medio: ut ψάλλω, ἔψαλλα. Nonnunquam uero in, η, mutatur: ut θάλλω, τέθηλα. ἡ μετοχὴ, τεθηλώς, ὀδυσσ. μ. τῷ δ᾽ ἐν ἐρινεὸς ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Si uero fuerit, αι, diphthongus, tunc, α, mutabitur in, η, & ι, ſubſcribetur in medio præterito, ut χαίνω, κέχηνα. Accidit etiam uerbis primæ & ſecundæ Coniugationis, in, φ, & χ, deſinentibus, medium præteritum idem eſſe cum actiuo: cum eædem conſonantes ratione coniugationum figuratiuæ ſint & præſentis temporis, & præteriti actiui, quas etiam medium recipit: ut γράφω, γέγραφα. μέσος παρακ. γέγραφα. Eſt enim φ, præſentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic ψύχω, τέψυχα. μέσος, τέψυχα, διὰ τοῦ χ, cũ ſit figuratiua præſentis tẽporis ſecundæ cõiugatiõis.

ὑπερσυν.

Ἐτετύπειν, à præterito medio τέτυπα, ſicut à τέτυφα, ἐτετύφειν.

ἀόριστος. α.

Ἐτυψάμην, à prima pſona primi Aoriſti actiui ἔτυψα, adiuncta μην. Secunda perſona à prima fit, extrema in, ο, uerſa, & accentu in antepenultimam retracto, ἐτυψάμην, ἐτύψαο. α, uero & ο, in ω, contractis, ἐτύψω fit. Tertia perſona à ſecunda fit perfecta, interpoſito τ, ἐτύψαο, ἐτύψατο, καὶ τὰ λοιπά. ἀόριστος. β.

Ἐτυπόμην, ab actiuo ἔτυπον, interiecta μη, ſic ἐτυπόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον. μέλλων. α.

Τύψομαι, à prima primi futuri actiui, ſicut & præſentis. Nam omne futurum actiuum in, ω, deſinens, aſſumens, μαι, ſyllabam, ac uertens, ω, in, ο, ſi Grauitonum eſt: ſi uero Circumflexum, in ου, medium futurum facit: ut λέξω, λέξομαι. ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

μέλλων. β.

Τυποῦμαι, à prima ſecundi futuri actiui τυπῶ, ut dictũ eſt ſupra.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτου, τυπτέσθω, à ſecunda imperfecti temporis ἐτύπτου, abie-

cto augmento, ut in paſſiuis dictum eſt.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυπε, τετυπέτω, à tertia præteriti medii, ſicut τέτυφε

ἀόριστος. α.

Τύψαι, τυψάσθω, à prima primi Aoriſti medii ἐτυψάμην, expuncta μην, finali ſyllaba, & adiuncto, ι, ut ἐτυψάμην, τύψαι. uel fit à prima actiui abiecto augmento, & addito, ι, penultimæ, ἔτυψα, τύψαι. Tertia à tertia actiui, τω, in σθω, conuerſa, τυψάτω, τυψάσθω. Δυϊκά. τύψασθον, τυψάσθων. Πλη. τύψασθε, τυψάσθωσαν, α, quidem ubiq; ſeruato.

ἀόριστος. β.

Τυποῦ, τυπέσθω, à ſecunda perſona eiuſdem temporis, abiecto prius augmento, ac circumflexo ſuper extremam ſyllabam poſito.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, à τύπτομαι, ſicut & paſſiuum.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, à genitiuo participii τετυπότος.

ἀόριστος. α.

Τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, à pria primi Aoriſti medii ἐτυψάμην.

ἀόριστος. β.

Τυποίμην, τύποιο, τύποιτο, à ſecundo Aoriſto ἐτυπόμην.

μέλλων. α.

Τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, à primo futuro τύψομαι.

μέλλων. β.

Τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο, à ſecundo futuro τυποῦμαι, ου, in, οι, uerſa, & μαι, in μην, ac circumflexo in acutum mutato, ubi poſtrema ex breui longa facta eſt.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. ſicut & paſſiuum.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύπω, à præterito medio τέτυπα. ſicut à τέτυφα, ἐὰν τετύφω.

ἀόριστος. α.

Ἐὰν τύψωμαι, à prima primi Aoriſti medii, ἐτυψάμην, penultima in ω, & μην, in μαι, mutatis, expuncto prius augmento. Nam regula eſt, ὅτι πᾶν παθητικὸν, ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ. μ. κλιτικὸν, θέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσλαμβάνον τὸ ω μέγα, ὑποτακτικὸν γίνεται, hoc eſt, Omne paſſiuum ſiue medium,

habens in fine, μ, κλιτικὸν, uertens extremam in μαι, & in penultima aſſumens ω, ſubiunctiuum fit.

ἀόριστος. β.

Ἐὰν τύπωμαι, à ſecundo Aoriſto ἐτυπόμην, eodem modo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, à ſecunda plurali præſentis temporis, ε, in, αι, diphthongum conuerſo.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυπέναι, à tertia præteriti medii, adiuncta ναι, ſicut τετυφέναι.

ἀόριστος. α.

Τύψασθαι, à ſecunda plurali eiuſdem Aoriſti ἐτύψασθε, ſicut & præſens.

ἀόριστος. β.

Τυπέσθαι, eodem modo, ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in penultimam tranſlato.

μέλλων. α.

Τύψεσθαι, à ſecunda plurali primi futuri medii τύψεσθε.

μέλλων. β.

Τυπεῖσθαι accentu circumflexo ſuper penultimam, à ſecunda perſona plurali ſecundi futuri medii τυπεῖσθε.

Poteris etiam & hæc Infinitiua, quæ in, σθαι, finiunt, à tertia ſingulari ſuorum temporum deducere, extrema in, σθαι, conuerſa, ſicut in paſſiuis dictum eſt: ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι, Sic & de aliis, augmento prius expuncto, ubi forte extiterit.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima pſona præſentis indicatiui.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τετυπώς, τοῦ τετυπότος, à ſecunda perſona præteriti medii τέτυπας, α, in ω, uerſa.

ἀόριστος. α.

Ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, à prima primi Aoriſti ἐτυψάμην.

ἀόριστος. β.

Ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, à prima ſecundi Aoriſti ἐτυπόμην.

μέλλων. α.

Ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, à prima primi futuri τύψομαι.

μέλλων. β.

Ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, à prima ſecundi futuri τυποῦμαι.

LIBRI TERTII FINIS.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC. LIBER QVRTVS.

DE LINGVARVM VARIETATE.

SVPERIORIBVS tribus Libris de octo partibus orationis ſimpliciter quodammodo locuti ſumus, quippe ſecundum linguam cõmunem: nunc quia magna inter hanc & alias diuerſitas eſt, de eiſdem ſecundum eas dicemus, Quia uero reliqui laboris noſtri Conatus in linguarum diuerſitate plurimum uerſatur, his Libris titulũ fecimus. DE LINGVARVM VARIETATE, additis quibuſdã regulis generalibus, quas non inutiles fore putaui, Tam nominum quàm aliarum partium orationis, iterum ſumpto à litteris initio.

De litteris. Quæ (ut alibi dictum eſt) quattuor & uiginti cum ſint, bipartito diuiduntur εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoc eſt in uocales & cõſonantes. Vocales ſunt ſeptem, α. ε. η. ι. ο. υ. & ω. Conſonantes uero decem & ſeptem. β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ϖ. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

DE VOCALIVM DIVISIONE ET NATVRA.

Vocalium diuiſio. Vocales trifariã diuiduntur:, εἰς μεταβολικὰ, καὶ ἀμετάβολα, hoc eſt in Mutabiles & in immutabiles: εἰς μακρὰ, καὶ βραχέα, καὶ δίχρονα, longas, breues & ancipites. εἰς προτακτικὰ, καὶ ὑποτακτικὰ, hoc ẽ, præpoſitiuas & ſubiunctiuas. Mutabiles ſunt α, ε, ο, μικρὸν, quæ ſic appellatæ ſunt, quod in uerboꝝ præteritis mutentur, hoc eſt, α, & ε, in η, ο, μικρὸν uero in ω, μέγα, ut ἀκούω, παρατατικὸς ἤκουον: ἐθέλω, ἤθελον. ὀφείλω, ὤφειλον. Immutabiles uero ſunt, η, ι, υ, & ω, quæ cũ in præteritis non mutentur, hoc ſortitæ ſunt nomen: ut ἥκω, παρατατικὸς ἧκον. ἱζεύω, ἵζευον. ὑβρίζω, ὕβριζον. ᾠδω, ᾦδον. Vocales natura lõgæ duæ, η, & ω, μέγα. natura breues duæ, ε, ψιλὸν; & ο, μικρὸν. Ancipites tres α, ι, & υ, quas alii aliis nominibus nuncuparunt. Quidam ἀμφίβολα, hoc eſt indifferentes & ambiguas, tanquam dubias, quoniam interdum ſunt longæ, interdum breues. Alii ὑγρὰ, hoc eſt liquidas, ſiue labiles ad tempus & longæ & breuis ſyllabæ. Alii autem appellaue-

runt ipſas δίχρονα: quod obtinuit. Interdum enim ſuſcipiunt tempus longæ ſyllabæ, interdum uero breuis. Quod & Dionyſius Trax dicit, propter hoc ipſas δίχρονα dictas eſſe, ἐπεὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, quoniam producuntur & corripiuntur. Non tamen omnino plenam & abſolutam ſortitæ ſunt licentiam, ut ubicunque ſitæ ſint, & longæ & breuis ſyllabæ locum poſſideant. Sed de eis etiam dantur regulæ. Nam aut in fine dictionis reperiuntur, atque ita regulam finalium uocalium natura breuium uel longarum ſequuntur. Aut in principio ſiue medio dictionis: & hoc dupliciter. Vel enim quibuſdam Grāmaticorum regulis, Poetarumq; auctoritate coarctantur: ne quis ex arbitrio eas in una & eadem dictione nunc longas nunc breues indifferenter accipiat, & ſic, quæ ſemel breues ſunt, non niſi breues eſſe poſſunt, & contra. exempli gratia: πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν. Nam πάθεν penultimam corripit, cum ſit Aoriſti ſecundi τῶν βαρυτόνων, qui quidem natura appetit penultimam breuem. τετύφασι uero penultimam producit, quoniam omnia uerba in, σι, deſinentia Antefinalem natura habent longam, & ſi Poetæ nonnunquam eam corripiant: ut etiam Herodianus ἐν τῷ περὶ χρόνων aſſerit, his utens exemplis. ὀδυσσείας λ΄. τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι, καὶ παρά. Ξενοφάνει ἐξ ἀρχῆς καθ' ὅμηρον, ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες. Multa tamen ſunt ab antiquis annotata, quibus ſi ſemel Homerus breuibus uſus eſt, ea ſemper corripit. & contra, quæ ſemel produxit, ea ſemper uſurpat ut longa. Vel ipſæ ancipites propriam exercent poteſtatem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione & longæ eſſe poſſint & breues: & ſic δίχρονα, hoc eſt ancipites merito appellandæ ſunt. Exemplum de α, quod è noſtris citat Martialis epigrammatarius. Et queis ἄρες ἄρες licet ſonare habetur apud Homerum ἰλιάδος ε΄. ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Nam ἄρες primo loco producit primam, ſecundo uero corripit eandem. De. ι, ὀδυσσείας ω΄. ἴομεν, ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθ' αἰεί. Et in eodem. μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπισπάσας ὀν κακὸν εὕρῃ. in primo uerſu ἴομεν producit primam, in ſecundo uero corripit eandem. De. υ, ὀδυσσείας ε΄. καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος. καὶ ἰλιάδος β΄. ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. In primo uerſu. υ. producta eſt, in ſecundo uero correpta, Igitur aut in quibuſdam dictionibus ſemper corripiuntur ſecundum regulam grammaticorum: ut πάθεν, & id genus alia. Aut ſemper producun-

Atten.

τεθνᾶσιν μεμαθήκασι

tur: ut ἰσχύνω, τίω, μῦθος, & ſimilia. Aut eædem aliquando corripiun tur, & aliquando producuntur: ut ἀπόλλων, ἴομεν, ὕδωρ. Hæq; ut arbitror dicuntur proprie à Grámaticis ἀμφίβολα, id eſt, ambiguæ ſiue ancipites. δίχρονα, uero, id eſt, bitemporeæ generali nomine appellantur cuiuſcunq; ordinis, tam illæ quæ pro breuibus ſemper accipiuntur, quàm quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modo longæ modo breues ſumuntur: ſed de his ſatis.

DE DIPHTHONGIS.

Præpoſitiuæ uocales ſunt α. ε. η. ο. & ω. Subiunctiuæ uero ι. & υ. Præpoſitiuæ enim dictæ ſunt, quoniam ſubiunctiuis præpoſitæ diphthongos faciunt. Subiunctiuæ uero, quoniam præpoſitiuis in conſtitutione diphthongorum ſupponuntur. ex α, enim & ι, fit diphthongus αι. & ex ε, & ι, fit ει. & ſic de aliis. υ, autem & ſi ſit ſubiunctiua, nonnunquã tamen præponitur τῷ ι, ut υἱός, μυῖα, ἅρπυια. Diphthongorum quæ ex dictis uocalibus conſtituuntur, aliæ propriæ, aliæ impropriæ. Propriæ ſunt ſex, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. & hæ εὔφωνοι, dicuntur, id eſt ſonoræ: uel (ut uerbum uerbo reddamus) beneſonæ. Impropriæ item ſex, quinq; communes, ᾳ. ῃ. ηυ. υι ῳ. & una ἰώνων propria ωυ. ut ὠυτὸς pro αὐτὸς, quarum tres ſunt κακόφωνοι, id eſt diſſonæ uel maleſonæ, hoc eſt, ηυ. υι. ωυ. tres uero ἄφωνοι, id eſt abſonæ. ᾳ, ſcilicet, ῃ. & ῳ.

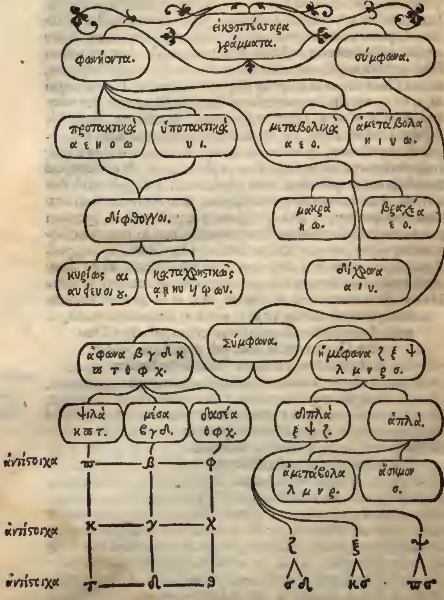
DE CONSONANTIVM DIVISIONE ET NATVRA.

Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα, τὰ δὲ ἡμίφωνα. hoc eſt, Conſonantium autem aliquæ mutæ, aliquæ ſemiuocales. Mutæ ſunt nouem, β. γ. δ. κ. ϖ. τ. θ. φ. χ. Quæ in quadrati figuram diſpoſitæ, duobus modis poſſunt conſiderari. Vno modo, quatenus ex eis tres carent aſpiratione, & hæ ψιλὰ, hoc eſt tenues litteræ nuncupantur, κ ϖ. τ. Tres plenam eã poſſident, & hæ δασέα, hoc eſt craſſæ dicuntur, θ. φ. χ. Tres neq; prorſus carent aſpiratione, neq; eam plenã poſſident, & hæ μέσα, hoc eſt mediæ habẽtur, β. γ. δ. Et ſic earum tres habẽtur ordines. Vnus medius, hoc eſt, β. γ. δ. Alter læuus, ϖ. κ, τ. Et tertius dexter, φ. χ. θ. ita quod Β. media ſit inter ϖ. & φ. Γ. inter κ. & χ. Δ. inter τ. & θ. Alio modo, quatenus inuicem pro ſe ponuntur, & ita tres alii fiunt earum ordines tranſuerſi. Primus ϖ. β. φ. Secundus κ. γ. χ. Tertius, τ. δ. θ. Et hoc modo ἀντίστοιχα, appellantur. nam tenues pro aſpiratis ponuntur: hoc eſt, ϖ. pro φ. κ. pro χ. & τ.

Conſonantium. Diuiſio.

pro θ. ut φράζω, πέφρακα. χαίρω, κέχαρκα. θείνω, τέθεικα pro φέφρακα, χέχαρκα, θέθεικα. quod non dicimus propter uocis aſperitatem. Item aſpiratæ pro tenuibus ponuntur, quandocunq; poſt ipſas tenues ſequitur dictio à uocali aſpirata incipiens, ſiue in compoſitione, ſiue in diuiſione: ut ἐφίστημι, οὐχ ὅπως, μεθ᾽ ὧν. ob quam rem in ἐπὶ præpoſitione, & μετά, extrema uocali abiecta per apoſtrophum, mutatæ ſunt tenues in proprias aſpiratas. Sic in οὐκ aduerbio negandi, κ, in χ, tranſiit, ſequente ὅπως. Semiuocales autem ſunt octo, ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Quæ in duas partes diuiduntur, εἰς διπλᾶ, καὶ ἁπλᾶ: id eſt duplices & ſimplices. Duplices ſunt tres, ζ. ξ. ψ. quæ ſic appellantur, quoniam unaquæq; illarum uim habet duarum conſonantium, ζ. σ. & δ. ξ. κ. & σ. ψ. ϖ. & σ. Simplices uero bifariam & ipſæ diuiduntur, εἰς ἀμετάβολα, ἢ ὑγρά, καὶ εἰς ἄσημον. hoc eſt in Immutabiles, ſiue liquidas, & in Aſemum. Immutabiles ſunt quatuor, λ. μ. ν. ρ. Quæ ſic appellatæ ſunt, quoniam non mutantur in declinationibus nominum, neq; in futuris uerborum: ut νέστωρ, νέστορος. ἕλλω, ἕλλυνος. ψάλλω, ψαλῶ. κρίνω, κρινῶ. Ἄσημον uero unum. σ. ſcilicet: quæ icirco ita nuncupata eſt, quoniam non habet alteram ſibi peculiarem ſignificationem ut aliæ. Nam ξ. & ſemiuocalis eſt, & duplex, ut ζ. & ψ. Sic λ. & ſemiuocalis eſt, & immutabilis, ut μ. ν. ρ. At σ, ſolum ſemiuocalis, unde ἄσημον dicitur. A quibuſdam etiam, ut refert Diomedes Grammaticus, μοναδικὸν appellatur, quod ſuæ cuiuſdam poteſtatis ſit. Sed enim horum omnium ſummam ueluti quandam una facie deſcribere noſtri fuerit inuenti, quo memoriæ hæc tenacius inſideant, quare ſubiectam tebulam ita delineauimus.

BREVIS DIVISIO LITTERARVM.

DE SYLLABIS.

Συλλαβή ἐστι σύλληψις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων. hoc eſt, Syllaba eſt concurſus ad minimum duarum litterarum. Vel ſic, Συλλαβή ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων: hoc eſt, ſyllaba eſt cõprehenſio conſonãtiũ cũ uocali, ſiue uocalibus. Vel ſic, Συλλαβή ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων, καταλλήλως ὑφ᾽ ἕνα τόνον, καὶ ἐν πνεύματι ἀδιαστάτως ἀγομένη: id eſt, Syllaba eſt cõnexio ſiue copulatio elementorũ adinuicem ſub uno tono, & uno ſpiritu indiſtanter, & ſine interuallo ducta. Dicitur autem συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. Abuſiuæ uero & ſolæ uocales, quæ ſuum habent tonum ſyllabæ dicuntur: ut ἄω, uerbum.

Syllabarũ aliæ longæ, aliæ breues, aliæ cõmunes. Longæ, aut natura ſunt, aut poſitione fiunt. Sed hæ quæ natura ſunt, modis tribus ordinantur. Aut quando ꝑ longa elemẽta enuntiantur: ut ἥρως. Aut quãdo habent ancipitẽ aliquam ꝑ productionem aſſumptã: ut ἄρης. Aut quãdo habẽt diphthongum: ut αἴσσω. Poſitione longa fit ſyllaba modis quinq;. Vno, cum correpta uocalis in duas deſinit cõſonãtes: ut ἅλς, δάμαρς. Altero, ſi deſinat in duplicẽ litterarum: ἄραψ, κόραξ. Tertio, cum in cõprehenſione duæ inferuntur cõſonantes, ita tamen quod nõ ſit muta cum liquida: ut νέστωρ, ἕκτωρ. Quinto, ſi deſinat in unã conſonantẽ, & ſequẽs itẽ à conſonante incipiat: ut ἔργον ἔρκος. Breues ſunt quæ correptã uocalẽ habẽt, & nõ deſinunt in duas conſonantes, uel in aliud, quod poſſit pro duabus conſonãtibus accipi: ut λόγος, βρέφος Vel cum aliquã habent ancipitẽ ꝑ correptionem aſſumptam: ut νῆα, ἅλα. Ὀδυσσείας β. καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλα δ᾽ εἴρυσε. α, enim utrobiq; correpta eſt. Cõmunis ſyllaba eſt, longa in breuem, uel cõtra, certis obſeruationibus uerſa. Cõmunium ſyllabarum modi ſunt tres. Primus eſt, cum locũ breuis longa occupat, finita parte orationis uocali ſequẽte, ſiue diphthongo, nec ulla interpoſita conſonante. Ἰλιάδος γ. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. Secundus, cum breui uocali, ſiue ancipiti correptæ, duæ inſeruntur conſonãtes: quarũ prior ſit muta, ſequens uero liquida. Ἰλιάδος. τ. Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ: hoc eſt, Patrocle mi miſeræ animo gratiſſime noſtro. Tertius, cum dictio præcedẽs deſinat in uocalem breuẽ, ſeu purã, ſeu cum aliqua conſonãte, & ſequens incipiat à uocali, nõ quauis tamen, ſed ἰῶτα tantũmodo. Sic enim inuenio traditũ à quibuſdã, quod etiã Priſcianus uidetur ſenſiſſe: ubi de diphthongis loquitur, Sed aduertendũ eum locũ eſſe mancum. Ὀδυσσείας. κ.

Longæ natura.

Poſitione longæ.

Breues.

Cõmunes.

Attẽ. apud Priſcianũ.

ἡ δὲ μὲ, γαῖ ά, χουσα ὑ, πέδκαμε, καὶ λάβε, γόνων. & Ἰλιάδος. ξ. οἱ δὲ μέ, γαῖ ά, χεντες ἐ, πέδκαμον, ὗ κεσ ἀ, χαιῶν. Et in codé Νέστορα, δ᾽ οὐκ ἔλα, θεν ἴα, χὴ πί, νοντάπερ, ἔμπης. τὸ μέγα enim extremam habet ꝓductã ſequente ἰῶτα, quæ alioqui breuis eſt, ſic ἔλαθεν. Sunt tamen qui ſim pliciter dicunt ſic, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, hoc eſt, & ſequentem habeat a` uocali incipientem. nec ullam faciunt de ἰῶτα mentionem, ſecundum quos eſſet illud Homeri ἰλιάδος ζ, αἴκε πως κὸς ὡς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. nam κος cõmunis eſt ſylla ba. Et illud Heſiodi ἐν ἔργοις, ῥήδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἅμα ξαν. nam πος, cum breuis ſit, hic pro longa habetur, ſicut & illud Ho mericum κος. Id. n. fit ratione Ceſuræ, quod ſæpe etiam Maro no ſter uſurpat.

DE DICTIONE.

De dictiõe. λέξις ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου διαιρετικόν. id eſt, Dictio eſt minima pars orationis compoſitæ, quæ diuidi poteſt.

DE ORATIONE.

De oratiõe λόγος ἐστὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. hoc eſt. Oratio eſt dictionum compoſitio, ſententiã perfectam demonſtrãs. dicitur autem παρὰ τὸ λέγω, quod eſt dico. Nam nomina deriuata a` uerbis habentibus, ε, in penultima, loco, ε, habent, ο, ut φέρω, φό ρος. Ιέχω, Ιόχος. ſic igitur λέγω, λόγος. Cuius octo ſunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος. Ho rum declinabiles ſunt quinq;, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles tres, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος,

DE NOMINE.

De nomi-ne. Ὄνομα ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικόν, σῶμα ἢ πρᾶγμα σημαῖ νον, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον: id eſt, Nomen eſt pars ora tionis caſualis, corpus, uel rem ſignificans, cõmuniter, ſiue proprie dictum. Corpus, ut λίθος. Rem, ut παι δεία. Communiter dictum, ut ἄνθρωπος. Proprie, ut πλάτων. Nam apud grãmmaticos id dicitur corpus, quod tactu aut

Corpus. uiſu percipitur.

Res. Res uero, quod ſola mente comprehendi poteſt.

Accidunt autem nomini quinq;, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: genus, ſpecies, figura, numerus, & caſus.

Genus. γένη, genera quinq;, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἐπίκοινον. hoc eſt, Maſculinum, fœmininum, neutrum, cõmune, promiſcuum. Ἀρσενικὸν, cui noiatiuo caſu numeri ſingularis præponitur articulare

ὁ,ut ὁ θεός. θηλυκὸν,cui nominatiuo ſingulari præponitur articulare ἡ,ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον,cui nominatiuo ſingulari præponitur articulare τὸ,ut τὸ ξύλον, τὸ ὕδωρ. κοινὸν, cui nominatiuo ſingulari præponũtur duo articularia, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον, quod latine ꝓmiſcuum dicitur, eſt quod aut ſpecie maſculini generis declinatur, & ſimul ſignificat etiam fœmininum genus,ut ὁ ϛρουθὸς, hic paſſer. Aut declinatur ſpecie fœminini generis, ac etiã maſculinum genus ſignificat, ut ἡ χελιδὼν,hæc hirundo: & ſic ſub uno genere utrunqȝ intelligitur. Nã inter commune & epicœnum hoc intereſt, ꝙ cõmune eſt ubi uiſu ſecernimus ſexum, ut κύων, canis. Epicœnum eſt ẽ contrario,ubi uiſu non ſecernimus ſexum,ut κόραξ,coruus.

Εἴδη δύο, Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: primitiua & deriuatiua. Primitiua,ut οὐρανὸς, γῆ. Deriuatiua, ut οὐράνιος, γήϊνος: cæleſtis,terreſtris. Deriuatiuoꝝ autem ſeptẽ ſunt ſpecies: πατρωνυμικὸν, κτητικὸν, συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκοριϛικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικὸν. De quibus poſt nominum declinationes dicetur. *Species.*

Σχήματα, τρία, Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: ſimplex, cõpoſita, & decõpoſita. Simplex, quæ ſecũdũ ſeipſã ſimpliciter dicitur: ut φίλιππος. Decõpoſita, quæ à cõpoſitis deriuatur: ut φιλιππίδης. *Figuræ.*

Figura compoſita quattuor fit modis. Aut enim fit ex duobus ꝑfectis: ut χειρίσοφος, ex χειρὶ datiuo caſu, & σοφός. Aut ex duobus corruptis: ut σοφοκλῆς, ex σοφὸς & κλέος. Aut ex perfecto & corrupto: ut περικλῆς, ex περὶ præpoſitione, & κλέος. Aut ex corrupto & perfecto: ut φιλόδημος, ex φιλὸς & δῆμος.

Ἀριθμοὶ, Numeri ſunt tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: ſingularis, dualis, & pluralis. Singularis, ut ὁ ἄνθρωπος. Dualis, ut τὼ ἀνθρώπω. Pluralis, ut οἱ ἄνθρωποι. *Numeri.*

Πτώσεις, Caſus quinqȝ: ὀρθὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ: nominatiuus, genitiuus, datiuus, accuſatiuus, & uocatiuus. Ὀρθὴ δὲ πτῶσις, id eſt, rectus caſus ſic appellatur, ꝙ recte ſubſtantiã rei ſignificat. Dicitur autẽ εὐθεῖα, καὶ ὀνομαϛικὴ. εὐθεῖα quidẽ, quoniam συνώνυμον eſt εὐθὺ τῷ ὀρθῷ: ὀνομαϛικὴ δὲ, id eſt, nominatiuus, ꝙ uolentes nominare res, τῇ ὀρθῇ, hoc eſt, recto utimur. Reliqui autem quattuor caſus πλάγιαι, id eſt, obliqui uocantur, quia ex obliquo ſignificant ea quæ ſunt, aut fiunt circa ſubſtãtiã. Volẽtes enim ſolẽ, uel hoĩem, uel equũ, uel quiduis eoꝝ, quæ ſũt, ſiue definire, ſiue deſcribere, uel noĩare, dicimus homo. Leo. equus. Siquid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur, ut hoĩs prudẽtia, leonis fortitudo, equi forocitas. *Caſus.* *εὐθεῖα.*

DE ACCENTIBVS.

De accẽtib. Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου: hoc eſt, Accentus eſt tonus uocis litteratæ. ἄλλως, προσῳδία ἐστὶ σημεῖόν τι ἔγγραφον, δι᾽ οὗ γνωρίζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορά, χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων: hoc eſt. Accẽtus eſt ſignũ quoddam ſcriptum, ꝑ quod cognoſcitur integra uocum ꝓlatio, tẽpoꝝ & ſpirituũ, & differẽtia ſignificati dictionũ. Dicitur autẽ προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς. Sicut apud Latinos, accẽtus dictus eſt ab accantando, ꝙ ſit quaſi quidã cuiuſq; ſyllabæ cantus.

Accẽtus.x. Sunt autem decẽ, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή, ἀπόστροφος, ὑφέν, καὶ ὑποδιαστολή: id eſt, Acutus, grauis, circumflexus, longa linea, breuis linea ſecundũ Priſcianum, ſiue longus & breuis ſecundũ Diomedẽ, aſpiratio, læuigatio ſiue ſiccitas, auerſio, ſubunio ſiue coniunctio, & diſtinctio. Ὀξεῖα eſt nota à ſiniſtra parte aſcẽdẽs in dextrã, in hunc modũ qua ſyllaba acuitur ʹ. Βαρεῖα eſt nota à ſummo in dextrã partẽ deſcẽdẽs, ita ̀. qua ſyllaba deprimitur ac deponitur. Περισπωμένη eſt nota ex acuto & graui facta, ita ^. quã acuitur & deprimitur ſyllaba. Μακρὰ nota à ſiniſtra in dexterã partem æqualiter ducta, ita .–. quæ eſt ſignũ productæ uocalis: ut ἀνεψιοῦ κταμένοιο. ψῖ, enim ꝓducta eſt, idcirco ſupra ſe characterẽ habet τῆς μακρᾶς. Βραχεῖα nota iacens ſimiliter ſupra correptã, ſed panda & cõtractior, quaſi ſurſum ſpectãs. ˘. quæ eſt ſignum correptæ uocalis: ut Ἄρες Ἄρες βροτολοιγέ. Nam Α ſecundo loco correpta exiſtens, ſupra ſe habet characterem τῆς βραχείας. his enim duobus accentibus in ambiguis dichronis, hoc eſt, α, ι, υ, ueteres utebantur, ut in quibuſdã codicibus adhuc uidere licet. Δασεῖα ad ſummã uocalem aſpiratam ponitur in principio dictionis, & hac nunc notatur figura ʽ quæ eſt læua pars circuli: ut ἡμέρα, ὥρα. Ψιλὴ etiam ad ſummam uocalem læuigatam, id eſt, inaſpiratam ponitur, quæ in principio dictionis læui ſpiritu enuntiãda ſit, & hac nunc notatur figura ʼ quæ eſt dextera pars circuli, aſpirationis notæ appoſita, ut αἰών, ἀνήρ. Veteres tamen diuidentes, Η, uocalem, læua quidem parte pro aſpirationis nota utebãtur, ut Ͱ ΑΓΝΟΣ. Dextera uero ꝓ læui: ut ⊣ ΑΡΓΟΣ. Vbi aduertendũ eſt, ꝙ omnis dictio à uocali incipiens uel à diphthongo, aut δασείᾳ ſignatur, aut ψιλῇ. non item incipiens à conſonante, niſi à ρ, incipiat, quæ ſemper aſpiratur: ut ῥοπή. Excipitur Ῥάρος, ῥαριὰς, & ῥάριον. Sed de his cumulatius in præterito imperfecto actiuo Grauitonoꝝ, hoc eſt ἔτυπτον, habebis.

Ἀπόστροφος

Ἀπόστροφος eſt item dextera pars circuli ad ſummam conſonantem appoſita, ſed in fine dictionis, quæ fit ita ʼ. Hac nota oſtendimus parti orationis deeſſe ultimã uocalẽ: ut ἄῤ οὕτως, pro ἄρα οὕτως, quod quattuor accidit uocalibus, duabus breuibus, ε, ſcilicet & ο, ut φέρʼ εἰπὲ, pro φέρε εἰπέ. τοὖτʼ ἐμὸν, pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc eſt, α, & ι, ſi correptæ fuerint: ut παρʼ ἡμῶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφʼ ἡμῖν, pro ἐπὶ ἡμῖν. Hoc idem & duabus euenit diphthongis, αι, uidelicet & οι, cum pro breuibus habeantur ποιητικῶς: ut βούλομʼ ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. οἴμʼ ὡς αἴσχομαι, pro οἴμοι ὡς. Ὑφὲν, nota qua utimur cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuiſæ ſunt. Eſt nanq; ὑφὲν ſubiecta uirgula uerſui circũflexa in hunc modũ. ‿. ut ὅπως ‿ οὦ. Ὑποδιαστολὴ, eſt dextera pars circuli ad imam litterã in fine dictionis applicata, qua nota male cohærentia diſcernũtur: ut ὅ, τι, τό, τε. ἔστι, νοῦς. *Atten.*

Exigit autẽ hic locus, ut de accentibus aliquid inſuper dicã, definitionẽq;, quã Georgius ὁ χοιροβοσκὸς, Herodiani Alexãdrini, Apollonii ueteris Grãmmatici filii, aſſerit eſſe, in medium afferam, quæ huiuſmodi eſt.

Προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης, μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον: hoc eſt, ut uerbum uerbo reddã, Accentus eſt quædã extenſio uocis litteratæ ſanæ ſecundũ enuntiationẽ dictionis platæ, cum aliquo eorũ quæ ſunt coniuncta circa unã ſyllabã, ſiue ſecundũ conſuetudinẽ linguæ certæ, ſiue ſecundũ definitionẽ, quæ ſecundum proportionẽ exiſtat & rationẽ. Dictus eſt autẽ accentus ab eo quod accinit & cõgruit dictioni ſubiectæ. *Plenius de accentibus.*

Sunt autẽ accentus decẽ, pro numeri perfectionem, ex quibus ſeptem, qui ſunt à litteris, proprie uocantur accentus. tres autem ultimi abuſiue, qui à litteris nõ fiunt. Ex Λ, enim diuiſo in duas partes, fit acutus & grauis. Ex, ⊖, tres fiunt, Circumflexus ex ſuperiori ſemicirculo, Breuis ex inferiori, Longus autem ex linea media. Ex, Η, diuiſo duo fiunt ſpiritus, Et pars quidẽ ſiniſtra. ⊢. eſt denſus. dextra autem ⊣. tenuis. Tres autẽ alii ultimi nõ fiunt ex litteris. *Accentuum formæ unde.*

Diuidũtur uero oẽs in quattuor, εἰς τόνους, χρόνους, πνεύματα, καὶ πάθη. id eſt, tonos, tẽpora, ſpiritus & paſſiones. Toni ſunt tres: acutus, grauis, & circũflexus: qui extendunt uoces ad ſimilitudinẽ currentium. tot enim ſunt etiã uiæ uel accliues, uel decliues, aut curuæ. Et acutus quidẽ acuens uocẽ, aſſimilatur uiæ rectæ & ſurſum ferenti. Grauis autẽ deprimẽs, & ſecundum æqualitatẽ dictus, cõparatur uiæ decliui. At circũflexus, qui medius eſt, circũflectit. Horũ duo proprii *Toni tres.*

ſunt toni, acutus & circũflexus. Nam grauis, ſyllabicus tonus dicitur, iacens ſuper ſyllabis quæ non habent ꝓprium tonum. Et acutus quidem & grauis, toni ſimplices, circumflexus autem cõpoſitus, quia ex
Atten. acuto & graui fit. Sed acutus & circũflexus toni dictionum dicuntur, grauis ſyllabarum. Omnis uero dictio ſiue monoſyllaba, ſiue polyſyllaba, unum horum ſuſcipit, uel in ultima, uel in penultima, uel in
Acuti accẽtus loci. antepenultima. & unuſquiſq; tonus ſortitus eſt ꝓprium locum. Acutus tres, ultimã uidelicet ſyllabam, penultimam, & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quando id quod ſuſcepturum eſt eum, ſit longum abſq; ſynæreſi, uel breue: ut ἀνήρ, σοφός. talia enim per ſe poſita acuuntur. In conſequentia uero, hoc eſt in cõtextu plurium dictionum, grauantur: ut καλὸς ἄνθρωπος. σοφὸς ἀνὴρ ἦν. Omnis enim dictio
Atten. acutum in fine ſuſcipiens ꝑ ſe acuitur: in conſequentia autem acutus in grauẽ mutatur. Item acutus ponitur in penultima, quãdo id quod ſuſcipit, natura ſit longũ, uel poſitione, & finalis ſit longa. Longa enim ante longã nõ inflectitur: ſi nõ inflectitur, acuitur neceſſario. Nam grauis accentus, ſi ſignandus eſt, ultimum ſolum ſortitur locum. Item ſupra longã poſitione circũflexus non ponitur, ſed acutus: etiã quando ſuſcipiens accentum ſit breue, & ultima ſyllaba breuis, aut longa, ut λόγος, πόνος, λέβης, ἔρως. Nam ſuper breui inflexus non ponitur ſed acutus. Item in antepenultima acutus ſolus, ſiue breuis ſiue longa ſuſcipiens ſit ſyllaba, ac finalis ſit breuis: ut δημόσιος, φιλόσοφος. Longa uero exiſtente finali, dictio non poteſt acui in antepenultima κοινῶς: ἀττικῶς uero poteſt, ut μενέλεως, λέξεως. Ante duas ſyllabas circumflexus non ponitur, ſed acutus ex neceſſitate. Iccirco habens ὀξεῖαν in ultima ſyllaba, ὀξύτονον appellatur. In penultima παροξύτονον, ſiue βαρύτονον. In antepenultima προπαροξύτονον, ſiue βαρύτονον. ὀξύτονον enim dicitur, ꝙ ultima ſyllaba acuatur. παροξύτονον, ꝙ penultima. προπαροξύτονον, ꝙ antepenultima. βαρύτονον uero ꝙ ultima grauatur, a qua omnis accẽtuum ratio pendet. Ponitur autem accẽtus, cum opus
Grauis accentus loci ſit, ſuper uocalibus & diphthongis. Grauis accentus, ſi ſignãdus eſt, unum tantum poſſidet locum, extremã ſcilicet ſyllabam, ut ſupra dictum eſt. Ponitur nanq; ſuper, ipſam grauans & per ſe: ut τὸν, τὼ, τοὺς:
συνέπεια Ac etiam ἐν τῇ συνεπείᾳ, hoc eſt, in conſequentia. eſt enim συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέξεων, καὶ συνεκφώνησις, ut τοὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα. ubi quattuor dictiones omnes accentum grauem habent cum ſe inuicem ſequantur, & ſimul aliã alia trahat, nec inter eas ſpiritus ſuſpenſio fiat ulla, Etenim in aliis ſyllabis nunquam ſignatur grauis accẽtus,

etſi quælibet ſyllaba, præter illam quæ acuitur aut circumflectitur, graui accētu enuntietur. Tot enim ſunt accentus graues in unaquaq; dictione, quot ſunt ſyllabæ: illa excepta quæ proprium habet: ut ἀγαθάμενος. θα enim proprium habet accentum, acutum ſcilicet cæteræ uero, tam præcedentes quam ſequentes, grauem. Circumflexus uero circūflectens dictionē, duo loca occupauit, ultimam ſcilicet ſyllabā, & penultimam. Ponitur autem in polyſyllabis ſuper ultimam, cum ex ſynæreſi longa fit: ut νικητικέα, νικητικῆ. Omnis enim ſynæreſis ex acuto & graui inflexū accētum facit. Etiam ſup ſimpliciter longam: ut πυρῆς.

Circūflexi Accētus loci.

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam habens, accentum ſuſcipientem, inflectitur: ut ἀρετῆς, ἀρετῇ, καλοῦ, καλῷ. quemadmodum & nominatiuus, & accuſatiuus acuitur, ἀρετή, ἀρετήν. καλός, καλόν. Etiam & diphthongus finalis habens. ν. ψιλὸν ſi ſuſcipit tonum, circumflectitur, ευ, φεῦ, ἀδελφοῦ: præter annotata, uidelicet ἰδού, ἰού, & οὔ. Ponitur etiam ſupra penultimam, cum longa ſit natura, & ultima breuis: ut μαῖα, γαῖα, μῦσα. Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, & cum ex ſynæreſi penultima longa fuerit: ut βοάετου, βοᾶτου. Omnis nanq; ſynæreſis ex acuto & graui circumflexum facit. Iccirco habens circumflexum in extrema ſyllaba περισπώμενον appellatur: ut ποιῶ, habens uero in penultima, προπερισπώμενον: ut ποιοῦμαι.

Atten.

Quæri poteſt hoc in loco, cur circumflexus non tot ſortitus ſit loca, quot acutus, ultimæ ſcilicet, penultimæ & antepenultimæ. Reſpondetur, quod huius gratia non poteſt circūflexus ſup tertiā ſyllabā locari, quia ex acuto & graui per craſim cōpoſitus eſt. Acutus enim & grauis concurrentes, quod ſæpe repetēdum eſt, circūflexum faciunt. Quoniam igitur nō inuenitur acutus accentus ante treis ſyllabas, ob ineptam ac difficilem pronuntiationem (nam ſi ſuper quartam ſyllabam ponatur acutus: ut ἀπόμανιος, uox nempe, quæ ſuper eam in ipſa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret, & caderet, cum tres ſequentes ſyllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ) huius gratia neq; circumflexus ante duas ſyllabas locari poteſt, ut κακοῦργος, ποιούμενος. Si enim circumflexus ſuper, οῦρ, ſyllabam ponatur & ſuper οὐ quæ a fine tertia eſt, liquido apparet acutum accentum quartum poſſidere locum. Nam tametſi non omnis dictio, habens circumflexum ex craſi conſiſtat, ac ſaltem ipſe circumflexus ui ac poteſtate, & acutum complectitur & grauem, & ob hanc cauſam ſyllabam appe-

Cur circūflexus ſecūdam nō excedat.

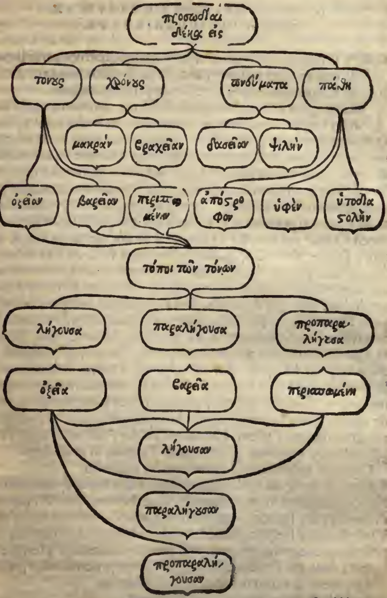
tit quæ ſit aut natura, aut ex craſi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu, aut poteſtate in duas diuidi poſſit, ad cuius diuiſioné & ipſe circúflexus diuidatur, in acutũ ſcilicet & grauem: ut πυλῶν, πυλάων. Quamobrem cum ſecundũ eius ſyllabæ tẽpus, quæ circumflexo pronuntiatur accentu, graué habere uideatur, identidem ſequeretur, tres graues accẽtus poſt unum acutum ꝓnuntiari: ut ποιοῦμεθα, ποιεόμεθα, quod quidé ineptiſſimum eſt. *Atten.* Dictum eſt etiá circúflexum poni ſup penultimam ſi ſit natura longa & extrema breuis: ut μαῖα, μοῦσα. At ſi forte euenerit, ut ultima quoq; ſit natura longa, nequaq̃ penultima circumflexum ſup ſe habere poteſt: quamobré ambæ, ſiue actu ſiue poteſtate diuiſibiles ſunt, ad quoꝝ diuiſionem, & circumflexum diuidi neceſſe eſt, in acutum uidelicet & graué: & ſic acutus quartum poſſidebit locum, grauis tertium, & deinceps, ut ſupra. Iccirco cautum eſt, ut longa ante longã acuatur. quæ ſi in duas diſſoluatur ſyllabas, acutú qui ſimplex eſt, ſuper penultimã manere neceſſe eſt: ut πυλείδης πυλεΐδης, ἐποιέσθην ἐποιεῖσθην. Etiam ſi penultima ſit poſitione longa, licet extrema breuis exiſtat, non ob hoc circumflectitur, ſed acuitur.

Quandoquidem uocalis quæ ex ſe natura breuis eſt, & unum tantum habet tempus, uirtute conſonantium producitur: nec ulla ratione diſſolui poteſt, ſicut diſſoluitur quæ eſt natura longa. huius gratia ſimplicem appetit accentum, acutum ſcilicet: ut ὄρθρος, ἔγχος.

Tempora duo. Χρόνοι δὲ, id eſt, tempora duo ſunt, μακρὰ, καὶ βραχεῖα. Sequitur enim uocales tempus unum, aut duo. Breuis uocalis unum tempus habet, longa duo. His nanq; ſignis, ſiue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut ſupra annotauimus, oſtendentes quæ earum longæ eſſent, & quæ breues.

Spiritus duo. Πνεύματα autem hoc eſt ſpiritus, duo, δασεῖα καὶ ψιλή, quæ ad ſummam uocalem ſiue diphthongum in principio dictionis ponuntur. Aſpiratur & ρ, cum in principio dictionis ponitur: ut ῥώμη.

Paſſiones tres. Πάθη tria ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή. hæ tres notæ non ꝓprie appellantur accentus, cum à litteris factæ non ſint, ſed πάθη, hoc eſt paſſiones, ꝗ circa dictiones patientes uerſentur, nec ſuper uocales ponuntur, ſicuti alii accentus. Nam ἀπόστροφος dictionis defectum indicans, ſuper extremam conſonantem locatur. Ὑφὲν uero & ὑποδιαστολή dictionibus ſupponuntur: alterum quidem ut duas dictiones coniungat, quæ natura diuiſæ ſunt: alterum uero, ut male cohærentes diſcernat. Horum autem omnium ſumma in ſubiecta tabula deſcripta eſt.

προσωδίαι δέκα εἰς
τόνους
χρόνους
πνεύματα
πάθη
μακράν
βραχεῖαν
δασεῖαν
ψιλήν
ὀξεῖαν
βαρεῖαν
περισπωμένην
ἀπόστροφον
ὑφέν
ὑποδιαστολήν
τόποι τῶν τόνων
λήγουσα
παραλήγουσα
προπαραλήγουσα
ὀξεῖα
βαρεῖα
περισπωμένη
λήγουσαν
παραλήγουσαν
προπαραλήγουσαν

DE DECLINATIONE NOMINVM EX LINGVARVM VARIETATE.

NOminum declinationes ſunt quinq;: quattuor pariſyllabæ: quinta uero impariſyllaba: & hæ quidem ſimplices dicuntur, quando neq; ſynæreſim neq; craſin patiuntur.

PRima igitur declinatio eſt pariſyllaborum nominum maſculinorum tantum in, αο, & in, ης, deſinentium: ut ὁ αἰνέαο, ὁ χρύσης. Quorum genitiuus ob id quidem uarius eſt, quia uarii ſunt Linguaꝝ uſus. Hac de cauſa priuſquam ad nominum inflexionem ueniamus, de eo, deq; aliis caſibus nonnulla, quæ quidem obſeruatione digna nobis uiſa ſunt, præponenda cenſuimus. Atq; ut ordinem caſuum ſequamur, primum quidẽ ſciẽdum eſt, quod ad ſingularem Nominatiuum

Nominatiui ſing. uarietates. Vt Iones

attinet, Iones in nominibus in, αο, deſinentibus (niſi Dorica fuerint, ſicut eſt ὁ λάαο, τοῦ λάα, & ὁ ἀλδύαο, τοῦ ἀλδύα) uertere, α, in, η, ac dicere ὁ ἑρμείης, ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμείαο. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο. ἔρχεται ἑρμείης. Dores uero contrarium facientes in no-

Vt Dores

minibus in, ης, deſinẽtibus uertere, η, in, α, productum, & dicere ὁ χρύσας. ἀντὶ τοῦ χρύσης, & ὁ κρονίδας, ἀντὶ τοῦ κρονίδης. Θεόκριτος ἐν πτολεμαίῳ, ὅτι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in, αο, aut in, ης, deſinens, apud Poëtas

Vt Aeoles Bœotii Theſſali

in, α, ad ſimilitudinem uocatiui terminatur, ἔθει αἰολικῷ, βοιωτικῷ, καὶ θεσσαλικῷ: ut ὁ αἰχύτα, ἀντὶ τοῦ ἀρχύτας. ὁ θυέστα, ἀντὶ τοῦ θυέστης. Sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτωσιν eſſe, hoc eſt uocatiuum ꝑ nominatiuo poni, quorum opinioni Priſcianus noſter adſtipulatur, qui ubi de conſtructione ſcribit, ſic inquit: Antiquis quoq; mos eſt, nominatiuos pro uocatiuis ꝓferre. Homerus ἰλιάδος γ. ἠέλιος ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς, καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις. quem ſecutus Vergilius in undecimo.

Corniger heſperidum fluuius regnator aquarum,

fluuius pro fluuie dixit. Macedones autem & Theſſali ẽ contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre ſolebant. Home. ἰλιάδ. α. μάλιστα δὲ μητίετα ζεύς. hic uocatiuus pro nominatiuo, μητίετα pro μητιέτης. Vnde Romani frequentiſſime huiuſcemodi nomina, & maxime appellatiua ꝑ uocatiuum græcum, etiã pro ſuo nominatiuo ꝓferunt: ut ſophiſta, cithariſta. Perſius tamen indubitanter ꝑ nominatiuo poſuit.

Cenſorem'ue tuum, uel quod trabeate ſalutas.

trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priſcianus.

Vt Dores.

ἡ γενική. τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς.

Genitiui ſing. uarietates.

Nam δωριεῖς in huiuſmodi nominibus, αο, cõmnniter definentibus, ſiue ex conuerſione, η, in, α, ἔτει δωρικῶ, abiecto, σ, faciunt genitiuum: ut ὁ κρονίδας, τοῦ κρονίδα, ἀπὸ τοῦ κρονίδης, κρονίδου, ὁ φιλώνδας, τοῦ φιλώνδα. Θεοκρ. ἐν νομεῦσι, εἰπέ μοι ὦ κορύδων, τίνος αἱ βόες, ἦ ῥα φιλώνδα. ἀντὶ τοῦ φιλώνδου. Sic igitur ὁ ἑρμείας, τοῦ ἑρμεία. Cui ſi addatur o, μικρόν, fit ἑρμείαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς: ſicut βορέας βορέα, βορέαο. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, αἶμφω ἐπὶ θρήϊκι τόθεν βορέαο κατοῖξ ἔρχεται.

Vt Aeoles & Bœotii

Vt Iones

Mutatis uero, α, in, ε, & o, in, ω, μέγα, fit ἑρμείεω ἰωνικῶς cũ accẽtu acuto in antepenultima, quanq̃ extrema ſit natura longa. Quoniá genitiui δὲ τοῦ, εω, ἰωνικῶς, ſi à cõmunibus genitiuis Grauitonis ſint, acuunt antepenultimam: ut ἀργέστης, ἀργέστου, ἀργέστεω: ni forte ſyncopam patiãtur: ut βορέαο βορέεω, βορέω ποιητικῶς. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, νόσφι νότου, βορέωτε καὶ ἀργέστεω, ζεφύρου τε. Si uero à circumflexis genitiuis ſint, παροξύνονται: ut αὐλητὴς, αὐλητοῦ. αὐλητέω.

Atten.

Datiui ſingn. uarietates.

Ἡ δοτική. τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ, α, εἰς, η, ſicut in nominatiuo. Καλλίμαχος, οὐ πάγος ἑρμείῃ κυλλήνιος, οὐ διὶ κρήτη. Dores uero è contrario in nominibus deſinentibus in, ης, κοινῶς, uertunt, η, in, α, ſicut in nominatiuo: ut ὁ αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ αἰακίδης, τῷ αἰακίδᾳ. Θεοκρ. ἐν πτολεμαίῳ, ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν ἀχιλῆα αἰακίδᾳ πηλῆϊ, ἀντὶ τοῦ αἰακίδῃ, ἰῶτα tamen ubiq; ſubſcripto.

Atten.

Datiuus. ι. finalem appetit.

Quoniam omnis datiuus ſingularis aut in, ι, ἐκφωνούμενον, hoc eſt prolatum, deſinit: ut τῷ αἴαντι: aut in, ι, non ꝓlatum, ſicut eſt in diphthongis, τῶι ἀρχύται, τῆι ἀρετῆι, τῶι λόγωι. Sic enim ueteres præpoſitiuis uocalibus in diphthongis etiá impropriis, ι, adſcribere ſolebant. Nunc uero in tribus impropriis, hoc eſt, ᾳ, ῃ, ῳ, uſus obtinuit ut, ι, ſubſcribatur, quod ideo quidem factum eſt, ut lectio fieret clarior. Excipiuntur autem nomina in, υς, deſinentia, quæ per abiectionem τοῦ, σ, inflectũtur: ut ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ. ὁ ἀπφῦς, τοῦ ἀπφῦ, τῷ ἀπφῦ. & ſimilia, quorum datiuus omnino reſpuit, ι, quoniam nulla inuenitur dictio, quæ in, υι, diphthongum deſinat. Quinetiá Aeoles datiuis in, ω, deſinentibus, ι, non adſcribunt. Datiuus uero dualis cum ſemper in diphthongum, ſiue propriam, ſiue impropriam exeat, ι, non ꝓlatũ ſemper habet: ut τοῖν ἑρμείαιν. τοῖν αἰάντοιν. τοῖν μονέλεων. At datiuus pluralis aut in, ι, prolatum deſinit: ut τοῖς αἴασι, ταῖς γυναιξί: aut non prolatum: ut τοῖς ἑρμείαις, τοῖς λόγοις, τοῖς μονέλεως.

Nulla dictio deſinit in. υι.

Accuſatiui ſing. uarietates.

Ἡ αἰτιατική. τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείην ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ, α, εἰς, η, ut ſupra. Ἰλιάδος ω. ἀλλ᾽ οὐχ ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε. καὶ ἑρμείεα ſicut ξέρξην, ξέρξεα. Diſſoluũt enim Iones, η, in, εα, & abiiciunt, ν, Nam, ν,

v. Abiectiuum.

ἀποβλητικὸν ἐστι τοῦ, ν, hoc eſt abiectiuum, niſi à declinatione ſit: ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. & ἔτυψα, ἔτυψαν. Herodotus hiſtoriarum. vii. ἀπολέξασθαι δὲ βασιλεῖα, πέρσησι δαρεῖος ξέρξεα ὥρμα το στρατεύεσθαι. Sic δὲ σπότην δεσπότεα, & ſimilia. Dores uero in nominibus, in, ης, uertentes, η, in, α, ſicut in aliis caſibus, τὸν κρονίδαν dicunt. Θεοκρ. ἐν ἐπιθαλα μίῳ ἑλένης. μοῦνος ἐν ἀμιθέοις κρονίδαν δία πενθερὸν ἑξεῖς.

Vocatiui ſing. uarietates.

Ἡ κλητικὴ. ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ἑρμεία ἀττικῶς. Nã Attici in omnibus numeris cuiuſuis declinationis, parẽ faciunt uocatiuum nominatiuo. Hoc etiã annotãdum eſt, nomina pariſyllaba in, ης, deſinentia, facere uocatiuũ in, η, ut ὁ χρύσης, ὦ χρύση. Annotãtur ὁ λάχνης, ὦ λάχνα. ὁ πυραίχμης, ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μοναίχμης, ὦ μοναίχμα, quæ hãc regulã nõ ſequuntur. Etiam in, της, deſinẽtia pariſyllaba, in, α, correptum faciunt uocatiuum: ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Excipiuntur, ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθηρσίτης, ὦ φιλοθηρσίτη. Etiã in, της, Poetica: ut ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα. Ἰλιάδ. α. τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα. Nomina quoq; gentilia in, ης, deſinentia, in, α, faciunt uocatiuũ: ut ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadẽ fuerint ꝓpria, in, η, faciunt uocatiuum: ut ὦ πέρση. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ νήπιε πέρση ἔργα. Etiam cõpoſita à τρίβω, πωλῶ, μετρῶ: ut ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα.

Genitiui plur. uarietates.

Ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν. τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, τροπῇ τοῦ, ω, εἰς, α, μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. ἀρωγὸς τῆς αἴαντος γενεᾶς χθονίων ἀπ' ἐρεχθειδᾶν ἔχων στοναχάς, καὶ αἴνχυδον ἔργον ἀτρειδᾶν τῷ ἄρχει. Et Pindarus ἐν πυθίοις. καὶ μὰν ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι ὄχθαις ὑπὸ ταϋγέτου ναίοντες αἰεί. Et ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς ἀπὸ τοῦ ἑρμειῶν, κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ, α, ſicut ἑταιράων ἀπὸ τοῦ ἑταιρῶν. Ὀδυσ. β. οὐ γάρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἑταιράων. Et ἑρμειέων ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειάων, τροπῇ τοῦ, α, εἰς, ε, ὡς περσέων, ἀπὸ τοῦ περσάων. Herodotus tertio hiſtoriarũ. εἰ γάρ τινες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπιστέαται. Poſſunt & ſingula à ſingulis genitiuis ſingularibus deduci: hoc eſt ἀπὸ τοῦ ἑρμείου, τῶν ἑρμειῶν, ἀπὸ τοῦ ἑρμεία, τῶν ἑρμειᾶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμείαο, τῶν ἑρμειάων. καὶ ἀπὸ τοῦ ἑρμείεω, τῶν ἑρμειέων.

Datiui plur. uarietates.

Ἡ δοτικὴ. τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Vbi animaduertendum eſt, omnem datiuum pluralem in, σ, deſinentem κοινῶς, aſſumere, ι, κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει ἀττικῷ, δωρικῷ, καὶ ἰωνικῷ. ut ἀτρείδαις, ἀτρείδαισι. μούσαις, μούσαισι. λόγοις λόγοισι. Ὀδυσ. α.

Atteſt. De Dtõ plur. ut Iones.

αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. At Iones in his quæ

habent,αι,diphthongon,ſiue in,σ,deſinant,ſiue in,ι,κατὰ προσχηματισμὸν etiam,α,in,η,uertere conſueuerunt: ſicq; ex diphthongo ꝓpria fit impropria: ut Ἀτρείδαις, Ἀτρείδῃς, Ἀτρείδῃσι. παλάμαις, παλάμῃς, παλάμῃσι. Nam ſicut Atticorum eſt proprium uertere, ε, in, η, τῆς, ει, διφθόγγου: ut εἴδειν, ᾔδειν: ſic Ionum mutare, α, in, η, τῆς, αι, διφθόγγου. Sic Herodianus. Ἰλιάδ. β. ὅσσοι ἅμ' Ἀτρείδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. καὶ Ὀδυσσ. ε: Οἳ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες.

Atten. quid Herodianus.

Ἡ αἰτιατική. τοὺς ἑρμείας κοινῶς. Inuenias etiam huiuſmodi accuſatiuum pluralem & in, εας, deſinere: tanquam à ſingulari accuſatiuo Ionico κατὰ διάλυσιν. hoc eſt, τὸν δεσπότην δεσπότεα, καὶ προσθέσει τοῦ, σ, δεσπότεας. Herodotus primo hiſtoriarum, καὶ οὕτω οὔτε σὺ ἀλώσεαι ἀδικέων τοὺς δεσπότεας, οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσται. & alia.

Accuſatiui ſing. uarietates.

Παραδείγματα:

Ἑνικά. ὁ ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς, καὶ ἑρμείαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἑρμείεω ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείω ποιητικῶς. Τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς. Τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείεα ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείην. ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ὦ ἑρμείας ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ ἑρμεία. τοῖν ἑρμείαιν: ὦ ἑρμεία. Πληθυντικά. Οἱ ἑρμεῖαι. τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, καὶ ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ ἑρμειέων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείεας ἰωνικῶς. ὦ ἑρμεῖαι. Inuenitur tamen ſingularis numerus huiuſcemodi nominis uario modo apud Poetas ſcribi ſic. ὁ ἑρμέας, καὶ ἑρμείας, καὶ ἑρμῆς, καὶ ἑρμᾶς, τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, δωρικῶς. Θεοκρ. ἐν θύρσιδι.

ἦνθ' ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ δάφνι.

Et ſic de aliis caſibus κατ' ἀναλογίαν.

Ὁ κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς, καὶ κρονίδα δωρικῶς, καὶ κρονίδαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς, καὶ κρονίδω ποιητικῶς. Τῷ κρονίδῃ κοινῶς, καὶ κρονίδᾳ δωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς, καὶ κρονίδαν δωρικῶς, καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. ὦ κρονίδη κοινῶς, καὶ ὦ κρονίδης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ κρονίδα. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδα. Πληθυν. Οἱ κρονίδαι. Τῶν κρονιδῶν κοινῶς, καὶ κρονιδᾶν δωρικῶς, καὶ κρονιδάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονιδέων ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς, καὶ κρονίδῃς, καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς κρονίδας κοινῶς, καὶ κρονίδεας ἰωνικῶς. ὦ κρονίδαι.

DE SECVNDA DECLINATIONE PARISYL*laborum, ſecundum uarietate* Linguarum.

SEcunda declinatio eſt pariſyllaborum nominum in, α, ſiue in, η, deſinentium, generis tantum fœminini: quorũ genitiuus in, ας, uel in, ης, datiuus in, ᾳ, uel in, ῃ, diphthongos improprias deſinit. In, ν, uero accuſatiuus cum uocali nominatiui. In qua declinatione illud

Atten. de finalib. α, & η. in primis aduertendum eſt, in ſingulari nominatiuo quaſdam ex uocalibus, α, finalem, quaſdam, η, nonnullas utrunq; appetere. ε. quidem &, ι, α, ſibi uendicant: ut ῥέα, φιλία. υ. uero & ω, appetunt, η, δύνη, ζώνη. λ, & ο, μικρὸν utrunq; poſtulant: ναυσικάα, δανάη, χρόα, & ἀκοή. Eodem modo ex conſonantibus quædam appetunt, α, ut ζ. ξ. ψ. σ. ſimplex, ac duplex, & geminatum, λλ, ut φύξα, δόξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, δίκελλα. Ἕλλη tamen nomen proprium mulieris, & πέλλη, quod eſt urbis nomen, excipiuntur. Quædã præterea, η, ut, β, &, γ, & ſimplex. λ, ſiue per ſe, ſiue in alterius complexione conſonantis, &, μ, π, τ, φ, χ, ut θήβη, στέγη, αὐλή. Excipiuntur, παῦλα, & ἀνάπαυλα, ὁμίχλη, κίχλη, ζεύγλη, & ζεύγλα ſecundum ueteres, οἴμη, καλλιόπη, ἀρετή, νύμφη, τύχη. At, δ, θ, κ, ν, appetunt, α, &, η, ut λήδη, κνίδη, μαχαίρα, λήθη, ναυσικᾶ, πλοκή, χλαῖνα, τέχνη. Etiam in, ρα, deſinentia,

ρα ſiue unius ſint generis, ſiue trium, α, debent habere finalem: ut ἡμέρα, διφθέρα, περιστερά, φοβερά, σκιερά. Excipiuntur ἄσκρη, κόρη, κόῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, ἐφύρη, τερψιχόρη, κάθρη, ὀλυκρή, ἄγρη, ἴρη, αντισάρη.

Adiectiua quomodo A diectiua quoq; fœminini generis, quæ à nominibus maſculinis in ος, purum deſinentibus fiunt, α, finalem deſiderant: ut λόγιος, λογία. ἀνδρεῖος, ἀνδρεία. excipitur ὄγδοος, ὀγδόη. Si uero maſculina in, ος, nõ purum terminabuntur, fœminina oportebit in, η, deſinere: ut καλὸς, καλή. ταπεινὸς, ταπεινή. Excipiuntur quæ habent, ρ, ante, ος: ut ἡμέτε-

Augusta Latinum ρος, ἡμετέρα. ἄυγουστα uero ἀπὸ τοῦ ἄυγουστος. quia latinum eſt, η, in, α, correptum tranſtulit: nam ἀυγούστη dicendum fuerat. Sed Latini Aeolum more, η, in, α, correptum uertere conſueuerunt. Id quoq; &

νύμφα Iones faciunt. νύμφα enim dicunt pro νύμφη, Ἰλιάδος γ. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. καὶ ὀδυσσείας δ. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρμε κατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ. nam, φα, breuis eſt: quare in genitiuo, & datiuo ipſum α, in, η, reuertitur, αὐγούστης, αὐγούστῃ. & νύμφης, νύμφῃ. Cum uero αὐγούστα proprium eſt nomen, α, productum habet: idq; in obliquis ſeruat ἔθει δωρικῷ: ut ἀυγούστα, ἀυγούσταο. Nam Dorum eſt uertere

η. in. α. Dores η, in, α, productum: ut φιλομήλα, pro φιλομήλη. σελάνα pro σελήνη. Θεοκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἀλλὰ σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα pro ἀθήνη.

& κράνα pro κρήνη. & alia. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τὰν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν ἀθάνα. Et in eodem ὕμνῳ, ἐπὶ κράνᾳ ἑλικωνίδι καλὰ ῥέοισα & alia. Iones uero contra in huiuſmodi nominibus, α, productum in, η, uertunt, niſi Dorica fuerint: ut ἱστορίη, ἱστορίης, ἱστορίῃ. pro ἱστορία, ἱστορίας. Herodotus ipſo ſtatim hiſtoriarum initio. ἡροδότου ἁλικαρνασσῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. ἡμέρη pro ἡμέρα idem in eodem. ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε. ἀθηναίη pro ἀθηναία. ὀδυσσείας ξ. τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκεν διὸς ἐκγεγαυῖα μείζονα.

DE GENITIVO SINGVLARI.

In genitiuo ſingulari, annotandum eſt ſola nomina in, α, purum necnon in, δα, in, θα, & in, ρα, deſinentia, ſeruare, α, in genitiuo & datiuo κοινῶς: ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. σιμαίθα, σιμαίθας, σιμαίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. ἀθηνᾶ uero & ναυσικᾶ, & μνᾶ, quæ κατὰ πάθος fiunt, licet in nullam dictarum deſinant terminationum, α, tamen in genitiuo ſeruant & datiuo: ſicut eoꝝ pfecta quæ in, α, purum exeunt: hoc eſt ἀθηνάα, ναυσικάα, & μνάα. Eſt enim ἀθήνη, unde ἀθηναία: ſicut à σελήνη σεληναία. abiecto uero, ι, ἀθηνάα, καὶ κράσει ἀθηνᾶ: ſicut μναία, μνάα, μνᾶ. Iccirco extremam producunt, & circumflectuntur. Declinantur autem ſicut dictum eſt, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾷ. & μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ. Cætera uero omnia uertunt, α, in, η, ut μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ.

α. δα. θα. ρα.

ἀθηνᾶ. ἀθηνᾶς ita ναυσικᾶ.

DE DATIVO SINGVLARI.

Aduertẽdum eſt, huius declinatiõis datiuũ ſingularẽ apud poetas metri gratia pati μεταπλασμόν: ut ὑσμῖνι διὰ τοῦ, ι, ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ διὰ τῆς, η, διφθόγγου. Et ἀλκί, ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ, & ſimilia. ἀλκὶ tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκὸς deduci poteſt: ſicut πλακὶ ἀπὸ πλάξ, τοῦ πλακός. Patitur etiã προσχηματισμὸν τῆς φι, συλλαβῆς: ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. Quæ figura etiam in aliis caſibus tam ſingularis numeri quàm pluralis, apud Poetas frequentiſſimo habetur in uſu: nec ſolum in hac ſecunda declinatione, ſed in aliis. In pronominibus etiam & aduerbiis, nec diſcernuntur caſus, niſi ex orationis ſententia: quoniam nulla datur horum certa formatio. Quorum omnium hæc ſint exempla.

Atten. ι. pro, η.

Atten. φι. addititium In omnib. fere caſib.

In ntõ ſecundæ declinationis. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δὲ ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός. In gtõ. ὀδυσ. ε. ὄρνυτ' ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐνῆς, καὶ Ἰλιάδ. β. ἦ ῥα καὶ ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. In datiuo. ὀδυσ. ε. πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρᾳ. In actõ. Ἰλιάδ. ω. ἠύτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών, ἀντὶ τοῦ μετ' ἀγέλην. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις μή δ' ἀναβάλ

λέσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔνηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔνην. In uocatiuo. οὐρανίαφι φίλη, ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη In datiuo plurali. ὀδυσ. ε. πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. Sic Euſtathius. Nã πρὸς præpoſitio datiuo iuncta, inhærentiam quandã ſignificat, quæ cõſtructio in ſequenti uerſu explicite poſita eſt, uidelicet, ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. In accuſatiuo plurali. ἰλιάδ. ν. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας ἀχαιούς. ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτὰς ναῦς. In genitiuo ſingulari tertiæ declinationis. ὀδυσ. ω. ὡς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. καὶ ἰλιάδ. κ. αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In datiuo ſingulari. ὀδυσ. γ. νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἰκρίῳ. In gtenitiuo plurali. ὀδυσ. ξ. τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. In datiuo plurali. ὀδυσ. ε. οὐδέποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρπιντο. ἀντὶ τῆς δακρύοις. In accuſatiuo. ὀδυσ. π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφι χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀστᾶ. In genitiuo ſingulari quintæ declinationis. ἰλιάδ. ι. ἔκλυον ἐξ ἐρέβεσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. In genitiuo plurali. ὀδυσ. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. καὶ ἰλιάδ. μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. In datiuo. ἰλιάδ. ε. εὗρε δὲ τόν γε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. In accuſatiuo. ἰλιάδ. β. ἰδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα. In pronominibus. ἰλιάδ. λ. τῆλε δ' χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ. In datiuo plurali. ἰλιάδ. μ. εἴπερ γάρ χ' εὕρῃσι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς. In aduerbiis. ὀδυσ. χ. κτήματ' ὁπόσσα τοί ἐστι, τά τ' ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι. ἀντὶ τοῦ ἔκτοσθι, τουτέστι, ἔξω τῶν θυρῶν. In quibus enumerandis paulo curioſior fui quod ſciebam eſſe pleroſq;, qui terminationem huiuſmodi contenderent, in datiuis tantum, uel paucis admodum caſibus uſurpatam.

Dualis numerus nihil uariat.

Genitiuus pluralis. uariet.

Genitiuus pluralis quadrifariã uariatur: ſicut & genitiuus pluralis primæ declinatiõis, in, ων, κοινῶς: ut ἡμερῶν. in, ᾶν, δωρικῶς: ut ἡμερᾶν. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τὸ δ' ὡς ἀλέκτρινον ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. pro ἀμαρῶν, accẽtu circũflexo ſup extremã, etiã ſi genitiuus cõmunis acutũ habeat in penultima: ut κυανέων, κυανεᾶν. ἀμφοτέρων, ἀμφοτερᾶν, & ſic de aliis. In, αων, βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς: ut ἀθηνάων. ἰλιάδ. ζ. Ἡ δ' ὅτε μυχάων ἀθηνάων ἕνεκα πολλὰ pro μυχᾶν, ἀθηνᾶν. Et in, εων, ἰωνικῶς, ut ἡμερέων.

Herodotus hiſtoriarum libro primo, Τούτων τῶν ἀπασέων ἡμερέων τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα: pro ἡμερῶν.

DE DATIVO PLVRALI.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quæ & datiuus pluralis primæ, hoc eſt προσχηματισμὸν τοῦ, ι, ἔθει ἰωνικῷ, ἀττικῷ καὶ δωρικῷ: ut πύλαις, πύλῃς, πύλῃσι. ſicut ἀσύδαις, ἀσύδῃς, ἀσύδῃσι. Herodotus hiſtoriarum lib. I. δυρέω δὲ καὶ δενῶν ἐδόκεε εἶναι τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. Cæteri uero caſus cõmunem ſequuntur inflexioné.

Παραδείγματα.

Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα κοινῶς. Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη ἰωνικῶς. Δυϊκά. τὰ ἡμέρα. ταῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα. Πλη. αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς, καὶ ἡμερᾶν δωρικῶς, καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερέων ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις κοινῶς, καὶ ἡμέρῃς, καὶ ἡμέρῃσι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὦ ἡμέραι. Ἑνικῶς

Ἡ κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὦ κρήνη. κοινῶς.

Ἡ κράνα. τῆς κράνας. τῇ κράνᾳ. τὴν κράναν. ὦ κράνα. δωρικῶς.

DE TERTIA DECLINATIONE PARISYLLABORVM.

Tertia declinatio pariſyllaborum nominum eſt tam maſculinorum quam fœmininorum, cõmunium & promiſcuorum in, ος, deſinentium, & neutrorum in, ον. Quorum genitiuus deſinit in, ου, κοινῶς, in οιο, ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, & in, ω, δωρικῶς. Datiuus autem in ῳ, diphthongon impropriam. Accuſatiuus in, ν, cum uocali nominatiui. De qua declinatione, præter ea quæ in Libro primo dicta ſunt, aliqua omnino & hic ſunt annotanda. Sciendum eſt igitur, complura inueniri nomina, quæ in ſingulari numero aut ſunt maſculini generis aut fœminini: in plurali uero neutri: ut ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ὁ θάχηλος, τὰ θάχηλα. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά. ὁ σαθμὸς. τὰ σαθμά. ὁ δεσμὸς, τὰ δεσμά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα, ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. quorum exempla apud Poetas paſſim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinationem: ut τὸ δένδρον, τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον, καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. Hæc enim in nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum in uſu ſunt. Τὰ δένδρεα uero quidam uolunt non ἀπὸ τοῦ δένδρεος, ſed ἀπὸ τοῦ δένδρεον fieri.

Maſc. ſing. Neutra pl.

Dupl. decl.

δένδρεα

DE GENITIVO SING.

Etiam aduertendum eſt, Atticos, & Iones, & Theſſalos genitiuum

Gen. in. οιο. ſingularem per, οιο, enuntiare, τροπῇ τῆς, ου, διφθόγγου εἰς τὴν, οι, καὶ προσθέσει τοῦ, ο, μικροῦ: ut ὁ δόμος, τοῦ δόμου, δόμοιο. ὀδυσσείας α. κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο. Dores uero abiicientes, υ, τῆς

Gen. in. ω. διφθόγγου, ου, ac uertentes, ο, μικρὸν in, ω, μέγα, enuntiare τοῦ καλῶ, nec ſubſcribere, ι, θεό. καὶ μὰν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται ἐς τε τὰ φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου.

DE DATIVO SING.

Dat. in. ι. Datiuus uero ſingularis in quibuſdã nominibus diuerſorum generũ, μεταπλασμὸν patitur διὰ τοῦ, ι, ut τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπτάγι, ἀντὶ τοῦ πολυπτάγῳ. τῇ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λίτι, ἀντὶ τοῦ λίτῳ. Quare illud etiã Home-

λιπ' ἐλαίῳ. ri, λιπ' ἐλαίῳ, datiui caſus eſt. Patitur etiã ἀποκοπὴν καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. ὀδυσσ. γ. αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσεν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ.

DE ACCVSATIVO SING.

Acc. in. α. Accuſatiuum quoq; ſingularem apud Poetas ſcito μεταπλασμὸν pati. λῖτα enim dicunt ἀντὶ τοῦ λιτόν. ἰλιάδος θ. ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. ubi mutata litteratura, accentus quoq; mutatus eſt, & locus eius.

DE GENITIVO ET DATIVO DVALI.

Gen. in. οιιν In duali uero ὤμοιιν inuenitur pro ὤμοιν. & ποδοῖιν pro ποδοῖν, & alia eiuſmodi infinita, κατ' ἐπέκτασιν τοῦ, ι, ἔθει ἰωνικῷ.

DE DATIVO PLVRALI.

Paſſio Genitiui. Pluralem etiã datiuum pati manifeſtum eſt, nõ ſolum προσχηματισμὸν τοῦ, ι, ſicut in aliis declinationibus: ut λόγοισι νόμοισι, ſed etiam μεταπλασμόν: ut ἄστρασι, pro ἄστροις, & ἔγκασι pro ἐγκάτοις, & πρόβασι

Atten. τοῖσδεσι. pro προβάτοις, & πέταλσι pro πετάλοις. τοῖσδεσι uero pro τοῖς. & σχηματισμὸν τοῦ, ι, patitur, ἔθει ἰωνικῷ, & ἐπέκτασιν τοῦ δε. Nec uaria-

De iis Latini lib. ix. tur accentus, licet in antepenultima (contra ſuã naturam) circũflectatur. Quod ſane factum eſt (ut inquit Euſtathius ὀδυσσ. φ.) ne τοῖς datiuus pluralis ſuã prorſus amittat ꝓprietatem. ὀδυσσ. β. ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. Poſſunt etiã duæ eſſe appoſitiones, δε, ſcilicet & σι, quandoquidẽ apud Homerum τοῖσδε inuenitur

τοῖσδε. abſq; σι. ὀδυσσείας ξ. ἔσθιε δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. Nam ὁ articulus præpoſitiuus aſſumens, δε, coniunctionem, uim habet pronominis demonſtratiui οὗτος.

DE ACCVSAT. PLVR.

Accu. plu. in. ως. Accuſatiuum etiam pluralem in, ους, communiter deſinentẽ, ſciendũ eſt per, ως, enuntiari δωρικῶς. τὼς λόγως, pro τοὺς λόγους. τὼς ἀμπέλως,

pro τὰς ἀμπέλους. Dores enim abiicientes, υ, τῆς, ου, διφθόγγου, uertunt ο, μικρὸν in, ω, μέγα. Θεοκρ. ἐν ὀδυπόροις, μὴ μὰν λαβάσει ὀὲ τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἁ βαί. & rursus, καὶ γὰρ ἐγὼν μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ φιλώνδα. Vbi aduertendum eſt ſyllabam corripi, uel eſſe potius ἀμφίμακρον. In quibuſdã tamen codicibus inuenimus huiuſmodi accuſatiuos per, ο, μικρὸν, ἀμπέλος, & κανθάρος, ſubtracto ſcilicet, υ, ex, ου, diphthongo δωρικῶς: ſicut νάσος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσι: hoc eſt, Vbi beatorum inſulas oceaneæ auræ circumflant: quod magis quidem conſentaneum uidetur. | Accu. plu. in. ος.

Παράδειγμα uariarum Linguarum.

ὁ λόγος, τοῦ λόγου κοινῶς, καὶ λόγοιο ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς, καὶ λόγω δωρικῶς. τῷ λόγῳ, τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Δυϊκῶς. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν κοινῶς, καὶ λογοῖιν ἰωνικῶς. ὦ λόγω. Πληθ. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς. τοὺς λόγους κοινῶς, καὶ λόγως, καὶ λόγος δωρικῶς. ὦ λόγοι. & alia huiuſmodi nomina κατ' ἀναλογίαν uariabis.

DE QVARTA DECLINATIONE PARISYLLABORUM, quæ Attica eſt.

Qvarta declinatio eſt Atticorũ nominum pariſyllaborũ maſculini generis, & fœminini, ac cõmunis in, ως, & neutrorum in ων, διὰ τοῦ ω, μεγάλου. Quorũ genitiuus & datiuus in, ω, deſinunt: accuſatiuus uero in, ν, cum uocali nominatiui. Sed quoniã cõmunem ordinem declinationum mutauimus, Theodorũ Gazam imitati, ſcire uelim, ut antea dictũ, hoc nõ temere factũ eſſe. Nã nomina in, ος, deſinentia maſculini generis & fœminini, & in, ον, neutri; quæ ſecundum alios in ordine ſimpliciũ declinationũ quartum tenẽt locum, Attici referunt ad ꝓpriam declinationẽ, quæ eſt in, ως, & in, ων, p ω, magnum ſicut dictum eſt: ut ὁ πηλὸς κοινῶς, ὁ πηλὼς ἀττικῶς, τὸ χρέον κοινῶς, τὸ χρέων ἀττικῶς, o, paruo in, ω, magnũ mutato; quæ cũ à cõmuni declinatione pẽdeat, poſt ipſam merito locãda eſt. Vbi aduertendum eſt, ꝙ cum ꝓprium ſit Atticorũ in huiuſmodi nominibus uertere, non ſolum ο, μικρὸν in, ω, μέγα, ſed etiam, α, finalem in plurali numero neutrorum nominum, euenit ut omnes caſus cuiuſuis generis & numeri, in, ω, μέγα deſinãt: ſiue ſolum, ſiue in diphthongo, nulla mutata conſonante. Si enim in diphthõgo cõmuni fuerit, υ, omnino abiicitur: ſi uero, ι, ſeruatur. & ſic ex, ω, &, ι, fit diphthõgus impropria, quod quinꝙ

accidit caſibus, hoc eſt datiuo ſingulari, duali & plurali, & nominatiuo plurali, & uocatiuo maſculini generis, & fœminini & communis.

De penultima. Corripiunt etiam penultimam, quæ ſi fuerit, α, productum, uertunt in, ε, ut, ναὸς, νεὼς. λαὸς, λεώς. πρωτεσίλαος, πρωτεσίλεως. Si uero correptum, nequaquam. Non enim ab eo quod eſt οἰνόμαος, οἰνομάου

οἰνόμαος. fit οἰνόμεως, οἰνόμεω ἀττικῶς, quandoquidem penultima, α, ſcilicet breuis eſt, & ſic de ſimilibus. Eundem quoq; accentum ſeruant, ac in eadem ſyllaba, etſi mutata ſit quantitas ſyllabæ. Attici enim cõmunes accentuum regulas non omnino ſequuntur, nam ultima exiſtente longa, acuunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, ſi in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus diligenter ſeruatis, facile poterimus unumquodq; nomen tertiæ declinationis ad Atticam formam reducere. Exempli gratia.

ὁ Νικόλαος κοινῶς, ὁ νικόλεως ἀττικῶς. τοῦ νικολάου κοινῶς, τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς. τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς. ὦ νικόλεως ἀττικῶς. Vocatiuus enim, ut ſæpe dictũ, in omni numero ſimilis eſt nominatiuo Atticorum more. Δυϊκά. τὼ νικολάω κοινῶς, τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεῳν ἀττικῶς. ὦ νικολάω κοινῶς, ὦ νικόλεω ἀττικῶς. Πλη. οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς. τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικόλεως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς.

Annotantur quædam quæ à ſupradictis deuiant, uidelicet κάλος, κάλως, καὶ ταλὸς, ταλώς. in his enim, α, remanet immutabilis, quod factum puto, quoniam nõ deſinunt in, ος, purum: ſicut λαὸς, & ναὸς, & ſimilia. ὀρφὸς uero mutato accentu ὀρφῶς facit, & λαγὸς, λαγῶς. Quædam etiam inueniuntur apud Poetas, quæ in genitiuo ſingula-

ταλαῶ ταλαῶο. &c. ri gratia metri aſſumunt ο, μικρὸν, ut ταλαῶ, ταλαῶο. μίνω, μίνωο. πετεῶ, πετεῶο. Ἰλιάδος β. τῶν δ᾽ αὖθ᾽ ἡγεμόνευ᾽ υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς. ταλαῶο uero quidam uolunt eſſe ἐκ τοῦ ταλαοῖο, ἀποβολῇ τοῦ, ο, τῆς διφθόγγου εἰς, ω, μέγα. ideo cenſuerunt, ι, eſſe ſubſcribendũ ταλαῷο.

Sunt & pauca quædam fœminina propria urbium nomina: ut Ἀῶς, τλῶς, ἐρῶς, κῶς, quæ amoto, σ, Attice declinantur. δὼς, uero, quoniam nec proprium eſt, nec circumflexum, ſolum indeclinabile exiſtit: ſignificat autem dationem. Heſiodus ἐν ἔργοις, δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. Quattuor etiam annotantur, quæ abſq;, ν, accuſatiuum ſingularem faciunt: hoc eſt, ἄθως, ἄθω. κῶς, κῶ. τέως, τέω. λαγῶς, λαγῶ. Quidam addunt ἕως, ἕω.

De quinta

DE QVINTA DECLINATIONE IMPARISYLLABORVM.

QVinta declinatio eſt omnium Impariſyllaborum nominum maſculinorum, fœmininorum, neutrorum & promiſcuorum, differẽtes terminationes habentium. Quorum genitiuus deſinit in, ος. datiuus in, ι. accuſatiuus in, α, Sed quoniam huius quintæ declinationis multæ, ac uariæ ſunt terminationes, tam in maſculinis q̃ in fœmininis, & in aliis, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionem neceſſaria ſunt. Non tamen generales regulas uniuſcuiuſq; terminationis ponere intendimus, ſicut Herodianus fecit, & qui eum ſecuti ſunt: ne ob regularũ inculcationem faſtidio rudes lectores afficiantur, ſed ea duntaxat, ſine quibus non facile intelligi poſſit quomodo unumquodq; nomen ſit declinãdum. Sequemur tamen eorũ ordinem in ipſis nominibus uariandis, per genera omnia ac terminationes. Et primum de maſculinis dicendum eſt.

MASCVLINA.

Quorum finales litteræ, ſiue elementa, quinq; ſunt, ν, ξ, ρ, σ, ψ. Omne enim maſculinum græce declinatum in aliquam harum deſinit coſonantem: ut δίων, φοίνιξ, νέστωρ, αἴας. ἄραψ. ἄστρουβαλ uero & βάγκαλ, & ſimilia barbara ſunt. At ἰακὼβ, δανιὴλ, ἀδὰμ, ἀβραὰμ, Hebræa. reduci tamen ad græcam declinationem poſſunt: ut ἰάκωβος, ἰακώβου. δανιῆλος, δανιήλου ἄδαμος, ἀδάμου. ἄβραμος, ἀβράμου. Ex uocalibus uero nulla eſt, in quam maſculinum nomen deſinat. τοιόσδε enim ἀντὶ τοῦ τοιὸς, & τοσόσδε ἀντὶ τοῦ τοσὸς, & οὑτοσὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος, & ſimilia, κατ' ἐπέκτασιν facta ſunt. At νεφεληγερέτα ζεὺς, & ἱππότα νέστωρ, & ſimilia, ut quibuſdam placet, μεταπλασμός eſt, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης & ἱππότης. Alii tamen uolunt ἀντίπτωσιν eſſe, id eſt, uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione dictum eſt. Ex dictis igitur coñſonantibus quattuor ſunt impariſyllaborum nominum finales: hoc hoc eſt, ν, ξ, ρ, ψ. quæ in, ος, mittunt genitiuum: ut δίων, δίωνος, κήρυξ, κήρυκος. νέστωρ, νέστορος. πέλοψ, πέλοπος. σ. uero cõmunis eſt terminatio & pariſyllaborum, & impariſyllaborum. Pariſyllaba enim in, ου, mittunt genitiuum: ut αἰνείας, αἰνείου. σοφὸς, σοφοῦ. Impariſyllaba uero, ut dictum eſt, in ος, habent genitiuum: ut μίνως, μίνωος. στάχυς, στάχυος. Σωκράτους uero & δημοσθένους, & ſimilia, genitiui ſunt κατὰ συναίρεσιν. Deſinentia in, σ, ante ipſam omnes uocales habere poſſunt præter, ε, ut ἀρχίας, χρύσης, μάντις, καλὸς, ταχὺς, ἥρως. E, tamen inuenitur ante, σ, non quidem

Hebræa ad declinationem perducuntur.

Ante. σ. Vocales oẽs præter. ε.

ſolum,ſed cum, ι, aut, υ, in diphthongo:ut χαρίεις, βασιλεύς. Sunt & quæ in, ους, deſinũt:ut μελάμπους, δίπους. unũ in, αις:ut παῖς, παιδὸς κατὰ συναίρεσιν. De quibus dicendum eſt,& primum de nominibus in, ας, deſinentibus cum duplicem habeant declinationem, pariſyllabam & impariſyllabam,ſintq́; uariatu faciliora. Propterea & ueteres Grámatici,& iuniores ab eis initiũ ſũpſerũt.

PARISYLLABA IN ΑΣ, TERMINATA.

Pariſyllaba igitur in, ας, primæ ſunt declinationis, & genitiuũ habent partim in, ου, partim in, α, Quæcunq; enim in, ας, purum deſinunt polyſyllaba, habentia, ι, in penultima:ut νικίας, λυσίας: uel ε, ut ἀγέας, πυγέας:uel ει, diphthongum:ut αἰνείας, ἑρμείας: uel υ, ut μαρσύας:& quæcunq; in, ρας, deſinunt, habẽtia ο, μικρὸν in penultima, ut ξεναγόρας:in, ου, mittunt genitiuum. Si uero aliquod horũ in, α, genitiuum habuerit, Dorica erit declinatio: ut πυθαγόρας, πυθαγόρα. Nã ſunt quæ abiecto, σ, in, α, ſolum faciunt genitiuum.

Genitiuus ꝑ abiectionẽ. τοῦ. σ.

quæ quidẽ etſi Dorica ſunt, eorũ tamen uſus cõmuni linguæ frequentiſſimus eſt: ut ὁ σουίδας, τοῦ σουίδα. ὁ λάας, τοῦ λάα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα. Sed cũ multa ſint & uaria, opus eſt ut ꝑ litterarũ ordinẽ accuratiſſime ea ꝑcurramus, diſcernamusq́; ab iis quæ impariſyllaba ſunt.

ας. monoſyllaba.

Nomina igitur in, ας, deſinentia monoſyllaba pauca ſunt, acuuntur autem aut circumflectuntur,& partim ſunt pariſyllaba, & declinantur ꝑ abiectionem τοῦ, σ, Et partim impariſyllaba,& ea declinantur per, ντ, Sunt enim pariſyllaba hæc, ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς, τοῦ πᾶ, diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατὴρ. ὁ φᾶς, τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς, τοῦ θᾶ.

Impariſyll.

Impariſyllaba hæc, ὁ κρᾶς, τοῦ κρατὸς, per, τ, ſolum. ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, trium generum, genitiuum habens ὀξύτονον. ζᾶς uero ζάντος, & φθᾶς. φθάντος. cum participii ſumpſerint terminationem, accentum quoq; in genitiuo ad eius ſimilitudinem ſeruauerunt:ut ςᾶς, ςάντος.

ας. polyſyl.

Deſinentia in, ας, polyſyllaba circumflexa, quæ ſint pariſyllaba, in, α, mittunt genitiuum:ut θωμᾶς, θωμᾶ. κοσμᾶς, κοσμᾶ. μηνᾶς, μηνᾶ.

Impariſyll.

Impariſyllaba uero in, τος, faciunt genitiuum:ut πλεκᾶς, πλεκάντος. Inueniuntur quædam Ionica, quæ in, δος, mittunt genitiuum: βιττᾶς, βιττάδος, κυρᾶς, κυράδος.

βας

Etiam deſinentia in, βας, ante, β, aliam conſonantem habentia, dummodo non ſit, ρ, in, α, faciunt genitiuum: ut ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. His ſimilia ſunt ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. ὁ βονέβας, τοῦ βονέβα. ὁ ἀννίβας, τοῦ ἀννίβα.

γας

Etiam in, γας, deſinentia diſſyllaba ſolum propria:ut ὁ μίγας, τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ὁ μέγας, τοῦ μέγα.

quod extremam producit. Excipitur σάλγας quod σάλγαντος facit.
At ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου heteroclitum eſt, & adiectiuum. μέγας enim quintæ declinationis μέγαος facit: ſicut λάας λάαος, & extremam habet correptam. At μεγάλος, μεγάλου παροξύτονον tertiæ declinationis eſt pariſyllaborum, & adiectiuum. μέγαλλος enim προπαροξύτονον, & p geminum, λλ. proprium eſt nomen κατὰ τοὺς παλαιούς. hæc Euſtathius ἐν τῷ σ. τῆς ἰλιάδος. Etiam polyſyllaba: ut ὁ σατύρας, τοῦ σατύρα. ὁ ϛροάγας, τοῦ ϛροάγα. Excipitur ὁ ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, nomen fluuii Siciliæ, unde ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος nomen urbis, Etiam in, δας, diſſyllaba & polyſyllaba. ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας, τοῦ τιμαχίδα. excipiuntur quæ diphthongum habent in penultima: ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. Etiam in, ζας, θας, κας, ξας, ψας: ut ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. ὁ ἀνθας, τοῦ ἀνθα. ὁ πελέκας, τοῦ πελέκα. ὁ ἀλίξας, τοῦ ἀλίξα. ὁ ἄψας, τοῦ ἄψα. Etiam in, λας, ἁπλᾶ, diſſyllaba, quæ ſint unius generis, & non habeant penultimam natura longam, & etiā polyſyllaba duo λλ, habentia: ut ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλλας, τοῦ ἀβόλλα. Etiam in, μας, conſonantem habentia ante μ. ὁ σύλμας, τοῦ σύλμα. ὁ ἀκματοχαίμας, τοῦ ἀκματοχαίμα. excipitur. ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. Etiam deſinētia in, μας, περσικά: ut ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ ασιτάμας, τοῦ ασιτάμα. Etiam in, νας: ut ὁ πίνας, τοῦ πίνα. excipitur ὁ κάνας, τοῦ κάναντος. Etiam in, πας, deſinētia unius generis: ut ὁ πάπας, τοῦ πάπα. ὁ κάλπας, τοῦ κάλπα. ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. Excipiuntur ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. πᾶς uero παντὸς, adiectiuum & monoſyllabum. Etiam in, ρας, nō habētia primā & ſecundam ſyllabā ab eadem conſonante, uel antiſticho eius incipientem: ut ὁ σιμόρας, τοῦ σιμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύδρα. Etiam in σας deſinētia diſſyllaba, quæ nō habeāt, ε, in penultima: ut ὁ χρύσας, τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας, τοῦ κέρσα. Etiam in, τας: ut ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ εὐρώτας, τοῦ εὐρώτα. excipitur ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος.

Etiā in, φας, deſinētia diſſyllaba, & in χας: ut ὁ δέλφας τοῦ δέλφα. ὁ ἄλφας, τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφαντος facit. ὁ καλλίχας, τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. κάλχας uero κάλχαντος facit. Etiā in, ας, à uerbis circūflexis cōpoſita: ut ὁ πατραλοίας, τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ τύπτω. Etiam in, ας, à noībus fœmininis cōpoſita: ut ἡ φαρέτρα, ὁ εὐφαρέτρας, τοῦ εὐφαρέτρα. ἡ βία, ὁ εὐρυβίας, τοῦ εὐρυβία. ἡ ἀγορὰ, ὁ πυθαγόρας, τοῦ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου. quāuis hoc nomen, alii aliunde deducunt. ἡ ἀνία, ὁ πανσανίας, τοῦ πανσανία. Et hæc de pariter declinatis.

μέγας μέγαλλος μέγαος.

δας

ζας θας κας ξας ψας

λας

μας

νας

πας

ρας

σας

τας

φας χας

ας. a circumfl.

ας. a nom. foem.

DE IMPARITER DECLINATIS.

In. ας. purū Deſinentia in, ας, purum diſſyllaba Grauitona, & quæ Dorica non ſunt, διὰ τοῦ. ντ. declinantur: ut ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος. ὁ θόας, τοῦ
τοῦ λάα θόαντος. excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα, cum proprium eſt nomen. cum
λάαος uero appellatiuum eſt, ὁ λάας, τοῦ λάαος facit, καὶ κράσει λᾶος.
λᾶος Ὀδυσσείας ζ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. τῷ λάαϊ, λᾶϊ. Ἰλιάδος π. βάλε δ᾽ ἕκτορος ἡνιοχῆα ἵππων ἡνί᾽ ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ. Δυϊκῶς. τὼ λάαε, λᾶε. Ἰλιάδος ψ. λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ. Declinatur etiam ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. Etiam in, ας, mono ſyllaba ὀξύτονα, in τος, faciunt genitiuum: ut ὁ πρὰς, τοῦ πραντὸς.

βας Etiam polyſyllaba: ut ὁ ἀνδριὰς, τοῦ ἀνδριάντος. Etiam in, βας, deſinentia, ſi ancipitem correptam in penultima habuerint: ut ὁ βίβας, τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας, τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύβαντος, cuius penultima longa eſt. Excipiuntur ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κάβας, τοῦ κάβα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα, ἐθνικόν. At ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος, proprium nomen. Similiter & ἰόβας ἰόβα. & ῥήβας, ῥήβα. Etiã in, βας, & quæ ante, β, habẽt, ρ, ĩpariter declinantur: ut ὁ φόρβας, τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας, τοῦ κύρβαντος.
γας Etiam in, γας, deſinentia diſſyllaba propria: & appellatiua, ſiue gen
δας tilia: ut ὁ γίγας, τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας, τοῦ βρίγαντος. Etiam in, δας, diſſyllaba, & quæ habeant diphthongum in penultima: ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. ὁ οἴδας, τοῦ οἴδαντος. Etiam polyſyllaba, ſiue diſſyllaba à uerbis Grauitonis deriuata: ut μείδομαι, ὁ μείδας, τοῦ μείδαντος. εἴδω, ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τοῦ χαρίδαντος.
ζας Etiam deſinentia in, ζας, habentia, υ, ante, ζ, ut ὁ βύζας, τοῦ βύ
λας ζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. Etiam in, λας, diſſyllaba μονογενῆ, & quæ habeant penultimam natura longam: ut ὁ φύλας, τοῦ φύλαντος. ὁ χήλας, τοῦ χήλαντος. Similiter & quæ habent conſonantem cum, λ, ut ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. Etiam habentia duo, λλ, ut ὁ πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας uero, τοῦ μέλανος. & ὁ τάλας, τοῦ τάλανος, trium generum ſunt. Etiam in
μας μας, diſſyllaba & polyſyllaba, & quæ ante, μ, breuem uocalem habent: ut ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος.
ρας & cum his ὁ θάυμας, τοῦ θάυμαντος. Etiam in, ρας, diſſyllaba, habentia primam & ſecundam ſyllabam ab eadem conſonante, ſiue antiſticho eius incipientem: ut ὁ βάβρας, τοῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας, τοῦ πρόφραντος. ὁ τένθρας, τοῦ τένθραντος. Similiter & ea quæ participiis incidunt: ut ὁ πέρας, τοῦ πέραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. Simi

liter & quæ habent, α, ante, ρ, ut ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κέρας, τοῦ
κέραντος. Etiam deſinentia in, σας, polyſyllaba, & quæ in penul- σας
tima habent, ε, ut ὁ ἀπέσας, τοῦ ἀπέσαντος. Etiam in, φας, deſinen φας
tia polyſyllab a: ut ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέφας, τοῦ ἐλέφαν-
τος. ὀνόφας uero ὀνόφα facit. Deſinentia in, ας, cõpoſita, ſimplicium ας. cõpo-
ſeruant declinationem: ut λυκοθόας, λυκοθόαντος: quoniam θόας, ſita.
θόαντος. σύμπας, σύμπαντος: quoniam πᾶς, παντὸς dicimus. Et hæc
de nominibus in, ας, deſinentibus, & eorũ genitiuis. Nunc de aliis caſi
bus noĩum quintæ declinationis: ꝓ quibus ὁ αἴας cõmune ſit exẽplũ.

GENITIVVS.

Ο αἴας. ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. Nam deſinentia in, ας, purum diſſyl
laba Grauitona, penultimã ꝓductã habentia διὰ τοῦ, ντ, declinãtur.
Η δοτικὴ, τῷ αἴαντι, à genitiuo fit. Nam omnis genitiuus in, ος, deſi-
nens, mutata, ος, in, ι, datiuum ſingularem facit.

Η αἰτιατικὴ, τὸν αἴαντα, à datiuo. Nã omnis datiuus ſingularis in Datiuus.
ι, ꝓlatum deſinens, ι, in, α, conuerſo accuſatiuum ſingularem facit. Accuſa-
Sed aduertendum eſt accuſatiuum ſingularem quintæ declinationis tiuus.
aut in, α, correptum, deſinere, aut in, ν. In, α, correptum, ut τὸν αἴαν- Atten.
τα, τὸν θόαντα. In, ν, cum genitiuus ſingularis in, ος, purũ deſinens, an
cipitem uocalem habet in penultima, à nominatiuo fit, ς, in, ν, conuer
ſo: ut ἰχθὺς, ἰχθύος, ἰχθὺν. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πάρις, πάριος, πάριν. Exci
pitur διὸς, δία. Deſinentia uero in, υς, etſi frequenti uſu in, ν, mit-
tunt accuſatiuum: ut ταχὺς, ταχὺν. ὀξὺς, ὀξὺν: nonnunq̃ tamen in
α, faciunt accuſatiuum ποιητικῶς: ut εὐρέα πόντον, καὶ πολέα στρατὸν.
Similiter & in; ους, deſinentia, nunc in, α, mittunt accuſatiuum, nunc
in, ν, ſed in, ν, frequentius, raro autem in, α, ut τὸν βοῦν, καὶ βόα.

Η κλητικὴ, ὦ αἶαν, à genitiuo fit extrema ſyllaba abiecta. Nam in Vocatiuus.
nominibus διὰ τοῦ ντ. declinatis, & quæ ſynæreſim non patiun-
tur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus ſingularis: ut θόας,
θόαντος, ὦ θόαν. λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν. Poetæ tamen
huiuſmodi uocatiuum abſq;, ν, proferre conſueuerunt. Οδυσ. δ.

Λαοδάμα μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. & Ιλια. ν. πολυδάμα,
οὐ μὲν αὐτῷ ἐρύκανε πάντας ἀρίστους. Σιμοῦς, & ſimilia etiã, ν, extremæ ſyl
labæ abiiciunt: ut σιμοῦντος, ὦ σιμοῦ. πλακοῦντος, ὦ πλακοῦ. Excipitur
ὀδοὺς, ὀδόντος. Huius enim uocatiuus ſolus ſimilis eſt nominatiuo, ὦ ὀδοὺς.
ὦ ὀδοὺς. In quibus uero genitiuus διὰ τοῦ, εος, exiſtens in, ης, faciunt
ſynæreſiatum à nominatiuo fit, η, in, ε, conuerſo, ὁ δημοσθένης, ὦ δη
μόσθενες. In deſinentibus uero in, ω, ſiue in, ως, fœmininis, à nomi

natiuo fit, extrema in, ο, μικρὸν mutata, ac ι, in diphthongum aſſumpto: ut ἡ λητώ, ὦ λητοῖ. ἡ αἰδώς, ὦ αἰδοῖ. In his uero quæ exeunt in ην, ſiue in, εις, quorum neutrum in, εν eſt formatum, a genitiuo fit, abiecta, ος, ſyllaba: ut τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν. χαρίεις, χαρίεντος, ὦ χαρίεν. In deſinentibus autem in, ηρ, Grauitonis, fit uocatiuus in, ερ: ut μήτηρ, ὦ μῆτερ. Excipitur ὦ πήρ. Ex oxytonis uero quattuor ſunt his ſimilia, πατήρ, ὦ πάτερ. δαήρ, ὦ δᾶερ. σωτήρ, ὦ σῶτερ. ἀνήρ, ὦ ἄνερ. Etiam in quibuſdã ſimilis eſt uocatiuus nominatiuo prorſus: in quibuſdam uero & ſine, σ, profertur. Nam in his quæ in, ευς, aut in, ους, exeunt, etiam ſine, σ, cum diphthongo enuntiatur. ὦ βασιλεῦ. ὦ βοῦ. niſi quid prohibeat. Nam ὦ πούς, & ὦ ὀδούς ſolum dicimus: ne coincidant cum, ποῦ, aduerbio, & ὀδοῦ. Etiam in appellatiuis Grauitonis in, ις, deſinentibus, quæ non exeunt in natura longã, & omnino in deſinentibus in, ις, Grauitonis: ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. Etiam in, υς, Grauitonis, ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. Etiam in oxytonis quæ ſunt trium generum, ὁ ἡδύς, ὦ ἡδύ. In, ως, uero deſinentibus maſculinis, productam habentibus penultimam, ſimilis eſt uocatiuus nominatiuo: & omnino in deſinentibus in, ως, pure autem declinatis, ſiue per, τ, præter fœminina oxytona, ὁ ἥρως, ὦ ἥρως. Etiam in, ης, Grauitonis iambicis, & omnino in, ης, deſinentibus, declinatis autem per, τ, ut ὁ λάχης, ὦ λάχης. Etiam in, ις, oxytonis: ut ἡ πριαμίς, ὦ πριαμίς. Etiam in, υς, oxytonis: ut ἡ χλαμύς, ὦ χλαμύς. Etiam in, ας, oxytonis: ut παλλάς, ὦ παλλάς. Etiam in, λς, ut ὁ ἅλς, ὦ ἅλς. Etiam in aliquã duplicium. ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ. Etiam in aliquam immutabilem exeuntibus: ut ὁ ἕλλην, ὦ ἕλλην. præter ſuperius annotata.

Δυϊκά.

Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν, τὼ αἴαντε, a datiuo ſingulari. Omnis enim datiuus ſingularis in, ι, prolatum deſinens, mutato, ι, in, ε, nominatiuum & accuſatiuum dualem facit. τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε. Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰάντοιν. Omnis nominatiuus dualis in, ε, ſiue in, ω, exiens, in, οιν, facit genitiuum & datiuum dualem: ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδῶ, ταῖν αἰδοῖν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντική, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. Omnis enim nominatiuus dualis in, ε, deſinens, appoſito, σ, nominatiuum pluralem facit, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, neutris tamen exceptis.

Η γενικὴ, τῶν αἰάντων. Omnis genitiuus pluralis communis cuiuſuis generis, in, ων, exit.

Η δαπανᾷ, τοῖς αἴασι. Vbi aduertẽdum eſt datiuũ pluralẽ partim à
ntõ ſingulari fieri, partim à datiuo. Si à ntõ, hæc datur regula. Omnis Regula.
nominatiuus ſingularis in, σ, deſinẽs cum longa, ſiue uocali, ſiue diph-
thongo, ac imparibus ſyllabis inflexus, nec habens gtũm contractum,
appoſito, ι, datiuum pluralem facit: ut ὁ θώας, τοῖς θώασι. ὁ λέβης τοῖς
λέβησι. ὁ λαὸς, τοῖς λαοῖσι. ὁ βασιλεὺς, τοῖς βασιλεῦσι. Annotãtur τοῖς πο-
σὶ, quod à dtõ ſingulari fit ποδὶ, & τοῖς υἱέσι ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ υἱεὺς,
& δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεὺς, pro υἱεῦσι & δρομεῦσι. Sciendum eſt autẽ
nominatiuum in, υς, ꝓductã deſinẽtem, aſſumpto, ι, ac, υ, correpto,
datiuum pluralẽ facere: ut ὁ ἰχθὺς, τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μυσὶ ἀπὸ
τοῦ μῦς, quod ſolũ ꝑ ducitur. Etiã nominatiuus exiẽs in aliquã dupli-
cium, eodem modo datiuum pluralem facit. ὁ ἅρπαξ, τοῖς ἅρπαξι.

A datiuo uero ſingulari fit datiuus pluralis, cũ ntũs ſingularis aliã
habeat terminationẽ. Pro quo aduertendũ eſt, ꝙ ſi datiuus ſingularis
in, ι, purũ exeat, aſſumpto, σ, ante, ι, dtũm pluralẽ facit. τῷ ὄφει τοῖς
ὄφεσι. τῷ ἡδέϊ, τοῖς ἡδέσι. τῷ δημοσθένει, τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim
& ἡδὺς extremã habẽt correptam, δημοσθένης. uero, & ſi in, σ, cum uo
cali longa exeat, genitiuum datiuumq; tamen habet ꝑ ſynæreſim. Si
uero dtũs ſingularis conſonantẽ habeat ante, ι, aſſumpto, σ, ac conſo-
nantibus abiectis, quæ cũ ipſo minime audiri poſſunt, dtũm pluralẽ
facit: ut τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι. Si uero datiuus ſingularis, ν, ſolũ habeat
ante, ι, mutato, ν, in, σ, dtũm pluralẽ facit: ut πλάτωνι, πλάτωσι, ποιμένι,
ποιμέσι. et, ſi alibi, ν, ante, σ, inueniatur, ut ἕλμινς. Sed aduertẽdũ penul Atten. de pe
timã datiui pluralis, aut parẽ eſſe penultimæ alioꝝ obliquoꝝ, aut ma nultima.
iorẽ. Quæ ſi ſit anceps, & ꝑ abiectionẽ conſonantiũ facta ſit breuis,
rurſus in ſeipſam ꝓductã mutari: ut τῷ θόαντι, τοῖς θόασι, θόᾶσι. Si
uero breuis fuerit, ε, ſcilicet aut ο, μικρὸν, ε, quidẽ aſſumpto, ι, in diph-
thongum ꝓducitur: ut τιθέντι, τιθέσι, τιθεῖσι. ο uero aſſumpto, υ: ut τῷ
λέοντι, λέοσι, λέουσι. χαρίεις igitur & τιμήεις, & ſimilia cũ in, εις, deſinãt In, eis.
διὰ τῆς, ει, διφθόγγου, & ĩparibus inflectãtur ſyllabis, nec habeãt gtũm
cõtractum: à ntõ ſingulari datiuum pluralẽ deducere poſſunt aſſum
pto, ι, ut χαρίεις, χαρίεισι, & τιμήεις, τιμήεισι ſicut à βασιλεὺς, βασιλεῦσι.
Poſſunt etiam formari à datiuo ſingulari, ν, & τ, prius expunctis, ac
σ, interiecto: ut χαρίεντι, χαρίεσι. τιμήεντι, τιμήεσι. & adiuncto, ι, penul-
timæ uocali fit χαρίεισι. & τιμήεισι: ſicut à τιθεὶς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ
τιθεῖσι. Quidam tamen non ι ὦτα, ſed alterum, σ, addentes χα-
ρίεσσι dicunt: ut Gregorius Scholarius aſſerit: quod factum eſt, ne
eius penultima minor tempore ſit aliorum obliquorum penultima.

aut á ntõ plurali, extrema in, ες, mutata, & adiuncta, σι, τείχεα. τεί-
χεες, τειχέεσι. uel á gtõ ſingulari, ο, in, ε, conuerſo, τείχεος, τείχεες, τει-
χέεσι. iccirco duplici, σ, ſcribitur, niſi metri gratia alte℞ eiiciatur.

ΠΑΡΆΔΕΙΓΜΑ.

ὁ θόας κοινῶς, καὶ θόαις αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς, καὶ θόα ποιητι-
κῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς, καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. Δυϊκῶς.
τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. Πλη. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς
θόασι κοινῶς, καὶ θοάντεσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

DE NOMINIBVS IN. ης. TERMINATIS.

NOmina in, ης, deſinentia, cum & ipſa partim ſint æqualiter
declinata, partim uero inæqualiter: & quæ æqualiter declinā-
tur, aliqua mittunt genitiuum in, ου, aliqua in, η, ἔθει δωρικῷ, ordine
quodam & ipſa uariãda ſunt, & diſcernẽda, quæ ſunt Pariſyllaba, ab
his quæ Impariſyllaba ſunt. Et primum de pariſyllabis habentibus
genitiuum in, ου, Deſinẽtia igitur in, ης, Grauitona ſpondaica, in, ου,
faciunt genitiuũ: ut ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης, τοῦ ξέρξου. Excipiũ-
tur ὁ μάσθλης, τοῦ μάσθλητος. ὁ κούρης, τοῦ κούρητος. ὁ πίγρης, τοῦ πίγρη-
τος. ὁ τίγρης, τοῦ τίγρητος: fluuii nomen, qui & τίγρις τίγριδος, & τίγριος
ἰωνικῶς. φάγρης, φάγρητος. μάμνης, μάμνητος. ἴγνης, ἴγνητος. μάσσης, μάσ-
σητος. μένδης, μένδητος. Etiam in, ης, circũflexa, in, ου, faciunt genitiuũ:
ut ὁ θαλῆς, τοῦ θαλοῦ, καὶ ὁ θάλης, τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς, τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σω-
λῆς, τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσῆς, τοῦ μωϋσοῦ, καὶ ὁ *Moyſes*
μωσεὺς, τοῦ μωσέως, καὶ ὁ μωϋσεὺς, τοῦ μωϋσέως. Etiam in, ης, *plurifariã*
Grauitona, á fœmininis in, η, deſinentibus deriuata: ut ἡ λέσχη. *declin.*
ὁ λέσχης, τοῦ λέσχου. ἡ ἀραχνη. ὁ ἀράχνης, τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη. ὁ κυανο-
χαίτης, τοῦ κυανοχαίτου. Etiam in, δης, deſinentia πολωνυμικά: ὁ δης
ἀζείδης, τοῦ ἀζείδου. Etiam in, δης, propria, patronymici formam
habentia, ὁ θουκυδίδης, τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ
εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου. Etiam in, ης, deſinẽtia Grauitona, ſiue ſim-
plicia ſint, ſiue decõpoſita, á nominibus in, ος, deriuata: ut ἄραξος, ὁ
ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος, ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. Etiam in, της.
quæ cõpoſita non ſunt á uerbo κρατῶ: ut ὁ δύτης, τοῦ δύτου. ὁ χάρ-
της, τοῦ χάρτου. ὁ λύτης, τοῦ λύτου. In θης, quoq; deſinẽtia his ſimilia
ſunt: ὁ σκύθης, τοῦ σκύθου. Etiã in ανης, ινης, ονης. ωνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορ- της
δάνης, τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης, τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηρυόνης, τοῦ γηρυόνου: καὶ θης
γηρυὼν, γηρυόνος: καὶ γηρυονεὺς, γηρυονέος, ſæpe apud poetas. ὁ κερύνης. ανης etc.
τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. Grauito- λης

na quoq; in, ης, deſinentia, ſuper duas ſyllabas habentia ante, ης, immutabilem quampiã geminatam: ὁ ἰωάννης, τοῦ ἰωάννου: ὁ κραβάλλης, τοῦ κραβάλλου. Excipitur ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος (eſt enim diſſyllabum) & ὁ ἀελλὴς, τοῦ ἀελλοῦ. ὀξύτονον γάρ. Etiam in, ης, quæ ſunt unius generis, & à uerbis compoſita: ut πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης, τοῦ βιβλιοπώλου. μετρῶ, ὁ γεωμέτρης, τοῦ γεωμέτρου, τρίβω, ὁ παιδοτρίβης, τοῦ παιδοτρίβου. βαίνω, ὁ σχονοβάτης, τοῦ σχονοβάτου.

Monoſyllaba autem in, ης, deſinẽtia circumflexa, abiecto, σ. faciunt genitiuum: ut ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς, τοῦ τρῆ. Sic ποδῆς, ποδῆ, ſolea, quod diſſyllabum eſt. & de pariſyllabis hactenus.

DE IMPARISYLLABIS.

DEſinentia in, ης, Grauitona iambica, à præſenti uerbo deriuata, cuius conſonantem ſeruant in, τος, mittunt genitiuum, ut λείβω, ὁ λέβης, τοῦ λέβητος. λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. πένω, ὁ καὶ ἡ πένης, τοῦ καὶ τῆς πένητος. πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος: καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. δαίρω, ὁ δάρης, τοῦ δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύης, τοῦ γύητος, καὶ γύου. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης, τοῦ πύδητος, καὶ πύδου. ὁ χάρης, τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος, καὶ πύλου. ὁ μύνης, τοῦ μύνητος, καὶ μύνου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος, καὶ μέγου. Etiam in ης, μονοσύλλαβα ὀξύτονα, in τος, mittunt genitiuum: ut ὁ κρὴς, κρητός. ὁ γνὴς, τοῦ γνητός. ὁ θὴς, τοῦ θητός. In, ης, quoq; deſinentia polyſyllaba, cõpoſita cõmunia, oxytona, & à uerbis deriuata, per τος, purum uariantur, & unam ſyllabam præteriti perfecti ſeruant: ut βέβληται, ἀβλὴς, ἀβλῆτος. δέδμηται, ἀδμῆς, ἀδμῆτος. τέθνηκα, ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος. ὁ ἡμιθανὴς, κατὰ συγκοπὴν, ſemimortuus. Etiam in, ης, quæ habẽt ante, ης, immutabilem, & ante immutabilẽ uocalem aliquam: ut ὁ ὑπέρης, ὑπέρητος. ἀκέλης, ἀκέλητος. κεφάλης, κεφάλητος. ἐπιάλης, ἐπιάλητος. Etiã in ης, circũflexa, à nominibus in, εις, deriuata: δαφνῆς, δαφνῆντος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς, φθογγῆντος, ἀπὸ τοῦ φθογγήεις, τιμῆς, τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. Annotantur etiam hæc quæ in, ης, deſinunt, & in οντος, mittunt genitiuum: ut ὁ κλήμης, τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης, τοῦ μάνοντος. ὁ οὐάλης, τοῦ οὐάλοντος. ὁ κρίσκης, τοῦ κρίσκεντος.

De nominibus in, ης, quæ per craſim in, ους, faciunt genitiuum.

Nomina in, ῆς, circumflexa, compoſita ἀπὸ τοῦ κλέος, in, οῦς, κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum: ut ὁ ἀνδροκλῆς, τοῦ ἀνδροκλέος, ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. Etiam nomina propria in, ης, à

uerbis compoſita, in, ης, faciunt genitiuum: δείκω, ὁ πολυδείκης, τοῦ πολυδείκεος, πολυδείκους. μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, διομήδους. φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους. Etiam in ης, à neutris in, ος, compoſita, τὸ σθένος, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους: τὸ γένος, ὁ διογένης, τοῦ διογένεος, διογένους: τὸ τέλος, ὁ ἀριστοτέλης, τοῦ ἀριστοτέλεος, ἀριστοτέλους. & cætera huiuſmodi. Excipitur ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. & ὁ ἀμένης, τοῦ ἀμένητος. Etiam adiectiua in, ης, ὀξύτονα, & Grauitona, habentia neutrũ in, ες: ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενής, τοῦ καὶ τῆς εὐμενέος, εὐμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης, τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος, κακοήθους. Etiam in ρης, diſſyllaba: ὁ πλήρης, τοῦ πλήρεος, πλήρους. Ἄρης uero ἄρου. & ἄρης, ἄρητος & ἄρης, ἄρεος, ἄρους & ἄρεως, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς. Etiam in, ωρης, deſinentia, & in ηρης, & ωδης: ut διώρης, ξιφήρης, λοιμώδης. Etiam in νης, ὀξύτονα: σαφηνής, γαληνής. Deſinentia quoq; in ης, à nominibus in, υς, deriuata: βαρύς, ἀβαρής. ὠκύς, ποδώκης. Hic aduertendũ eſt, nomina in, ης, cõpoſita à neutris in, ος, deſinẽtibus ſi ſint ꝓpria, grauari, δημοσθένης, ἀριστοτέλης. Si uero adiectiua, acui: ut εὐμενής, δυσμενής, διετής, τριετής, τετραετής. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος, grauantur ἔθει ἀττικῷ: διέτης, τριέτης, τετραέτης, & alia. Grauantur quoq; & adiectiua cõpoſita à triſyllabis nominibus in, ος, & etiam diſſyllabis, habentibus, η, in penultima, ſi poſt eã ſequatur cõſonans: ut μέγεθος, παμμεγέθης, κῆτος, μεγακήτης. ἦθος, κακοήθης. μῆκος, ἐπιμήκης, &c. Hoc etiã annotandũ eſt, deſinẽtia in, ης, impariter declinata, ſi p, τ, uarientur, eundẽ habere & nominatiuũ & uocatiuũ: ut λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. Si uero διὰ τοῦ, ντ, in, ν, mittere uocatiuũ, τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

Ἄρης multifariam.

Atten.

Παραδείγματα.

Ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. Δυϊκῶς. τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. Πλη. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων. τοῖς λάχησι τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

Ὁ μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντιϊ. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, διὰ τοῦ δ, raro tamen: in compoſitione uero frequentiſſime: ut πρόμαντις, προμάντιδος. ὀρθόμαντις, ὀρθομάντιδος. μάντεος uero proſa oratione frequentius.

Ὁ μέρμης. τοῦ μέρμηθος. τῷ μέρμηθι ὁ κανών. τὰ εἰς ι, λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ι, δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ, θος, κλίνονται. βάλλις, βάλλιθος, ſpecies herbæ. ὄρνις ὄρνιθος, auis: ſed hæc pauca ſunt. Quo in loco aduertendum eſt, nomina tam maſculina quàm fœminina in, ις,

Atten.

deſinentia, ſiue per, ι, ſiue per, υ, facientia genitiuum in, ος, purum ſi habeant ante, ος, δίχρονον, in, ν, ſolum mittere accuſatiuum: ut ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πόλις, πόλιος, πόλιν. Hoc idem faciunt & ὀξύτονα in, ύς, Quanquam ante, ος, δίχρονον non habeant: ut ἡδύς, ἡδέος, ἡδὺν. εὐρὺς, εὐρέος, εὐρὺν. At εὐρέα, & πολέα στρατὸν, & ſimilia, poetica ſunt. Si uero in, ος, non purum deſinant, ſed cum aliqua conſonante, ſi ſint ὀξύτονα, in, α, ſolum mittunt accuſatiuum: ut κρηπὶς, κρηπίδος, κρηπίδα. χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα. Si uero ſint Grauitona, non ſolum in, α, ſed in, ν, faciunt accuſatiuum: ut χάρις, χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν. μῆνις, μήνιδος, μήνιδα, καὶ μῆνιν. ἔπηλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, καὶ ἔπηλυν. Videntur tamen huiuſmodi nomina quae in, δος, mittunt genitiuum, non ex eadem declinatione duplicem habere accuſatiuum, ſed ex diuerſa. Declinantur enim διὰ τοῦ, δ, κοινῶς: ut πάρις, πάριδος, πάριδι, unde πάριδα. μῆνις, μήνιδος, μήνιδι, μήνιδα. Subtracto uero δ, ἰωνικῶς fit πάρις, πάριος: ſicut ὄφις, ὄφιος. Ἰλιάδος γ. Ἀλλ' ὁρόων πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν. Vnde accuſatiuus πάριν, qui à nominatiuo fit: ſicut ἀπὸ τοῦ ὄφις, ὄφιν. Et μῆνις, μήνιος. Ὀδυσσείας γ. Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης. Vnde accuſatiuus μῆνιν ἄειδε θεά. Nam Iones in nominibus deſinentibus in, ις, Grauitonis, declinatis διὰ τοῦ, δος, abiicientes, δ, proprium faciunt genitiuum: quod non faciunt in ὀξυτόνοις. Non enim dicunt ἀσπὶς, ἀσπίδος, ἀσπίος. Sed horum uſus uarius eſt.

Iones.
Atten.

ὁ τιμήεις τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμῆεν, καὶ τιμήεις κοινῶς, καὶ τιμήεις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν. ὦ τιμήεντε. Πληθυντικά. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεισι, καὶ τιμήεσσι. τοὺς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

ὁ εὐρύς. τοῦ εὐρέος. τῷ εὐρέϊ, καὶ εὐρεῖ. τὸν εὐρέα, καὶ εὐρὺν. ὦ εὐρῦ κοινῶς, καὶ ὦ εὐρὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ εὐρέε. τοῖν εὐρέοιν. ὦ εὐρέε. Πληθυντικά. οἱ εὐρέες, εὐρεῖς. τῶν εὐρέων. τοῖς εὐρέσι. τοὺς εὐρέας, εὐρεῖς. ὦ εὐρέες, εὐρεῖς.

ὁ νέκυς. τοῦ νέκυος. τῷ νέκυϊ. τὸν νέκυν. ὦ νέκυ κοινῶς, καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε. Πληθυντ. οἱ νέκυες, νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι. τοὺς νέκυας, νέκυς. ὦ νέκυες, νέκυς.

Diminutiua in, υς, circumflexa, abiecto, σ, paribus ſyllabis declinantur: ut ὁ κωμῦς. τοῦ κωμῦ. τῷ κωμῦ. τὸν κωμῦν. ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. τὸν διονῦν. ὁ κλαυσοῦς. τοῦ κλαυσοῦ. τῷ κλαυσοῦ. τὸν κλαυσοῦν. Quorum datiuus in, υ. ſolum atque, ι, deſinit: ut in prima ſimplicium declinatione dictum eſt, & in ſingulari numero tantum inflectuntur.

ὁ βοῦς. τοῦ βοὸς, καὶ βοῦ ποιητικῶς. non autem βοῦς, quoniam deſinentia in, σ, cum diphthongo, ſubiunctiuam uocalem diphthongi abiiciunt in genitiuo, exceptis κλεὶς, κλειδὸς. δαὶς, δαιτός. & παῖς, παιδὸς. τῷ βοΐ, non autem βοῖ κατὰ συναίρεσιν, ſicut λητόϊ, λητοῖ: quoniam datiuus diſſyllabus extremam corripiens, ſinæreſim non patitur. τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθυντ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς, καὶ βόεσσι ἰωνικῶς. Ἰλιάδος η. ἄλλοι δὲ ξείνοις, ἄλλοι δ᾽ αὐτοῖσι βόεσσι. τοὺς βόας, βοῦς. o, & α, in, ου, diphthongum contractis. non autem βῶς, ſecundum communem regulam, τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μέγα. Quandoqui- Atten.
dem in huiuſmodi contractis caſibus propria aſſignatur regula, quæ eſt, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν. ὦ βόες, βοῦς. hanc eandem regulam paulo ante habes μείζονες μείζους in comparatiuis in, ων.

ὁ πούς. τοῦ ποδὸς. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα, καὶ ἱδρῶ. ὡς
ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πλη. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες.

ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. καὶ τὰ λοιπά. Atten.

Quo in loco aduertendum eſt, nomina in ως, deſinentia oxytona μονοσύλλαβα, habentia unam ex conſonantibus tertiæ coniugationis Grauitonorum: hoc eſt, δ, θ, τ, per ος, purum uariari: ut δμὼς, δμωός. θὼς, θωός. τρὼς τρωός. Quæ uero nullam dictarum conſonantium habent, ſi ſint ἀπαθῆ, hoc eſt, ſi non patiantur, per τος, uariari: ut φὼς, φωτὸς, uir. χρὼς, χρωτὸς, corpus. Si autem patiantur, abiecto, σ, ad ſimilitudinem Atticæ declinationis uariari: ut ὁ σῶς τοῦ σῶ. ὁ ζὼς, τοῦ ζῶ. ὁ κῶς, τοῦ κῶ: ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος, ζωὸς, κῶος ὁ πολίτης. [illegible]orum ὁ ζὼς acuitur, quanquam ex craſi fiat. Quoniam ex accentu graui & acuto non fit circumflexus.

ὁ ἔρως. τοῦ ἔρωτος κοινῶς, καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρος. τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον αἰολικῶς. Ὀδυσσείας α. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

ὁ μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς, καὶ μίνω ἀττικῶς. Nam Attici huiuſmodi nomina ad propriam referunt declinationem.

ὁ ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἁλοῖν. λς
ὦ ἅλε. Πλη. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. Quod in maſculino genere ſal ſignificat, in fœminino uero mare,

& in numero ſingulari tantum declinatur.
μάκαρες ὁ μάκαρες. τοῦ μάκαρετος. τῷ μάκαρετι. τὸν μάκαρετα. ὦ μάκαρες. Quod
Triplicitèr nomen treis habet nominatiuos, uidelicet ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. abiectis uero duabus extremis ſyllabis, ρ, tamen ac σ, manentibus, fit μάκαρες. expuncto deinde σ, fit μάκαρ, μάκαρος. Ὀδυσ. ε. τρὶς μάκαρες Δαναοὶ, καὶ τετράκις οἳ τότ' ὄλοντο.

DE NOMINIBVS. IN Ν.

Ὁ Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πᾶνα. ὦ πάν. deus Arcadiæ. πᾶν uero παντὸς neutrum, ἀπὸ τοῦ πᾶς παντὸς, adiectiuum eſt.

ὁ τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν. Δυϊκά. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ τιτᾶνε. Πλη. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

ὁ ἕλμιν. τοῦ ἕλμινος. τῷ ἕλμινι. τὸν ἕλμινα. ὦ ἕλμιν.

ὁ σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν.

ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

Aduertendum eſt nomina in, ιν, deſinentia δικατάληκτα, hoc eſt duarum terminationum appellari, quoniam in, ις, etiam deſinunt: δελφὶς, quod & Theodorus aſſerit, ſic inquiens: δικατάληκτά τε καλεῖται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις λήγει, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν. ἀκτὶν, καὶ ἀκτίς. ῥὶν, καὶ ῥίς. eadem tamen ſeruatur declinatio,
ῑ. productū & ubiq;, ι, manet productum. excipitur τὶς, τινὸς. quod, ι, habet natura correptum, nec δικατάληκτον eſt.

ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι, καὶ φόρκυ κατὰ ἀποκοπήν. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν καὶ ἄλλως.

ὁ φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. ὦ φόρκυς. καὶ ἄλλως,

ὁ φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

DE TERMINATIS IN. ΩΝ.

Nomina in, ων, deſinentia, aut acuuntur: ut ἑλικών. aut grauantur: ut πλάτων. aut circumflectuntur: ut ποσειδῶν. Oxytona enim, appoſita, ος, ſyllaba, faciunt genitiuum. Sed in obliquis partim ſeruant, ω, μέγα: ut κοιτὼν, κοιτῶνος. partim uero uertunt illud in, ο, μι-
Atten. accentum. κρόν: ut σαρπηδὼν, σαρπηδόνος. Grauitona uero, aut adiuncta, ος, ſyllaba declinantur, nunc ſeruato, ω, magno in obliquis: ut πλάτων, πλάτωνος, nunc in, ο, paruum uerſo: ut σώφρων, σώφρονος. aut per, ντ, ω magno in, ο, paruum mutato: ut θεράπων, θεράποντος. At circumflexa ut plurimum διὰ τοῦ, ντ, declinantur, & in obliquis, ω, magnū omnino ſeruant: ut δημοφῶν, δημοφῶντος. Sed quia huiuſmodi

nomina multa & uaria ſunt; eundem ordinem in his ſeruabimus, quo & Ioannes Charax uſus eſt, & primum de monoſyllabis.

Monoſyllaba in, ων, deſinentia accuuntur, & appoſita, ος, ſyllaba declinantur; ſeruantq́ꝫ, ω, magnum in obliquis: ut πρὼν, πρωνός. κλὼν, κλωνὸς. θὼν, θωνὸς. χθὼν uero χθονὸς, terra, per, ο, paruum, quoniam ſolum fœmininum: icirco ab Herodiano μόνηρες, hoc eſt, unicum ſiue ſolum dicitur. Monoſyllaba. χθὼν χθονός.

Deſinentia in, ων, cõparatiua, per, ο, paruum declinantur: ut κρείσσων, κρείσσονος. χείρων, χείρονος. ἀρείων, ἀρείονος. Cõparatiua.

Deſinẽtia in, ων, patronymica, p, ω, magnũ uariãtur: πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείωνος. κρονίων uero κρονίονος, apud Poetas tpis q̃titatẽ mutauit. Ἰλιάδος ξ. Ζηνός δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην. Patronymica. κρονίονος.

Diminutiua quoq; in, ων, ſeruant, ω, μέγα: ut ξήνων, ξήνωνος. λάκων, λάκωνος. βάκχων, βάκχωνος. μορίων, μορίωνος. Diminutiua.

Deſinentia in, ων quæ à futuro uerborum deriuantur, per, ο, paruum inflectuntur: νοήσω, νοήμων, νοήμονος. στήσω, στήμων, στήμονος. Deriuatiua

Deſinentia in, ων, iambica, ſiue acuantur, ſiue grauentur, ſeruant, ω, μέγα, ſi ante finalem, ι, habeant: τρίβων, τρίβωνος. σίμων, σίμωνος. πιθὼν, πιθῶνος. χιτὼν, χιτῶνος. Iambica.

Deſinentia in, ων, oxytona, fœminina ſup duas ſyllabas, uertunt, ω, magnũ in, ο, paruum: λαυστρυγὼν, λαυστρυγόνος. πηλεὼν, πηλεόνος. Oxytona.

Noia gentilia in, ων, Grauitona, in obliquis ſeruãt, ω, μέγα. μύτων, μύτωνος. κύδων, κύδωνος, καδμείων, καδμείωνος. excipitur κίκων, κίκονος. Si uero ꝓpriũ ſit nomẽ, κίκωνος facit. excipitur ẽt μαλθάων, μαλθάονος. Gentilia.

Deſinentia in, ων, puræ Grauitona, hãbẽtia ancipitẽ longã in antepenultima, per, ο, paruum inflectuntur: ἱκετάων, ἱκετάονος. μαχάων, μαχάονος. ἀρετάων, ἀρετάονος. ὠρίων uero ὠρίωνος, ſi, ι, correptum habeat Εὐριπίδης. τά τ᾽ ἄστρα, καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. Neceſſario enim quarta ſedes iãbum habet, qui nõ de ſede ſecũda cederet, aut quarta, ut Horatius. Si uero ꝓductũ, ὠρίονος facit. Homerus tamẽ ὠρίωνα dixit, ι, exiſtente longa. Ὀδυσσ. λ. τὸν δὲ μετ᾽ ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. & Ἰλιάδος, χ. ὅν τε κύν᾽ ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν. In, ων, purum. ὠρίωνος. ὠρίωνα,

Deſinẽtia in, ων, purũ Grauitona, ancipitẽ correptã in penultima habẽtia, p ω, μέγα uariãtur: ἀμφικτύων, ἀμφικτύωνος. ἠετίων, ἠετίωνος.

Deſinentia in, ων, & quæ habent, ε, in penultima, ω, ſeruant in obliquis: πυλεὼν, πυλεῶνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Deſinentia in, βων, omnia per, ω, μέγα inflectuntur: τρίβων, τρίβωνος. ἄμβων, ἄμβωνος. βουβὼν, βουβῶνος. ἀραβὼν, ἀραβῶνος.

γων δων

Deſinentia in, των, diſſyllaba, Grauitona, διὰ τοῦ ω, μεγάλου uariantur: πώγων, πώγωνος. αἴγων, αἴγωνος.

Κνώδοντος.

Deſinentia in, δων, Grauitona ſimplicia, ω, μέγα ſeruant in obliquis, φαίδων, φαίδωνος. σπάδων indifferens eſt. κνώδων uero κνώδοντος, quoniam compoſitum eſt παρὰ τὸ ὀδοὺς, ὀδόντος, cuius declinationem ſeruauit. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ ἐν αἴαντι, πῶς σ᾽ ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ᾽ αἰόλου κνώδοντος ὦ τάλας. Eſt autem κνώδων proprie acuta enſis acies, ſed pro ipſo enſe ponitur.

θων κων πων

Deſinentia in, θων, quæ aliquam aſpiratarum habent, ſiue tenuiũ, per, ω, magnum inflectuntur: αἴθων, αἴθωνος. σφῶν, σφῶνος. βράχων, βράχωνος. γλάυκων, γλαύκωνος. λάμπων. λάμπωνος. πλοῦτων, πλούτωνος.

λων

Deſinentia in, λων, omnia per, ω, magnum inflectuntur: ut ἀπόλλων, ἀπόλλωνος. βάλλων, βάλλωνος.

Deſinentia in, μων, & quæ habent, ε, ante, μ, per ο, μικρὸν declinantur. ἡγεμὼν, ἡγεμόνος. κηδεμὼν, κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante, μ, ω, μέγα ſeruant in obliquis: ποταμὼν, ποταμῶνος. χειμὼν, χειμῶνος. λειμὼν, λειμῶνος. Si uero, μ, cum aliqua conſonãte implicitum ſit, per, ο, paruum uariatur. φράδμων, φράδμονος. ἄκμων, ἄκμονος.

νων κρονόνος.

Deſinentia in, νων, ω, μέγα ſeruãt. ῥίνων, ῥίνωνος. κόνων, κόνωνος. ἀμείνων uero ἀμείνονος: quoniã cõparatiuum. annotatur & κρονὼν, κρονόνος.

ρων Pr.n. χείρονος.

Deſinentia in, ρων, omnia per, ω, μέγα uariantur: εἴρων, εἴρωνος. χείρων, χείρωνος, ꝓprium nomen. Cõparatiuum uero χείρονος facit.

ζων

Deſinentia in, ζων, & quæ aliis non ſubiiciuntur regulis, per, ω, μέγα inflectuntur. ῥίζων, ῥίζωνος. ἄζων, ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζονος. & ὀλίζων, ὀλίζονος, ἀπὸ τοῦ ὀλίγων. Cõparatiua ſunt, & cõmunis generis.

ξων σων

Deſinentia in, ξων, & quæ non habent participialia nomina, διὰ τοῦ ω, μεγάλου κλίνονται: δράξων, δράξωνος. ἄξων, ἄξωνος.

Ἰασόνος. Poetice.

Deſinentia in, σων, per ω, μέγα declinantur: γράσων, γράσωνος. θράσων, θράσωνος. ἰάσων uero ἰάσονος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

Participalia.

Aduertendum eſt nomina participialia, etſi ſub aliqua dictarum regularum cadant, διὰ τοῦ, ντ, declinari: ut χαρναβῶν, χαρναβῶντος. οὐκαλέγων, οὐκαλέγοντος, Troiani nomen. Ἰλιάδος γ. οὐκαλέγων τε, καὶ ἀντήνωρ πεπνυμένω ἄμφω. κελάδων, κελάδοντος. ὑψίζων, ὑψίζοντος. φαέθων, φαέθοντος. Neq; hoc ignorandum eſt quædam eſſe nomina, quæ cum duabus regulis ſubiecta ſint, ſecundum utranq; declinantur: ut

χάρων

χαίρων, quod quatenus participiale eſt ἀπὸ τοῦ χαίρειν, κατ᾽ εὐφημισμὸν, χάροντος facit: quatenus uero deſinit in, ρων, χάρωνος.

χάρωνος. Sic & δράκων. quatenus habet fœmininũ διὰ τοῦ αινα, p, ντ, uariatur. δράκων, δράκοντος: quatenus uero in, κων, δράκωνος facit.

Deſinẽtia i, ων, ſi ĩ penultima, αι, diphthõgũ habuerint, p, ω, magnũ inflectũtur, αἰγαίων, αἰγαίωνος. βαίων, βαίωνος. ἀθηναίων, ἀθηναίωνος. *αιων*

Compoſita in, ων, ſimplicium ſeruant declinationem. φιλοπλάτων, φιλοπλάτωνος. ἀστυγείτων, ἀστυγείτονος: Seruant etiam & tonum. Excipiuntur diſſyllaba, quæ cum ſint ὀξύτονα, in penultimam retrahunt accentum: ut χιτὼν, χαλκοχίτων, μονοχίτων, αἰὼν, μακραίων. *Cõpoſita.*

Deſinentia in, ων, circumflexa, διὰ τοῦ, ντ, κλίνονται, ſeruantq; ω, μέγα in obliquis. ξενοφῶν, ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν, ἀγλαοφῶντος. δημοφῶν, δημοφῶντος. Excipitur ποσειδῶν, ποσειδῶνος. & ταῶν, ταῶνος. & τυφῶν, τυφῶνος, ἀπὸ τοῦ τύφω, τὸ καίω, hoc eſt ardeo. καὶ ἀττικῶς τυφὼς, τυφώ. Dicitur & τυφεὼν, τυφεῶνος: & τυφοεὺς, τυφοέως, & τυφάων, τυφάωνος. Inueniuntur etiam apud poetas δημοφόων & δημοκόων, quæ perfecta ſunt eorum quæ ſunt δημοφῶν & δημοκῶν. Nam ex ο, & ω, μέγα fit craſis in ω, μέγα, & ex acuto & graui fit circumflexus accentus. Sic & ποσειδῶν, ab eo quod eſt ποσοιδέων, ſiue ποσειδάων. *Circũflexa* *τυφῶν multi pliciter.*

De uocatiuo horum nominum in, ων, deſinentium.

Aduertendum eſt, deſinentia in, ων, oxytona, eundem habere nominatiuum & uocatiuũ: ut ὁ ἐλαιών, ὦ ἐλαιών. ὁ ἑλικὼν, ὦ ἑλικών. Similiter circumflexa: ut ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. Excipitur ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον, καὶ ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ποσειδάων, ποσειδάονος. Grauitona uero à genitiuo formãt ſuũ uocatiuũ, abiecta finali ſyllaba: ut λύφων, λύφωνος, ὦ λύφων. θέων, θέωνος, ὦ θέων. λέων, λέοντος, ὦ λέον. Sed aduertendum eſt, quædam cõpoſita polyſyllaba, in, ον, facere uocatiuum, accentu in antepenultimam retracto: ut ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων, ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. At Aeolos corripiunt, ω, in uocatiuo caſu omnium nominum in, ων, deſinentium: ut ἀηδὼν, ὦ ἀηδὸν χελιδὼν, ὦ χελιδόν. *ὦ πόσειδον.* *ὦ λέον.* *ὦ ἀγάμεμνον.* *ὦ ἄπολλον.*

Παραδείγματα.

Ὁ ἑλικὼν, τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα. ὦ ἑλικών. Δυϊκά. τὼ ἑλικῶνε. τοῖν ἑλικώνοιν. ὦ ἑλικῶνε. Πληθ. οἱ ἑλικῶνες. τῶν ἑλικώνων. τοῖς ἑλικῶσι τοὺς ἑλικῶνας. ὦ ἑλικῶνες.

Ὁ ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα, καὶ ποσειδῶ κατὰ ἀποκοπήν. ὦ πόσειδον.

Ὁ πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα, ὦ πλάτων.

Ὁ ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα, καὶ ἀπόλλω κατ᾽ ἀποκοπήν. ὦ ἄπολλον.

TERMINATA. IN. ξ.

NOmina in, ξ, καὶ ψ, deſinentia, in obliquis uocalem ſeruant nominatiui: ut νάρθηξ, νάρθηκος. σκώληξ, σκώληκος. Excipitur ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, quod, η, in, ε, uertit. ut κύκλωψ, κύκλωπος. μώλωψ. μώλωπος. Omne nomen in aliquam duplicium deſinens, aut aſpiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Deſinentia in, ξ, conſonantes ſecundæ coniugationis Grauitonorum ſeruant in obliquis, hoc eſt, γ, κ, χ, ut ὄρτυξ, ὄρτυγος. κόραξ, κόρακος. ὄνυξ, ὄνυχος, & datiuum pluralem in, ξ, mittunt. Deſinentia uero in, ψ, conſonantes primæ coniugationis ſeruant, uidelicet, β, π, φ, ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. & datiuum pluralẽ, in, ψι, mittunt. de quibus paulopoſt.

Παραδείγματα.

ὁ ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ. Δυϊκά. τὼ ἅρπαγε. τοῖν ἁρπάγοιν. ὦ ἅρπαγε. Πλη. οἱ ἅρπαγες. τῶν ἁρπάγων. τοῖς ἅρπαξι. τοὺς ἅρπαγας. ὦ ἅρπαγες.

ὁ κόραξ. τοῦ κόρακος τῷ κόρακι. τὸν κόρακα. ὦ κόραξ.

ὦ ἄνα- ὁ ἄναξ. τοῦ ἄνακτος. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ, καὶ ὦ ἄνα. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο κρῆτες ἐτεκτήναντο. Quo in loco ſciendum eſt; genitiuum huius nominis, hoc eſt, ἄνακτος, ἐκ
~γι τοῦ ἄνακος factum eſſe, παρεμπλόσει τοῦ, τ. Et quoniam tenuis tenuem, & craſſa craſſam præcedere debet, χ, in propriam tenuem, κ, ſcilicet mutatum eſt. Quidam tamen uolunt proprium genitiuum ἄνακος eſſe; διὰ τοῦ, κ, Sed ut à nominatiuo proprii nominis, hoc eſt, ὁ ἄνακος, τοῦ ἀνάκου differat, interpoſitũ eſt, τ, & ſic ἄνακτος factũ eſt.

υξ ὁ ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

ιξ ὁ τέττιξ. τοῦ τέττιγος. τῷ τέττιγι. τὸν τέττιγα. ὦ τέττιξ.

υξ ὁ κήρυξ. τοῦ κήρυκος. τῷ κήρυκι. τὸν κήρυκα. ὦ κήρυξ.

ωξ ὁ βῶξ. τοῦ βωκός. τῷ βωκί. τὸν βῶκα. ὦ βῶξ.

TERMINATA. IN. ρ.

ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. Δυϊκά. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. Πλη. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

ὁ σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

ὁ δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα, ὦ δᾶερ.

ὁ ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρί. τὸν ἀνέρα, καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δυϊκά. τὼ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν, καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. Πληθ. οἱ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων, καὶ ἀνδρῶν.

τοῖς ἀνδράσι, καὶ ἄνδρασι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας, καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες.

ὁ πατὴρ. τοῦ πατέρος, καὶ πατρός. τῷ πατέρι, καὶ πατρί. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ ἢ μήτηρ χρονίδη ὕπατε κρειόντων. &c.

Hic aduertendum eſt, ex nominibus in, ηρ, exeuntibus, quædã pati ſyncopam in omnibus obliquis, niſi quid prohibeat: ſicut eſt ὁ ἀνήρ, τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. ἀνρός tamen eſſe debuerat: ſed, ν, ante, ρ, neq; in comprehenſione, neq; in diſtinctione locum habet. In comprehenſione, quoniam immutabilis præcedere non poteſt aliam immutabilẽ in eadẽ ſyllaba cõprehenſam, niſi, μν: ut μνᾶ, μνῆμα. In diſtinctione uero, quoniam, ρ, non uult aliã habere conſonantem iuxta ſe, præter alterum, ρ, ut ἄρρωστος: huius gratia interpoſitum eſt, δ, & ἀνδρὸς factũ eſt. Cuius accuſatiuus ſingularis eſt ἄνδρα παροξυτόνως, ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. Licet ex cõmuni regula accuſatiuus ſingularis in eadẽ ſyllaba accentum habere debeat, in qua & genitiuus. Sed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis: quorum genitiuus diſſyllabus in, ος, deſinit. In his enim genitiuus acuitur, accuſatiuus uero grauatur: ut βοός, βόα. δαδός, δᾶδα. Sic ἀνδρὸς, ἄνδρα, tanq̃ diſſyllabũ faciens genitiuũ in, ος, Patitur etiã ſyncopam ὁ πατὴρ in omnibus obliquis: niſi quid obſtet, ut dictum eſt. Nam nõ dicimus in accuſatiuo τὸν πάτρα, ne coincidat cum nominatiuo ἡ πάτρα, quod Doricum eſt, pro ἡ πάτρη, cuius genitiuus eſt τῆς πάτρας. Demoſthenes περὶ στεφάνου, οἱ δὲ πάτρας εἵνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα: hoc eſt, patriæ gratia. Etiam ex huiuſmodi nominibus quattuor annotãtur, hoc eſt σωτὴρ, δαὴρ, ἀνὴρ, πατὴρ: quæ proprium faciunt uocatiuum in, ερ, accentu etiam in penultimam retracto. Quoniam deſinentia in, ρ, ſupra unam ſyllabã, ſi extremam habent correptã, accentum retrahunt in penultimã: ut σῶτερ, δᾶερ, ἄνερ, πάτερ. Duo horum etiam datiuum pluralẽ ꝓprium faciunt: hoc eſt, ἀνὴρ, ἀνδράσι. & πατὴρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρί, καὶ πατρί datiuis ſingularibus, λόγῳ τοῦ, ι, εἰς, α, καὶ προσθέσει τῆς, σι. Inuenitur etiam ἄνδρεσι, à nominatiuo plurali ἄνδρες, adiuncta, σι, ſyllaba. ὁδυσσείας λ. Δαιτὶ ἔνι πλείω, πομπὴν δ' ἄνδρεσι μελήσει.

ὁ φθείρ. τοῦ φθειρός. τῷ φθειρί. τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ. ειρ

ὁ μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὦ μάρτυρ. υρ

Declinatur etiam. ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. &c.

Ἰλιάδος α. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

ὁ ἕκτωρ. τοῦ ἕκτορος. τῷ ἕκτορι. τὸν ἕκτορα. ὦ ἕκτωρ. ωρ

ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Præceptiones. ἀνήρ. Atten.

Deſinentia in, ωρ, ὀξύτονα, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba, & Grauitona, etiam habentia, λ, ante. ω, in obliquis ſeruant ω, μέγα: ut φώρ, φωρός. ἰχώρ, ἰχῶρος. πέλωρ, πέλωρος. Cætera uero mutant ω, μέγα in, ο, μικρόν: ut ἕκτωρ, ἕκτορος. μέντωρ, μέντορος. Poetæ tamen metri gratia & producta corripiunt, & correpta producunt.

Atten. de licẽtia poetica.

TERMINATA. In. ψ.

Deſinentia in, ψ, aut β, habẽt in obliquis, aut π, aut φ, ut ſupra dictum eſt: ſed uniuerſaliter per π, uariantur, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba: ut ὤψ, ὠπός. κύκλωψ, κύκλωπος. Quattuor inueniuntur monoſyllaba, quæ per, β, inflectuntur: φάψ, φαβός. φλέψ, φλεβός. νίψ, νιβός. λίψ, λιβός, Et diſſyllaba totidem: ἄραψ, ἄραβος. χάλυψ, χάλυβος. χέρνιψ, χέρνιβος. θάρυψ, θάρυβος. Tria uero διὰ τοῦ, φ, κύνιψ, κύνιφος. σκύραψ, σκύραφος. κατῆλιψ, κατήλιφος. At compoſita ἀπὸ τοῦ λίβω, διὰ τοῦ, β, inflectuntur παιδόλιψ, παιδόλιβος, οἰκόλιψ, οἰκόλιβος. Aduertendum autẽ eſt nomina in, οψ, ſup unã ſyllabã p, ο, μικρὸν ſcribi: αἰθίοψ, αἰθίοπος. μέροψ, μέροπος. οἴνοψ, οἴνοπος. Annotantur κύκλωψ. μώλωψ, σκόλωψ, κώνωψ, νυκτάλωψ, διὰ τοῦ, ω, μεγάλου.

Παραδείγματα.

αψ ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ. Δυϊκά. τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. Πλη. οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

ωψ ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

υψ ὁ κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

DE NOMINIBVS FOEMININIS.

FOemininorum nominum octo ſunt litteræ finales, α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Deſinentia in, α, & in, η, fœminina æquiſyllabica, ſecundæ ſunt declinationis ſimplicium. Quæ uero in, ω, deſinunt, quartæ ſunt declinationis contractorum, & in, ους, κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum: de quibus proprio loco dicetur. Nunc de aliis terminationibus: & primo de his quæ in, ν, deſinunt. In. N.

Fœminina in, αν, aut in, εν, non inueniuntur: ſed in, ην, ιν, υν, & ων.

ιω Deſinentia in, ιω, fœminina, adiecta, ος, ſyllaba faciunt genitiuum, ſeruantq́; η, in obliquis: ut ζοφλώ, ζοφλῶνος. σειρώ, σειρῆνος. excipitur φρήν, φρενός. eo q monoſyllabum eſt. Inuenitur autem & γλήν indeclinabile, ἀπὸ τοῦ γλήνη, ἀποβολῇ τοῦ. η,

Ἡ σειρήν. τῆς σειρῆνος. τῇ σειρῆνι. τὴν σειρῆνα. ὦ σειρήν. Δυϊκά. τὰ
σειρῆνε. τοῖν σειρήνοιν. ὦ σειρῆνε. Πλη. αἱ σειρῆνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σει-
ρῆσι. τὰς σειρῆνας. ὦ σειρῆνες.

Ἡ φρήν. τῆς φρενός. τῇ φρενί. τὴν φρένα. ὦ φρήν.

Deſinentia in ιν δικατάληκτα ſimplicia, acuunt extremam, & adie- ιν
ctione, ος, faciunt genitiuum, ſeruantq; ubiq;, ι, productum, ſicut
& maſculina: ut σαλαμὶν, σαλαμῖνος. ἀκτὶν ἀκτῖνος. dicuntur autem
δικατάληκτα, q nunc in, ν, nunc in, σ, deſinunt, ut ſupra dictum eſt.

Ἡ σαλαμὶν, καὶ σαλαμίς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα.
ὦ σαλαμίν, καὶ ὦ σαλαμίς & alia ſimiliter.

Deſinentia in, υν, fœminina pauca ſunt, & appoſita, ος, faciunt ge- υν
nitiuum, ſeruantq; in obliquis, υ, productum, quemadmodum
& maſculina.

Ἡ γόρτυν, τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.

In ων, deſinentia fœminina aut grauantur: ut ζήρων, μήκων. aut ων
acuuntur: ut ζυγών, ἀηδών. nunquam autem circumflectuntur.

Deſinentia in, ων, Grauitona, appoſita, ος, ſyllaba, ac etiam, ω, ma- Grauitona.
gno ſeruato, genitiuum faciunt: ut μήκων, μήκωνος. Similiter & urbiũ
nomina, ſiue oxytona ſint, ſiue Grauitona: ut πυθὼν, πυθῶνος. σιδὼν,
σιδῶνος. καλυδὼν, καλυδῶνος. πλευρὼν, πλευρῶνος. κρώτων, κρώτωνος.
λακεδαίμων uero ſeruans ſimplicis declinationem λακεδαίμονος fa- λακεδαί
cit. δαίμων enim δαίμονος. μονος.

Deſinentia in, ων, ὀξύτονα, & quæ non ſint urbium nomina, uer- Oxytona
tunt in obliquis ω, μέγα in ο, μικρόν: ut ζυγών, ζυγόνος. χελιδών, χελιδό- In. ων.
νος. excipitur μελεδὼν, μελεδῶνος. & τυφεὼν, τυφεῶνος. & τυφεδών.
τυφεδῶνος.

Etiam in, δων, nomina urbium, & quæ habent, η, in penultima, δων
uertunt, ω, μέγα in, ο, μικρόν: ἰσηδὼν, ἰσηδόνος, ἀσπληδὼν, ἀσπληδόνος.
ἀνθηδὼν, ἀνθηδόνος. στερηδὼν, στερηδόνος. καρχηδὼν, καρχηδόνος. His ſi-
milia ſunt & ἑρμιὼν, ἑρμιόνος. βιὼν, βιόνος. ἠϊὼν, ἠϊόνος. ὀλοσσὼν, ὀλοσ-
σόνος. Poetæ tamen nunc producta corripiunt, nunc correpta produ- Licentia
cunt, ut metri neceſſitas exigit. Poet.

Παραδείγματα.

Ἡ χελιδών. τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδών.
Δυϊκά. τὰ χελιδόνε. τοῖν χελιδόνοιν. ὦ χελιδόνε.
Πληθυντικά. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελι-
δόνας. ὦ χελιδόνες.

Ἡ μήκων. τῆς μήκωνος. τῇ μήκωνι. τὴν μήκωνα. ὦ μήκων. & cætera.

DE NOMINIBVS FOEM. IN. ξ.

αξ Deſinentia in, αξ, fœminina ſimplicia, polyſyllaba, per, κ, declinantur, ac extremam corripiunt, unde circūflectunt penultimam, quæcunque eam natura longam habent: ut ὦλαξ, ὤλακος. κλῖμαξ, κλίμακος. πῖδαξ, πίδακος. ἐρῖδαξ, ἐρίδακος.

Παράδειγμα.

Ἡ κλῖμαξ. τῆς κλίμακος. τῇ κλίμακι. τὴν κλίμακα. ὦ κλῖμαξ. Δυϊκά. τὰ κλίμακε. ταῖν κλιμάκοιν. ὦ κλίμακε. Πλη. αἱ κλίμακες. τῶν κλιμάκων. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

αιξ Ἡ γύναιξ ἄχρηστον, pro quo utimur ἡ γυνὴ ſecundæ declinationis. τῆς γυναικὸς, a nominatiuo γύναιξ. τῇ γυναικί. τὴν γυναῖκα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ, ἀποβολῇ τοῦ, ξ,

Ἡ αἶξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί. τὴν αἶγα. ὦ αἶξ.

ηξ Ἡ πήληξ. τῆς πήληκος. τῇ πήληκι. τὴν πήληκα. ὦ πήληξ.

ιξ Ἡ ἕλιξ. τῆς ἕλικος. τῇ ἕλικι. τὴν ἕλικα. ὦ ἕλιξ.

υξ Ἡ ἄντυξ. τῆς ἄντυγος. τῇ ἄντυγι. τὴν ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Ἡ νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτί. τὴν νύκτα. ὦ νύξ. ἐκ τοῦ νυχὸς, νυχί. πλεονασμῷ τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ, χ, εἰς κ, ſicut ἄναξ, ἄνακτος.

DE TERMINATIS. IN. ρ.

αρ Ἡ δάμαρ, καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ, καὶ ὦ δάμαρς.

ειρ Ἡ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ. Δυϊκά. τὼ χεῖρε maſculino genere, non autem τὰ χεῖρε. Similiter & τὼ γυναῖκε. & τὼ πόλιε, & alia multa priſcorum more. ταῖν χεροῖν ut plurimum abiecto, ι, τῆς ει, διφθόγγου. ὦ χεῖρε. Πληθ. αἱ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσὶ, καὶ χείρεσι ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud poetas, ἡ χέρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴν χέρα, ἄνευ τοῦ, ι,

ηρ Ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι, καὶ μητρί. τὴν μητέρα ſolū: quoniā ſi μῆτρα diceretur, coincideret cū hoc noīe ἡ μήτρα, τῆς μήτρας, qđ matricē ſignificat. ὦ μῆτερ. Datiuus pluralis ταῖς μητράσι, ſicut πατράσι.

Ἡ θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι, καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα, καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. Datiuus pluralis, ταῖς θυγατράσι. ſicut μητράσι.

Ἡ δημήτηρ. τῆς δημήτερος, καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι, καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα, καὶ δήμητρα. ὦ δήμητερ.

Ἡ γαστήρ. τῆς γαστέρος, καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι, καὶ γαστρί. τὴν γαστέρα ſolum. ὦ γαστήρ.

ωρ In ωρ, non inueniuntur quæ ſint fœminini generis ſolum, ſed com

munis: ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ παντομάτωρ. τοῦ καὶ τῆς παντομάτορος.

DE TERMINATIS. IN. ς.

Ἡ Τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς. ας
Ἡ δαΐς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαΐς. αις
Ἡ κακότης. τῆς κακότητος. τῇ κακότητι. τὴν κακότητα. ὦ κακότης. ης
Ἡ θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς, καὶ θέμιτος δωρικῶς, καὶ θέμιστος. ις
πλεονασμῷ τοῦ, σ, τῇ θέμιδι, καὶ θέμιτι, καὶ θέμιστι. & in aliis caſibus ſimiliter.

Ἡ μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς, καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι, καὶ ὦ μῆνις.

Ἡ θέτις. τῆς θέτιδος κοινῶς, καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι, καὶ θέτι ἰωνικῶς, ἀποβολῇ τοῦ, δ, καὶ κράσει τῶν δύο. ιι. εἰς ἓν μακρόν. τὴν θέτιν. ὦ θέτι, καὶ ὦ θέτις.

Ἡ μῆτις. τῆς μήτιδος. τῇ μήτιδι, καὶ μήτι, καὶ μήτι. Οδυσ. ν. ἐγὼ δὲ ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν.

Ἡ ὀπόεις. τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν. εις
Ἡ ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννὺν κοινῶς, καὶ ἐριννύδα. υς
ποιητικῶς ὦ ἐριννύς.
Ἡ ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς. λς

Deſinentia in, ως, fœminina, & cõmunia, ſiue βαρύτονα ſint, ſiue περισπώμενα, ſiue προπαροξύτονα Attica in, ω, faciunt genitiuum, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω. ἡ ἕως τῆς ἕω. ἡ ἥως τῆς ἥω ὁ καὶ ἡ δύσκερως τοῦ καὶ τῆς δύσκερω. Sed de his in quarta contractorum declinatione latius dicetur. ως

Duo inueniuntur fœminina in, ως, oxytona, quæ in, ους, faciunt genitiuum per ſynæreſim. ἡ αἰδώς, τῆς αἰδόος καὶ αἰδοῦς. ἡ ἠώς. τῆς ἠόος, καὶ ἠοῦς. Horum tres Accuſatiui adnotãtur abſque. ν. τὴν. ἕω, κέω, καῶ. Acti. 3. abſque. ν.
Ἡ λαῖλαψ. τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαῖλαψ. ψ.
Ἡ ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

NEutrorum nominũ ſex ſunt litteræ finales, α. ι. υ. ν. ρ. σ. τὸ ῥῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέπας. η, uero & ο, μικρὸν, & ω, μέγα etſi in eas aliqua neutra deſinant, non ob hoc tamen finales litteræ appellandæ ſunt, cum huiuſmodi nomina apocopen patiantur. In η: ut τὸ κάρη ἀπὸ τοῦ κάρηνον. Ἰλιάδ. χ. κάρη δ᾽ ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χαρίεν. κάρη

Velut quibuſdam placet, ἀπὸ τοῦ κάρα, ὥσπερ τοῦ, α, εἰς, η, ἰωνικῶς.
κάρα. Κάρα uero quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρανον, quod Doricum eſt. Θεόκριτος ἐν δραπέτῃ, εὐπλόκαμον τὸ κάρανον ἔχει δ᾽ ἰταμὸν τὸ πρόσωπον. Quidam uero τὸ κάρα. τοῦ κάρατος, τῷ κάρατι declinant. Inuenitur
κάρηαρ. etiam τὸ κάρηαρ, τοῦ καρήατος, Apollonius Argonaut. quarto, ἕλεν δ᾽ ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον. τῷ καρήατι. Καλλίμαχος.

Ὥς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι.

Καὶ συγκοπῇ, κάρητος, κάρητι, Ὀδυσσείας ο̄.

Ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ᾽ ὑπένευσα κάρητι.

καρή. Etiam ἡ καρή. τῆς καρῆς, ὀξυτόνως. Καλλίμαχος ἄρτεμι, σιώ τε. καρὴν ὤμοσα, σόν τε βίον. Etiam ἡ κράς, τῆς κρατός. Ὀδυσσ. ι̅.
κράς.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.

τῇ κρατί. Ὀδυσσ. χ̅. κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.

Super hoc tamen dubitat Euſtathius, ἐν τῷ μ. τῆς Ὀδυσσείας, an ſit maſculini generis, an fœminini, ubi dicit: φέρει δὲ κρατὶ ἱκέσθω φῶς ἐξαρπάξασα νεὼς κυανοπρώροιο. ſic enim legit ipſe. κόϊντος autem in undecimo, fœminino genere indubitanter uſus eſt. δινήσας περὶ κρατὶ θοῇ καλὰ νεῦρα βόεια, Inuenitur etiam κράατι. Ὀδυσσ. χ̅.

Σῷ δ᾽ αὐτοῦ κράατι τίσεις.

& κράατα in plurali. Ἰλιάδος τ̅.

Ἀλλ᾽ ἄρα ἥγε κατ᾽ ἀνδρῶν κράατα βαίνει. ὅ ἐστι κατὰ κεφαλάς.

& κρᾶτα Apollonius Argonauticῶn quarto.

Κρᾶτα δ᾽ εὐφύλλοις ἐστεμένοι ἀκρεμόνεσι.

Sed de hoc ſatis. In ο, quoque multa exeunt neutra nomina, abiecto, ν. ἔθει ἀττικῷ: ut τοιοῦτο, τηλικοῦτο, ἄλλο, αὐτό, ἐκεῖνο. quæ cum in, ν, etiam deſinere inueniantur: ut τοιοῦτον, τοσοῦτον; non erit, ο, propria eorum terminatio.

In ω, μέγα etiã κατὰ ἀποκοπήν: ut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα.

Παραδείγματα.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα.

Τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον eſt: ſicut & maſculinum eius, ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου.

Nomina litterarum indeclinabilia ſunt: τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. &c.

Ἄλιφα uero & λίπα, & ὕφα, & σκέπα, & γάλα, & κάρα, etſi in, α, deſinant, non tamen eſt propria eorum terminatio: quoniam ἀποκοπὴν patiuntur, Eorum uero perfecta ſunt ἄλιφαρ, λιπαρόν, ὕφασμα, σκέπασμα, γάλαξ, κάρανον, ut dictum eſt. Γάλαξ tamen non dicimus,

cum nullum neutrum in, ξ, deſinat. Quanquam eius obliqui in uſu habeantur: τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι, πλεονασμῷ τοῦ, τ, ſicut ἄναξ, ἄνακτος. ſic & νίφα ἀπὸ τοῦ νιφὰς νιφάδος.

In ι, deſinentia unum ſolum inuenitur quod græcum ſit, τὸ μέλι: & uariatur per τος. τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. Similiter & ab eo compoſita: τὸ οἰνόμελι. τοῦ οἰνομέλιτος. In, ι,

Neutra uero communium nominum in, ις, deſinentium ſeruant declinationem: τίς, τινός. τί, τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, εὐχάριτος, τὸ εὔχαρι, τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπολις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπόλιδος. τὸ φιλόπολι. τοῦ φιλοπόλιδος. & alia ſimilia.

Σίνηπι uero, & πέπερι, & κόμμι, & κιννάβαρι, & alia huiuſmodi barbara ſunt. Variantur tamen διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος, καὶ σινήπεος, καὶ σινήπεως. Quæ cum ſynæreſim patiantur, ad ſecundam contractorum declinationem referuntur. κρῖ uero, & ἄλφι, & ἔρι, & ζόφι, apocopen patiuntur: quorum perfecta ſunt τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ ζόφιμον. Quare, ι, non eſt propria eorum terminatio, & ſic indeclinabilia ſunt.

Deſinentia in, υ, per, ος, purum declinantur: τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος. Sed quæ longam habent penultimam, uel trium generum exiſtunt, mutato, υ, in, ε, declinantur: τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος. τὸ ἡδύ, τοῦ ἡδέος, cuius maſculinum eſt ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος. fœmininum ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας. In, υ,

Τὸ πῶϋ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶϋ. ὦ πῶϋ.

Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστεϊ. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ.

Hæc duo nomina etſi per εος, inflectuntur, non tamen ſynæreſim patiuntur: ſicut τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος, καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. καὶ ἄλλως. δάκρυ, γόνυ, δόρυ, uario modo declinari.

Τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου. ſicut τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ, υ, τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. πληθ. τὰ γόνυα, καὶ γοῦνα. τῶν γονύων, καὶ γούνων. καὶ ἄλλως,

Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ γοῦνας. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γοῦνας. ὦ γοῦνας.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ, καὶ ὑπερθέσει τοῦ, υ, τοῦ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρας. ὦ δόρας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δοῦρας. τοῦ δούρατος. ſicut τὸ γοῦνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, καὶ δόρει. Ἀριστοφάνης, Σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι.

Neutra in,υ,deſinentia adiectiuorum trium generum,declinationem maſculinorum ſequuntur: ut ὁ δὺρύς, τοῦ δὺρέος. τὸ δὺρύ, τοῦ δὺρέος. ὁ ὠκύς, τοῦ ὠκέος. τὸ ὠκύ, τοῦ ὠκέος. Illud uero Heſiodi ἐν ἔργοις, γλάφυ πέτρης, ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸν fit per apocopen.

NEVTRA. IN. αν. εν. ουν. υν. &c.

αν Neutra in, αν, deſinentia,adiectiua trium generum, declinationẽ maſculinorum ſequuntur: ὁ πᾶς, τοῦ παντός. τὸ πᾶν, τοῦ παντός. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος. Eodem modo & participia in αν, deſinentia: ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

εν In εν, quoq; deſinentia,ſiue trium generum ſint,ſiue duum: ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος. Sic & participia ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος.

ουν Etiam in,ουν, deſinentia,ſiue adiectiua nomina ſint,ſiue participia: ὁ δίπους, τοῦ δίποδος. τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

υν Participia quoq; in,υν,hoc idem faciunt. ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.

ον Neutra in,ον,partim ſunt tertiæ declinationis ſimplicium, partim quintæ, de quibus ſatis dictum eſt Libro tertio.

ων Neutra in,ων,quæ productionem patiuntur,à neutris cõmunibus in,ον,deſinẽtibus, Atticorũ more in, ω, mittunt genitiuum, & paribus ſyllabis uariantur, τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω. τὸ ἀξιόχρεων, τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uero cõtracta imparibus ſyllabis declinãtur, τὸ βοῶν τοῦ βοῶντος.

NEVTRA IN αρ.

αρ Neutra in, αρ, ſemper Grauitona ſunt. Quæ ſi ſint diſſyllaba, & penultimam habeant natura longam, per, τ, uariantur: ut τὸ εἶδαρ, τοῦ εἴδατος. ἧπαρ, ἥπατος. οὖθαρ, οὔθατος. ἦμαρ, ἤματος. Si breuẽ, διὰ τοῦ, ρ, ut ἔαρ, ἔαρος. νέκταρ, νέκταρος. ἄχερ, ἄχερος. ὄναρ uero ἄκλιτον. Annotantur

στέαρ φρέαρ tur στέαρ, quod στέατος facit, & φρέαρ, φρέατος. quorum etſi penultima breuis eſt, non tamen uariantur διὰ τοῦ, ρ, Sed ſciẽdum eſt, prius fuiſſe στεῖαρ & φρεῖαρ, penultima natura longa: unde στέατος & φρέατος. in quibus licet ſit abiectum, ι, ex diphthongo, nõ ob hoc antiqua inflexio uariata eſt: uel quia uere heteroclita ſunt.

Polyſyllaba quoq; διὰ τοῦ, τ, uariantur: ut ὄνειαρ, ὀνείατος. δέλεαρ, δελέατος. κάρηαρ, καρήατος.

Atten. Dubitari poſſet hoc in loco, cur, ρ, cum immutabile ſit, tam in obliquis nominum, quàm in futuris uerborum, etiam in obliquis horum no-

minum nõ ſit ſeruatum. Si uero heteroclita, cur regulis arctata ſunt? Reſpondetur, huiuſmodi nomina indubitato eſſe heteroclita, cum proprii eorum Recti in, ας, deſinant: ut τὸ δέλεαρ, τὸ ἧπαρ, τὸ φρέαρ, & alia. Sed quoniam hæc multa ſunt, opus fuit ea regulis ſubiicere: quanquam in heteroclitis hoc inuſitatum ſit.

Deſinentia in, αρ, ſi habeant, ω, in penultima, indeclinabilia ſunt: ut μῶμαρ, ὁ μέγας, ἢ ὁ μωρός. βῶμαρ, ὁ βωμός. νῶκαρ, ἡ στέρησις τῆς ψυχῆς, ἢ ὁ δυσκίνητος.

Deſinentia in, ηρ, pauca ſunt, & per craſim fiunt à nominibus in αρ, deſinentibus: ob quam rem circumflexum habent accentum: ut τὸ κῆρ, τοῦ κηρός, ἀπὸ τοῦ κέαρ, κέαρος. τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος. ηρ

In υρ, unum tantum, ideoq́; μονῆρες ab Herodiano nuncupatur: & appoſitione ος, facit genitiuum: ut τὸ πῦρ, τοῦ πυρός. τῷ πυρί. τὸ πῦρ. Producit enim, υ, in nominatiuo, ſed in obliquis illud corripit. υρ Atten.

Deſinentia in, ορ, pauca ſunt: ut ἦτορ, ἄορ, ἄνορ, κέλορ. quæ per, ο, μικρὸν declinantur, ἤτορος, ἄορος, ἄνορος, κέλορος. ορ

In, ωρ, neutra, appoſita, ος, ſyllaba faciunt genitiuum, & in obliquis ſeruant ω, μέγα. τὸ ἔλωρ, τοῦ ἔλωρος. τὸ τέκμωρ, τοῦ τέκμωρος. τὸ σκῶρ. τοῦ σκατός. τῷ σκατί, heteroclitum eſt. σκὰς enim σκατὸς facit, & σκῶρ, σκωρός. Etiam ὕδωρ, ὕδατος. nam ὕδωρος facit. & ὕδας, ὕδατος. Declinatur etiam τὸ ὕδος. τοῦ ὕδεος. τῷ ὕδεϊ, ὕδει ποιητικῶς. Heſiodus, γαῖαν ὕδει φύρειν. ωρ

NEVTRA IN ΑΣ. *Purum & in ρας.*

Neutra in ας, purum & correptum, & in ρας, in τος, mittunt genitiuum κοινῶς, & in αος, ἰωνικῶς, & in ως, ἀττικῶς: ut κρέας, τοῦ κρέατος, καὶ κρέαος, καὶ κρέως. de quibus in quinta contractorum declinatione dicetur. ας ρας

In λας, uero deſinentia, in ατος, faciunt genitiuum. τὸ ἄλας, τοῦ ἄλατος. τὸ ἐρυσίπελας, τοῦ ἐρυσιπέλατος. τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. Quæ uero aliam habent conſonantem ante, ας, indeclinabilia ſunt: τὸ δέμας, τὸ λέπας, τὸ βρέτας. δέπας uero ἔθει ἰωνικῷ declinatur, τοῦ δέπαος. τῷ δέπαϊ. Apollonius Argonauticῶn tertio. λας

Λεῖβον ἐκ δέπαος, συμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.

Et Homerus ὀδυσ. γ. χρυσέῳ ἐν δέπαϊ.

Et in plurali, χρυσέοις δεπάεσσι.

In αις, neutrum unum inuenitur: τὸ σταῖς, τοῦ σταιτός. αις

Deſinentia in, ες, adiectiua declinationẽ maſculinoq́ ſequuntur: ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς ες

μονογενὲς uero (id eſt unius generis) unum tantū. τὸ κυνοσακὲς. ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

ος Neutra in, ος, unius tantum ſunt generis, & Grauitona, patiunturq́; ſynæreſim: ut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. Sed de his in prima declinatione contractorum dicetur. ὄφελος uero, & ἧδος indeclinabilia ſunt.

ως Neutra in, ως, duo inueniuntur circumflexa: τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ ὦς. τοῦ ὠτὸς, à quo diminutiuum τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου: Sciendum eſt autem, non fieri ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄος. Nam quæ patiuntur, perfectorum ſeruāt declinationem: illorum autē genitiui κατὰ συναίρεσιν ſunt φάους ἀπὸ τοῦ φάεος, & ἄους ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primum καθ᾽ ὑπέρθεσιν fit φόαρ, & ὄαρ, quorum genitiui ſunt φόατος, & ὄατος, καὶ κράσει φῶς, φωτὸς, & ὦς, ὠτὸς fit. Sunt qui dicunt huiuſmodi genitiuos,
Atten. hoc eſt φωτὸς & ὠτὸς, non à perfectis genitiuis φόατος, & ὄατος per craſim fieri: quoniam eorum penultima circumflectenda eſſet, quandoquidem acutus & grauis concurrentes, accentum faciunt circumflexum: ut κέαρος, κῆρος. & ἔαρος, ἦρος. Sed potius à nominatiuis monoſyllabis φῶς ſcilicet & ὦς deduci, iccirco huiuſmodi obliqui extremam acuunt, tanquam diſſyllabi perfecti, non autem contracti ſecun-
Atten. dum regulæ præceptionem, quæ eſt: πᾶσα γενικὴ δισύλλαβος εἰς ος λήγουσα, μὴ συναληλιμμένη ὀξύνεται, χλωὸς, ξλωὸς, φωτός. φὼς uero, quod uirum ſignificat, maſculini generis eſt, & acutum habet accētum: quoniam non per ſynæreſim fit, ſed à uerbo φῶ, τὸ λέγω, deriuatur, utrunq; tamen per, τ, declinatur, ſeruatq́; ω, μέγα in obliquis: ut ὁ φὼς, τοῦ φωτὸς, καὶ τὸ φῶς, τοῦ φωτός. Differunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc eſt, τοῖν φώτοιν ἐπὶ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φωτοῖν ἐπὶ πυρσῶν: id eſt cum lumen ſignificat.

τὸ χρέως, τοῦ χρέω Atticum eſt.

In ους, unum inuenitur, & illud quidem indeclinabile, hoc eſt οὖς. Theodorus tamen οὖς, ὠτὸς dicit, eſt etiam οὖαρ, οὔατος.

FINIS LIBRI QVARTI.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVINTVS.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΣΥΝΗΙΡΗΜΈΝΩΝ.

NOminum aliqua ſunt ἀπαθῆ, hoc eſt perfecta & ſim
plicia, cum neq; ſynæreſim patiãtur, neq; craſim: quo
rum (ut dictum eſt) quinq; ſunt declinationes, & ipſæ
ſimplices appellatæ. Aliqua uero ἐμπαθῆ, hoc eſt affe
cta, & ea ſunt quæ ſynæreſim patiuntur, ſiue craſim.
Differt autem ſynæreſis à craſi, quoniam Synæreſis eſt contractio *Synæreſis.*
duarum uocalium, quæ ambæ in ipſa coniunctione ſeruantur: ut δη
μοσθένεϊ, δημοσθένει: ex, ε, enim & ι, fit, ει, diphthongus. Craſis uero *Craſis.*
eſt contractio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut
ambæ: ut δημοσθένεα, δημοσθένη: aut altera illarum: ut δημοσθένεος, δη
μοσθένους. Vbi ſciendum eſt præcedente uocali longa, quantacunq; *Præceptio.*
ſit ſequens, nunquam ex eis fieri ſynæreſim: ut Emanuel Chryſolora
manifeſte aſſerit, fieri autem aut ex duabus breuibus, aut ex breui &
longa; & ſemper in lōgam. Sed ſciēdum Emanuelem ſynæreſim pro
craſi accepiſſe, quandoquidem ſæpius altera pro altera ponitur, hoc
eſt ſynæreſis pro craſi. Nam ſynæreſis, quatenus à craſi differt, ut
ſupra declaratum eſt, præcedente breui raro fit, & in datiuis ſingu
laribus primæ, & quartæ, & quintæ inflexionis duntaxat, ut δημοσθέ
νεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. longa uero, & maxime κατὰ
κρᾶσιν frequenter, atq; in diphthongum ſemper impropriam: ut νηρηΐ
δες, νηρῇδες. κρεάων, κρεῶν. βοάεις, βοᾷς. & alia infinita. At cæteræ con
tractiones, quæ in his declinationibus ſynæreſiatis reperiuntur, per
craſin fiunt omnes: & ex præcedēte uocali breui ſemper, quæ eſt aut
α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in ipſis declinationibus liquido apparebit.
Si autem poſt ipſam uocalem breuem ſequatur diphthongus, & ex
eis contractionem fieri contingat, ſoluta prius diphthongo, aut altera
uocalis ipſius diphthongi, hoc eſt ſubiunctiua κατὰ ἔκθλιψιν omnino
abiicitur: ut δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. πλακόεις, πλακοῦς. aut facta craſi
ex duabus in unam, tertia aſſumitur in diphthongum impropriam
κατὰ συναίρεσιν: ut κρεάων, κρεῷν. quoniam in eadem ſyllaba non
poſſunt tres uocales actu ſimul eſſe. Nam ſynæreſim & craſim ex

duabus tantum uocalibus fieri conſtat, ut ex earum finitione liquido
apparet: non autem ex uocali præcedente & diphthongo integra ſe-
quente, ut uulgo creditur. Etiam ſi forte euenerit, ut ex aliqua diph-
thongo præcedente fiat ſynæreſis, ſiue craſis, & ex quauis uocali ſe-
quente. prius enim ſubiunctiua uocalis diphthongi κατὰ ἔκθλιψιν
prorſus eliditur. nam ſi altera cuiuſuis ſolutæ diphthongi uocalis eſt
atterenda, certe ſubiunctiua cõmuniter expungẽda eſt, ut appendix,
& omnibus præpoſitiuis uocalibus cõmunis, ac ſubiecta. dein ex uoca
li relicta, & ea quæ ſequitur, etiam ſi initium alterius exiſtat dictionis,
fit ſynæreſis ſiue craſis, ut ἐμοὶ ὑποδύνει, ἐμουποδύνει, καὶ ἐγὼ, κἀγώ.
nec amplius reſumitur, ι, in diphthongum, cum id ſemel ex præce-
dente diphthongo eliſa ſit. Sed de his habebis in tractatu περὶ παθῶν
Tryphonis grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictione
δημοσθενέοιν, primum abiicitur, ι, κατὰ ἔκθλιψιν, quæ quidem eſt ſu-
biunctiua uocalis diphthongi. deinde uero ex ε, & ο, fit craſis iterum
in, οι, ut δημοσθενοῖν. Quoniam omnẽ datiuum dualem in diphthon
gum διὰ τοῦ, ι, ſiue propriam, ſiue impropriam deſinere neceſſe eſt:
cum alias ε, & ο, in, ου, diphthongum per cõmunem regulam contra-
Atten. hantur: ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. Quare fatendum eſt, regulas generales,
pro locorum exigentia, particularibus aliquando cedere. δημοσθένεας
enim in, ει, diphthongum, contractum facit, δημοσθένεις ſcilicet, cum
ε, & α, per cõmunem regulam, nunc in, α, nunc in, η, contrahantur.
Sed βόεας, βοῦς, ο, ſcilicet & α, in, ου, diphthongum contractis, nõ autẽ
βοᾶς, διὰ τοῦ, ο, καὶ α, εἰς ω, μέγα ſecundum cõmunẽ regulã: quando-
quidem huiuſmodi accuſatiui peculiarem ſibi uendicant regulã, quæ
Atten. Regulam. eſt, πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς, σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέ-
λος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν:
hoc eſt, omnis nominatiuus pluralis in, ς, deſinens, & ſynæreſim pa-
tiens circa finem, accuſatiuum habet ſibi conſonum & contemporalẽ
& uocatiuum: ut δημοσθένεες. νεις. & δημοσθένεας, δημοσθένεις. βόες.
Atten. filium a patre diſſenſiſſe. βοῦς: & βόεας, βοῦς. & ſic de aliis, ut Herodiano placet, audacter ab
Apollonio patre diſſentiẽti. Apollonius enim ſynæreſeos eſſe ſpe-
ciem, uel apparentiã, nõ autẽ re ſynæreſim putat, quod ut etiã conce-
damus, aliũde tamẽ eã formari neceſſe eſt. In alia uero dictione, hoc
eſt, κρεάοιν, ſoluta prius, οι, diphthõgo, α, & ο, in ω, monophthõgũ κατὰ
κρᾶσιν cõtrahũtur. Dein ex ω, magno & ι, κατὰ συναίρεσιν fit ῳ, diph-
thongus impropria: ut κρεῷν, qđ & ipſe Emanuel affirmat, dicẽs: τὸ α,
καὶ ο, μικρὸν ἐν τῇ οι, διφθόγγῳ εἰς ω, μέγα κιρνᾶται, τὸ δὲ ι, προσγράφεται.

CONTRACTORVM DIVISIO.

Contractorum nomina aliqua ſunt, quæ per omnes caſus ſynæreſes ſuſcipiunt: unde ὁλοπαθῆ appellantur, & pariſyllaba ſunt: ut νόος, νοῦς. νόου, νοῦ. ῥόος, ῥοῦς. ῥόου, ῥοῦ. Aliqua uero in pluribus caſibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur, & impariſyllaba ſunt, qualia ſunt δημοσθένης, ὄφις, κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ cognominantur, & hæc quoq; impariſyllaba ſunt: ut βασιλεύς, αἰδώς, βοῦς, βότρυς, ἡδύς. Sed quoniam huiuſmodi nomina uarias patiuntur ſynæreſes, uarias quoq; declinationes habere neceſſe eſt. Horum igitur aliæ quinq; fiunt declinationes, à quinta ſcilicet ſimpli.ium declinatione, partim ex his quæ πολυπαθῆ appellantur, partim ex quibuſdam quæ ſunt ὀλιγοπαθῆ: quæ cum ſint impariſyllaba, & linguarum proprietatem ſuſcipiant, συνῃρημένα, hoc eſt contracta proprie appellantur. Ne quis miretur, ſi etiam in his declinationibus plura ponentur, q̃ ab aliis iunioribus tradita ſunt, quoniam non ea ſolum quæ frequenti habentur in uſu, ſed etiam quæ apud Poetas paſſim reperiuntur, edocere decreuimus.

PRIMA DECLINATIO NOMINVM CONTRACTORVM.

PRima igitur declinatio contractorum, eſt nominum maſculinorum, fœmininorum, & communium in, ης, neutrorum uero in, ες, deſinentium adiectiuorum, & in, ος, ſubſtantiuorum. Quorum genitiuus perfectus, & impariſyllabus, διὰ τοῦ, εος, exiſtens, in ους, facit contractum κατὰ κρᾶσιν. & datiuus in, ει, diphthongum κατὰ συναίρεσιν κοινῶς, de quibus primo libro ſecundum communem linguam ſatis dictum eſt. Nunc autem quia diuerſæ ab illis ſecundum linguarũ uarietatem apud Poetas inueniuntur ſynæreſes; ab re non erit de his etiã aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur eſt, ε, ψιλὸν & ο, μικρὸν, in genitiuo ſingulari contrahi in, ου, κοινῶς, δωρικῶς uero in, ευ, ut inquit Euſtathius ἐν τῷ α. τῆς ὀδυσσείας: ut ἐρέβεος, ἐρέβευς. Ἰλιάδος θ. ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. Trifariã enim, ε, & ο, contrahuntur, hoc eſt, in, ου, κοινῶς, ποιέομεν, ποιοῦμεν. in, ει, ἀττικῶς, δέον, δεῖν. & in, ευ. δωρικῶς, ἐμέο, ἐμεῦ. Præterea in accuſatiuo, nõ ſolũ in, η, ſed etiã in, α, ſynæreſim fieri. Nã quãdocũq; ante, ε, & α, aliqua inuenitur cõſonans, tunc ſolũ in, η, fit ſynæreſis: ut τὸν εὐσεβέα, εὐσεβῆ. τὸν εὐγενέα, εὐγενῆ. Cum uero uocalis aliqua præceſſerit, non ſolum in, η, ſed in, α, quoq; fit ſynæreſis: ut τὸν εὐφυέα,

Trifariam ε, & ο, contrahuntur.

I

Atten. εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. Nam quod inuenitur apud Homerum δυσκλέα, cuius extrema uocalis breuis eſt, ſciendum hoc per ſyncopam metri gratia factum eſſe. Ἰλιάδος β. Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολλὼ ὤλεσα λαόν. Attici uero in nominibus propriis in, ης, habentibus genitiuum in ους κατὰ κρᾶσιν, à nominatiuo ſingulari faciunt accuſatiuum in ην, προσθέσει τοῦ, ν, εἰς ν. ὁ ἀριστοφάνης. τοῦ ἀριστοφάνους. τὸν ἀριστοφάνην.

Atten. Fit etiam ſynæreſis in duali numero, non ſolum in, η, ſed in ει, in neutris nominibus, rariſſime tamen: ut τὼ σκέλεε, σκέλει. τὼ τεράχεε, τεράχει. Hoc etiam annotandum eſt accuſatiuum pluralem maſculini generis & fœminini, à nominatiuo eiuſdem numeri fieri, extremo, ε, in, α, conuerſo: ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεας. iccirco & eandem ſuſcipit ſynæreſim. Quanquam, ε, & α, in, η, communiter contrahuntur, & in α, productum.

Regula. Eſt enim regula (quam ſupra etiam poſuimus) quod omnis nominatiuus pluralis in, ς, deſinens, & circa finem ſynæreſim patiens, accuſatiuum habet ſibi conſonum ac contemporalem, & uocatiuum: & ſic tres caſus plurales, maſculini generis & fœminini eandem ſortiuntur ſynæreſim: ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεις. τοὺς δημοσθένεας, δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες, δημοσθένεις. In neutris quoque tres caſus pluralis numeri in, η, faciunt contractum: ut τὰ βέλεα, βέλη. ὦ βέλεα, βέλη. Apud poetas tamē inuenitur τὰ κλέα, ἀπὸ τοῦ κλέεα, κατὰ συγκοπὴν, & ſimilia, quæ in, α, correptum deſinunt. Ἰλιάδ. ι.
Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Et Apollonius in Argonauticis.

Ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

Παραδείγματα.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένους κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς, καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖς δημοσθένεσι κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθενέεσι ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς.

De nominibus in ης, deſinentibus quæ à κλέος componuntur.

Nomina in, ης, deſinentia, à κλέος compoſita, ſi ſint adiectiua, eandem habẽt declinationẽ, quã & δημοσθένης: ut ὁ εὐκλεής. τοῦ εὐκλεέος, εὐκλεοῦς. τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ. Si uero ſint propria, eaſdem patiuntur ſynæreſes. Sed perfectorum uaria eſt declinatio, uidelicet. *à κλέος deriuata.*

Ὁ ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος, καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέει, καὶ συγκοπῇ ἡρακλέϊ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέει κατὰ συναίρεσιν, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ συγκοπήν. Δυϊκά. Τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. Πλη. οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλῆς. ὦ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ὁ ἡρακλῆς τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς. ὦ ἥρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. Πλη. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς.

DE SECVNDA DECLINATIONE. CONTRACTORVM.

SEcunda declinatio contractorum nominum, duas habet terminationes, in, ις, maſculinorum & fœmininorum, & in, ι, neutrorum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος, κοινῶς, καὶ εος, ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. Huius autem declinationis, quæ etiam eſt τῶν πολυπαθῶν, una tantum ſynæreſis eſt propria, hoc eſt, ι, productum: quoniam præcedente, ι, ſequente uero quauis uocali, ſemp in, ι, fit ſynæreſis. Eodem autẽ, ι, conuerſo in, ε, ἔθει ἰωνικῷ, eædẽ fiunt ſynæreſes quæ ſunt in prima declinatione. Sed aduertendum, nominatiuum & uocatiuo dualis numeri huius declinationis non pati ſynæreſim κοινῶς. *Atten.* Nam præcedente, ι, & ſequente quauis uocali, fit ſynæreſis in, ι, ut dictum eſt: & ſic dicendum eſſet ὄφιε, ὄφι. πόλιε, πόλι. σινήπιε, σινήπι. Sed his aduerſatur regula quædam dualis numeri propria: ꝙ nominatiuus dualis nihil habet finale, niſi α, ε, η, & ω, Huius gratia non *Finales literæ dualis.*

m

habet. i. ἀνεκφώνητον, hoc eſt non prolatum. Multo igitur minus ἐκφωνούμενον, hoc eſt prolatū. ὄφεε uero ἰωνικῶς Moſcopulus omnino negat ſynæreſim pati: & hanc adducit regulam: ὧν τινῶν ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ συναιρεῖται, τούτων οὔτε ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται. hoc eſt. Quorumcunq; Genitiuus ſingularium non contrahitur, horum neq; nominatiuus & accuſatiuus dualium ſynæreſim ſuſcipiunt. Apud Theodoſium tamen, & alios ueteres grammaticos ſic inuenimus, ὄφεε, ὄφη, ὡς δημοσθένεε, δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο, εε, ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς, η, κιρνᾶται. ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν, ει, δίφθογγον. Hoc quoq; annotandum eſt genitiuum ſingularem etiam in, ηος, deſinere, διὰ τοῦ, η, ποιητικῶς. πόληος. Ὀδυσ. α. Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. Quod & in aliis caſibus & numeris ſeruatum eſt. In datiuo. Ἰλιάδος γ. Γαῖά τε σφῶι μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. In accuſatiuo Κόϊντος, ὡς εἴ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα φεῦγον. Et Heſiodus ἐν ἀσπίδι. ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα. In nominatiuo plurali. Orpheus in Argonauticis, Σχεδόθεν δέ οἱ εἰσὶ πόληες.

πόληος. Poetice.

In accuſatiuo plurali idem Orpheus. Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσαιο, ἱεράς τε πόληας Ἄπιδος. Et Homerus Ὀδυσσείας δ. καὶ πάντων ἴσασι πόληας, καὶ πίονας ἀγρούς.

Παραδείγματα.

Ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὄφις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὀφέων ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. Πληθυν. οἱ ὄφιες, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὀφέων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσι ἰωνικῶς, καὶ ὀφέεσι. Τοὺς ὄφιας καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. ὦ ὄφιες καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιϊ καὶ πόλι κοινῶς, καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς, καὶ πόλει ἀττικῶς, καὶ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ πόλιε, καὶ πόλεε, πόλη, καὶ πόλης. τοῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πολέων. ὦ πόλιε, καὶ πόλεε, πόλη, καὶ πόλης. Πλη. αἱ πόλιες πόλις,

καὶ πόλεες πόλεις, καὶ πόληες. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων, καὶ πολήων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι, καὶ πόλησι, καὶ πολέεσι. τὰς πόλιας πόλις, καὶ πόλεας πόλεις, καὶ πόληας. ὦ πόλιες πόλις, καὶ πόλεες πόλεις. καὶ πόληες.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπϊ, σινήπι, καὶ σινήπεϊ, σινήπει, καὶ τὰ λοιπά.

DE TERTIA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

TErtia declinatio contractorum τῶν ὀλιγοπαθῶν, unam tantum habet terminationem in, εὺς, maſculinorum nominum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ, εος, fit κοινῶς καὶ ηος, ἰωνικῶς, καὶ εως, ἀττικῶς. Cuius ſynæreſes ſunt cum prima declinatione communes: quoniam ex, ε, præcedente ſemper fiunt, & uocali ſequente.

Sed ſciendum eſt, nomina in, ευς, deſinentia maſculini generis, *Atten.*
ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba, ὀξύνεσθαι κοινῶς: ut ὀδυσσεύς. ἀχιλλεύς. ζεύς. φεύς. ὁ διόνυσος. δυεὺς nomen urbis αἰολικῶς uero βαρύνεσθαι, βασίλευς, ἀχίλλευς. Etiam aduertendum eſt, huiuſmo- *Atten.*
di nomina in, ευς, diuerſos habere genitiuos: ut ὀδυσσέος κοινῶς, ὀδυσσέως ἀττικῶς, καὶ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεῖος, διὰ τῆς, ει, διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσίος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. Ὀδυσσεῖος ὦ. ὀδυσσεῦς δὲ λαβὼν κύστε χεῖρ' ὥδι κατέρπω. ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέος. Nec patitur ſynæreſim, niſi, ε, purum ante, ος, forte inueniatur ἔθει ἀττικῷ: ut ἐρετριεῦς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειραιεῦς, πειραιέως, πειραιῶς.

Accuſatiuus quoq; horum uarius eſt: ut τὸν βασιλέα κοινῶς, ultima correpta: quoniam genitiuus in, ος, deſinens, accuſatiuum ſingularem in, α, habere debet ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον, hoc eſt eiuſdem temporis, & toni: ut αἴαντος, αἴαντα. Attica uero, quoniam in genitiuo ſingulari mutant, ο, μικρὸν in, ω, μέγα: ut βασιλέως, πηλέως: accuſatiuum quoq; in, α, productum faciunt: ut ὁμόχρονος ſit proprio genitiuo, βασιλέα, πηλέα. Εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ, καί μιν διέδρακε τόν τε πηλέα πέλας. In quibus uero faciunt genitiuum in, ως, contractum, in, α, ſolum faciunt κατὰ κρᾶσιν eorum accuſatiuum: ut ἐρετριῶς, ἐρετριέα, ἐρετριᾶ. πειραιῶς, πειραιέα, πειραιᾶ. At ἴωνες dicunt βασιλῆα, δωρεῖς uero βασιλῆ, πηλῆ, τυδῆ, μηκιστῆ.

Sic eni in antiquis & caſtigatis codicibus inueni ἰλιάδος δ΄. ἔνθ᾽ αὖτ᾽ ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τουτέστιν, οἱ ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβευτὴν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. Et ἰλιάδ. ὀ. μηκιστῆ δ᾽ ἕλε πουλυδάμας, ἀπὸ τοῦ μηκιστέα κατὰ κρᾶσιν. non autem τυδεῖ, ut quidam legunt, neque μηκιστὴν pro μηκιστέα. Vel ut Euſtathio placet, κατ᾽ ἀποκοπήν. hæc enim ſunt eius uerba, τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα συνῄρηται, ἀλλ᾽ ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσῆα ὀδυσῆ ἔστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια.

In nominatiuo duali duo, εε, in, η, contrahuntur, ut Theodoſio placet, τὼ βασιλέε, βασιλῆ: ſicut δημοσθένεε, δημοσθένη, & ὄφεε. ὄφη. Etiam annotandũ, duo, εε, in nominatiuo plurali in, ει, diphthongum ſemper contrahi in nominibus propriis. In appellatiuis uero in, ει, diphthongum κοινῶς, βασιλέες βασιλεῖς, & in, η, ἀττικῶς, βασιλῆς.

Παράδειγμα.

ὁ βασιλεὺς κοινῶς, καὶ βασιλεῦς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῖος, καὶ βασίληος αἰολικῶς, καὶ βασίλειος καὶ βασιλίος βοιωτικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς, καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, καὶ βασιλέα ἀττικῶς, καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ ὦ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. Πληθ. οἱ βασιλέες καὶ βασιλεῖς κοινῶς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς, καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

DE QVARTA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Quarta declinatio contractorum nominum τῶν ὀλιγοπαθῶν, duas habet terminationes, in ω, & in, ως, fœmininorum tantum. Quorum genitiuus perfectus & impariſyllabus in οος, exiſtens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synæreſes autem huius declinationis, quæ ex, ο. & ſequente uocali fiunt, ſic ordinantur, οο, ου. οϊ, οι, οα, ω. Aduertendum eſt hoc in loco nomina huius declinationis in ω, deſinentia, omnia acui in extrema: ut κλωθώ, ἐρατώ, κλειώ. Similiter & quæ in, ως, deſinunt: ut ἠώς, αἰδώς. Patiuntur autem ſynæ-

reſim in tribus caſibus ſingularis numeri tantum, hoc eſt in genitiuo, datiuo & accuſatiuo. Cætera uero omnia tertiam ſequuntur declinationem ſimplicium. Etiam genitiuus nominum in, ω, deſinentium uario modo inuenitur ſecundum uarios idiomatum uſus. Nam Iones, & quidam Dores perfecto utuntur genitiuo, λητόος, σαπφόος. *Lacones*
Attici uero & cõmunis lingua: λητοῦς dicunt, & σαπφοῦς. At Aeoles *qui & Do-*
& Lacones, qui & Dores, addentes, σ, nominatiuo caſui, proprium *res.*
faciunt genitiuum: ἡ λητώ. τῆς λητῶς. ἡ σαπφώ. τῆς σαπφῶς. Datiuus uero in, οι, omnibus idiomatis eſt cõmunis. Sed accuſatiui uarius eſt uſus: ſoli enim Aeoles addentes, ν, nominatiuo caſui proprium faciunt accuſatiuum, ἡ λητὼ, τὴν λητών. ἡ σαπφὼ, τὴν σαπφών. Iones uero in, ουν. τὴν λητοῦν. τὴν σαπφοῦν. At communis lingua & Attici τὴν λητὼ dicunt, καὶ τὴν σαπφὼ, accentu acuto ſuper extremam, licet ex craſi ſit longa, & accentum ſuſcipiat. Eſt enim regula, quod *Regula.*
omnis caſus eundem ſonum habens, ſiue litteraturam cum alio caſu eiuſdem numeri & idiomatis, eundem accentum habere debet: ut ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα. Sic ἡ λητὼ, τὴν λητώ. τῇ λητοῖ, ὦ λητοῖ. Additum eſt eiuſdem numeri, quoniam τῇ λητοῖ datiuus ſingularis circũflectitur. Sed αἱ λητοὶ nominatiuus pluralis acuitur additum eſt & idiomatis, quoniã βασιλεὺς nominatiuus ſingularis κοινῶς acuitur, & βασιλεῦς, genitiuus ſingularis δωρικῶς circumflectitur. Accuſatiuus uero nominum in, ως, exeuntium circumflectitur: quoniam non eundẽ ſonum, ſiue litteraturã habet cum nominatiuo: ut ἡ αἰδὼς, τὴν αἰδῶ. Voca- *Vocatiuus.*
tiuus etiam non ſolum in, οι, deſinere inuenitur apud poetas, ſed etiam in, ω, Atticorum more. Apollonius in principio tertii Argonauticῶn. Εἰ δ' ἄγε νῦν ἐρατὼ, παρ' ἔμ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ. Fit autem uocatiuus in, οι, à nominatiuo ſingulari, τροπῇ τοῦ ω, μεγάλου εἰς ο, μικρὸν, καὶ προσθέσει τοῦ, ι, λητοῖ. Quo in loco quæri poteſt, cur uocatiuus fœmininorum nominum in, ω, deſinentium, plures habeat uocales proprio nominatiuo: ut ἡ σαπφὼ, ὦ σαπφοῖ, cum regula dicat, ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν πλείονα φωνήεντα *Regula.*
τῆς ἰδίας εὐθείας ἡ κλητική. Reſpondetur, quod genitiuus in, ους, deſinens, maius tempus uult habere, q̃ uocatiuus: ut τοῦ δημοσθένους, ὦ δημόσθενες. τοῦ εὐσεβοῦς, ὦ εὐσεβές. Huius gratia correptum eſt, ω, magnum in, ο, paruum. Sed quoniam uocatiuus ultimam erat habiturus breuem, & accentum in fine acutum, ac ob id regulæ aduerſaturus, quæ præcipit ne ulla dictio in, ο, breuem deſinens, quæ ſuper unam ſyllabam ſit, acuatur: ut ἐκεῖνο, ἄλλο, exceptis αὐτὸ, τοῦτο. ἀπό.

aſſumpſit, ι, & ita uocatiuus λητοῖ cum accentu circumflexo factus eſt, quoniam datiuo ſingulari coincidit, hoc eſt τῇ λητοῖ.

Παράδειγμα.

Ἡ λητώ. τῆς λητόος ἰωνικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητῶς λακωνικῶς. τῇ λητόϊ καὶ λητοῖ αἰολικῶς. τὴν λητόα, καὶ λητὸ κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητὼν αἰολικῶς, καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ, καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ λητώ. τοῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί.

DE QVINTA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

QVinta declinatio contractorum nominum τῶν πολυπτώτων, duas habet terminationes, ας, purum, & ρας, neutrorum nominum. Quorum genitiuus in, ατος, deſinit κοινῶς, & in, αος, ἰωνικῶς ſubtracto τ, & in, ως, κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. Synæreſes autẽ huius declinationis duæ ſunt, α, productum & ω, μέγα. præcedẽte enim α, &, ο, utcunque ſequente, ſemper fit ſynæreſis in, ω, quod quidem ſolis genitiuis euenit. Sequente uero quauis alia uocali, in, α, productum fit craſis. At ſynæreſis in datiuo ſingulari tantum, κρέαϊ, κρέᾳ. Nonnunquam apud Poetas ipſum, α, non per craſim, ſed per apocopen correptum inuenitur, Ὀδυσσ. μ. σῖτον, καὶ κρέα πολλά.

Παράδειγμα.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα, καὶ τὰ λοιπά, ſicut in tractatu ſimplicium. Libro primo.

DE QVIBVSDAM EXTRA ORDINEM SYNAERESIATIS.

QVædam præterea inueniuntur nomina, quæ & ipſa ſynæreſim patiuntur; differentia tamen ab iis quæ ſupra commemorata ſunt: quæ quidem iccirco ſeparatim locanda cenſuimus, quia nullam ſupradictarum declinationum ſequuntur.

Ἡ ὄϊς, οἶς. τῆς ὄϊος, οἰός. τῇ ὀΐϊ. ὄϊι. τὴν ὄϊδα, ὄϊν. Πληθ. αἱ ὄϊδες, καὶ ὄϊες, καὶ οἶς. τῶν ὀΐων, καὶ οἰῶν. τοῖς ὄεσι καὶ ὀΐεσι. τὰς ὄϊδας, καὶ ὄϊας, καὶ οἶς. Vbi aduertendum eſt genitiuum ſingularem οἰός, & datiuum οἰΐ extremam acuere, tanquam à nominatiuo monoſyllabo οἶς, non autem à genitiuo perfecto ὄϊος, & datiuo ὄϊι: quoniam

Atten.

eorum penultima circumflectenda fuiſſet ex ſynæreſi, quam ſolus nominatiuus admittit, ſicut φῶς, φωτός. & ὦς, ὠτός. Inuenitur etiam ὄϊς in genere maſculino apud Homerum, Ἰλιάδος. ω. τοῖς δὲ ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. & in eodem, ἢ καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς σφάξε. & in plurali, Ἰλιάδος ψ. πολλοὶ δ' ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες. quod & Latini ueteres uſurparunt unum ouē dicētes. Sic φθόϊς, φθοῖς. & φθόϊδες, φθοῖς. & φθόϊδας, φθοῖς.

ὁ πλακόεις, πλακοῦς. τοῦ πλακόεντος, πλακοῦντος. τῷ πλακόεντι, πλακοῦντι. τὸν πλακόεντα, πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦν. καὶ πλακοῦ ποιητικῶς.

πλακόεις

ὁ σιμόεις, σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος, σιμοῦντος. τῷ σιμόεντι, σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα, σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦν. καὶ σιμοῦ ποιητικῶς.

σιμόεις

υἱῒς quod filium ſignificat, in omni numero & caſu patitur ſynæreſim, præterquam in nominatiuo ſingulari, & uocatiuo. Quoniam ſi in his fieret ſynæreſis, inueniretur conſonans poſt, υ, diphthongū: ut υἱῒς, υἱς, quod cōmuni regulæ aduerſatur. nam poſt, υ, diphthongum nunquam ſequitur conſonans, ſed uocalis tantum: ut μυῖα, ἅρπυια. fit tamen in datiuo plurali ſequente conſonante, ſed interponitur, α, ut υἱσι υἱάσι.

υἱῒς

ὁ υἱῒς. τοῦ υἱῒος, υἱος. τῷ υἱῒ, υἱῖ. τὸν υἱῒα, υἱα. ὦ υἱῒς. Δυϊκά. τὼ υἱῒε, υἱε. τοῖν υἱΐοιν, υἱοιν. ὦ υἱῒε, υἱε. Πληθυντικά. οἱ υἱῒες, υἱες. τῶν υἱῒων, υἱων. τοῖς υἱσι, καὶ υἱάσι. τοὺς υἱῒας, υἱας. ὦ υἱῒες, υἱες, καὶ ἄλλως.

ὁ υἱεύς. τοῦ υἱέως. τῷ υἱέϊ, υἱεῖ. τὸν υἱέα. ὦ υἱεῦ, &c. ut βασιλεύς. καὶ ἄλλως. ὁ υἱός. τοῦ υἱοῦ, ſicut ὁ λόγος. τοῦ λόγου.

ὁ ζεύς. τοῦ διός. τῷ διΐ. τὸν δία. ὦ ζεῦ. καὶ ὁ ζὴν. τοῦ ζηνός. τῷ ζηνί. τὸν ζῆνα. Quo in loco ſciendum eſt, deum ſiue Iouem ab antiquis Græcis uariis ac diuerſis modis appellatū fuiſſe: ut ex antiquorum fragmentis colligere potui. Dictum eſt ζεὺς, καὶ ζὴν, quibus cōmuniter utimur. δεὺς uero βοιωτικῶς, ἐκ τοῦ ζεὺς, διαλύσει τοῦ, ζ, εἰς σ, δ, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, σ, & βδεὺς κατὰ ἐναλλαγὴν, apud ueteres Comicos, τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, β, unde illud. ὦ βδεῦ δέσποτα. Dictus eſt autem ζὰν, ζανός, ἀπὸ τοῦ ζήν. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἴωσι, καὶ αἰολεῦσι: ut κλῦθί μοι ζανός τε κούρη. ζὴς quoq; inuenitur, unde accuſatiuus ζῆν, παρ' Ἐπιχάρμῳ. ζῆν τε, &c. τροπῇ τοῦ, σ, εἰς ν, ſicut ποδῆς, ποδῆν. & ἑρμῆς, ἑρμῆν, καὶ παρὰ τῷ τῆς εὐρωπίας ποιητῇ. οὐ γὰρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίομαι εὐρύοπα ζῆν γαῦσαι ἀπ' οὐρανόθεν. Vnde ζὰς παρὰ φερεκύδῃ, ἀπὸ τοῦ ζὴς, ὡς ζὴν ζάν. Dictus eſt etiam δὶς, διὰ τοῦ, ι, παρὰ ῥίνθωνι. δὴν quoq; ἀπὸ τοῦ ζὴν, καὶ δὰν δανὸς βοιωτικῶς. ὡς παρὰ κορίν-

Iouis nomē multipliciter uariatū
ζεὺς
ζὴν
δεύς
βδεύς
ζὰν
ζὴν
ζὰς
δὶς
δὴν

νη, δῖος ὑψίστῳ θρόνῳ. Et ſic decem inueniuntur nominatiui, uidelicet ζεὺς. δεὺς. βδεὺς. ζῶ. ζάν. ζὴς ζάς. δὶς. δῶ. δάν. quod Herodianus in tractatu περὶ μονήρους λέξεως aſſerit. Sed de genitiuo huius nominatiui ζεὺς, hoc eſt διὸς, dubitari ſolet, an ἀπὸ τοῦ δὶς ueniat, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur: nõ enim

διὸς

ἀπὸ τοῦ ζεὺς per analogiam deduci poſſe uidetur. Quidam uolunt à nominatiuo δὶς διὸς per analogiam deriuari, ſed his aduerſatur Herodianus, inquiens, Nomina in, ις, monoſyllaba, ι, uolunt habere productum, & id quoq; in genitiuo ſeruare, excepto τὶς, τινὸς διὸς uero, ι, habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δὶς uidetur eſſe deductũ. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεὺς deriuari putent. quod Bœotorũ eſt proprium, cuius Genitiuus κατὰ analogiã eſt δέος; ubi mutato, ε, in, ι; fit διὸς, κατὰ βοιωτοὺς καὶ νέους ἴωνας: ſicut ἀχιλλέος, ἀχιλλίος, hoc magis quidem conſentaneum eſt. Quid uero de accuſatiuo ζῶ dicendũ eſt?

ζῶ

quo caſu Homerus ter in Iliade uſus eſt: loci quidẽ hi ſunt, Ἰλιάδ. δ. Τρώεσσ' ἀσπάσασθαι καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα ζῶ, αὐτοῦ κ' ἐνὶ ἀμφέχοιτο. Et Ἰλιάδος ξ. Ἥφαιστος ἀρηγέμεν εὐρύοπα ζῶ, ὥς γ' ἥρα κλῆος πέρι. Et Ἰλιάδος ω. παῖδες, καὶ γαμβροὶ τῶδ' οὐλάδην εὐρύοπα ζῶ, ἐς πεδίον προφανέντε. Quo in loco dicendum'ne ζῶ accuſatiuum imperfectum eſſe ἀπὸ τοῦ ζῆνα. an pfectum ἀπὸ τοῦ ζὴς? Si imperfectum eſſe dixerimus, aut per apocopen fieri neceſſe eſt, aut per apoſtrophum. Si per apocopen, ſciendum eſt extremam ſyllabam integram omnino abiiciendam fuiſſe, hoc eſt να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα. ſicut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα. & ἀπὸ λω, ἀπὸ τοῦ ἀπὸ λωνα. ζῆ uero penultimam ſyllabã abſq;, ν, relinquendam fuiſſe: Si uero apoſtrophum eſſe uoluerimus, ut meminit Euſtathius, aduertendum eſt, ſolam uocalem quæ eſt extrema præcedentis dictionis, abiiciendam eſſe: cui ſi in eadem ſyllaba aliqua adiuncta fuerit conſonans, illam eandem iungendam eſſe uocali, ſiue diphthongo dictionis ſequentis: ut κατ' ἐμόν, ζῦτ' ἐμόν. κατὰ ἡμᾶς κα' θ' ἡμᾶς. Sic igitur in dictis Homeri uerſibus, ν, quæ eſt extrema conſonans τοῦ ζῶ, in quam prior uerſus deſinit, iungenda eſt primæ uocali dictionis ſequentis: quæ quidem eſt ſecundi uerſus principium, ut liquido patet. Et ſic ſcribẽdũ eſt, εὐρύοπα ζῆν ν' αὐτοῦ. Et in ſecundo, εὐρύοπα ζῆ ν' ὡς ἡρακλῆος. Item in tertio, εὐρύοπα ζῆ ν' ἐς πεδίον. Quod ſi nempe hoc cuipiam nouum uidebitur, eorum ſententiam ſequi poterit, qui aſſerunt ζῶ, integrum ac perfectum eſſe accuſatiuum à nominatiuo ζὴς, ut ſupra dictum eſt. Quandoquidem antiquorũ extant exẽpla: ut ζῶ τε. & ζῶ πανῦσαι,

in quibus nemo dicet apoſtrophum eſſe, cum poſt, ν, nulla ſequatur uocalis, ſed conſonans: neq; apocopen, cum extrema ſyllaba integre non ſit expuncta. Sed ſuper hoc ſatis.

Duo nomina fœminina ſolũ inueniuntur in αυς, exeuntia circũfle- αυς
xa, & per ος, purum declinata: quorũ quidem uaria inflexio talis eſt.

Ἡ ναῦς καὶ νηῦς. τῆς ναός, καὶ νηός, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν ναῦν, ναῦς
καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ ναῦ, νηῦς. Δυϊκῶς. τὼ νᾶε, καὶ νῆε, τοῖν ναοῖν, καὶ νηοῖν. ὦ νᾶε, καὶ νῆες, καὶ νῆε. Πληθυν. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν. καὶ νεῶν. ταῖς ναυσί, καὶ νηυσί, καὶ νήεσι. τὰς ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νῆας, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες.

Ἡ γραῦς, καὶ γρηῦς, καὶ γρήυς. τῆς γραός, καὶ γρηός. τῇ γραΐ, καὶ γρηΐ. γραῦς
τὴν γραῦν, καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς. καὶ γραῦ, καὶ γρηῦς, καὶ γρηῦ, καὶ γρήϋ. Δυϊκῶς. τὼ γρᾶε, καὶ γρῆε. τοῖν γραοῖν, καὶ γρηοῖν, ὦ γρᾶε, καὶ γρῆε. Πληθυν. αἱ γρᾶες, καὶ γρῆες. τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσί, καὶ γρηυσί, καὶ γρήεσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες, καὶ γρῆες.

DE ACCIDENTIBVS NOMINI.

NOmini accidunt quinq; prius dicta: γένος, εἶδος, σχῆμα,
ἀριθμός, πτῶσις. Quorum & genus abuſiue aliquod Genus.
commune, & aliquod promiſcuum erit. Maſculino enim ſoli articulo ſubiunctum maſculinum erit. Fœminino autem ſolum fœmininum. Neutro neutrum. Ambobus, & maſculino & fœminino cõmune erit. Alterutro autem ambo genera ſignificans, promiſcuum: ut ὁ ἀετός. ἡ χελιδών. Species autem alia primitiua: ut λόγος. alia deriuatiua: ut λόγιος.

Deriuatiuorum auté ſeptem maxime ſunt ſpecies: συγκριτικὸν, ὑπερ- Deriuatiuo
θετικὸν, πατρωνυμικὸν, ὑποκοριστικὸν, κτητικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικὸν. rũ ſpẽs. 7.
hoc eſt, cõparatiuum, ſuperlatiuum, patronymicum, diminutiuum, poſſeſſiuum, denominatiuum; & uerbale.

DE COMPARATIVIS ET SVPERLATIVIS.

COmparatiui & ſuperlatiui formationes ita ſe habent. Nomina adiectiua trium generum in, ος, deſinentia, mutatione, ς, in τ; & adiectione ερος; cõparatiua fiunt: ut ἔνδοξος, ἐνδοξότερος. aſſumptione autem ατος, ſuperlatiua: ut ἐνδοξότατος. excipitur καλὸς, & κακὸς; & alia quædam. καλλίων enim κάλλιστος, & κακίων κάκιστος. βελτίων βέλτιστος. ἀμείνων, κρείττων. ἄριστος. χείρων, ἐλάττων, ἥσσων. μείων,

ἐλάχιστος, μείζων, μέγιστος. ῥάων, ῥᾷστος. & hæc Anomala ſunt.

In, ης, Si autem in, ης, poſitiuum deſinens per εος declinetur, à neutro in, ες, aſſumptione τερος, fiunt comparatiua: ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, ἀληθέστερος. ὁ καὶ ἡ δυσσεβής, τὸ δυσσεβές, δυσσεβέστερος. aſſumptione autem τατος, ſuperlatiua, ἀληθέστατος, δυσσεβέστατος.

Si autem in, υς, deſinat poſitiuum, commune trium generum, à neutro ſimiliter fiunt. βραχὺς, βραχὺ, βραχύτερος, βραχύτατος, præter ἡδὺς, πολὺς, ταχὺς, ἡδίων, ἥδιστος, & πλείων, πλεῖστος. & ταχίων, τάχιστος. Quamuis & hæc formari poſſunt adiectione τερος, & τατος. excepto πολὺς, ἡδύτερος, ἡδύτατος. ταχύτερος, ταχύτατος. Ex his igitur quæ deſinunt in, υς, aliqua faciunt ſimplex comparatiuum & ſuperlatiuum, aliqua autem duplex. Simplex, ut εὐρύς. εὐρύτερος enim & εὐρύτατος ſolum. Duplex autē, ut ἡδὺς, & γλυκὺς, & ὠκύς. Hæc enim non ſolum in τερος, & in τατος, ſed in, ων, & in, ιστος, ut ἡδίων, ἥδιστος. γλυκίων, γλύκιστος. ὠκίων, ὤκιστος. His autem ſimilia ſunt αἰσχρὸς & ἐχθρός. αἰσχίων enim αἴσχιστος, & ἐχθίων, ἔχθιστος. Si autem βράσσων, καὶ θάσσων, καὶ πάσσων prætermittere non oporteret, quædam poſſent triplicem ſic formam præbere. Nam ab iis quæ ſunt βραχὺς, & βραδὺς, fit comparatiuum βραχύτερος, βραχίων, & βράσσων, βραδύτερος, βραδίων, & βράσσων. Nam utrunque poſitiuum idem habet comparatiuum in, σων, quo Homerus in ſecunda ſignificatione manifeſte uſus eſt, Ἰλιάδος κ.

ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

ὅ ἐστι βραδύτερος νόος. Et à ταχὺς, ταχύτερος, ταχίων, τάσσων, καὶ θάσσων, ἀπὸ τοῦ, τ, εἰς, θ, Ἰλιάδος ψ.

θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους. ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους.

Et à παχὺς, παχύτερος, παχίων, πάσσων. Ὀδυσ. ζ.

τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκε διὸς ἐκγεγαυῖα.

Μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα. ἀντὶ τοῦ παχύτερον. γλύσσων quoque ab eo quod eſt γλυκὺς Ariſtopha. uſus eſt: ut γλύσσονα σῦκα. ἀντὶ τοῦ γλυκύτερα. Et ab eo quod eſt ἐλαχὺς fit ἐλαχύτερος. & ἐλαχύων, & ἐλάσσων, ὁ βραχύτερος unde ſuperlatiuū ἐλάχιστος. Vbi attendendū eſt, comparatiua in, ων, deſinentia diſſyllaba, diphthongum habere in penultima: ut μείων, πλείων, χείρων. polyſyllaba uero ἰῶτα monophthongum: ut βελτίων, καλλίων, ταχίων. Excipiuntur ἀμείνων, ἀρείων, χερείων. quæ in penultima, ει, diphthongum habet.

Quæ autem in aliquam aliam deſinunt terminationē, in έστερος, & έστατος formant comparatiua & ſuperlatiua: ut σώφρων, σώφρονος,

σωφρονέστερος σωφρονέστατος. χαρίεις, χαρίεντος, χαριέστερος, χαριέστατος. εὔνους uero εὐνούστερος & εὐνούστατος facit abſq; ε,

Non ſolum autem à nominibus comparatiua fiunt, ſed à uerbis quoq;: ut βάλλω, βέλτερος. φέρω, φέρτερος. A participiis: ut ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέστερος. A præpoſitionibus autem: ut πρότερος, ὑπέρτερος. Et ab aduerbiis: ut ἐγγύτερος, ποῤῥώτερος. Præterea quæ in οτερος, & οτατος deſinunt ſi ante, ο, ſyllabam breuem habeant, per ω, μέγα ſcribuntur: ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Excipitur στενότερος, & κενότερος. Si uero longam, uel natura, uel poſitione, per, ο, μικρὸν: ut πρᾷος, πρᾳότερος, πρᾳότατος. Atten.

CONSTRVCTIO EORVM.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo ſingulari adiungitur, necnon & plurali, ſi res comparata, & cui comparatur, diuerſi fuerint generis: ut ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν ἕκτορος, καὶ τῶν ζώων. Quod ſi eiuſdem fuerint generis, genitiuo tãtum ſingulari iungitur. οἷον, ἀχιλλεὺς, ἀνδρειότερος ἦν αἴαντος τοῦ τελαμωνίου. Nam ſi eiuſdem generis ſint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum qui comparatur, ſe quoq; ipſum in ea re quæ uenit in comparationem ſuperare. Iungitur etiã datiuo ſignificanti exceſſum. οἷον, αἴας ὁ τελαμώνιος μείζων ἦν τοῦ ὀϊλέως τέσσαρσι δακτύλοις.

Superlatiuus autem genitiuum tantummodo pluralem poſtulat. οἷον, ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν nisi nomen ipſum ſingulare multitudinem ſignificet.

DE PATRONYMICIS.

PAtronymicum nomen eſt, quod à propriis tantummodo patrum nominibus deriuatur, & filium ſignificat: ut πριαμίδης, ὁ τοῦ πριάμου υἱός, πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως υἱὸς, hoc eſt Achilles, icirco ſuperfluum eſt patronymico addere τὸ υἱὸς, quandoquidem per id utrunq; intelligitur. Quod autem Homerus dixit Ἰλιάδος λ.

Ἄσω δὲ ζώεσαν ἐπάλμενος εἷλε δόρυκλον. Πριαμίδην νόθον υἱόν.

ſcire debemus, Poetam non ad patronymicum πριαμίδην, ſed ad νόθον retuliſſe, ut à legitimis diſcerneret. Abuſiue quoq; fit ab auis patronymicum, non tamen, ſecundum Homerum, ſimpliciter, ſed ab his ſolum qui ab Ioue originem traxerunt: ut αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακοῦ, hoc eſt Achilles Aeaci nepos. δαρδανίδης, ἀπὸ τοῦ δαρδάνου, hoc eſt Priamus Dardani nepos, uterq; enim, & Aeacus & Dardanus, Abiis, qui a Ioue.

ex Ioue nati ſunt. Sunt & alia nomina propria, quæ patronymicorum formam ſecuta ſunt: ſed cum illa neq; à patribus, neq; ab auis deriuentur, nequaquam patronymica ſunt appellanda, ſed magis denominatiua: ut φωκυλίδης. θουκυδίδης. φιλομηλείδης, ὁ τῆς λέσβου βασιλεὺς, ἀριστείδης. & ſimilia.

Patronymicorum aliud maſculinum, aliud fœmininum. Maſculini quidẽ tres ſunt formæ, εἰς δης κοινῶς: ut κρονίδης. εἰς ων ἰωνικῶς, ut κρονίων. εἰς αδιος αἰολικῶς: ut ὑῤῥάδιος, ὁ πιττακὸς τοῦ ὑῤῥα υἱός.
δης ὑῤῥας enim rex Mitylenæorum fuit. Pittacus uero eius filius, ex ſe-
ων ptem ſapientibus unus. Penultimæ autem terminationes patrony-
αδιος micorum quattuor ſunt, uocales duæ α, ſcilicet & ι, ut ἰφιτίδης. πελοπίδης. diphthongi uero totidẽ ει, & οι, κατὰ συναίρεσιν: ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηληΐδης. βοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης. Fit autem pa-
Formatio. tronymicum maſculinum à genitiuo ſingulari in, ος, deſinente; ſiue in, ως, διὰ τοῦ ω, μεγάλου, ſiue in, ους, κατὰ κρᾶσιν extrema in ιδης, conuerſa: ut μέμνων, μέμνονος, μεμνονίδης. πηλεὺς, πηλέως, πηλείδης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. Etiam ſi in, ου, deſinat genitiuus, à nominibus tertiæ declinationis non habentibus, ι, in penultima: ut πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. ὅμηρος, ὁμήρου, ὁμηρίδης. Quod ſi, ι, habuerint in penultima; in αδης, fit patronymicum: λαέρτιος, λαερτίου, λαερτιάδης. ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. Præterea ſi primæ fue-
In αδης rint declinationis, omnino in αδης, exit patronymicum: ut βορέας,
Atten. βορέου, βορεάδης. ἱππότης, ἱππότου ἱπποτάδης. Vbi ſciendum eſt patronymica, ſi perfecta ſint, una ſyllaba primitiuum ſuperare, Si uero ſynæreſim patiantur, ex totidem ſyllabis conſtare, & in penultima habere aut, ει, diphthongum: ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηληΐδης. aut, οι: ut πανθοίδης ἀπὸ τοῦ πανθοΐδης, ὁ τοῦ πανθόου υἱός. Ἰλιάδος ρ.

οἱ δ᾽ ἐς πανθοίδην ἀγαπήνορα πουλυδάμαντα. & βοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης. ὁ τοῦ βοηθόου παῖς. Ὀδυσ. δ. οὐ μὲν νήπιος ἦσθα βοηθοίδη ἐτεωνεῦ. Sunt quæ duarum ſyllabarum ſyncopam patiuntur: ut δευκαλίδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνίδης. ἰδομενεὺς, ὁ τοῦ δευκαλίωνος υἱός. Ἰλιάδος ν. Δευκαλίδη πῇ τ᾽ ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον. ὑπερίδης ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης, id eſt, Sol Hyperionis filius, Ὀδυσ. μ. Ἠελίου τ᾽ αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος. καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Κίρκη δ᾽ ἠελίου, θυγάτηρ ὑπεριονίδαο. καὶ λοιπὴ τῆς δης εἰς ων ἰωνικῶς fit ὑπεριονίων: ſicut ἀτρείδης, ἀτρείων. & πηλείδης, πηλείων, καὶ συγκοπὴ ὑπερίων, ὑπερίονος. Ὀδυσσείας α.

Νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπέκτασιν ſcilicet, duarum ſyllabarum: ut ἰαπετιονίδης ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης. cuius primitiuum eſt ἰαπετὸς, ἰαπετοῦ. Apollonius Argonauticῶn tertio, ἔνθα προμηθεῦς ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε δευκαλίωνα. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.

Fœminini quoque patronymici tres ſunt terminationes, ας, ſcilicet, ας
ις, & νη. Quæ in, ας, & in ις, deſinunt, à propriis maſculinis fiunt, ις
ſubtracta, δη, extremæ ſyllabæ: ut βορεάδης, βορεάς. νεστορίδης, νεστορίς. νη
Quæ uero in, νη, deſinunt, ſi à primitiuis habentibus, ι, in penultima fiant, ω, μέγα habent ante, νη: ut ἰκάριος, ἰκαρίου, ἰκαριώνη, ἀκρίσιος, ἀκρισίου, ἀκρισιώνη. Ἰλιάδος ξ. οὐδ' ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης. Si autem non habuerint, ι, in νη, patronymicum formant: ut ἄδρηστος, ἀδρήστου, ἀδρηστίνη. Ἰλιάδος ε. μὴ δὴν αἰγιάλεια περίφρων ἀδρηστίνη. ὠκεανὸς, ὠκεανοῦ, ὠκεανίνη. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸν ὠκεανίνη Περσηΐς. εὔηνος, εὐήνου. εὐηνίνη. Ἰλιάδος ι. κούρη μαρπήσσης καλλισφύρου εὐηνίνης.
Hoc etiam ſciendum eſt, Homerum nunquam à matribus formare pa- Patronym.
tronymicum, nec ab auis, niſi à Ioue (ut dictum eſt) originem traxe- Homerica.
rint. Quod illum quidem in utroque opere, ὀδυσσείας ſcilicet & ἰλιάδος, uidemus conſtantiſſime ſeruare. Sed quid de μολίονε cenſendum? qua dictione uſus eſt Homerus ipſe cum de Cteato, & Euryto loqueretur Ἰλιάδος λ. καὶ νύ κεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα. Nam hi duo reuera Neptuni fuerunt filii & Molionis Moli filiæ. Denominatiue uero Actoris, à quo ἀκτορίωνες dicti ſunt, hoc eſt Actoris filii. Sed de Molione dicendum eſt, non patronymicum à matre eſſe, ut quidam ex recentioribus putarunt, ſed adiectiuum nomen, ἀντὶ τοῦ πολεμικοὺς, hoc eſt, bellicoſos: ſic enim in uetuſtiſſimis codicibus legimus interpretatum ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως.
In hymnis tamen, qui quidam an eiuſdem poetæ ſint, ambigitur, λητοΐ- λητοΐδης
δης uſus eſt, ſicut & alii poetæ, præſertim epigrammatarii, qui huiuſmodi formatione differenter utuntur, Igitur Homerus ipſe εἰς ἑρμῆν, λητοΐδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βόας. & in eodem hymno. λητοΐδην ὑπὸ χερσὶν δ' ἐκπροθύροιο περήσειν. λητοΐδης enim dictus eſt Apollo à Latona matre, quæ græce λητὼ dicta eſt, à cuius genitiuo perfecto, uidelicet λητόος patronymicum eſt formatum, extrema in ίδης uerſa, λητοΐδης.

Patronymica maſculina primæ ſunt declinationis: ut πριαμίδης, πριαμίδου. Fœminina uero quintæ: ut πριαμὶς πριαμίδος.

DE DIMINVTIVIS.

Diminutiua & à propriis, & appellatiuis formantur: ut à ζηνόδωρος, ζηνᾶς, καὶ μηνόδωρος, μηνᾶς. Appianus enim Menodorum uocat Gn. Pompeii libertum, quem Latini Menam. Ab eo autem quod eſt ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος. Formæ autem maſculinorum ſex: in, ων, diminutiuum duarum ſyllabarum. βάκχων, ὁ βακχυλίδης. In, ων, terminans penultimam, ι, μωρίων, ὁ μωρός. In, αξ. ῥόδαξ, ὁ ῥόδος. In, ας, ζηνᾶς, μηνᾶς. In, κος, ἀνθρωπίσκος. In, λος, ναυτίλος, ὁ ναύτης. Fœmininorum autem tres in, ων, ut ὕλων, ἡ ὕλη. In, ις, θεραπαινὶς, ἡ θεράπαινα. In, κη, παιδίσκη, ὁ παῖς. Neutrorum autem una forma in, ον, μειρακύλλιον, γερόντιον.

Pompeii Menas

DE POSSESSIVIS.

Poſſeſſiua autem à propriis, & appellatiuis deducuntur: & ab iis quæ deſinunt in, δης, terminātur in ειον, νηλεὺς, νηλέως, νήλειον, ſed non ab his ſolis. nam ab eo quod eſt ἄνθρωπος, fit ἀνθρώπειον. Deſinentia in, κος, & in, ωδης, ueniunt ab iis quæ deſinunt in ος, λόγος, λογικός. Sed non ab his ſolis. nam à βασιλεὺς, βασιλικόν. & à δικέλεια, δικελικὸς, πόλεμος ὁ πελοποννησιακός. Poteſt tamen & hic Grammaticus ambas ſpecies ab unoquoque horum deducere, cum non prohibeatur unquam ab eo quod non ſit in uſu. Vt enim ab eo quod eſt ἄνθρωπος, ἀνθρωπικόν, & ἀνθρώπειον: ſic ab eo quod eſt ὅμηρος, ὁμηρικόν, & ὁμήρειον. & ab eo quod eſt πλάτων, πλατωνικόν, & πλατώνειον. Nonnulli autem appellant οἰκειωματικὰ poſſeſſiua ea, quæ à loco denominatiue dicuntur: ut οὐράνιος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & ſimilia. Quare liceret ſic etiam poſſeſſiua tribus modis eſſe. Aut enim οἰκειωματικῶς: hoc eſt domeſtice: ut οὐράνιον. Aut συνεκφωνητικῶς, hoc eſt profeſſiue: ut γραμματικόν. Aut μετουσιαστικῶς: id eſt per communicationem materiæ ut λιθώδης.

ειον

κος

ωδης

DE DENOMINATIVIS.

Denominatiui autem formationes tot ſunt, quot nominum ſpecies. Et licet ab unoquoque nomine denominare. Maſculinum quidem in, ων, ut φίλος, φίλων. Fœmininum autem in, οτης, unius generis: ut φιλότης. Neutrum uero in, ιον, & omnino in, ον, trium generum: ut φίλιον, φιλικόν. Non ſimpliciter autem trium generum: ſed ut ultimæ & penultimæ ſpecierum ſe habent. ἀνθρωπικὸν enim, & ἀνθρώπειον, & ἀνθρωπώδης, & πήλιον, & ἀνθηρόν, omni

no ſecundum formationem ſpecierum nominis traditam. Conſiderare etiam oportet, utrum ſpecies tria ſuſcipiant genera: quia deſinentia in, ον, neutra, non omnino communia ſunt trium generum, ζωΰφιον igitur, & μειρακύλλιον, & λεβήτιον, & omnino diminutiua, unius generis ſunt.

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, ſecundum differentiam ſpecierum: ut in diminutiuo λίθαξ, ἀνθρωπίσκος, μηνᾶς. In patronymico autem in δης.

DE VERBALIBVS.

VErbalia (ut in uniuerſum dicam) à paſſiuo præterito fiunt, uidelicet à prima perſona, uel ſecunda, uel tertia. Multa ex uerbalibus à prima perſona fiunt, πεποίημαι, ποίημα. λελόγισμαι, λογισμός. Fœminina autem in, ις, à ſecunda perſona: ut λέλυσαι, λύσις. λέλεξαι, λέξις. Deſinentia autem in, τος, communia trium generum, à tertia ἤκουσαι, ἀκουστός. Et præterea appellatiua in ηριον: ut πέποται, ποτήριον.

Eſt, præter ea quæ dicta ſunt, etiam figura decompoſita, uidelicet quæ à compoſito deriuatur: ut φίλιππος, φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι.

PRæter memoratas deriuatiuorum ſpecies, quæ (ut diximus) ſeptem maxime ſunt: inueniuntur & aliæ, quas Græci ὑποπεπτωκότα τῷ ὀνόματι, hoc eſt, ſubiectas nomini ſpecies uocant. Sunt autem ſex & uiginti, uidelicet κύριον, προσηγορικὸν, ἐπίθετον, πρός τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμώνυμον, συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἐθνικὸν, ἐρωτηματικὸν, ἀόριστον, ἀναφορικὸν, περιληπτικὸν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικὸν, πεποιημένον, γενικὸν, εἰδικὸν, τακτικὸν, ἀριθμητικὸν, μετουσιαστικὸν, ἀπολελυμμένον, χρονικὸν, καὶ τοπικόν. hoc eſt, proprium, appellatiuum, adiectiuum, ad aliquid habens, ſiue dictum, quaſi ad aliquid habens, æquiuocum, uniuocum, agnomen, dionymum, eponymum, gentile, interrogatiuum, infinitum, relatiuum, ſiue redditiuum, collectiuum, partitiuum, comprehenſiuum, factitium, generale, ſpeciale, ordinale, numerale, materiale, abſolutum, temporale, & locale. *Aliæ ſpecies. xxvi.*

κύριον igitur eſt, quod propriam cuiuſque rei ſubſtantiam & qualitatem ſignificat, & unius tantum generis eſt, maſculini ſcilicet uel fœminini: ut πλάτων, πολυκλότων. *Proprium.*

προσηγορικὸν, hoc eſt appellatiuum dicitur, quod communem ſub- *Appellatiuum.*

ſtantiam & qualitatem ſignificat:ut ἄνθρωπος. Appellatiuorum autẽ quæcunq; ſignificant animalia communia, duum generum plerunq; ſunt:nonnulla tamen ſunt promiſcua.

Epitheton. ἐπίθετον autem eſt, quod in propriis uel appellatiuis æquiuoce poſitum, aut laudem aut uituperium importat, trifariamq; accipitur: ab anima, à corpore, & ab iis quæ extra ſunt. Ab anima quidem:ut σώφρων, ἀκόλαστος. id eſt modeſtus, & immodeſtus. A corpore:ut ταχὺς, βραδὺς, id eſt uelox, tardus. Ab iis quæ ſunt extrinſecus: ut πλούσιος, πένης, id eſt diues, pauper. & eſt trium generum, ſi proprie ſit adiectiuum: ut σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. Si uero nunc ut adiectiuum, nunc ut appellatiuũ accipitur:ut εὐεργέτης, & πολίτης, & ſimilia, duum generum cõmunia ſunt. Tale autem eſt τρήρων colũba. Ιλιάδος ψ. ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων ἴδετο τρήρωνα πέλειαν. id eſt, timidam columbam. Sic & πτὼξ lepus. Ιλιάδ. χ. ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. hoc eſt, timidum leporem.

Ad aliquid πρός τι ἔχον, quod quidem Dialectici correlatiuum appellant, eſt quod aliquid refert, ita quidem, ut ſine eo nec ipſum quidem poſſit conſiſtere, ὡς πατὴρ καὶ υἱός, δεσπότης καὶ δοῦλος: hoc eſt, pater & fi-

Correlatiua. lius dominus & ſeruus. Correlatiua enim ob id ſunt, quod nec pater quis eſſe poteſt, ſi filium non habeat:nec dominus ſine ſeruo ſit, & econuerſo. Sublato enim patre, non amplius dicitur filius: nec domino deficiente, ſeruus appellatur.

Quaſi ad aliquid. ὡς πρός τι ἔχον:ut νὺξ καὶ ἡμέρα, θάνατος καὶ ζωή. Quaſi ad aliquid dictum iccirco eſt, ꝙ quamuis aliquid habeat cõtrarium, & quaſi ſemper adhærens, non tamen ipſo nomine illud idem ſignificat, neq; ex illo denominationem accipit:ut dies, nox. Nam quamuis alterum intereat, non tamen & illud ſecum interit, quod illi adhærebat. Quinimmo nec eodem tempore, nec ullo pacto ſimul eſſe poſſunt.

Aequiuocum. ὁμώνυμον autem nomen eſt, quod æquiuoce ponitur. In propriis quidem: ut αἴας ὁ τελαμώνιος, καὶ αἴας ὁ οἰλέως. Hæc enim τῇ ὁμωνυμίᾳ, id eſt æquiuocatione communicant: ſed locali ſignificatione differunt. In appellatiuis autem:ut μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενής. id eſt, mus marinus, & mus terreſtris. ſimiliter & hæc ὁμωνυμίᾳ participant: differentia autem maris & terræ diſſimilia ſunt. ὁμώνυμον enim Latine æquiuocum.

Vniuocum. Συνώνυμον autem eſt, quod diuerſis nominibus idem ſignificat: ut ἄορ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον, σπάθη. enſis, mucro, culter, gladius, ſpatha. Nam συνώνυμον Latinæ uniuocum dicitur.

φερώνυμον

Φερώνυμον autem, quod à Prisciano agnomen appellatur, eſt quod ab aliquo euentu ſiue accidente alicui ſolet imponi: ut τισάμενος filius Oreſtis: & μεγαπένθης Menelái filius. Nam cum Oreſtes ulciſceretur Clytemnæſtram matrem, quæ Agamemnonem patrem ſuū occiderat, euenit ut ei naſceretur filius quē τισάμενον appellauit, ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, quod eſt ulciſci. Μεγαπένθης quoq; & ipſe ab accidente ſimili dictus eſt. Nam cum ꝑpter raptā Helenam Menelai uxorē, tota Græcia in maximo luctu eſſet, accidit ut Menelao ex ancilla quapiā filius naſceretur: qui μεγαπένθης, id eſt, in magno luctu natus, dictus eſt.

Διώνυμον, eſt cum duo propria nomina alicui imponuntur: ut πάρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. Differt autem διώνυμον τοῦ συνωνύμου, quoniam διώνυμον de propriis nominibus dicitur, ut νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύῤῥος Achillis filius. Συνώνυμον uero de appellatiuis tantum, ut ἦτορ, καρδία. id eſt, cor. ἄορ, ξίφος, id eſt, enſis. Dionymū.

Ἐπώνυμον autem eſt, quod proprio nomini in una & eadem ſubſtantia, tanquam ꝓprium eius adiectiuum iungitur: ut τερπικέραυνος ζεύς. φοῖβος ἀπόλλων. ἐνοσίγαιος ποσειδῶν. ἐπώνυμον tamē ab adiectiuo nomine differt, quoniam ἐπώνυμον propriis tantum nominibus adiungitur, & quod uni competit, aliis iungi non licet. ἐνοσίγαιος enim ſoli Neptuno conuenit, iccirco pro illo ponitur, & uice proprii nominis fungitur, uniusq; tantum generis eſt. Ἰλιάδος θ. Καί ῥα ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα. ὢ πόποι ἐννοσίγαι᾽ εὐρυσθενές. Quemadmodum & illud de Mercurio, Ἰλιάδος β. Αὐτὰρ ἄρα ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ. Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε πέλοπι πληξίππῳ. Eponymū.

Vbi & illud ſciendum eſt, quandocunq; duo ponuntur ſine ꝓprio nomine ἐπώνυμα, alterum illorum proprii nominis uicem gerere: quemadmodum in præcedentibus uerſibus διάκτορος ἀργειφόντης. & ἐννοσίγαι᾽ εὐρυσθενές. Nomen uero adiectiuum, & propriis nominibus appellatiuis indifferenter adiungitur, & per ſe poſitum nec proprii nominis uicem gerit, nec appellatiui: nec ullo modo abſq; his ſubſiſtere poteſt, & communiter trium eſt generum. Differt etiam ἐπώνυμον τοῦ διωνύμου, quoniam ἐπώνυμον conuertitur cum proprio nomine, cui ſemel adiunctum eſt. Nam ποσειδῶν, ipſe eſt & ἐνοσίχθων. & contra ἐνοσίχθων, ipſe eſt & ποσειδῶν. Sic & φοῖβος ἀπόλλων, & τερπικέραυνος ζεὺς, & παλλὰς ſiue ἀθήνα, ὀβριμοπάτρη. hoc eſt, Pallas fortem patrem habens. διώνυμα uero nō conuertuntur. Nam etſi σκάμανδρος ipſe eſt & ξάνθος, ξάνθος tamen non omnino cōuertitur, cum plures Xanthi ſint, & diuerſa ſignificent. nam fluuius

etiā Lyciæ,& ꝓpriū philoſophi nomen. Sic & πάρις & ἀλέξανδρος, cum plures Alexandri fuerint. Sic & νεοπτόλεμος. & πύῤῥος,cum plures πύῤῥοι fuerint.nam & Epirotarum rex πύῤῥος eſt appellatus.

Gentile. Ἐθνικὸν ꝓprie eſt quod gētē ſignificat:ut γαλάτης,ἀπὸ τῆς γαλατίας. φρὺξ,ἀπὸ τῆς φρυγίας. Improprie uero trifariā dicitur. ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς πόλεως,καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως. hoc ē à regiōe,ab urbe,& à Rege.

Interrogatiuum. Ἐρωτηματικὸν,ὃ καὶ πευστικόν.hoc eſt interrogatiuum,quod & percunctatiuum dicitur,eſt quod cum interrogatione profertur,& eſt cōmune trium generum: ut τίς,τί. ποῖος,ποῖα,ποῖον. & uocatiuo caret omnino. Accipitur autē uel ſecundum ſubſtantiā:ut τὶς,quis.uel ſecundum quale,ut ποῖος,qualis.uel ſecundum locū:ut ποδαπὸς, cuias.

Infinitum. Ἀόριστον,hoc eſt infinitum,interrogatiuo eſt contrarium,& id commune eſt trium generum,& ſingula à ſingulis percunctatiuis formantur,adiectione τοῦ,ο,ut ποῖος,ὁποῖος,πότερος,ὁπότερος.

Relatiuum. Ἀναφορικὸν autem , quod relatiuum dicitur , eſt quod ſimilitudinem ſignificat,ut τοιοῦτος,talis. τοσοῦτος,tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν , quod eſt referre , quoniam refert nobis cognitionem rei quæſitæ:ut τοιοῦτος,οἷος,talis,qualis.

Collectiuū. Περιληπτικὸν autē, quod Priſcianus collectiuum appellat , eſt quod in ſingulari numero multitudinem ſingnificat: ut δῆμος , populus. ὄχλος,turba,& unius tantum generis eſt.

Partitiuū. Ἐπιμεριζόμενον,hoc ē diuiduū,ſiue partitiuū,quattuor accipitur modis. Aut enim unū ex duobus:ut ἕτερος,alter. Aut duo ꝑ unū,ut ἑκάτερος,uterq́, ut ἕτερος σφῶν ἀναγινώσκει,καὶ ἑκάτερος σφῶν μανθάνει. hoc eſt,alter ueſtrū legit,& uterq́ ueſtrū diſcit. Aut unū ex multis,ut ἄλλος,alius. Aut multi ꝑ unū:ut ἕκαστος,quilibet,ut ἄλλος ὑμῶν ᾄδει,καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρπεται.id ē,alius ueſtrū cātat,& qlibet ueſtrū oblectatur.

Cōprehenſiuum. Περιεκτικὸν, hoc eſt cōprehēſiuum,eſt quod in ſeipſo cōprehēdit aliquid cōtētū,ut δαφνὼν, lauretum,ꝙ plures cōtineat lauros. ἀμπελὼν, uinetum,ꝙ plures in ſe uites cōprehendat,& unius tantū generis eſt.

Factitiuū. Πεποιημένον autem,quod à proprietate ſonorum,per imitationem dicitur,ut φλοισβὸς,aquarum ſonitus. ῥοῖζος, ſibilus cum ſtridore.

Generale. Γενικὸν, eſt quod in plures ſpecies diuidi poteſt,ut ζῷον,φυτὸν,animal,planta. Nam ζῷον commune eſt ad ἄνθρωπον , ἵππον, & λέοντα, φυτὸν uero ad omnes plantas,ἄμπελον,& ἐλαίαν,& ſimilia.

Speciale. Εἰδικὸν autem eſt,quod ex genere diuiditur , ut ἄνθρωπος, ἵππος, λέων,ἐκ τοῦ ζῴου. ἐλαία,δάφνη,ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Ordinale. Τακτικὸν , ordinale eſt,quod ordinem ſignificat, & eſt trium gene-

rum, ut πρῶτος, πρώτη, πρῶτον. δεύτερος, δευτέρα, δεύτερον.

Ἀριθμητικὸν, eſt quod numerum ſignificat, ut εἷς, δύο, τρεῖς. Numerale.

Μετουσιαστικὸν, eſt quod de alicuius ſubſtãtia participat, ut πύρινος, igneus. δρύϊνος, quernus. Subſtantialia autem ſiue materialia ab his ſolum fiunt, quæ ſimilium quidē ſunt partium. πῦρ enim & δρῦς, & ὀστοῦν, & σάρξ, hoc eſt, ignis, quercus, os, & caro ſunt ſimilium partium, quoniã quælibet pars ignis, eſt ignis, & quælibet pars carnis, eſt caro. Et in duas maxime terminationes diuiduntur. aut enim in, ινον, ut πήλινον. aut in, ωδης, ut πηλῶδες, cenoſum. Eorum tamen quæ ſunt ex metallis, propria eſt terminatio, in, εον, & in, ουν, κατὰ κρᾶσιν, ut χρύσεον, ἀργύρεον, καὶ χρυσοῦν, ἀργυροῦν. quæ quidē κεράμεον ſecutum eſt. Materiale. ινον ωδης

Ἀπολελυμένον autem eſt, quod per ſe intelligitur, nec ab aliquo pendet. Nam θεός, σοφία, παίδευσις, πεπρωμένη, λόγος, & ſimilia, nullam habent habitudinem, nec affinitatē ad aliquid aliud, cum omnes aliæ ſpecies, aut cum aliis, aut ex aliis intelligantur, & hac de cauſa ἀπολελυμένα, id eſt, abſoluta uocantur. Abſolutum.

Χρονικὸν autem eſt, quod tēpus oſtēdit, ut μὴν, ἔτος, menſis, annus.

Τοπικὸν eſt, quod locum ſignificat, ut πλησίος, propinquus. δεξιός, dexter. ἀριστερός, ſiniſter. Finis de nomine.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS

INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SEXTVS.

ΠΕΡῚ ῬΗ͂ΜΑΤΟΣ.

Ρῆμα ἐστὶ μέρος λόγου ἄπτωτον. hoc eſt, Verbum eſt pars orationis, ſine caſu, quæ ſuſcipit tempora, & perſonas, & numeros, & actionem, ſiue paſſionem ſignificat. Verbum igitur, una eſt ex octo partibus oratiōis. Sine caſu autem dicitur ad differentiam participiorum, & nominum. Verbum enim non ſuſcipit caſus, ſed inflexiones tres: ut λέγω, λέγεις, λέγει. Suſcipit autem perſonas, & numeros. Actionem, uel paſſionem ſignificat. Actionem, ut τύπτω, paſſionem, ut τύπτομαι. Accidunt autem uerbo, ἔγκλισις, γένος, ἢ διάθεσις, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία. De quibus, tam & ſi ſupioribus in libris diſputatum eſt, ab re non erit etiã hoc in loco de eiſdē aliqua dicere. De uerbo.

Modus uerbi.

Ἔγκλισις igitur, id eſt affectus, eſt electio, ſecundum quam animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. Inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad optandum, & ſimilia. Sciendum autē antiquos ἐγκλίσεις & διαθέσεις, communiter διαθέσεις nuncupaſſe. Sed poſtea diuiſiſſe ipſas, & animi quidem appellauiſſe ἐγκλίσεις, id eſt inclinationes: corporis uero διαθέσεις, id eſt diſpoſitiones: ut ἐνθυμηθῆναι, τύψαι, hoc eſt cogitare, uerberare ἔγκλισιν appellant, in quod animus inclinat. τὸ δὲ ἐνεργῆσαι καὶ τύψαι, hoc eſt agere & uerberare, διάθεσιν. Διαθέσεις autem tres ſunt, ἐνέργεια, πάθος, καὶ μεσότης, id eſt, actio, paſſio, & medietas. ἐνέργεια, ut τύπτω. πάθος, ut τύπτομαι. μεσότης autem, quæ interdum actionē ſignificat interdum paſſionem. Actionem, ut γράφομαί σε, paſſionem, ut γράφομαι ὑπό σου. Et aliqua ſunt, quæ neq; actionem, neq; paſſionē ſignificant, & οὐδέτερα appellantur, hoc eſt, neutra, ut ζῶ, θάλλω, πλουτῶ. Quibus Theodorus Gaza alia duo addit genera, αὐτοενεργητικόν, hoc eſt, per ſe actiuū, ut μάχομαι, pugno καὶ αὐτοπαθητικόν, hoc eſt, p ſe paſſiuū: ut πάσχω, patior.

DE CONIVGATIONE.

Συζυγία δέ ἐστι ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις. hoc eſt, Coniugatio autem eſt conſequens uerborum declinatio. quæ ſic appellata eſt per tranſlationem ſumptam ab his animalibus, quæ ſub idem iugum mittuntur. Vt enim illa parem faciunt curſum: ſic & hæc, quæcunq; ſub eandem coniugationem reducuntur, unam faciunt declinationem. Vnde rationabiliter græce συζυγία appellata eſt, ex σὺν præpoſitione, & ζυγός. ζυγὸς uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν, δυαγός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, δ, εἰς, ζ, καὶ συγκοπῇ ζυγός, quod iugum ſignificat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum coniuncta, & tanquam ſub unum exiſtens iugum, & hoc ualet ipſa in uerbo, quod character in nominibus, diuerſas enim uoces ſub unum motum agit. Et quēadmodum dicimus nomina maſculina in, ος, deſinentia ſic declinamus, & ſpondaica terminata in, ης, ſic eodem modo & in uerbis dicimus. Quæcunq; uerba per, β, π, φ. enuntiantur, ſecundum thema ſic declinamus. Si enim inuicem coniungit uerba omnia, unum & conſequentem inuicem motum facit. Conſequens enim uerborum declinatio eſt, priuatim unamquamq; Coniugationem conuenienter ſibi & *Coniugationes tredecim.* conſequenter declinari. Verborum autem Coniugationes tredecim ſunt, ſex Grauitonorum, quæ in, ω, μέγα, Grauitonum deſinunt, tres

circumflexorum, quæ & ipſæ in ω, μέγα, ſed circumflexum finiunt: quattuor in, μι, tot enim ſunt uerborum terminationes: hoc eſt, ω, Grauitonum: ut τύπτω. ῶ. circumflexum, ut ποιῶ, & μι, ut τίθημι.

Sed cum ita ſit, quoniam patet quare circumflexa ita ſint appellata, & terminata in, μι, latet autem pleroſq; cur Grauitona ſint nuncupata, antequam ulterius progrediar, id oſtendendum eſſe putaui.

Grauitona igitur ſunt dicta, eo q; habeant accentum Grauem ſuper extremam ſyllabam, à qua omnis ratio accentus pendet: quod etiam nomen ipſum declarat. Nam Grauitonum dictum eſt ex eo quod eſt βαρὺς, quod idem eſt quod grauis: & τόνος, quia grauis toni. Nam omnis dictio quæ ſuper ultimam ſyllabam neq; circumflexum habet accentum neq; acutum, grauem indubitato habet poteſtate, ſi non actu: hoc eſt, ſi non ſignetur. Quod ne quis miretur, ſciendum eſt omneis ſyllabas quæ æqualiter legantur, accentum grauem habere, ſiue præcedant acutum aut circumflexum, ſiue ſequantur. Ob quam rem ſyllabicus accentus appellatur: cum alii duo proprii nuncupentur: ut in accentuum tractatu dictum eſt. *Syllabicus Accentus.*

DE PRIMA CONIVGATIONE.

PRima igitur Grauitonorum coniugatio formatur per primam conſonantem, β, ante ω, μέγα. Et quoniam, β, media eſt inter π, & φ, effertur prima coniugatio Grauitonorum per, β, uel, π, uel φ, ut λείβω, τέρπω, γράφω. Et quoniam proprietas coniugationis non ſeruatur, ſi conſonantes formatiuæ ſint tres (proprie enim συζυγία, hoc eſt coniugatio dicitur ab eo q; duo agat) propter hoc aſſumit τ, ex tertia coniugatione, fitq; πτ. Et quod reliquũ eſt prima Coniugatio Baritonoꝝ inuenitur formari à quattuor, hoc eſt, β, uel, π, uel φ, uel, πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω τύπτω. Propter hoc autẽ, τ, abundat, nõ alia conſonans, quia (ut ꝓgredientes uidebimus) præſens analogiã habet cũ genitiuo, & quia innatũ eſt, τ, abundare in genitiuo, ut ἄνακος, ἄνακτος. γάλακος, γάλακτος, iccirco ad imitationem genitiui, τ, abundat in præſenti. Ob hanc autem cauſam π, in prima coniugatione, & rurſus, κ, in ſecunda, quia eodẽ modo ipſæ tenues ſunt, ſicut & τ. Eſt autem regula, q; tenues tenuibus præcedant, & craſſæ craſſis, & mediæ mediis, κατὰ σύλληψιν. hoc eſt, per comprehenſionem, ut πτῶσις, χθὼν, ἐρίγδουπος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ, habet ante, ω, finalem, ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. *Regula.*

Præteritum uero, φ, ut λέλειφα, τέτροφα, γέγραφα, τέτυφα,

DE SECVNDA CONIVGATIONE.

SEcunda coniugatio Grauitonorum per ſecundam conſonantem, hoc eſt, γ, effertur. Et quia, γ. media eſt inter, κ, &, χ, ſecunda coniugatio Grauitonorum enuntiatur per, γ, uel, κ. uel, χ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω. Rurſus ex tribus conſonantibus Coniugatio ſtare nequit: propterea aſſumit, τ, ex tertia Coniugatione, & ita inuenitur enuntiari per, γ, uel, κ, uel, χ, uel, κτ, ut λέπω, πλέκω, τρέχω, πίκτω. Horum futurum, ξ, habet ante, ω, ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteritum uero, χ, ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

DE TERTIA CONIVGATIONE.

TErtia autem coniugatio Grauitonorum per tertiam eſt conſonantem, hoc eſt, δ, Et quia media eſt, δ, inter, θ, &, τ, propterea tertia Coniugatio Grauitonorum effertur per, δ. uel, θ, uel, τ, ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Et quia hic non inuenimus id, quod eſt proprium Coniugationis, ſeruari. (Quoniam additum eſt, eam efferri per tres conſonantes, quod non eſt proprium coniugationis. nam coniugatio, ut dictum eſt, proprie nuncupatur ab eo quod duo agat) iccirco Auctores nonnulli diligenter perſcrutati, fecerunt tertiam Grauitonorum coniugationem carere terminatione τοῦ. τ. & per ſolum, δ, uel, τ, enuntiari, ut ᾄδω. πλήθω., ἀνύτω enim quod Atticum eſt, ἀνύω dicunt, τ autē omnino raro inuenitur formatiuū tertiæ coniugationis Grauitonorum: ut πέτω, πέτομαι. λίτω, λίτομαι. Futurum uero horum uerborum per. σ. enuntiatur, ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. Et præteritū p, κ, ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα. Hæc uero ita accipiēda ſunt, ut uerborum Coniugationes aliæ ſint Quadrigarum inſtar, aliæ Bigarū. Quandoquidem Coniugatio inde mihi dici poſſe uidetur, quod uno poſito Themate puta λείβω, ſi declinandum aliud uerbum ſit eiuſdem inflexionis & naturæ: puta γράφω, quaſi compar equus ſub idem iugum mittatur, atque ita totis ſpatiis eodem curſu, pariq; contentione uterq; ferri cogatur. Neq; tamen aliorum inuenta uelim improbare, ſed iis potius omnibus gratiam debere, qui erudiendis ingeniis pro mentis quiſq; ſuæ captu laborauerunt.

DE QVARTA CONIVGATIONE.

QVarta Coniugatio Grauitonorum per quartam conſonantem, uidelicet, ζ, effertur. Et quoniam, ζ, non habet ullam aliam conſonantem ad proprietatem coniugationis replendam: nec

potuit aliam accipere conſonantem, quia occupatæ fuerunt, partim in prima Coniugatione, partim in ſecunda, partim in tertia, Immutabiles autem in quinta: neq; ξ, neq; ψ, aſſumere ualens, quia hæ figuratiuæ ſunt futuri Grauitonorum, ψ, quidem primæ Coniugationis, ξ, autem ſecundæ, & quorundam quartæ, ut ὀρύττω ὀρύξω, σφάζω σφάξω, Non poſſunt autem figuratiuæ futuri Grauitoni, eſſe figuratiuæ etiam præſentis Grauitoni, ut quæ figuratiua eſt futuri Grauitoni, quemadmodum νοήσω, non eſt figuratiua etiam Grauitoni præſentis, ſed circumflexi, ut in φυσῶ νοσῶ, additum eſt Grauitoni futuri propter κείρω, κερῶ. Ecce enim, ρ, cum figuratiua ſit futuri, figuratiua eſt etiam Grauitoni præſentis. Sed non eſt figuratiua Grauitoni futuri, ſed circumflexi. Propter hoc ex Futuro quarta coniugatio Grauitonorum quodammodo, σ, mutuatur, & ipſum duplicat. Et (quod reliquum eſt) quarta Grauitonorum coniugatio effertur per, ζ, uel geminatum, σσ, ut φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω ἀττικῶς, utroq;, σ, in, ττ, mutato. *Atten.*

Conſueuerunt enim Attici uertere, σ, in, τ, ſiue ſimplex ſit ut, σεῦτλον, τεῦτλον. ſiue geminatum, ut γλῶσσα, γλῶττα, Et propria ſeruatur conſequētia coniugationis. habet enim, ζ, duplex, habet &, σσ, geminatum, quod parē uim habet τοῦ, ζ. Propter hoc autē duplicatur, σσ, primum, ut parē uim habeat cum, ζ, quæ duplex eſt, deinde, quia (ut dictum eſt) σ, cum ſit figuratiua Grauitoni futuri, non poteſt figuratiua eſſe præſentis. De futuro uero horum uerborum ſciendum eſt, deſinentia in, ζω, ſuper duas ſyllabas, præter σχετλιαστικά, ut plurimum in, σω, mittere futurum. ποτίζω, ποτίσω. πειράζω, πειράσω, σαλπίζω, σαλπίσω. & σαλπίξω ποιητικῶς. Similiter βαστάζω, βαστάσω, καὶ βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω, καὶ ἁρπάξω. νυστάζω, νυστάσω, καὶ νυστάξω. Quæ uero σχετλιαστικά ſunt, hoc eſt, miſeratiōis ſignificatiua, in, ξω, faciunt futurum, ut οἰμώζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. At diſſyllaba nunc in, ξω, mittunt futurum, ut παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. Nunc in, σω, ut κτίζω, κτίσω, φράζω, φράσω. *σ. in. τ. Attice.* *Futurum.*

Deſinentia uero in, σσω, uel, ττω, ἀττικῶς, ut plurimum, ξ, habent in futuro, ut ὀρύσσω ſiue ὀρύττω, ὀρύξω. πράσσω, ſiue πράττω, πράξω. & alia. Excipiūtur πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἱνάσσω, πτίσσω, λάσσω, λεύσσω. quæ unū, σ, habēt in futuro, ut πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἱνάσω, πτίσω, λάσω, λεύσω. & in præterito, κ. Iccirco quæ hoꝝ habent in futuro, ξ, ad ſecundam reducuntur coniugationem, quæ uero, σ, ad tertiam. *præteritū.*

An ττ. ſint duo ττ, an τγ, ut Theod. Gaza exiſtimaſſe uidetur.

NEq; hoc prætermittendú cenſui, quod pleriq; dubitare ſolent.
Ná Theodorus Gaza, Vir & græce & latine doctiſſimus, in pri
mo τῶν εἰς τέσσαρα, in ſecunda coniugatione Grauitonoꝶ, inter alias
figuratiuas litteras eiuſdé coniugationis, etiá duplices ponit, ζ, ſcilicet,
duplex σσ, duplex, ττ, ſiue, τγ, ἀττικῶς, ut φράζω, ὀρύσσω κοινῶς, ὀρύττω
καὶ ὀρύτγω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatione, hoc eſt, τγ, du
bitari ſolet, an ſint duo, ττ, ex geminato, σσ, conuerſa ἀττικῶς, ſicut
γλῶσσα, γλῶττα, an uero ſint duo diuerſa elementa, τ, ſcilicet & γ. Si
enim duo ſunt, ττ, hoc modo diſpoſita & connexa, τγ, ne toties calami
ductus iteretur (nam ſcriptores & aptiorem ſcribendi modum ſemp
quærunt & breuioré) ut duo, σσ, in unum cum geminanda ſunt, con
nectantur, nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis exépla
ribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniátur huiuſmodi characte
re ſcriptæ, ut θάλατγα, θετγαλία, κρείτγων, ἄτγα, pro θάλαττα, θετταλία, κρείττων, ἄττα. At ſi pro, τ, &, γ, quæ ſunt eleméta diuerſa accipe
re uelimus, ut ὀρύτγω. γλῶτγα, κρείτγων, ἄτγα. uidetur ꝓfecto noua
quædam pronuntiatio & duriuſcula. Theodorus tamen in tertio
τῶν εἰς τέσσαρα, ubi de conſonantium geminatione loquitur, uidetur
uelle omnino diuerſa elementa eſſe, τ, ſcilicet & γ, Sed ut quidam
aſſerunt, ſolum hoc accidere putant uerbis duplex, ττ, habentibus,
Atticorum more, ut φράτγω, πέτγω, ταράτγω, αἱμάτγω. &c. Eius
uerba hæc ſunt, δι᾽ λογώτερον μέντοι ἐστὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων, τὸ
γράφειν ὀρύτγω, καθάπερ κἀν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶ-
μεν. Sed Theodorus id ſcripſiſſe uidetur hac potiſſimum ratione, ꝙ
in medio præterito uerborum in, ζω, deſinentium, ſi diſſoluamus, ζ,
in eas conſonantes, quas poteſtate in ſe continet, hoc eſt, σ, &, δ, ni-
mirum, δ, erit figuratiua littera uerbi, ut φράζω, φράσδω, ſicut μελί-
ζω, μελίσδω, δωρικῶς. quam litteram medium præteritum accipit,
ut πέφραδα. A ſimili igitur habentia duplex, ττ, ſi eorum medium
præteritum ſuſcipit, γ, uidentur profecto mutare poſſe alterum, τ,
in, γ, ut ὀρύττω, ὀρύτγω· φράττω, φράτγω. πλήττω, πλήτγω, quorum
media præterita ſunt ὤρυγα, πέφραγα, πέπληγα. & ſic de ſimilibus.
Sed quid hoc aſſerentes de aliis uerbis dicent, quæ in, ζω, deſinunt,
& futurum habent in, ξω, nunquid diſſoluto, ζ, ut ſupra, medium
præteritum eorum accipiet, δ? Non profecto, ſed, γ, potius, ut
κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα, non autem κέκραδα. Contra
autem in uerbis habentibus duplex. σσ. ſiue duplex, ττ, & in futuro, σ,

ut ἐρέττω, μέλλ. ἐρέσω, mutato altero, τ, in, γ, ſicut in ſupradictis, nunquid medium præteritum eorum ſuſcipiet, γ, ut ἐρέτγω, ἐρέσω. ἤρεγα. Quare potius eorum ſententiæ adhæreo, qui uolunt huiuſmodi uerba tam in, ζω, quàm in, ττω, habentia in futuro σ, accipere, δ, in medio præterito. ſi, ξ, γ. Nam, σ, cognationem habet cum, δ, ut in declinationibus nominum, ac uerborum liquido apparet. πάρις enim πάριδος facit, ἀπὸ τοῦ, σ, εἰς, δ, & ᾄδω, ᾄσω facit in futuro, mutato econtra, δ, in, σ. At, ξ, cognationem habet cum, γ, ut πέττηξ, πέττιγος. & λέγω, λέξω. ob quã rem indubitato teneo huiuſmodi characteres, τγ, pro duplici, ττ, ubiq; eſſe ſuſcipiendos. Huic noſtræ opinioni aſtipulatur Epigrãma illud peruetus quod nos Conſtantinopoli ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ uidimus in baſi Columnæ cuiuſdam Pyramidalis litteris antiquioribus notatum eius Epigrammatis uerſus appoſui.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΛΕΥΡΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΣΙΩΝ
ΧΡΟΝΩι ΦΘΑΡΕΝ ΝΥΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΣΓΟΤΗΣ
ΟΥ ΡΩΜΑΝΟΣ ΓΑΙΣ ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΣΚΗΓΤΟΥΧΙΑΣ
ΚΡΕΙΤΓΟΝ ΝΕΟΥΡΓΕΙ ΤΗΣ ΓΑΛΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ
Ο ΓΑΡ ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΘΑΥΜΑ ΗΝ ΕΝ ΤΗι ΡΟΔΩΙ
ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΟΥΤΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ

Occurrerit aliquis quamobrem inquiens notatum ſit ΚΡΕΙΤΓΟΝ per. ΤΓ. ac non potius per duo. ττ. ſicut Linguæ Atticæ uſus exigit. Vitandæ ut ego exiſtimo confuſionis gratia id factum eſt. Nam ſi apices ſeu cornicula utriuſq;. ΤΤ. pari figura protraherentur, duæ in unã conglutinarentur litteram eamq; penitus diuerſam ideſt. ΤΓ. Vt ergo ea perturbatio declinaretur, ſecundũ. Τ. altero cornu truncatũ fuit ita. Γ. factũ. Ne ue ſpatia inter ipſas figuras magis dilatarẽtur; id quod maxime datur uitio iis qui antiquas notant litteras, quibus ne ultra communes quidem lineas aliquam protendere permiſſum eſt, quum ſecus fieri in minutioribus, quibus nuncutimur, uideamus. illæ enim pro ſcriptorum arbitrio pingi conſueuerunt. Decepti igitur aliqui ſcriptores huiuſmodi figuram. Γ. pro elemento quod medium eſt inter Κ. & Χ. mutas acceperunt non pro. Τ. quod opponitur. Θ. antiſticho. Decepti inquam alteram quoq; figuram. γ. ſcilicet loco alterius quod. eſt. Γ. addiderunt ipſi. Τ. hoc modo. τγ. ut ſupra oſtendimus. quæ res cum à poſterioribus non probaretur non. τγ. ſed. ττ. ſcribi ceptum eſt, ſecundo. Τ. priori ſupereminẽte nam in minutioribus, ut præmonui, nulla admittitur noxa. Ad hoc dextrum quoq; cornu detractũ eſt ut eodem calami ductu perficeretur. Nec ſolum huiuſcemodi elemẽto

id eueniſſe intelligitur, ſed & ſpiritibus δασεία. ſcilicet & ψιλῆ. nam eorum notæ ex. H. in duo ſic. ⊢. ⊣. diuiſo factæ ſunt quas figuras ob facíliorem ſcribendi modum poſtea ſcriptores mutarunt. L. J. ſubtracta parte inferiori. Nemini igitur mirum uideatur nã & ſcriptoribus aliquid dandum eſt, ſi. TT. ſcriptum reperiatur ita ut duo eſſe. ττ. intelligamus, non. τγ. Nam in antiquis ut modo diximus ſecundum. τ. ſiniſtrum cornu amiſit hac nota. Γ. In hodiernis dextrum, eo in hanc figuram. ⅂. declinato.

DE QVINTA CONIVGATIONE.

QVinta coniugatio Grauitonorum per quattuor immutabiles effertur, hoc eſt, λ, μ, ν, ρ, ut πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quorum Futurum circumflexum penultimã corripiens, per eaſdẽ immutabiles effertur, ut παλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. Præteritũ uero habet, κ, ut πέπαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα. reliqua locis ſuis paulo infra habebuntur.

DE SEXTA CONIVGATIONE.

SExta coniugatio per, ω, purum, ut ἱππεύω, πλέω, ἀκούω. Conſumptis enim decem & ſeptem conſonantibus, partim in Præſenti, partim in Futuro rationabiliter ſexta Cõiugatio pura exiſtit, & quod habebat, ut per conſonantes formaretur, per uocales formata eſt, acceptis in penultima diuerſis uocalibus, aut diphthongis. Dubitant uero quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuerſis elementis figurentur, ut dictum eſt, quomodo ſextam coniugationem per, ω, purum dicamus formari. Dicendũ eſt igitur, licet p, ω, purum dicamus eam enuntiari, non tamen per hoc oſtẽdimus, ω, eſſe figuratiuũ ſextæ coniugationis, ſed quod figuratur per diuerſas uocales, aut diphthongos, quæ ſint ante ipſum, ut θέω, χρίω, ναίω, ἀκούω. Quorum futurum habet. σ. & præteritum, κ, ut θέσω, τέθεικα. χρίσω, κέχρικα. ναίσω, νέναικα. ἀκούσω, ἤκουκα.

Sunt igitur in uniuerſum, Formatiuæ litteræ præſentis temporis, quibus Grauitonorũ coniugationes inter ſe diſtinguuntur hæ. Mutæ omnes, ut λείβω, τέρπω, γράφω, λέπω, πλέκω, δέχω. ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Vna duplex, ζ, cum, σσ, geminato, ut φράζω, ὀρύσσω. Quattuor immutabiles, ut πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Vocales omnes, præter, η, ut φάω, δέω, πίω, βόω, δύω, ῥώω. Inuenitur tamen apud Homerum.

Δήω. δήω, τὸ εὑρίσκω, q̃d eſt inuenio, διὰ τοῦ, η, Ὀδυσσ. ῆ. δήεις δὲ δολοφρέσι βασιλῆος δαίτην δαινυμένους. & Ὀδυσσ. δ', οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν

unde ἡ δηὼ, τῆς δηόος, δηοῦς, Ceres. Sciēdum autem eſt hoc ſolum inueniri uerbū habēs, κ, ante, ω, ob idq; ab Herodiano inter dictiones, quæ μονήρεις dicūtur, hoc eſt ſolæ, ſiue unicæ, annumeratū eſt. Quocirca ſeponi poteſt ἡ μία γὰρ χελιδὼν, φασι. Diphthongi ꝓprie oēs, ut παίω, ψαύω, σείω, ξύω, οἴω, κρούω. Impropria una, ὀπυίω. Quæ ſequūtur, partim futuri ſunt, partim præteriti ꝑfecti. Futuri, ψ, ξ, σ, & quattuor immutabiles, λ, μ, ν, ρ. ψ, quidem futuri uerboꝝ primæ coniugationis. Ξ, ſecundæ & quorundā etiā quartæ. Σ. uero tertiæ, & cæterarum coniugationum, tam Grauitonoꝝ, q̄ circumflexoꝝ, deſinentium in, μι, præter quintā Grauitonoꝝ, cuius futurum ꝑ immutabileis, uidelicet, λ, μ, ν, ρ, cōmuniter effertur. Conſonantes præteriti tres, φ, χ, κ. Φ quidem præteriti primæ coniugationis, χ, ſecundæ, κ, reliquarū, tā Grauitonoꝝ, q circūflexoꝝ, & terminatoꝝ in, μι, quia ubi, ψ, eſt in futuro, illic præteritū habet, φ. Quæ uero habēt, ξ, in futuro, ea in præterito habēt, χ. Et quæ in futuro habēt, σ, in præterito habēt, κ. *Futurum.* *Præteritū.*

DE TEMPORIBVS VERBORVM.

SEd quoniam dictum eſt, ſex eſſe uerborum tempora, hoc eſt, ἐνεστῶτα, παρατατικὸν, παρακείμενον, ὑπερσυντελικὸν, ἀόριστον, καὶ μέλλοντα, & ſolum de tribus mentio facta eſt, hoc eſt, præſenti, præterito perfecto, & futuro, non erit ab re de eiſdem iterum, & reliquis aliquid dicere. Tempora igitur proprie ſunt tria, ἐνεστὼς, παρεληλυθὼς, καὶ μέλλων. Ex quibus ἐνεστὼς non ſuſcipit diuiſionem, quia dubitatur ſit tempus necne, quia, ut dicunt quidam ſi tempus ſemper mouetur, non poteſt conſiſtere, quod ſi non conſiſtit, non eſt tempus præſens, aut præſens non eſt tempus. Sed dicimus, quod ſi tempora non conſtiterint, neq; etiam præterierunt, quo nam enim modo poteſt præteriſſe, quod nō conſtiterit? Dies enim heſternus niſi prius ortus eſſet, nunq̄ præteriiſſet. & rurſus, ſi quis tinxerit digitum in fiſtula, ſiue canali ſemp fluente, uel pedē in fluuio ſemp fluente, ꝓcul dubio neq; in præterito, neq; in futuro poteſt illum tingere, ſed in præſenti tēpore, uel in præſenti aqua. Et impreſſio facta ex rota, minimꝫ ꝑ præſens fit, non per præteritū, neq; ꝑ futurum. Et quæcunq; dicuntur, & quecunq; fiūt, ea in præſenti tēpore dicuntur, & fiunt. Præſens autē eſt ſine capite, hoc eſt principium nō habet, id eſt, cum dicitur, pariter habet eſſe. Quod cūm ita ſit, merito nullam ſuſcipit diuiſionē. Sciendum eſt autem, quod apud grāmaticos præſens habet dilationē, hoc eſt, latitudinem ſuboſtendit, ut cum dicimus, præſens annus talis eſt. Apud philoſophos autē, ut dictū eſt, principiū non habet, hoc eſt, cum *Præſens.* *Atten.*

dicitur, pariter habet eſſe. παρεληλυθὼς autem, qui & παρῳχημένος dicitur, hoc eſt præteritum, cum habeat dilationẽ, diuerſas ſuſcipit diui-
παρατατ. ſiones. Præterita enim uel in parte præterierunt, & nondum perfecta ſunt. & pficiunt id quod dicimus παρατατικὸν, ut ἔτυπτον, ἔλεγον. Nondum enim res pfectæ ſunt, ſed in parte præterierunt. Vnde παρατατικὸς dicitur, ab eo ꝙ extẽſam & imperfectam habeat ſignificationem, ἀπὸ τοῦ τείνω, quod porrigo, ſiue extendo ſignificat. Vel nuper præterierunt res quæ factæ ſunt, & paulo ante cõpleta eſt res, & pficit tẽpus, quod græce παρακείμενος dicitur, ut τέτυφα, πεποίηκα, quod etiã propter hoc uocatur παρακείμενος, quoniam perfectio adiacet præſen-
ὑπερσυν. ti, hoc eſt nuper perfecta eſt, ἀπὸ τοῦ παράκειμαι, quod adiaceo ſignificat. Vel præterita multo ante præterierunt, & pficiunt ὑπερσυντελικὸν, ut ἐτετύφειν, quod ꝓpter hoc ὑπερσυντελικὸς dicitur, ꝙ multo ante res completa ſit συντελικὸς enim idem eſt, quod πεπληρωμένος, hoc eſt, completus & perfectus, unde ὑπερσυντελικὸς pluſquam pfectus, ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, καὶ τοῦ τελέω.ῶ. quod pficio ſignificat. Sciendum autem παρακείμενον habere in ſe ipſo ἄρτι, hoc eſt nuper, quia τέτυφα oſtendit rem nuper completam, ὑπερσυντελικὸν autem τὸ πάλαι, hoc eſt multo ante. ἐτετύφειν enim rem multo ante com-
ἀόριστος. pletam oſtendit. Si autem præterita incerta ſint, quando præterierunt, perficiunt ἀόριστον, ut ἔτυψα, Incertum eſt enim utrum paulo ante, an multo ante præterierint, & propter hoc ἀόριστος, id eſt, infinitum dicitur, & indeterminatũ. Sciẽdum ἀόριστον, ſi aſſumpſerit ἄρτι, tantum ualere, quãtum παρακείμενος, quia ἔτυψα ἄρτι, par eſt τέτυφα; hoc eſt, uerberaui. Si autẽ πάλαι, par eſt Præterito pluſquampfecto. nam ἔτυψα πάλαι, par eſt ἐτετύφειν, hoc eſt, uerberaueram.
μέλλων. Μέλλων autem, hoc eſt, futurum cum etiam ipſe habeat latitudinem, debet ſuſcipere diuiſionem. Futura enim aut paulo poſt futura ſunt, aut multo poſt. Sed quoniã futura incognita ſunt, incognita autẽ non poſſunt, tanꝗ ignorata diuiſionẽ ſuſcipere, ꝓpter hoc non ſuſcipit diuiſionem futurum. Athenienſes tamẽ diuiſerunt ipſum. In futurũ ſimpliciter & in μετ᾽ ὀλίγον μέλλοντα, hoc eſt paulo poſt futurũ. Inueniuntur igitur in uniuerſum ſex tempora, ἐνεστὼς, & μέλλων, & quattuor diuiſiones præteriti temporis. hoc eſt, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντελικὸς, & ἀόριστος. Horum autem cognationes ſunt tres, Nam παρατατικὸς cognationem cum ἐνεστῶτι habet, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς, ἔτυπτον. Quẽadmodum enim ἐνεστὼς imperfectus eſt ἐνισταμένην γὰρ, id eſt, inſtantem enim & imperfectam habet ſignifica-

tionem; Vnde merito à quibuſdam Latinorum præſens Inſtans imperfectum appellatur) ſic & παρατατικὸς imperfectus eſt. Nam παρατεταμένην, hoc eſt, iuxta extenſam, & imperfectam habet ſignificationem. ὑπερσυντελικὸς cognationem habet cum παρακειμένῳ, quia utrunque ſignificat rem perfectam: licet παρακείμενος ſignificet rem paulo ante perfectam, ὑπερσυντελικὸς uero multo ante. Ἀόριστος autem habet cognationem cum futuro: ut τύψω, ἔτυψα. Et uidetur contrarium eſſe. Quonam enim pacto præteritum poteſt affinitatem habere cum futuro? contrarium enim eſt, ut res præterita in futuro fiat. Sed licet dicere propter hoc ἀόριστον & μέλλοντα inter ſe affinitatem habere, quoniam utrunque ſignificat infinitum ſiue indeterminatum & incertum. Etenim ἀόριστος, ut μέλλων incertus eſt. Quæ cum ita ſint, nemo mirabitur non eaſdem conſonantes in omnibus temporibus, ſed alias in aliis inueniri. Quia quæ tempora habent cognationem inter ſe, illa eaſdem conſonantes ſiue litteras habent. Sicut eſt ἐνεστὼς & παρατατικὸς, ut τύπτω, ἔτυπτον. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς, ut τέτυφα, ἐτετύφειν. μέλλων καὶ ἀόριστος, ut τύψω, ἔτυψα. At μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος, καὶ μέλλων δεύτερος, formatiuas litteras coniugationis ſuſcipiunt, quibuſdam paucis exceptis, ut in proprio loco latiſſime dicetur.

Cognatio Aoriſti cũ Futuro.

De augmento Præteritorum Libro tertio quantum ad cõmunem linguam pertinet ſatis dictum eſt. Sed de eorum formatione & ſi illic aliqua dicta ſunt, quæ ad eruditionem incipientium ſatis eſſe putauimus, hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere ſtatuimus, iterum ab ipſo Themate incipientes.

DE FORMATIONE VERBORVM GRAVITONORVM MODI INDICATIVI.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ ἘΝΕΣΤΏΣ.

Τύπτω à nullo fit, cũ ſit thema totius uerbi. Secũda pſona à prima fit, extrema in, εις, mutata, τύπτεις. καὶ δωρικῶς τύπτες, abiecto, ι, diphthongi. καὶ αἰολικῶς τύπτης, ἀντὶ τοῦ, ε, εἰς, η, Tertia pſona à ſecũda fit, expũcto, σ, τύπτει. καὶ δωρικῶς τύπτε. καὶ αἰολικῶς τύπτη. Δυϊκά. Dualis numerus à plurali deducitur antiquorum more, licet ordine naturæ numerus dualis pluralẽ omnino præcedat, Sed hoc ĩ uerbis formãdis

Singularis numeri,

Dualis.

à ueteribus grammaticis nuſquam inuenimus ſeruatum. Nam maiores noſtri, & maxime Aeoles, duali numero nõ utebãtur, ſed ſingulari tantummodo, & plurali. Quod Diomedis quoq; auctoritate confirmatur, qui ait. Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerum poſteritatis uſu receptum, quaſi nouellum uſurpare noluerunt. Is nanq; ſicut à primordio ſermonis à natura prediti in obſcuro habitus ignorabatur: ſic diutius incertus, inter utrunq; numerum, tam ſingularem quàm pluralem latebat. Sero autem ſuperuenientibus ſæculis, ſcrupuloſæ curioſitatis obſeruationibus cœptus, quaſi intercalaris irrepſit: & hac de cauſa apud ueteres raro reperitur. Præterea ſuperfluus antiquis uiſus eſt. Siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur. Sed aduerte quod quandocunq; prima perſona pluralis deſinit, in, μεν, tunc prima dualis formari non poteſt, duabus regulis inuicem repugnãtibus. Quarum prima eſt, q dualis numerus uerbi natura, appetit extremam ſyllabam deſinere, aut in, τ, in actiuis, aut in, θ, in paſſiuis, & ſic formandum fuerat τύπτομεν, τύπτοτον. Altera regula eſt, q omnis pars orationis ſuſcipiens numeros, formari debet per idem elementum, ut τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. exceptis pronominibus primitiuis, quæ à regula declinant: ut ἐγὼ, ἐμοῦ. Δυϊκῶς. νῶϊ, καὶ νῷ. &c. & ſic dicendum fuerat ἀπὸ τοῦ τύπτομεν τύπτομον. Quare his duabus regulis inuicem repugnantibus, hac quidem appetente, τ, illa uero, μ, euenit ut neutra obtinuerit formandi poteſtatem. Quo factum eſt, ut prima perſona dualis numeri omnium actiuorum omnino defecerit, cum prima perſona pluralis in, μεν, ſyllabam exeat. Vnde datur talis regula. Ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν, ὅτι τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τὸ, μ, ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπολέσει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. Quod potiſſimum eſt argumentum, pluralem numerum prius formatum fuiſſe q̃ dualem: quandoquidem ab eo omnino pendet. Etſi prioribus libris Theodorum Gazam imitati, dualem numerum à ſingulari ubiq; deduxerimus, hic tamen antiquorum traditionem ſequemur. Secunda igitur pſona dualis numeri à ſecunda plurali fit, τε, in τον, mutata: ut τύπτετε, τύπτετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ, τύπτετον, πληθυντικῶς. Prima perſona pluralis fit à prima ſingulari: ut τύπτω, τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες, ſicut πράσομες pro πράσομεν. Θεόκριτος ἐν θυωνίχῳ, πράσομες οὐχ ὡς λῷστα Θυώνιχε.

Secunda perſona à prima fit, τύπτομεν, τύπτετε. Tertia quoq; perſona à prima fit, extrema in, σι, & adiuncto, υ, penultimæ uocali: ut τύ-

Aeoles dualem nõ habebant. — *Atten.* — *Regula.* — τύπτομες *Dores.*

πτομεν, τύπτουσι. eſtq; omnino ſimilis datiuo plurali participii eiuſdem
temporis. Nam regula eſt, quod tertia perſona pluralis præſentis tē- Regula.
poris, & futuri actiuorum omnium, ſimilis eſt datiuo plurali partici-
pii eiuſdem temporis: ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι. ὁ τύ-
ψων, τοῦ τύψοντος, τοῖς τύψουσι. At τύπτοντι dicunt Dores pro τύπτου- τύπτοντι
σι, ad ſimilitudinem datiui ſingularis participii præſentis. & τυψοῦντι Dores.
pro τύψουσι, ad ſimilitudinem datiui ſingularis participii futuri, uide
licet ὁ τυψῶν, τῷ τυψοῦντι, à futuro Dorico τυψῶ. At præterito perfe
cto non hoc euenit, & ſi tertia pſona pluralis in, σι, deſinat κοινῶς. & in
τι, δωρικῶς, ut τετύφασι, τετύφαντι. Quandoquidem non omnino ea
dem eſt litteratura cum datiuis eiuſdem temporis, τῷ τετυφότι, τοῖς
τετυφόσι. Fit autem à tertia cōmuni, σ, in, τ, conuerſo, ac, ν, interiecto,
τετύφασι, τετύφαντι. ἑστήκασι, ἑστήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις,
ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδυνεῦντι.

Quo in loco aduertendum eſt, tertiam perſonam uerborum deſinē- v. aſſum-
tium in, ι, ſequente uocali aſſumere, ν, ut τύπτουσιν ἐκεῖνοι. quoniam ptitium.
natura appetit, ν, quandocunq; σ, præcedit ipſum, ι, in fine dictionis,
ſiue actu, ſiue poteſtate, ut Ἰωσὶν, φοίνιξιν, datiui plurales ἀπὸ τοῦ Ἰώς,
Ἰωὸς & φοίνιξ, φοίνικος. Sic in tertiis perſonis uerborum in, ι, deſinen-
tibus, ut τύπτουσιν, τετύφασιν. Attici tamen etiam ſequente conſonan
te addunt, ν, Iones uero neq; cōſonāte ſequēte, neq; uocali. Quod nos Iones.
Athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris ſcriptū ipſi uidimus.

ΑΙΔΕΙΣΑΘΗΝΑΙ ΘΗΣΕΩΣ Η ΠΡΙΝ ΠΟΛΙΣ.

Et in fronte orientem uerſus.

ΑΙΔΕΙΣΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΟΥΧΙ ΘΗΣΕΩΣ ΠΟΛΙΣ.

pro αἵδ' εἰσὶν ἀθῆναι. & αἵδ' εἰσὶν ἀδριανοῦ. Et Homerus ὀδυσσ. δ.
οὐδὲ οἱ ἄλλοι εἰσ' οἴκεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα. ἀντὶ τοῦ
εἰσὶν οἴκεν. Sic faciunt & in tertia perſona ſingulari eiuſdem uerbi ſub
ſtantiui ἐστίν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. κἀδόκει μὲν ἐσθ' ὅτε διασοὺς
ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων. Et in eodem, οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου λό-
γων ἀκούσαι. pro ἐστὶ ὅτε, & ἐστὶν ὅπου. Nam ſi dictæ tertiæ perſonæ
in, ν, deſinerent, nuſquam ἀπόστροφος fieret. Hoc idem &, ε, patitur
Atticorū more, cū tertia pſona uerbi in id deſinat: ut ἔτυπτον ἔτυπτεν,
At Iones neq; in his quoq; ν, addere conſueuerunt. Ἰλιάδ. α.

ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' ἀγαμέμνων. Et in eodem.

οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα. pro ἠτίμησεν.

Quod & ſecundæ perſonæ imperatiuorū (licet & ipſæ in, ε, deſinant)
nequaquam admittunt: ut τύπτε, τυπτέτω. τέτυφε, τετυφέτω.

παρατατικός.

Ἔτυπτον, fit à prima perſona præſentis, extrema in, ω, mutata, ac præpoſito, ε, ſyllabico augmento, quod cõmune eſt omnibus præteritis uerborum à conſonante incipientium, ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον. Vel à genitiuo participii præſentis temporis, extrema ſyllaba abiecta, ac præpoſito, ε, augmento, ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον. Nam participii natura eſt, ut ſuo ſtatim tempori ſuccedat quamuis ad euitandam confuſionem loco ultimo ſtatuatur.

De.ρ. Sed hic aduertendum, quandocunq; præſens incipit à, ρ, præteritum imperfectum accipere alterum, ρ, ut ῥίζω, ἐῤῥίζον. & hoc ut

Regula. in eo ſeruetur ſpiritus præſentis temporis. Nam regula eſt, quod ſpiritus thematis & in aliis temporibus ſeruandus eſt, ut φιλῶ, παρατατικὸς ἐφίλουν. Ecce hic ſeruatum eſt, φ. Si igitur ſimplici, ρ, præteritum imperfectum ſcriberetur, neceſſario tenui ſpiritu ſcribendum eſſet. Nam, ρ, etſi in principio dictionis aſpiretur, nihilo minus in medio duarum uocalium, in eadem dictione ſimplici, exilem ſpiritum habet, ut χαίρω, φέρω. Huius igitur gratia præteritum imperfectum geminatum, ρρ, habere debet, ut alterum quidem, hoc eſt, in quod prior ſyllaba deſinit, exilem ſpiritum habeat, alterum uero, à quo ſequens ſyllaba initium habet, aſpiretur, ut in eo ſpiritus præſentis

Regula. omnino ſeruetur. Eſt etiam regula, quod quandocunq; duo, ρρ, inueniuntur, ſiue in ſimplici, ſiue in compoſita dictione, alterum quidem exili ſpiritu, alterum uero aſpirato ſcribitur, ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος.

Aeoles non aſpirant.ρ. Aeoles tamen aſpirationem omnino fugientes utrunq;, ρρ, exili ſpiritu ſcribere conſueuerunt, ut κέῤῥω, φθέῤῥω, σπέῤῥω, pro κείρω, φθείρω, σπείρω. Cur autem alterum, ρ, hoc eſt primum exilem ſpiri-

Atten. tum habeat, hæc aſſignatur ratio. Nam apud Græcos nulla eſt dictio,

Gemin.ρρ. aut ſyllaba, quæ in ullam aſpiratarum deſinat, & propterea ubi ali-

Nulla ſylla qua earum geminanda eſt, prior mutatur in eam tenuem quæ eſt ei

ba in aſpi= propria, ut Ἀτθὶς, Σαπφώ, Βάκχος. Si igitur utrunq;, ῥῥ, aſpiraretur,

ratā deſinit eueniret ut prior ſyllaba in aſpiratam deſineret, quod apud Græcos abſurdum eſt. Eſt igitur cõmunis regula huiuſmodi litteræ, ρ, quod quandocunq; ponitur in principio dictionis, aſpiratur tanquam me-

ρ.media in dia inter uocales, & conſonantes, ut ῥῆμα, ῥέω. Excipiuntur, ῥάρος, &

ter uocales ῥαριὰς, ῥαριάδος, ἡ Δημήτηρ, quippe. Ceres. & ῥάριον τὸ βρέφος, infans

& cõſonan de quibus uide apud Suidam. Quoniam in nominibus ſi prima & ſe

tes. cunda ſyllaba à, ρ, incipiant, leuem ſpiritum habere debēt, quod non fit in uerbis, neq; participiis, ut ῥέῤῥιμμαι, ῥεῤῥυπωμένα. Si autem aſſumit

ſecum

ſecum aut ſyllabam, aut dictionem deſinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur, ῥῥ, primum quidem habet ψιλὸν, alterum uero δασεῖαν, ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον. ῥωστὸς, ἄῤῥωστος. Poetæ tamen in omnibus compoſitis gratia metri ſimplici, ῥ, aliquando ſcribere conſueuerunt, ut ἄῤῥεκτον, ἀμφιῤῥητος. Compoſita etiam ab, δυ, unico, ῥ, cõmuniter ſcribuntur. ut ῥῶστος, δυῤῥωστος. ῥοῦς, δυῤῥους. habet enim, δυ, diphthongus pronuntiationem ſecundæ conſonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus. ἔῤῥεζε θεῶν αἰεὶ γενετάων. præteritum imperfectum à uerbo ῥέζω. & in aliis multis. In quibus ſciendum eſt illud, ῥ, eſſe exterendum, quod tenuẽ habet ſpiritum, primum ſcilicet, ut appendicem & extrinſecus aſſumptum, alterum uero, hoc eſt aſpiratum, cum id quidem dictio ex ipſa poſitione ſiue principio habeat, ſeruandum, ut ἔῤῥεξε, ἔρεξε. ἄῤῥηκτος, ἄρηκτος. Tribus enim modis duplicatur, ῥ, aut per compoſitionem, ut ἐπίῤῥημα, aut per augmentum ſyllabicum, ut ἔῤῥιψα. aut per naturam, ut πυῤῥὸς, θάῤῥος. quibus autem ineſt geminatum natura, in his dubitant nonnulli, utrum hoc ſeruandum ſit, an utrunque habeat ψιλὸν. ſed de hoc ſatis.

Poetarum licentia.

δυ. uim habet conſonantis.

Trib. modis. ῥ. duplicatur.

De augmento temporali.

Eſt & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc eſt cum breuis uocalis in longam mutatur, quod cõmune eſt omnibus Præteritis uerborum à uocalibus incipientium, ut ἀκούω, ἤκουον. Iones tamen omnino reſpuunt incrementum, tam ſyllabicum q̃ temporale, in omnibus præteritis, ut τύπτε pro ἔτυπτε, ἄκουσε, pro ἤκουσε. ἅψατο, pro ἥψατο. Hoc idem & poetæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba à uocalibus incipientia, quæ partim differentiæ cauſa, partim euphoniæ, partim ſolo uſu non augentur in principio præteritorum. Secunda perſona ἔτυπτες. Tertia, ἔτυπτε, καὶ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco ſciendum eſt, Iones conſueuiſſe formare tertiam perſonam præteriti imperfecti, & primi & ſecundi Aoriſti actiuorum omnium, abiicientes augmentum, tam ſyllabicum q̃ temporale, & apponentes, σκε, ſyllabam. Sed quia horum penultima uaria eſt, ſecundum uarias uerborum coniugationes, ſciri uelim, quæ ſit penultima in unaquaque coniugatione. Nam tertia perſona præteriti imperfecti Grauitonorum omnium, ε, habet ante, σκε, ut ἔτυπτε, τύπτεσκε. ἔλεγε, λέγεσκε. & de aliis ſimiliter. Circumflexorum uero, & terminatorum in, μι, proprias habet uocales, quæ formatiuæ coniugationum appellantur, hoc eſt, ε, α, ο, υ, Ε. quidem formatiua eſt primæ coniugationis, tam circumflexorum, q̃ terminatorum in, μι, Α. ſecundæ. Ο. tertiæ,

Iones augmentum reſpuunt.

Tertia pſona Ionice.

De penultima

Atten.

ϒ. uero quartæ uerborum in, μι, tantum quoniam circumflexorum tres ſunt coniugationes, ut ἐποίει, ποίεσκε. ἐτίθη, τίθεσκε. ἐβόα, βόασκε. ἵστη, ἵστασκε, ἐχρύσου, χρύσοσκε. ἐδίδω, δίδοσκε. ἐζεύγνυ, ζεύγνυσκε. At tertia perſona primi Aoriſti omnium uerborum, α, habet ante, σκε, cum ꝓpria ſit uocalis primi Aoriſti, & formari poteſt à ſecunda pſona, adiuncta, κε, ut ἔτυψας, τύψασκε. ἐποιήσας, ποιήσασκε. ἔστησας, στήσασκε. Nam ſi à tertia formare uoluerimus, ε, in, α, iterum mutãdum erit, ut ἔτυψε, τύψασκε, & ſic in aliis coniugationibus. Tertia uero pſona ſecundi Aoriſti, Grauitonorum & circumflexorum omnium, ε, habet ante, σκε, ut ἔτυπε, τύπεσκε. ἔλιπε, λούπεσκε, ἀπὸ τοῦ λείπω. ὦ. ἔμυκε, μύκεσκε, ἀπὸ τοῦ μυκάω. ῶ.

Quid ĩ uerbis in, μι. At tertia ſecundi Aoriſti uerborum in, μι, eaſdẽ uocales habet, quas tertia præteriti imperfecti eorundẽ uerborum, ut ἔθη, θέσκε. ſicut ἐτίθη, τίθεσκε. ἔστη, στάσκε. ſicut ἵστη, ἵστασκε. ἔδω, δόσκε. ſicut ἐδίδω, δίδοσκε. ἔδυ, δύσκε. ἰλιάδ. θ. Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν πάϊς ὡς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς αἴανθ᾽. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc autẽ imitati Poetæ primam etiam, & ſecundam pſonã ſingularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino ſimilis eſt primæ ſingulari horum temporum, hoc eodem modo formant, ut τύπτεσκον, τύπτεσκες, & τύπτεσκον tertia pluralis. ἐδίδασκε uero & ἐρίπτασκε, & ἐγίνωσκε, & ſimilia quæ augmentum ſeruant, has non ſequuntur regulas, cum Ionica non ſint, ſed à uerbis in, σκω, deducuntur, hoc eſt διδάσκω, ἐριπάσκω, γνώσκω. Δυϊκά. Prima perſona dualis non eſt, ut in præſenti tempore dictum eſt. Secunda, ἐτύπτετον. Tertia ἐτυπτέτην, quæ inter ſe diſſimiles ſunt, cum tertia pluralis, nec in, ι, deſinat, nec in, αι. Πλη. Prima perſona pluralis ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες. ſicut ἐδοκεῦμες pro ἐδοκοῦμεν. Θεό. ἐν ὕλᾳ. Οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ᾽ ὡς ἐδοκεῦμες. καὶ ἐν θαλυσίοις. Ἦς χρόνος ἀνίκ᾽ ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα εἵρπομες. pro εἵρπομεν. Secunda perſona ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ non fit à prima plurali ſicut in præſenti, nec pares habet

Atten. ſyllabas, ſed magis ſimilis eſt primæ ſingulari, ἔτυπτον. Nam cum participium actiuum deſinit in, σ, ὀξύτονον, tunc tertia pſona pluralis par eſt ſyllabis primæ plurali, ut τετύφαμεν, τετύφασι. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφεισαν, quia participium præteriti perfecti, hoc eſt τετυφὼς in, σ, deſinens acuit extremam, alioqui diſpares ſunt, & tunc tertia perſona à genitiuo ſui participii fit, abiecta, τος, ſyllaba, ac ε, cõmuni augmento præpoſito, ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον, ut prima ſingularis. & τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. & τυπών, τυπόντος, ἔτυπον. Sed hoc de ſolis præte-

Atten. ritis eſt intelligendum. Nam præſens & futurum hanc non ſequun-

tur regulam. Inueniuntur tamen ἐδήλιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδήλιουν, tertia perſona pluralis præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ δηλιόω. ω. & ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, & ἐδόσαν, & ſimilia Bœotorum ſiue Chalcidicorum more. Conſueuerunt enim ipſi Bœoti in his quæ non habẽt participium in, σ, oxytonum, hoc eſt, in præterito imperfecto, & in ambobus Aoriſtis actiuorum, pares facere & primam & tertiam perſonam pluralis numeri, ut ἐτύπτομον, ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμον, ἐτύψασαν. ἐτύπομον, ἐτύποσαν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπον. Contra uero in his quæ habent participiũ in, σ, ὀξύτονον, & declinatum per, ν τ, hoc eſt in Aoriſtis paſſiuis uerborum omnium, & in præterito imperfecto, & ſecundo Aoriſto uerborum actiuorum in, μι, impares facere primam & tertiam pſonam pluralis numeri, ut ἐτύφθημον, ἐτυφθεν. ἔφαμεν, ἔφαν. ἔβημεν, ἔβαν, pro ἐτύφθησαν, ἔφασαν, & ἔβησαν. de quibus propriis locis ampliſſime dicetur. *Bœoti ſiue Chalcidici.*

Παρακείμενος.

τέτυφα, à futuro fit, extrema in, φα, conuerſa cum ſit primæ coniugationis. Sed quod ad principalẽ ſyllabam, ſciendum eſt præterita omnia circa principium, aut tẽpore, aut ſyllaba augeri, ſicut libro. III, de augmento præteritorꝫ abunde dictum eſt. Tempore quidẽ augeri, ſi uerbum à uocali quapiam incipiat. Quæ ſi ſit immutabilis, ι, ſcilicet aut, ι, aut, υ, aut, ω, μέγα, eadẽ remanet immutabilis, ι, tamen & υ, ſi in præſenti breues extiterint, ꝓducuntur in præteritis, cum δίχρονα ſint. At ſi mutabilis fuerit, hoc eſt, α, ſiue, ε, ſiue, ο, α, quidem, &, ε, in, η, & ο, in, ω, natura longas uertuntur, quod augmentum tẽporale appellatur. Augeri uero ſyllaba contingit, ſi à quapiam conſonante uerbũ initium habeat. Quo in loco ſciẽdum eſt, præterita omnia uerborꝫ à conſonante incipientium, in principio aſſumere, ε, ψιλὸν, quod augmẽtum ſyllabicum nuncupatur. At præteritum pfectum, præſentis conſonantem cum eadem uocali, ε, ſcilicet nonnunq̃ geminare, quod ei euenit ſi breuis exiſtat, ut λέγω, ἔλεγον. nã, ε, breuis ẽ, cũ ſola ac ſimplex ſequatur cõſonans. παρακείμ. λέλεχα. τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα. quæ quidẽ geminatio, ſiue reduplicatio, q̃ Græci ἀναδιπλασιασμὸν appellãt, cõmunis eſt, & ſi alibi per, ι, correptũ fieri contingat. Si uero poſitione longa exiſtat, quod fit cum duæ ſequãtur conſonantes, ſiue actu, ſiue poteſtate, nulla fit conſonantiũ geminatio, ut σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, niſi muta cũ liquida fuerit, quia tunc geminatur muta, ut κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Et quoniam reduplicationis mẽtio facta eſt, nõ erit inutile, præter ea quæ in libro. III. diximus, hoc etiã in loco ſecundum diuerſarum linguarꝫ uarietatem, quædã ad eam pertinentia dicere, *muta cum liquida.*

ἀναδιπλασιασμός. *Reduplicatio propria.*

Eſt igitur ἀναδιπλασιασμὸς μιᾶς συλλαβῆς. παράληψις μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου, hoc eſt, Reduplicatio, eſt unius ſyllabæ aſſumptio, cum eadem conſonante, ſiue antiſticho eius. Eſt autem duplex, propria & impropria. Propria fit tribus modis, cõmuni, Ionico, & Attico. Sed ex his cõmunis & Ionicus ſunt ſimiles inter ſe, præterquam in hoc quod in cõmuni, ι, præponitur, in Ionico uero, ε, Duobus autem modis ambo fiunt. Altero quidem, cum uerbum à tenui conſonante media'ue incipit, altero autem, cum à craſſa inchoat. Nam ſi à tenui incipiat media'ue, & ea quidem ſiue ſola, ſiue cum alia conſonante, eadẽ repetitur, ut δῶ, διδῶ. πλῶ, πιπλῶ. κλήσκω. κικλήσκω. Ὀδυσ. χ. Ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τι εἴπῃ. Si à craſſa, pro ea ſiue ſola ſit, ſiue cum alia conſonante, antiſtichon eius, hoc eſt, propria eius tenuis ponitur; ut θῶ, τιθῶ. χρῶ, κιχρῶ. Et hac reduplicatione Iones reſpuentes præteritorum augmentum, in omnibus modis & temporibus, maxime autem in ambobus Aoriſtis uti conſueuerunt. Cuius uſus apud Homerum frequentiſſimus eſt in uerbis, nec ſolum in, ω, deſinentibus, ſed etiam in, μι, Ὀδυσσείας δ. κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί. & Ἰλιάδος δ. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. & Ὀδυσσείας γ. τῷ κέν τις κείνου γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. & Ἰλιάδ. ζ. φαίην κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. & Ὀδυσ. δ. τὸν εἴπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι. Hac eadem utimur reduplicatione in cõmuni præterito per conſonantem præſentis, ſi ipſum, ε, correptum exiſtat, ut ſupra dictum eſt, ut τύπτω, τέτυφα. πείθω, πέπεικα.

Augmentũ Atticum.

Attico modo fit etiam in præterito pfecto, quãdo uerbũ incipit à mutabilibus uocalibus, hoc eſt ab, α, ε, ο, Nam principales duæ litteræ præſentis præponũtur cõmuni præterito, & tertia ſyllaba à principio corripitur, ſicut in præterito Attico dicetur, ut ἀκούω, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοκα ἀττικῶς., καὶ μέσος ἤκουα, ἀκήκοα. Et hæc dicitur reduplicatio, quandoquidem in ea conſonans reduplicatur, & ſi non eodem modo in omnibus idiomatis fieri hoc contingat. Nam in cõmuni reduplicatione & Ionica, in prima & ſecunda ſyllaba geminatur conſonans, & per, ι, ſiue, ε, uocales breues, ut δῶ, διδῶ. τλῆμι, τέτλημι, unde τέτλαθι, & τετλάναι, & τετλάμεν ἰωνικῶς. Ὀδυσ. γ. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. In Attica uero, in ſecunda & tertia ſyllaba, & per uocalem longam, η, ſcilicet, ſiue ω, μέγα, ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ubi, λ, cum, η, geminatur, ὀρύττω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. hic uero, ρ, cum, ω. Α. enim &, ε, ex temporali augmento in, η, uertuntur, ο, μικρὸν uero in ω, μέγα.

Quæ quidem uocales longæ in cõmuni præterito, ratione augmenti primum tenent locum, in Attico uero ſecundum, ut in dictis exẽplis uidere licuit. Impropria reduplicatio item duobus fit modis: uno per, ι, altero per, ε, Per, ι, item duobus modis. Vno, quando uerbum incipit à uocali, ut ἄω, ἰῶ, ἵημι. Altero, quando uerbum incipit à, ς, ut στῶ, ἱστῶ, ἵστημι. in quo, σ, non repetitur: quoniam ἰῶτα poſitione duarum conſonantium, σ, ſcilicet & τ, exiſtit productum. Sed utroq; modo, ι, ſolum præponitur, & hic modus cõmunis eſt. Per, ε, ſolum, ut ἄω, ἕω, ἕημι, ἕεμαι, καὶ ἧμαι. & hac geminatione Attici uti ſolent in præteritis uerborum ab, ο, incipiẽtium, ut ὤρακα, ἑώρακα. ὦσμαι, ἔωσμαι. quos Poetæ imitati, etiam in aliis tẽporibus uerborũ, tam in, ω, quàm in, μι, deſinẽtium, ea frequẽter utuntur, ut εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἔηκα. ὠσάμην, ἐωσάμην. quæ qdẽ reduplicatio impropria dicitur, quoniã nulla repetitur cõſonãs, ſed ſola uocalis præponitur. Et hæc de reduplicatiõe.

Impropria reduplicatio.

Quod ad ultimam uero ſyllabam, ſciendum eſt, præteritum perfectum actiuum uerborum omnium in, α, deſinere, & à futuro fieri, extrema uocali, ω, ſcilicet in, α, conuerſa, ſed ante eam diuerſam habere conſonantem, ut in coniugationum diuiſione dictum eſt. Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurũ habebit, ψ, ante, ω, & præteritum ante, α, φ, habebit, ut τύψω, τέτυφα. Si uero ſecundæ futurum habebit, ξ, & præteritum, χ, ut λέξω, λέλεχα. Atſi tertiæ, & cuiuſuis aliarum fuerit coniugationum, tam Grauitonorum, q̃ circumflexorum, & terminatorum in, μι, futurum habebit, σ, ante, ω, quo in, κ, conuerſo, &, ω, in, α, fiet præteritum actiuũ, ut πείσω, πέπεικα.

Vltima præteriti.

ψ. φ.
ξ. χ.
σ. κ.

Quædam tamen excipiuntur uerba in, ζω, & in ασω, deſinentia, quæ cum, ξ, habeant in futuro, χ, in præterito habere neceſſe eſt. Iccirco ad ſecundam reducenda ſunt Grauitonorũ coniugationem, ut κράζω, κράξω, κέκραχα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυχα. Verba autem quintæ coniugationis, & ſi actu non habent, σ, in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν, natura tamen illud appetunt, cum ſit propria futuri conſonans. Aeoles enim per, σ, huiuſmodi futurum enuntiare conſueuerunt, quo in, κ, conuerſo, ac immutabili permanente, fit præteritum perfectum, ut ψάλλω, μέλλων ψαλῶ κοινῶς, καὶ ψάλσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔψαλκα, σπείρω, μέλλων σπερῶ κοινῶς, καὶ σπέρσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔσπαρκα. Habentia uero, μ, ſeruant quidem ipſum, μ, in præterito perfecto, ſed interponunt, η, inter, μ, &, κ, ob ineptam conſonantium ſtructuram. Debebat enim eſſe ab eo quod eſt νέμω, νεμῶ, νένμηκα, & ab eo quod eſt βρέμω, βρεμῶ, βέβρμηκα, at νενέμηκα dicimus,

Excepta.

Verba quintæ cõiugat.

Futurum Aeolicum.

& βεβρέμηκα. Nam, μ, ante, κ, neq; in comprehenſione ſyllabarum, neq; in diſtinctione ponitur. Iccirco huiuſmodi uerba aberrauerunt à Grauitonorum regula, & ſecuta ſunt Circumflexorum formam. Et hæc ſunt quæ ab antiquis annotata inuenimus. δέμω, δεδέμηκα, καὶ συγκοπῇ δέδμηκα. νέμω, νενέμηκα. βρέμω, βεβρέμηκα. θέμω, τεθέμηκα. τέμω, καὶ τέμνω, τετέμηκα, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμω, καὶ κάμνω, κεκάμηκα, καὶ συγκοπῇ κέκμηκα. γέμω, γεγέμηκα. Deſinentia uero in, νω, non ſeruant, ν, in præterito actiuo, ſed in, γ, cõuertunt, ſequente, κ. Nam, ν, ante, γ, κ, ξ, χ, ſemper in, γ, uertitur, ut φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. μένω tamen μεμένηκα facit, tanquam à Themate circumflexo deductum, hoc eſt μενέω, μενῶ. At diſſyllaba habentia ante, ν, ſiue, ι, ſiue, ει, ſiue, υ, prorſus abiiciunt, ν, in præterito, ut κρίνω, κέκρικα. κτείνω, ἔκτακα. θύνω, τέθυκα. Sed hæc pauca ſunt. Penultimam quoq; habet eandem cum futuro, id quod omnibus quidem uerbis cõmune eſt, ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. quibuſdam exceptis, ut primo. Libri. III. tractatu dictũ eſt. Secunda pſona τέτυφας. Tertia τέτυφε. Δυϊκῶς. τετύφατον, τετύφατον. Πληθ. Prima perſona τετύφαμεν κοινῶς, καὶ τετύφαμες δωρικῶς. ſicut δεδοίκαμες. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, pro δεδοίκαμεν. Secunda perſona, τετύφατε. Tertia τετύφασι κοινῶς, καὶ τετύφαντι δωρικῶς, ſicut ἑστήκαντι. Θεόκρ. ἐν ἀδωνιαζούσαις, ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι. καὶ, ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι. ἀντὶ τοῦ ἑστήκασι, καὶ ἐνδινοῦσι.

Atten.

ν. ante. γ. κ. ξ. χ. in γ. uertitur

Penultima preteriti.

DE PRAETERITO ATTICO.

Quandocunq; uerbum incipit à mutabilibus uocalibus, uidelicet ab, α, ε, &, ο, aliqua ſequente conſonante, in quam non deſinit prima ſyllaba, ſed quæ potius ſit principium ſecundæ, ut ἀκούω, ἐρείδω, nec à longa incipiat uerbum, ut ᾄδω, Attici faciunt proprium præteritum actiuum, medium, & paſſiuum, principales duas litteras Præſentis præponentes cõmuni præterito, primam ſcilicet uocalem, & ſequentem conſonantem, ac tertiam ſyllabam à principio corripiẽtes, ſi trium ſyllabarum numerũ exceſſerit, ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς, καὶ ἀγήγερμαι præteritum paſſiuum, ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Quo in loco illud ſciendum eſt, præteritum actiuum, & paſſiuum Atticum, non poſſe habere pauciores quattuor ſyllabis. Vult enim habere principalem ſyllabam Præſentis temporis, & eam ſemper breuem, quoniam præteritum Atticum nunquam à longa principium

habet,ſed à quapiam trium iam dictarum,α,ſcilicet correpta, ε, &, ο, At ſecundam & tertiam per eandem conſonantẽ geminatam,& cum uocali longa,quæ geminatio ſiue reduplicatio Atticorum eſt propria. *Geminatio Attica* Nam cõmunis reduplicatio,& Ionica,in prima & ſecunda ſyllaba fit, & cum uocali breui ſemp,ut in præterito cõmuni dictum eſt. Quartam uero per formatiuam litteram præteriti perfecti, quam Græci χαρακτηριστικὸν appellant, ut ἐρήρεικα, ἐρήρεισμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω. Gaudent enim Attici conſonantium geminatione, etiam in præterito perfecto uerborum à uocali incipientiũ. Vbi cum nulla adſit conſonans, quam in prima & ſecunda ſyllaba geminare poſſint, ſicut in cõmuni Præterito τέτυφα & huiuſmodi,opus fuit ut primam præſentis repeterent uocalem,ac ſequentem conſonantem, quæ ſaltem in ſecunda & tertia geminari poſſet, & omnino cum uocali longa, η, ſcilicet ſiue ω, μέγα, ut ſupra diximus. Iccirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα, quod eſt *ἐδήδοκα.* præteritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἧκα, cuius Thema eſt ἔδω, aſſumpſit, δο, ſyllabam κατ᾽ ἐπέκτασιν, ut in eo eadem conſonans præſentis, hoc eſt, δ, in ſecunda & tertia ſyllaba repeteretur, & ea quæ à principio tertia facta eſt, corriperetur. Sicque ex triſyllabo tetraſyllabum factum eſt. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος. Vnde paſſiuum ἐδήδομαι, ἐδήδοσαι, ἐδήδοται. Ὀδυσ. χ. ὅσσα τοι ἐκπέποται, καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Ἀγήοχα uero hoc eodem modo formatum, ἀπὸ τοῦ *ἀγήοχα.* ἄγω, ἄξω, ἦχα κοινῶς, καὶ ἄγηχα, καὶ ἀγήγοχα ἀττικῶς, abiecit alterum, γ, διὰ τὴν κακοφωνίαν, & ἀγήοχα factum eſt. Medium uero Præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt. Nam primam ſyllabam eandem *Medium præteritũ.* eſſe oportet cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo. Secundam uero, & tertiam per eandem conſonantem geminatam enuntiari oportet, quæ quidem conſonans & formatiua littera eſt præſentis temporis, & præteriti medii, ut ἄρω, ἦρκα. καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς, cuius extrema per, ρ, quæ eſt præteriti medii figuratiua enuntiatur, & eadem repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba, ſecundũ regulæ præceptionem. Sic ἔδω, ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἐδήδα ἀττικῶς. ὄλλω, ὦλα κοινῶς, καὶ ὄλωλα ἀττικῶς. ὄπτω, ὦπα κοινῶς, καὶ ὄπωπα ἀττικῶς. Sunt quædam uerba ab, o, incipientia, quorum præ *Verba ab, o, incipientia* terito communi ſolum, ε, præponere conſueuerunt, ut ὤρακα, ἑώρακα. ὦγα, ἔωγα. unde ἀνέῳγα eius compoſitum. ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι, *ἀνέῳγα* ἐώνημαι. At ἔοικα mediũ præteritum, ἐκ τοῦ οἶκα, cuius thema εἴκω *ἔοικα* ſcilicet, non ab, o, ſed ab, ει, diphthongo principium habet, idẽ patitur.

Hoc idem faciunt in præterito imperfecto, ut ὁρῶ, ὥρων, ἑώρων. ὠνοῦ-
ξυνέηκε μαι, ἐωνούμην. Et in aoriſt. ut ἧκα, ἕηκα, ἕηκας, ἕηκε, unde ξυνέηκε.
προσέειπε εἶπα, ἔειπας, ἔειπε, unde προσέειπε, ὠσάμην, ἐωσάμην, μέσος ἀόριστος. ἀ-
Atten. de πὸ τοῦ ὤθομαι. Sed hæc magis poetica ſunt. In quibus aduertēdum
ſpiritu. eſt, uocales præteritis cōmunibus Atticorum more præpoſitas, Præ-
ſentis ſeruare ſpiritum, ut ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα. ἀνδάνω, ἥνδανον,
Regula. ἑήνδανον. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ὠνῶ, ἑώνηκα, ἑώνημαι. Eſt enim regula;
ὅτι τὰ ἀττικῶς αὐξανόμενα τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι. hoc eſt,
Attice aucta ſpiritum præſentis ſeruant. Sed quoniam dictum eſt
tertiam ſyllabam corripiendam eſſe, aduertendum eſt quo pacto id
quomō ter- ſit faciendum, quia, η, mutatur in, ε, ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλε-
tia corri- κα ἀττικῶς, ω, in, ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, ἐρηρότηκα ἀττικῶς.
piatur. Si fuerit diphthongus, ει, uel, ευ, uel, οι, uel, ου, ει, quidem abiicit, ε, ut
ἐρήρεικα ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα· ἐρήρεικα tamen ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, nō abiicit, ε,
& cætera ne coincidat cū hoc prætérito ἐρήρικα, cuius thema eſt ἐρίζω διὰ τοῦ, ι,
quod contēdo ſignificat. hoc idem facit & eius præteritum medium,
ἐρηρέδα- & paſſiuum, ut ἤρειδα, ἐρήρειδα, ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι. ἐρηρέδαται ue-
ται. ro tertia perſona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισται tertia ſingularis
ἀττικῶς corripit tertiā, non, ε, ſed, ι, abiiciendo, contra regulā iam dictā;
quod factum eſt non Atticorū more, ſed Ionum. ευ, abiicit, ε, ut ἐλεύ-
θω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα, οι, uero abiicit, ι, ut ἑτοιμάζω,
ἡτοίμακα, ἐτητόμακα. At, ου, abiicit, υ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέ-
Dores ſer- σος ἀκήκοα. Interdum uero Dores in huiuſmodi præteritis Atticis ter
uant longā. tiam natura longam ſeruant, ut ὀρῶ, ὀρήσω, ὤρηκα, ὀρώρηκα. ἀλήλιμ-
ἀλήλιμ- μαι etiam quod ab ἤλειμμαι præterito cōmuni fit, cuius thema eſt
μαι. ἀλείφομαι, tertiam habet productam, nō tamen diphthongo; cum ex
ea abiectum ſit, ε, ſed poſitione, quoniam non licuit ullo modo abiice-
re, μ, conſonātem, quæ extremam ſyllabam præcedit, cum ſit de eius
formali eſſentia, quod quidem accidit omnibus paſſiuis præteritis,
ἀλάλη- quæ ante, μαι, finalem aliquam habent conſonantem. ἀλάλημαι uero
μαι. & ἀκήχημαι Aeolica ſunt, & præſentis tēporis uerborū in, μι, ut eorū
ἀκήχη- teſtantur participia, hoc eſt, ἀλαλήμενος, & ἀκηχήμενος, quæ accentum
μαι. habent in antepenultima, ſicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. ἀλαλύκτη-
ἀλαλύκ- μαι etiam, ut quibuſdā placet, præſentis temporis eſt. Sed de his in
τημαι. tractatu uerborū in, μι, plenius dicetur. Sciendum eſt etiam quando
Verba inci- præſens incipit à, λ, ſiue, μ, Atticos abiicientes primū, λ, ſiue primū, μ,
pientiā ab & interponētes, ι, facere ꝓprium præteritū, ut λείβω, λέλειφα κοινῶς,
λ, σ, μ. καὶ εἴλειφα ἀττικῶς. μείρομαι, μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἴμαρμαι ἀττικῶς.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύφειν, fit à τέτυφα præterito perfecto, extrema in, ειν, mutata, ſicut in primo tractatu dictum eſt. Sed hoc in loco illud annotãdum eſt, quod quemadmodum Attici faciunt proprium præteritum perfectum actiuum, medium & paſſiuum, quandocunq; uerba incipiunt ab aliqua mutabilium uocalium, hoc eſt, α, ε, & ο, eodẽ modo faciunt & præteritum pluſquam perfectum eorundem uerborum, augentes inſuper principalem uocalem, quæ ſemper in præteritoperfecto Attico corripitur. quoniam regula eſt, ꝙ uerba à breui uocali incipientia, in Præterito pluſquamperfecto Attico tẽpore augentur. ut ἀγήοχα, ἠγηόχειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipiuntur ἐλήλυθα, καὶ μέσος ἐλήλυθα, ꝙ ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν facit abſq; augmento. Excipitur etiam ἑώλπειν, ἀπὸ τοῦ ἔολπα. & ἑώργειν, ἀπὸ τοῦ ἔοργα. & ἐῴκειν, ἀπὸ τοῦ ἔοικα, διὰ τὴν τοῦ, ο, μικροῦ εἰς, ω, μέγα, καὶ τοῦ, ι, ὑπογεγραμμένου. quorum prima corripitur, media uero producitur καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου, hoc eſt per tranſitionem temporis. Nam ἠόλπειν & ἠόργειν, & ἠοίκειν dicendum fuerat ſecundum antiquorum præceptionem. Hoc etiã aduertendum eſt, Iones diſſoluentes, ει, diphthongum primæ perſonæ in, εα, & abiicientes, ν, ἐτετύφεα dicere, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν: & ᾔδεα, ἀπὸ τοῦ ᾔδειν. Ἰλιάδ. ξ. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνον & ἐπεποίθεα, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθειν. Ὀδυσσείας. δ. Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πάσαν ἐπ' ἰθύν. At in tertia perſona diſſoluentes, ει, in duo, εε, ἐτετύφεε dicunt, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει. & ἐπεποίθεε, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει, & ᾔδεε, ἀπὸ τοῦ ᾔδει. Ἰλιάδος β. ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. & Ἰλιάδος σ. οὐδέ τις ἄλλος ᾔδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cum autem abiicitur, ν, in prima perſona, hæc aſſignatur ratio. Nã, α, ἀπαστικὸν, ἢ ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ, ν, hoc eſt abiectiuum, niſi dictio ex declinatione in, ν, deſinat, ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. ἔτυψα, ἔτυψαν, tertia pſona pluralis primi Aoriſti. Sed de his quæ patiũtur, & ubi nulla ratio inflexiõis in, ν, cogit deſinere, omnino illud abiicit, ut ξέρξην, ξέρξεα ſolutione, η, in, εα, ſic ἐτετάφειν, ἐτετύφεα. Diſſoluunt quidem, ει, diphthongum in, εα, in prima perſona, cum, α, ſit formatiua littera primæ perſonæ, ut τέτυφα, ἔτυψα. At in tertia perſona in duo, εε, quoniam, ε, eſt formatiua littera tertiæ perſonæ, ut ἔτυπτε, τέτυφε, ἔτυψε. Loquor de integris dictionibus. nam ἐβόα ex ſynæreſi eſt ἀπὸ τοῦ ἐβόαε. Attici uero contrahentes, ε, & α in, η, in prima perſona, & duo, εε, etiam in, η, in tertia, dicunt ἐτετύφη ἐγώ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος. ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγώ, & ἐτετύφει ἐκεῖνος.

Attici Atten. Regulam. ἐληλύκειν ἑώλπειν ἑώργειν ἐῴκειν *Iones.* ἐτετύφεα ἐπεποίθεα ἐπεποίθεε *Quare, ν, abiiciatur.* ξέρξεα *De tertia perſona.* ἐτετύφη ἐγώ

ſicut ἐκεχήνη ἐγὼ, & ἐκεχήνη ἐκεῖνος. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσι. ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον. ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσδοκῶν. Sic ᾔδη ἐγὼ καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. Ἰλιάδ. α. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσ-
Atten. σόμενα. ἀντὶ τοῦ ᾔδει tertia pſona. In quibus nulla uidetur ratio, cur extremæ ſyllabæ, tã primæ q̃ tertiæ, ι, ſit ſubſcribendũ, etſi in quibuſdam codicibus inueniatur, quod ſcriptorum errore arbitror potius accidiſſe, q̃ ulla ratione. Euſtathius tamen ἐν τῷ, ψ, τῆς ὀδυσσείας ſuper his diſſerens tradit. ᾔδεα fieri ἐκ τοῦ ᾔδη ἀττικῶς, non autem ἐκ τοῦ ᾔδειν κοινῶς, cuius uerba hæc ſunt. Non ſimpliciter ex iis quæ ſunt ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν, & ſimilia, per ſolutionem ᾔδεα, & ἐπεποιήκεα facta eſſe, ſed ex Atticis, hoc eſt ᾔδη & ἐπεποιήκη, quæ ab eis uidelicet ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν facta ſunt. Tradit enim Heraclides Atticos talia præterita pluſquãperfecta in, η, ſolo terminare dicentes ᾔδη, ἐπεποιήκη, ἐνενοήκη. Et ſic ait Panætius ſcripturas habere apud Platonem, & Thucidides huiuſmodi conſuetudine Attica uſus eſt, & has diuiſiões ex his dicit Iones proprie proferre ᾔδεα dicentes, reſolutione, η, in, εα, hæc Euſtathius. Sed utcunq; accipere uoluerimus, ſiue ex ſolutione craſim fieri ᾔδεα, ᾔδη, ſiue ex craſi ſolutionem ᾔδη, ᾔδεα, apparet, ι, nullo modo extremæ ſyllabæ ſubſcribendum eſſe. At in prima ſyllaba huius præteriti ᾔδη ſubſcribitur, ι, Atticorum more, qui, ε, præteritorum in, η, mutare conſueuerunt, ſiue ſolum, ſiue in diphthongo, ut ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. ſic εἴδειν, ᾔδειν, ἀπὸ τοῦ, ε, εἰς, η, καὶ τοῦ, ι, ὑπογεγραμμένου, ὅθεν ᾔδη. Dores etiam has tertias perſonas per, η, enuntiare conſueuerunt. Θεόκριτος ἐν νομεῦσι.
ὀπώπη. καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη. ἀντὶ τοῦ ὀπώπει. Secunda perſona ἐτετύφεις. Tertia ἐτετύφει κοινῶς, καὶ ἐτετύφη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφεε ἰωνικῶς. Δυϊκά. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. Πλη. ἐτετύφειμεν κοινῶς, καὶ ἐτετύφειμες δωρικῶς. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν κοινῶς, καὶ ἐτετύφεσαν ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, ὡς ᾔδεσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔτυψα, à futuro fit, ω, in, α, mutato, ac, ε, communi augmento ſyllabico præpoſito, ſeruata etiam eiuſdem futuri conſonante ante, α, finalem, ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipiuntur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω. &
εἶπα ἤνεγκα & alia. ἤνεγκα, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. quoniam non ſeruant futuri conſonantes. Nam enuntiandi fuerant, alter per, ψ, ut ἔψω, εἶψα. alter uero per, ξ, ut ἐνέγξω, ἤνεγξα. Excipiuntur & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι & ἔδωκα, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. & ἧκα, ἀπὸ τοῦ ἵημι, quod mitto ſignificat. qui qui-

deni Aoriſti tam & ſi enuntiandi fuerant per conſonantem ſuorum Futurorum hoc eſt, σ, ut ἔθησα, ἔδωσα, ἧσα. In uſu tamen habentur per κ, nec uariantur niſi in indicatiuo, ab εἶπα tamen fit εἶπον εἰπάτω, τὸ προσακτικόν, ſicut ab ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. ὀδυσσείας γ. οἱ δ᾽ ἄλλοι μένετ᾽ αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ᾽ εἴσω δμωῇσι. καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, Εἴπατε δ᾽ ὡς τὰ πρῶτα θεοί, καὶ γαῖα γένοντο. Et εἶπας, εἴπαντος, καὶ εἰπάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἀπειπάμην, ἀπείπατο. Καλλίμαχος, Οὐδὲ γὰρ ἱππῶν Ἀπολλωνεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι. Ab ἤνεγκα uero ἠνεγκάμην μέσος ἀόριστος α. unde ἔνεγκαι ἐνεγκάσθω, τὸ προσακτικόν. quod his quidem duobus Aoriſtis euenit; quia, π, &, κ, & ſi mutæ ſint, ſunt tamen dimidium conſonantium eorum futurorum, hoc eſt, ψ, &, ξ, nam, ψ, uim habet, π, &, σ, ξ, uero, κ, &, σ, Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ φυλάξαντες, καὶ ἥμισυ τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν. εἶπα γὰρ ὤφειλον εἶναι εἶψα. καὶ ἤνεγκα, ὤφειλον εἶναι ἤνεγξα. Hoc idē patitur & ἤνεικα. ὁ ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. ὀδυσ. δ. Δῶρα, τὰ οἱ φοίνικες ἀμύμονες ἐνθάδ᾽ ἔνεικαν. καὶ τὸ προσακτικὸν ἐνεικάτω. ὀδυσσείας δ. Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

Vbi aduertendum prius eſſe ἐνέκω, deinde ἐνείκω, πλεονασμῷ τοῦ, ι, quo in, ν, uerſo ſicut αἰεὶ αἰὲν. ν, uero in, γ, ſequente κ, fit ἐνέκω. Atten.
Excipiuntur etiam ἔχευα, & ἔχεα, ἀπὸ τοῦ χεύω. & ἔκηα, ἀπὸ τοῦ καίω. & ἔσσευα, ἀπὸ τοῦ σεύω. & ἤλευα, ἀπὸ τοῦ ἀλεύω. qui cum omnino futuri conſonantes reſpuant, pure enuntiantur. Penultimam uero Penultima. eandem habet cum futuro, & uniuerſaliter natura aut poſitione productam, ut ἀκούω, ἤκουσα. τύπτω, ἔτυψα. Aliquando uero natura & poſitione, ut ἤμειψα. Sed de his Libro. III. ſatis dictum eſt. Secunda perſona ἔτυψας. Tertia ἔτυψε. Δυϊκά. ἐτύψατον, ἐτυψάτην. Πληθυν. ἐτύψαμεν κοινῶς, καὶ ἐτύψαμες δωρικῶς. ἐτύψατε, ἔτυψαν, à genitiuo ſui participii fit, cum non ſit ὀξύτονον, abiecta τος, ſyllaba, ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν.

Ἀόριστος β.

Secundus Aoriſtus actiuorum à priori fit, mutata finali in, ον, breuem, & figuratiua poſita ante, ον, loco eius litteræ, quæ finalem præcedit in primo Aoriſto, & eſt parium ſyllabarum cum primo, ſi ſit à Grauitono Themate, ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si autem à circumflexo, minuitur una ſyllaba, ut δουπέω, δουπήσω, ἐδούπησα, ἔδουπον. Quia quandocunqꝫ futurum primum ſuperat præſens circumflexum, tunc medium præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo, Regula. ſecūdus Aoriſtus à prio, ut κτυπῶ, μέλλων κτυπήσω. παρακείμενος ἐκ

τετύπηκα. μέσος. ἔκτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἐκτύπησα. δεύτερος ἔκτυπον.
Futurum uero ſecundum in uerbis circumflexis in uſu non eſt.
Quæ quidem tempora, hoc eſt medium præteritum, & ſecundus
Aoriſtus, in prima & ſecunda coniugatione circumflexorum raro in-
ueniuntur. In tertia uero nunquam, & ab his uerbis ſolum fiunt, quæ
in, ω, non purum deſinunt, ut δουπῶ, ὀλισθῶ. Sed de hoc in præteri-
to medio latius tractatur. Quando uero futurum pares habet ſylla-
bas cum præſenti, tunc medium præteritum parium eſt ſyllabarum
cum actiuo, & ſecundus Aoriſtus cum primo, & ſecundum futurum
cum primo, ut τύπτω. μέλλων τύψω. παρακείμενος τέτυφα. μέσος τέτυ-
πα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δεύτερος ἔτυπον, μέλλων α. τύψω. μέλλων
De penultima. δεύτερος τυπῶ. Corripit autē penultimā à Themate Grauitono exi-
ſtens ſecundus Aoriſtus, ut λήθω, ἔλαθον. πανύω, ἔπαον. Oportet
autem illum polyſyllabum eſſe, alioqui hoc non eſſet uniuerſale.
Εἶδον enim, & εἶλον, & εἶκον. & εἷλκον, & ἦλθον, & εἶπον, & ἦγον, unde
ἤγαγον, longā habent penultimā ratione principalis, hoc eſt primæ
ſyllabæ. Nam diſſyllabi exiſtentes, eandem habent & primam & pe-
ἔσχον, nultimam. At ἔσχον, παρενθέσει τοῦ, σ, producit penultimam, ἀπὸ
τοῦ ἔχω θέματος, ſecundum aliquos. Sed melius ἀπὸ τοῦ σχέω, σχῶ,
σχήσω, ἔσχησα, ἔσχον. Qui quidem aoriſtus, etſi eius Thema circum-
flexum monoſyllabum ſit, formari tamen potuit, quod medio præte-
rito non euenit. unde σχών, σχόντος eius participium, Ὀδυσ. α.
Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ᾽ οἱ ἄλλοι. & σχὲ τὸ προστακτικόν,
καὶ σχές, προσθέσει τοῦ, σ, καὶ μέσος σχοῦ, σχέσθω. unde παράσχου κύ-
ριε. ἴδον uero ratione penultimæ corripitur, & poeticum eſt. Quædā
Excepta. tamen polyſyllaba poſitiōe penultimā ꝑducūt, quorū Thema quāpiā
mutā habet in ultima, & ante mutā, ρ, immutabilē, ut πέρθω, ἔπρα-
θον. δέρκω, ἔδρακον. μάρπτω, ἔμαρπον. ἔπραθον uero & ἔδρακον Poe-
ἄπραθον ἔδρακον. tica ſunt κατὰ μετάθεσιν. His adiūgitur ἤνεγκον, licet, ρ, nō habeat ante
mutā, & ἔτεφνον. ἔπληγον etiā, quod penultimā habet ꝑductā differē-
ἔπληγον ἔπλαγον. tiæ cauſa. ἔπληγον enim ad corpus refertur, ἔπλαγον uero ad animā.
In circūflexis autē uerbis corripit penultimā ſecundus aoriſtus, quādo
tunc Thema ſolā conſonantē habet ante, ω, finalē, ut κτυπῶ, ἔκτυπον.
πτοῶ, ἔπτοον. Excipiūtur δουπῶ, ἔδουπον. βορῶ, ἔβορον. Quādo autē The-
ma duas habet conſonātes, penultima poſitiōe ꝑducitur, ut χραισμῶ,
ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἀμαρ-
ἤμαρτον. τῶ, ἤμαρτον. ἤμβροτον uero mutatiōe, α, in, ο, & tranſpoſitione, ρ, & inter-
poſitione, β, inter, μ, &, ρ, cum nullo modo cohærere poſſint in eadem

dictione, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima ſecundi Aoriſti, & quæ in quas mutentur, libro. III. ſatis dictum eſt.

Sed aduertendū eſt, uerba in, ω, purum deſinentia, ſi in penultima habuerint aut, ευ, aut, ου, nequaquā formare poſſe, neq; medium præteritum, neq; ſecundum Aoriſtum, præter ἀκούω, cuius medium præteritum eſt ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Secūdus Aoriſtus ἤκουον, ut qbuſdā placet. Videtur tamē nō poſſe recte formari huiuſmodi Aoriſtus ἤκουον, quibuſdā regulis inter ſe pugnātibus, quæ huiuſmodi ſunt. *Verba in. ω purum.*

Τὰ εἰς, ω, λήγοντα ῥήματα, τῇ, ευ, ή, ου, διφθόγγῳ παραληγόμενα, μέσον παρακείμενον οὐ ποιεῖ. οἷον βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω, ὅθεν μέσος παρακείμενος ἤκουα, καὶ ἀττικῶς ἀκήκοα. καὶ πῶς μέσου παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν; ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ, ον, ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. τοῦ δὲ μέσου παρακειμένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαρεύοντος, ἀπέλειπεν ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀεὶ βραχεῖα παραλήγεται, καὶ εἰ ἐγένετο, ἤκουον ὤφειλον εἶναι μακρὸν, ὡς ἤκουα, ὅπερ ἄτοπον. id eſt, Verba, in, ω, deſinētia, per, ευ, diphthongum aut, ου, penultimam habentia, præteritum medium non faciunt, ut βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. præter ἀκούω, unde præteritum mediū ἤκουα, & Attice ἀκήκοα. Et quomodo exiſtente præterito medio, ſecundus Aoriſtus nō extat? quoniam ſecundus Aoriſtus medii præteriti conſonantem ante, ον, habet. Medio autem præterito non habente, ſed pure prolato, ſecundus deeſt Aoriſtus. Etiam quia ſecundus Aoriſtus penultimam ſemp corripit, etſi fieret ἤκουον, eadem producta eſſe deberet ſicut ἤκουα, quod abſurdum eſt. Inuenitur tamen ἔπαον ἀόριστος β. unde ἐπαύω, *ἔπαον.* καὶ ἀναπαύω, ἀόριστος β. ποιητικῶς ἐν συνηθείᾳ. id eſt, in uſu. Cuius præteritum medium, hoc eſt πέπαυκα, ἐκ τοῦ παύω abſq; conſonante pure profertur, per, αυ, ſcilicet diphthongum, qua ſoluta, ſecundus Aoriſtus, α, ſolum ad miſit. Secunda perſona à prima ſingulari fit, ον, in, ες, mutata, ἔτυπον, ἔτυπες. Tertia ἔτυπε, & alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino ſequuntur.

Μέλλων. α.

Τύψω, à τύπτω præſenti fit, idem habens principium quod quidē non omnibus accidit uerbis. Nam θρέψω & θρέξω per, θ, ſcribuntur, & ſi illorum Themata, τ, habeant antiſtœchum eius, ut τρέφω, & τρέχω. Sciendum tamen hæc quoq; per, θ, ſcribenda fuiſſe, θρέφω, & θρέχω, ſed quia regula eſt, ὅτι οὐδέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χύσει, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέος, καὶ τῆς δευτέρας *Præceptia.*

ἀπὸ δασέως. id eſt, ꝙ nulla dictio diſyllaba ſit in uſu, cuius prior ſylla ba incipiat à craſſa, altera quoq; à craſſa principium habeat, propterea cautum eſt, ut prior craſſa in præſenti in propriam tenuem mutata ſit, ſed in futuro ſeruata, quamuis, ρ, ſequatur, quod craſſum ſpiritum uidetur habere. Sed de eo regula eſt, ut cum craſſis craſſum ſit, cum

ἕξω cum Daſea. tenuibus tenue. Excipitur etiam ἕξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω, quod aſpiratur ad differentiam ἔξω aduerbii loci, ſecundũ aliquos. At Euſtathius ἐν τῷ, ι, ὀδυσσείας, eadem utitur ratione in hoc uerbo ἔχω, qua uſi ſumus in θέφω. & θέχω, quod Heraclidæ auctoritate confirmat dicens, φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς Ἡρακλείδης, ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ε, ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ, χ, διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας, hoc eſt, Dicit enim profundus Heraclides, in ἔχω aſpiratum erat, ε, ſed tenue factum fuit ob illationem, χ, iccirco aſpiratum eſt ἕξω futurum, docens ab eiſdem ſpiritibus cum præſentibus incipere futura. Ante, ω, ψ, habet futurum, cum primæ ſit coniugationis Grauitonorum, in quo eſt, σ, poteſtate.

Quoniam omne futurum cuiuſuis coniugationis hanc appetit conſonantem, & eam uel actu, uel poteſtate habet, ut λέγω, λέξω, πείθω, πείσω. φράζω, φράσω. ἀκούω, ἀκούσω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quorum futurum in, ω, deſinens circumflexum, per eandem immutabilem præſentis enuntiatur, ut ψάλλω. μέλλων ψαλῶ, νέμω,

Aeoles futuro quintæ σ, addunt. νεμῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Aeoles tamen conſueuerunt & cum, σ, & Accentu acuto in penultima, hoc idem futurum proferre, ut ψάλσω, σπέρσω, ὄρσω ἀπὸ τοῦ ὀρῶ. igitur μενῶ, μένσω, & κρινῶ, κρίνσω. Sed cõmuniter in uſu non ſunt, ob difficilem enuntiationẽ. Multa

Dores circũflectunt. tamen huiuſmodi futura apud Poetas inueniuntur. Dores uero futurum quoq; tam actiuum, ꝙ medium, uerborum aliarum coniugationum circumflectunt, non ſolum Grauitonorum, uerumetiam circumflexorum & terminatorum in, μι, ut τυψῶ, πλεξῶ. πεσοῦμαι, ἐσσοῦμαι. unde πεσεῦμαι, ἐσσεῦμαι, τροπῇ τῆς, ου, εἰς, ευ, ὡς ἀλῶ, ἀλοῦμαι, ἀλεῦμαι, κατ' ἀναλογίαν. At in ſubiunctiuo modo, hæc eadem accentu graui enuntiant, ut ἐὰν τύψω, ἐὰν πλέξω. Vbi aduertendum eſt,

Atten. Dorum eſſe, ου in, ω, uertere. Dores uertere, ου, diphthongum aliquando in, ω, & hoc in nominibus, cum diphthongus non ſit ex ſynæreſi, ut μοῦσα, μῶσα, βουκόλος, βωκόλος. Aliquando autem in, οι, quod participiis fœmininis Grauitonorum præſentis temporis euenit, ut τύπτουσα, τύπτοισα. γελάουσα,

ου. in. οι. γελάοισα. Nonnunquam uero in, ευ, cum ex ſynæreſi ſit diphthon-

ου. in. ευ. gus, ut δημοσθένεος, δημοσθένους. δημοσθένευς. ποιέουσα, ποιοῦσα, ποιεῦσα.

Eodem modo & in uerbis circumflexis, ut ὀρχέονται, ὀρχοῦνται, ὀρχεῦνται. & in mediis futuris Indicatiui modi, ut κείσομαι, κεισοῦμαι, κεισεῦμαι. ἄσομαι, ἀσοῦμαι, ἀσεῦμαι, & alia. Nec me fugit quoſdam eſſe, qui aſſerant, hæc eadem etiam in modo ſubiunctiuo circumflecti, & per, ει, diphthongum ſcribi, adducentes illud Theocriti, μή μευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλος. Sic enim illi legunt, quibus nequaquam adhæreo, cum præſertim in pluribus uetuſtiſſimis codicibus λωβάσησθε προπαροξυτόνως ſcriptum inuenerim. ἀπὸ τοῦ ἐὰν λωβήσωμαι, τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, λωβάσωμαι, λωβάσῃ, λωβάσηται. quod & in antiquis Theocriti commentariis ſuper illud. Αὖθις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἄστον ἰοῖσα. ſic legimus. τὸ δὲ στάσῃ τινὲς περισπῶσιν. ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἐὰν στάσωμαι, στάσῃ, στάσηται, ἀπὸ τοῦ ἐὰν στήσωμαι. τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, δωρικῶς, καὶ τὰ ὅμοια.

Locus theocriti emendatus.

Attici quoque in uerbis terminatis in, ζω, Grauitonis polyſyllabis, ι, natura breue habentibus, abiecto, σ, circumflexum faciunt futurum, tam actiuum quàm medium, ut νομίζω, μέλλων νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι. μέλλων, βαδίσομαι κοινῶς, καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς.

Verba ἴζω Attici.

Penultimam etiã habet futurum æqualẽ tempore cum præſenti, aut maiorem, nunquam uero minorem. Excipitur πνίγω, πνίξω. & ἐρύκω, ἐρύξω. & ψύχω, ψύξω. quorum penultima præſentis eſt natura longa, futuri uero poſitione tantum. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, cum aut alteram immutabilem abiiciant, ut ψάλλω, ψαλῶ. δέμνω, δεμῶ. aut, ι, diphthongi, ut χαίνω, χανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quæ contrarium patiuntur, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω. quorum futurum aſſumit, υ, ab antiquis poſitionibus, hoc eſt πλεύω, ῥεύω, πνεύω. Etiam annotantur καίω, καύσω. & κλαίω, κλαύσω, quorum penultima præſentis eſt, αι, diphthongus, futuri uero, αυ. Quo in loco ſciendum eſt, καύσω, καὶ κλαύσω Aeolica eſſe. καύω enim & κλαύω Aeoles dicunt, non tamen in omnibus hoc faciunt, ſed in his tantum, in quibus inuenerint aliquid Atticos detraxiſſe, quemadmodum ἀπὸ τοῦ καίω, κάω, & κλαίω, κλάω, dixerunt ſubtracto, ι. Hæc igitur Aeoles καύω dicunt. & κλαύω, πλεονασμῷ τοῦ, υ, futurum uero καύσω, & κλαύσω. Hoc autem in δαίω, & παίω non faciunt, cum apud Atticos nec δάω, nec πάω inuenerint. Sciendum eſt etiam omnia Futura pares habere ſyllabas cum præſentibus ſuis, non plures, neque pauciores, ut τύπτω, μέλλων τύψω. ἀκούω, ἀκούσω.

De penultima.

Aeoles Atticis contrarii.

Et ſi qua inueniantur quæ uidentur habere plures ſyllabas, aut pauciores quibuſdam ſuis præſentibus, aduertendum eſt, quia ea non ſunt eorum futura, ſed aliorum, ut ϑελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, βουλήσω. & alia huiuſmodi, quæ uidentur eſſe futura eorum, quæ ſunt ϑέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω per unum, λ, ſed non ſunt, uerum illorum quæ ſunt ϑελέω, μελέω, ὀφειλέω, βουλέω. unde ϑελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ,

Attici ex circūflexis Grauitona fecerunt.

βουλῶ, circumflexa, quæ Attici Grauitona fecerunt, ϑέλω, μέλω, &c. ποιήσω quoq; & βοήσω, & χρυσώσω, & alia huiuſmodi, non ſunt à circumflexis ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, ſed ab eorum perfectis, quæ ſunt triſyllaba, ποιέω, βοάω, χρυσόω. Sic etiam τυπτήσω apud Ariſtophanem ἐν

τυπτέω.

νεφέλαις. τὴν μητέρ᾽ ὥσπερ, καί σε τυπτήσω. ἀπὸ τοῦ τυπτέω. ῶ. θήσω quoq; & στήσω, & δώσω pauciores uidentur habere ſyllabas præſentibus ſuis, ſed non habent, quia non exiſtunt ab eis quæ ſunt, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, quæ annumerata reduplicatione triſyllaba ſunt, ſed à primitiuis horum, θέω ſcilicet, & στάω, & δόω, ut ſuo loco planius oſtẽdetur. αὔξω quoq;, & ἀλέξω, & ἕψω Attica ſunt Themata, & Grauitona, quæ quidem ſecundum regulam communem circumflectuntur.

Verba in ψω, & ξω.

Nam uerba in, ψω, & in, ξω, deſinentia circumflectuntur, ut δεψῶ, γιψῶ, κενοδοξῶ, φιλοδοξῶ. αὐξῶ, ἀλεξῶ. ἑψῶ. αὔξω uero & ἀλέξω, & ἕψω Atticorum more ex circumflexis Grauitona facta ſunt. Futura tamẽ fiunt non ab Atticis Grauitonis, ſed ab his quæ ſynæreſim patiuntur ut αὐξέω. ῶ. αὐξήσω. ἀλεξέω. ῶ ἀλεξήσω. ἑψέω. ῶ. ἑψήσω. Conſonantes atem futuri hæ ſunt, ψ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ.

Nota de futuro.

SOlet autem quæri, cur in prima coniugatione futurum habeat, ψ, in ſecunda, ξ, in tertia, σ, in quarta indifferens ſit, in quinta immutabiles, & in ſexta etiam, σ, Dicendum, præſens ꝓportioné habere ad Genitiuum nominum, futurū uero ad nominatiuum. Ná cum no-

Quando genitiuus per ψ.

minatiuus enuntiatur p, ψ, Genitiuus declinatur aut p, β, aut p, π, aut p, φ, ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος, κίνυψ, κίνυφος. Sic in prima coniugatione præſens, cum ꝓportioné habeat ad genitiuum, effertur aut per, β, aut per, π, aut per, φ, aut per, πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Futurum uero per, ψ, cum ſit nominatiuo proportionatum, λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Nam ψ, poteſtate complectitur, β, φ, & σ.

Quando genitiuus p. ξ

Rurſus, quandocunq; nominatiuus effertur per, ξ, tunc genitiuus per, γ, aut, κ, aut, χ, aut, κτ, declinatur. τέττιξ, τέττιγος. φοίνιξ, φοίνικος. ὄνυξ, ὄνυχος. ἄναξ, ἄνακτος. Huius gratia, quandocūq; præſens p, γ, uel κ, uel, χ, uel, κτ, enuntiatur, futurū p, ξ, effertur, ut λέγω, λέξω. πλέκω, πλέξω. βρέχω, βρέξω. τίκτω, τέξω. ξ. enim uirtute cõprehẽdit. γ. κ. χ. & σ.

Etiam

Etiam quandocunq; nominatiuus per, σ, effertur, & imparibus ſyllabis declinatur, tunc genitiuus per, δ, aut, θ, aut, τ, aut per, ος, purum enuntiatur, ut πτέρις, πτέριδος. ὄρνις, ὄρνιθος. λάχης, λάχητος. βότρυς, βότρυος. Huius gratia quoties præſens, δ, aut, θ, aut, τ, aut, ω, purum habet, ſicut in ſexta coniugatione, tunc futurum per. σ. effertur, ut ᾄδω, ᾄσω. πείθω, πείσω. πέτω, πέσω. ἀκούω, ἀκούσω. Imparibus ſyllabis dictum eſt, propter κοχλίας, κοχλίου, & καλός, καλοῦ. In his enim & ſimilibus nominatiuus effertur per, σ, At genitiuus neq; p, δ, neq; p, θ, neq; per, τ, neq; per, ος, purum enuntiatur, quoniā non imparibus ſyllabis, ſed paribus declinatur. In quarta uero coniugatione futurum nunc, σ, habet, nunc, ξ, ſed de hoc ſatis dictum eſt ſupra. At in quinta, quæ ex quattuor cōſtat immutabilibus, eadē eſt ꝓportio futuri ad nominatiuū, quæ eſt præſentis ad genitiuū, quoniā ubiq; eædē ſeruātur immutabiles, ut μέμνων, μέμνονος, ἥτορ, ἥτορος. Sic & μένω, μενῶ. σπείρω, σπερῶ. quam ob rē ἀμετάβολα, hoc eſt, immutabiles appellatæ ſunt.

Quādo nominatiuus per, σ,

Μέλλων. β.

Secundum futurum τυπῶ, fit à ſecundo Aoriſto, abiecto augmento, & extrema in, ω, circumflexum mutata, eademq; penultima uocali, ac eius conſonante, quæ figuratiua coniugationis eſt, omnino ſeruatis, ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Secunda perſona τυπεῖς. Tertia, τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, à ſecūda plurali, τε, in, τον, cōuerſa. Πληθ. Prima pſona à prima ſingulari, ω, in, ου, diphthongum, & adiuncta, μεν, ſyllaba, τυπῶ, τυποῦμεν. Secunda à prima plurali, ου, in, ει, &, μεν, in, τε, mutatis, τυπεῖτε. Tertia etiā à prima plurali, μεν, in, σι, conuerſa, τυποῦσι, accentu circumflexo ubiq; mutato.

FORMATIONES ALIORVM MODORVM VERBI ACTIVI.

AD formationem temporum omnium aliorum modorum, aduertendum eſt primo Præſens & Præteritum imperfectum declinari ſimul: Præteritum perfectum & præteritum pluſquamperfectum ſimul. Quæ tempora in modo Indicatiuo diſtincta ſunt, ut ſupra patuit. Secundo, omnia præterita tempora, hoc eſt παρῳχημένους, in his modis abiicere augmentum, ſiue temporale ſit ſiue ſyllabicum, ſicut & participia, & ſimile præſenti Indicatiui principium habere, dempto præterito perfecto, & paulo poſt futuro, quæ in omnibus modis & participiis proprium ſeruant augmentum.

Attendenda

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτε, τυπτέτω. Δυϊκά. τύπτετον, τυπτέτων. Πληθ. τύπτετε, τυπτέτωσαν. Quo in loco ſciendum eſt, ſecundam perſonam Imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripere ſyllabam, niſi fiat ſynæreſis, quam tertia producit, & per, ω, magnum ſcribitur. In plurali uero tertiam perſonam extremam corripere, & producere penultimam, ut τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων, ad ſimilitudinem genitiui pluralis eius participii, οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Τέτυφε, à tertia perſona præteriti perfecti actiui, nulla mutatione facta. Tertia à ſecunda fit, adiuncta, τω, τετυφέτω. Δυϊκά. τετύφετον, τετυφέτων. Πληθυν. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Ἀόριστος. α.

Syracuſani Τύψον, à tertia perſona ſingulari ἔτυψε, extrema in, ον, conuerſa. τύψε tamen eſſe debuerat, at Syracuſanorum conſuetudo obtinuit, ut in, ον, potius quam in, ε, enuntiaretur. Illi enim, ε, in, ον, uertentes, faciunt ſecundam perſonam imperatiuorum actiuorum, ut λάβε, λάβον. ἄνελε, ἄνελον. ſic τύψε, τύψον. Tertia perſona τυψάτω, quæ ſecundum analogiam imperatiuorum in, ε, deſinentium, διὰ τοῦ ετω, formanda fuerat. Sed quia primus Aoriſtus natura ubique appetit, α, ut ἔτυψα, τύψας, τύψαντος, τύψαιμι. propterea & imperatiuus per, α, potius quam per, ε, enuntiatur. Δυϊκά. τύψατον, τυψάτων. Πληθ. τύψατε, τυψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυψάντων. *οἶσε* *ἄξε* Inuenitur tamen apud Poetas οἶσε ἀντὶ τοῦ κόμισον. & ἄξε, ἀντὶ τοῦ ἄγε, & ſimilia, quæ & ſi habent conſonantem primi Aoriſti, nihilo minus præſentis temporis ſunt. *Verba à futuro ducta.* Nam multa uerba ſunt, quæ, à Futuro ad Præſens deducuntur, & eius ſeruant conſonantem, quemadmodum & primus Aoriſtus, & non niſi uſque ad præteritum imperfectum uariantur, nec unius ſunt coniugationis, cum per conſonantem futuri efferantur in præſenti, ut δύω, μέλλων δύσω. ὁ ἐνεστὼς δύσω, δύσεις, δύσει. παρατατικὸς ἔδυσον, ἔδυσες, ἔδυσε, ὁ μέσος ἐδυσόμην, ἐδύσου, ἐδύσετο. Ὀδυσσείας γ. Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ὄρω. μέλλων ὄρσω αἰολικῶς. ὁ ἐνεστὼς ὄρσω. ὁ παρατατικὸς ὦρσον, ὦρσες, ὦρσε. ὁ μέσος ὠρσόμην, ὤρσου, καὶ ὤρσετο ἰωνικῶς. τὸ προστακτικὸν ὄρσου, καὶ ὄρσεο. Ἰλιάδος π. Ὄρσεο διογενὲς Πατρόκλεις. οἴω τὸ κομίζω ἄχρηστον. ὁ μέλλων οἴσω. ὁ ἐνεστὼς οἴσω. ὁ παρατατικὸς οἶσον, οἶσες, οἶσε. τὸ προστακτικὸν οἶσε, οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμιζον, fer. Ὀδυσσείας χ. Οἶσε θέειον γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. καὶ

Ἰλιάδος τ. Τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν. ἄγω. ὁ μέλλων ἄξω. ὁ ἐνεστὼς ἄξω. ὁ παρατατικὸς ἦξον, ἦξες, ἦξε. τὸ προστακτικὸν, ἄξε, ἀξέτω. Ἰλιάδος γ. Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην. ὄφρ᾽ ὅρκια πιστὰ τάμνῃ. Quibuſdam tamen placet, ut hæc ſint primi Aoriſti per transformationem, ον, in, ε, ut οἶσον, οἶσε. ἄξον, ἄξε. Sed his aduerſari uidetur horum penultima, ε, ſcilicet, cum primus Aoriſtus in penultimam, α, ubiq; appetat. Non loquor de ſecunda perſona ſingulari, quæ in, ον, deſinit, ſed de tertia & de his quæ ſequuntur, ut ἄξον, ἀξάτω, ἄξατον, ἀξάτων, & reliqua. Ἀόριστος β.

Τύπε, a tertia perſona ſecundi Aoriſti, ἔτυπε, τύπε. τυπέτω παροξυτόνως. Annotantur ab antiquis tres Aoriſti ſecundi, qui cum producant penultimam, contra cōmunem regulam, etiam mutauerunt accentus locum, ut εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ. λάβε uero, & ἴδε cōmuniter Grauitona ſunt, Attice uero ὀξύτονα, λαβὲ, ἰδέ. Δυϊκά. τύπετον, τυπέτων. Πληθ. τύπετε τυπέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπόντων. Aduertendum eſt, Futurum nō inueniri in modo imperatiuo, nec ſubiunctiuo, Aoriſtos uero utriuſq; habere ſignificationem. εἰπέ ἐλθέ εὑρέ.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Optatiuorum uerborum omnium, tam actiuorum q̃ paſſiuorum, & mediorum, nec Grauitonorum ſolum, uerumetiam Circumflexorum, & deſinentiū in, μι, ꝓprium eſt terminare penultimā in diphthongū, ſiue ꝓpriam, ſiue impropriā. Sed eorum formatio uaria eſt. Quare uidere oportet unde & quomodo ſingula formentur, & primum de formatione actiuorum. Tempora igitur optatiui modi actiuorum, fiunt a genitiuis participiorum eorundem temporum extrema in, μ, mutata, & abiecta, ν, conſonante, ſi in eam penultima participii deſiuerit, cuius loco ponitur, ι, uocalis, ut fiat diphthongus ex penultima uocali, & ι, addito. Si uero penultima participii fuerit, ου, diphthongus, mutabitur in, οι, cum omnino in penultima oporteat diphthongum eſſe, cuius, ι, ſit ſubiunctiua uocalis, *Penultima diphthōgus*

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτοιμι ergo eſt a genitiuo participii, ut dictum eſt, τύπτων, τύπτοντος. Secunda perſona a prima fit, extrema in, σ, conuerſa, τύπτοις. Tertia a ſecunda, expuncto, σ, τύπτοι. Δυϊκά. Secunda perſona, a ſecunda plurali, τε, in, τον, conuerſa, τύπτοιτε, τύπτοιτον. Tertia a ſecunda duali, extrema in, την, conuerſa, τυπτοίτην. Πληθυντικά. Prima perſona pluralis a prima ſingulari fit, extrema in, μεν, conuerſa, τύ-

πτοιμεν. Secunda à prima plurali, μεν, in, τε, conuerſa, τύπτοιτε. Tertia etiam à prima, ſubtracto, μ, τύπτοιεν. Et quoniam dictum eſt, ſecundam perſonam ſingularis numeri à prima fieri, extrema ſyllaba, μι, ſcilicet in, σ, conuerſa, nouum fortaſſe uidebitur hoc conſiderantibus, uidelicet uocalem in conſonantem mutatam eſſe, cum ſint natura diuerſæ. Vbi ſciri uelim, mutationé quinq; modis fieri. Κατὰ πάθος, hoc eſt, per paſſionem, ut ἐλαφοβόλος, ἐλαφηβόλος, τροπῇ τοῦ, ο, εἰς, η. Κατὰ παραγωγὴν, hoc eſt, per deriuationem, ut λέγω, λόγος. δέχω, δόχος, τροπῇ τοῦ, ε, εἰς, ο. κατὰ διάλεκτον, hoc eſt, per linguarum ꝓprietatem, ut ἡδὺ, ἁδὺ. τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, δωρικῶς. καὶ τροπῇ τῆς, ει, διφθόγγου εἰς τὴν, οι, αἰολικῶς. ut ὄνειρος ὄνοιρος. Κατὰ σύνθεσιν, id eſt, per compoſitionem, ut δικόλογος. ἐκ τοῦ δικαίου καὶ λόγος qui de iure diſputat τροπῇ τοῦ, και εἰς, ο, μόνον. Κατὰ κλίσιν, hoc eſt, per declinationem, ut αἰνείας, αἰνείου, τροπῇ τῆς, ας, εἰς, ου. αἴαντος, αἴαντι, τροπῇ τῆς, ος, εἰς, ι, λέγω, λέγεις, τροπῇ τοῦ, ω, εἰς, εις. τίθημι, τίθης, τροπῇ τῆς, μι, εἰς, ς. τύπτομαι, τυπτόμεθα, τροπῇ τῆς, μαι, εἰς, μεθα. ubi una ſyllaba in duas conuerſa eſt, & alia huiuſmodi infinita. Vbi liquido apparet, & uocales in conſonantes, & conſonantes in uocales κατὰ κλίσιν mutatas eſſe. Non igitur mirandum in huiuſmodi optatiuis, μι, in, ς, mutari, quandoquidem hoc κατὰ κλίσιν fieri contingit, ut dictum eſt.

Quot modis fiat mutatio.

Παρακείμενος.

Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, à genitiuo participii τετυφὼς, τετυφότος, τος, in, μι, & adiuncto, ι, penultimæ. Δυϊκά. τετύφοιτον, τετυφοίτην. Πληθυντικά. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Ἀόριστος. α.

Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, à genitiuo participii τύψας, τύψαντος, Δυϊκά. τύψαιτον, τυψαίτην. Πληθυντικά. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν, καὶ αἰολικῶς, τύψεια, τύψειας, τύψειε. Δυϊκά. τυψείατον, τυψειάτην. Πληθυντικά. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Atten. inter Aeoles & Atticos. Sed aduertédum eſt, ſolos Aeoles prima uti pſona, hoc eſt, τύψεια. Atticos uero ſecũda & tertia τύψειας, τύψειε, & tertia plurali τύψειαν.

Ἀόριστος. β.

Τύποιμι, τύποις, τύποι, à genitiuo participii τυπὼν, τυπόντος, ſicut & præſens.

Μέλλων. α.

Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, à genitiuo participii, τύψων, τύψοντος.

Μέλλων. β.

Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ, à genitiuo participii τυπῶν, τυποῦντος, καὶ τὰ λοιπὰ, accentu circumflexo ubiq; ſeruato, niſi ubi finalis ſyllaba

longa fuerit, quia tunc acuitur penultima τυπτοίτην. quoniam longa ante longam acuitur, quod uidelicet penultimam circumflecti, quæ in ſecunda & tertia ſingulari ultima eſt, in omnibus numeris & perſonis uerborum quintæ coniugationis cõmune eſt ſecundo futuro cum primo, cum ſint ſimilia inter ſe, præterquam in penultima, quæ in nonnullis uariatur, ut σπείρω. μέλλων σπερῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπερῶν, τοῦ σπερῶντος. τὸ εὐκτικὸν σπεροῖμι, διὰ τοῦ, ι. μέλλων, β, σπαρῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπαρῶν, τοῦ σπαροῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπαροῖμι, σπαροῖς, σπαροῖ, διὰ τοῦ, α. | *Atten.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐὰν τύπτω, à prima perſona præteriti imperfecti fit, ſecundum ueterum traditionẽ, ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. Eſt enim regula, quod tria præterita tempora indicatiui, hoc eſt, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & ambo Aoriſti, abiecto augmento, præterquam in præterito pfecto, & extrema in, ω, mutata, faciunt ſubiunctiuum. Secunda perſona, τύπτῃς à prima fit, extrema in, ῃς, conuerſa. Nam ſubiunctiua omnia à uerbis Grauitonis in, ω, deſinẽtibus declinata, ac etiam circumflexis, & terminatis in, μι, primæ coniugationis, in, ῃς, faciunt ſecundam perſonã, ι, quidem ſubſcripto. Quoniam omne uerbum in, ω, deſinens, habet ſecundam & tertiam perſonam ſingularis numeri in diphthong. διὰ τοῦ, ι, deſinentes, aut propriam aut impropriam. Tertia perſona à ſecunda fit expuncto, σ, τύπτῃ. Δυϊκῶς. τύπτητον, τύπτητον. Πληθυν. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. | *η. In ſecũda & tertia.* *Regula.*

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, à prima perſona præteriti perfecti, α, in, ω, μέγα conuerſa, ſeruato augmento, ut dictum eſt. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος. α.

Ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, à prima primi Aoriſti, hoc eſt, ἔτυψα, α, in ω, conuerſo. Ἀόριστος. β.

Ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ, à prima ſecundi Aoriſti ἔτυπον, extrema in, ω, mutata. Futurum tẽpus in modo ſubiunctiuo non eſt, Aoriſtus enim utriuſque habet ſignificationem.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

INfinitiui formantur à tertiis pſonis ſingularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duæ ſunt, ν, conſonãs, &, αι, diphthongus, exeunt quidẽ in, ν, quicunque habent, ει, diphthongum, in finali ſyllaba, aut, ου, aut, α, ut τύπτειν, ποιεῖν, χρυσοῦν, βοᾶν, ὁρᾶν. In quibuſdam uero in, ω, deſinẽtibus, pro, α, ponitur, η, ἔθει δωρικῷ, ut ζᾶν, ζῆν. πεινᾶν, πεινῆν. διψᾶν, διψῆν. ὁρᾶν, ὁρῆν, quibus, ι, non ſubſcribitur ſecundum

ueteres Grãmaticos, ut in tractatu circũflexorũ dicetur. Cætera uero omnia, tam actiua q̃ paſſiua, in, αι, exeunt. Infinitiui igitur actiui Grauitonorum uerborum terminant partim in, ειν, partim uero in, αι,

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτειν, à tertia perſona ſingulari fit, adiuncta, ν, τύπτει, τύπτειν, καὶ

Dores. δωρικῶς τύπτεν. Illi enim abiicientes, ι, de, ει, diphthongo, formant ſuũ infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cum etiã ſyllabæ quantitas uariata ſit, ut ἀκούειν, ἀκοῦεν. τυπεῖν, τυπέν. γινώσκειν, γινώσκεν. συρίζειν, συρίσδεν. Θεόκρ. ἐν κύκλωπι. Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε κυκλώπων. & in eodem. Γινώσκεν δ' οἶμαί τυ καλῶς ἰδῶν ἐόντα.

Aeoles. Quamuis illi iidem τύπτην etiam dicant, ſicut & Aeoles, ε, in, η, conuerſo. τυπτέμεναι quoq; dicitur ab eis, ſicut ab Atticis. Conſueuerunt enim huiuſmodi formare infinitiuum, ſi cõmunis in, ειν, aut in, οιν, aut in, ναι, deſiuerit. Si in, ειν, aut in, οιν, abiicientes alteram uocalem diphthongi, hoc eſt ſubiunctiuam, ac interponentes, με, deinde, ναι, diphthongum addentes, faciunt infinitiuum, ut τύπτειν, τυπτέμεναι. ἀροῦν, ἀρόμεναι. Si in ναι, aut penultima eſt diphthongus, aut monophthongus, ſi diphthongus, abiicientes ſubiunctiuam uocalem, interponunt, με, ut δοῦναι, δόμεναι. θεῖναι, θέμεναι. εἶναι, ἔμεναι καὶ ἔμμεναι. ſi monophthongus, eadem manebit ante, με, ut τιθέναι, τιθέμεναι. ςῆναι, ςήμεναι. ἶναι, ἴμεναι.

Iones. Iones uero κατ' ἀποκοπὴν hæc eadem enuntiant. τυπτέμεν, ἀρόμεν, δόμεν, θέμεν, ςῆμεν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι, à tertia præteriti pfecti τέτυφε, adiuncta, ναι, accentuq; in penultimã retracto. Nam infinitiua in, ναι, deſinentia, in penultima habent accentum, præter Dorica, quæ in antepenultima accentum habent, ut τυπτέμεναι.

Ἀόριστος α.

Τύψαι, à tertia perſona primi Aoriſti ἔτυψε, ε, in, αι, dipht. uerſa, uel à prima pſona adiuncto, ι, ἔτυψα, τύψαι.

Ἀόριστος β.

Τυπεῖν, à tertia perſona ἔτυπε, ι, &, ν, additis, & accentu circumflexo in ultima, τυπεῖν, καὶ δωρικῶς τυπὲν, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεναι. καὶ τυπέμεν. ſecundum eos, quos ſupra memoraui.

Μέλλων α.

Τύψειν, à tertia perſona τύψει.

Μέλλων β.

Τυπεῖν, à tertia perſona τυπεῖ.

De participiis uero hoc in loco aliquid dicere ſuperfluum uidetur, quandoquidem proprio loco latiſſime dicetur.

ῬΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Paſſiua autem uerba formantur, partim ab actiuis, partim à ſeipſis. Ab actiuis quidem præſens, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & ſecūdus Aoriſtus, cætera uero omnia à ſeipſis, quorum formatio uaria eſt.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Τύπτομαι, fit à prima perſona præſentis indicatiui actiui, ω, magno in, ο, paruum uerſo, & adiuncta, μαι, ſyllaba, ut τύπτω, τύπτομαι. Secūda perſona τύπτῃ, & à tertia fit, ſubtracto, τ, &, ε, &, α, præpoſita uocali ex, αι, diphthongo in, η, contractis, ſicut βέλεα, βέλη, cui ſubſcribitur, ι, & fit, ῃ, diphthongus impropria, ut τύπτεται τύπτεε ἰωνικῶς, καὶ τύπτῃ κοινῶς, pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet, Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ, μ, κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς, σ, ὀξύτονος εἴη, ὡς πεποιηκώς, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐναλλαγῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον, τ, εἰς, σ, γίνεται. οἷον πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. Ὅτε δὲ μὴ εἰς, σ, ὀξύτονος εἴη, ὡς τύπτων, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐνδείᾳ τοῦ, τ, τοῦ τρίτου, καὶ κράσει τῶν φωνηέντων γίνεται. οἷον τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Hoc eſt, omnis prima perſona habens μ, κλιτικὸν cum longa, quandocūq; actiuū participium in, σ, oxytonum extiterit, ut πεποιηκώς, tunc ſecunda pſona, mutatione circa tertiam, τ, in, σ, fit, ut πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. Cum uero nō in, σ, oxytonū extiterit: ut τύπτων, tunc ſecunda perſona ſubtractione, τ, tertiæ, ac uocalium commiſtione fit, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. *Regula.* Quam formationem omnia Grauitona uerba ac Circumflexa primæ coniugationis omnino ſequuntur. *Verba circumflexa.* At uerba ſecundæ & tertiæ coniugationis circumflexorum aliam ſibi uendicant formationem. Nam tertiam actiuorum, & uoce, & litteratura, ſecundam faciunt paſſiuorum, ut Theodoſio & aliis placet, βοῶ, βοᾷς, βοᾷ, βοῶμαι, βοᾷ. χρυσῶ, χρυσοῖς, χρυσοῖ, χρυσοῦμαι, χρυσοῖ. quam regulam Attici imitati, & in Grauitonis quoq; tertiam actiuorum ſecundam fecerunt paſſiuorum. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. Πεύσει, σαφῶς γάρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί. hoc eſt, audies. manifeſte enim deus dixit mihi. hoc πεύσει dixit, quæ eſt tertia perſona Futuri actiui πεύσω, πεύσεις, πεύσει, pro πεύσῃ ſecunda perſona, à Futuro medio πεύσομαι, πεύσῃ, & ſic de aliis. ex quibus quattuor etiam apud communes in uſu habentur, ut βούλομαι, βούλει. οἴομαι, οἴει, ὄψομαι, ὄψει. & ἔσομαι, ἔσει, καὶ κράσει εἶ. Tertia perſona à prima fit, ο, in, ε, & μαι,

Regula. in τοι, uerſis, τύπτομαι, τύπτεται. Regula. τὰ εἰς μαι ἔχοντα τὸ, μ, κλιτικὸν, ἀπὸ τοῦ, μ, ἕως, τ, τὸ δίτον ποιεῖ, δίποντα τὴν παραλήγουσαν. ἔνθα μὴ ἐστὶν ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς, σ, ὀξύτονος. Δυϊκά. Prima perſona à prima plurali, extrema in, θον, mutata, τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. Secunda à ſecunda plurali, extrema in, σθον, conuerſa, τύπτεσθε, τύπτεσθον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ, τύπτεσθον. Πληθ. Prima perſona à

Regula. prima ſingulari fit, μαι, in, μεθα, conuerſa, τύπτομαι, τυπτόμεθα. Regula. πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ, μ, κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ἀπὸ τῆς ἐσχάτης εἰς μεθα, τὸ πληθυντικὸν ποιεῖ, καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, τυπτόμεσθα, πλεονασμῷ τοῦ, σ. Secunda pſona à tertia ſingulari fit, ται, in, σθε, uer-

Regula. ſa, τύπτεται, τύπτεσθε. Regula. πᾶν δίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ, τ, κλιτικὸν, ἀπὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς, σθε, διδύτερον πληθυντικὸν ποιεῖ.

Regula. Tertia etiã à tertia ſingulari, penultima, hoc eſt, ε, in, ο, uerſa, ac, ν, cõſonante interiecta, τύπτεται, τύπτονται. Regula. πᾶν δίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ, τ, κλιτικὸν, καὶ πρὸ τοῦ, τ, δεχόμενον τὸ, ν, καὶ τὴν παραλήγουσαν φυλάσσον τοῦ πρώτου προσώπου, τὸ δίτον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ. οἷον λέγεται, λέγονται. ἵσταται δὲ, ἵστανται.

ἵστανται. Sed quoniam de hac littera, μ, quam Græcorum more κλιτικὸν appellauimus, mentio facta eſt, cur ſic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex Grammat. corum dictis

Quid ſit μ. κλιτικὸν. καὶ τ. καὶ. ν. elicere potuimus, aperire, quod nempe, &, τ, patitur, &, ν. Eſt igitur μ, κλιτικὸν, quod ad formationem ſiue deductionem alicuius uerbi extrinſecus ſumitur, ut τύπτω, τύπτομαι. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. ἔτυψα, ἐτυψάμην. Quod iccirco κλιτικὸν dicitur, ut ab, μ, quod θεματικὸν appellatur, differat. Nam uerba in, μω, in ipſa prima poſitione, μ, habent, ut νέμω, δρέμω, &c. Huius gratia θεματικὸν merito dici poteſt. At eorũ paſſiua in extrema ſyllaba, μ, habent κλιτικὸν, tanquam extrinſecus accerſitum, ut νέμομαι, δρέμομαι. Quod Theodoſius grammaticus aſſerit dicens, κλιτικὸν δὲ, μ, ἐστὶ τὸ μὴ ὂν ἐκ θέματος, ἀλλ' ἐκ κλίσεως γεγενημένον. τίθημι uero & ἵστημι, & alia huiuſmodi uerba in, μι, ac etiam optatiua in, μι, ut τύπτοιμι, τετύφοιμι, & ſi per deriuationem, μ, habeant κλιτικὸν, tanquam extrinſecus accerſitum, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. & τύπτοντος, τύπτοιμι, non ob hoc ſub regula iam dicta comprehendi poſſunt, cum in breuem deſinant uocalem, non autem μετὰ μακρᾶς, ut regula poſtulat. Itaq; ea ſolum uerba quæ in, μαι, aut in, μην, exeunt, huiuſmodi regulæ ſubiecta putantur. Vbi aduertendum, μαι, ſyllabam & ſi in fine dictionis communiter pro breui habeatur, diphthongo tamen longam eſſe. τ, quoq; κλιτικὸν & ipſum

τ. κλιτικόν. appellari ſolet, quoties per deductionem tertiæ perſonæ ſingularis

paſſiuorum extrinſecus ſumitur, ut τύπτομαι, τύπτεται, μαι, ſcilicet in, ται, uerſa. quod ideo κλιτικὸν appellatur, ut à τ, quod θεματικὸν eſt, omnino differens ſit, ſicut eſt in uerbis in, τω, deſinentibus, ut ἀνύτω, φρίττω, λίπτω, πέπτω, & ſi hæc duo extrema in uſu non ſint, λίπτομαι tamen & πέπτομαι frequentiſſime utimur. Hoc idem accidit &, ν, quoniam infinitiui in, ναι, partim habent, ν, κλιτικὸν ex ipſa deductione, ut ἐτύφθη, τυφθῆναι. ἔστη, στῆναι, partim uero θεματικὸν, cum ab ipſo Themate ſit, ut μεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔμεινα πρώτου ἀορίστου, cuius Thema eſt, μένω. & κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔκτεινα πρώτου ἀορίστου, cuius Thema eſt κτείνω &c. Vbi aduertendũ eſt, quod infinitiui habentis, ν, κλιτικὸν, nequaquam diphthongum habere in penultima uolunt, quoniam regula eſt, ὅτι τὰ εἰς, ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ, ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι. Iccirco in uerbis in, μι, tres excipiuntur infinitiui in, ναι, qui per deductionem, ν, habent κλιτικὸν, quoniam eorum penultima (aduerſante regula iam dicta) diphthongo ſcribitur, hoc eſt θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. At infinitiui habentes, ν, θεματικὸν, hanc non ſequuntur regulam, ſed indifferenter & diphthongum & monophthongum in penultima habere poſſunt, ut patet ex κτεῖναι ἀπὸ τοῦ κτείνω. & φῆναι, ἀπὸ τοῦ φαίνω, & huiuſmodi infinitiuis. De his uero quæ in, ειν, exeunt, tametſi illud per deductionem habẽt, ut τύπτει, τύπτειν. τύψει, τύψειν, non ob hoc id κλιτικὸν appellandum cenſemus, quandoquidem de his tantum quæ in, ναι, deſinunt, regula loquitur cum huiuſmodi infinitiuis, ν, nunc θεματικὸν, nunc κλιτικὸν reperiatur, quod nempe in, ειν, deſinentibus non euenit.

ν. κλιτικὸν.

Regula.

θεῖναι δοῦναι εἶναι.

Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, à prima perſona Præteriti imperfecti actiui, inteiecta μη, inter, ο, &, ν, ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. Secunda à tertia fit, expuncto, τ, ἐτύπτετο, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, ο, εἰς, ου, fit ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο, ἐλέγευ. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Βούτας μὲν ἐλέγευ, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Tertia à prima fit, ο, in, ε, & μην, in, το, uerſis, ἐτυπτόμην, ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima perſona à prima plurali fit, ſicut in præſenti, ἐτυπτόμεθα, ἐτυπτόμεθον. Secunda, à ſecunda plurali, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτεσθον. Tertia à ſecunda duali, ον, in, ην, mutata, ἐτυπτέσθην. Differunt enim inter ſe, quoniam tertia pluralis nec in, ι, nec in, αι, deſinit. Πληθυντ. Prima perſona à prima ſingulari fit, μην, in, μεθα, conuerſa, ἐτυπτόμεθα. Secunda à tertia ſingulari, το, in, σθε, conuerſa, ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. Tertia etiam à tertia ſingulari fit interiecto, ν, &, ε, in, ο, mutato, ἐτύπτοντο.

Singul.

ἐτύπτεο.

ἐτύπτου.

ἐτύπτευ.

παρακείμενος.

τέτυμμαι, à præterito actiuo fit, de quo Libro tertio cõmunem ſecuti uſum, ſatis quidem dixiſſe uidemur. Scito tamen, ſyncopam τέτυμμαι pati, eiusq; perfectum ac integrum τετύφαμαι eſſe, ἀπὸ τοῦ τέτυφα, adiuncta, μαι, ſyllaba, ſicut à τύπτω, τύπτομαι. Nam re-

Regula. gula eſt, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον τὸ, μ, κλιτικὸν, περισσοῦ λαβεῖν θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. hoc eſt, Omne uerbum Paſſiuum, ſiue Medium habẽs, μ, κλιτικὸν, ſyllaba ſuperare uult proprium Actiuum, ut τύπτω, τύπτομαι. τύψω, τύψομαι. Sic τέτυφα, τετύφαμαι, τετύφασαι,

Syncopam patitur. τετύφαται. ubi facta ſyncopa penultimæ uocalis tantum, α, ſcilicet, fit quidem τέτυφμαι, τέτυφσαι, τέτυφται. φ uero in propria ἀντίστοιχα uerſo, in, β, ſcilicet eius mediam in prima perſona, & in, π, tenuem in ſecunda & tertia, ut τέτυβμαι, τέτυπσαι, ἀπὸ τοῦ, π, καὶ, σ, εἰς, ψ, τέτυψαι, τέτυπται proferimus. τέτυβμαι tamen non dicimus, ſed τέτυμμαι, cum alterum ſequatur, μ. Poſſumus & ſecundam à tertia deducere, τ, in, σ, uerſo, per regulam antiquorum in præſenti poſi-

Regula. tam. hoc eſt, πᾶν τρίτον πρόσωπον ἔχον τὸ, μ, κλιτικὸν, &c. ut τετύφαται, τετύφασαι. τέτυπται, τέτυπσαι, π, uero & σ, in ψ, unitis, fit τέτυψαι. Δυϊκά. τετυφάμεθον, καὶ συγκοπῇ τετύμμεθον, ſicut prima ſingularis. Secunda perſona τετύφασθον, καὶ συγκοπῇ τοῦ, α, καὶ, σ, τέτυφθον, τέτυφθον. Πλη. τετυφάμεθα, τετύμμεθα. Secunda, τετύφασθε, τέτυφθε, ſicut τέτυφθον. Tertia τετύφανται, à tertia ſingulari τετύφαται, in-

Tertia pſona pluralis. teriecto, ν. Vbi aduertendum eſt tertiam pluralem, hoc eſt τετύφανται, ſycopam non pati, cum ex ea nihil proueniat, quod proferri congrue poſſit, Subtracto enim, α, fit τέτυφνται, quæ quidem ſtructura prolatu impoſſibilis eſt, cum tres id genus conſonantes, nulla intercedente uocali ſimul inueniantur, quæ procul dubio inter ſe minime

Regula. poſſunt cohærere. Nam omnis ſyllaba à tribus incipiens conſonantibus, ſecundam quidem mutam, tertiam uero immutabilem habere debet, ut σκῆπτρον. Supplendum eſt igitur per proprium partici-

Verba ſecũdæ coniug. pium, & uerbum ſubſtantiuum, ut τετυμμένοι εἰσὶν, quod & in aliis huiuſmodi ſeruandum eſt. Hoc idem fit in uerbis ſecundæ cõiugationis, ut λέλεχα, λελέχαμαι, λελέχασαι, λελέχαται, καὶ συγκοπῇ λέλεχμαι, λέλεχσαι, λέλεχται. Mutato autem, χ, in propria ἀντίστοιχα,

Verba tertiæ, quartæ & ſextæ cõiuga. eodem modo quo ſupra, fit λέλεγμαι, λέλεκσαι, καὶ ἀπὸ τοῦ, κ, καὶ σ, εἰς, ξ, λέλεξαι, λέλεκται. Idem quoq; in aliis numeris atq; perſonis contingit. At in cæteris coniugationibus Præteritum paſſiuum pari modo fit ab actiuo, προσθέσει τοῦ, μαι. Sed in tertia & quarta coniu

gatione,& in quibuſdam uerbis ſextæ,interponitur,σ,ante,μαι, ut πέπεικα,πεπείκασμαι. πέφρακα,πεφράκασμαι. ἤκουκα,ἠκούκασμαι,καὶ συγκοπῇ τῆς,κα,συλλαβῆς,fit πέπεισμαι,πέφρασμαι,ἤκουσμαι, & alia ſimiliter. Quod autem huiuſmodi præteritum integrum ac perfecte formatum in uſu non ſit,factum quidem eſt ob quandam aduerſantem regulam, quæ talis eſt. Verba paſſiua quæ, μ, κλιτικὸν habent,& ſyllabis propria actiua excedunt, eandem ſeruare penultimã debent,quæ in prima pluralis numeri perſona ſuorũ Actiuorum necnon in genitiuo participii actiui temporis eiuſdem inuenitur, ut τύπτομεν,τύπτοντος,τύπτομαι. ἐτύψαμεν,τύψαντος,ἐτυψάμην. At cum prima perſona pluralis numeri præteriti actiui,hoc eſt,τετύφαμεν,& genitiuus participii temporis eiuſdem,uidelicet τετυφότος,diuerſam habeant penultimam,hæc quidem,α,illa uero,ο,μικρόν,accidit ut præteritum paſſiuum neutram illarum admiſerit, ſed potius ſyncopam pati uoluerit,hoc eſt,τέτυμμαι, λέλεγμαι, πέπεισμαι. pro quibus quidem formandis alius inuentus eſt modus, ut Libro. I I I. uidere licet. Vtraq; tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem de præterito tertiæ coniugationis,& earum quæ ſequuntur,a᾿ cõmuni uſu non recedentes,aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus. *Regula.*

Præteritum igitur tertiæ coniugationis & quartæ,ab actiuo deducitur,extrema ſyllaba in,μαι,conuerſa,ac,σ,interiecto.Nam(quemadmodum ſupra diximus)præteritum quidem uerborum quæ Grauitona ſunt,in,κα,deſinens aſſumit,σ,in formatione paſſiuorum,ut πείθω,πέπεικα,πέπεισμαι.φράζω,πέφρακα, πέφρασμαι. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, & quædam pauca ſextæ, quæ quidem reſpuunt,σ. Secunda pſona a᾿ prima fit,μαι,in,σαι,mutata,& p unicũ,σ, enuntiatur, ut πέπεισμαι,πέπεισαι. πεφράσμαι, πέφρασαι. Tertia quoq; deducitur a᾿ prima,μαι,in,ται,conuerſa,πέπεισται, πέφρασται. Δυϊκά. Prima dualis numeri a᾿ prima plurali,extrema in,θον, mutata,πεπείσμεθα,πεπείσμεθον.πεφράσμεθα,πεφράσμεθον. Secunda uero perſona a᾿ ſecunda fit eiuſdem numeri,ut πέπεισθε,πέπεισθον. πέφρασθε, πέφρασθον. Tertia demum ſimilis eſt ſecundæ. Πληθ. Prima perſona pluralis a᾿ prima ſingulari fit, extrema in, μεθα,conuerſa,ut πέπεισμαι, πεπείσμεθα. πέφρασμαι, πεφράσμεθα. Secunda a᾿ tertia ſingulari,ται,in,θε,conuerſa, ut πέπεισται,πέπεισθε.πέφρασται,πέφρασθε, At ubi nulla conſonans interceſſerit, σ, omnino erit interponendum, ut πεποίηται, πεποίησθε. βεβασίλευται. βεβασίλευσθε. Tertia quoque ab eadem fit, ν, ſcilicet ante, ται, immiſſo, ſi tamen *Præt. tertiæ coniu ga. &c.* *Quinta reſpuit.σ.*

alia non interceſſerit conſonans, tres etenim nulla interueniente uocali ſimul inuenirentur, quæ (ſicut iam dictum eſt) minime poſſunt cohærere, ut πέπεισνται. Si uero ante, ται, aliqua uocalis extiterit, nihil erit impedimento, quin tertiam pluralem formare poſſimus, ut πεποίηνται, πεπτίλωνται. Hæc autem formatio dualis numeri, ſimul & pluralis, communis quidem eſt paſſiuis omnibus præteritis, quorum actiuum in, κα, terminatur. Deſinentia uero in, ζω, ſiue in, σσω, & in, ξω, futurum facientia, ad ſecundam reducuntur coniugationẽ.

Verba in ζω, σσω, ξω.

Præteritum etiam quintæ coniugationis ſimiliter ab actiuo fit, extrema ſcilicet in, μαι, conuerſa. Vbi aduertendum eſt, uerba quæ habẽt uel. λ, uel, ρ, illud ſeruare in actiuo, & paſſiuo præterito, ut ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. Quæ uero, μ, uel ſolũ, uel cum, ν, habent, id quidem ſeruant, ſed, η, interponitur, διὰ τὴν κακοφωνίαν, quemadmodum & in præterito actiuo iam dictum eſt, ut νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. τέμνω, τετέμηκα τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα, τέτμημαι, & alia ſimiliter, quæ in præterito actiuo annotata ſunt.

Verba quintæ coniug.

Quæ uero in, νω, deſinunt, ν, minime ſeruant, ſed id quidem in actiuo præterito propter ſequens, κ, in, γ, transferunt. At in paſſiui præteriti formatione illud in, μ, uertunt, cum forte alterum, μ, ſequatur, ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι. hoc autem in prima tantum perſona ſeruabitur, nam ſecunda quidem & tertia illud, ν, rurſum aſſumit, ut πέφανσαι, πέφανται. Ἰλιάδος β. τέλος δ' οὔπω τι πέφανται. At μεμίασμαι & μεμόλισμαι, γ, in, σ, Atticorum more tranſtulerunt. μεμένηκα uero, & μεμένημαι cuius Thema eſt μένω, aſſumpſerunt, η, tanquam à circumflexo themate deducta, quemadmodum & νέμω νενέμηκα, νενέμημαι. Diſſyllaba uero quæ ante, ν, uel, ι, uel, ει, uel, υ, habent, omnino, ν, reſpuunt, ut κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι. κτείνω, ἔκτακα, ἔκταμαι. θύνω, τέθυκα, τέθυμαι, ſed hæc pauca ſunt. At μεμόλυσμαι cuius actiuũ prẹteritum eſt μεμόλυγκα, ἀπὸ τοῦ μολύνω fit, quod quidem triſyllabum eſt.

Verba in. νω.

μεμίασμαι. μεμόλισμαι.

Præteritum uero paſſiuum ſextæ coniugationis ab actiuo fit, extrema in, μαι, conuerſa, ſed ante, μαι, ut plurimum recipit, σ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι, ξέω, ἔξεκα, ἔξεσμαι. Sed & quædam inueniuntur, quæ quidem, σ, non admittunt, ut τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι. βασιλεύω, βεβασίλευκα, βεβασίλευμαι. Actiuum autem Præteritum uerborum quæ circumflexa ſunt, ſi longam habuerint penultimam, præteritum quidem paſſiuum nihil aſſumit, ut ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι. Si uero breuem, σ, recipit, ut τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι. Quod autem ad penultimam attinet, eandem

Verba ſextæ.

Penultima præt. paſſiui.

ſane' habet paſſiuum præteritum, quam & actiuum, ſi a' uerbo deſinente in, ω, ueniat, ut πέτυφα, τέτυμμαι. πέπεικα, πέπεισμαι, πεποίηκα, πεποίημαι. Excipiuntur diſſyllaba primæ coniugationis & ſecundæ Grauitonorum, quoq; præteritum paſſiuum rurſus aſſumit, ε, uocalem penultimam præſentis, quæ in præterito actiuo in, ο, paruum cõuerſa fuerat, ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. Inuenitur & κέκλαμμαι. Annotantur etiam quæ, ρ, habent cum aliqua conſonante implicitum, in quorum penultima præſentis, ε, reperiatur. horum enim præteritum paſſiuum, ε, mutat in, α, ut στρέφω, ἔστροφα, ἔστραμμαι. τρέφω, τέτροφα, τέθραμμαι. Excipitur βρέχω βέβροχα, βέβρεγμαι διὰ τοῦ, ε. At in uerbis in, μι, deſinentibus, penultimam corripit, quæ in actiuo quidẽ longa deprehenditur, ut δέδωκα, δέδομαι. *Verba in μι.*

De tertia plurali perſona paſſiui præteriti formata, libro. III. ſatis quidem diximus. Sed hic locus exigere uidetur, ut quẽadmodum ea fiat Ionice, latius q̃ eo loco diximus, explicemus. Iones igitur tertiam hanc perſonam a' tertia ſingulari temporis eiuſdem formare conſueuerunt, non, ν, ſicut alii, ſed, α, breuem interponentes inter ultimã ſyllabam atq; penultimam. Sed quia ante, ται, finalẽ ſyllabã tertiæ perſonæ cõmunis ſingularis numeri diuerſæ conſonantes inueniuntur, diuerſam quoq; formationem eſſe oportuit. Nam in uerbis quidem Grauitonis primæ coniugationis & ſecundæ, tertia perſona ſingularis præteriti paſſiui habet ante, ται, aliam tenuem mutam in eadem ſyllaba cõprehenſam, quibus diſiunctis, &, α, interpoſito, ac priori tenui in propriam aſpiratã conuerſa, fit tertia perſona pluralis ἰωνικῶς. eſt enim regula, ὅτι πᾶν δίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ, τ, ψιλὸν, δασύνει τὸ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τοῦ, α, ποιοῦσιν οἱ ἴωνες δίτων τῶν πληθυντικῶν οἷον τέτυπται, τετύφαται. λέλεκται, λελέχαται. Tertia quoq; pluralis præteriti pluſquamperfecti eodem formatur modo, ut ἐτέτυπτο, ἐτετύφατο, ἐλέλεκτο, ἐλελέχατο. At in uerbis tertiæ, necnon & quartæ coniugationis, tertiam pluralem etiam a' tertia ſingulari faciunt, uertentes, σ, in figuratiuam conſonantem præteriti medii, ubi ante, ται, extiterit. Quia, quandocunq; tertia cõmunis Grauitonorum per, σ, profertur, tertia Ionice figuratiuam conſonantem præteriti medii ſibi adſciſcit, ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. tertia præteriti paſſiui πέπεισται, καὶ ἰωνικῶς πεπείθαται. ῥαίζω, μέσος παρακ. ἔρραδα. tertia præteriti paſſiui ἔρρασται, καὶ ἰωνικῶς ἐρράδαται. ὀδυσσ. υ. Αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι. hoc eſt, ſanguine autem aſperſi ſunt parietes. κράζω uero & ὀρύττω & ſimilia, quæ, ξ, habent in futuro, ad ſe

Tertia plu. Ionice.

Verba primæ & ſecundæ.

Verba tertiæ & quartæ.

Quæ, ξ, habent in futuro.

Verba quintæ coniuga. cundam reduci poſſunt coniugationem. At in quinta coniugatione ea ſolum uerba, quæ in, ρω, deſinunt, inueniuntur tertiam habere perſonam Ionice formatã, cum in tertia cõmunis præteriti, ρ, tenue ante *ρ. cũ tenuib. tenue cum aſpiratis aſpiratum.* ται, forte exiſtat. Nam, ρ, cum tenuibus tenue, & cum aſpiratis aſpiratum eſt. Et quoniam regula eſt, quam modo diximus, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν, ἔχον πρὸ τοῦ, τ, ψιλόν. &c. ρ, quod in tertia cõmuni perſona tenue eſt, in tertia Ionica in ſeipſum aſpiratum uertitur, ut σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρται, ἐσπάραται, ſicut κένιπται, κενίφαται, διὰ τοῦ, π, εἰς, φ. *Verba ſextæ.* In ſexta autem coniugatione tertia perſona Ionice formari non poteſt, in his uerbis, quorum tertia ſingularis, σ, habet ante ται, ut ἤκουσται, eo quod figuratiua littera medii præteriti non eſt conſonans in quam, σ, mutandum eſſet, ut ſupra, ſed uocalis, aut diphthongus. At in his, quorum tertia communis in, ται, puram deſinit, hoc eſt abſque, σ, tertiam pluralẽ ἰωνικῶς apte formari poterimus, ſi ſolum, α, ante, ται, poſuerimus, ac penultimam, quæ eſt in uoce cõmuni ſi longa fuerit, corripuerimus, ut ἐρύω, ἔρυται, ἐρύαται. Ἰλιάδος α. Οἵ τε θέμιστας πρὸς διὸς εἰρύαται. κλείω, κέκλειται, κεκλίαται. Ὀδυσσείας δ. Αἱ δ' ἄλλ' κεκλίαται. Poetæ tamen metri gratia eam aliquãdo productam ſeruant. Ὀδυσσείας α. Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. ἀντὶ τοῦ δέδαινται, cuius Thema eſt δαίομαι diuido.

Circũflexa & in μι. De Circumflexis, & uerbis in, μι, quoniam à ſexta coniugatione deducuntur, idem eſt intelligendum. Nam ſi tertia communis præteriti paſſiui in, ται, puram deſiuerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uertitur, ſicque, α, ſolum interpoſito, tertia fiet ἰωνικῶς, ut πεποίηται, πεποιέαται. κεχρύσωται, κεχρυσώαται. βεβοάαται autem nõ dicimus, ſicut nec ἱστάασι, & alia huiuſmodi διὰ τὴν κακοφωνίαν. τέθειται, τεθέαται. *Tertia pluralis præteriti pluſquã perfecti.* Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti pluſquamperfecti fiet, ut ἐπεποίηντο, ἐπεποιέατο. βεβλήατο tamen & βεβολήατο, & κεχλάατο, & alia multa apud Poetas metri gratia productam ſeruare antepenultimam conſtat, Ὀδυσ. η. Ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι λεπτοὶ ἐΰννητοι βεβλήατο. & Ἰλιάδος ι. Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι. & Ὀδυσσείας ξ. Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. Poetæ uero Ionas imitati, formant tertiam perſonam pluralẽ, aliorumque quoque temporum mittentium tertiam ſingularem aut in, ται, aut in το, nec ſolum in modo indicatiuo, ſed etiam optatiuo, α (ut ſupra dictum eſt) interponentes, ut ἧμαι, ἧται. tertia pluralis ἧνται κοινῶς, καὶ ἕαται ἰωνικῶς. Ἰλιάδος γ. Οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. ὁ παρατατικὸς, ἥμην, ἧτο, ἧντο, καὶ ἕατο. Ἰλιάδος η. Οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες, καὶ δὴρ-

δευίωνες. In Optatiuo, δευοίμην, δεύοιτο, δεύοιντο κοινῶς, καὶ δευοίατο
ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ δεύομαι indigeo. Ἰλιάδος β. Πολλαί κεν δεκάδες
δευοίατο οἰνοχόοιο. καὶ ὀδυσσείας α. Εἰ κεῖνόν γ' ἰθάκηνδε ἰδοίατο νο
στήσαντα. ἀντὶ τοῦ ἴδοιντο, μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύμμην, a' præterito paſſiuo fit, μαι, in, μην, conuerſa, ac etiam
altero, ε, præpoſito, ſicut in actiuis, ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην. Si uero
paſſiuum præteritum a' uocali inceperit, ab eadem & pluſquamper
fectum principium habebit, ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην, & cætera, ſicut
Libro. I I I. ſatis dictum eſt. Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐτύφθην, fit a' tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in, ην, mu-
tata, & abiecta conſonante in principio præteriti geminata. Pro quo *Atten.*
annotandum, q ſi uerbum aut primæ fuerit coniugationis, aut ſecun
dæ, tertia perſona Præteriti paſſiui ſemp habebit duas tenues cũ, αι,
diphthongo finali, in eadẽ cõprehenſas ſyllaba, quibus in ꝓprias denſas
mutatis, ac etiam extrema in, ην, fit primus Aoriſtus paſſiuus, abiecta
(ut diximus) conſonante in præterito pfecto geminato, ſi forte extite
rit, ut ἧπται, ἥφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. Si uero alterius fuerit coniuga
tionis, præteritum pfectum aut in, ται, puram, aut in, ται, cum aliqua
conſonante terminabit. Si in, ται, purã, mutata, τ, tenui in ꝓpriã aſpi-
ratam, purã eandem ſeruabit Aoriſtus paſſiuus, ut κέκριται, ἐκρίθην.
πεποίηται, ἐποιήθην. ἐκρίνθην tamen & ἐκλίνθην, & ſimilia inueniuntur
apud Poetas per, ν, licet in præterito omnino abiiciatur. Ἰλιάδος κ.
Ὣς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην. Ἐμνήσθην etiã ἀπὸ
τοῦ μέμνηται aſſumpſit, σ, & ἐῤῥώσθην, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uero cũ
aliqua conſonante præcedente deſiuerit, eandem ſeruabit Aoriſtus
ante θην, ut πέπεισται, ἐπείσθην. πέφρασται, ἐφράσθην. At ἐσώθην abſq;
σ, ἀπὸ τοῦ σέσωσται, cuius Thema ἐ σώζω. ἐσώσθην enim dicẽdũ fuerat.
ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Ἐμιάνθην uero a' præterito cõmuni, hoc eſt, με-
μίανται fit, non autẽ a' præterito Attico, quod eſt μεμίασται, διὰ τοῦ, σ,
Sunt autẽ huiuſmodi cõſonãtes præcedẽtes, ται, ſyllabã tertiæ pſonæ *Conſonan-*
præteriti paſſiui, π, κ, λ, ν, ρ, σ, quas ſeruat & Aoriſtus paſſiuus, π, tamẽ *tes præce-*
&, κ, in ꝓprias aſpiratas mutatis. Hoc quoq; annotandũ eſt, ambos *dentes.*
Aoriſtos paſſiuos ſimilẽ habere & formationẽ & declinationem cum
præterito imperfecto actiuo uerboꝝ in, μι, in omnibus modis, ac etiã
participiis, paucis admodum uariatis, quorum talis datur regula.
Quandocunq; participium inuenitur terminatum in, ς, extremam *Regula.*
habens acutam, ac declinatum per, ντ, ut eſt τιθεὶς, τιθέντος. τυφθεὶς,

τυφθέντος, tunc indicatiuus eiuſdem temporis in, ν, deſinit cum uocali longa, ſecundum propriam uerbi exigentiam, ut in tractatu uerborum in, μι, planius dicetur, ut ἐτίθην, ἐτύφθην. Nam in uerbis in, μι, participium formatur à ſecunda perſona præteriti imperfecti ἐτίθης.

Imperatiuus uero in, θι, deſinit, τίθεθι, τύφθηθι. Sed propter alternationem duarum aſpiratarum, ſecunda in, τ, mutatur, ut τίθετι, τύφθητι. Optatiuus in, ην, cum diphthongo in penultima, ut τιθείην, τυφθείην. Subiunctiuus in, ῶ, circumflexum, ut ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τυφθῶ.

Penultima Aoriſti pri. Infinitiuus uero in, ναι, ut τιθῆναι, τυφθῆναι. De penultima autem huiuſmodi Aoriſti, & quæ ſequuntur libro. I I I. ſatis diximus. Sed de tertia perſona pluralis numeri βοιωτικῶς aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit. *Tertia βοιωτικῶς.* Tertia igitur perſona pluralis à tertia fit ſingulari, adiuncta, σαν, ut ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἐτύφθεν, ad ſimilitudinem participii neutri generis eiuſdem tēporis, præpoſito, ε, ſyllabico augmēto, & accētu in antepenultimā retracto, ut ὁ τυφθείς, τὸ τυφθέν, ἔτυφθεν. Poteſt etiam formari à prima perſona ſingularis numeri, extrema in, ον, mutata, & accentu in antepenultimā retracto, ut ἐτύφθην ἔτυφθεν. ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. Ἰλιάδ. γ. αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι. Quod factum eſt, ut in uerbis quæ habent participium in, σ, ὀξύτονον, & declinatum per, ντ, prima perſona & tertia pluralis numeri impares ſint, ſicut in præterito imperfecto actiuorum dictum eſt.

Ἀόριστος. β.

Ἐτύπην, fit à ſecundo Aoriſto actiuo, extrema in, ην, mutata, ἔτυπον, ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δυϊκῶς. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Πληθυντικῶς. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυπεν, ſicut ἔδαμον ποιητικῶς δάμεν, pro ἐδάμησαν. Ἰλιάδος μ. πολλοὶ δ' ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο.

Μέλλων. α.

Τυφθήσομαι, à ſecunda perſona primi Aoriſti paſſiui, expuncto augmento, & adiuncta ομαι, ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλλων. β.

Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, à ſecunda perſona ſecundi Aoriſti paſſiui ἐτύπης, adiuncta ομαι. Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψομαι, à ſecunda perſona præteriti paſſiui, interpoſita, ομ, τέτυψαι, τετύψομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτου, à ſecunda perſona præteriti imperfecti paſſiui fit, expuncto incremento, ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, τύπτου, καὶ ἰωνικῶς τύπτεο,

τύπτω, καὶ δωρικῶς τύπτεν. ὡς φάσκω, φάσκεν. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς, φάσκεν τῶν ἐρίφων, φάσκεν λύκε τῶν τοκάδων μεν.

Quæ ſequuntur, uide Libro III.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τέτυψο, fit à ſecũda pſona præteriti pluſquãperfecti, ſimile augmẽtum habens cum præterito perfecto, ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, τετύφθω.

Ἀόριστος α.

Τύφθητι, τυφθήτω, à tertia perſona primi Aoriſti paſſiui, ἐτύφθη.

Ἀόριστος β.

Τύπηθι, à tertia ſecũdi Aoriſti paſſiui ἐτύπη. Sed de his ſatis. Lib. III.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui paſſiui omnes à proprio indicatiuo paſſiuo fiunt extrema in, μην, conuerſa, ac, ι, penultimæ adiuncto, demptis ambobus Aoriſtis, qui actiuorũ more à genitiuis ſuorũ participiorũ fiunt. Eſt enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ὧδε τέλους τὸ, μ, κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ξέπον τὴν ἐσχάτην εἰς, μην, καὶ πρὸ τῆς, μην, δεχόμενον τὸ, ι, τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ. hoc eſt, ꝙ omne paſſiuum, ſiue mediũ, habens in fine μ, κλιτικὸν cum longa, uertens extremam in, μην, & ante μην, ſuſcipiens, ι, optatiuum facit, ut τύπτομαι, τυπτοίμην, ἐτυψάμην, τυψαίμην. Regula.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τυπτοίμην, à prima perſona præſentis τύπτομαι, μαι, in, μην, conuerſa, & adiuncto, ι, penultimæ uocali, ſicut modo dictum eſt. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο, καὶ ποιητικῶς τυπτοίατο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Præteritum perfectum fit à prima perſona præteriti perfecti paſſiui, μαι, in, μην, ac, ι, penultimæ uocali adiuncto, ſicut in præſenti, ſi tamen ſola & pura fuerit. Solam dico, quoniam monophthongum eſſe oportet, non quamuis tamen. Excipitur enim, υ, ac omnino diphthongus ex eo conſiſtens. Puram uero, cum nulla conſonans intercidat inter ipſam penultimam & μαι, ut πεποίημαι, πεποιήμην. κεχρύσωμαι, κεχρυσώμην. τέθειμαι, ſiue τέθημαι, τεθείμην. ἕσταμαι, ἑσταίμην. δέδομαι, δεδοίμην. Alioqui formari non poteſt, ſupplendum igitur erit per participium eiuſdem temporis, & uerbum ſubſtantiuum εἰμί, ut λέλυμαι, λελυμένος εἴην, εἴης, εἴη. λέλεγμαι, λελεγμένος εἴην, εἴης, εἴη. τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος α.

Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, à genitiuo participii eiuſdem temporis fit, extrema in, ην, mutata &, ι, penultimæ adiuncto, ut τυφθείς,

τυφθέντος, τυφθείην. Δυϊκά. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πληθυντικά. τυφθείημεν, καὶ συγκοπῇ τυφθεῖμεν. Secunda perſona τυφθείητε. Tertia τυφθείησαν καὶ τυφθεῖεν. Quo in loco aduertendum eſt, quod quandocunque prima perſona pluralis optatiuorum ante, μεν, diphthongum habuerit, ſubtracto, μ, facit tertiam perſonam pluralem, ut τύπτοιμεν, τύπτοιεν Cum uero habuerit monophthongum, hoc eſt, ſolam uocalem, tunc in, σαν, mittit tertiam pluralem, ut τυφθείημεν, τυφθείησαν. At ſi in prima perſona ipſa monophthongus per ſyncopam abiiciatur, non extrema quidem mutata in, σαν, ſed ſubtracto, μ, ſolum, fit tertia pluralis, cum penultima, quæ prius in integra dictione tertia à fine erat, fit diphthongus, mutato etiam accentu acuto in circumflexum, cum natura ſit longa ante breuẽ, ut τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν. quod omnibus optatiuis, tam Grauitonorum quam Circumflexorum & terminatorum in, μι, habentibus monophthongum in penultima primæ perſonæ pluralis, commune eſt.

Ἀόριστος β.

τυπείην τυπείης τυπείη &c. ſicut & primus.

Μέλλων α.

τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima perſona primi Aoriſti paſſiui τυφθήσομαι, ſicut & præſens.

Μέλλων β.

τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, à prima perſona ſecundi Futuri: τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima perſona paulo poſt Futuri, τετύψομαι.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτωμαι, à prima perſona ſubiunctiui actiui adiuncta μαι. Nam regula eſt, ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς, μαι, παθητικὸς γίνεται. hoc eſt, Actiuum præſens ſubiunctiuorum, appoſitione, μαι, paſſiuum fit, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Secũda pſona à tertia fit expũcto ſcilicet, τ, τύπτηται, τύπτηαι ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ, η, καὶ, α, εἰς, η, καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ, ι, fit τύπτῃ κοινῶς. At ſi hæc

Regula antiquorũ. formandi ratio nõ placet, antiquorum regulã ſequi poteris, quæ talis eſt, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc eſt, Vniuerſaliter tertiæ pſonæ actiuorum ſubiunctiuorum, ſecũdæ ſunt paſſiuorum, ut ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, ἐὰν τύπτωμαι,

τύπτῃ. Tertia pſona τύπτηται, à prima ſingulari, penultima in, η, & extrema in, ται, mutatis. Δυϊκοί. ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πληθ. ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. Poſſunt & hæc omnia formari à præſenti tẽpore indicatiui paſſiui, ε, in, η, &, ο, in, ω, ubiq; mutatis, ut τύπτομαι, ἐὰν, τύπτωμαι, τύπτεται ἐὰν τύπτηται. & ſic de aliis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Præteritum perfectum fit à prima pſona Præteriti paſſiui, penultima uocali in, ω, μέγα conuerſa, ſi ſola ac pura fuerit, & accentu circumflexo in penultimã retracto, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι, ἐὰν μεμνῶμαι. κεχρύσωμαι, ἐὰν κεχρυσῶμαι. Alioqui formari non poteſt etiã ſi penultima eius, υ, fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea cõſiſtens, ſicut etiã de præterito optatiui paſſiui dictũ eſt. Iccirco hoc etiã in loco p participium paſſiui Præteriti, & ſubſtãtiuum uerbũ ſupplendum erit, ut τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, à tertia pſona ſingularis numeri ſuorum Indicatiuorum ἐτύφθη, & ἐτύπη, extrema in, ω, circũflexum mutata.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτεσθαι, à tertia perſona præſentis indicatiui paſſiui, extrema in, θαι, mutata, ac, σ, interiecto. Nam omne uerbum Paſſiuum, ſiue Medium habens in tertia perſona, τ, κλιτικὸν, & id quidem purum, cuiuſcunq; ſit temporis, format infinitiuum, extrema in, θαι, mutata, ac, σ, interpoſito, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι, expuncto augmento. Si autem ante, τ, alia extiterit tenuis, ea in propriam aſpiratam mutabitur, ſicut in præterito perfecto uerborum primæ & ſecundæ Coniugationis Grauitonorũ, de quo proprio loco mox dicetur. Poteſt etiam formari à ſecunda pſona plurali, ε, tenui in, αι, diphthongum mutato, ut τύπτεσθε, τύπτεσθαι. & ſic de aliis temporibus, quorum ſecunda perſona pluralis in, σθε, deſinit. Regula.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τετύφθαι, à tertia perſona præteriti paſſiui, tenuibus in denſas mutatis. Sed hoc in prima & ſecunda coniugatione, ut τέτυπται, τετύφθαι, π, in, φ, &, τ, in, θ, uerſis ſic λέλεκται, λελέχθαι, κ, in, χ, &, τ, in, θ, mutatis, accentu quoq; in penultimã tranſlato, quanquam Regula appetat antepenultimam acui, quæ eſt, ὅτι πᾶν εἰς, θαι, λῆγον ἀπαρέμφατον, ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. hoc eſt, Omnis infinitiuus in, θαι, deſinens, & tempore & tono ſimilis Regula.

uult eſſe proprio indicatiuo, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. Sed ab hac regula ſcito præteritum perfectum paſſiuum excipi, cum ſyncopam patiatur in uerbo, ac ſyllabæ defectú, ut ſupra diximus cum de eo tractaremus. Excipitur etiam ſecundus Aoriſtus medius, qui τυπέσθαι, infinitiuum habet παροξύτονον. At in aliis coniugationibus, ται, in, θαι, mutata ſicut in præſenti, ac eadem conſonante ſeruata, quæ ante, ται, forte extiterit, fit infinitiuus, ut πέπεισται, πεπεῖσθαι. ἔψαλται, ἐψάλθαι. Si uero nulla præceſſerit conſonans, σ, omnino interponendum erit, ut πεποίηται, πεποιῆσθαι. Poteſt etiam & à ſecunda pluralis numeri formari, ut in præſenti dictum eſt, τέτυφθε, τετύφθαι. λέλεχθε, λελέχθαι. ἔσπαρθε, ἐσπάρθαι. πεποίησθε, πεποιῆσθαι, accentu in penultimam translato, ut ſupra.

Ἀόριστος α. τυφθῆναι.

Ἀόριστος β. τυπῆναι.

A tertia ſingulari proprii Aoriſti addita, ναι. Cætera uero tempora præſentis formationem omnino ſequuntur.

ῬΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

VErba Media in præſenti, & præterito imperfecto formationem habent communem cum paſſiuis, quibus prorſus in his temporibus ſimilia exiſtunt, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Nuſquam tamen inueni hæc duo tempora ab antiquis poſita fuiſſe, ſed præteritum perfectum, præteritum pluſquamperfectum, ambos Aoriſtos, & utrunq; Futurum. Neq; hæc ſeorſum declinata, ſed partim actiuis inſerta, ut præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum, cum ſint propemodum ſimilia præterito perfecto, & præterito pluſquamperfecto actiuorum, ut τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν, ἐτετύπειν. Partim paſſiuis, ut ambos Aoriſtos, & utrũq; Futurum, quoniam hæc tempora ſimilem habent terminationẽ cum paſſiuis. Sed quia hic ordo licet eruditioribus perſpicuus habeatur, rudibus tamen, ac litteras Græcas diſcere modo aggredientibus, confuſionem quandam, ac prope deſperationem inducere ſolet; auſus ſum Theodoꝝ Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media ſeorſum ab actiuis & paſſiuis inflectere. Sit igitur tertius locus Medii uerbi, ſicut in libro primo poſitum eſt.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἑνεστώς.

Τύπτομαι, τύπτῃ κοινῶς, καὶ τύπτει ἀττικῶς, καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς.

παρατατικός.

ἐτυπτόμην, ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς.

παρακείμενος.

Τέτυπα, à præterito actiuo fit, præpoſita figuratiua littera, quæ græce χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας appellatur, ante, α, finalem loco eius conſonantis, quæ fuerit ante, α, præteriti actiui, qua accepta, præteritum medium ſimile erit actiuo præterito in omnibus modis ac etiã participiis, ut τέτυφα, τέτυπα. τέτυφε, τέτυπε, τετυφὼς, τετυπώς. Quomodo autẽ accipit figuratiuam litteram coniugationis, aduerte. Nam præſens aut in, ω, purum definit, aut in, ω, non purum. Si in, ω, purum, ſiue diphthongus præcedat, ω, ſiue uocalis, ea ſola remanet ante, α, finalẽ in præterito medio, ut ἀκούω, ἤκουκα. μέσος παρακ. ἤκουα. λύω, λέλυκα. μέσος παρακ. λέλυα. Attamen pauca inueniuntur in, ω, purum exeuntia, quæ mediũ præteritũ habeant. Quæ uero ante, ω, habẽt aut, ευ, aut, ου, omnino carent medio præterito, præter ἀκούω. Si uero in, ω, non purum deſinat uerbũ, aut ſimplex conſonans præcedit, ω, aut duplex. Si ſimplex, ea aſſumitur ante, α, ut λείβω, λέλειφα. μέσος λέλοιφα. πείθω, πέπεικα. μέσος πέποιθα. Si duplex, aut actu, aut poteſtate. Si actu, aut in diuerſis ſyllabis κατὰ διάστασιν, & tunc ſequitur ſupradictam regulam, quia mediũ præteritũ eam aſſumit conſonantem, quæ, ω, finali in præſenti iuncta eſt, ut ῥέγκω. μέσος παρακ. ἔρρογκα. At ſi, σσ, geminatum fuerit ante, ω, ſiue, ττ, tunc futurum aut in, ξω, definit, & tũc medium præteritum, γ, ſibi adſciſcit, ut πλήσσω, ſiue πλήττω, πέπληγα. Aut in, σω, & tunc medium præteritum, δ, ſibi uendicat, ut ἐρέσσω. μέλλων ἐρέσω, ἤρεκα μέσος ἤρεδα, ſi in uſu habeatur. Etiam ſi poteſtate duplex conſonans præceſſerit, ω, ut eſt, ζ, illud idem intelligendum, quia ſi Futurum in, ξω, deſiuerit, medium præteritum γ, ſibi uendicabit, ut κράζω, κράξω, κέκραγα. Si, σ, δ, ut φράζω, φράσω, πέφραδα. At ſi duæ diuerſæ fuerint conſonantes, hoc eſt, πτ, κτ, & μν, medium præteritum priorẽ aſſumit, cum ſit ꝓprium coniugationis χαρακτηριστικὸν, ut τύπτω. μέσος παρακείμενος τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. Nam, τ, & ν, cum per παρέπτωσιν extrinſecus accerſita ſint, χαρακτηριστικὰ coniugationis eſſe non poſſunt. Quædam tamen inueniuntur, quæ partim, β, habent ante, ω, partim uero, φ, ut βλάβω, κρύβω, καλύβω, & σκάφω, quæ cũ & ipſa, τ, aliunde ſibi adſciſcãt, opus eſt ut, β, quæ media eſt, & φ, aſpirata, in legitimam ac ſibi correſpondentem tenuem uertant, ϖ, ſcilicet, ut tenuis tenuem (ſecundum regulæ præceptionem) antecedat, hoc eſt, πτ, ſicut

In. ω. purum · *In. ω. non purum.* · *In, σσω. ſiue. ττω.* · *In. ζω.* · *πτω. κτω. μνω.* · *In. βω. φω*

κτ, quandoquidem neq;, β, neq;, φ, ulla ratione, τ, præcedere poteſt, ob incongruam conſonantium ſtructuram. Iccirco βλάπτω dicendum erit, non autẽ βλάβτω. ſic κρύπτω, καλύπτω, σκάπτω, non autẽ κρύβτω, καλύβτω, σκαφτω. Attamen præterita media ſuorũ perfectorũ propriam ſeruant figuratiuá, ut βέβλαβα, κέκρυβα, κεκάλυβα, ἔσκαφα. Et quoniá à ſingulis huiuſmodi uerborũ ſingula deriuátur nomina uerbalia, hoc eſt, βλάβη, ἀπὸ τοῦ βλάβω. & κρύβη, ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύβη, ἀπὸ τοῦ καλύβω. & σκαφὴ, ἀπὸ τοῦ σκάφω. &c. orta eſt illa cõmunis regula quæ

Regula. dicit, ὅτε ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. Quæ quidẽ nomina prius nobis diſcenda erunt, q̃ uerba ipſa à quibus deducuntur, &c. Sic & θάπτω dixerimus ἐκ τοῦ θάφω, ſiue τάφω, nec non & βάπτω, ἐκ τοῦ βάφω fieri, mutata ubiq; aſpirata in, τ, tenué, ut ſupra. Iccirco τέταφα, & βέβαφα media præterita diceré, ſi in uſu haberẽtur. Vnde ἀόριστος, β, ἔταφον, & ἔβαφον. paſſiuus uero ἐτάφην & ἐβάφην. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἐὰν ταφῶ ταφῇς ταφῇ. & βαφῶ βαφῇς βαφῇ. Vnde Phalaris epiſtola ad Imeræos. λογίσασθε δὲ ὡς ὁπόποτε ἂν ταφῇ στησίχορος ἱμεραῖος ἐστὶ, & quod citaſſe non pigeat apud noſtros Pſalmo. 67. ὅπως ἂν βαφῇ ὁ πούς σου ἐν αἵματι. hoc eſt. ut intinguatur pes tuus in ſanguine. Nec ignoro Etymologum Auctoré aliam horum uerborum à remotis acceſſitam tradere originem.

μίμνω. μίμνω, tamen ἐκ τοῦ μένω, τροπῇ τοῦ, ε, εἰς, ι, ὡς ἔχω, ἴχω, ν, habet τὸ χαρακτηριστικὸν, unde præteritum medium μέμονα, μ, enim addititia eſt, tametſi priorem in ſyllaba locum occupet, ut congrua copulandi litteras ratio ſeruaretur, quia, μ, præcedere litteram, ν, poteſt, ut μνῆμα, ſubſequi non poteſt. Eodem pacto in uerbo πίπτω, quod à πέτω fit, ſicut à τέκω, τίκτω, τροπῇ τοῦ, ε, εἰς, ι, π, conſonans primum ſyllabæ locum poſſidet, licet extrinſecus adducatur, quia, τ, litteræ (quanquam & ipſa tenuis ſit) ſubiici non patitur. & ſic in aliis huiuſmodi, ſi qua inueniatur. In quibus conſiderandum eſt, quæ nam ſit propria conſonans uerbi primitiui, & quæ extrinſecus ſumpta, ut ἔπω, ἴσπω, & τέκω, τίκτω. ſed de hoc ſatis. Eſt etiá parium ſyllabarum medium præteritum cum actiuo in uerbis Grauitonis, ut τέτυφα, τέτυπα. In circumflexis uero una minuitur ſyllaba, ut δεδούπηκα, δέδουπα. Penul-

Penultima præteriti medii. timam quoq; habet eandem cum actiuo. ut τέτυφα, τέτυπα. Sed quoniam & hæc & reliqua omnia quæ ad uerbi medii formationem inflexionemq; pertinent, hoc in loco ſequi debebant, ſatis ſuperq; (ut puto) Libro. III. cõplexus ſum, nihil aliud addendum aut repetendum

putaui. Igitur ad Grauitonorum uerborum exempla tranſitum faciens, ad ſingulas coniugationes ꝑtinentia ſcribere decreui, quorum quidem λείβω per omnes modos, numeroſq́; ac perſonas, ſecundum rationem uarioꝝ idiomatum primi exempli locum ſibi uendicabit.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΩΝ βαρυτόνων ῥημάτων.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Λείβω, λείβεις, λείβει, καὶ δωρικῶς λεῖβες, λεῖβε, καὶ αἰολικῶς λείβης, λείβη. Δυϊκά. λείβετον, λείβετον. Πληθυντικά. λείβομεν, λείβετε, λείβουσι, καὶ δωρικῶς, λείβομες, λείβετε, λείβοντι.

Παρατατικός.

Ἔλειβον, ἔλειβες, ἔλειβε, καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. Δυϊκά. ἐλείβετον, ἐλειβέτην. Πληθυν. ἐλείβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλείβομες, ἐλείβετε, ἔλειβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

Παρακείμενος.

Λέλειφα, λέλειφας, λέλειφε. Δυϊκά. λελείφατον, λελείφατον. Πληθ. λελείφαμεν, λελείφατε, λελείφασι, καὶ δωρικῶς λελείφαμες, λελείφατε, λελείφαντι, καὶ ἀττικῶς εἴλειφα, εἴλειφας, εἴλειφε, &c.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐλελείφειν, ἐλελείφεις, ἐλελείφει κοινῶς, καὶ ἐλελείφεα, ἐλελείφεας, ἐλελείφεε ἰωνικῶς, καὶ ἐλελείφη, ἐλελείφεις, ἐλελείφη διὰ τοῦ, η, in prima & tertia perſona ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελείφειτον, ἐλελειφείτην. Πλη. ἐλελείφειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελείφειμες, ἐλελείφειτε, ἐλελείφεισαν, καὶ ἀττικῶς εἰλείφειν, εἰλείφεις, εἰλείφει.

Ἀόριστος α.

Ἔλειψα, ἔλειψας, ἔλειψε, καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Δυϊκά. ἐλείψατον, ἐλειψάτην. Πλη. ἐλείψαμεν, καὶ δωρικῶς ἐλείψαμες, ἐλείψατε, ἔλειψαν.

Ἀόριστος β.

Ἔλιβον, ἔλιβες, ἔλιβε, καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. Δυϊκά. ἐλίβετον, ἐλιβέτην. Πληθυντ. ἐλίβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβομες, ἐλίβετε, ἔλιβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν.

Μέλλων α.

Λείψω, λείψεις, λείψει, καὶ αἰολικῶς λείψω, λείψης, λείψη. Δυϊκά. λείψετον, λείψετον. Πληθυν. λείψομεν, λείψετε, λείψουσι, καὶ δωρικῶς λειψῶ, λειψεῖς, λειψεῖ. Δυϊκά. λειψεῖτον, λειψεῖτον. Πληθυν. λειψοῦμες, λειψεῖτε, λειψοῦντι.

Μέλλων β.

λιβῶ, λιβεῖς, λιβεῖ. Δυϊκά. λιβεῖτον, λιβεῖτον. Πληθ. λιβοῦμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῦμες, λιβεῖτε, λιβοῦσι, καὶ δωρικῶς λιβοῦντι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

λεῖβε λειβέτω. Δυϊκά. λείβετον, λειβέτων. Πληθ. λείβετε, λειβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβόντων.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

λέλειφε, λελειφέτω. Δυϊκά. λελείφετον, λελειφέτων. Πληθ. λελείφετε, λελειφέτωσαν, καὶ ἀττικῶς εἴλειφε, εἰλειφέτω. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

λεῖψον, λειψάτω. Δυϊκά. λείψατον, λειψάτων. Πληθυντ. λείψατε, λειψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάντων.

Ἀόριστος β.

λίβε, λιβέτω. Δυϊκά. λίβετον, λιβέτων. Πληθ. λίβετε, λιβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβόντων.

ΕΥΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

λείβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυϊκά. λείβοιτον, λειβοίτην. Πληθυν. λείβοιμεν, καὶ δωρικῶς λείβοιμες, λείβοιτε, λείβοιεν.

παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ.

λελείφοιμι, λελείφοις, λελείφοι. Δυϊκά. λελείφοιτον, λελειφοίτην. Πληθυν. λελείφοιμεν, καὶ δωρικῶς λελείφοιμες, λελείφοιτε, λελείφοιεν, καὶ ἀττικῶς εἰλείφοιμι, εἰλείφοις, εἰλείφοι.

Ἀόριστος α.

λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυϊκά. λείψαιτον, λειψαίτην. Πληθυν. λείψαιμεν, καὶ δωρικῶς λείψαιμες, λείψαιτε, λείψαιεν, αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς λείψεια, λείψειας, λείψειε. Δυϊκά. λειψείατον, λειψειάτην. Πληθυν. λειψείαμεν, λειψείατε, λείψειαν.

Ἀόριστος β.

λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυϊκά. λίβοιτον, λιβοίτην. Πληθυν. λίβοιμεν, καὶ δωρικῶς, λίβοιμες, λίβοιτε, λίβοιεν.

Μέλλων α.

λείψοιμι, λείψοις, λείψοι. Δυϊκά. λείψοιτον, λειψοίτην. Πληθυν. λείψοιμεν, καὶ δωρικῶς λείψοιμες, λείψοιτε, λείψοιεν.

Μέλλων β.

λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυϊκά. λιβοῖτον, λιβοίτην. Πληθ. λιβοῖμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῖμες, λιβοῖτε, λιβοῖεν.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν λείβω, λείβῃς, λείβῃ. Δυϊκῶς. ἐὰν λείβητον, λείβητον. Πληθ. ἐὰν λείβωμεν, καὶ δωρικῶς λείβωμες, λείβητε, λείβωσι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν λελείφω, λελείφῃς, λελείφῃ. Δυϊκῶς. ἐὰν λελείφητον, λελείφητον. Πληθυν. ἐὰν λελείφωμεν, καὶ δωρικῶς λελείφωμες, λελείφητε, λελείφωσι, καὶ ἀττικῶς, ἐὰν εἰλείφω, εἰλείφῃς, εἰλείφῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν λείψω, λείψῃς, λείψῃ. Δυϊκῶς. ἐὰν λείψητον, λείψητον. Πληθ. ἐὰν λείψωμεν, καὶ δωρικῶς λείψωμες, λείψητε, λείψωσι.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν λίβω, λίβῃς, λίβῃ. Δυϊκῶς. ἐὰν λίβητον, λίβητον. Πληθυν. ἐὰν λίβωμεν, καὶ δωρικῶς λίβωμες, λίβητε, λίβωσι

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λείβειν κοινῶς, καὶ λεῖβον δωρικῶς, καὶ λείβην αἰολικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Λελειφέναι, καὶ ἀττικῶς εἰλειφέμεναι, καὶ λελειφέναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος α.

Λεῖψαι κοινῶς, καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειψέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος β.

Λιβεῖς κοινῶς, καὶ λιβὲν δωρικῶς, καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβέμεν, καὶ λιβέειν ἰωνικῶς.

Μέλλων α.

Λείψειν, ſicut & præſens.

Μέλλων β.

Λιβεῖν, quemadmodum & ſecundus Aoriſtus.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Λείβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται. Δυϊκῶς. λειβόμεθον, λείβεσθον, λείβεσθον. Πληθ. λειβόμεθα κοινῶς, καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λείβεσθε, λείβονται.

Παρατατικός.

Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο. Δυϊκῶς. ἐλειβόμεθον, ἐλείβεσθον, ἐλειβέσθην. Πληθ. ἐλειβό-

μεθα κοινῶς, καὶ ἐλαβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλάβεσθε, ἐλάβοντο.

Παρακείμενος.

λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται. Δυϊκά. λελείμμεθον, λέλειφθον, λέλειφθον. Πληθ. λελείμμεθα κοινῶς, καὶ λελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. λέλειφθε, λελειμμένοι εἰσίν, καὶ ἰωνικῶς λελείφαται. ἀττικῶς vero ἔλειμμαι, ἔλειψαι, ἔλειπται. καὶ τὰ λοιπά.

ὑπερσυντελικός.

ἐλελείμμην, ἐλέλειψο, ἐλέλειπτο. Δυϊκά. ἐλελείμμεθον, ἐλέλειφθον, ἐλελείφθην. Πληθυν. ἐλελείμμεθα κοινῶς, καὶ ἐλελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. ἐλέλειφθε, ἐλελειμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐλελείφατο. ἀττικῶς vero εἰλείμμην, εἴλειψο, εἴλειπτο.

Ἀόριστος α.

ἐλείφθην, ἐλείφθης, ἐλείφθη. Δυϊκά. ἐλείφθητον, ἐλειφθήτην. Πληθυν. ἐλείφθημεν, καὶ δωρικῶς ἐλείφθημες, ἐλείφθητε, ἐλείφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλειφθεν.

Ἀόριστος β.

ἐλίβην, ἐλίβης, ἐλίβη. Δυϊκά. ἐλίβητον, ἐλιβήτην. Πλη. ἐλίβημεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβημες. ἐλίβητε, ἐλίβησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλιβεν.

Μέλλων α.

λειφθήσομαι, λειφθήσῃ κοινῶς, καὶ λειφθήσει ἀττικῶς, καὶ λειφθήσεαι ἰωνικῶς, λειφθήσεται. Δυϊκά. λειφθησόμεθον, λειφθήσεσθον, λειφθήσεσθον. Πλη. λειφθησόμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησόμεσθα, λειφθήσεσθε, λειφθήσονται.

Μέλλων β.

λιβήσομαι, λιβήσῃ κοινῶς καὶ λιβήσει ἀττικῶς, καὶ λιβήσεαι ἰωνικῶς. λιβήσεται. Δυϊκά. λιβησόμεθον, λιβήσεσθον, λιβήσεσθον. Πληθυν. λιβησόμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησόμεσθα. λιβήσεσθε, λιβήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλων.

λελείψομαι, λελείψῃ κοινῶς καὶ λελείψει ἀττικῶς, καὶ λελείψεαι ἰωνικῶς. λελείψεται. Δυϊκά. λελειψόμεθον, λελείψεσθον, λελείψεσθον. Πλη. λελειψόμεθα, καὶ δωρικῶς λελειψόμεσθα. λελείψεσθε, λελείψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πλη. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβέσθων.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

λέλειψο, λελείφθω. Δυϊκά. λέλειφθον, λελείφθων. Πλη. λέλειφθε, λελείφθωσαν, καὶ ἀττικῶς εἴλειψο, εἰλείφθω.

Ἀόριστος α.

λείφθητι, λειφθήτω. Δυϊκά. λείφθητον, λειφθήτων. Πληθυν. λείφθητε, λειφθήτωσαν.

Ἀόριστος β.

λίβηθι, λιβήτω. Δυϊκά. λίβητον, λιβήτων. Πλη. λίβητε, λιβήτωσαν.

ΕΥ'ΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθυν. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ.

Λελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Δυϊκά. λελειμμένω εἴητον, εἰήτην. Πληθ. λελειμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, καὶ ἀττικῶς ελλειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. καὶ τὰ λοιπά. Ἀόριστος α.

Λειφθείην, λειφθείης, λειφθείη. Δυϊκά. λειφθείητον, λειφθειήτην. Πληθ. λειφθείημεν, καὶ δωρικῶς λειφθείημες, λειφθείητε, λειφθείησαν, καὶ συγκοπῇ λειφθεῖμεν, λειφθεῖτε, λειφθεῖεν.

Ἀόριστος β.

Λιβείην, λιβείης, λιβείη. Δυϊκά. λιβείητον, λιβειήτην. Πλη. λιβείημεν, καὶ δωρικῶς λιβείημες. λιβείητε, λιβείησαν, καὶ συγκοπῇ λιβεῖμεν, λιβεῖτε, λιβεῖεν. Μέλλων α.

Λειφθησοίμην, λειφθήσοιο, λειφθήσοιτο. Δυϊκά. λειφθησοίμεθον, λειφθήσοισθον, λειφθησοίσθην. Πλη. λειφθησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησοίμεσθα, λειφθήσοισθε, λειφθήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο.

μέλλων β.

Λιβησοίμην, λιβήσοιο, λιβήσοιτο. Δυϊκά. λιβησοίμεθον, λιβήσοισθον, λιβησοίσθην. Πληθ. λιβησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησοίμεσθα, λιβήσοισθε, λιβήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ' ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβηται. Δυϊκά. ἐὰν λειβώμεθον, λείβησθον, λείβησθον. Πληθυν. ἐὰν λειβώμεθα, καὶ δωρικῶς λειβώμεσθα, λείβησθε, λείβωνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Λελειμμένος, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Δυϊκά. λελειμμένω ἐὰν, ἦτον, ἦτον. Πληθ. λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι. καὶ ἀττικῶς ελειμμένος ἐὰν ὦ ᾖς, ᾖ, καὶ τὰ λοιπά. ἀόριστος α.

Ἐὰν λειφθῶ, λειφθῇς, λειφθῇ. Δυϊκά. ἐὰν λειφθῆτον, λειφθῆτον. Πλη. ἐὰν λειφθῶμεν, καὶ δωρικῶς λειφθῶμες λειφθῆτε, λειφθῶσι.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν λιβῶ, λιβῇς, λιβῇ. Δυϊκά. ἐὰν λιβῆτον, λιβῆτον. Πληθυντ. ἐὰν λιβῶμεν, καὶ δωρικῶς λιβῶμες, λιβῆτε, λιβῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Λείβεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελεῖφθαι, καὶ ἀττικῶς ἐλεῖφθαι.

Ἀόριστος α.

Λειφθῆναι κοινῶς καὶ λειφθήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς. Ἀόριστος β.

Λιβῆναι κοινῶς, καὶ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς.

Μέλλων α.

Λειφθήσεσθαι. μέλλων β. λιβήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων λελείψεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Λείβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται. καὶ τὰ λοιπὰ ad paſſiuorum ſimilitudinem.

Παρατατικός.

Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο. Παρακείμενος.

Λέλοιβα, λέλοιβας, λέλοιβε. Δυϊκά. λελοίβατον, λελοίβατον. Πληθ. λελοίβαμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβαμες, λελοίβατε, λελοίβασι, καὶ ἀττικῶς ἔλοιβα, ἔλοιβας, ἔλοιβε.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐλελοίβειν, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβει κοινῶς, καὶ ἐλελοίβεα, ἐλελοίβεας, ἐλελοίβεε ἰωνικῶς, καὶ ἐλελοίβην, ἐλελοίβης, ἐλελοίβη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελοίβειτον, ἐλελοιβείτην. Πληθ. ἐλελοίβειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελοίβειμες, ἐλελοίβειτε, ἐλελοίβεισαν, καὶ ἀττικῶς ἐλοίβειν, ἐλείβεις, ἐλοίβει. Ἀόριστος α.

Ἐλειψάμην, ἐλείψω κοινῶς, καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς, ἐλείψατο. Δυϊκά. ἐλειψάμεθον, ἐλείψασθον, ἐλειψάσθην. Πλη. ἐλειψάμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλειψάμεσθα, ἐλείψασθε, ἐλείψαντο. Ἀόριστος β.

Ἐλιβόμην, ἐλίβου κοινῶς, καὶ ἐλίβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλίβευ δωρικῶς, ἐλίβετο. Δυϊκά. ἐλιβόμεθον, ἐλίβεσθον, ἐλιβέσθην. Πλη. ἐλιβόμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλιβόμεσθα. ἐλίβεσθε, ἐλίβοντο.

Μέλλων α.

Λείψομαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψει ἀττικῶς, καὶ λείψεαι ἰωνικῶς, λείψεται.

Μέλλων β.

Λιβοῦμαι, λιβῇ κοινῶς, καὶ λιβεῖ ἀττικῶς, καὶ λιβέεαι ἰωνικῶς, λιβεῖται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΆ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθ. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ λειβέσθων ἀττικῶς.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Λέλοιβε, λελοιβέτω. Δυϊκά. λελοίβετον, λελοιβέτων. Πλη. λελοίβετε, λελοιβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς ἔλοιβε, ἐλοιβέτω. &c.

Ἀόριστος α.

Λεῖψαι, λειψάσθω. Δυϊκά. λείψασθον, λειψάσθων. Πληθ. λείψασθε, λειψάσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάσθων.

Ἀόριστον β.

Λιβοῦ, λιβέσθω. Δυϊκά. λίβεσθον, λιβέσθων. Πληθυν. λίβεσθε, λιβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβέσθων.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΆ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθυντ. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Λελοίβοιμι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δυϊκά. λελοίβοιτον, λελοιβοίτην. Πληθυντικά. λελοίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβοιμες, λελοίβοιτε, λελοίβοιεν, καὶ ἀττικῶς ἐλοίβοιμι, ἐλοίβοις, ἐλοίβοι.

Ἀόριστος α.

Λειψαίμην, λείψαιο, λείψαιτο. Δυϊκά. λειψαίμεθον, λείψαισθον, λειψαίσθην. Πληθυν. λειψαίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψαίμεσθα, λείψαισθε, λείψαιντο, καὶ ποιητικῶς λειψαίατο.

Ἀόριστος β.

Λιβοίμην, λίβοιο, λίβοιτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Πληθυν. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα. λίβοισθε, λίβοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

Μέλλων α.

Λειψοίμην, λείψοιο, λείψοιτο. Δυϊκά. λειψοίμεθον, λείψοισθον, λειψοίσθην. Πλη. λειψοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψοίμεσθα, λείψοισθε, λείψοιντο, καὶ ποιητικῶς λειψοίατο.

Μέλλων β.

Λιβοίμην, λιβοῖο, λιβοῖτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λείβοισθον, λιβοίσθην. Πληθυν. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα. λίβοισθε. λιβοῖντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεςῶς καὶ παρατατ.

Ἐὰν λείϐωμαι, λείϐῃ κοινῶς, καὶ λείϐηαι ἰωνικῶς, λείϐηται. καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν λελοίϐω, λελοίϐῃς, λελοίϐῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελοίϐητον, λελοίϐητον. Πληθυντικά. ἐὰν λελοίϐωμεν, καὶ δωρικῶς λελοίϐωμες, λελοίϐητε, λελοίϐωσι, καὶ ἀττικῶς ἐὰν ἐλοίϐω, ἐλοίϐῃς, ἐλοίϐῃ.

Ἀόριςος α.

Ἐὰν λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψηαι ἰωνικῶς, λείψηται. Δυϊκά. ἐὰν λειψώμεθον, λείψησθον, λείψησθον. Πληθυντικά. ἐὰν λειψώμεθα, καὶ δωρικῶς ἐὰν λειψώμεσθα, λείψησθε, λείψωνται.

Ἀόριςος β.

Ἐὰν λίϐωμαι, λίϐῃ κοινῶς, καὶ λίϐηαι ἰωνικῶς, λίϐηται. Δυϊκά. ἐὰν λιϐώμεθον, λίϐησθον, λίϐησθον. Πληθ. ἐὰν λιϐώμεθα, καὶ δωρικῶς λιϐώμεσθα, λίϐησθε, λίϐωνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατατ.

Λείϐεσθαι. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός, λελοιϐέναι κοινῶς καὶ ἐλοιϐέναι ἀττικῶς, καὶ λελοιϐέμεναι δωρικῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λελοιϐέμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριςος α. λείψασθαι. Ἀόριςος β. λιϐέσθαι.

Μέλλων α. λείψεσθαι. Μέλλων β. λιϐεῖσθαι.

Exempla aliorum uerborum Grauitonorum per tria genera diſtincta actiuum ſcilicet, paſſiuum & medium, in modo Indicatiuo tantum.

ΠΡΩ͂ΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεςὼς	Τρέπω,	τρέπομαι,	τρέπομαι.
παρατ.	ἔτρεπον,	ἐτρεπόμην,	ἐτρεπόμην.
παρακ.	τέτρεφα	τέτραμμαι,	τέτροπα,
ἀττικῶς	τέτροφα,		
ὑπερσ.	ἐτετρέφειν,	ἐτετράμμην,	ἐτετρόπειν,
ἀττικῶς	ἐτετρόφειν,		
ἀόρις. α.	ἔτρεψα,	ἐτρέφθην,	ἐτρεψάμην.
ἀόρις. β.	ἔτραπον,	ἐτράπην,	ἐτραπόμην.
μέλ. α.	τρέψω,	τρεφθήσομαι,	τρέψομαι.
μέλ. β.	τραπῶ,	τραπήσομαι,	τραπεῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ		τετράψομαι.	

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
γράφω,	γράφομαι,	γράφομαι.	ἐνεστώς.
ἔγραφον,	ἐγραφόμην,	ἐγραφόμην.	παρατ.
γέγραφα,	γέγραμμαι,	γέγραφα.	παρακ.
ἐγεγράφειν,	ἐγεγράμμην,	ἐγεγράφειν.	ὑπερσυν.
ἔγραψα,	ἐγράφθην,	ἐγραψάμην.	ἀόριστ. α.
ἔγραφον,	ἐγράφην,	ἐγραφόμην.	ἀόριστ. β.
γράψω,	γραφθήσομαι,	γράψομαι.	μέλλων α.
γραφῶ,	γραφήσομαι,	γραφοῦμαι.	μέλλων β.
	γεγράψομαι.		μετ' ὀλίγ. μέλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Λέγω,	λέγομαι,	λέγομαι.	Ἐνεστώς.
ἔλεγον,	ἐλεγόμην,	ἐλεγόμην.	παρατ.
λέλεχα,	λέλεγμαι,	λέλογα.	παρακ.
λέλοχα.			ἀττικῶς.
ἐλελέχειν,	ἐλελέγμην,	ἐλελόγειν.	ὑπερσυν.
ἐλελόχειν.			ἀττικῶς.
ἔλεξα,	ἐλέχθην,	ἐλεξάμην.	ἀόριστος α.
ἔλεγον,	ἐλέγην,	ἐλεγόμην.	ἀόριστος β.
λέξω,	λεχθήσομαι,	λέξομαι.	μέλλων α.
λεγῶ,	λεγήσομαι,	λεγοῦμαι.	μέλλων β.
	λελέξομαι.		μετ' ὀλίγ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Δήκω,	δήκομαι,	δήκομαι.	Ἐνεστώς.
ἔδηκον,	ἐδηκόμην,	ἐδηκόμην.	παρατ.
δέδηχα,	δέδηγμαι,	δέδηχα.	παρακείμ.
ἐδεδήχειν,	ἐδεδήγμην,	ἐδεδήχειν.	ὑπερσυντ.
ἔδηξα,	ἐδήχθην,	ἐδηξάμην.	ἀόριστος α.
ἔδακον,	ἐδάκην,	ἐδακόμην.	ἀόριστος β.
δήξω,	δηχθήσομαι,	δήξομαι.	μέλλων α.
δακῶ,	δακήσομαι,	δακοῦμαι.	μέλλων β.
	δεδήξομαι.		μετ' ὀλίγ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
τεύχω,	τεύχομαι,	τεύχομαι.	Ἐνεστώς.
ἔτευχον,	ἐτευχόμην,	ἐτευχόμην.	παρατ.
τέτευχα,	τέτευγμαι,	τέτευχα.	παρακείμ.
ἐτετεύχειν,	ἐτετεύγμην,	ἐτετεύχειν.	ὑπερσυντ.

ἀόριστος α.	ἔθυξα,	ἐθύχθην,	ἐθυξάμην.
ἀόριστος β.	ἔτρυχον	ἐτρύχην,	ἐτρυχόμην.
μέλλων α.	τρύξω,	τρυχθήσομαι,	τρύξομαι.
μέλλων β.	τρυχῶ,	τρυχήσομαι,	τρυχοῦμαι.
μετ' ὀλίγ. μέλ.		τετρύξομαι.	

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Ἄδω,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
παρατ.	ἦδον,	ἠδόμην,	ἠδόμην.
παρακείμ.	ἦκα	ἦσμαι,	ἦδα.
ὑπερσυντ.	ἤκειν,	ἤσμην,	ἤδειν.
ἀόριστος α.	ἦσα,	ἤσθην,	ἠσάμην.
ἀόριστος β.	ἦδον,	ἤδην,	ἠδόμην.
μέλλων α.	ἄσω,	ἀσθήσομαι,	ἄσομαι.
μέλλων β.	ἀδῶ,	ἀδήσομαι,	ἀδοῦμαι.
μετ' ὀλίγ. μέλ.		ἤσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
παρατ.	ἔπειθον,	ἐπειθόμην,	ἐπειθόμην.
παρακείμ.	πέπεικα,	πέπεισμαι,	πέποιθα.
ὑπερσυντ.	ἐπεπείκειν,	ἐπεπείσμην,	ἐπεποίθειν.
ἀόριστος α.	ἔπεισα,	ἐπείσθην,	ἐπεισάμην.
ἀόριστος β.	ἔπιθον,	ἐπίθην,	ἐπιθόμην.
μέλλων α.	πείσω,	πεισθήσομαι,	πείσομαι.
μέλλων β.	πιθῶ,	πιθήσομαι,	πιθοῦμαι.
μετ' ὀλίγ. μέλ.		πεπείσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Ἐλεύθω,	ἐλεύθομαι,	ἐλεύθομαι.
παρατ.	ἤλευθον,	ἠλευθόμην,	ἠλευθόμην.
παρακείμ.	ἤλευκα,	ἤλευσμαι,	ἤλευθα.
ἀττικῶς.	ἐλήλυκα,	ἐλήλυσμαι,	ἐλήλυθα.
ὑπερσυντ.	ἠλεύκειν,	ἠλεύσμην,	ἠλεύθειν.
ἀττικῶς.	ἐληλύκειν,	ἐληλύσμην,	ἐληλύθειν.
ἀόριστος α.	ἤλευσα,	ἠλεύσθην,	ἠλευσάμην.
ἀόριστος β.	ἤλυθον,	ἠλύθην,	ἠλυθόμην.
συγκοπή	ἦλθον,		ἠλθόμην.
μέλλων α.	ἐλεύσω,	ἐλευσθήσομαι,	ἐλεύσομαι.

ἐλυθῶ,

ἐλυθῶ, καὶ ἐλθῶ,	ἐλυθήσομαι,	ἐλυθοῦμαι, καὶ ἐλθοῦμαι.	μέλλων β.
	ἠλθύσομαι,		μετ' ὀλί. μέλ.
	ἐληλύσομαι.		καὶ ἀττικῶς.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Φράζω,	φράζομαι,	φράζομαι	Ἐνεστώς.
ἔφραζον,	ἐφραζόμην,	ἐφραζόμην.	παρατ.
πέφρακα,	πέφρασμαι,	πέφραδα	παρακ.
ἐπεφράκειν,	ἐπεφράσμην,	ἐπεφράδειν.	ὑπερσυντ.
ἔφρασα,	ἐφράσθην,	ἐφρασάμην.	ἀόριστος α.
ἔφραδον,	ἐφράδην,	ἐφραδόμην.	ἀόριστος β.
φράσω,	φρασθήσομαι,	φράσομαι.	μέλλων α.
φραδῶ,	φραδήσομαι,	φραδοῦμαι.	μέλλων β.
	πεφράσομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ὀρύσσω,	ὀρύσσομαι,	ὀρύσσομαι.	Ἐνεστώς.
ὤρυσσον,	ὠρυσσόμην,	ὠρυσσόμην.	παρατ.
ὤρυχα,	ὤρυγμαι,	ὤρυγα.	παρακείμ.
ὀρώρυχα,	ὀρώρυγμαι,	ὀρώρυγα.	ἀττικῶς.
ὠρύχειν,	ὠρύγμην,	ὠρύγην,	ὑπερσυν.
ὀρωρύχειν,	ὀρωρύγμην,	ὀρωρύγειν.	ἀττικῶς.
ὤρυξα,	ὠρύχθην,	ὠρυξάμην.	ἀόριστος α.
ὤρυγον,	ὠρύγην,	ὠρυγόμην.	ἀόριστος β.
ὀρύξω,	ὀρυχθήσομαι,	ὀρύξομαι.	μέλλων α.
ὀρυγῶ,	ὀρυγήσομαι,	ὀρυγοῦμαι.	μέλλων β.
	ὠρύξομαι, καὶ ὀρωρύξομαι. ἀττικῶς.		μετ' ὀλ. μέλ.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα,	
Ψάλλω,	ψάλλομαι,	ψάλλομαι.	Ἐνεστώς.
ἔψαλλον,	ἐψαλλόμην,	ἐψαλλόμην.	παρατ.
ἔψαλκα,	ἔψαλμαι,	ἔψαλα.	παρακείμ.
ἐψάλκειν,	ἐψάλμην,	ἐψάλειν.	ὑπερσυν.
ἔψηλα,	ἐψάλθην,	ἐψηλάμην.	ἀόριστος α.
ἔψαλον,	ἐψάλην,	ἐψαλόμην.	ἀόριστος β.
ψαλῶ,	ψαλθήσομαι,	ψαλοῦμαι.	μέλλων α.
ψαλῶ,	ψαλήσομαι,	ψαλοῦμαι.	μέλλων β.
	ἐψάλσομαι,		μετ' ὀλ. μέλ.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Στέλλω,	στέλλομαι,	στέλλομαι.
παρατ.	ἔστελλον,	ἐστελλόμην,	ἐστελλόμην.
παρακείμ.	ἔσταλκα,	ἔσταλμαι,	ἔστολα.
ὑπερσυν.	ἐστάλκειν,	ἐστάλμην,	ἐστόλειν.
ἀόριστος α.	ἔστειλα,	ἐστάλθην,	ἐστειλάμην.
ἀόριστος β.	ἔσταλον,	ἐστάλην,	ἐσταλόμην.
μέλλων α.	στελῶ,	σταλθήσομαι,	στελοῦμαι.
μέλλων β.	σταλῶ,	σταλήσομαι,	σταλοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		ἐστάλσομαι,	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Κάμνω,	κάμνομαι,	κάμνομαι.
παρατ.	ἔκαμνον,	ἐκαμνόμην,	ἐκαμνόμην.
παρακείμ.	κεκάμηκα,	κεκάμημαι,	κέκαμα.
συγκοπή.	κέκμηκα,	κέκμημαι.	
ὑπερσυντ.	ἐκεκαμήκειν,	ἐκεκαμήμην,	ἐκεκάμειν.
συγκοπή.	ἐκεκμήκειν,	ἐκεκμήμην.	
ἀόριστος α.	ἔκημα,	ἐκαμήθην,	ἐκημάμην.
συγκοπή.	ἐκμήθην.		
ἀόριστος β.	ἔκαμον,	ἐκάμην,	ἐκαμόμην.
μέλλων α.	καμῶ,	καμηθήσομαι,	καμοῦμαι.
συγκοπή.		κμηθήσομαι.	
μέλλων β.	καμῶ,	καμήσομαι,	καμοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		κεκαμήσομαι.	
συγκοπή.		κεκμήσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	Τέμνω,	τέμνομαι,	τέμνομαι.
παρατ.	ἔτεμνον,	ἐτεμνόμην,	ἐτεμνόμην.
παρακείμ.	τετέμηκα,	τετέμημαι,	τέτομα.
συγκοπή.	τέτμηκα,	τέτμημαι.	
ὑπερσυντ.	ἐτετεμήκειν,	ἐτετεμήμην,	ἐτετόμειν.
συγκοπή.	ἐτετμήκειν,	ἐτετμήμην.	
ἀόριστος α.	ἔτειμα,	ἐτεμήθην,	ἐτειμάμην.
συγκοπή.		ἐτμήθην.	
ἀόριστος β.	ἔταμον,	ἐτάμην,	ἐταμόμην.
μέλλων α.	τεμῶ,	τεμηθήσομαι,	τεμοῦμαι.
συγκοπή.		τμηθήσομαι.	
μέλλων β.	ταμῶ,	ταμήσομαι,	ταμοῦμαι.

	τετεμήσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.
	τετμήσομαι.		συγκοπή.
Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Φαίνω,	φαίνομαι,	φαίνομαι.	Ἐνεστώς.
ἔφαινον,	ἐφαινόμην,	ἐφαινόμην.	παρατ.
πέφαγκα,	πέφαμμαι,	πέφηνα.	παρακείμ.
ἐπεφάγκειν,	ἐπεφάμμην,	ἐπεφήνειν.	ὑπερσυν.
ἔφηνα,	ἐφάνθην,	ἐφηνάμην.	ἀόριστος α.
ἔφανον,	ἐφάνην,	ἐφανόμην.	ἀόριστος β.
φανῶ,	φανθήσομαι,	φανοῦμαι.	μέλλων α.
φανῶ	φανήσομαι,	φανοῦμαι.	μέλλων β.
	πεφάνσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Κλίνω,	κλίνομαι,	κλίνομαι.	Ἐνεστώς.
ἔκλινον,	ἐκλινόμην,	ἐκλινόμην.	παρατ.
κέκλικα,	κέκλιμαι,	κέκλινα.	παρακ.
ἐκεκλίκειν,	ἐκεκλίμην,	ἐκεκλίνειν.	ὑπερσυν. τ
ἔκλινα,	ἐκλίθην,	ἐκλινάμην.	ἀόριστος α.
ἔκλινον,	ἐκλίνην,	ἐκλινόμην.	ἀόριστος β.
κλινῶ,	κλιθήσομαι,	κλινοῦμαι.	μέλλων α.
κλινῶ,	κλινήσομαι,	κλινοῦμαι.	μέλλων β.
	κεκλίσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Σπείρω,	σπείρομαι,	σπείρομαι.	Ἐνεστώς.
ἔσπειρον,	ἐσπειρόμην,	ἐσπειρόμην.	παρατ.
ἔσπαρκα,	ἔσπαρμαι,	ἔσπορα.	παρακ.
ἐσπάρκειν,	ἐσπάρμην,	ἐσπόρειν.	ὑπερσυν.
ἔσπειρα,	ἐσπάρθην,	ἐσπειράμην.	ἀόριστος α.
ἔσπαρον,	ἐσπάρην,	ἐσπαρόμην.	ἀόριστος β.
σπερῶ,	σπαρθήσομαι,	σπεροῦμαι.	μέλλων α.
σπαρῶ,	σπαρήσομαι,	σπαροῦμαι.	μέλλων β.
	ἐσπάρσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

ἝΚΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ.

Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ἀκούω,	ἀκούομαι,	ἀκούομαι.	Ἐνεστώς.
ἤκουον,	ἠκουόμην,	ἠκουόμην.	παρατ.
ἤκουκα,	ἤκουσμαι,	ἤκουα.	παρακ.
ἀκήκοκα,	ἀκήκοσμαι,	ἀκήκοα.	ἀττικῶς.

ὑπερσυντ.	ἠκȣ́κειν,	ἠκȣ́σμην,	ἠκȣ́ειν.
ἀπλικῶς	ἠκηκόκειν,	ἠκηκȣ́σμην	ἠκηκόειν.
ἀόριστος α.	ἤκουσα,	ἠκȣ́σθην,	ἠκȣσάμην,
μέλλων α.	ἀκούσω,	ἀκȣσθήσομαι,	ἀκȣ́σομαι,
μετ᾽ ὀλ. μελ.		ἠκούσομαι.	
ἀπλικῶς.		ἀκηκόσομαι.	
	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστώς.	παύω,	παύομαι,	παύομαι.
παρατ.	ἔπαυον,	ἐπαυόμην,	ἐπαυόμην.
παρακ.	πέπαυκα,	πέπαυμαι,	πέπαυα.
ὑπερσυν.	ἐπεπαύκειν,	ἐπεπαύμην,	ἐπεπαύειν.
ἀόριστος α.	ἔπαυσα,	ἐπαύθην,	ἐπαυσάμην
ἀόριστος β.	ἔπαον,	ἐπάην,	ἐπαόμην.
μέλλων α.	παύσω,	παυθήσομαι,	παύσομαι.
μέλλων β.	παῶ,	παήσομαι,	παȣ̃μαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		πεπαύσομαι.	

Exempla autem hæc, etſi omnia in uſu nõ ſunt, poſita tamen ſunt, ut habeamus formam Grauitonorum uerborum regulariter declinandorum, quæ ſi uariare uellemus, talis eſſet eorum inflexio.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC. LIBER SEPTIMVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ περισπώμενα ῥήματα, hoc eſt, Circumflexa uerba uti ſæpius dictum a ſexta coniugatione, Grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, ſed ab his ſolum quæ in penultima habent ſiue ε, ſiue α, ſiue ο, ut ποιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur Circumflexa, eo ꝙ habeãt circumflexum accentum in ultimã, a qua omnis ratio accentus pendet, ut ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ. Patiuntur autem ſynæreſim in præſenti & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in aliis modis, & etiam participiis ſimul uariantur, ut in Grauitonis dictum eſt. Sed ſciendum ſynæreſim pro craſi poni, & ex præcedente uocali breui fieri ſemper, quemadmodum & in nominibus ſynæreſiatis de-

claratum eſt. Et cum in his uerbis uariæ ſint ſynæreſes, uarias coniugationes eſſe oportet, quæ ꝑ ſupradictas tres uocales diſtinguuntur, quas χαρακτηριστικὰ, hoc eſt, Formatiuas litteras appellare poſſumus, quẽadmodum & Conſonantes in Grauitonis. Per ea enim cognoſcimus unumquodq; uerbũ quotæ ſit coniugationis. Quibuſdã tamen placet, quẽadmodũ Dionyſius Thrax affirmat, ut ꝑ extremam ſecundarum ꝑſonarum huiuſmodi coniugationes diſtinguantur. Nã prima coniugatio in, εις, per ſynæreſim facit ſecundã ꝑſonam contractam, ut ποιεῖς. Secunda in, ᾳς, ſubſcripto, ι, βοᾷς. Tertia in, οις, χρυσοῖς. Eſto igitur. ε. χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circumflexoꝝ. α. ſecundæ. ο, tertiæ. Quæ qdẽ ſeruãtur in omnibus modis, tam actiuoꝝ, q̃ paſſiuorum, quantum ipſa natura fert, etſi cõmunes ſynæreſium regulæ aduerſari uideantur, ꝓprias enim ac diſtinctas ſynæreſes habet unaquæq; Circumflexoꝝ coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertẽdum eſt, futurum in, σω, deſinẽs, ſuperare præſens una ſyllaba, ſi præcepta quorundam ſequi uolumus, qui ſcribunt, ποιήσω, βοήσω, χρυσώσω, & alia huiuſmodi eſſe à circũflexis. Sed analogia poſtulat, ut futura ſint à Grauitonis ꝓpriis circumflexoꝝ, mutatis, ε, &, α, in, η, &, ο, in, ω, ut ποιέω, ποιήσω. βοάω, βοήσω. χρυσόω, χρυσώσω. Licet in quibuſdã maneant imutabiles, ut τελέω, τελέσω. γελάω, γελάσω. ὀνόω, ὀνόσω, & alia.

Cõiug. a. 2. perſona noſcitur.

Futura unde.

Penultimam etiã futuri ſeruant in præterito ꝑfecto, & præterito plusquamꝑfecto, & in primo Aoriſto in omnibus uerbis circumflexis, ut ποιήσω, πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, ἐβόησα. χρυσώσω, κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt.

Penultima præteritorum.

DE PRIMA CONIVGATIONE CIRCVMFLEXORVM VERBOR.

PRima igitur coniugatio circũflexoꝝ à uerbis ſextæ coniugatiõis Grauitonorum in, εω, deſinentibus, per ſynæreſim fit, ut ποιέω, ποιῶ. cuius ſecunda ꝑſona & tertia in, ει, diphthongum ꝓpriam deſinunt, ut ποιεῖς, ποιεῖ. Et habet in Futuro ante, σω, η, hoc eſt, cum præſens longam habeat penultimam, ſiue natura, ſiue poſitione, ut οἰκῶ, οἰκήσω. ποιῶ, ποιήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. Excipitur νεικῶ, νεικέσω, quod contendo ſignificat, νικῶ enim νικήσω ſecundæ coniugationis eſt. Excipitur & ἀρκῶ, ἀρκέσω. Etiam cum præſens in, ω, purũ deſiuerit, Futurũ habebit, η, ante, σω, ut νοῶ, νοήσω. Etiam ſi ancipitẽ habuerit præſens in penultima, ut φιλῶ, φιλήσω. κιχῶ, κιχήσω, præter ἀρῶ, ἀρέσω. & ἠκαλῶ, ἠκαλέσω. Etiam uerba deriuata à nominibus maſculinis in, ος,

νεικέσω.

ἀρκέσω

ἀρέσω

ἠκαλέσω

deſinentibus, ut κτύπος, κτυπῶ, κτυπήσω. δοῦπος, δουπῶ, δουπήσω. Etiam Decompoſita, ut οἰκονόμος, οἰκονομῶ, οἰκονομήσω. Etiam à Grauitonis uerbis in circũflexa deducta, ut οἰκτείρω, οἰκτειρῶ, οἰκτειρήσω, ἕλκω, ἑλκῶ, ἑλκήσω. Etiã quæ indifferẽter ſunt & primæ & ſecundæ coniugationis, ut ξυρῶ, ξυρεῖς, καὶ ξυρᾷς, ξυρήσω. ἐλεῶ, ἐλεεῖς, καὶ ἐλεᾷς. ἐλεήσω. γηρῶ, γηρεῖς, καὶ γηρᾷς, γηρήσω. Etiam monoſyllaba, ut σχῶ, σχήσω. ῥῶ, ῥήσω. μνῶ, μνήσω. Quæ uero nihil hoꝝ habent, & penultima præſentis aut in, ε, aut in, ο, deſinat ꝑ εσω, faciunt futuꝝ, ut τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. Excipitur μολῶ, μολήσω. τορῶ, τορήσω. ὠφελῶ, ὠφελήσω. Hæc autẽ annotantur, quæ indifferẽs habent futuꝝ. καλῶ, καλέσω, καὶ καλήσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. κορῶ, κορέσω, καὶ κορήσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. πονῶ, πονέσω, καὶ πονήσω. πονέσω quidẽ, ſi ad corpus referamus, πονήσω uero, ſi ad animã. Et aduerte, diſyllaba in hac prima coniugatione ex cõmuni uſu nõ pati ſynæreſim in prima ꝑſona ſingulari præſentis tẽporis. Nam regula eſt, ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὁριστικὸν εἰς, ω, λῆγον μονοσύλλαβον εὑρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῶσι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον δρῶ, θλῶ, κλῶ. hoc eſt, quod nunq̃ uerbum Indicatiuum in, ω, deſinẽs, monoſyllabũ inuenitur in uſu, niſi inueniãtur ſecundæ coniugationis circumflexoꝝ, ut δρῶ, θλῶ, κλῶ, &c. Neq; in prima plurali, neq; in tertia. Non enim dicimus πλέω, πλῶ, neq; πλέομεν, πλοῦμεν, neq; πλέουσι, πλοῦσι. & ut plurimum accipere, υ, in Futuro, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. νέω, νεύσω. Synæreſes autẽ huius cõiugatiõis, quæ ſemꝑ ex, ε, & ſequẽte uocali fiũt, hæ ſunt, ſcilicet, ει, ου, οι, η, η, ω, ſicut libro III. dictũ ẽ.

Quæ futurum habeãt indifferẽs.

πονέσω

πονήσω

Regula.

Synæreſes, quæ.

DE OPTATIVO ACTIVO CIRCVMFLEXORVM VERBORVM.

Optatiui circumflexoꝝ Actiui, fiunt à genitiuis ſuoꝝ participiorum omnes, quemadmodũ & grauitonoꝝ fieri monſtrauimus, ut ποιοῦντος, ποιοῖμι. ſic à πιοῦντος, ποιοῖμι, extrema ſcilicet in, μι, conuerſa, & abiecto, ν, deinde addito, ι, penultimæ uocali, υ, tamen ex, ου, diphthongo prius expuncto, cum tres uocales in eadem ſyllaba minime poſſint actu conſiſtere. In ſecunda uero coniugatione etiã à genitiuo participii contracti fit, diuerſo tamen modo, cum penultima uocalis genitiui etiam diuerſa ſit, ut βοάοντος, βοῶντος. τος enim in, μι, &, ν, conſonãte expuncta, ac, ι, penultimæ uocali ſubſcripto, fit βοῷμι, βοῷς, βοῷ. At in tertia quidẽ coniugatione ſimilis erit formandi ratio, qualem in prima diximus, quandoquidem & utriuſq; genitiui con

tracti eadem eſt litteratura,ut ποιοῦντος, χρυσοῦντος, unde χρυσοῖμι, χρυσοῖς, χρυσοῖ. Poſſumus tamen huiuſmodi optatiuos contractos a propriis pſectis deducere,hoc eſt ποιέοιμι, βοάοιμι, χρυσόοιμι, abiicientes primum,ι,ex penultima diphthongi, οι. Deinde contrahẽtes,ε,&,ο, ſi primæ ſint cõiugationis,rurſus in,οι,diphthongũ,& duo,οο. Itẽ in,οι, ſi ſint tertiæ,ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. At ſi ſecũdæ ſint cõiugatiõis,cõtractis prius,α,&,ο,in,ω,μέγα,ι,itẽꝶ ſumẽdũ ẽ p ſynæreſim,ut ĩ penultima oĩno fiat diphthõgus διὰ τοῦ, ι,ut βοάοιμι, βοῷμι.

Quo in loco dicet aliquis.Cur ex,ε,&,ο,& ex duobus,οο,fit ſynæreſis in,οι,cum alias p cõmunem regulã ſynæreſium utrobiq; in,ου,contrahantur κοινῶς. Ad quod reſpondetur,Optatiuos oẽs in penultima diphthongũ appetere,quæ ex,ι,ſubiunctiua uocali cõſiſtat. Nam regulæ quædã ſunt peculiares, quæ quibuſdã in locis habent priuilegioꝶ uim,cõmunesq; regulas ſuperant, ſicut etiã in principio declinationũ diximus nominum contractoꝶ, cum de duali numero tractaremus, uidelicet τοῖν δημοσθενέοιν,ubi, ι, prius expũcto,ac,ε, &, ο,rurſus in, οι, diphthongũ contractis,fit δημοσθενοῖν. Quoniam omnẽ datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ, ι, ſiue ꝓpriam ſiue impropriã deſinere opus eſt. Atq; iterum quæri poteſt, Si igitur huiuſmodi optatiui diphthongũ διὰ τοῦ,ι,natura omnino appetũt,cur nõ potius altera uocalis eliditur,quæ,ι,præcedit,& ex ea quæ remanet &, ι,ſubſequente fiat ſynæreſis? Reſpondetur,ſynæreſim fieri nõ poſſe, niſi ex duabus uocalibus,quæ monophthongi ſint,ac puræ,hoc eſt, nulla intercedẽte aut uocali aut cõſonãte,ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. βοάομαι, βοῶμαι. At ubi euenerit,ut ex quapiã diphthongo ſynæreſis fiat,ſciendũ,præpoſitiuã uocalẽ diphthongi omnino eſſe ſuſcipiendam,cum in ipſa diphthongo tanq̃ principalis ac domina primũ obtineat locum. Subiunctiuã uero, ſiue ἰῶτα ſit,ſiue,υ,ψιλὸν prorſus abiiciẽdã,utpote appendicẽ,& præpoſitiuis uocalibus ſubiectam, ut ex ipſa præpoſitiua uocali & monophthongo,quæ forte ei adhæſerit, contractio fiat,ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, niſi in,α,craſim fieri contingat,aut in,η,aut in ω,μέγα,quia tunc huiuſmodi uocales p ſynæreſim,ι,ſibi adſciſcũt, ut ex ſe & eo diphthongus impropria fiat,ut βοάεις, βοᾷς. ποιέεις, ποιῇς. βοάοιμι, βοῷμι. Quare ſciri uelim,in uerbis Circũflexis,ac etiã in nominibus contractis,has eſſe ueras ſynæreſium formandarum regulas,quas ab antiquis Grammaticis excerpſimus. Sed de hoc, etiam ἐν τῷ περὶ παθῶν τοῦ τρύφωνος, in fine operis aliqua dicemus. Hæc igitur communis ſit inflexio ἐντελῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν, hoc eſt, ποιέοιμι, ποιοῖμι, ποιέοις, ποιοῖς, ποιέοι,

Atten.

Atten.

ποιοῖ. Nam Attici & Aeoles uertentes, μι, in, ίην, purã dicunt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, ſicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη. Dores uero non ſolum μι, in, ίην, ſed etiam, οι, penultimam diphthongum propriam in, ῳ, im propriam uertentes, dicunt ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη. & ſic in aliis circum flexorum coniugationibus. Aduertendum eſt etiam tertiam perſonam pluralem ſecundum hos non in, εν, ſed in, σαν, deſinere, cum penultima primæ pluralis ſit, η, monophthongus, ſicut in paſſiuis Aoriſtis dictum eſt, ut ποιοίημεν ποιοίησαν; ποιῴημεν, ποιῴησαν.

Hoc quoq; aduertendum eſt, Atticos & Aeoles in modo optatiuo actiuo circumflexorum, proprium facere primum Aoriſtum, quemadmodum & in Grauitonis, hoc eſt, ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε, ſicut τύψεια, τύψειας, τύψειε. Vt uero hæc facilius apprehendantur modulum declinãdi Verba circũflexa, ſecundũ uarias Linguas, ſubiiciemus.

ΕὐΚΤΙΚΑ.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. Κοινῶς μὲν οὕτως.

Ποιέοιμι, ποιοῖμι	ποιέοις, ποιοῖς	ποιέοι, ποιοῖ.
	ποιέοιτον, ποιοῖτον	ποιεοίτην. οίτην.
ποιέοιμεν. οῖμεν	ποιέοιτε, ποιοῖτε	ποιέοιεν, ποιοῖεν.

Ἀττικῶς καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιοίην	ποιοίης	ποιοίη.
	ποιοίητον	ποοιήτην.
ποιοίημεν	ποιοίητε	ποιοίησαν.

Δωρικῶς δὲ οὕτως.

ποιῴην	ποιῴης	ποιῴη.
	ποιῴητον	ποιῳήτην.
ποιῴημεν	ποιῴητε.	ποιῴησαν.

Ἀόριστος α. κοινῶς μὲν οὕτως.

ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν	ποιήσαιτε	ποιήσαιεν.

Ἀττικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιήσεια	ποιήσειας	ποιήσειε.
	ποιησείατον	ποιησειάτην.
ποιησείαμεν	ποιησείατε	ποιήσειαν.

Cætera uero, Grauitonorum ſequuntur inflexionem.

DE INFINITIVO ACTIVO.

INfinitiuus circumflexo℞ omnium præſentis tēporis ſecundum
iuniores Grāmaticos, à tertia eiuſdem præſentis indicatiui modi
fit, addita, ν, quemadmodum & Grauitonus, ut ποιέει, ποιεῖ, ποιεῖν.
Veteribus tamen placuit, ut huiuſmodi Infinitiuus à tertia pſona præ
teriti imperfecti omnino deduceretur, à quibus hæc datur regula, Regula.
quam ex Theodoſio, & Herodiano accepimus, παρὰ ἐνεστῶτος ἀπὸ βαρυ-
τόνων κατὰ τὸ γ´ τον πρόσωπον, ν, προσλαβὸν ἀπαρέμφατον ποιεῖ, λέγει,
λέγειν, ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικὸς προσθήκῃ τοῦ, ν, καὶ συστολῇ
τῆς ἀρχούσης, ἐποίει, ποιεῖν. ἐβόα, βοᾶν. ἐχρύσου, χρυσοῦν. Quod feciſſe
uidetur, tum ut formatiua littera cuiuſuis coniugationis, ſicut in aliis
modis, ita & in infinitiuo ſeruaretur, hoc eſt, ε, α, &, ο, ut ποιεῖν, βοᾷν
χρυσοῦν. tum ne repugnare uiderentur huic regulæ, ὅτι τὰ εἰς, ν, λήγον- Regula.
τα ῥήματα, οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ, ν, τὶ ἀνεκφώνητον. hoc eſt, ꝙ uerba de-
ſinentia in, ν, nunq̃ habent ante, ν, quicq̃ non ꝓlatum, ſicut eſt, ι, in, ᾳ,
diphthongo impropria, & in, ῃ, eſt enim, ι, ἀνεκφώνητον. Nā in diphthon
gis impropriis nullum habet ſonū. Si igitur in uerbis ſecundæ cōiuga-
tionis à tertia pſona præſentis temporis formare uoluerimus infini-
tiuum, neceſſario, ι, erit ſubſcribēdum. Ex, α, enim &, ε, fit ſynæreſis in
α. ι, quidem ſubſcripto, quod ἀνεκφώνητον eſt, ut βοάει, βοᾷ, βοᾷν. πει-
νάει, πεινᾷ, πεινᾷν. quod manifeſte eſt cōtra dictam regulā. Verba etiā
tertiæ coniugationis, ſi à tertia præſentis facerent infinitiuum, aut in
ειν, ſecundum cōmunem regulā, aut in, ον, ſecundum ꝓpriam deſinen
dum fuerat. At cum neutra harum terminationum in uſu ſit, ſed po
tius in, ουν, ut χρυσοῦν, aptior erit formatio ſi à tertia præteriti imper-
fecti fiet antiquo℞ more, ut ſupra diximus. Nihil tamē ꝓhibet, quin
à pfecto infinitiuo præſentis tēporis in unaquaq; circumflexo℞ coniu
gatione contractus ac ꝓprius Infinitiuus regulariter deduci poſſit, ut
etiā Libro. I I I. diximus. Nam ſi ex, ει, extrema diphthongo infinitiui
pfecti ſubtrahatur, ι, ſubiunctiua uocalis, & ex ꝓpria figuratiua uocali
cuiuſuis coniugationis, &, ε, ſequente, quæ erat præpoſitiua uocalis, ει,
diphthong. fiat ſynæreſis, id eueniet ut unaquæq; coniugatio etiam in
ipſo Infinitiuo contracto propriam ſortiatur ſynæreſim, ut ποιέειν,
ποιέον, ποιεῖν. βοάειν, βοάον, βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόον, χρυσοῦν, καὶ τὰ λοιπά.
Nam duo, εε, in, ει, diphthongum contrahūtur, α, &, ε, in, α, ο. &, ε, in, ου.

ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Ποιέειν, ποιεῖν, κοινῶς, καὶ ποιέν δωρικῶς, expuncto, ι, & accentu circū-
flexo in acutum conuerſo. Regula πᾶν ῥῆμα βαρύνεται, ἢ περισπᾶται, Regula

ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ Δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς, ειν, ὑφαιρέσει τοῦ, ι, ποιέν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορὲν, ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν. ὅ ἐστι δημόσια φέρειν. hoc eſt, Omne uerbũ grauatur, aut circũflectitur, acuitur autẽ nunq̃ ſecũdũ cõmunẽ cõſuetudinẽ, præterq̃ apud Dores quoꝝ Infinitiui contracti in, ειν, ſubtracto, ι, fiunt, ut ποιέν, pro ποιεῖν. δασμοφορὲν, pro δασμοφορεῖν, id eſt, tributa ferre. Reliqua uero tẽpora, Grauitonoꝝ ſequuntur formam.

DE OPTATIVO PASSIVO.

Optatiui paſſiui perfecti uerboꝝ circumflexoꝝ, ab Indicatiuo fiunt ut Grauitona, hoc eſt, extrema in, μην, conuerſa, & adiuncto, ι, penultimæ uocali, ut ποιέομαι, ποιεοίμην. Contracti uero à perfectis eodẽ fiunt modo, quo & actiui, hoc eſt, ι, ſubiunctiua uocali penultimæ diphthongi expuncta, &, ε, & ο, in οι, diphthongũ uerſis, ſi primæ ſint cõiugationis, ac duobus, οο, item in, οι, diphthongũ, ſi ſint tertiæ fit enim ex ποιεοίμην, ποιοίμην, & ex χρυσοοίμην, χρυσοίμην. In ſecunda uero cõiugatione in, ω, μέγα fit craſis, cui ſubſcripto, ι, fit βοαοίμην, βοῴμην. Quo in loco, quoniã ſecundæ ꝑſonæ in, ο, deſinẽtes Optatiuoꝝ in μην, exeuntiũ, in aliquibus acuuntur in antepenultima, in aliquibus autẽ circumflectuntur, non alienum duxi aperire in quibus acuantur, & in quibus circũflectantur. Nam quæ ſunt duarũ ſyllabarũ circumflectuntur, ut σχοίμην, σχοῖο. δοίμην, δοῖο. Item quoꝝ actiui in, μι, deſinunt circumflexoꝝ, ut νοοίμην, νοοῖο. ποιοίμην, ποιοῖο. βοῴμην, βοῷο. Eodẽ modo dicendum eſt de omnibus iis quoꝝ Indicatiui actiui deſinunt in, μι, & habent optatiuum in, ην, purã deſinentẽ, quia & ipſæ ſecundæ ꝑſonæ circumflectuntur, ut τίθημι τεθείμην, τεθεῖο. quia τεθείην Optatiuũ actiuum eſt. δυναίμην autẽ δύναιο acuitur in antepenultima, quia nõ habet δύνημι in uſu, neq; δυνείην optatiuum actiuũ. Circũflectuntur etiã ſecundæ ꝑſonæ præteriti perfecti, πεποιήμην, πεποιῇο. κεκτίμην, κεκτῖο. Reliquæ uero omnes ſecundæ ꝑſonæ in, ο, deſinentes acuuntur in antepenultima, τυπτοίμην, τύπτοιο. λεγοίμην, λέγοιο. τυψοίμην, τύψοιο. Tertiæ ꝑſonæ hoꝝ optatiuoꝝ in, το, deſinẽtiũ, eundẽ habent accentum quẽ ſecundæ, νοοῖο, νοοῖτο. τύπτοιο, τύπτοιτο.

DE SVBIVNCTIVO PASSIVO.

Subiunctiui in, μαι, ſi à Grauitonis exiſtant, grauantur. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Si uero à circumflexis, circumflectunt penultimã. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Hoc quoq; attendendum eſt, ſecundam ꝑſonam à tertia fieri, ſicut in uerbis in, ω, deſinentibus dictum eſt, expuncto ſcilicet, τ, ἐὰν ποιέηται, ποιέηαι, deinde, η,

&,α,in,η,contractis,ac ſubſcripto,ι,ποιέῃ, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, η, iterum in,η,ac ſubſcripto,ι,ut prius, fit ποιῇ. Poterimus tamen facere tertiã Subiunctiui actiui,ſecundam Subiunctiui paſſiui,ſecundum regulam Regula. Antiquorum,quæ eſt,ὅτι καθόλου τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν, ἐὰν ποιέω, ῶ. ποιέῃς, ποιῇς. ποιέῃ, ποιῇ. ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. Etiam ſecundam pſonam præteriti paſſiui ſubiunctiui circumflexorum a' tertia actiui eiuſdem tẽporis fieri,extrema ſcilicet ſyllaba abiecta,& accentu acuto in circumflexum uerſo. ἐὰν πεποιήκω, πεποιήκῃς, πεποιήκῃ. ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. Eſt enim Regula. regula, ὅτι ἰδίᾳ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς, μι, καθόλου τὰ δεύτερα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. πεποιήκῃ, πεποιῇ, ſubſcripto, ι,ut opinor,quandoquidem ſecunda perſona paſſiuorum in, μαι, deſinentium in diphthonum impropriã omnino deſinere appetat κοινῶς. Tertia perſona, a' prima fit, ω, in, η, & extrema in,ται,mutatis,ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι. ποιέηται, ποιῆται.

DE SECVNDA CONIVGATIONE CIRCVMFLEXORVM.

SEcunda coniugatio Circumflexorum a' uerbis ſextæ coniugationis Grauitonorum in,αω,deſinẽtibus per ſynæreſim fit,ut βοάω, βοῶ. κλάω, κλῶ. Quorum ſecunda p'ona & tertia p, ᾳ, diphthon. impropriam enuntiatur, ut βοᾷς, βοᾷ. κλᾷς, κλᾷ. In futuro uero ante,σω,quandoq; habet,α,quandoq;,η. Deſinentia in, ω,purum,præcedente aut, ε,aut,ι,ſiue ſolo,ſiue in diphthon. habent,α,in penultima futuri,ut ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. κοπιῶ, κοπιάσω, ἀλοιῶ, ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. Habentia uero, ο, in penultima præſentis quinq; annotantur,quorum duo habent,η,in penultima Futuri,hoc eſt,βοῶ, βοήσω, καὶ γοῶ, γοήσω. duo autem, α,ἀκροῶ, ἀκροάσω, καὶ μακροῶ, μακροάσω. Quintum uero indifferẽs eſt,ſcilicet ἀλοῶ, quod ἀλοάσω facit,& ἀλοήσω. Etiã habẽtia ſiue,ρ,ſiue,λ,ὑπερμονοσύλλαβα,nulla cõſonãte præcedẽte,α,habẽt in penultima Futuri,ut περῶ, περάσω. φυρῶ, φυράσω. κλῶ, κλάσω. χαλῶ, χαλάσω. Quæ uero habẽt,υ, ante, ω,per ήσω faciunt futurũ,ut ἐγγυῶ, ἐγγυήσω. Etiã ὑπερδισύλλαβα in,ρω,ſiue in,λω,deſinẽtia præcedẽte aliqua cõſonante,η,habẽt ante,σω,ut ποδαγρῶ, ποδαγρήσω. ὁμοκλῶ, ὁμοκλήσω. κυλλῶ, κυλλήσω. Monoſyllaba uero habẽtia ante, ρω,ſiue,λω,conſonãtem aliquã,ſi faciunt deriuatiua uerba in, μι,η,habent ante,σω,ut χρῶ, χρῆμι, χρήσω. τλῶ,

τλῆμι, τλήσω. Si autem nō faciunt deriuatiua in, μι, α, habēt ante, σω, ut κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. δρῶ, δράσω. Etiam habētia ante, ω, aliquā aliarum cōſonantium, η, habent ante, σω, ut σμῶ, σμήσω κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. τιμῶ, τιμήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω ἡβῶ, ἡβήσω. ζυγῶ, ζυγήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. ποῶ, ποήσω. διψῶ, διψήσω. Synæreſes autem huius coniugationis ſunt duæ, α, ſcilicet ꝓductum, &, ω. Quo in loco aduertendum eſt, ex, α, quæ eſt formatiua littera huius coniugationis, & ex quauis uocali fieri ſynæreſim in, α, productum, niſi, ω, μέγα, ſiue, ο, μικρὸν utcunq; ſequatur ipſum, α, quia tunc in, ω, fit ſynæreſis. Et ſic in omnibus modis & participiis, tam actiuorum, q̃ paſſiuorum, duæ tantum fient ſynæreſes, hoc eſt in, α, &, in, ω.

Hoc etiam annotandum eſt, ex, α, &, ε. fieri ſynæreſim in, α, ꝓductum, ut dictum eſt, Atticoꝝ more & cōmunium, ut βοάεις, βοᾷς.
Attici.
Dores. At ſecundū Dores nō in, α, ſed in, η, fieri ſynæreſim, nec ei ſubſcribitur ι, ſed ꝓrſus abiicitur, ut Ioāni τῷ χάρακι & Theodoſio placet, ut βοάεις, βοῆς, γελάεις, γελῆς. πεινάεις, πεινῆς διψάεις, διψῆς. ζάεις, ζῆς. ὁράεις, ὁρῆς. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, εὖ μάλα δὲ τὰς αἶγας ὁρῆς φίλε τὼ συβαρῖτα. κιρνάεις, κιρνῆς. ὁ παρατατ. ἐκίρναες, ἐκίρνης, ἐκίρναε, ἐκίρνη. ὀδυσ. ξ. ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη. ἀντὶ τοῦ ἐκίρνα. Inueniūtur etiā in uſu apud Atticos πεινῆς, διψῆς, ζῆς, & ζῆν Infinitiuum, quanq̃ Dorū ſint ꝓpria.

DE TERTIA CONIVGATIONE CIRCVMFLEXORVM.

Tertia Cōiugatio Circumflexoꝝ a' uerbis ſextæ Coniugationis, Grauitonoꝝ in, οω, deſinentibus per ſynæreſim fit, ut χρυσόω, χρυσῶ. ἀργυρόω, ἀργυρῶ. quoꝝ ſecunda & tertia ꝑſona in, οι, diphthongum deſinūt, ut χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἀργυροῖς, ἀργυροῖ. In Futuro uero ante
Atten. σω, ut plurimū habet ω, μέγα. Cognoſcitur autem ſic. Quandocunq; enim uerbum habet nomen præiacens, a' quo deriuatur, tunc futurum habet, ω, in penultima, ut χρυσὸς, χρυσόω, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρόω, ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψόω, γυψῶ, γυψώσω. χεὶρ, χειρόω, χειρῶ, χειρώσω. πῦρ, πυρόω, πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανόω, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθὸς, ὀρθόω, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλὸς, στρεβλόω, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακὸς, κακόω, κακῶ, κακώσω. ταπεινὸς, ταπεινόω, ταπεινῶ, ταπεινώσω, & alia. Cum autē uerbum nullum habet nomen a' quo deriuetur, tunc futurum habet in penultima, ο, paruum, ut ὀμόω, ὀμῶ, ὀμόσω. ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνόω, ὀνῶ, ὀνόσω. &c. quæ pauca ſunt numero. Quo in loco aduertēdum eſt, q̃ ubicunq; poſt, ο, quæ eſt Formatiua littera huius coniugationis, ſequitur, ω, μέγα, ſic ſynære-

ſis in idẽ, ω, ut χρυσόω, χρυσῶ. Vbi uero ſequitur, ε, monophthongus, *Atten. ubi*
aut, ο, aut, ου, in, ȣ, fit ſynæreſis, ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυ- *ω. poſt. o. in*
σοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Sed ubi ſequitur, ι, in diphthongo, ſiue, ει, ſiue *ω. ubi. ω.*
οι, ſiue, ῃ, ſemper fit ſynæreſis in, οι, in omnibus modis tam actiuorum *poſt. ε. uel. ο*
ꝙ paſſiuorum (infinitiuo actiuo excepto) ut Libro. III. dictum eſt, & *uel. ȣ. in. ȣ.*
hoc ut ſeruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc eſt, ο, μικρὸν, ut *reliqua in*
χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι ἐὰν χρυσόῃς, χρυσοῖς. Si uero ſe- *οι.*
quitur, η, monophthongus, ſicut eſt in ſecunda & tertia perſona dualis *Attẽ. ubi. η.*
numeri, & ſecunda pluralis ſubiunctiui modi, tam actiui ꝙ paſſiui,
quæſtio eſt quomodo facienda ſit ſynæreſis, quia in nonnullis codici-
bus per, η, huiuſmodi perſonæ reperiuntur ſcriptæ. ἐὰν χρυσῆτον, ἐὰν
χρυσῆτε. Emanuel Chryſoloras aſſerit ſynæreſim fieri omnino in, οι,
diphthongum, ut etiam ſeruetur in his ο, μικρὸν formatiua littera in
ipſa diphthongo. ἐὰν χρυσόητον, χρυσοῖτον. ἐὰν χρυσόητε, χρυσοῖτε.
Et ſic in paſſiuis, ἐὰν χρυσόησθον, χρυσοῖσθον. ἐὰν χρυσόησθε, χρυσοῖσθε.
Theodorus autem exiſtimauit ſynæreſim eam fieri in, ω, uel in, ȣ,
Secundo etenim τῶν εἰς τέσσαρα ſcribit, Ἑπομένου δὲ τοῦ, η, εἰς, ω, ἢ εἰς
ου, τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόηται, χρυσῶται, ἢ χρυσοῦται.
Nos certe quod Theodorus de ſynæreſi in, ȣ, ſcripſit, nuſquam alibi
uidimus. Sed cum legatur apud Irenæum, qui de Atticorum uſu ſcri- *Diuerſus à*
pſit, ſynæreſim eam in, ω, fieri ἀττικῶς, ita etiam faciendum eſſe cen- *Theodoro.*
ſemus, quanquam is non niſi de tertia perſona ſingularis numeri ſu-
biunctiui paſſiui attulerit exempla. ἐὰν στεφανόηται, στεφανῶται.
ἐὰν γυψόηται, γυψῶται. Et ſic tres duntaxat erunt ſynæreſes, οι, ſci-
licet, ȣ, &, ω, ſicut dictum eſt, Libro tertio. Præterea quæ de ſu- *De ſubiun-*
biunctiuo paſſiuo diximus, hoc etiam aduertendum, ſecundam per- *ctiuo paſſi-*
ſonam præteriti perfecti per, ω, μέγα ſcribẽdum eſſe, ſecundum Grã- *uo.*
maticorum præceptionẽ, licet in plerisq; codicibus per, η, inueniatur,
quorum uerba hæc ſunt, τὸ δεύτερον, ἐὰν κεχρυσῶ, καὶ ὤφειλον εἶναι
ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικοῦ γέ- *Regula.*
νηται. ἀλλ' ἤδη τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς, μι, τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ
ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, δεύτε-
ρον παθητικὸν γίνεται, hoc eſt, Secunda pſona ἐὰν κεχρυσῶ, & debebat
eſſe ἐὰν κεχρυσώκῃ, ut à tertia actiui ſecũda paſſiui fiat. At in circum-
flexis & terminatis in, μι, tertia pſona præteriti actiui per Apocopen
extremæ ſyllabæ ſecunda paſſiui fit. ἐὰν πεποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι, πε-
ποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ, ἐὰν βεβοῶμαι, βεβοῇ. Sic ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἐὰν κεχρυ-
σῶμαι, κεχρυσῷ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ μι, ῬΗΜΑΤΩΝ.

VErba in, μι, deſinentia fiunt à uerbis ſextæ coniugatio-nis Grauitonorum, Partim ab his quæ habent circum-flexa, partim ab his quæ non habent. Deriuata à Gra-uitonis quæ habent circumflexa, reduplicationem ſuſci-piunt, & triſyllaba eſſe uolunt, annumerata ea ſyllaba quam per reduplicationem ſuſcipiunt, ut πιθέω, πιθῶ, τίθημι. Alia au-tem ab iis ſolum quæ in, νω, deſinũt, & ipſa quoq; triſyllaba ſunt, licet reduplicationem non habeant, ut ζεύγνύω, ζεύγνυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas triſyllaba, in quibus nulla eſt reduplicatio, etſi à Grauitonis habentibus circumflexa deriuentur, ut δίζημι, ὄνη-μι, φίλημι, αἴνημι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. οὔ μιν ἔγωγε αἴνημι. ἵλημι, unde ἵλαθι, καὶ ἵληθι. Ὀδυσσ. γ. ἀλλ᾽ ἄνασσ᾽ ἵληθι. δείπνημι, ἴσή-μι, κρέμημι. γήρημι, unde γηρὰς, γηράντος. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, ἄδέ-μον οἴγε γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. ὄρημι, unde πο-θόρημι. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κρίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι. Νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητὰν ἀείδων. & ſimilia.

Poetica quedã. Annotantur nõnulla quæ numerũ trium ſyllabarũ excedunt, quæ etiã Poetica ſunt, ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλύκτημι, quorũ paſſiua, hoc eſt, ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκτημαι, penultima, pducta (more Aeolico) apud Poetas frequẽtiſſimo habentur in uſu. Quinq; etiam annotantur, quæ cõmuniter in uſu ſunt, ut κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, ᾧ δ᾽ ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ᾽ ὀνίνησι. Et Homerus Ἰλιάδος α. οὐδέ οἱ αἰδὼς

Aeolica. γίνεται, ἥ τ᾽ ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ᾽ ὀνίνησι. Sunt quædã Aeolica his ſi-milia, ut δωκιμῶμι, ἐλευθερῶμι, &c. Inueniũtur alia quæ cõtrarium

Diſyllaba. patiũtur, quoniã diſyllaba ſunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, εἶμι τὸ πορεύομαι. φημὶ τὸ λέγω, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, φ, ἠμὶ τὸ αὐτό. Sunt & alia diſyllaba, quæ licet cõmuniter nõ annotentur, frequẽter tamen apud Poetas in uſu ſunt, ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & ſimilia. Sed de his & nonnullis aliis, in fine huius tractatus uerborũ in, μι, Libro. VIII. dicetur. Nũc ad ea reuertamur, quæ ſecundum naturam uerborum in, μι, regulariter formari poſſunt, quæ (ut dixi) triſyllaba eſſe uolunt. Nam prima ſyl-laba ex reduplicatione fit, ſi à Grauitonis circumflexorũ deducantur. Cuius quidem reduplicationis tertio libro in principio uerborũ in, μι, abunde mentio facta eſt.

Cum autē alia uerba appellata ſint partim Grauitona, partim Cir *Vnde appel*
cūflexa ab accentu, hæc à terminatione in, μι, in quā deſinunt, nuncu- *latio in. μι.*
pata ſunt, quia pleraq; triſyllaba ſunt, & accentū habent in antepenul
tima, hoꝝ, in, μι, finalis breuis eſt. Penultima uero eſt uaria, ſecundū *Penultimà.*
uarias uocales, quæ inueniuntur in penultima Grauitonoꝝ, à quibus
immediate fiūt, quæ qdē uocales χαρακτηριστικὰ ſunt tā Grauitonoꝝ
q̄ circūflexoꝝ, & terminatoꝝ in, μι, quæ ſunt, ε, α, ο, υ, quibus in ꝓprias
longas mutatis, & extrema in, μι, breuē conuerſa, quattuor ut paſſim
dictū fiunt coniugationes uerboꝝ in, μι, ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύ-
γνυμι, ab eo quod eſt ζευγνύω, quod nō circūflectitur, quia non patitur
ſynæreſim. Nec me fugit ab aliis traditum eſſe, tres primas con-
iugationes uerborum in, μι, fieri à circumflexis. Sed ſi quis diligentius
inueſtigare uoluerit, inueniet à Grauitonis hæc uerba potius deduci,
quàm à circumflexis, quia circumflexa uerba diſyllaba ſunt, hæc autē
triſyllaba, illa etiam annumerata, quam per reduplicationem aſſu-
munt. Ea enim accidentalis eſt, nec remanet niſi in præſenti & præ-
rito imperfecto, qua abiecta, circumflexum uerbum monoſylla-
bum relinquitur, ut θῶ, στῶ, δῶ. unde non uidetur apte deduci
poſſe ullum uerbum deriuatum in, μι, cum minus duarum ſyllaba-
rum eſſe non poſſit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile
diſcerni poteſt quotæ ſit coniugationis unumquodq; uerborum illo-
rum, cum formatiua explicite non exiſtat ante, ω, finalem primæ per-
ſonæ præſentis, niſi reſoluantur in Grauitona à quibus fiunt, ut τιθῶ,
τιθέω. ἱστῶ, ἱστάω. διδῶ, διδόω. Vbi manifeſte apparet quæ ſit una-
quæq; illorum penultima, ε, ſcilicet, α, & ο. Poſſumus tamen & ꝑ ſe-
cundas circumflexorum ꝑſonas, hoc eſt, τιθεῖς, ἱστᾷς, διδοῖς huiuſmodi
diſcernere uocales, ſi extremas illarum diphthongos conſiderare uo-
luerimus. Nā in, ει, diphthongo, ε, præpoſitiua exiſtit uocalis, quæ figu-
ratiua eſt primæ coniugationis circumflexorum, in, ᾳ, uero, α, quæ eſt
figuratiua ſecundæ, & in, οι, ο, μικρὸν, quæ eſt tertiæ coniugationis figu
ratiua. Et hæc quoq; χαρακτηριστικὰ ſunt uerboꝝ in, μι, quæ à uer-
bis ſynæreſim patientibus fiunt. Eſto igitur, ε, formatiua primæ coniu
gationis terminatorum in, μι, α, ſecundæ, ο, tertiæ. Quæ quidē & ſi *Ratio for-*
in ſingulari numero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali *mæ uerbo-*
tamen & plurali, & in eorum paſſiuis, in eaſdem breues iterum uer- *rum in. μι.*
tuntur, ε, quidem mutatur in, η, ſecundum præceptionem uerborum
in, μι, quanquam per, ι, in diphthon. etiam augeri poſſit, α, etiam in, η,
cum uocalem longā nullam habeat in quā mutetur, ο, uero in, ω, μέγα

mutatur, τιθέω. ῶ. τίθημι. ἱστάω. ῶ. ἵστημι. διδόω. ῶ. δίδωμι. In qui-
De penultima. bus extrema, hoc eſt, ω, μέγα, uerſa eſt in, μι, breuem. Penultimæ uero
quæ in Grauitonis breues erant, in ꝓprias longas mutatæ ſunt, quod
factum eſt, ut tempus, quod in extrema amiſſum fuerat, in penulti-
ma repararetur. At in duali & plurali, & in eoꝝ paſſiuis, cum ultima
ſit natura breuis, nihil cogit penultimā ꝓduci. ζεύγνυμι, uero quar-
tum ſortitum eſt locum, cum à ſimili uerbo deductum non ſit, pati-
tur tamen eandem penultimæ mutationē cum ſupradictis, non qui-
dem uocalis, ſed tēporis tantum. Nam cum, υ, δίχρονον ſit, nec habeat
uocalem longam ſibi ꝓpriam, in quam mutari poſſit, eadem breuis
in ſeipſam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum eſt, quod
præſens hoꝝ uerboꝝ propriam ſortitum eſt formationem & inflexio
nem, nec ulli uerboꝝ inflexioni ſimilem. At præteritum imperfectū,
& ſecundus Aoriſtus, ubiq; ſequuntur formationem & inflexionem
Aoriſti paſſiui uerboꝝ in, ω, paucis admodum uariatis, ut ἐτύφθην,
Regula. ἐτίθην. τύφθητι, τίθετι. &c. ꝓ quibus talis datur regula, Quandocūq;
participium inuenitur terminatum in, ς, extremam habens acutam,
ac declinatum per, ντ, ut eſt τιθείς, τιθέντος. τυφθείς, τυφθέντος, tunc In
dicatiuus eiuſdem tēporis, hoc eſt, præteriti imperfecti, & etiam ſecun
di Aoriſti uerboꝝ in, μι, terminabit in, ν, cum penultima uocali præ-
ſenis tēporis, ut ἐτίθην, ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην, ἔστην, ἀπὸ τοῦ ἵστη-
μι. ἐδίδων, ἔδων. ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali ſyllaba ꝓducta, ἀπὸ
τοῦ ζεύγνυμι, cuius penultima longa eſt. Imperatiuus uero definit in
θι, ut τίθεθι. non tamē τίθεθι dicimus, ꝓpter alternationem duarum
aſpiratarum, ſed τίθετι, extrema ſyllaba διὰ τοῦ, τ, Optatiuus definit
in, ίην, ut τιθείην. Subiunctiuus in, ῶ, circūflexum, ut τιθῶ. Infinitiuus
Futurum. in, ναι, ut τιθέναι. Futurum uero horum uerboꝝ ſecūdum aliquos à
preſenti ꝓprii deriuatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in, σω,
mutata, ut τίθημι, θήσω, & ſic minuitur una ſyllaba à præſenti. Si ue-
rò nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit præſenti, ut
φημὶ, φήσω. Poſſumus tamen dicere, hæc futura primitiuorum eſſe,
& uerba in, μι, cum propria non habeant futura, ab ipſis primitiuis
ea ſumere, ſicuti & circumflexa, & hoc melius. Etiam præteritum
perfectum, & præteritum pluſquamperfectum, & primus Aoriſtus
Verba quartæ coniug. primitiuorum formam ſequuntur. Verba quartæ coniugationis ſi
triſyllaba ſunt, omnino carent futuro, nec declinantur, niſi uſq; ad pa
rataticum. Si uero diſyllaba, & futurū habent, & ſecundū Aoriſtum,
ut δῦμι, δύσω, ἔδυν. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt.

ΠΡΩ´ΤΗ

ΠΡΩ´ΤΗ ΣΥΖΥΓΙ´Α.

τῶν εἰς. μι.

VErba in, μι, deſinentia primæ Coniugationis, fiunt, ut dictum eſt, à uerbis Grauitonis circumflexorum primæ coniugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent, η. In paſſiui autē penultima, ε, quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Paſſiuum τίθεμαι.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ´ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ´.

ἘνεϚῶς.

TΊθημι, fit ut ſupra dictum eſt, à τιθέω Grauitono, ω, in, μι, &, ε, in, η, mutatis, & accētu in antepenultimā retracto. Secunda pſona à prima fit, expuncto, ι, extrema uocali, & μ, in, σ, conuerſa, ſiue ut alijs placet, μι, in, σ, conuerſa, p cōmunem regulam, quæ eſt, τὰ εἰς, μι, Regula.
τροπῇ τῆς, μι, εἰς, σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθης. quæ mutatio, uocalis ſcilicet in conſonantem fit κατὰ κλίσιν, ſicut in Optatiuo actiuo Grauitonorum dictum eſt. Tertia à ſecunda fit, adiuncto, ι, τίθησι. nec ſubſcribitur, ι, ſecundæ & tertiæ perſonæ, quemadmodum in uerbis in, ω, deſinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in, μι. Nam, ι, in diphthongis improprijs nullū habet ſonū. Excipitur φημὶ, φῄς. cuius ſecunda perſona acuitur, & ei, ι, ſubſcribitur, ſecundum anti φῄς.
quorum traditionem. Δυϊκά. Prima perſona dualis non fit, ut in Indicatiuo Grauitonorum dictum eſt. Secunda perſona à ſecunda plurali, τε, in, τον, conuerſa, τίθετε, τίθετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ duali, τίθετον. Πληθυντικά. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in, μεν, mutata, ac penultima quæ longa eſt in propriam breuem couuerſa, τίθημι, τίθημεν, uel fit à genitiuo participii. Nam regu Regula.
la eſt, ꝙ participium Præſentis & Futuri extremam genitiui abiiciens ſyllabam, & ante, ν, ſuſcipiēs, με, primam perſonam pluralem facit, ut τιθεὶς, τιθέντος, τίθεμεν, cuius penultima breuis exiſtit, ut regula expoſcit. Secunda perſona à prima fit, μεν, in, τε, conuerſa, τίθετε. Tertia τιθεῖσι ad ſimilitudinem datiui pluralis eius participii. Nam tertia pſona pluralis Præſentis temporis & Futuri uerborum, tam in, ω, q̄ in, μι, deſinentium, ſimilis eſt datiuo plurali participii eiuſdem temporis, ut τύπτων, τύπτοντος, τύπτουσι, ſic τύπτομεν, τύπτουσι. τιθεὶς, τιθέντος, τιθεῖσι, ſic τίθεμεν, τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, à tertia cōmuni, expuncto, ι, de diphthongo, &, α, interpoſito. Sic enim tertiam perſonam pluralē præſentis temporis Iones formare conſueuerunt in uerbis in, μι, hoc Iones.
eſt, corripientes penultimam tertiæ perſonæ cōmunis, pluralis nume

ri,&,α,productum ante,σι,aſſumentes,ut Apollonio placet,quanquã in tertia plurali præteriti perfecti,& præteriti pluſquamperfecti paſſiuorum id corripiant: quoniam uerba in, ι, deſinentia natura longam habere uolunt penultimam & in, ι, deſinere, ut τύπτουσι, τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνικῶς. εἰσὶ κοινῶς, ἔασι ἰωνικῶς. ὀδυσ. π. ἐκ δὲ ζακύνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν. & ἰλιάδ. η. οἱ μὲν μὲν γὰρ ἔασιν ἄριστῆες πανἀχαιῶν. ἴσι ἴασι. ἰλιάδ. π, καί τ᾽ ἀγγέλλουσιν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. Et alia infinita. Seruant etiam accentum in eadẽ ſyllaba in qua prius erat,circumflexo tamen in acutum mutato, cum etiã ſyllaba & locum & tẽpus mutauerit, Sic & Attici, inquit Apollo-

Attici. nius & Herodianus,hac eadem tertia pſona plurali præſentis tẽporis uerborum in,μι,uti conſueuerunt,τιθέασι,διδόασι,ζευγνύασι.

παρατατικός.

ἐτίθην,fit à prima perſona præſentis extrema in,ν,mutata, & cõmuni augmẽto præpoſito,ut τίθημι,ἐτίθην,extrema ſyllaba διὰ τοῦ,η. Nam præteritum imperfectum,& ſecundus Aoriſtus uerborum in, μι, penultimam proprii actiui præſentis ſeruare debent,ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona à prima fit, ν, in, σ, conuerſo, ἐτίθην, ἐτίθης. Tertia à ſecunda, expuncto, σ, ἐτίθη. Δυϊκά. Prima perſona dualis non fit. Secunda à ſecunda plurali fit, τε, in, τον, conuerſa, ἐτίθετε, ἐτίθετον. Tertia à ſecunda duali,extrema in,την,conuerſa, ἐτιθέτην. πληθ. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit,extrema correpta, & ante,ν,præpoſita,με,ſyllaba,ut ἐτίθην, ἐτίθεμεν. Secunda perſona à prima plurali fit,μεν,in,τε,conuerſa,ἐτίθετε. Tertia quoque ab eadem fit extrema in, σαν, mutata, ἐτίθεμεν, ἐτίθεσαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. Nam Bœoti in uerbis quæ habent participium in,σ,ὀξύτονον,& decli-

Bœotorũ. tertia plur. natum per,ντ,impares faciunt primam & tertiam perſonam pluralis numeri,ut ἐτίθεμεν,ἔτιθεν. ἔβημεν, ἔβαν. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν. & ἔβησαν. quam tertiam perſonam βοιωτικῶς formare poterimus,aut à participio neutri generis,augmẽto præpoſito,& accẽtu mutato, ut ὁ τιθεὶς, τὸ τιθέν, ἔτιθεν. ὁ στάς, τὸ στάν, ἔσταν, aut à prima perſona ſingulari, extrema in propriam breuem coniugationis mutata, ſi ſint uerba in μι,& accentu etiam mutato, ut ἐτίθην,ἔτιθεν. ἵην, ἵεν,unde μεθίεν. ὀδυσσείας φ. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔστην, ἔσταν. ἰλιάδος ε. οἱ δ᾽ ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἔστησαν. ἔκτην, ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι, quod ἀπὸ τοῦ κτάω, κτῶ deducitur. ὀδυσ. μ. λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι. ἔδυν, ἔδυν. Nam,υ,nullum habet antiſtœchũ in quod mutari poſſit,

ſed idem productum, in ſeipſum correptum mutatur. Ἰλιάδος δ.
Οἱ δ᾽ ἄυτις κατὰ τοῦ χ᾽ ἔδυον, μνήσαντο δὲ χάρμης. ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφυν, ἔφυν. Ὀδυσσείας ε. Ὡς ἄρα τινὲς ἄλλοισι ἔφυν ἔπαι μοι βαδίς. ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum eſt, quod in omnibus numeris & perſonis eædem ſunt uocalium mutationes, quæ in præſenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc eſt, cognationem quam habet præteritum imperfectum cum præſenti. Etiam annotandum eſt, quod in prima & ſecunda, & tertia Coniugatione uerborum in μι, ſingularis numerus non eſt in uſu, ſed pro eo utimur ſingulari numero ſuorum Circumflexorum, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω, ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω, διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Vtimur etiam & tertia plurali eorundem Circumflexorum, ἐτίθουν, ἵσων, ἐδίδουν.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum proprium non eſt in uerbis in, μι, nec præteritum pluſquamperfectum, ſed eorum loco utimur primitiuorum temporibus. Non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem. Παρακείμενος ergo τέθεικα, à futuro fit θήσω, cuius penultima, η, eſſe debuerat, cum ſit penultima futuri. Sed mos Bœotorum obtinuit, ut, η, mutaretur in, ει, diphthongum. Vbi enim Dores ſeruant, η, ibi Bœoti mutant, η, in, ει, diphthongum, ubi uero Dores mutant, η, in, α, illic Bœoti ſeruant, η, & quod Dores dicunt ἥρωες, id Bœoti ſcribunt εἵρωες, quod autem Dores dicunt ἁδύ, ut Θεόκριτ.
Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς. Bœoti ſcribunt ἡδύ. Sic igitur dicendum eſt de hoc præterito τέθεικα, quoniam Dores non conſueuerunt mutare, η, in, α, Bœoti mutauerunt in, ει, diphthongum. Secunda perſona à prima fit, adiuncto, σ, τέθεικας. Tertia etiam à prima fit, α, in, ε, conuerſa, τέθεικε. Δυϊκά. τεθείκατον, τεθείκατον. Πληθυν. τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.

Dores & Bœoti certant.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει. ſicut ἐτετύφειν. φεις. φει.

Ἀόριστος α.

Ἔθηκα, à futuro fit, ſicut à τύψω, ἔτυψα. Scribendum tamen fuerat διὰ τοῦ, σ, ἀπὸ τοῦ θήσω ἔθησα. Sed quinque annotantur Aoriſti, duo quidem in Grauitonis, ut εἶπα, ἤνεγκα, tres uero in his uerbis, hoc eſt, ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα. quoniam non ſeruant conſonantem ſuorum futurorum, ſed per mutas potius enunciantur, quod eſt contra naturam propriam primi Aoriſti. Secunda perſona ἔθηκας. Tertia, ἔθηκε, ſicut ἔτυψα. ψας. ψε.

5. Aoriſti Anomali.

futurum à primo. Igitur primo Futuro diſyllabo exiſtente, opus eſſet ſecundum monoſyllabū eſſe, hoc eſt, θῶ, quod abſurdū eſt in futuro.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τίθετι, à genitiuo ſui participii fit, expuncto, ν, & extrema in, θι, mutata. Quia quandocunq; participium deſinit in, σ, ὀξύτονον, & declinatur per, ντ, Imparatiuus deſinit in, θι, ut, τιθεὶς, τιθέντος, τίθεθι, Vel fit à prima perſona plurali, extrema in, θι, conuerſa, τίθεμεν, τίθεθι. ſed propter alternationem duarum aſpiratarum, ſecunda mutatur in propriā tenuem, ut τίθετι, penultima uero corripitur. Eſt enim regula, ꝙ imperatiui in, θι, & infinitiui in, ναι, deſinentes, penultimam ſeruare debent primæ perſonæ pluralis numeri proprii indicatiui, & ſi à genitiuo participii etiam formentur, ut τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. Eſt & alia regula, ꝙ imperatiui uerboꝝ in, μι, præſentis temporis corripiunt penultimam. Homerus tamen eam produxit metri gratia. Ὀδυσσείας γ̄. ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Penultima.

Aduertēdum eſt, ꝙ in uerbis in, μι, ſecundæ perſonæ Imperatiuorum circumflexorum præſentis temporis magis ſunt in uſu, q̄ ſecundæ imperatiuorum uerborum in, μι, ut ἐτίθετι, ἐτίθει, τίθει. ἵσταθι, ἵστα, ἵστα. ἐδίδοθι, ἐδίδου, δίδου. Tertia perſona à ſecunda fit, extrema in, τω, mutata, ut τίθετι, τιθέτω. Δυϊκά. τίθετον, τιθέτων. Πληθυντικά. τίθετε, τιθέτωσαν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τέθεικε, τεθεικέτω, à tertia perſona Præteriti actiui, ſicut à τέτυφε. τέτυφε, τετυφέτω.

Ἀόριστος α.

Primus Aoriſtus non eſt in uſu. Nam θῆκον eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſicut ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. Sed quia abnegauit Futuri conſonantē, & accepit mutā, κ, ſcilicet, etſi ꝑ omnes modos ſecundum artem formari ac flecti poſſit, eius tamen uſus non eſt. Hoc idem patitur & ἔδωκα, & ἧκα, ſicut in primo Aoriſto Grauitonoꝝ dictum eſt.

Ἀόριστος β.

Secundus Aoriſtus debuit eſſe à genitiuo ſui participii, ſicut & præſens abiecto, ν, & extrema in, θι, mutata, ut θείς, θέντος, θέτι. uel à prima pſona plurali, extrema in, θι, conuerſa, ut ἔθεμεν, θέτι, altera denſa in tenuem conuerſa, tamen θέτι non dicimus, duabus regulis inter ſe repugnantibus, quarum prior eſt. Quod Imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, deſinentes, ſeruare debent penultimam primæ perſonæ plu- Regula.

ralis numeri proprii Indicatiui, ut in præſenti dictum eſt. Altera eſt, quod Imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, ſecundi Aoriſti penultimam habere uolunt natura productam, ut στῆθι, γνῶθι. στῆναι, γνῶναι. Sed cum tres inueniantur Aoriſti ſecundi, hoc eſt ἔθην, ἔδων, ἧν, corripientes penultimã pluralis contra propriam naturam, ut in ſecundo Aoriſto Indicatiui dictum eſt, quam Imperatiui & infinitiui habere debẽt; euenit ut per priorem regulam penultima corriperetur, ut θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. Per alteram uero, quæ propria eſt ſecundi Aoriſti, euenit, ut eadem produceretur, ut θῆτι, δῶθι, ἧθι. Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc eſt, à ſecunda perſona ſingulari eiuſdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuerſa, ut ἔθην, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν, ἧς, ἕς. At in aliis uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ perſonæ pluralis ſecundi Aoriſti longa ſit, ut ἔστημεν, ἔγνωμεν. Tertia perſona θέτω, tanquam ab eo quod eſt θέτι, extrema in, τω, mutata, Δυϊκά. θέτον, θέτων. Πληθυν. θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τιθείην, à genitiuo ſui participii fit, expuncta, ν, conſonante, & addito, ι, penultimæ uocali, ac extrema in, ην, mutata, per cõmunem regulam, quod quandocunque participium deſinit in, σ, ὀξύτονον, &c. Optatiuus deſinit in, ην, puram, ut τιθείς, τιθέντος. τιθείην, τιθείης, τιθείη, ſicut τυφθείην, τυφθείης. Δυϊκά. τιθείητον, τιθειήτην. Πλη. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθεῖμεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, ſubtracto, μ, ſicut in primo Aoriſto paſſiuo Grauitonorum dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Τεθείκοιμι, à genitiuo participii, extrema in, μι, mutata & adiũcto, ι, penultimæ uocali, ut τεθεικώς, τεθεικότος, τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριστος α.

Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι, ſicut τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, ἄχρηστα.

Ἀόριστος β.

Θείην, à genitiuo ſui participii fit, ſicut & præſens, ut θείς, θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκά. θείητον, θειήτην. Πληθυντ. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν. καὶ θεῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. Ὀδυσ. μ. Τεύξομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά. & Ὀδυσσείας γ. Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. & Ἰλιάδος δ. Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων α.

Θήσοιμι, à genitiuo participii eiuſdem tẽporis, extrema in, μι, mutata, & adiũcto, ι, penultimæ, ut θήσων, θήσοντος. θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν τιθῶ, à tertia perſona præteriti imperfecti, extrema in, ω, conuerſa, & abiecto augmento, ut ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ, ſicut ἐτύφθη, ἐὰν τυφθῶ. Vel fit à prima perſona per cõmunẽ regulã, ꝙ tria tẽpora Indicatiui, hoc eſt, præteritum imperfectum Præteritũ pfectum, & Aoriſti abiecto augmento, præterq̃ in præterito pfecto, & extrema in, ω, conuerſa, faciunt Subiunctiuum. Cur autẽ τιθῶ circumflectatur iam dictum eſt, ꝙ quandocunq; participium deſinit in, σ, ὀξύτονον, &c. ſubiunctiuus deſinit in, ω, circumflexum. Secunda perſona τιθῇς. Tertia τιθῇ, ſubſcripto, ι, quia omne uerbum in, ω, deſinens, habet ſecundam & tertiam perſonam ſingularis numeri in diphthon. deſinentes, aut propriam, aut impropriam. Etiam aduertendum eſt, in hac prima coniugatione ſecundam & tertiam perſonam præſentis temporis modi Subiunctiui deſinere in, ῃ, ut τιθῇς, τιθῇ. In ſecunda uero in, ᾳ, ut ἱστᾷς, ἱστᾷ. In tertia in, ῳ, ut διδῷς, διδῷ. Eſt enim huiuſmodi regula generalis Subiunctiui modi, καθόλου τὰ εἰς, ω, ὑποτακτικὰ εἰς, η, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς, μι, ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. οἷον ἐὰν βοᾷς. ἐὰν χρυσοῖς. ἐὰν ἱστᾷς. ἐὰν διδῷς. Datur & alia regula modi Subiunctiui uerborum in, μι, ὡς φησὶν ὁ τεχνικός. ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν, μι, ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, δηλονότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ, η, καὶ, ι, ἐκφέρεται. οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς, ᾳ, διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ, ι, μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς, ῳ, διφθόγγου. οἷον ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ. Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον τιθῆτον. Πληθυντικά. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Regula.

Regula.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα, ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν θήκω, θήκῃς, θήκῃ, ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀχρήστου.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν θῶ, à tertia ſecundi Aoriſti, uel à prima, ſicut & præſens, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη. ἐὰν θῶ θῇς, θῇ. Pro quo huiuſmodi datur regula, ὅτι ἐπὶ

τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς, μι, τὰ δεύτερα καὶ τρί-
τα πρόσωπα, ὡδὶ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας, διὰ τοῦ, η, καὶ, ι, ἐκφέρεται. οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ· ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. ὡδὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς, ω, διφθόγγου. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. Ὀδυσ. χ̄. ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλα. καὶ Ἰλιάδος ᾱ. γνῷ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τιθέναι, à prima perſona pluralis numeri præſentis temporis fit, extrema in, ναι, mutata. Eſt enim regula, quod prima perſona pluralis præſentis temporis uerborum in, μι: extrema in, ναι, conuerſa, facit infinitiuum, ut τίθεμεν, τιθέναι, ἵσταμεν, ἱστάναι δίδομεν, διδόναι, accentu etiam in penultimam tranſlato. Quia omnis Infinitiuus in ναι, deſinens, in penultima habet accentum, ut τετυφέναι, τεθεικέναι. Poteſt etiam & à genitiuo participii deduci, ut τιθεὶς, τιθέντος, τιθέναι. Nam omne participium in, ς, ὀξύτονον; per, ντ, declinatum, facit infinitiuum in, ναι. Corripit etiam penultimã, quoniam Infinitiui præſentis temporis uerborum in, μι, corripiunt penultimã. εἶναι uero tanquam diſyllabum, ſecutum Aoriſtos diſyllabos, penultimam produxit.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Τεθεικέναι, à tertia perſona præteriti actiui τέθεικε, adiuncta ναι, ſicut à τέτυφε, τετυφέναι.

Ἀόριστος α.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀχρήστου.

Ἀόριστος β.

Θεῖναι cum diphth. in penultima. θῆναι tamen per, η, eſſe debuerat. Nam formatio ſecundi Aoriſti, modi infinitiui, à tertia ſingulari eiuſdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita, ναι, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι: & tunc penultima natura producitur, ſicut & eius propria regula poſtulat. Eſt etiam alia formatio tam præſentis quàm Aoriſti ſecundi uerborum in, μι, cõmunis, hoc eſt à genitiuo participii, ut θεὶς, θέντος, θέναι. Vel à prima perſona pluralis numeri modi indicatiui, expuncto, ε, cõmuni augmento, & extrema in, ναι, mutata, ut ἔθεμεν, θέναι. Vbi euenit penultimam correptam eſſe contra naturam ſecundi Aoriſti, quare idem error hic accidit qui & imperatiuo modo, hoc eſt duarum regularum repugnantia, quarum prior eſt, quod imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, ſecundi Aoriſti penultimã

natura longam habere uolunt,& hæc regula eſt ſecundi Aoriſti ꝓpria. Eſt & alia regula generalis,ꝙ Imperatiui in,θι,& Infinitiui in,ναι, ſeruare debent penultimam primæ perſonæ pluralis numeri eiuſdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius Aoriſti breuis ſit,neceſſe eſt per hanc regulam & penultimam infinitiui Aoriſti ſecundi corripi. Sed hic error tribus uerbis tantũ accidit,quæ ſuperius annotata ſunt, quorum Aoriſti ſecundi,hoc eſt ἔθην,ἔδων,ἧν,corripiunt penultimam pluralium,contra eorum naturam,quam Infinitiui eiuſdem temporis ſeruare debent,ut ἔθεμεν,θέναι,ἔδομεν,δόναι,ἕμεν, ἕναι. Qui quidem Infinitiui, ut hanc euitarent repugnantiam, acceperunt ſubiunctiuas uocales,ι,ſcilicet &,υ,in diphthongos,& ſic productam fecerunt eorum penultimã,ut θεῖναι,δοῦναι,εἶναι. Quæ iccirco annotata ſunt, quoniam diphthongum habent in penultima, contra cõmunem regulam,quæ eſt,ὅτι τὰ εἰς,ναι,ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ,ν, κλιτικὸν,οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, ſicut in indicatiuo paſſiuo uerboꝝ Grauitonorum dictum eſt. At in aliis uerbis, ſiue à tertia perſona ſingulari,ſiue à prima plurali formentur, Infinitiui ſecundi Aoriſti penultima ſemper eſt longa,cum in Indicatiuo eadem in omni numero ſemper producatur,ut ἔγνων,ἔγνωτον,ἔγνωμεν,γνῶναι.

Μέλλον α.

θήσειν, , à tertia futuri θήσει, adiuncto,ν, ſicut à τύψει, τύψειν.

Participiorum formationes in proprio tractatu Libro octauo latiſſime habentur,quas hic inculcare ſuperfluum erat.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Tίθεμαι ab actiuo fit τίθημι,extrema in, μαι, ac penultima in propriam breuem mutatis. Corripitur penultima ad ſimilitudinem penultimæ primæ perſonæ pluralis numeri actiui. Eſt enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον,ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ,μ,κλιτικὸν, τὴν παραλήγουσαν τέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν,τύπτομαι. τίθεμεν,τίθεμαι, hoc eſt,quod omne uerbum paſſiuum,ſiue medium,habẽs in fine, μ,κλιτικὸν, penultimã uult habere primæ pſonæ pluralis ꝓprii indicatiui actiui,ut τύπτομεν , τύπτομαι. τίθεμεν,τίθεμαι. Secunda pſona τίθεσαι, à tertia fit, τ, in,σ. mutato. Eſt enim regula,ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ,ὀξύτονον , ταῦτα δοτικῇ τοῦ κατὰ τὸ ζῖτον, τ, εἰς, σ, τὸ διάτονον ποιεῖ. Regula.

hoc eſt, Quæcunq; uerba paſſiua habentia participium actiuum in, σ, oxytonum, mutato, τ, tertiæ pſonæ in, σ, ſecundam faciunt, τίθεται, τίθεσαι, καὶ ἀττικῶς τίθῃ, ut inquit Theodorus ſecundo τῶν εἰς τέσσαρα, cuius uerba ſunt hæc, ἐςὶ δὲ καὶ εἰς, ῃ, προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεςῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ, ε, καὶ, α, hoc eſt, uerboꝝ in, μι, primæ & ſecundæ Cõiugationis, ut τίθεμαι, τίθῃ, ἵςαμαι, ἵςῃ. Tertia à prima fit, μ, in, τ, conuerſa, τίθεμαι, τίθεται. Poteſt etiam ſecunda à prima deduci, & tertia à ſecunda, μ, in, σ, &, σ, in, τ, mutatis. Δυϊκά. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πλη. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Παρατατικός.

Ἐτιθέμην, fit à prima pſona ſingulari præſentis tẽporis, μαι, in μην, cõuerſa, ac, ε, cõmuni augmẽto præpoſito, τίθεμαι, ἐτιθέμην. Secunda pſona, ἐτίθεσο, à tertia ſingulari, τ, in, σ, conuerſo, p eandem regulam, quæ in præſenti dicta eſt, ἐτίθετο, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, σ, fit ἐτίθεοι ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, ο, εἰς, ου, ἐτίθου ἀττικῶς. Tertia uero à prima μην, in, το, conuerſa, ἐτιθέμην, ἐτίθετο. Δυϊκά. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. Πλη. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

Τέθεμαι eſſe debuerat, quoniã cum cætera cõmunia ſint præterito paſſiuo uerboꝝ in, μι, cum præteritis Grauitonoꝝ hoc habet ꝓpriũ, ut penultima in debitã breuẽ Cõiugationis cõuertatur, ut δέδωκα, δέδομαι. Sed quia præteritum actiuũ huius uerbi τίθημι, amiſit propriam penultimã, & aſſumpſit, ει, diphthongum Bœotoꝝ more, eandem etiam retinuit & præteritum paſſiuum, ut τέθεικα, τέθειμαι. Secunda perſona, τέθεισαι, à tertia, τ, in, σ, conuerſo, per regulam in præſenti iam dictã, ὅσα τῶν παθητικῶν, &c. Tertia à prima, extrema in, ται, mutata, τέθειται. Δυϊκά. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πλη. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείμην, à præterito paſſiuo, μαι, in, μην, cõuerſa, ac etiam, ε, præpoſito, quandoquidẽ præteritum pfectum à conſonante incipit, τέθειμαι, ἐτεθείμην. Habet etiam eandem penultimã cum præterito paſſiuo. Secũda pſona à tertia fit, τ, in, σ, cõuerſo, ἐτέθεισο. Tertia à prima, extrema in, το, mutata, ἐτέθειτο, &c. Ἀόριςος α.

Ἐτέθην, à tertia pſona præteriti paſſiui, extrema in, θην, cõuerſa, & abiecta cõſonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima, quia omnis Aoriſtus paſſiuus uerboꝝ in, μι, penultimam correptã habere debet, ut τέθειται, ἐτέθην. Sed ꝓpter alternationem

duarum aſpiratarum,penultima mutatur in ꝓpriam tenuem,ut ἐτέθην,quod factũ eſt,ne ꝓpriam terminationẽ amitteret primus Aoriſtus paſſiuus,cui ꝓprium eſt in, θην, ſemp deſinere. Annotantur ἐγνώσθην & ἠλυνάσθην,quoniã eoꝝ penultima ꝓducitur , ſed non ſunt à themate uerboꝝ in, μι. Nam alterũ à circũflexo uerbo , hoc eſt γνόω, γνῶ deducitur,alterum uero à Grauitono, hoc eſt ἠλυνάζω. Secunda pſona ἐτέθης. Tertia ἐτέθη. &c. Ἀόριστος β.

Secundus Aoriſtus paſſiuus non inuenitur,quoniam ſecundi Aoriſti actiui uendicarunt ſibi eorum terminationem, hoc eſt ἔθην.

Μέλλων α.

τεθήσομαι, à ſecunda pſona primi Aoriſti paſſiui,addita ομαι, &, ε, cõmuni augmento abiecto,ut ἐτέθην, ἐτέθης, τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται. μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

τεθείσομαι, à ſecunda perſona præteriti paſſiui,interpoſita, σμ, ut τέθεισαι, τεθείσομαι , τεθείσῃ , τεθείσεται. Differt autem à paſſiuo futuro antepenultima tantum.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ` ΠΑΘΗΤΙΚΑ`.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τίθεσο, à ſecũda pſona præteriti impfecti paſſiui abiecto augmẽto tantũ,ut ἐτιθέμην, ἐτίθεσο. τὸ προστακτικὸν τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεοι ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς. τιθέσθω. ad ſimilitudinẽ Impatiui præteriti pfecti paſſiui Grauitonoꝝ tertiæ cõiugatiõis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

τέθεισο, à ſecũda pſona præteriti pluſquãperfecti paſſiui , expuncto, ε, ut ἐτεθείμην, ἐτέθεισο. τὸ προστακτικὸν τέθεισο , τεθείσθω , ſicut πέπεισο, πεπείσθω. Ἀόριστος α.

τέθητι, à tertia pſona primi Aoriſti paſſiui, expuncto, ε, augmento, & addita, τι, διὰ τοῦ, τ, ſicut τύφθητι. Tertia pſona τεθήτω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ` ΠΑΘΗΤΙΚΑ`.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, à prima pſona præſentis temporis modi Indicatiui paſſiui,extrema in, μην, mutata, & adiuncto, ι, penultimæ, ſicut in paſſiuis Grauitonorum dictum eſt,ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circumflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ, ſicut in Optatiuo paſſiuo uerboꝝ circumflexorum primæ Coniugationis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

τεθείμην, à prima pſona præteriti paſſiui, extrema in, μην, cõuerſa, τέθειμαι, τεθείμην. At ſi à cõmuni præterito, hoc eſt, τέθειμαι

formare uoluerimus, addendum erit, ι, penultimæ, ſicut in præſenti, ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circumflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ, ſicut in præſenti.

Ἀόριστος α.

Τιθείην, à genitiuo participii paſſiui, eiuſdem temporis, extrema in, ην, mutata, ſicut in Aoriſto paſſiuo Grauitonorum dictũ eſt, ut τιθείς, τεθέντος, τεθείην, τεθείης, τεθείη, ſicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Μέλλων α.

Τεθησοίμην, à prima pſona futuri paſſiui indicatiui, extrema in, μαι, cõuerſa, & addita, ι, penultimæ, τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, ſicut & præſens, ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι. Differt autem à futuro paſſiuo antepenultima tantum.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΆ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐάν τιθῶμαι, à prima perſona ſubiunctiui actiui, adiuncta, μαι. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι. Regula, ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς, μαι, παθητικὸς γίνεται, hoc eſt, Actiuum præſens Subiunctiuorum, appoſitione, μαι, paſſiuum fit. Poteſt etiam formari à prima perſona paſſiui Indicatiui, penultima in, ω, conuerſa. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in fine, μ, κλιτικόν, extrema in, μαι, mutata, ſi in eam non deſinat, & penultima uocali in, ω, conuerſa, ſubiunctiuum facit paſſiuum, ut τίθεμαι, ἐὰν τιθῶμαι, penultima circumflexa. Nam ſubiunctiui in, μαι, præſentis temporis, à uerbis deſinẽtibus in, μι, ſi habeant indicatiuum actiuum in uſu, circumflectuntur in penultima, ut τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι. ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι. Si autem nõ habent actiuum in uſu, acuuntur in antepenultima. δύναμαι, ἐὰν δύνωμαι, quia δύνημι non eſt in uſu. Alia autẽ ſi à circumflexis exiſtant, circumflectuntur, ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι: ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. Etiam ſi ſint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι Quod etiam ſeruandum eſt in uerbis in, μι, deſinentibus, quia & ipſa in præteritis perfectis circumflectuntur. Grauantur autem ea quæ à Grauitonis exiſtunt, ut ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. Secunda pſona à tertia fit expuncto, τ, καὶ κράσει τοῦ, η, καὶ, α, εἰς, η, τιθῆται, τιθῇ, ſubſcripto, ι. Poſſumus etiam & tertiã ſubiunctiui actiui eiuſdẽ tẽporis facere ſecundã ſubiunctiui paſſiui ꝑ cõmunem regulã, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν, hoc eſt, Quod uniuerſaliter tertia perſona

Regula.

ſubiunctiui actiui, eſt ſecunda ſubiunctiui paſſiui. Tertia uero à prima fit, μαι, in, ται, ac penultima in, η, conuerſa, ἐὰν τεθῶμαι, ἐὰν τεθῆται.

Παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν τεθῶμαι, à cõmuni præterito paſſiuo, hoc eſt, τέθειμαι (nam τέθειμαι Bœotorum eſt proprium) penultima in, ω, mutata, per cõmunem regulam ſupra in Præſenti iam dictam. Quod omne uerbum paſſiuum, ſiue medium habẽs in fine, μ, κλιτικὸν, &c. Moſcopulus tamen formari uult à præterito actiuo ſubiunctiui modi, ſicut & præſens, addita μαι, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. Sed hoc præteritum nõ eſt in uſu, nec etiam uidetur hæc regula eſſe cõmunis omnibus temporibus (nam in uerbis terminatis in, ω, ſi ab actiuo præterito modi Subiũctiui formari liceret paſſiuum, dicendum eſſet ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι, nec opus eſſet ſupplere per participium & uerbum ſubſtantiuum) uidetur ergo potius eſſe formandum à præterito paſſiuo cõmuni modi Indicatiui, penultima in, ω, mutata, ſicut in aliis uerbis, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι, ſic τέθειμαι, ἐὰν τεθῶμαι. Secunda perſona ἐὰν τεθῇ, à tertia fit, ſicut in præſenti. Poteſt etiam & à tertia ſingulari præteriti actiui cõmunis deduci, extrema ſyllaba abiecta, & accentu acuto in circumflexum mutato, ἐὰν τεθήκω, τεθήκῃς, τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, διὰ τοῦ, η. Nam τεθήκω ἀπὸ τοῦ τέθεικε Bœotorum eſt proprium. eſt enim regula, ὅτι αὐτοὶ τῶν περισπωμένων, καὶ αὐτοὶ τῶν εἰς, μι, καθόλου τὰ ἴδια πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia perſona τεθῆται, à prima eiuſdem temporis, ω, in, η, & μαι, in, ται, conuerſis. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῆται. Τέθειμαι. Bœotorũ. Τεθήκω. Regula.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν τεθῶ, à tertia perſona primi Aoriſti paſſiui, extrema in, ω, conuerſa, &, ε, augmento expuncto, ut ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ, ſicut ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τίθεσθαι, à tertia perſona ſingulari paſſiui, extrema in, θαι, mutata, ac, σ, interpoſito, τίθεται, τίθεσθαι. Poteſt etiã fieri à ſecũda pluralis numeri, ἀποβολῇ τοῦ, ε, ψιλοῦ εἰς τὴν, αι, δίφθογγον, τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Τεθεῖσθαι, à tertia ſingularis numeri præteriti paſſiui, extrema in θαι, mutata, ac, σ, interpoſito, ſeruatoq; augmento, & accentu in penultimam retracto, τέθειται, τεθεῖσθαι. Vel à ſecunda pluralis τέθεισθε,

ſicut & præſens, penultima tamen circumflexa, cum ſit natura longa ante breuem, τεθεῖσθαι. Ἀόριστος α.

Τεθῆναι, à tertia primi Aoriſti paſſiui, adiuncta, ναι, ſyllaba, ut ἐτέθη, τεθῆναι. ſicut ἐτύφθη, τυφθῆναι.

Μέλλων α.

Τεθήσεσθαι, à tertia ſingulari eiuſdem temporis τεθήσεται, uel à ſecunda plurali. μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθήσεσθαι, à tertia ſingulari, uel à ſecunda plurali, ut ſupra.

ῬΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba Media, ſicut in Grauitonis dictum eſt, in præſenti & præterito imperfecto formationem habent communem cum paſſiuis, etſi ueteres Grammatici in his duobus temporibus ea nullo modo ſeorſum uariare cenſuerunt, iccirco eundem ordinem quo in Grauitonis uſi ſumus, in his quoque uerbis ſeruandum putauimus.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, ſicut & paſſiua.

Παρατατικός.

Ἐτιθέμην, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθευ δωρικῶς. Παρακείμενος.

Medium præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum in his uerbis formari nõ poſſunt, ſicut neque in uerbis Circumflexis, à quibus deriuantur. Nam τιθῶ. ἱστῶ. & διδῶ. Verba circumflexa primitiua eorum, quæ ſunt τίθημι. ἵστημι. & δίδωμι, expuncta cõmuni geminatione, monoſyllaba remanent, ut θῶ. στῶ. δῶ. Et ſicut tertio Libro, cum de formatione præteritorum tractaretur, dictum eſt, circumflexa uerba, ſi monoſyllaba ſint, præterito Medio omnino carẽt, cũ id minui una ſyllaba ab actiuo opus ſit. ut σχῶ μέλλ. σχήσω παρακ. ἔσχηκα. Μεσ. παρακ. ἔσχα. quod nẽpe abſurdum eſt, quandoquidẽ nullum inuenitur præteritũ, ſiue à cõſonante, ſiue à ſolo, ε, incipiẽs, quod pauciorum ſit trium ſyllabarum, quod & dictis tribus uerbis accidit, & his ſimilibus. Ἀόριστος α.

Ἐθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſicut ἐτυψάμην ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Ἀόριστος β.

Ἐθέμην, à prima perſona ſecundi Aoriſti actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interpoſita, μη, ἔθην, ἐθέ-

μην. Antiqui tamen à primo Aoriſto paſſiuo formari uoluerunt, extrema in, μην, mutata, & tenui in denſam conuerſa, ἐτέθην, ἐθέμην. Secunda perſona à tertia fit, τ, in, σ, conuerſo, ἔθετο, ἔθεσο, καὶ ἔθεο ἰωνικῶς, καὶ ἔθου ἀττικῶς. Tertia ἔθετο.

Μέλλων α.

θήσομαι, à futuro actiuo fit, adiuncta, μαι, &, ω, magno in, ο, paruum mutato, ut θήσω, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς.

Ἀόριστος α.

Primus Aoriſtus θῆκαι, θηκάσθω eſſe debuerat, ſicut τύψαι, τυψάσθω, ſed in uſu non eſt, nec etiam in aliis modis.

Ἀόριστος β.

θέσο, à ſecunda perſona ſecundi Aoriſti Medii, abiecto augmento, ut ἐθέμην, ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς, καὶ θοῦ ἀττικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Ὁ Ἀλκ. Κ. Ἀλλ' ἄγε δὴ κλειῷ μὲν ἄορ θέο. unde κάτθεο. Heſiodus, Σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, Κατάθου ταχέως θοἰμάτιον. Tertia perſona θέσθω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, ad paſſiui inflexionem.

Ἀόριστος α.

θείμην, θεῖο, θεῖτο, à prima perſona ſecundi Aoriſti medii ἐθέμην, ſicut & præſens.

Μέλλων α.

θησοίμην, à prima perſona Medii futuri, extrema in, μην, conuerſa, ac, ι, penultimæ uocali adiuncta, θήσομαι, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, ad paſſiui ſimilitudinem.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν θῶμαι, à prima perſona ſecundi Aoriſti medii, extrema in, μαι, conuerſa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in, ω, mutata; ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, accentu circumflexo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
ἀόριστος β.	θέσθαι.
μέλλων α.	θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕ΄ΡΑ ΣΥΖΥΓΙ΄Α ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ ΡΗΜΑ΄ΤΩΝ.

Verba in, μι, ſecundæ coniugationis fiunt à uerbis Grauitonis Circumflexorum ſecundæ cõiugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent, η, in paſſiui autem penultima, α, quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur, ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. Paſſiuum ἵσταμαι.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ` ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ`.

Ἐνεστώς.

Ἵστημι ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo Grauitono fit, unde ἱστῶ uerbum ſecundæ coniugationis Circumflexorum, extrema in, μι, & penultima, hoc eſt, α, quæ breuis eſt, in legitimam longam mutata, uidelicet, η, & accentu in antepenultimam retracto, ut ἱστάω, ἵστημι. ἱστάω uero ἀπὸ τοῦ στάω, cui præponitur, ι, ſolum, quæ reduplicatio abuſiua ſiue impropria appellatur, cum in ea nulla geminetur conſonans, ut Libro tertio dictum eſt Nam σιστάω dicendum fuerat, & σίστημι. Sed quoniam reduplicatio cõmunis nunq̃ fit per longâ uocalem, (nam ἰῶτα hoc in loco eſt poſitione longa) iccirco, σ, non repetitur. Habet etiam

ι. ante. ς. aſpiration. aſpirationem in prima ſyllaba, quoniam, ι, ante, ς, aſpiratur, niſi ſyncopa fiat, uel ſubſequatur, ρ, poſt, ς, quia tunc tenui ſpiritu ſcribitur, ut ἴστε, ἴστω, ἀπὸ τοῦ ἴσατε, ἰσάτω, ἱστίον, & ἱστρός. Secunda perſona à prima fit, extrema in, σ, mutata, ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. Δυϊκά. ἵστατον, ἵστατον, penultima correpta. Πληθ. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι, ad ſimilitudinem pluralis datiui participii actiui eiuſdem temporis, penultima circumflexa. Quia, α, quæ anceps eſt, hic natura habetur longa. Ionice uero, ſiue Attice non formatur tertia perſona in hac ſecunda coniugatione, διὰ τὴν κακοφωνίαν. Nam ἱστάασι dicendum fuerat.

Παρατατικός.

Ἵστην, ἵστης, ἵστη, à præſenti, ſicut ἐτίθην. Δυϊκά. ἵστατον, ἱστάτην, penultima correpta, ſicut & præſens. Πληθ. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Παρακείμενος.

Ἕστηκα eſſe debuerat à futuro στήσω, cuius penultima præteritum perfectũ ſeruare debet. Sed ne coincideret cum ἕστηκα, quod eſt Medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata eſt, η, in, α, & factum eſt ἕστακα,

ἕστακα Cur. ἕστακας, ἕστακε. Seruat enim aſpirationem præſentis, quoniam, ε, ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in aliis modis, ſpiritum thematis ſeruat, ut in hoc uerbo ἵστημι. ὁ παρακείμενος ἕστακα. τὸ προστακτικὸν, ἕστακε, ἑστακέτω. τὸ εὐκτικὸν, ἑστάκοιμι, & cætera.

Si uero

Si uero cadit, hoc eſt, ſi non remanet in aliis modis, ſicut eſt in ambobus Aoriſtis, tenuem ſpiritum habet. ἀόριστος πρῶτος, ἔστησα. τὸ προστακτικὸν, στῆσον, στησάτω. τὸ εὐκτικὸν, στήσαιμι. ἀόριστος δεύτερος, ἔστην. τὸ προστακτικὸν, στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν, σταίην, σταίης, σταίη. &c.

ὑπερσυντελικός.

Ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει, à præterito perfecto, unde & eundem ſpiritum ſeruat, cum in aliis modis idem ſit præteritum perfectum & præteritum pluſquamperfectum, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔστησα, ἔστησας, ἔστησε, ſicut, ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριστος β.

Ἔστην, ἔστης, ἔστη, à futuro, extrema in, ην, mutata, &, ε, cõmuni augmento præpoſito, ut στήσω, ἔστην. Δυϊκά. ἔστητον, ἐστήτην, penultima producta. Πλη. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔσταν. Ἰλιάδος α. Θεοί δ᾽ ἅμα πάντες ἀνέσταν. Μέλλων α.

Στήσω, ἀπὸ τοῦ στάω, α, in, η, cõuerſo, ac, σ, interpoſito, ſicut à θέω, θήσω.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵσταθι, fit à genitiuo participii præſentis temporis, abiecto, ν, & extrema in, θι, conuerſa, ut ἱστὰς, ἱστάντος, ἵσταθι. Vel à prima perſona pluralis numeri, extrema in, θι, mutata, ut ἵσταμεν, ἵσταθι. In uſu tamẽ nõ eſt, ſed ꝓ eo utimur ἵστα, à uerbo circũflexo ἱστάω, ἱστῶ, unde cõpoſitum κάθιστα. Ἰλιάδ. α. Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ κάθιστα. Tertia à ſecunda fit, extrema in, τω, mutata, ἱστάτω, &c.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἕστακε, ἑστακέτω, ſicut τέτυφε, τετυφέτω.

Ἀόριστος α.

Στῆσον, στησάτω, ſicut τύψον, τυψάτω.

Ἀόριστος β.

Στῆθι, fit à genitiuo participii eiuſdem temporis, expuncto, ν, & extrema in, θι, mutata, ut στὰς, στάντος, στάθι, καὶ στῆθι, ἰωνικῇ τοῦ, α, εἰς, η, Vel à prima perſona pluralis numeri fit, ut ἔστημεν, στῆθι, penultima producta per regulam ſuperius dictam. Tertia perſona στήτω, à ſecunda, θι, in, τω, conuerſa. Δυϊκά. στῆτον, στήτων. Πλη. στῆτε, στήτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱσταίην, à genitiuo ſui participii fit, extrema in, ην, mutata, ac, ι, penultimæ uocali adiũcto, ut ἱστὰς, ἱστάντος. ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.

Δυϊκά. ἱσταίητον, ἱσταιήτην. Πληθ. ἱσταίημεν, καὶ συγκοπῇ ἱσταῖμεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱσταῖεν, ſubtracto, μ, ἀττικῶς, ut in optatiuo primæ Coniugationis uerborum in, μι, dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἑστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι, ſicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Ἀόριστος α.

Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι, καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς στήσεια, στήσειας, στήσειε.

Ἀόριστος β.

Σταίην, σταίης, σταίη, à genitiuo participii eiuſdem temporis, στάς, στάντος, ſicut & præſens. Δυϊκά. σταίητον, σταιήτην. Πλη. σταίημεν, καὶ σταῖμεν, σταίητε, σταίησαν, καὶ σταῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Ὀδυσσ. ϭ. Ἄγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν. ἀντὶ τοῦ παρασταίησαν.

Μέλλων α.

Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι. ſicut τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ἱστῶ, à tertia perſona ſingulari præteriti imperfecti, ſiue à prima, ut in ſubiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum eſt, extrema in, ῶ, circumflexum mutata, ut ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. Regula. καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς, μι, τὰ δεύτερα, καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικά, τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ, α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ, ω, μεγάλου. Δυϊκά. ἐὰν ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. Πλη. ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ, ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν στήσω, στήσῃς, στήσῃ, ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. à ſecundo Aoriſto, ſicut & præſens, διὰ τοῦ, η, ut in τίθημι dictum eſt.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱστάναι, à prima perſona pluralis numeri ἵσταμεν, extrema in, ναι, mutata. Vel à genitiuo participii ἱστάς, ἱστάντος, expuncto, ν, &, τος, in, ναι, mutata.

Παρακ. καὶ ὑπερ.	ἑστακέναι, ſicut τετυφέναι.
Ἀόριστος α.	στῆσαι.
Ἀόριστος β.	στῆναι.
Μέλλων α.	στήσειν.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ἵσταμαι, à prima perſona actiui, η, in, α, correptũ, & extrema in, μαι, mutatis, ἵστημι, ἵσταμαι. Secunda perſona ἵστασαι κοινῶς, καὶ ἵστῃ ἀττικῶς, ſicut à τίθεμαι, τίθῃ. Tertia perſona, ἵσταται. Δυϊκῶς. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον. Πληθ. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Παρατατικός.

Ἱστάμην. Secunda perſona ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς. Tertia pſona ἵστατο. Δυϊκῶς. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται, à præterito actiuo, penultima correpta, ac eadẽ aſpiratione ſeruata. Δυϊκῶς. ἑστάμεθον, ἕστασθον, ἕστασθον. Πληθ. ἑστάμεθα, ἕστασθε, ἕστανται, καὶ ἰωνικῶς ἑστάαται. ſed ꝑpter hiatũ in uſu nõ eſt.

Ὑπερσυντελικός.

Ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο, à præterito paſſiuo, extrema in, μην, mutata.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐστάθην, ἐστάθης, ἐστάθη, ſicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, principali ſyllaba tenui ſpiritu ſignata, quoniã, ε, cadit, ut στάθητι, σταθήτω, & σταθείην.

Μέλλων α.

Σταθήσομαι, σταθήσῃ, σταθήσεται, à ſecunda perſona Aoriſti paſſiui ἐστάθην, ἐστάθης, abiecto augmento, & adiuncta, ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ἑστάσομαι, ἑστάσῃ, ἑστάσεται, à ſecunda præteriti paſſiui, interpoſita, ομ, ἕστασαι, ἑστάσομαι, ſeruata etiam præteriti aſpiratione.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἵστασο κοινῶς, à ſecunda perſona præteriti imperfecti paſſiui, ἱστάμην, ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς. Tertia perſona ἱστάτω καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ἕστασο, ἑστάσθω, à ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti.

Ἀόριστος α.

Στάθητι, σταθήτω, à tertia perſona primi Aoriſti paſſiui.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, accentu circumflexo in ſecunda & tertia perſona. Δυϊκῶς. ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην. καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο, accentu circumflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ.

Ἀόριστος α.

Σταθείην, σταθείης, σταθείη, à genitiuo participii eiuſdem temporis, σταθείς, σταθέντος.

Μέλλων α

Σταθησοίμην, σταθήσοιο, σταθήσοιτο, à prima perſona futuri paſſiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ἑστασοίμην, ἑστάσοιο, ἑστάσοιτο, à prima perſona eiuſdem temporis.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, διὰ τοῦ, α, licet à quibuſdã διὰ τοῦ, η, inueniam huiuſmodi perſonas, ſecũdã ſcilicet & tertiã declinatas.

Regula. Quare antiquoꝝ regulam, & hoc in loco omnino cenſeo ſeruandam, quæ eſt, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. hoc eſt, ꝙ uniuerſaliter tertiæ perſonæ actiuoꝝ Subiunctiuoꝝ, ſecũdæ ſunt paſſiuoꝝ, q̃uis inueniatur in actiuo etiã aliter declinatũ hoc idẽ tẽpus à nõnullis, quã regula tradat. Illi enim ponũt ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. Regula uero ἱστᾷς, ἱστᾷ, διὰ τοῦ, α, quæ eſt, κατὰ μὲν τὸ δεύτερον, καὶ τρίτον πρόσωπον τῆς εἰς, μι, τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ, η, γράφεται, τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ, α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ, ω, μεγάλου, cũ præſertim τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας ſeruãdũ ſit. Δυϊκά. ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. Πλη. ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν ἑστῶμαι, à præterito paſſiuo, penultima in, ω, μέγα conuerſa, ut ἕσταμαι, ἑστῶμαι. Secunda perſona, ἐὰν ἑστᾷ, à tertia actiui eiuſdem temporis & modi, abiecta extrema ſyllaba, ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. ἑστᾷ, ἑστᾶται. Δυϊκά. ἐὰν ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ, à tertia perſona primi Aoriſti paſſiui, &c.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵστασθαι, à tertia perſona ſingularis paſſiui ἵσταται. Vel à ſecunda plurali, ε, in, αι, diphthon, mutato.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἑστάσθαι, à tertia ſingulari uel à ſecũda plurali, ut in præſenti.

Ἀόριστος. α.	σταθῆναι.
Μέλλων α	σταθήσεσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	ἑστάσεσθαι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

Ἵσταμαι, ἵστασαι, καὶ ἵστη, ἵσταται, ab actiuo fit, ſicut & paſſiua.

Παρατατικός.

Ἱστάμην, ἵστασο, ἵστω, καὶ ἵστω, ἵστατο.

Ἀόριστος α.

Ἐστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο, ſicut ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.

Ἀόριστος β.

Secundus Aoriſtus non eſt in uſu in hoc uerbo ἵστημι, poſſet tamen ſecundum analogiam formari ab actiuo, hoc eſt ἔστην, ἐστάμην, extrema uocali, η, ſcilicet in, α, legitimam breuem uerſa, ac interpoſita, μαι. Vel potius à primo Aoriſto paſſiuo antiquoque more extrema in, μην, mutata, ἐστάθην, ἐστάμην, ἔστασο, καὶ ἔστω, ἔστατο, & eadem eſt litteratura cum præterito pluſquamperfecto paſſiuo, differt tamen ſpiritu.

Μέλλων α.

Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται, à στήσω futuro actiuo.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵστω ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἱστάσθω.

Ἀόριστος α.

Στῆσαι, στησάσθω, ὡς τύψαι, τυψάσθω.

ΕὙΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.

Ἀόριστος α. Στησαίμην, στήσαιο, στήσαιτο.

Μέλλων α.

Στησοίμην, στήσοιο, στήσοιτο, ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν στήσωμαι στήσῃ, στήσηται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.	ἵστασθαι.
Ἀόριστος α.	στήσασθαι.
μέλλων α.	στήσεσθαι.

ΤΡΙ´ΤΗ ΣΥΖΥΓΙ´Α ΤΩ͂Ν ΕΙ᾿Σ μι, ΡΗΜΑ´ΤΩΝ.

VErba in, μι, tertiæ Coniugationis,fiunt , ut ſupra diximus , à Grauitonis,à quibus fiunt circumflexa tertiæ coniugationis,& in penultima actiui habent,ω,μέγα,in paſſiui autem penultima ο, μικρὸν,quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur, ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. Paſſiuum uero, δίδομαι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Δίδωμι fit,à διδόω Grauitono,cuius circumflexum eſt διδῶ,extrema in,μι,& penultima uocali,ο,ſcilicet paruo in, ω,magnum mutatis, ut διδόω,δίδωμι.διδόω uero , ἀπὸ τοῦ δόω, per reduplicationem propriam,quæ eſt,cum bis eadem conſonans repetitur cum uocali breui. Secunda perſona à prima fit,extrema in,σ,mutata,δίδως,Tertia à ſecunda adiuncto,ι,δίδωσι. Δυϊκά. δίδοτον , δίδοτον. Πλη. δίδομεν, δίδοτε , διδοῦσι, ad ſimilitudinem datiui pluralis proprii participii, καὶ ἰωνικῶς διδόασι δίχρονον.

Παρατατικὸς.

Ἐδίδων , ἐδίδως , ἐδίδω , à præſenti , ſicut ἐτίθην,ἐτίθης,ἐτίθη,extrema διὰ τοῦ,ω,μεγάλου. Nam ut in τίθημι dictum eſt , præteritum Imperfectum & ſecundus Aoriſtus uerboꝝ in, μι, penultimã proprii actiui præſentis ſeruare debét ,ut δίδωμι,ἔδων,ἐδίδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Ὑπερσυντελικὸς.

Ἐδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Ἀόριστος α.

Ἔδωκα , ἔδωκας , ἔδωκε . ἀντὶ τοῦ ἔδωσα , ἔδωσας , ἔδωσε.

Ἀόριστος β.

Ἔδων,ἔδως,ἔδω,à futuro, extrema in,ν,conuerſa,& ε,cõmuni augmento præpoſito. Δυϊκά. ἔδοτον,ἐδότην. Πληθυντικά. ἔδομεν,ἔδοτε, ἔδοσαν , penultima correpta , contrà communem regulam ſecundi Aoriſti,ut in τίθημι dictum eſt.

Μέλλων α.

Δώσω,δώσεις,δώσει.ἀπὸ τοῦ δόω,ο,paruo in, ω, magnum mutato,

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Δίδοθι,διδότω,ὡς τίθετι,τιθέτω, penultima correpta , ut in τίθημι

dictū eſt, quā Homerus ꝓduxit. Ὀδυσσ. γ. Δίδωθι, δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε, δεδωκέτω, ἀ tertia præteriti perfecti actiui, ſicut τέτυφε, τετυφέτω.

Ἀόριστος β.

Δόθι, δότω, penultima correpta contra regulā, ut in ſecūdo Aoriſto primæ cōiugationis dictū eſt: ἄχρησον, ſed ꝓ eo utimur, δός, δότω, &c.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίην, διδοίης, διδοίη, ſicut τιθείην, τιθείης, ἀ genitiuo participii διδοὺς, διδόντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι, ſicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Ἀόριστος β.

Δοίην, δοίης, δοίη, ἀ genitiuo participii δοὺς, δόντος καὶ δωρικῶς δῴην, δῴης, δῴη, ὡς ποιῴην ποιῴης ποιῴη. Δυϊκῶς. δοίητον, δοιήτην. Πληθ. δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν expunctō μ, Ὀδυσσείας σ. οὐδέ τι καὶ μέγα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Μέλλων α.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι, ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ, διὰ τοῦ, ω, μεγάλου, ſicut in prima & ſecunda coniugatione dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ, διὰ τοῦ, ω, μεγάλου, ὡς εἴρηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Διδόναι, ἀ genitiuo participii διδοῦς, διδόντος. Vel ἀ prima perſona pluralis numeri δίδομεν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Δεδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

Ἀόριστος β.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, ut in τίθημι dictum eſt.

Μέλλων α. Δώσειν.

ΟΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ab actiuo, ω, magno in, ο, paruum, & extrema in, μαι, mutatis.

Παρατατικός.

Ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο, à prima perſona præſentis.

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, à præterito actiuo δέδωκα, ω, magno in, ο, paruum mutato, & extrema in, μαι, conuerſa.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, à præterito paſſiuo, δέδομαι.

Ἀόριστος α.

Ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, à tertia ſingulari præteriti paſſiui, extrema in, θην, mutata, ſicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Μέλλων α.

Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, à ſecunda perſona Aoriſti paſſiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, à ſecunda pſona præteriti paſſiui.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, à ſcda pſona præteriti impfecti paſſiui.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δέδοσο, δεδόσθω, à ſecūda pſona præteriti pluſquāperfecti paſſiui.

Ἀόριστος α.

Δόθητι, δοθήτω, à tertia perſona Aoriſti paſſiui.

ΕΥΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, ſicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, ſicut τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Ἀόριστος α.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη, à genitiuo participii eiuſdem temporis.

Μέλλων α.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, à prima futuri paſſiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, à prima pſona paulo poſt futuri.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν διδῶμαι, ſicut ἐὰν τιθῶμαι. Secunda uero & tertia perſona ω, magno ſcribuntur, ἐὰν διδῷ, ἐὰν διδῶται. quoniam (ut ſupra dictum eſt) prima coniugatio uerborum in, μι, per, η, declinatur, ſecunda per, α, tertia per, ω, μέγα in modo ſubiunctiuo.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ.

Ἐὰν δεδῶμαι, ὡς ἐὰν τεθῶμαι. Secunda perſona ἐὰν δεδῷ, à tertia actiui ſubiunctiui eiuſdem temporis, extrema ſyllaba abiecta, ut ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ἐὰν δεδῷ. Tertia ἐὰν δεδῶται.

Ἀόριστος α.

Ἐὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ, à tertia pſona Aoriſti paſſiui, extrema in, ῶ, circumflexũ mutata, & abiecto augmẽto, ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη. ἐὰν δοθῶ.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι, à tertia perſona ſingulari δίδοται. Vel à ſecunda pluralis, ε, tenui in, αι, diphthongum uerſo.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν.

Δεδόσθαι, ſicut τεθεῖσθαι.

Ἀόριστος α.

Δοθῆναι, à tertia eiuſdem temporis.

Μέλλων α. Δοθήσεσθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Δεδόσεσθαι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ad Paſſiuorum declinationem.

Ἀόριστος α.

Ἐδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Ἀόριστος β.

Ἐδόμην, ἔδοσο, καὶ ἔδου, ἔδοτο, à paſſiuo Aoriſto fit, antiquorum more, extrema in, μην, mutata, ἐδόθην, ἐδόμην. unde ἀπεδόμην.

Μέλλων α

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται, ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, ad Paſſiuorum ſimilitudinem.

Ἀόριστος β.

Δόσο, καὶ δοῦ, δόσθω, δόσθον, δόσθων. δόσθε, δόσθωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, ſicut paſſiua.
Ἀόριστος β. Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.
Μέλλων α. Δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

ΥʹΠΟΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, ſicut paſſiua.

Ἀόριστος β.

Ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ, τοῦ, ἐδόμην.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. διδοσθαι.
Ἀόριστος β. δόσθαι.
Μέλλων α. δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ ῬΗΜΆΤΩΝ.

Verba in, μι, quartæ Cõiugationis, fiunt (ut dictũ eſt) à uerbis Grauitonis ſextæ Cõiugatiõis in, νω, deſinẽtibus, in q̃bus nulla fit ſynæreſis. Et in penultima actiui habent, υ, productum. In paſſiui uero penultima idem, υ, correptum, quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur. Nec ſuſcipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in, μι, deſinentia, ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Paſſiuum ζεύγνυμαι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ζεύγνυμι, à ζευγνύω uerbo Grauitono fit, extrema in, μι, uerſa, & penultima, quæ in Grauitono breuis eſt, hoc eſt, υ, in ſeipſam ꝑductam conuerſa. Secunda perſona ζεύγνυς, à prima fit, extrema in, σ, conuerſa. Tertia ζεύγνυσι, à ſecunda adiuncto, ι. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Πληθ. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, ſecundum cõmunẽ regulã eſſe debuerat, ad ſimilitudinẽ datiui pluralis, ſed uſus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ cõiugationis potius utamur tertia plurali Grauitonorum: ut ζευγνύουσι, ῥηγνύουσι, πηγνύουσι, & ſimilibus. Iones uero ζευγνύασι dicunt. Παρατατ.

Ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυϊκά. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. Πληθ. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν. Nec ultra declinatur. Nam huiuſmodi uerba ſi polyſyllaba ſunt, in præſenti ſolũ & præterito imperf.

uariantur, tam in actiuis q̃ in paſſiuis. Si uero diſyllaba, & futurum primum & ſecundum Aoriſtum habent, ut κλῦμι. παρατατικὸς, ἔκλυν. μέλλων πρῶτος, κλύσω. ἀόριστος δεύτερος, ἔκλυν. ἡ μετοχὴ, ὁ κλὺς, τοῦ κλύντος. τὸ προστακτικὸν, κλῦθι, ὡς τὸ, κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, & cætera quæ ab his deducuntur. δῦμι. παρ. ἔδυν. μέλ. δύσω. ἀόριστος δεύτερος ἔδυν, & ſimilia. In quibus ſecundus Aoriſtus par eſt præterito imperfecto, cum non habeat reduplicationem.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πλη. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

ΕΥ'ΚΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζευγνύην, ζευγνύης, ζευγνύη, &c. Quæ etſi regulariter formari poſſunt à genitiuo participij ζευγνὺς, ζευγνύντος, ſicut & alia uerba in, μι, in uſu tamen non ſunt. At eorum paſſiua omnino deficiunt in modo optatiuo, quia ſi formarentur ſecundum regulam neceſſario haberent, υι, diphthongum in penultima ſequente conſonante, cum hic modus formetur à prima perſona indicatiui paſſiui, extrema in, μην, mutata, & adiuncto, ι, penultimæ uocali, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ſic ζεύγνυμαι, ζευγνυίμην. Sed hoc fieri non poteſt, quia poſt, υι, diphthon. ſeqtur, μ, conſonans, quod eſt contra regulã quæ poſt, υι, diphthongum uocalẽ tantũmodo admittit, ut ἅρπυια, μυῖα, τετυφυῖα, qua cautum eſt, ut poſt, υι, diphthongum uocalis tantum ſequatur, non autẽ cõſonans.

Poſt. υι. diphthon. uocalis.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quàm paſſiuorum huius quartæ coniugationis non poteſt formari, duabus regulis inter ſe repugnantibus, quarum altera eſt, quod Subiunctiui uerborum in, μι, eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum ſuis primitiuis, ſic enim Circumflexa cõmuniter appellantur, etſi uerba in, μι, ab eis mediate deriuentur, ſicut ſupra dictum eſt, ut τιθῶ, ἱστῶ, διδῶ. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν ἱστῶ, ἐὰν διδῶ, & ſimilia, ſecundum quam regulam etiam Subiunctiui quartæ cõiugationis coguntur eandem habere uocalem & accentum cum ſuis primitiuis quæ Grauitona ſunt, ut ζευγνύω, ἐὰν ζευγνύω. Altera regula eſt, quod omne participium in, σ, ὀξύτονον declinatum per, ντ, Subiunctiuum facit circumflexum, ut τυφθεὶς, τυφθέντος, ἐὰν τυφθῶ. τεθεὶς, τεθέντος, ἐὰν τεθῶ. ſic ζευγνὺς, ζευγνύντος, ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνὺς, πηγνύντος, ἐὰν πηγνυῶ, quod priori regulæ omnino repugnat, ob quã rẽ Subiunctiuus modus prorſus deeſt.

Regula.

Regula.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ζβεννύναι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

ζβέννυμαι, ζβέννυσαι, ζβέννυται, ab actiuo fit, penultima quæ longa eſt, in ſeipſam breuem conuerſa.

Παρατατικός.

ἐζβεννύμην, ἐζβέννυσο, ἐζβέννυτο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζβέννυσο, ζβεννύσθω. ζβέννυσθον, ζβεννύσθων. ζβέννυσθε, ζβεννύσθωσαν.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ζβέννυσθαι.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS. INSTITVTIONVM GRAMMATIC. LIBER OCTAVVS.

DE VERBIS IN MI ANOMALIS QVAE

non omnino regulas ſequuntur.

POſtea quàm de uerbis in, μι, dictum eſt quæ triſyllaba ſunt, & regulariter formari poſſunt, & quorum uſus per omnes modos frequenter habetur, nunc de his dicendum eſt, quæ à cõmunibus regulis declinant, nec p̱ omnes modos, & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de diſyllabis, quorum cum εἰμί ſubſtantiuum uerbum frequentiſſimo ſit in uſu, ab eo incipiendum eſſe duxi. Verũ. quoniam ἔω, primitiuum eius ſecundum uarium accentum & ſpiritum uaria habet ſignificata, hæc primum exponã. Grauitonum enim & tenui ſpiritu ſignatum, ſum ſiue exiſto ſignificat. ὁ Διονύσιος ι̅. τ' ἡμὶν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπὸ πρόσθι δώματα ναίων. Et etiam uado & perficio ſignificat. Aſpiratum uero, induo & ſedeo, unde ἕζω. Significat etiam mitto, unde ἱέω, ἱῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἐῶ circumflexum & tenuem ſpiritum habens, ἀπὸ τοῦ ἐάω, ſino ſignificat, aſpiratum uero ſedeo, & fit ἀπὸ τοῦ ἑέω.

ΠΕΡΙ' ΤΟΥ̃ ΕΙ'ΜΙ' ΤΟ' Υ'ΠΑ'ΡΧΩ.

Ο'ΡΙΣΤΙΚΑ'.

Ε'νεςῶς.

AB ἔω igitur,quod exiſto ſignificat,ſextæ cõiugationis Grauito-
norum,deriuatur εἰμὶ,extrema in, μι,mutata, ſicut à τιθέω, *εἰμὶ, ſum.*
τίθημι,&,ι,ancipiti aſſumpta,quoniam uerba in,μι,deſinentia,penul- *De penulti*
timam productam habere uolunt, &,ε, in, η, conuerti non potuit,ne *ma aſſum-*
coincideret cum hoc uerbo,quod eſt, ἠμί τὸ λέγω,ἀπὸ τοῦ φημί,κατὰ *pto.ι.*
ἀφαίρεσιν τοῦ,φ,& etiam ne penitus amitteret omnes partes ſiue litte
ras ſui primitiui,quoniam deriuatiua omnino aliquid de ſuis primiti
uis ſeruare debent.Præterea ut ſaperet naturam uerborum in, μι,quar-
tæ coniugationis,quæ in penultima,υ,ancipitem longã habere uolunt.
Nam,ε,non poteſt produci per, υ,ſed per, η,aut, ι,& ſic penultima,ει,
diphthongo facta eſt longa,& εἰμὶ, dictum eſt, quod omnino eſt con-
tra cõmunem regulam uerborum in,μι,quæ uolunt habere in penul
tima aut, η,ſi ſint primæ uel ſecundæ coniugationis. aut, ω,ſi ſint ter-
tiæ,aut, υ,longam ſi ſint quartæ, iccirco hoc uerbum excipitur,& etiã
εἶμι τὸ πορεύομαι,cum & ipſum,ει,diphthõgum habeat in penultima, *εἶμι.uado.*
& eſt quartæ coniugationis uerborum in, μι,cum eius primitiuum non
patiatur ſynæreſim in modo indicatiuo,& etiã ſit ei par ſyllabis, ſicut
ζευγνύω,ζεύγνυμι. Acuit extremam, quod eſt etiam contra cõmunẽ *Acuit extre*
dictorum uerborum regulam. Nam uerba in,μι,aut habent circum- *mam.*
flexum accentum in penultima,ſi ſint diſyllaba,aut acutum in antepe
nultima,ſi polyſyllaba ſint. Sed ab hac regula excipiũtur εἰμί, & φημί
κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ,φ,ἠμί,quæ cum ſint ἐγκλιτικά, opus eſt ut acuant
extremam. Nam omnis ἐγκλιτικὴ dictio accentum ſupra extremam *Atten. de*
habet, aut acutum,aut circumflexum, nunq̃ autem grauem,niſi per *circũflexo.*
pathos, ut σφὲ ας, ἀπὸ τοῦ σφᾶς. Ὀδυσ. δ. καὶ σφὲ ας φωνήσας
ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Cum aliis uero enunciata inclinatur ad ac
centum præcedentis ſyllabæ, ſi dictio præcedens permiſerit,ut εἰμὶ,
ἐγώ εἰμι. φημὶ,σύμφημι. Inuenitur etiam ἐμμὶ δωρικῶς ſubtracto,ι, *ἐμμί.*
diphthongi, ac geminato, μμ. Θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ. Εἶπατε μοι
τὸ κρήγυον οὐ καλὸς ἐμμί. Et in eodem. Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ πα-
ρέδραμε κ' οὔποτ' ἀκούει. ἀντὶ τοῦ εἰμί.

Secunda perſona εἷς,ἀπὸ τοῦ εἰμὶ,extrema in,σ,conuerſa,ſicut ἀπὸ *εἷς acuto*
τοῦ τίθημι,τίθης,cuius apud Poetas frequentiſſimus eſt uſus. Quo in *accentu.*
loco aduertendum eſt εἷς acutum habere accentum, quanquam per

communem regulam circumflecti appetat. Nam omne uerbum in longam deſinens, accentum ſuſcipientem circumflectitur, quod, ut quibuſdam placet factum eſt, ne coincidat cum εἶς ſecunda perſona ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, quæ circumflexum habet accentum. Eſt etiã encliticum, ut ὄλυας. δ΄. Αἴματός εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. abiecto

εἶ circumflectitur. uero, σ, fit εἶ τὸ ὑπάρχεις, & circumflectitur, quanquam deducitur ab εἶς, quod acuitur, ut dictum eſt. quod & Ioannes Charax aſſerit dicens, ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ, τὸ ἀπὸ τῆς εἶς, ἀποβολῇ τοῦ, σ, καὶ περισπᾶται, ἐπειδὴ τὸ εἶ τοῦ εἶς ὀξυτονουμένου, ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέπεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν, ει, δίφθογγον λήγοντα ῥήματα, ἰδίᾳ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. nec inclinatiuum eſt εἶ, ut υἱός ἐμοῦ εἶ σύ, etſi εἰμί, εἶς, ἐστὶ enclitica ſint. Poteſt etiam & alio modo formari ſecundum Apollonium, hoc eſt, a' uerbo Grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω, paſſiuum ἔομαι. Secunda perſona ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ. Nam conſueuerunt Attici formare huiuſmodi ſecundas perſonas Indicatiuorum paſſiuorum per, ει, diphthongum, & ſicut in τύπτομαι dictum eſt, tertiam perſonam actiuorum ſecundam faciunt paſſiuorum, ut βούλω, βούλεις, βούλει, βούλομαι, βούλει. ſic ἔω, ἔεις, ἔει, ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. Eſt & alia ſecunda perſona huius uerbi, cuius

ἐσσί. apud Poetas frequentiſſimus eſt uſus, hoc eſt ἐσσί, quæ ſecundum aliquos fit a' ſecunda perſona regulariter formata ἀπὸ τοῦ εἰμί, hoc eſt εἶς, cui addito altero, σ, &, ι, in finem tranſlato fit ἐσσί. σ, enim neceſſario geminatur, quoniam ſimplex, σ, cum ἰῶτα prolato, eſt χαρακτηριστικὸν tertiæ perſonæ, ut τύπτουσι, τίθησι. Sed alio modo eam formiat Herodianus, hoc eſt ἀπὸ τοῦ ἐμί, interpoſito, σ, ἐσμί facit, cuius extrema in, σ, conuerſa, fit ἐσ, geminato, σ, ſed quoniã nulla dictio in eandem conſonantem geminatam deſinere poteſt, additum eſt, ι, & ſic ἐσσί factum eſt, quod inclinatur, ut, Ἰλιάδος κ΄. Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ.

ἐστί. Tertia perſona ἐστί, cuius uaria eſt formatio, cum nullo modo regulariter formari poſſit, quin coincidat cum tertia plurali. Nam ſi a' prima perſona formare uoluerimus, μι, in, σι, conuerſa, ἐσί fiet. Si a' ſecunda regulariter formata, hoc eſt εἶς adiuncto, ι, fiet tertia ſingularis εἰσί, & talis eſt tertia pluralis. Iccirco alii alio modo eam formarũt. Quidam enim a' prima perſona εἰμί, abiecto prius, ι, de diphthongo, deinde extrema in, σι, conuerſa ſecundum cõmunem regulam, ac poſtremo, σ, in, τ, mutato δωρικῶς ἐτί faciunt. Sed quoniam omne uer-

ἐτί. bum in, ι, deſinens, uult habere penultimam longam, neceſſe fuit interponere, σ, ut ſaltem penultima eſſet poſitione longa, & ſic factum

eſt ἐστί. Eſt & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc eſt, á ſecunda perſona ἐσσί, mutato altero, σ, in, τ, fit ἐστί. Non tamen Doricum eſt, licet in, τι, deſinat, ſed Dorico ſimile. Nam Dorica propria (ſecundum Herodianum) in, τι, purā deſinunt, hoc eſt, nulla conſonante præcedēte, τ, ſi ſint tertiæ perſonæ ſingularis uerborum in, μι, ut φησί, φατί. δίδωσι, δίδωτι. *Dorica in τι. puram.* Verum ἐστί, σ, habent ante, τ, in plurali uero conſueuerunt Dores etiam, ν, conſonante præcedente, τ, formare tertiā perſonam in, τι, ut φαντί, διδόντι, &c. huiuſmodi. Δυικῶς. ἐτόν, ἐτόν, eſſe debuerat, penultima correpta, ἀπὸ τοῦ εἰμί, interpoſito uero, σ, ἐστόν, ἐστόν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in, μι, quæ illam in ſingulari tantum productam eſſe uolunt. Ἰλιάδ. α. Ἀλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. Πλη. ἐμὲν καὶ εἰμὲν ἀπὸ τοῦ εἰμί. Ἰλιά. ν, ἐπεὶ οὔτοι, ἐελδωπαὶ κακοὶ εἰμέν. Sic in eiuſdē Libri calce. οὔτοι τι μάχης ἀδαήμονες εἰμέν. & in compoſitione ἔνειμεν. retracto accentu in antepenultimā Ἰλιά. ε, ἡμεῖς δ᾽ αὖ μαχόμεσθα οἳ περ ἐπίκουροι ἔνειμεν. καὶ δωρικῶς εἰμές Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. οὐδ᾽ ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζωοὶ εἰμές. Secunda perſona ἐστέ unde Euſtathius. Ὀδ. γ. τοῦ δὲ ἐστὲ πρωτότυπος κίνησις ἐκ τοῦ εἰμὶ ἐμὲν ἐστέ, καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ, ι, εἰμὲν εἰτέ. δωρικῶς μέντοι ἐσμὲς ἐστέ. Tertia perſona ἐσὶ καὶ εἰσί. interpoſito, ι, ut penultima producatur (ſicut dictum eſt) ad ſimilitudinem datiui pluralis proprii participii, cum in, ι, deſinat. Et ἰωνικῶς ἔασι, ut τιθέασι, retracto accētu in antepenultimā, cum nō amplius ſit encliticū. Polyſyllaba enim enclitica eſſe non poſſunt, ſed diſyllaba tantū, & monoſyllaba. Ἰλιάδος η. Ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν.

Παρατατικός.

Ἦν, á prima perſona præſentis temporis fit, extrema in, ν, mutata, ut εἰμί, εἶν, ſicut ἵστημι, ἵστην. Deinde ſoluta diphthongo, &, ε, in, η, conuerſo, ſicut ἔμελλον, ἤμελλον, fit ἦν; ι, tamen prius expuncto. Quoniam deſinentia in, ν, nihil uolunt habere non prolatum ante, ν, Iones uero dicūt ἔα. Ἰλιάδος ε. Ἧκον ζωὸς ἀμονηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι. καὶ Ὀδυσσ. ξ. Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. Siue ἀπὸ τοῦ εἶν, diſſoluta diphth. in εα ἰωνικῶς, ſicut ᾔδειν, ᾔδεα. Siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η, in εα ſoluta etiam ἰωνικῶς, abiecto, ν, ſicut ξέρξην ξέρξεα. Nam, α, reſpuit habere poſt ſe, ν, niſi dictio ex declinatione deſinat in, ν, ut μοῦσαν, & ἔτυψαν. hæc enim á declinatione habent, ν, & non κατὰ πάθος, & ſic fit ἔα, unde, ε, in, η, conuerſo, fit ἦα. Ὀδυσσείας κ. Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὼς ἀμφιελίσσης. Attici uero, ε, &, α, in, η, uertentes κατὰ κρᾶσιν ἦ dicunt, ſicut ᾔδεα, ᾔδη, Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ,

Δεῖ γὰρ ὥς ἔοικέ μοι λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος. ἀντὶ τοῦ ἦν. Poetæ uero præponentes, ε, primæ perſonæ cõmuni ἦν, ἔην dicunt. Ἰλιάδος λ. ὡς ἔον εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. Dicunt etiam ἔον à uerbo Grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς ἦον, καὶ συστολῇ ἔον, ut ὥς ἔον εἴποτ' ἔην γε. καὶ Ἰλιάδ. ψ. ὡς ποτ' ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων ἔργων τοιούτων. Et ἔσκον quoque dicũt, ὡς τύπτεσκον, χαίρεσκον. Ἰλιάδ. η. γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων.

Prima pſo. præt. impf. VII. modis. Et ſic prima perſona præteriti imperfecti ſeptem modis inuenitur ſecundum uaria idiomata. Communes enim ἦν dicunt. Iones uero ἔα, & ἦα. Attici uero ἦ monoſyllabũ. At Poetæ ἔην, ἔον, & ἔσκον dicũt.

Secunda perſona à prima fit, ν, in, σ, conuerſo, ut ἦν, ἦς, ſicut ἐτίθην, ἐτίθης, nec ſubſcribitur, ι, ut in τίθημι dictum eſt, cui adiuncta, θα, αἰολικῶς, fit ἦσθα. Ὀδυσ. π. Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. ᾖσθα tamen inuenitur ſubſcripto, ι, in modo indicatiuo, ſed hoc eſt à uerbo Grauitono εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντελικὸς, ᾔδειν, ᾔδεις adiuncta, θα, ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ ᾖσθα, ſicut οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, οἶσθα.

Tertia perſona ἦ eſſe debuerat, à ſecunda perſona abiecto, σ, ſecundum cõmunem regulam uerborum in, μι, ut ἐτίθης, ἐτίθη, ſic ἦς, ἦ, ſed in uſu non eſt, pro ea autem utimur ἦν, quæ à Grauitono uerbo deriuatur, hoc eſt ἔω, ὁ παρατατικὸς, ἦον, ἦες, ἦε, καὶ ἦον, unde παρῆον. Nam, ε, ſi in id deſinat tertia perſona uerborum, appetit poſt ſe, ν, mutato uero, η, in, ε, fit ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο, εε, εἰς, η, fit ἦν, ſicut ἔειμαι, ἦμαι, τὸ κάθημαι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, ν εἰς, σ, δωρικῶς, fit ἦς, ſicut in prima perſona plurali, λέγομεν, λέγομες. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸν Ἄλεντα. Εἵρπομες ἐκ πόλιος. Poetæ uero præponentes, ε, ἔην dicunt Ἰλιάδος ω. Ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ Ὀδυσ. ξ. Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι. Deinde producentes, ε, in, η, ἤην faciunt. Ὀδυσσείας τ. καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς ἤην. Iones uero ἔσκεν dicunt. Ὀδυσσείας ι.

Tertia perſo. ſex modis. Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε Τήλεμος. Et ſic tertia perſona ſex modis inuenitur, hoc eſt, ἦν, ἦς, ἦεν, ἤην, ἔην, & ἔσκον, quod ἀπὸ τοῦ ἦε fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta, σκε, ἰωνικῶς, ἔεσκε, ſed propter alternationem duorum, εε, alterum abiicitur, & ſic fit ἔσκε.

Sed aduertendum eſt, ἦν tertiam perſonam cõmunem, & ἤην καὶ ἦεν nunquam abſque, ν, inueniri. Δυϊκά. ἔτον, ἔτην eſſe debuerat, ab eo quod eſt εἶν penultima correpta, ſicut in duali præſentis temporis, καὶ πλεονασμῷ τοῦ, σ, ἔστον, ἔστην. ἄμφω γὰρ ἔστην τὴν ὁδὸν ποιουμένω, καὶ ἦτον, ἤτην, ab eo quod eſt, ην, penultima producta, καὶ πλεονασμῷ

τοῦ, σ,

τοῦ, σ, ἧστον, ἥστην. Ἰλιάδος ε. Ἱρεὺς ἡφαίστοιο, δύω δέ οἱ υἱέες ἤστην. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Πλη. ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἦμες, ἦτε, ἦσαν, καὶ συστολῇ ἔσαν. Ἰλιάδ. β. Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα. Illud uero Heſiodi in Theogonia, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, μία μὲν χαροποῖο λέοντος, ἀντὶ τοῦ ἦσαν, nonnulli dicunt hoc eſſe Bœotorum more, ac Thebanorum, qui ſingulare uerbum pluralibus nominibus, & maſculini generis & fœminini, iungere conſueuerunt. Pindarus in Olympiis, Μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων πέλεται. ἀντὶ τοῦ πέλονται, τουτέστι ὑπάρχουσι. Et illud, Διήγετο σάφηκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο, quod Attici ſolum in neutris nominibus faciunt.

Quidam autem pluralem eſſe exiſtimant per ſyncopam, ἀπὸ τοῦ ἦμεν, ἦν, pro ἦσαν. ſicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, pro ἐτύφθησαν, quod etiam Bœotorum eſt. Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε, à futuro. Ὑπερσυντελικὸς ἥκειν, ἥκεις, ἥκει, ἄχρηστα. Μέσος παρακείμενος, ἧα, ἧας, ἧε, ἄχρηστα. Aliqui tamen uolunt ἧα & ἔα primã pſonã præteriti impfecti, ut dictũ eſt, ἀπὸ τοῦ ἦν eſſe potius, q̃ medii præteriti pfecti. μέσος ὑπερσυντελικὸς, ἥειν, ἥεις, ἥει. Παρακείμενος παθητικὸς, ἧμαι, ἧσαι, ἧται, ἄχρηστα. Ὑπερσυντελ. παθητικὸς, ἥμην, ἧσο, ἧτο, ἄχρηστα. Quibuſdam tamen placet hoc eſſe præteritum imperfectum ἀπὸ τοῦ ἔμαι, cuius actiuum eſt εἰμὶ, ὁ παρατατικὸς, ἥμην, ἧσο, ἧτο. Εὐριπίδης, Ἐγὼ δὲ πρέσβυτης οὐκ ἥμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν. Ἀόριστος πρῶτος, ἧσα, ἧσας, ἧσε, à futuro ἔσω, ἄχρηστα. ἀόριστος δεύτερος, ἦν, ἧς, ἧ, à futuro ἔσω, ſicut ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθην, ſed in uſu non eſt, pro eo autem utimur præterito imperfecto, ἦν, ἦς, ἦν. Μέλλων πρῶτος, ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἔω, ſed in uſu non eſt, ne coincidat cum ἔσω aduerbio loci.

Μέσος μέλλων, ἔσομαι, ἔσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς, ἔσεται, καὶ ἔσσεται ποιητικῶς, geminato σ. καὶ συγκοπῇ ἔσται εὔχρηστα πάντα ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uero dicũt, ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἐσῶ, ſicut πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ'.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς.

Ἴσθι, ἀπὸ τοῦ ἔσθι, quod ſecundum communem regulam formatum eſt, ἀπὸ τοῦ ἐσμὲν prima perſona plurali, extrema in, θι, conuerſa. Vel à genitiuo participii εἷς, ἕνθος, ἔθι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ, σ, ἔσθι, καὶ ἴσθι, ε, in, ι, conuerſo. Quia quandocunq; fit pleonaſmus alicuius conſonantis in habentibus penultimam in, ε, deſinentem, uertitur ut plurimum, ε, in, ι, ut ῥέπω, ῥίπτω. μένω, μίμνω, ſic ἔσθι, ἴσθι. Tertia perſona ἔστω, ἀπὸ τοῦ ἔσθι, interiecto, σ, ubi, ε, ſeruatum eſt. Δυϊκά. ἔστον, ἔστων. Πλη. ἔστε, ἔστωσαν, καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. Vel erit dualis numerus ε, in, ι,

pro plurali. ἔσω uero ab eo quod eſt ἦσο, formatur a' ſecunda perſona præteriti imperfecti ἦμλω, ἦσο, ἦτο, quando accipitur pro eo quod eſt ἴσθι, ſis uel es, quod eſt temporis præſentis & præteriti imperfecti Imperatiui modi. Si autem ponatur in ſignificatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriuatum eſſe a' præterito pluſquamperfecto, quod in hoc uerbo ſimile eſt uoce præterito impfecto medio. Vtrūq; enim facit ἤμλω, ἦσο, ἦτο, licet temporis ſignificatione differant inter ſe. inuenitur etiam ἔασο, ας, geminato. ὀδυσσείας α. ἄλκιμος ἔασ' ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

ΕΥΚΤΙΚΆ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Εἴην, εἴης, εἴη, a' genitiuo participii εἷς, ἕντος, quod in uſu non habetur, ſicut τιθείην τιθείης, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος. Δυϊκά. εἴητον, εἰήτην. Πλη. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, καὶ συγκοπῇ, εἶμεν, εἶτε, εἶεν. ὀδυσσείας φ. ποῖοί κ' εἶτ' ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι. ἀντὶ τοῦ εἴητε, hoc eſt, quales eſſetis Vlyſſi opitulari ſicunde ueniret. & ὀδυσσείας ι. οἵ τινες εἶεν ἀνέρες ἐνθάδε χθονὶ σῖτον ἔδοντες. ἀντὶ τοῦ εἴησαν, eſſent.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΆ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἐὰν ὦ, quod circumflectitur, quia eius participium in, ς, ὀξύτονον deſinens, declinatur per, ντ, ut εἷς, ἕντος, & ſi in uſu non ſit, nec obſtat altera regula, quæ in ζεύγνυμι dicta eſt, q; Subiunctiua uerborum in, μι, eandem uocem & eundem accētum habere debent cum ſuis primitiuis Circumflexis. Quia licet ἔω Grauitonum ſit, a' quo deriuatur εἰμὶ, quartæ coniugationis, ut dictum eſt, Poſſumus tamen ab eo formare circūflexum uerbum in modo Subiunctiuo, ἐὰν ὦ, cum ante, ω, præcedat, ε, licet in uſu non habeatur in modo Indicatiuo, ſicut neq; πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, & ſimilia, quæ diſſyllaba ſunt primæ Cōiugatiōis circūflexoꝝ. At ζευγνύω nullo modo ſynæreſim pati poteſt cū neq;, α, neq;, ε, neq;, ο, paruum præcedat, ω, magnum. Secunda pſona ᾖς, cui addita, θα, ſyllaba αἰολικῶς, fit ᾖσθα, ι, ſubſcripto. Tertia pſona ᾖ, καὶ ἰωνικῶς ᾖσι, adiuncta, σι, ſyllaba, καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔῃς. Ἰλιάδ. ξ. ἵνα μή τι κακοσπεύτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἀπιτος ἔῃ. καὶ ὀδυσ. τ. ὅς δ' ἂν ἀμύμονα αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ. Δυϊκά. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πλη. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Regula.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Εἶναι, ἔναι tamen eſſe debuerat ἀπὸ τοῦ ἔμεν prima perſona pluralis, ſicut ἀπὸ τοῦ τίθεμεν, τιθέναι. Nam infinitiui uerboꝝ in, μι, præſen

tis temporis, penultimam correptam habere uolunt. At εἶναι tanquã diſyllabum, diſyllabos Aoriſtos imitatum, producit penultimã. Formatur autem uel ἀπὸ τοῦ εἶμεν, extrema in, ναι, mutata, uel ἀπὸ τοῦ ἔμεν, interpoſito, ι, εἶναι, καὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς ἔμεναι, καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ἰλιάδ. δ. Ἀλλ' εἰ δὴ μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς ὣς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν. καὶ δωρικῶς ἦμεν, ἀντὶ τοῦ, ε, εἰς, η, θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ὅς μετάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων α.

Ἔσεσθαι, à tertia ſingulari medii futuri ἔσεται, ſiue à ſecunda plurali ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ὁ Εἰς, τοῦ ἔντος, ſicut ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος. Sed in uſu non eſt, pro eo autem utimur participio eius primitiui, ἔω ſcilicet, ut ὁ ὢν, τοῦ ὄντος, quod à ſecundo Aoriſto fit, hoc eſt ἦον. ἡ μετοχὴ ὁ ἐών, τοῦ ἐόντος ὀξυτόνως, ſicut ὁ τυπών, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, fit ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, iccirco acuitur tametſi monoſyllabum ſit, etiam ſi per craſim fiat, ἐών, ὤν. nam ex graui & acuto circumflexus non fit.

Μέσος μέλλων.

Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον. Sed de hoc ſatis, cum nihil plus in ſimplicitate habeatur in uſu.

Nunc uero de compoſitis quæ ex eo fiunt, & eorum ſignificatione. De compoſitis ab εἰμί.

Ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. fieri poteſt.

Ἔξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐστι. facultas datur.

Σύνεστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται, καὶ συνουσιάζει.

Πρόσεστιν, ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἐστί μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷδε ἐστὶ καὶ τόδε.

Μέτεστιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν, ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἐστί μοι πλούτου.

Πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρών ἐστιν, ἢ παροῦσά ἐστιν, ἢ αὐτοῦ οὐδετέρου παρόν ἐστι.

Ἔπεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο, ἤγουν αὐτῇ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ. ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.

Περίεστιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶν, ἤγουν πλοῦτος, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς, εἰς γενικήν, ἤγουν περίεστί μοι σοφίας. περίεστι, καὶ ἀντὶ

κρεῖττόν ἐστι, καὶ ὅμηρος. περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι ἤγουν περίεστε μέν. καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν. περίεστε δ' ἐν τῷ μάχεσθαι ἀπὸ γενικῆς, εἰς δοτικήν. περίεστιν, ἀντὶ τοῦ ζῇ, ἄπεστιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐστί.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙ'ΜΙ ΤΟ ΠΟΡΕΥΌΜΑΙ.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ' ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ'.

Ἐνεστώς.

εἶμι pro uado. Εἶμι τὸ πορεύομαι, hoc eſt uado, fit à uerbo Grauitono ἔω, ἐπενθέσει τοῦ, ι, εἴω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, ω, εἰς μι, fit εἶμι. Pro quo aduertendum eſt, quod quattuor ſunt uerba in, ω, deſinentia quæ uado ſignificant, quorum primum eſt ἔω, à quo deriuatur εἴω, interiecto, ι, cui ſubtra-

ἔω, εἴω, ἴω, ἰέω. cto, ε, fit ἴω, unde, ἶμι, diſyllabum, & ἰέω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ, ι, unde ἵημι uado. A uerbo igitur εἴω, διὰ διφθόγγου fit εἶμι, & eſt quartæ Coniugationis uerborum in, μι, cum eius primitiuum non patiatur ſynæreſim, quemadmodum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam, ει, diphthongum in penultima, contra naturam uerborum in, μι, & eadem circumflectitur, cum ſit longa natura ante breuem. Secunda perſona εἶς à prima fit, extrema in, σ, mutata. ὀδυσσείας α. τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες. hoc eſt, quis es? unde uenis hominũ? &c. Illud uero Theocriti ἐν νομεῦσι, uidelicet εἰ μὴ ἄπει τοῦ τῶθεν, hoc eſt, niſi abeas iſthinc, ſecunda perſona eſt omnino ſimilis ſecundæ uerbi ſubſtantiui εἶ, quæ quidem eodem deducitur modo ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι. ὁ ποιητικὸς ἔομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ, καὶ ἐν συνθέσει ἄπει, uel à ſecunda fit perſona actiui εἶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, σ, εἶ, καὶ ἄπει. Tertia perſona εἶσι à ſecunda fit, adiuncto, ι, Ἰλιάδος γ. αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρὴς, ὅς τ' εἶσι διὰ δουρός. hoc eſt, διέρχεται tranſit. Δυϊκά. ἴτον, ἴτον, διὰ τοῦ, ι, Nam ſingularia cum, ει, diphthongo ſcribuntur, ut productam habeant penultimam, ſecundum regulæ præceptionem. Dualia uero & pluralia ſolo, ι, correpto, ſiue à proprio ſingulari fiant, abiecto, ε, de diphthongo, ſiue ἀπὸ τοῦ ἶμι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλόν. ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, præſens pro futuro. Πλη. ἴμεν, ἴτε, ἴσι κοινῶς penultima producta, quandoquidem in, ι, deſinit, καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ἰλιάδος π. κατ' ἀγκλιδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. accentu in eadem ſyllaba ſeruato. Nam ἴωνες interponentes, α, in huiuſmodi perſonis, accentum relinquunt in eadẽ ſyllaba in qua prius erat, circumflexo tamen

in acutum mutato, cum etiam ſyllaba & locum & tempus mutauerit, ut πιθεῖσι, πιθέασι, ſic ἶσι, ἴασι.

Παρατατικός.

Εἶν, εἶς, εἶ, à præſenti, ſicut ἐτίθην ἀπὸ τοῦ τίθημι. Δυϊκά. ἴτον, ἴτην. Ἰλιάδος α. Τὼ δ' ἄντις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. Πληθ. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, penultima correpta. Ἰλιάδος δ. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ πλεονασμῷ τοῦ, η, ἤϊσαν. Ἰλιά. ν. Τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἤϊσαν ἐς πόλεμον. Euſtathius tamen ἐν τῷ, ω, τῆς Ὀδυσσείας uult hanc eſſe tertiam pluralem primi Aoriſti ἀπὸ τοῦ εἴω. μέλλων, εἴσω. ἀόριστ. α, εἶσα, unde εἶσαν tertia pluralis, καὶ διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ, ε, εἰς, η, fit ἤϊσαν.

Παρακείμενος εἶκα, εἶκας, εἶκε, à futuro εἴσω, ἄχρηστα.

Μέσος παρακ. εἶα, εἶας, εἶε. ε, uero in, η, uerſo, ac, ι, ſubſcripto ᾖα dicimus, καὶ διαλύσει ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε. Ὀδυσσ. δ. Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο ἤϊα. καὶ Ἰλια. α. Ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο.

Ὑπερσυντελικὸς, ᾔκειν, ᾔκεις, ᾔκει, à præterito perfecto, ε, in, η, conuerſo ἀττικῶς, ac ſubſcripto, ι, ἄχρηστα. Μέσος ὑπερσυντελικὸς, ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, à præterito medio. Δυϊκά. ᾔειτον, ᾐείτην. Πλη. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, καὶ συστολῇ ᾔεσαν. Et ſic omnia cõpoſita ab his, ut ἀνῄειν, ἐξῄειν. ἀνῄειμεν, ἐξῄειμεν, ἀνῄεσαν, ἐξῄεσαν, ἐπέησαν. Ὀδ. λ. αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπέησαν. συνῄεσαν. Συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ἐξίεσαν ἔπεμψαν, διὰ τοῦ, ι,

Ἀόριστος πρῶτος, εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἄχρηστα. Secundus Aoriſtus non inuenitur, ſed pro eo utimur Aoriſto primitiui, hoc eſt, ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω. unde participium ἰών, ἰόντος, καὶ ἐξιών, ἐξιόντος ſecundum alios. At ſecundũ Theodorũ lib. III. τῶν εἰς τέσσαρα, præſentis temporis eſt. Μέλλων πρῶτος, Εἴσω, εἴσεις, εἴσει, ἀπὸ τοῦ εἴω. Sed in uſu non eſt, utimur autem pro eo præſenti tempore, hoc eſt, εἶμι, εἶς, εἶσι. Ἰλιάδος α. Νῦν δ' εἶμι φθίηνδε. hoc eſt, ibo. Ἡσίοδ. ἐν ἔργοις, Τῇ δ' εἰς ἦος ἀνέρω περ ἄπω. καὶ προσθέσει τῆς, θα, αἰολικῶς, εἶσθα. Ἰλιάδος κ. ἤ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Ὀδυσσ. τ. ἤ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. hoc eſt, ibis. Et Ἰλιάδ. σ. Αὐτὰρ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας id eſt, ibit.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἴθι, unde ἄπιθι, fit à prima perſona plurali, extrema in, θι, mutata, ἴμεν, ἴθι, ſicut δίδομεν, δίδοθι. Tertia ἴτω, à ſecunda extrema in, τω, uerſa. Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πλη. ἴτε, ἴτωσαν. Ἀόριστος δεύτερος, εἶ, quod cum omnibus præpoſitionibus componere licet, duabus tan-

tum exceptis, hoc eſt, σὺν, καὶ παρὰ, ut δίει, ἔξει, &c. Fit autem à tertia perſona ſecundi Aoriſti, hoc eſt, ἴεν, ἴες, ἴε, cuius thema eſt εἴω, ut ſupra dictum eſt τὸ προσακτικὸν ἴε, unde ἔξιε, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶ, unde ἔξει. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, Γοῦ στρεψιάδης ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. Poteſt etiam deduci ἀπὸ τοῦ εἶμι, hoc eſt, à tertia perſona præteriti imperfecti, εἶν, εἶς, εἶ. τὸ προσακτικὸν εἶ, καὶ ἐν συνθέσει δίει, καὶ ἔξει, ἔτει ἀττικῷ καὶ αἰολικῷ. Nam attici ſi non utantur terminatione in, θι, in imperatiuis uerborum in, μι, utuntur tertiis perſonis præteritorum imperfectorum, ſicut & in uerbis in, ω, deſinentibus, ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. τὸ προσακτικὸν, τίθη. Ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προσακτικὸν, πίμπλη, καὶ ἐμπίμπλη. Ἀριστοφάνης, καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πλέων. ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προσακτικὸν ἵστη. Ἰλιάδ. φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα. ἀντὶ τοῦ ἵσταθι, ſtatue.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἴην, εἴης, εἴη, eſſe debuerat ſecundum artem, à genitiuo participii εἷς, ἕντος, quod idem eſt cum optatiuo uerbi ſubſtantiui εἰμὶ, Sed in hac ſignificatione in uſu non habetur, ut quidam uolunt, attamen Homerus uſus eſt tertia perſona εἴη. Ὀδυσ. ξ. λίην γὰρ πᾶν ἐκὰς ἤλθομεν, ἀλλά τις εἴη. εἰπεῖν Ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. Etiam Subiunctiuus modus in uſu non eſt, qa coincideret Subiunctiuo eiuſdē uerbi ſubſtātiui, hoc eſt, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἴναι, à prima perſona plurali, extrema in, ναι, conuerſa. ἴμεν, ἴναι, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἴμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἴμεν, quod omnino eſt ſimile primæ perſonæ plurali. Ἰλιάδ. α. Ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ' ἴμεν. hoc eſt, ire. Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως, quod fit aut ἀπὸ τοῦ εἶναι, præpoſito, ε, aut ἀπὸ τοῦ ἰέναι, quod idem ſignificat. ἀπὸ τοῦ ἴμι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ, ι, καὶ, ε, εἶναι, unde παρεῖναι & ἀπεῖναι, ab eo compoſita. Et hoc inuenimus, quorum uſus in ſimplicitate habetur. Nunc autem de compoſitis eiuſdem uerbi.

Compoſita ab εἶμι uado.

Ἔνειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.
Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω, ἔστι δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται, ἔστι, καὶ ἐπὶ συνουσίας.
Εἴσειμι, ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.
Ἔξειμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.
Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

Πρόειμι, ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.
Ἄνειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.
Κάτειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.
Δίειμι τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.
Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι, καὶ
μέτειμί τινα, ἤγουν κολάζω.

Πάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρών εἰμι.
Ἔπειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι,
exequor.
Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι,
obeo, obambulo.
Ἄπειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

DE ἽΗΜΙ.

Ἵημι uaria ſignificat, ſecundum uarium ſpiritum. Denſo enim ſpiri- *ἵημι mitto*
tu, mitto & cupio ſignificat, tenui autẽ, uado. Nec in oĩbus modis, *cupio ἴημι*
& tẽporibus, ac generibus idẽ eſt uſus & ſcriptura. Iccirco in tria illud *uado.*
diſtinguere licet, ſecũdũ tria diuerſa ſignificata, hoc eſt, ἵημι τὸ πέμπω;
ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ. ἴημι τὸ πορεύομαι, quorũ ἵημι τὸ πέμπω, cũ eius inflexio
magis ſit in uſu, id in primis formãdum & declinandum eſſe cenſui.

ΟΡΙΣΤΙΚΆ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

Ἵημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἱέω fit, extrema in, μι, ac penultima in propriam longam mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω πέμπω, per reduplicationẽ quæ impropria dicitur, ut in principio uerborũ in, μι. Secũdo libro dictum eſt, & patitur ſynæreſim, & eſt primæ coniugationis Circumflexorũ: ut ἱέω, ἱῶ, unde ἵημι, ſicut ἀπὸ τοῦ θέω, θῶ, τίθημι. Cuius formationem & inflexionẽ in omnibus modis & tẽporibus & generibus hoc uerbum ἵημι, omnino imitatur. Secunda perſona, ἵης. Tertia, ἵησι. Ἰλιάδος φ. Ἀξίου ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, hoc eſt, mittit. Δυϊκά. ἵετον, ἵετον. Πληθυντικά. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς. Ἰλιάδ. γ. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. καὶ ἰωνικῶς ἱέασι, ſicut τιθεῖσι, τιθέασι, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, α, εἰς, α, μακρὸν ἀττικῶς, ἱᾶσι triſyllabum, ſicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. Differunt tamen & *ἴασι*
accentu & ſpiritu. Nam ἴασι acutum accentum habet in antepenul- *ἱᾶσι*
tima, & tenui ſpiritu ſignatur. ἱᾶσι uero penultimam circumflectit, & denſum ſpiritum habet. Differunt etiam in cõpoſitione præpoſitionum, quoniã non cum omnibus & eiſdem præpoſitionibus utrunq; cõponitur. Nam cum ἐν, ἐνιᾶσι dicimus, non autem ἐνίασι. Cum εἰς uero & econtrario εἰσίασι dicimus, non autẽ εἰσιᾶσι. Cum σὺν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι dicimus. Cũ πρὸς, προσίασι, non autẽ προσιᾶσι, licet προσίεμαι, & προσιέμενος, & προσήκατο, & προσέμενος dicamus. Nam compoſita huius præpoſitionis πρός, cum actiuis huius uerbi in uſu cõmuniter non habentur. Non enim dicimus προσίημι, neq; προσίσω,

neq; προσῆκα, &c. ſic igitur neq; προσιᾶσι. At εἶμι contrarium facit. Dicimus enim & πρόσειμι, & πρόσεισι. Sic etiam προσίασι dicendum eſt. Cum πρὸ uero, προϊᾶσι, non προίασι. Cum ἀνὰ, utrunq; dicimus, & ἀνίασι, καὶ ἀνιᾶσι. Etiam cum κατὰ, & κατίασι, & κατιᾶσι. Cum διὰ, δίασι, non διᾶσι, licet διϊᾶσι quadriſyllabum dicatur. Cum μετὰ, & μετίασι, & μετιᾶσι dicimus. Et cum παρὰ, & παρίασι, & παριᾶσι. Cum ἀντὶ uero neutrum componitur.

Παρατατικός.

Ἵην, ἵης, ἵη, ſicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, pro quo magis utimur ſingulari primitiui ἵεον, ἵουν. ἵεες, ἵεις. ἵεε, ἵει. Ἰλιάδ. π̄. Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ ἐν συνθέσει, ἀφίει, προΐει Homerus tamen προΐην dixit Ὀδυσσ. ι̅. δὴ τότ᾽ ἐγὼν ἑτάρους προΐην, πεύθεσθαι ἰόντας. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτην. Πληθυν. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν. unde διίεσαν τὸ διέπεμπον, καὶ Βοιωτικῶς, ἵεν, a prima perſona ſingulari ἵην, ἀποβολῇ τοῦ, η, εἰς, ε, ſicut ἐτίθην, ἔτιθεν, unde μεθίεν. Ὀδυσσείας φ̄. ὣς ἔφαθ᾽ οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπ᾽ αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν Μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν.

Παρακείμενος.

Εἷκα, εἷκας, εἷκε, cuius penultima, η, eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω, ſed ne coincideret cum ἧκα primo Aoriſto (cuius uſus frequentiſſimus eſt) mutauit, η, in, ει, diphthongum Bœotoꝝ more, ſicut τέθεικα, ἀπὸ τοῦ θήσω. quod Præteritū etſi in uſu nō ſit, ab eo tamen deriuatis freq̄ueter utimur, ut εἱκώς, ἀφεικώς, ἀφεικέναι. παρεικώς, καὶ παρεικέναι.

Ὑπερσυντελικός.

Εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊκά. εἵκειτον, εἱκείτην, ἄχρηστα.

Ἀόριστος. α.

Ἧκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ, η, ſicut ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα tamen eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω, ut in τίθημι dictum eſt. Compoſita etiam ab hoc eandem ſeruant ſcripturā, ut ἀφῆκα, παρῆκα, ἀνηκάμην. At præpoſito, ε, Atticorum more ἕηκα dicimus, καὶ ξυνέηκα, ξυνέηκε. Ἰλιάδ. α̅. τίς τ᾽ ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.

Ἀόριστος β.

Ἧν, ἧς, ἧ, a futuro ἥσω, ſicut ἔθην a futuro θήσω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτην. Πληθ. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, καὶ πρόεσαν. Ὀδυσσ. δ̅. Κῆρυξ τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί. penultima correpta, contra cōmunē regulam ſecundi Aoriſti uerboꝝ in, μι, Nam Aoriſtus ſecundus quā uocalē in ſingulari habet in ultima, eandē in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην, ἔστημεν, ſic ἧν, ἧμεν dicendū fuerat, ſed de hoc in τίθημι ſatis dictū eſt. Μέλλων α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ἰλιάδος ξ̅. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει,

ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, abiecta reduplicatione, &, ε, in, η, mutato, ſicut θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω, μεθήσω, καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει, Ἰλιάδ. β. οὐ θήνμιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἵεθι, ἱέτω, à genitiuo participii, uel à prima perſona plurali, extrema in, θι, conuerſa, ἵεμεν, ἵεθι, ſicut τίθεμεν, τίθετι. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτων. Πληθ. ἵετε, ἱέτωσαν. unde ἐνίετε. Ἰλιάδος ν. Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ. ἀντὶ τοῦ ἐμβάλετε.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Εἷκε, εἱκέτω, ſicut τέθεικε, τεθεικέτω, ἄχρηστα.

Ἀόριστον β.

Secundus Aoriſtus debuit eſſe à genitiuo participii extrema in, θι, mutata, uel à prima plurali ſicut & præſens, ἕμεν, ἕθι non tamen ἕθι dicimus, duabus regulis inter ſe repugnantibus, ſicut in τίθημι, & de hoc ſecundo Aoriſto dictum eſt, ſed ἕς potius in uſu habetur, quod fit à ſecunda perſona proprii Aoriſti, longa in breuem mutata, ἧς, ἕς. unde ἄφες, πρόες, συνές, ἄνες, κάθες, ἔφες. Ἰλιάδος δ. Ἀλλ' ἄγε τῷ δ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος. Tertia perſona ἕτω, unde προέτω. Ἰλιάδος λ. Ἀλλὰ σύ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτων. Πληθυν. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱείην, ἱείης, ἱείη, à genitiuo participii, ἱείς, ἱέντος, ſicut τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθείς, τιθέντος. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι, ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι. ἀόριστ. β. εἵην, εἷς, εἵη, à genitiuo participii, ſicut θείην, θείης, θείη. Μέλ. α. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι, ſicut θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, ſicut ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ. ὡς ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ. ἀόριστος β. ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ, καὶ διαλύσει ἐὰν ἕω, εἕῃς, εἕῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ, ι, ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ, καὶ ἐφείω, ἐφείῃς, ἐφείῃ. Ἰλιάδ. α. Ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἱέναι, à prima pſona plurali, extrema in, ναι, conuerſa, ἵεμεν, ἱέναι, ſicut τίθεμεν, τιθέναι, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἱέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν. παρακ. καὶ ὑπερσ. εἱκέναι, ſicut τεθεικέναι, unde καθεικέναι, παρεικέναι.

Ἀόριστος β. εἶναι, unde καθεῖναι, ἀφεῖναι τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι tamen eſſe debuerat à prima perſona plurali ſecundum cõmunem regulam uerborũ in, μι, ut ἕμεν, ἕναι. ſed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ eſt propria ſecundi Aoriſti, quod Imperatiui in, θι, & Infinitiui in, ναι, ſecundi Aoriſti, penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimã, non, ε, in, η, conuerſa, ſed aſſumpto, ι, in diphthongum (ſicut in τίθημι diximus) εἶναι factum eſt, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἕμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἕμεν, unde μεθέμεν. Ἰλιάδ. α. αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. καὶ προέμεν. Ἰλιάδ. δ. Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπὶ προέμεν ταχὺν ἰόν. Quo in loco aduertendum eſt à tribus eſſe εἶναι, primum ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, ſecundũ ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, & hæc duo tenuẽ habent ſpiritum, & præſentis temporis ſunt, tertium uero ab hoc uerbo ἵημι, quod aſpiratur, & eſt ſecundi Aoriſti. Poteſt etiam eſſe præſentis temporis ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος. Ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, Ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ ὁ Διονυσ. ε. Δίσκοισι τέρποντος, καὶ αἰγανέησιν ἱέντες.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ εἱκὼς, τοῦ εἱκότος. unde ἀφεικὼς, καθεικὼς, παρεικώς.
Ἀόριστος β. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἕν, τοῦ ἕντος. unde ἀφεὶς, ἀφέντος, καὶ ὑφεὶς, ὑφέντος. Ἰλιάδος α. Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασσαν προτόνοισιν ὑφέντες. deponentes.

ὉΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἵεμαι ab actiuo, extrema in, μαι, ac penultima in propriam breuẽ mutatis, ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. ſicut τίθημι, τίθεμαι. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον. Πλη. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται. Παρατατ. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πλη. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο. Παρακ. εἷμαι διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. unde participium εἱμένος, ἀφειμένος, καθειμένος, ἕμαι tamen eſſe debuerat, quoniam præteritum perfectum paſſiuum uerborum in, μι, uult penultimam habere correptam. Vſus tamen obtinuit ut penultima actiui & in paſſiuo ſeruaretur, quæ Bœotorum more diphthongus eſt, ſicut in τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secunda pſona εἷσαι, unde ἀφεῖσαι. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ, Φρὺξ οὐκ ἀρακτινεῖς με, ὀρέστης ἀφεῖσαι. hoc eſt, liberatus es, Tertia

εἷται, ὅθεν ἀπαρέμφατα εἷσθαι. ἀφεῖσθαι τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἵμεθον, εἷσθον, εἷσθον. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται. Ὑπερσυντ. εἵμην, εἷσο, εἷτο. Ἀόριστος α.

Εἵθην, εἵθης, εἵθη. ὡς ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη, penultima correpta ſecundum cõmunem regulam. εἵθην tamen καὶ ἀφείθην dicimus διὰ διφθόγγου, ut ἀφείθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, liberatus eſt à diluuio Deucalion.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἵεσο, ἱέσθω, à ſecunda perſona præteriti imperfecti, ſicut τίθεσο τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πλη. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

Ἐνεστώς. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται, ſicut & paſſiua. Παρατατ. ἱέμην, ἵεσο. ἵετο. Ἀόριστος α. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, ἀπὸ τοῦ ἧκα Aoriſto actiuo, qui licet excipiatur cũ futuri cõſonantẽ nõ ſeruauerit, in uſu tamen habetur προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, & alia cõpoſita, ſed in modo Indicatio tantum. Μέσος Ἀόριστος β.

Εἵμην, εἷσο, εἷτο, ab Aoriſto paſſiuo fit, extrema in, μην, mutata. εἵθην, εἵμην, ſicut ἐτέθην, ἐτέμην, Secunda pſona εἷσο κοινῶς, καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς. Tertia, εἷτο. Δυϊκά. εἵμεθον, εἷσθον, εἵσθην. Πλη. εἵμεθα, εἷσθε, εἷντο. Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἵεσο. ἱέσθω, à ſecunda pſona præteriti imperfecti, ſicut & paſſiua. Ἀόριστος β. εἷσο κοινῶς, καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς, unde πρόου, πρόσου, κάθου, & ſimilia quæ in uſu habentur. Quo in loco aduertendum eſt, ꝙ medius Aoriſtus ſecundus in omnibus aliis modis & participiis habetur in uſu, & maximè in cõpoſitione, ut προσείμην τὸ εὐκτικόν. ἐὰν πρῶμαι, τὸ ὑποτακτικόν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ προέμενος ἡ μετοχή. Reliqua uero omnia tam media q̃ paſſiua, ſi quis formare & inflectere uoluerit, regulas ſequatur quæ habentur de his in τίθημι.

DE ἽΗΜΙ QVOD EST CVPIO.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ἵημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, hoc eſt, cupio, quod etiam ἵημι aſpiratur, ſicut ἵημι τὸ πέμπω, & eſt eiuſdem coniugationis uer- *cupio.* borum in, μι, per quam ſecundum artem poteſt regulariter formari

ac uariari, tam in actiua litteratura quàm paſſiua, per omnes modos & tempora. Παρατατικός, ἵην, ἵης, ἵη. Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε. Ὑπερσυντ. ἥκειν, ἥκεις, ἥκει. Ἀόριστος α. ἧσα, ἧσας, ἧσε. Ἀόριστος β. ἧν, ἧς, ἧ. Μέλλων α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. & ſic per alios actiuorum modos, quæ tamen in uſu non habentur.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. unde ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται. Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἰλιάδος ε. Ἵετο δ᾽ αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι. hoc eſt cupiebat. Vnde ἐφιέμην, ἐφίεσο, ἐφίετο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἵεσο, ἱέσθω, ἵεσθον, ἱέσθων. ἵεσθε, ἱέσθωσαν, & alia, quæ etſi omnia in uſu non ſint, regulariter tamen inflecti poſſunt.

DE ἽΗΜΙ, QVOD EST VADO.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ἵημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, τὸ πορεύομαι, qđ tenui ſpiritu ſignatur, & eo ſolo à ſuperiori uerbo diſtinguitur, cuius uſus in modo infinitiuo duntaxat habetur κοινῶς, ut ἰέναι. Ἰλιάδος λ. Βὰν δ᾽ ἰέναι καθ᾽ ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν. Quod à prima perſona plurali fit, extrema in, ναι, mutata, ἴεμεν, ἰέναι, unde ἀπιέναι, μετιέναι, & ſimilia. Poetæ tamen etiam in aliis utuntur modis, & participiis. Ὀδυσ. η. ἥδ᾽ ἑτέρωθεν ὑπ᾽ αὐλῆς οὐδὸν ἴησι πρὸς δόμον ὑψηλόν. καὶ Ὀδυσ. λ. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. & quæ ſequuntur.
Παρατατικὸς Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἵεσο, ἱέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθυντικά. ἵεσθε, ἱέσθωσαν. Ἰλιάδ. μ. Ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου. Ὀδυσσεία ε. εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, ἄστυ δὲ ἱέμενος, ὅ ἐστι πορευόμενος. Reliqua uero ſi quis uariare uolueirt, regulas uerborum in, μι, primæ Coniugationis omnino ſequetur.

Sed quoniam frequentiſſimus eſt huius Verbi uſus apud Homerum: facere ad addiſcentium utilitatem iudicaui, ſi omnes eius formas, per perſonas numeros, tempora, modosq; omnes ueluti in λείβω fecimus explicarem. Eſto itaq; hæc eius declinatio.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστώς Ἵημι. ἵης. ἵησι. Δυϊ. ἵετον ἵετον.
Πλη. ἵεμεν. ἵετε. ἱεῖσι κοινῶς, καὶ ἱέασι ἰωνικῶς.
καὶ ἱᾶσι ἀττικῶς.
παρατ. ἵην. ἵης. ἵη. Vel. ἵεον. ἵουν. ἵεες. ἵεις ἵεε, ἵει.
Δυϊ. ἵετον. ἱέτην. Πλη. ἵεμεν. ἵετε. ἵεσαν.
παρακ. εἷκα. εἷκας. εἷκε. Δυϊ. εἵκατον. εἵκατον.
Πλη. εἵκαμεν εἵκατε εἵκασι.
ὑπερσ. εἵκειν. εἵκεις. εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον. εἱκείτην. ἄχρηστα.
Πλη. εἵκειμεν. εἵκειτε. εἵκεισαν.
ἀόριστ. α. ἧκα. ἧκας. ἧκε. unde apud Homerum ξυνέηκε.
Δυϊ. ἥκατον ἡκάτην. Πλη. ἥκαμεν. ἥκατε. ἧκαν.
ἀόριστ. β. ἧν. ἧς ἧ. Δυϊ. ἕτον. ἕτην. Πλη. ἕμεν. ἕτε. ἕσαν.
μέλλ. α. ἥσω. ἥσεις. ἥσει. Δυϊ. ἥσετον. ἥσετον.
Πλη. ἥσομεν. ἥσετε. ἥσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστ. καὶ παρατ. ἵεθι ἱέτω. Δυϊ. ἵετον ἱέτων.
Πλη. ἵετε. ἱέτωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷκε. εἱκέτω. Δυϊ. εἵκετον εἱκέτων.
Πλη. εἵκετε. εἱκέτωσαν. ἄχρηστα.
ἀόριστ. β. ἕς. ἕτω. Δυϊ. ἕτον ἕτων. Πλη. ἕτε. ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνεστ. καὶ παρατ. Ἱείην ἱείης ἱείη. Δυϊ. ἱείητον ἱειήτην.
Πλη. ἱείημεν. ἱείητε. ἱείησαν καὶ ἱεῖεν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵκοιμι εἵκοις εἵκοι. Δυϊ. εἵκοιτον εἱκοίτην.
Πλη. εἵκοιμεν. εἵκοιτε εἵκοιεν.
ἀόριστ. β. εἵην. εἵης. εἵη, Δυϊ. εἵητον εἱήτην.
Πλη. εἵημεν. εἵητε. εἵησαν καὶ ἱεῖεν.
μέλλ. α. ἥσοιμι. ἥσοις. ἥσοι. Δυϊ. ἥσοιτον ἡσοίτην.
Πλη. ἥσοιμεν. ἥσοιτε. ἥσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεστ. καὶ παρατ. Ἐὰν ἱῶ. ἱῇς. ἱῇ. Δυϊ. ἐὰν ἱῆτον, ἱῆτον.
Πλη. ἐὰν. ἱῶμεν, ἱῆτε. ἱῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἵκω εἵκῃς εἵκῃ. Δυϊ. ἐὰν. εἵκητον. εἵκητον.
Πλη. ἐὰν εἵκωμεν. εἵκητε. εἵκωσι.
ἀόριστος β. ἐὰν ὧ. ᾗς. ᾗ. Δυϊ. ἐὰν ἧτον. ἧτον.
Πλη. ἐὰν. ὧμεν. ἧτε. ὧσι. καὶ διαλύσει.
ἐὰν. ἕω. ἕῃς. ἕῃ. Δυϊ. ἐὰν. ἕητον ἕητον.
Πλη. ἐὰν. ἕωμεν. ἕητε. ἕωσι. καὶ πλεονασμῷ.
ἐὰν. εἵω. εἵῃς. εἵῃ. Δυϊ. ἐὰν. εἵητον εἵητον.
Πλη. ἐὰν εἵωμεν. εἵητε. εἵωσι.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἱέναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς
ἱέμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.
παρακ. καὶ ὑπερ. εἱκέναι. ἀόριστος β. εἷναι.
καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἕμεναι καὶ ἰωνικῶς, ἕμεν.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ὁ ἱείς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα τῆς ἱείσης.
τὸ ἱὲν τοῦ ἱέντος.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱκὼς τοῦ εἱκότος.
ἡ εἱκυῖα τῆς εἱκυίας. τὸ εἱκὸς τοῦ εἱκότος.
ἀόριστος β. ὁ εἷς τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα τῆς εἵσης. τὸ ἓν τοῦ ἕντος.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς. ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. Δυϊ. ἱέμεθον.
ἵεσθον ἵεσθον. Πλη. ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵονται.
παρατ. ἱέμην. ἵεσο. καὶ ἵου. ἵετο. Δυϊ. ἱέμεθον ἵεσθον
ἱέσθην. Πλη. ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵοντο.
παρακ. εἷμαι. εἷσαι. εἷται. Δυϊ. εἵμεθον. εἷσθον.
εἷσθον. Πλη. εἵμεθα. εἷσθε. εἷνται.
ὑπερσυν. εἵμην. εἷσο. εἷτο. Δυϊ. εἵμεθον. εἷσθον
εἵσθην. Πλη εἵμεθα. εἷσθε. εἷντο.
ἀόριστος α. ἕθην. ἕθης. ἕθη. Δυϊ. ἕθητον ἑθήτην.
Πλη. ἕθημεν. ἕθητε. ἕθησαν.
ἄλλως εἵθην. εἵθης. εἵθη. & cætera per diphthongum.
Μέλλων α. ἑθήσομαι. ἑθήσῃ. ἑθήσεται
Δυϊ. ἑθησόμεθον. ἑθήσεσθον. ἑθήσεσθον
Πλη. ἑθησόμεθα. ἑθήσεσθε ἑθήσονται.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. εἵσομαι. εἵσῃ. εἵσεται
Δυϊ. εἱσόμεθον. εἵσεσθον. εἵσεσθον.
Πλη. εἱσόμεθα εἵσεσθε. εἵσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἴεσο καὶ ἵε ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον. ἱέσθων.
    Πλη. ἵεσθε ἱέσθωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ἵεσο ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον ἵεσθον.
    Πλη. ἵεσθε ἱέσθωσαν.
ἀόριστος α. ἵηπι. ἱήτω. Δυϊ. ἵητον ἱήτων. Πλη. ἵητε. ἱήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἱείμην. ἱεῖο. ἱεῖτο. Δυϊ. ἱείμεθον
    ἱεῖσθον ἱείσθην. Πλη. ἱείμεθα ἱεῖσθε, ἱεῖντο.
παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵμην. εἷο. εἷτο. & cætera.
ἀόριστος α. ἱείην. ἱείης. ἱείη. Δυϊ. ἱείητον ἱειήτην.
    Πλη. ἱείημεν ἱείητε ἱείησαν.
μέλλων α. ἡσοίμην. ἥσοιο. ἥσοιτο.
    Δυϊ. ἡσοίμεθον. ἥσοισθον. ἡσοίσθην.
    Πλη. ἡσοίμεθα. ἥσοισθε. ἥσοιντο.
μετ' ὀλίγ. μελ. ἑσοίμην. ἕσοιο. ἕσοιτο, Δυϊ.
    ἑσοίμεθον. ἕσοισθον ἑσοίσθην
    Πλη. ἑσοίμεθα. ἕσοισθε. ἕσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἐὰν ἱῶμαι, ἱῇ. ἱῆται.
    Δυϊ. ἱώμεθον, ἱῆσθον. ἱῆσθον.
    Πλη. ἱώμεθα. ἱῆσθε. ἱῶνται.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἱῶμαι. εἱῇ εἱῆται. Δυϊ. ἐὰν
    εἱώμεθον. εἱῆσθον εἱῆσθον. Πλη. ἐὰν
    εἱώμεθα εἱῆσθε. εἱῶνται.
ἀόριστος α. ἐὰν ἑθῶ. ἑθῇς ἑθῇ. Δυϊ. ἐὰν ἑθῆτον ἑθῆτον.
    Πλη. ἐὰν ἑθῶμεν ἑθῆτε ἑθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἵεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷσθαι.
ἀόριστος α. ἑθῆναι. μετ' ὀλ. μέλ. ἑθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεσ. καὶ παρατ. ὁ ἱέμενος. ἡ, ἱεμένη. τὸ ἱέμενον.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱμένος. ἡ εἱμένη. τὸ εἱμένον.
ἀόριστος α. ὁ ἱείς. ἡ, ἱεῖσα. τὸ ἱέν.
μέλλων. ὁ ἑθησόμενος. ἡ ἑθησομένη. τὸ ἑθησόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

ἐνεστὼς. ἵεμαι ἵεσαι ἵεται. &c. uti paſſiuum.
παρατ. ἱέμην ἵεσο. καὶ ἵου ἵετο.
ἱέμεθον ἵεσθον ἱέσθην.
ἱέμεθα ἵεσθε ἵεντο.
ἀόρισ.α. ἡκάμην ἥκω ἥκατο.
ἡκάμεθον ἥκασθον ἡκάσθην.
ἡκάμεθα ἥκασθε ἥκαντο.
ἀόρισ.β. ἕμην. ἕσο κοινῶς καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ, ἀττικῶς. ἕτο.
Δυϊ. ἕμεθον ἕσθον ἕσθην.
Πλη. ἕμεθα. ἕσθε. ἕντο. unde illud, ἐξ ἔρον ἕντο.
μέλλ.α. ἥσομαι. ἥσῃ. ἥσεται.
ἡσόμεθον. ἥσεσθον. ἥσεσθον.
ἡσόμεθα ἥσεσθε. ἥσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΆ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵεσο ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον ἱέσθων. Πλη.
ἵεσθε ἱέσθωσαν.
ἀόρισ.β. ἕσο κοινῶς. καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ. ἀττικῶς.
ἕσθον ἕσθων. Πλη. ἕσθε ἕσθωσαν.

ΕὐΚΤΙΚΆ.

ἐνεστὼς ἱείμην ἱεῖο. ἱεῖτο. Δυϊ. ἱείμεθον. ἱεῖσθον ἱείσθην.
Πλη. ἱείμεθα. ἱεῖσθε ἱεῖντο.
μέλλ.α. ἡσοίμην ἥσοιο ἥσοιτο.
ἡσοίμεθον ἥσοισθον ἡσοίσθην.
ἡσοίμεθα ἥσοισθε ἥσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΆ.

ἐνεσ. ἐὰν ἱῶμαι ἱῇ ἱῆται.
ἱώμεθον ἱῆσθον ἱῆσθον.
ἱώμεθα ἱῆσθε ἱῶνται.
ἀόρισ.β. ὧμαι ᾗ ἧται.
ὥμεθον ἧσθον ἧσθον.
ὥμεθα ἧσθε ὧνται.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἵεσθαι. ἀόριστος β. ἕσθαι. μέλλων α. ἥσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεστὼς ὁ ἱέμενος ἡ ἱεμένη τὸ ἱέμενον.
ἀόρισ.β. ὁ ἕμενος ἡ ἑμένη τὸ ἕμενον.
μέλλ.α. ὁ ἡσόμενος ἡ ἡσομένη. τὸ ἡσόμενον.

Περὶ

ΠΕΡΙ' ΤΟΥ͂ Η῟ΜΑΙ, ΤΟ' ΚΑ'ΘΗΜΑΙ.

Ἧμαι, præſentis temporis eſt, & primæ Coniugationis uerbo῀ in, μι, Eſt enim ἕω τὸ κάθημαι. hoc eſt, ſedeo, à quo ἑέω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ, ε, καὶ συναιρέσει ἑῶ, unde ἕημι deriuatiuum, ſicut à πθέω, πθῶ, τίθημι. Paſſiuum ἕεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο, εε, εἰς, η, fit ἧμαι, ſicut δημοσθένεε, δημοσθένη. Licet frequentius & familiarius in, ει, diphthongum fiat huiuſmodi craſis. Sed hoc factum eſt, ne coincideret cum εἶμαι præterito paſſiuo, ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea ἕεμαι incipit à uocali, & duo, εε, per craſim in, ει, diphthongum plerunque mutantur, quando ſyllaba incipit à conſonante, ut κέεμαι, κεῖμαι. δημοσθένεες, δημοσθένεις. Licet interdum etiam in, η, cõmutentur, ut δημοσθένεε, δημοσθένη. At quando ſyllaba incipit à uocali, duo, εε, in, ει, diphthongum nunquam mutantur, ſed in, η, ut ἕεμαι, ἧμαι. Propter quod argui poteſt, hoc uerbum neque eſſe à uerbo in, ω, deſinente, neque in, μι. Nam ſi à uerbo deſinente in, ω, fieret, penultima eſſet aut, ο, ſicut τύπτομαι, aut, ου, ſicut ποιοῦμαι, aut, ω, ſicut βοῶμαι. Si uero à uerbo in μι, deſinente, aut eius penultima eſſet, ε, ut τίθεμαι, aut, α, ut ἵσαμαι, aut, ο, ut δίδομαι, aut, υ, ut ζεύγνυμαι, quorum nullum uidemus eſſe. Nec Aeolicum eſt. Sed ſciendum pathos eſſe. Nam integrum eius eſt ἕεμαι, quod habet, ε, correptum in penultima, quod proprium eſt uerborum in, μι, primæ Coniugationis, quod ſecunda oſtendit perſona, quæ deſinit in, σαι, Quia omne tempus præſens in, μαι, deſinens, habens ſecundam perſonam in, σαι, eſt à uerbis in, μι, ut τίθεσαι, ab eo quod eſt τίθεμαι. Sic ἧσαι, ab eo quod eſt ἧμαι, Ἰλιάδος β. τῷ νῦν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων. hoc eſt, ſedes exprobrãs. Tertia perſona ἧται καὶ ἧσται interpoſito, σ, Ὀδυσ. ν. ἧσται ἐν ἀτρείδαο δόμοις παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Πληθ. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ἰλιάδ. γ. οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. Conſueuit enim Homerus has tertias perſonas plurales præſentis temporis, hoc eſt, ἧνται, & κεῖνται, à tertia ſingulari (Ionum more) formare, tanquam tertiam pluralem Præteriti paſſiui uerbo῀ Circumflexorum corripiendo penultimam, ac interponendo, α, ſicut πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηται. At metri gratia eandem ſyllabam quæ ex longa breuis facta eſt, παρενθέσει τοῦ, ι, iterum producit, ut εἵαται, καὶ κείαται. Ἰλιάδος β. καὶ νήπια τέκνα εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ Ὀδυσ. υ. ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. Sed ſuper hoc, & aliis huiuſmodi Euſtachius uarias adducit ſententias, & Heraclidæ, & Ariſtarchi, & Zenodoti, quas referre longum eſſet.

ἧμαι. ſedeo.

Atten. de duobus. εε.

Παρατατικός.

Ἦμην, ἧσο, ἧτο, καὶ ἧστο, ἐπενθέσει τοῦ, σ, ut quibuſdã placet. Ἰλιάδ. α. Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧσο. Δυικά. ἥμεθον, ἦσθον, ἥσθην. Ἰλιάδος δ. Πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην. Πληθ. ἥμεθα, ἦσθε, ἧντο. Ἰλιά. γ. Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ. καὶ ἰωνικῶς ἕατο. Ἰλιάδ. π. Οἳ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες, Et εἵατο. Ὀδυσσείας γ. Πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο. Poſſunt etiam hæc (ut quibuſdam placet) ἀπὸ τοῦ ἕω Grauitono deduci, ut ſuo loco dicetur.

ΤῸ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΌΝ.

Ἧσο, ἥσθω. Ἰλιά. γ. Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. & Ἰλιά. δ. Τέττα σιωπῇ ἧσο, &c.

Compoſitio cum κατὰ — Componitur hoc uerbum cum κατὰ præpoſitione, & idẽ habet ſignificatum, ut κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. unde κάθησθαι infinitiuũ.

Παρατατικός.

καθήμην, κάθησο, κάθητο, καὶ κάθηστο, ſicut ἧτο, ἧστο.

ΤῸ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΌΝ.

κάθησο, καθήσθω. Ἰλιάδ. α. Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. & ſimilia quæ in uſu habentur, in quibus accentus retrahitur in antepenultimam, niſi ubi extrema longa fuerit. Cur autem hoc fiat, talis aſſignatur ratio. Quoniam κάθημαι παρασύνθετον eſt, ſicut ἀέκων ἀέκοντος. Præpoſitiones enim ſumuntur cum partibus orationis, aut per σύνθεσιν, ut καταγράφω, aut per παρασύνθεσιν, ut κάθημαι, aut per σύνταξιν, ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduertendum eſt, Græcos id appellare σύνθετον, quod in ipſa prima poſitione uerbi componitur, ut καθέζω, ἐκ κατὰ & ἕζω. utrumq; enim per ſe dicitur.

σύνθετον

παρασύνθετον.

Παρασύνθετον uero, non id ſolum quod à compoſito deriuatur, ut φίλιππος, φιλιππίζω, ſed etiam quod non in ipſa prima compoſitione uerbi fit, quia ea non inueniatur, ſed in eius deriuatis, ſicut eſt κάθημαι, cuius prima poſitio eſſet ἕημι, ſi in uſu exiſteret. Inde ἕεμαι paſſiuum, quorum neutrum componitur. Non enim καθέεμι dicimus, neq; καθέεμαι, ſed κάθημαι, quod deriuatum eſt, ἀπὸ τοῦ ἕεμαι, poſtquam κατὰ κρᾶσιν factum eſt ἧμαι, ut dictum eſt. Quare neq; mirandum eſt, ſi κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι, cum traditum ſit, ꝙ in compoſitis accentus ſimplicium non mutatur, ſiue ꝙ κάθημαι non eſt compoſitum, ſed decompoſitum, ſiue ꝙ ut ἀέκων non habet compoſitionem poſitiuam, ſic etiam κάθημαι. Et ut ex, α, particula priuatiua, & ἑκών, cõponitur ἀέκων, ſic ex κατὰ & ἧμαι cõponitur κάθημαι. Quoniam ἀέκω non inuenitur, ſic etiam κάθημαι nõ poteſt dici deriuatum eſſe ab eo quod eſt καθέημι, uel καθέε-

Atten. de accentu.

ἀέκων.

μαι, quoq; neutrum eſt in uſu, ſed cōpoſitū eſſe ex κατὰ & ἧμαι, ſicut ἀέκων ex, α, particula priuatiua, & ἑκών, ἑκόντος, quod eſt participium non poſitiuum, hoc eſt præſentis temporis, ſed Aoriſti ſecundi.

Sciendum eſt autem, huiuſmodi cōpoſitionem (ſi compoſitio ſit) decōpoſitionē appellari, & propterea accētum tranſcendere. Et ut nō dicimus ἀεκών, ἀεκόντος, ſed ἄεκων, ἀέκοντος, ſic etiā nō dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, ſed κάθημαι, κάθησαι. Eſt & alia cōmunis regula uerborum in, μι. Quod omne uerbum paſſiuum in, μαι, deſinens, à uerbo in, μι, declinatum, in compoſitione accentum retrahit in tertiam à fine, niſi quid impediat, ut κεῖμαι, ἀπόκειμαι. ἧμαι, κάθημαι. ἥμην, καθήμην. ἧσο, κάθησο. ἧτο, κάθητο, & cætera. Regula.

Sed quoniam alia uerba ſunt in, ω, deſinentia, hoc eſt, ἕω, ἵω, ἕζω, ἵζω, ἑζάνω, quæ idem ſignificant quod κάθημαι, & eorum uſus uarius eſt & mixtus, ab re non erit etiam de ipſis hoc in loco aliquid dicere.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΩ ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

Eſt igitur ἕω Grauitonum, & aſpiratum, quod ſedeo etiam ſignificat & induo, ut ſupra dictum eſt, & in utraq; ſignificatiōe eius præterita augentur, non, ε, in, η, ſecundum cōmunem regulā mutato, ſed, ι, in diphthongū aſſumpto, cū ſit de numero quatuordecim ſiue ſexdecim uerborum, quæ communiter annotantur, ut Libro III. in augmento Præteritorum dictum eſt, non tamen in uſu habetur in omnibus temporibus. Nam ἕω præſenti tempore in neutra harum ſignificatione utimur, neq; εἶον Præterito imperfecto, neq; ἧκα præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum paſſiuum, hoc eſt εἷμαι, εἷσαι, καὶ ἕσαι, εἷται, καὶ εἷσαι, σ, interpoſito, in utraq; habetur ſignificatione, & pro induo, & pro ſedeo. Pro induo Ὀδυσσ. Ψ. Νῦν δ' ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. Indutus ſum. Ὀδυσσ. ω. Ἀλλ' ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι. καὶ Ὀδυσσείας λ. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται. Siue εἷσαι, ut qdam legunt. Sic etiā & præteritum pluſquāperfectū paſſiuū, hoc eſt εἵμην, εἷσο, καὶ ἕσσο, εἷτο, καὶ εἷσο, καὶ εἵατο tertia pluralis ἰωνικῶς. Ἰλιάδ. γ. λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα. & Ὀδυσσ. π. Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. Differt autē à uerbo ſubſtātiuo ἔσσο aſpiratiōe tantū. Ὀδυσσ. χ. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον. Et Ἰλιάδ. ψ. καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. Et Ἰλιάδ. σ. Οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' ἐϋννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Hoc eſt, induti erant. Participio quoque, hoc eſt, εἱμένος utitur Homerus Ἰλιάδος α. Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. Id eſt, impudentiam indute & Ἰλιάδος σ. Τρεῖς δὲ δύ' ἀΐσσοντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

ἕω ſedeo.

In alia uero ſignificatione, hoc eſt ſedeo, frequentiſſimo habetur in uſu, maxime in tertiis perſonis pluralibus, εἶνται, & εἶντο, καὶ ἰωνικῶς ἕαται, & ἕατο, καὶ παρενθέσει τοῦ, ι, διὰ τὸ μέτρον εἵαται, καὶ εἵατο, quæ pro præſenti etiam & præterito imperfecto ſumuntur. Iccirco nõnulli uolunt huiuſmodi perſonas in hac ſignificatione præſentis temporis eſſe, & præteriti imperfecti, ἀπὸ τοῦ ἧμαι, ut ſupradictum eſt. Aduertendum eſt hoc in loco εἷμαι Præteritum paſſiuum eadem litteratura & eiſdem accentibus diuerſa habere ſignificata, ſecundum diuerſa themata, à quibus deducitur. Nam ſi ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω fiat, dimiſſus ſum, ſiue liberatus ſum, ſignificat. Si autem ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, indutus ſum. Ἀόριστος α.

Εἷσα, εἷσας, εἷσε, καὶ ἕσα, ἕσας, ἕσε, à futuro ἕσω fit, & pro ſedere feci, ſiue locaui accipitur. Ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ, κάδδ᾽ ἐν ἀθήνῃσ᾽ εἷσεν ἑῷ ἐν πίονι νηῷ. & ὀδυσ. γ. Παρ δ᾽ ἄρα τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες. Hoc eſt, ſedere fecerunt. unde ἕσαι ἀπαρέμφατον, καὶ ἐν συνθέσει, ἐφίσαι. Ἰλιάδος ν. Τοὺς μ᾽ ἐκέλευσα πύλῃσιν δὲ καταστῆναι, καὶ ἐφέσαι. ἀντὶ τοῦ καθῆσαι. Inuenitur etiam & ἔφεσαι τὸ προστακτικὸν μέσον, ἀπὸ τοῦ εἱσάμην, ſicut τύψαι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. ὀδυσ. ο. Ἀλλά με νηὸς ἔφεσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. Hoc eſt, colloca me in naui. & participium ὁ ἕσας, τοῦ ἕσαντος. ὀδυσσείας ξ. Ἐς δίφρον δέ μ᾽ ἕσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα. Et etiam pro indui accipitur. ὀδυσ. π. Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσα. & Ἰλιάδος ε. Τόν δ᾽ ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε. Et in futuro. ὀδυσ. π. Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα καλά. & ὀδυσσείας ο. Κεῖνος σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει.

εἱσάμην: Εἱσάμην uero & ἑσσάμην Μέσος Ἀόριστος α. ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυμαι,

ἑσάμην. hoc eſt, indutus ſum, accipitur. Ἰλιάδ. κ. Ἕσσατο δ᾽ ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. Et in eodem, Ἀμφὶ δ᾽ ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος. Præpoſito, ε, καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα, Ἠέρα ἑσσάμενοι. τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis Poetica ſunt.

Ἕσω uero ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι fit, πλεονασμῷ τοῦ, ζ, & eſt quartæ coniugationis Grauitonorum, cuius præterita augentur, ε, in, η, mutato per cõmunem regulam, ut ἕζω, ἧζον. Παρακείμενος. Ἧκα, & cõponitur cũ κατὰ præpoſitiõe, ut καθέζω, unde καθέζομαι. Παρατατικὸς. καθεζόμην. Παρακ. καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται. Ὑπερσυντελικὸς. καθήσμην, καθῆσο, καθῆστο. Ἰλιάδος α. Καὶ ῥ᾽ ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ.

In quibus compoſitis non retrahitur accentus, quoniam huiuſmodi præterita ſi duas habeant conſonãtes, accentum ſuorum ſimplicium etiã in compoſitione ſeruant, ut ἧγμαι κατῆγμαι, εἶργμαι καθεῖργμαι. ſic ἧσμαι καθῆσμαι, & ἥσμην καθήσμην. Eſt & alia regula, quod omnia præterita Indicatiua à uocali natura longa incipiẽtia, accentum ſeruãt in compoſitione quem eorum ſimplicia habent, ut εἶχον κατεῖχον, οὗρον ἐξοῦρον, ἧψα συνῆψα, ὦγε ἄνωγε, ὦγμαι ἀνῶγμαι, ὦσμαι ἀπῶσμαι. ſic ἧσμαι καθῆσμαι. Excipitur εἶξεν ὑπόειξεν, & εἶκον ἀπόεικον. Σύνοιδα uero ἀπὸ τοῦ οἶδα, & κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα Aeolica ſunt. gaudent enim Aeoles accentuũ trãſmutatione, ut ἀζοῦς, ἄζους, & ſimilibus. Poſitum eſt, Indicatiua præterita, quoniam εἶπε, ἔξειπε, & οὗρε, ἔφουρε, οὗδε, κάθουδε, Imperatiua ſunt, non autem Indicatiua. Additum eſt à uocali incipientia, propter σχὲς, περίσχες, χοῦε, κατάχουε. Additum eſt, & à natura longa, propter ἷζε, ἔφιζε, cuius penultima apud Poetas communis eſt. Præterea καθῆσμαι & καθήσμην, ἀπὸ τοῦ καθέσομαι, non ſunt decompoſita, ut κάθημαι, ſed compoſita, iccirco accentum ſeruant ſuorum ſimplicium. Etiam annotandum eſt, hoc uerbum litteratura paſſiua magis in uſu haberi quàm actiua, ut apud Homerum latiſſime uidere licet. Aeoles quibus gaudẽt

Ἵζω etiam ἀπὸ τοῦ ἕω deriuatur πλεονασμῷ τοῦ, ζ, ac, ε, in, ι, conuerſo, ſicut ῥέπω, ῥίπτω. & cõponitur cum κατὰ, ut καθίζω. παρατατικὸς, ἐκάθιζον. παρακ. κεκάθικα. ἡ μετοχὴ, κεκαθικώς. ἀόριστ. α. ἐκάθισα. τὸ προστακτικὸν, κάθιζον, ὡς τύψον. μέλλων α. καθίσω, & reliqua, quæ magis ſunt in uſu in litteratura actiua quàm paſſiua Significationẽ uero nunc actiuã habent, ut. Ἰλιάδ. γ. Λαοὺς μὲν κάθισον ζῶσαο. Nunc neutralem. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ, Ἔντε δίκη βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει. Καὶ Ὅμηρος ἐν Βοιωτίᾳ, ὃς ζώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς. ἵζω. καθίζω.

κεῖμαι, etiã præſentis tẽporis eſt, & primæ Coniugationis uerborum in, μι, ſicut ἧμαι. Eſt enim κέω Grauitonũ, cuius paſſiuo uſus eſt Homerus, Ὀδυσσ. π. Καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσι θεῶν ἰότητι κέονται. hoc eſt iacent. & Ἰλιάδ. χ. Ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. A quo κεέω, unde fit deriuatiuum in, μι, κέημι. Paſſiuum κέεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο, εε, εἰς ει, δίφθογγον, κεῖμαι, ſicut ποιέετε, ποιεῖτε. propter quod etiã argui poſſet, hoc neque eſſe à uerbo in, ω, deſinente, neque in, μι, cum eius penultima ſit, ει, diphthon. quam nullum uerbum paſſiuum in, μαι, deſinens inuenitur habere, ſed aut, α, aut, ε, aut, ο, aut, ου, aut, υ, aut, ω, ſed hoc eſt κατὰ πάθος. Nam duo uerba paſſiua à uerbis in, μι, cõmuniter annotantur, hoc eſt, ἧμαι, & κεῖμαι, quæ cum Aeolica non ſint, κεῖμαι. κέω. ἧμαι. κεῖμαι.

penultimam habent ꝓductam. Alterum quidẽ, η, monophthongum, alterum, ει, diphthongum, ſed de hoc in ἧμαι ſatis dictum eſt. Secunda perſona κεῖσαι. Tertia κεῖται. Δυϊκά. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς κέαται, interiectoq; ι, διὰ τὸ μέτρον κείαται. Ἰλιάδος ω. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. Παρατ. ἐκείμην, ἔκειςο, ἔκειτο. Δυϊκά. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην. Πληθυν. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο, καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο, καὶ ἰωνικῶς κέατο, καὶ κείατο.

ΠΕΡΙ' ΤΟΥ ΙΣΗΜΙ.

Ἴσημι Cognoſco.

Ἴσημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ fit, & eſt ſecundæ Coniugationis uerborum in, μι. Eſt etiam εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλ. εἴσω, unde ἰσῶ circumflexum abiecto, ε, de diphthongo, quoniam uerba in, ω, deſinentia, ex Grauitonis in circumflexa mutata, terminantur in penultima in, ι, correptum, ut πείθω, πιθῶ. ςείχω, ςιχῶ. φείδω, φιδῶ. ſic εἴδω, ἰδῶ. εἴσω, ἰσῶ ſecundæ Coniugationis circumflexorum, unde fit deriuatiuum ἴσημι, ut ἱςάω. ῶ. ἵςημι, καὶ δωρικῶς, ἴσαμι, η, in, α, cõuerſo. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, καλῶς μάλα τοῦτ' ἴσαμι. Hoc eſt, noui Secunda perſona ἴσης. Tertia ἴσησι. Δυϊκά. ἴσατον, ἴσατον. Πληθ. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, δ, ὡς ὀσμή, ὀδμή. Ἰλιάδ. ψ. ἀτρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. & Ἰλιάδος υ. Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. Hoc eſt nouimus. Secunda perſona ἴσατε, καὶ ἴςε. Ἰλιάδ. β. Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐςὲ, πάρεςέ τε, ἴςέ τε πάντα. Tertia perſona ἴσασι, accentu acuto in antepenultima, ſicut datiuus pluralis participii ἴσας, ἴσαντος. ἰσάς tamen ὀξύτονον eſſe debuerat, cum ſit participium Præſentis temporis à uerbo in, μι, ſecundæ Coniugationis, ſicut ἱςάς, βιβάς, κιχράς, ſed ſequutum eſt participia diſyllaba primi Aoriſti actiui, ut σχήσας, πείσας, κτίσας, cum ſimilem habeant litteraturam. Hac igitur ratione ἴσας, ἴσαντος in uſu habetur, cuius datiuus pluralis eſt ἴσασι, quam ſcripturã & accentum tertia pſona pluralis præſentis tẽporis omnino ſequuta eſt. Ἰλιάδ. υ. Ἡμετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.

Παρατατικός.

Ἴσην, ἴσης, ἴση, ſicut ἵςην, ἵςης, ἵςη. Δυϊκά. ἴσατον, ἰσάτην. Πλη. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Ὀδυσ. α. Ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ. ἀντὶ τοῦ ἔγνων καὶ ἔμαθον. οὕτως Εὐςάθιος.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ'.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ἴσαθι, à genitiuo participii, ſiue à prima pſona plurali, ſicut ἵςαθι.

Et patitur ſyncopam in omnibus numeris & perſonis, ut ἴσαθι, ἴσθι, ἰσάτω, ἴστω. Δυϊκά. ἴσατον, ἴστον, ἰσάτων, ἴστων. Πληθυντικά. ἴσατε, ἴστε, ἰσάτωσαν, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

In quibus ſyncopā patientibus aduertendum eſt, ꝙ principalis ſyllaba aſpiranda fuerat, quia, ι, ante, σ, per cōmunem regulam aſpiratur, niſi, ρ, ſequatur, ut ἴστωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία, ἱστορῶ. ἱστιαῖος nomen proprium, ἱστός, ἱστίον, ἵστημι. At ἴστρος fluuii nomen tenui ſpiritu ſcribitur, quia poſt, σ, ſequitur, ρ, Annotantur etiam quæ ſyncopam patiuntur, qualia ſunt iam dicta, ut ἴστω, ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

Hoc etiam aduertendum eſt, quod ſecunda perſona huius Imperatiui, hoc eſt ἴσθι, & ſcriptura & accentu eadem eſt cum ſecunda imperatiui ſubſtantiui uerbi εἰμί, nec diſcerni poſſunt, niſi ex orationis ſententia. Cætera uero omnia ex ipſis primitiuis uocalibus diſcretionem habent. Illa enim ab, ε, principium habent, ut ἔσθι, ἔστω. ἔστον, ἔστων. ἔστε. ἔστωσαν. Hæc uero ab, ι, ut ἴσθι, ἴστω. ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἰσάναι ἀχρηστον, à prima perſona plurali ἴσαμεν, extrema in, ναι, conuerſa, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, δ, δωρικῶς καὶ αἰολικῶς, ἴδμεν. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ, οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. hoc eſt, Non dixit uere ſcire. καὶ ὀδυσ. θ. Εἴ τινά που δεδάηκας, ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους. & in eodem. Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν, καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚᾺ.

Ἐνεστώς.

Ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, ἀπὸ τοῦ ἴσημι, penultima in propriam breuem mutata, & interiecto, τ, ἴσταμαι, ἴστασαι, ἴσταται. Nec aſpiratur principalis ſyllaba, quanquam poſt, ι, ſequatur, σ, quod Ionum more factum eſt, qui aſpirationē fugientes, pro ea tenui ſpiritu utuntur, ut ἀπῖγμαι pro ἀφῖγμαι, & ἀπικόμην pro ἀφικόμην. & ſic in aliis huiuſmodi, quorum ἴσταμαι non aſpiratum in uſu remanſit, quod eius approbant compoſita, ut ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίσταται. In quibus, π, non uertitur in, φ, ſicut in ἐφίστημι, & ἀφίστημι, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. Eſſe enim ἴστημι, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ. μέλ. ἰσήσω. παρακείμ. ἴσηκα. παθητικὸς, ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, unde uerbale nomen ἰσατὸς, καὶ συγκοπῇ ἰστὸς, quod nō aſpiratur διὰ τὸ πάθος, à quo nomine fit uerbū ἰστάω, ἰστῶ, unde ἴστημι, τὸ παθητικὸν, ἴσταμαι. Philo uero ſic, Eſt εἴδω Grauitonū. μέλ. εἴσω.

παρακείμενος, εἶκα. ὁ παθητικὸς, εἶσμαι, εἶσαι, εἶσται, unde ἱστὸς uerbale nomen, ſicut à δέδοται, δοτὸς, abiecto, ε, de diphthongo, ut ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἱστὸς (quod neq; ſic deductum aſpiratur) fit uerbum ἱστάω, ἱστῶ, à quo ἵστημι, paſſiuum ἵσταμαι, unde ἐπίσταμαι. ὁ παρατατικὸς, ἐπιστάμην, ἐπίστασο, καὶ ἐπίστασο, καὶ ἐπίστω, ſicut ἱστάμην, ἵστασο, ἵστω. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀλλ᾽ ἔξεν ἐπίστω γ᾽ οἷ᾽ ἀτιμίας ἀγρεῖς μέλλων, ἐπιστήσομαι, ἐπιστήσῃ, ἐπιστήσεται. Ἰσοκράτης ad Demonicum, τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΗΜΙ.

φημί. aio. Φημὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ, deriuatur, nec reduplicationem ſuſcipit, ſicut τίθημι, quoniam φημὶ encliticum eſt, τίθημι autẽ non. Enclitica enim aut monoſyllaba ſunt, aut diſyllaba, nunquam autem polyſyllaba. Habet etiam acutum accentum ſuper extremam, quod eſt contra naturam uerborum in, μι, Nam uerba in, μι, ſi diſyllaba ſunt, accentũ habent in penultima, ut γνῶμι, τλῆμι, ſi polyſyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipiuntur, hoc eſt, εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona φῄς accentu acuto, ac, ι, ſubſcripto, cõtra regulam uerborum in, μι, ꝙ nihil ἀνεκφώνητον, hoc eſt, non ꝓlatum inuenitur in uerbis in μι, quemadmodum in, ω, deſinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet in ſecunda pſona ſingulari Præſentis temporis, ut inquit Euſtathius. ὀδυσ. π. οὐ δὴ φῂς ἐνθάδε πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ᾽ ἱκέσθαι. & Ἰλιάδ. δ. πῶς δὴ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότ᾽ ἀχαιοί. & Ἰλιάδος ε. ὅς τέ με φῂς αἴξαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι. Sunt qui dicant φῄς à uerbis in, μι, tonum ſuſcipere, litteraturam uero à uerbis in, ω. Nam uerba in, ω, in ſecũda & tertia pſona diphthongum habent διὰ τοῦ, ι, Tertia perſona φησί. Dicimus etiam ἠμί, ἦς, ἠσί, κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ, φ. Nec aſpiratur principalis ſyllaba propter, φ, ablatum, quoniam, η, ante, μ, ψιλοῦται, quibuſdam paucis exceptis. Δυϊκά. φατὸν, φατόν. Πληθ. φαμὲν, φατὲ, φασὶν, καὶ δωρικῶς φαντί. φᾶσι tamen Grauitonum eſſe debuerat, ad ſimilitudinem datiui pluralis eius participii, ut ſupra in aliis dictum eſt, ꝙ accentum grauem ſuper extremam habet, ut φὰς, φάντος, φᾶσι. Quoniam omnis datiuus pluralis diſyllabus in, ι, deſinens, non per protẽſionem, ſicut & λόγοισι, pro λόγοις, in nominibus quidem acuit extremam, ut βουσί, ζωσί. Excipitur πᾶς, παντὸς, πᾶσι. In participiis uero accentum grauem habet ſuper extremam, ut βᾶσι, στᾶσι. Sic igitur φᾶσι. At φασί. uerbum acuitur, quoniam encliticum eſt.

ἠμί.

Regula.

Παρατατικός.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ, ε, φῆν, φῆς, φῆ. Ἰλιάδ. ε. Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ἰλιάδος φ. Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης. quæ cum ſit ſecunda perſona præteriti imperfecti accentum habet circumflexum, nec ſubſcribitur, ι, ut in ſecunda præſentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, φ, ἦν, ἦς, ἦ. Δυϊκά. ἔφατον, ἐφάτην. Πληθ. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ, ε, φάσαν. Ἰλιάδος β. Ὣς φάσαν ἡ πληθύς. καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ, ἐκ τοῦ ἔφασαν κατὰ συγκοπήν. Siue ἀπὸ τοῦ ἔφην, τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, ἔφαν. Ἰλιάδος γ. Ὣς ἄρ ἔφαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, φάν. Ὀδυσσ. η. Ὣς φάν, πρὸ δ' ἄσπαστον ἐείσατο κοιμηθῆναι. accentu acuto. Quoniam ſi poſt ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinquatur ſyllaba breuis, accentum ſuſcipiens acuitur, ut ἔβαν, βάν. Ἰλιάδος δ. Βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον. Si uero longa, circumflectitur, ut ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ, καὶ ἦ. Ἰλιάδ. δ. ἦ, καὶ Ταλθυβίῳ δίῳ κήρυκι προσηύδα. Ἀόριστος β.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη, a futuro φήσω, ſicut ἔστην, ἔστης, ἔστη, a futuro στήσω. Δυϊκά. ἔφητον, ἐφήτην. Πληθυντικά. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν, penultima producta, καὶ βοιωτικῶς ἔφαν.

Vbi aduertendum eſt, ſingularē numerum ſecundi Aoriſti uerborum in, μι, non ſuſcipientiū reduplicationē, eundem eſſe cum ſingulari numero Præteriti imperfecti eiuſdē Modi, diuerſa tamen ratione, ſicut in eorum formatione dictum eſt, ut γνῶμι. ὁ παρατατικός. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἀόριστος β. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Τλῆμι. ὁ παρατατικός. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. ἀόριστος β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. In aliis uero numeris ſola penultima differunt. Quoniā Præteritum imperfectum corripit penultimam, ſecundus uero Aoriſtus eandem appetit productam. At in uerbis reduplicationem ſuſcipientibus, differt ſecundus Aoriſtus a præterito impfecto, reduplicatione tantum in ſingulari numero, ut ἐτίθην, ἔθην, quæ ſi ſubtrahatur, coincidunt omnino, ſicut in uerbis non habentibus reduplicationem, nam ſi ab eo quod eſt ἐτίθην, ſubtrahatur, τι, ſyllaba, quæ eſt reduplicatio, ἔθην remanet, & talis eſt ſecundus Aoriſtus. At in aliis numeris, & Reduplicatione differunt, & Penultima.

Atten.

γνῶμι.

τλῆμι.

ὈΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Φαμαί, φασαί, φαται, ab actiuo φημί, ſicut ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἵσταμαι, ſed in uſu non ſunt, ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, & cætera, quæ inflexionem uerborum in, μι, ſecundæ Coniugationis omnino ſequun-

tur. ἀπαρέμφατα, φᾶσθαι, penultima circumflexa, quia natura producta eſt, & ultima breuis, pro ſententia Heraclidis apud Euſtathium ὀδυσ. ῑ. qui ait. Quemadmodum ab eo quod eſt πιθέω, πιθῶ, fit πίθημι, & ab eo quod eſt ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι, ſic ab eo quod eſt φάω, φῶ ſecundæ Coniugationis φημί, Paſſiuum φαμαι, inuſitatum uidelicet, cuius Infinitiuum eſt φᾶσθαι. Aliis tamen placet ab eo quod eſt ἐφάμην, medio Aoriſto ſecundo factum eſſe, & propterea acui penultimam, tanquam, α, natura breuis ſit in penultima, ſicut τυπέσθαι, ſed ſententia Heraclidis magis probatur.

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι.

Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. Ἰλιάδος ψ. Diuerſas inter Grammaticos inuenio opiniones ſuper his uerbis, utrum ſint præſentis temporis, an præteriti perfecti, quia Zenobius uult ea eſſe præſentis temporis. Dicit enim eſſe ἀλάω. ῶ. ab eo ἄλημι, ἄλημαι, & per mutationem coniugatiõis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι, paſſiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος, quæ non fierét ſi ἀλάλημαι eſſet præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de paſſiuis dictionibus, uult eſſe Præteriti perfecti. ab eo enim quod eſt ἄλημι, præteritum paſſiuum eſſe ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι, & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον, & per tranſpoſitionem ἀλάλημαι. Sed ſciendum eſt, ꝙ ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος nõ ſunt Præterita, quia debuiſſent acui in penultima, ſicut πεποιημένος, τεθειμένος. Sed ἀλῶ, ἄλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ, ἀκάχημι Præſentis temporis ſunt. Paſſiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς. Nam Aeoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος præſentis temporis, ſicut à δίζημι, δίζημαι, διζήμενος. Ἰλιάδος ρ̄. Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων. Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι. Nam alii præteritum perfectum eſſe uolunt, alii uero præſens. Eſt igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc eſt, erro, unde ἀλύω, ſicut ἀνῶ, ἀνύω, à quo ἀλύσσω, ſicut ὀρύσσω. & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτὸς, ſic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτὸς. & ſicut ab eo quod eſt ἄτακτος uerbale nomen, fit ἀτακτῶ, ſic ab eo quod eſt ἀλυκτὸς fit ἀλυκτῶ, cuius præteritum

-λῆσι.

perfectum eſt ἠλύκτηκα, paſſiuum ἠλύκτημαι, καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι, καὶ τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, ἀλαλύκτημαι. Alii uero qui Præſentis temporis hoc eſſe uolũt, ſic. Eſt uerbum ἀλυκτῶ, à quo ἀλύκτημι, paſſiuum ἀλύκτημαι αἰολικῶς. Aeoles enim in huiuſmodi uerbis producunt paſſiuorum penultimam, ut ποίημι, νόημι. ποίημαι, νόημαι, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus enim multis huiuſmodi uerbis Aeolice utitur, & maxime ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος, καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ κάθῃ, ἐπίστῃ, δύνῃ καὶ μέμνῃ.

Κάθῃ, ἐπίστῃ, & δύνῃ, ſecundæ perſonæ ſunt præſentis temporis, paſſiuæ uocis à uerbis in, μι, παράλογα, hoc eſt, præter rationē, pro his quæ ſunt κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι, quæ ſecundũ cõmunem regulam uerborum in, μι, formatæ ſunt à tertia pſona ſingulari, τ, in, σ, mutato, ut κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίσταμαι, ἐπίσταται, ἐπίστασαι. δύναμαι, δύναται, δύνασαι, ſicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. à quibus ſubtracto, σ, fiunt ſecundæ perſonæ ἔθει ἰωνικῷ, ut κάθηαι, ἐπίστααι, δύνααι, ſicut δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. Ὀδυσ. λ. Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Deinde penultima in, ε, conuerſa fit κάθεαι, ἐπίστεαι, δύνεαι, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, α, εἰς, η, ac ſubſcripto, ι, κάθῃ, ἐπίστῃ, & δύνῃ dicimus, ad ſimilitudinem ſecundæ perſonæ paſſiuæ uocis uerborum Grauitonorum, ut τύπτομαι, τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ ſecunda perſona præteriti paſſiui. Eſt enim μνάομαι μνῶμαι ſecundæ Cõiugationis circumflexorum. ὁ παρακ. μέμνημαι. tertia perſona μέμνηται, à qua, τ, in, σ, fit ſecunda μέμνησαι κοινῶς, σ, uero ſubtracto, fit μέμνηαι ἰωνικῶς, deinde, η, in, ε, conuerſo, καὶ κράσει τοῦ. ε, καὶ, α, εἰς, η, ac ſubſcripto, ι, fit μέμνῃ. Ὀδυσσεία ω. Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἵστα, καὶ ἵστη.

Ἵστα, καὶ ἵστη. Ἰλιάδος ι. Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα. hoc eſt, ſtatue. καὶ Ἰλιάδος φ. Ἵστη δὲ μέγα κῦμα, πολὺν δ' ὀρυγμαδὸν ὄρινε. Alii dicunt ἀποκοπὴν fieri Imperatiuorum deſinentium in, θι, & augmentum ſequi, ut ἵσταθι, καὶ ἀποκοπῇ ἵστα, καὶ ἐκτάσει ἵστη. Si breuis ſit, ἀποκοπὴν eſſe dicunt. Si uero longa, per ἔκτασιν, ab eo quod eſt ἱστάω. ῶ ἵσταε, ἵστα, ſicut ab eo quod eſt βοάω. ῶ. βόαε, βόα, ita Φίλων καὶ Τρύφων. Nos autem dicimus, non ſolum in uerbis deſinentibus in, ω, ſed etiam in his quæ deſinunt in, μι, tertias Præteritorum imperfectorum fieri ſecũdas Imperatiuorum, ut νόει, φίλει, βόα, ſic & Attici ſi non utantur terminatione in, θι, utuntur tertiis pſonis

παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἵκω εἵκῃς εἵκῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵκητον. εἵκητον.
Πλη. ἐὰν εἵκωμεν. εἵκητε. εἵκωσι.
ἀόριστος β. ἐὰν ὧ. ᾗς. ᾗ. Δυϊ. ἐὰν ἧτον. ἧτον.
Πλη. ἐὰν. ὧμεν. ἧτε. ὧσι. καὶ διαλύσει.
ἐὰν. ἕω. ἕῃς. ἕῃ. Δυϊ. ἐὰν. ἕητον ἕητον.
Πλη. ἐὰν. ἕωμεν. ἕητε. ἕωσι. καὶ πλεονασμῷ.
ἐὰν. εἕω. εἕῃς. εἕῃ. Δυϊ. ἐὰν εἕητον εἕητον.
Πλη. ἐὰν εἕωμεν. εἕητε. εἕωσι.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἱέναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς
ἱέμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.
παρακ. καὶ ὑπερ. εἱκέναι. ἀόριστος β. εἶναι.
καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἕμεναι καὶ ἰωνικῶς, ἕμεν.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ὁ ἱείς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα τῆς ἱείσης.
τὸ ἱὲν τοῦ ἱέντος.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱκὼς τοῦ εἱκότος.
ἡ εἱκυῖα τῆς εἱκυίας. τὸ εἱκὸς τοῦ εἱκότος.
ἀόριστος β. ὁ εἷς τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα τῆς εἵσης. τὸ ἓν τοῦ ἕντος.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς. ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. Δυϊ. ἱέμεθον.
ἵεσθον ἵεσθον. Πλη. ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵενται.
παρατ. ἱέμην. ἵεσο. καὶ ἵου. ἵετο. Δυϊ. ἱέμεθον ἵεσθον
ἱέσθην. Πλη. ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵεντο.
παρακ. εἷμαι. εἷσαι. εἷται. Δυϊ. εἵμεθον. εἷσθον.
εἷσθον. Πλη. εἵμεθα. εἷσθε. εἷνται.
ὑπερσυν. εἵμην. εἷσο. εἷτο. Δυϊ. εἵμεθον. εἷσθον
εἵσθην. Πλη εἵμεθα. εἷσθε. εἷντο.
ἀόριστος α. ἕθην. ἕθης. ἕθη. Δυϊ. ἕθητον ἑθήτην.
Πλη. ἕθημεν. ἕθητε. ἕθησαν.
ἄλλως εἵθην. εἵθης. εἵθη. & cætera per diphthongum.
Μέλλων α. ἑθήσομαι. ἑθήσῃ. ἑθήσεται.
Δυϊ. ἑθησόμεθον. ἑθήσεσθον. ἑθήσεσθον.
Πλη. ἑθησόμεθα. ἑθήσεσθε. ἑθήσονται.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. εἵσομαι. εἵσῃ. εἵσεται.
Δυϊ. εἱσόμεθον. εἵσεσθον. εἵσεσθον.
Πλη. εἱσόμεθα εἵσεσθε. εἵσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ΄.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἵεσο καὶ ἱοῦ ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον. ἱέσθων.
Πλη. ἵεσθε ἱέσθωσαν.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ἵεισο ἱείσθω. Δυϊ. ἵεισθον ἵεισθον.
Πλη. ἵεισθε ἱείσθωσαν.
ἀόριστος α. ἵητι. ἱήτω. Δυϊ. ἵητον ἱήτων. Πλη. ἵητε. ἱήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ΄.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἱείμην. ἱεῖο. ἱεῖτο. Δυϊ. ἱείμεθον
ἱεῖσθον ἱείσθην. Πλη. ἱείμεθα ἱεῖσθε, ἱεῖντο.
παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵμην. εἷο. εἷτο. & cætera.
ἀόριστος α. ἱείην. ἱείης. ἱείη. Δυϊ. ἱείητον ἱειήτην.
Πλη. ἱείημεν ἱείητε ἱείησαν.
μέλλων α. ἡσοίμην. ἥσοιο. εἵσοιτο.
Δυϊ. ἡσοίμεθον. ἥσοισθον. ἡσοίσθην.
Πλη. ἡσοίμεθα. ἥσοισθε. ἥσοιντο.
μετ᾽ ὀλίγ. μελ. εἱσοίμην. εἵσοιο. εἵσοιτο, Δυϊ.
εἱσοίμεθον. εἵσοισθον εἱσοίσθην
Πλη. εἱσοίμεθα. εἵσοισθε. εἵσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ΄.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἐὰν ἑῶμαι, ἑῇ. ἑῆται.
Δυϊ. ἑώμεθον, ἑῆσθον. ἑῆσθον.
Πλη. ἑώμεθα. ἑῆσθε. ἑῶνται.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἱῶμαι. εἱῇ εἱῆται. Δυϊ. ἐὰν
εἱώμεθον. εἱῆσθον εἱῆσθον. Πλη. ἐὰν
εἱώμεθα εἱῆσθε. εἱῶνται.
ἀόριστος α. ἐὰν ἑθῶ. ἑθῇς ἑθῇ. Δυϊ. ἐὰν ἑθῆτον ἑθῆτον.
Πλη. ἐὰν ἑθῶμεν ἑθῆτε ἑθῶσι.

ἈΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἵεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷσθαι.
ἀόριστος α. ἑθῆναι. μετ᾽ ὀλ. μέλ. ἑθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ΄.

Ἐνεσ. καὶ παρατ. ὁ ἱέμενος. ἡ, ἱεμένη. τὸ ἱέμενον.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱμένος. ἡ εἱμένη. τὸ εἱμένον.
ἀόριστος α. ὁ ἱείς. ἡ, ἱεῖσα. τὸ ἱέν.
μέλλων. ὁ ἑθησόμενος. ἡ ἑθησομένη, τὸ ἑθησόμενον.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

ἐνεστὼς. ἵεμαι ἵεσαι ἵεται. &c. uti paſſiuum.
παρατ. ἱέμην ἵεσο. καὶ ἱοῦ ἵετο.
ἱέμεθον ἵεσθον ἱέσθην.
ἱέμεθα ἵεσθε ἵεντο.
ἀόρισ. α. ἡκάμην ἥκω ἥκατο.
ἡκάμεθον ἥκασθον ἡκάσθην.
ἡκάμεθα ἥκασθε ἥκαντο.
ἀόρισ. β. ἕμην. ἕσο κοινῶς καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ, ἀττικῶς. ἕτο.
Δυϊ. ἕμεθον ἕσθον ἕσθην.
Πλη. ἕμεθα. ἕσθε. ἕντο. unde illud. ἐξ ἔρον ἕντο.
μέλλ. α. ἥσομαι. ἥσῃ. ἥσεται.
ἡσόμεθον. ἥσεσθον. ἥσεσθον.
ἡσόμεθα ἥσεσθε. ἥσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΆ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵεσο ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον ἱέσθων. Πλη.
ἵεσθε ἱέσθωσαν.
ἀόρισ. β. ἕσο κοινῶς. καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ. ἀττικῶς.
ἕσθον ἕσθων. Πλη. ἕσθε ἕσθωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΆ.

ἐνεστὼς ἱείμην ἱεῖο. ἱεῖτο. Δυϊ. ἱείμεθον. ἱεῖσθον ἱείσθην.
Πλη. ἱείμεθα. ἱεῖσθε ἱεῖντο.
μέλλ. α. ἡσοίμην ἥσοιο ἥσοιτο.
ἡσοίμεθον ἥσοισθον ἡσοίσθην.
ἡσοίμεθα ἥσοισθε ἥσοιντο.

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΆ.

ἐνεσ. ἐὰν ἱῶμαι ἱῇ ἱῆται.
ἱώμεθον ἱῆσθον ἱῆσθον.
ἱώμεθα ἱῆσθε ἱῶνται.
ἀόρισ. β. ὧμαι ᾗ ἧται.
ὥμεθον ἧσθον ἧσθον.
ὥμεθα ἧσθε ὧνται.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ.

ἵεσθαι. ἀόριστος β. ἕσθαι. μέλλων α. ἥσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΊ.

ἐνεστὼς ὁ ἱέμενος ἡ ἱεμένη τὸ ἱέμενον.
ἀόρισ. β. ὁ ἕμενος ἡ ἑμένη τὸ ἕμενον.
μέλλ. α. ὁ ἡσόμενος ἡ ἡσομένη. τὸ ἡσόμενον.

περὶ

ΠΕΡῚ ΤΟΥ͂ ἭΜΑΙ, ΤΟ͂ ΚΑ΄ΘΗΜΑΙ.

Ἧμαι, præſentis temporis eſt, & primæ Coniugationis uerborum in,μι, Eſt enim ἕω τὸ κάθημαι. hoc eſt, ſedeo, à quo ἑέω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ,ε, καὶ συναιρέσει ἑῶ, unde ἕημι deriuatiuum, ſicut à τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Paſſiuum ἕεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο,εε, εἰς,η, fit ἧμαι, ſicut δημοσθένεε, δημοσθένη. Licet frequentius & familiarius in,ει, diphthongum fiat huiuſmodi craſis. Sed hoc factum eſt, ne coincideret cum εἶμαι præterito paſſiuo, ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea ἕεμαι incipit à uocali, & duo,εε, per craſim in,ει, diphthongum plerunque mutantur, quando ſyllaba incipit à conſonante, ut κέεμαι, κεῖμαι. δημοσθένεες, δημοσθένεις. Licet interdum etiam in,η, cõmutentur, ut δημοσθένεε, δημοσθένη. At quando ſyllaba incipit à uocali, duo,εε, in,ει, diphthongum nunquam mutantur, ſed in,η, ut ἕεμαι, ἧμαι. Propter quod argui poteſt, hoc uerbum neque eſſe à uerbo in,ω, deſinente, neque in,μι. Nam ſi à uerbo deſinente in,ω, fieret, penultima eſſet aut, ο, ſicut τύπτομαι, aut, ȣ, ſicut ποιοῦμαι, aut, ω, ſicut βοῶμαι. Si uero à uerbo in μι, deſinente, aut eius penultima eſſet,ε, ut τίθεμαι, aut, α, ut ἵσαμαι, aut, ο, ut δίδομαι, aut,υ, ut ζεύγνυμαι, quorum nullum uidemus eſſe. Nec Aeolicum eſt Sed ſciendum pathos eſſe. Nam integrum eius eſt ἕεμαι, quod habet,ε, correptum in penultima, quod proprium eſt uerborum in,μι, primæ Coniugationis, quod ſecunda oſtendit perſona, quæ deſinit in,σαι, Quia omne tempus præſens in, μαι, deſinens, habens ſecundam perſonam in,σαι, eſt à uerbis in, μι, ut τίθεσαι, ab eo quod eſt τίθεμαι. Sic ἧσαι, ab eo quod eſt ἧμαι, Ἰλιάδος β. Τῷ νῦν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων. hoc eſt, ſedes exprobrãs. Tertia perſona ἧται καὶ ἧσαι interpoſito, σ, Ὀδυσ. ν. ἧσαι ἐν ἀτρείδαο δόμοις παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται. Δωρικῶς. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Πληθ. ἥμεθα. ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ἰλιάδ. γ. οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. Conſueuit enim Homerus has tertias perſonas plurales præſentis temporis, hoc eſt, ἧνται, & κεῖνται, à tertia ſingulari (Ionum more) formare, tanquam tertiam pluralem Præteriti paſſiui uerborum Circumflexorum corripiendo penultimam, ac interponendo, α, ſicut πεποίαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηται. At metri gratia eandem ſyllabam quæ ex longa breuis facta eſt, παραγωγῇ τοῦ, ι, iterum producit, ut εἵαται, καὶ κείαται. Ἰλιάδος β. καὶ νήπια τέκνα εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ Ὀδυσ. υ. ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. Sed ſuper hoc, & aliis huiuſmodi Euſtachius uarias adducit ſententias, & Heraclidæ, & Ariſtarchi, & Zenodoti, quas referre longum eſſet.

ἧμαι. ſedeo.

Atten. de duobus. εε.

παρατατικός.

ἥμην, ἧσο, ἧτο, καὶ ἧστο, ἐπενθέσει τοῦ, σ, ut quibuſdã placet. Ἰλιάδ. α. Ἀμμάχεων δὴν ἧστο. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην. Ἰλιάδος δ. Πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην. Πληθ. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ἰλιάδ. γ. Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ. καὶ ἰωνικῶς εἵατο. Ἰλιάδ. η. Οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες, Et εἵατο. Ὀδυσσείας γ. Πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο. Poſſunt etiam hæc (ut quibuſdam placet) ἀπὸ τοῦ ἕω Grauitono deduci, ut ſuo loco dicetur.

ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

ἧσο, ἥσθω. Ἰλιάδ. γ. ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. & Ἰλιάδ. δ. Τέττα σιωπῇ ἧσο, &c.

Compoſitio cum κατὰ Componitur hoc uerbum cum κατὰ præpoſitione, & idẽ habet ſignificatum, ut κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. unde καθῆσθαι infinitiuũ.

παρατατικός.

καθήμην, κάθησο, κάθητο, καὶ κάθηστο, ſicut ἧτο, ἧστο.

ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

κάθησο, καθήσθω. Ἰλιάδ. α. Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. & ſimilia quæ in uſu habentur, in quibus accentus retrahitur in antepenultimam, niſi ubi extrema longa fuerit, Cur autem hoc fiat, talis aſſignatur ratio. Quoniam κάθημαι παρασύνθετον eſt, ſicut ἀέκων ἀέκοντος. Præpoſitiones enim ſumuntur cum partibus orationis, aut per σύνθεσιν, ut καταγράφω, aut per παρασύνθεσιν, ut κάθημαι, aut per σύνταξιν, ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduertendum eſt, Græcos id appellare σύνθετον, quod in ipſa prima poſitione uerbi componitur, ut καθέζω, ἐκ κατὰ & ἕζω. utrumq; enim per ſe dicitur.

σύνθετον

παρασύνθετον. παρασύνθετον uero, non id ſolum quod à compoſito deriuatur, ut φίλιππος, φιλιππίζω, ſed etiam quod non in ipſa prima compoſitione uerbi fit, quia ea non inueniatur, ſed in eius deriuatis, ſicut eſt κάθημαι, cuius prima poſitio eſſet ἕημι, ſi in uſu exiſteret. Inde ἕεμαι paſſiuum, quorum neutrum componitur. Non enim καθέεμι dicimus, neq; καθέεμαι, ſed κάθημαι, quod deriuatum eſt, ἀπὸ τοῦ ἕεμαι, poſtquam κατὰ κρᾶσιν factum eſt ἧμαι, ut dictum eſt. Quare neq; mirandum eſt, ſi κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι, cum traditum ſit, q; in compoſitis accentus ſimplicium non mutatur, ſiue q; κάθημαι non eſt compoſitum, ſed decompoſitum, ſiue q; ut ἀέκων non habet compoſitionem poſitiuam, ſic etiam κάθημαι. Et ut ex, α, particula priuatiua, & ἑκών, cõponitur ἀέκων, ſic ex κατὰ & ἧμαι cõponitur κάθημαι. Quoniam ἀέκω non inuenitur, ſic etiam κάθημαι nõ poteſt dici deriuatum eſſe ab eo quod eſt καθέημι, uel καθέε-

Atten. de accentu.

ἀέκων.

μαι, quoꝗ neutrum eſt in uſu, ſed cõpoſitũ eſſe ex κατὰ & ἧμαι, ſicut ἀέκων ex, α, particula priuatiua, & ἑκών, ἑκόντος, quod eſt participium non poſitiuum, hoc eſt præſentis temporis, ſed Aoriſti ſecundi.

Sciendum eſt autem, huiuſmodi cõpoſitionem (ſi compoſitio ſit) decõpoſitioné appellari, & propterea accẽtum tranſcendere. Et ut nõ dicimus ἀεκῶν, ἀεκόντος, ſed ἀέκων, ἀέκοντος, ſic etiá nõ dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, ſed κάθημαι, κάθησαι. Eſt & alia cõmunis regula uerborum in, μι. Quod omne uerbum paſſiuum in, μαι, deſinens, à uerbo in, μι, declinatum, in compoſitione accentum retrahit in tertiam à fine, niſi quid impediat, ut κεῖμαι, ἀπόκειμαι. ἧμαι, κάθημαι. ἥμην, καθήμην. ἧσο, κάθησο. ἧτο, κάθητο, & cætera. Regula.

Sed quoniam alia uerba ſunt in, ω, deſinentia, hoc eſt, ἕω, ἑῶ, ἕζω, ἵζω, ἱζάνω, quæ idem ſignificant quod κάθημαι, & eorum uſus uarius eſt & mixtus, ab re non erit etiam de ipſis hoc in loco aliquid dicere.

ΠΕΡῚ ΤΟῦ ἝΩ ΤῸ ΚΆΘΗΜΑΙ.

Eſt igitur ἕω Grauitonum, & aſpiratum, quod ſedeo etiam ſignificat & induo, ut ſupra dictum eſt, & in utraꝗ ſignificatiõe eius præterita augentur, non, ε, in, η, ſecundum cõmunem regulá mutato, ſed, ι, in diphthongũ aſſumpto, cũ ſit de numero quatuordecim ſiue ſexdecim uerborum, quæ communiter annotantur, ut Libro. III. in augmento Præteritorum dictum eſt, non tamen in uſu habetur in omnibus temporibus. Nam ἕω præſenti tempore in neutra harum ſignificatione utimur, neꝗ εἷον Præterito imperfecto, neꝗ ἧκα præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum paſſiuum, hoc eſt εἷμαι, εἷσαι, καὶ ἕσαι, εἷται, καὶ εἷσται, σ, interpoſito, in utraꝗ habetur ſignificatione, & pro induo, & pro ſedeo. Pro induo Ὀδυσ. ψ. Νῦν δ᾽ ὅπ᾽ ἐῤῥύπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. Indutus ſum. Ὀδυσ. ω. Ἀλλ᾽ ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι. καὶ Ὀδυσσείας λ. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται. Siue εἷσται, ut qdam legunt. Sic etiá & præteritum pluſquáperfectũ paſſiuũ, hoc eſt εἵμην, εἷσο, καὶ ἕσσο, εἷτο, καὶ εἷστο, καὶ εἵατο tertia pluralis ἰωνικῶς. Ἰλιάδ. γ. λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ᾽ ὅσσα. & Ὀδυσ. π. Ἠ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. Differt autẽ à uerbo ſubſtãtiuo ἕσσο aſpiratiõe tantũ. Ὀδυσ. χ. Ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον. Et Ἰλιάδ. ψ. καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. Et Ἰλιάδ. σ. οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ᾽ ἐϋννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Hoc eſt, induti erant. Participio quoque, hoc eſt, εἱμένος utitur Homerus Ἰλιάδος α. Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. Id eſt, impudentiam indute & Ἰλιάδος σ. Τρεῖς δὲ δύ᾽ ἀίσσοντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

In alia uero ſignificatione, hoc eſt ſedeo, frequentiſſimo habetur in uſu, maxime in tertiis perſonis pluralibus, εἶνται, & εἶντο, καὶ ἰωνικῶς ἕαται, & ἕατο, καὶ παρενθέσει τοῦ, ι, διὰ τὸ μέτρον εἵαται, καὶ εἵατο, quæ pro præſenti etiam & præterito imperfecto ſumuntur. Iccirco nonnulli uolunt huiuſmodi perſonas in hac ſignificatione præſentis temporis eſſe, & præteriti imperfecti, ἀπὸ τοῦ ἧμαι, ut ſupradictum eſt. Aduertendum eſt hoc in loco εἷμαι Præteritum paſſiuum eadem litteratura & eiſdem accentibus diuerſa habere ſignificata, ſecundum diuerſa themata, à quibus deducitur. Nam ſi ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω fiat, dimiſſus ſum, ſiue liberatus ſum, ſignificat. Si autem ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, indutus ſum. Ἀόριστος α.

Εἷσα, εἵσας, εἷσε, καὶ ἕσσα, ἕσσας, ἕσσε, à futuro ἕσω fit, & pro ſedere feci, ſiue locaui accipitur. Ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ, κάδδ᾽ ἐν ἀθήνησ᾽ εἷσεν ἑῷ ἐν πίονι νηῷ. & Ὀδυσ. γ. Παρ δ᾽ ἄρα τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες. Hoc eſt, ſedere fecerunt. unde ἕσαι ἀπαρέμφατον, καὶ ἐν συνθέσει, ἐφέσσαι. Ἰλιάδος ν. Τοὺς μ᾽ ἐκέλευσα πύλονδε καταστῆναι, καὶ ἐφέσσαι. ἀντὶ τοῦ καθίσαι. Inuenitur etiam & ἔφεσσαι τὸ προστακτικὸν μέσον, ἀπὸ τοῦ εἰσάμην, ſicut τύψαι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Ὀδυσ. ο. Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. Hoc eſt, colloca me in naui. & participium ὁ ἕσσας, τοῦ ἕσσαντος. Ὀδυσσείας ξ. Ἐς δίφρον δέ μ᾽ ἕσσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα. Et etiam pro indui accipitur. Ὀδυσ. π. Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα. & Ἰλιάδος ε. Τὸν δ᾽ ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε. Et in futuro. Ὀδυσ. π. Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα καλά. & Ὀδυσσείας ο. Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει.

εἱσάμην: ἑσάμην. Εἱσάμην uero & ἑσσάμην Μέσος Ἀόριστος α. ἀντὶ τοῦ ἐνεδυσάμην, hoc eſt, indutus ſum, accipitur. Ἰλιάδ. κ. Ἕσσατο δ᾽ ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. Et in eodem, Ἀμφὶ δ᾽ ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος. Præpoſito, ε, καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Οἵ ῥά φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα, Ἠέρα ἑσσάμενοι. τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis Poetica ſunt.

Ἕσω uero ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι fit, πλεονασμῷ τοῦ, ζ, & eſt quartæ coniugationis Grauitonorum, cuius præterita augentur, ε, in, η, mutato per communem regulam, ut ἕζω, ἧζον. Παρακείμενος. Ἧκα, & componitur cum κατὰ præpoſitione, ut καθέζω, unde καθέζομαι. Παρατατικὸς. καθεζόμην. Παρακ. καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται. Ὑπερσυντελικὸς. καθήσμην, καθῆσο, καθῆστο. Ἰλιάδος α. Καί ῥ᾽ ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ.

In quibus compoſitis non retrahitur accentus, quoniam huiuſmodi præterita ſi duas habeant conſonãtes, accentum ſuorum ſimplicium etiã in compoſitione ſeruant, ut ἤγμαι κατῆγμαι, ἔργμαι καθέργμαι. ſic ἧσμαι καθῆσμαι, & ἧσμην καθῆσμην. Eſt & alia regula, quod omnia præterita Indicatiua à uocali natura longa incipiẽtia, accentum ſeruãt in compoſitione quem eorum ſimplicia habent, ut εἶχον κατεῖχον, εὗρον ἐξεῦρον, ἦπτα συνῆπτα, ὦγε ἄνωγε, ὦγμαι ἄνωγμαι, ὦσμαι ἀπώσμαι. ſic ἧσμαι καθῆσμαι. Excipitur εἶξον ὑπόειξον, & εἶκον ἀπόεικον. Συνοιδα uero ἀπὸ τοῦ οἶδα, & κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα Aeolica ſunt. gaudent enim Aeoles accentuũ trãſmutatione, ut ἀϊδής, ἄϊδης, & ſimilibus. Poſitum eſt, Indicatiua præterita, quoniam ἔπε, ἔξειπε, & εὗρε, ἔφευρε, εὖδε, κάθευδε, Imperatiua ſunt, non autem Indicatiua. Additum eſt à uocali incipientia, ꝓpter σχές, περίσχες, χεῦε, κατάχευε. Additum eſt, & à natura longa, propter ἵζε, ἔφιζε, cuius penultima apud Poetas communis eſt. Præterea καθῆσμαι & καθῆσμην, ἀπὸ τοῦ καθέσομαι, non ſunt decompoſita, ut κάθημαι, ſed compoſita, icirco accentum ſeruant ſuorum ſimplicium. Etiam annotandum eſt, hoc uerbum litteratura paſſiua magis in uſu haberi quàm actiua, ut apud Homerum latiſſime uidere licet. Aeoles quibus gaudẽt

Ἵζω etiam ἀπὸ τοῦ ἕω deriuatur πλεονασμῷ τοῦ, ζ, ac, ε, in, ι, conuerſo, ſicut ῥέπω, ῥίπτω. & cõponitur cum κατά, ut καθίζω. παρατατικός, ἐκάθιζον. παρακ. κεκάθικα. ἡ μετοχὴ, κεκαθικώς. ἀόριστ. α. ἐκάθισα. ὁ προστακτικὸν, κάθιζον, ὡς τύπτον. μέλλων α. καθίσω, & reliqua, quæ magis ſunt in uſu in litteratura actiua q̃ paſſiua Significationẽ uero nunc actiuã habent, ut. Ἰλιάδ. γ. Ἄλλους μὲν καθίσαι λαὸν. Nunc neutra lem. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ, Ἔντε δίκῃ βασιλεῦσι παρ᾽ αἰδοίοισι καθίζει. Καὶ Ὅμηρος ἐν Βοιωτίᾳ, ὅς λαὸν σκοπὸς ἵζε ποδωκείῃσι πεποιθώς. ἵζω. καθίζω.

Κεῖμαι, etiã præſentis tẽporis eſt, & primæ Coniugationis uerborum in, μι, ſicut ἧμαι. Eſt enim κέω Grauitonũ, cuius paſſiuo uſus eſt Homerus, ὀδυσ. π. Καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσι θεῶν ἰότητι κέονται. hoc eſt iacent. & Ἰλιάδ. χ. Ἀτάρ τοι εἵματ᾽ ἐνὶ μεγάροισι κέονται. A quo κείω, unde fit deriuatiuum in, μι, κεῖμι. Paſſiuum κεῖμαι, καὶ κράσει τῶν δύο, ε, ει, εἰς ει, δίφθογγον, κεῖμαι, ſicut ποιέετε, ποιεῖτε. propter quod etiã argui poſſet, hoc neq; eſſe à uerbo in, ω, deſinente, neq; in, μι, cum eius penultima ſit, ει, diphthon. quam nullum uerbum paſſiuum in, μαι, deſinens inuenitur habere, ſed aut, α, aut, ε, aut, ο, aut, ου, aut, υ, aut, ω, ſed hoc eſt κατὰ πάθος. Nam duo uerba paſſiua à uerbis in, μι, cõmuniter annotantur, hoc eſt, ἧμαι, & κεῖμαι, quæ cum Aeolica non ſint, κεῖμαι. κέω. ἧμαι. κεῖμαι.

penultimam habent pductam. Alterum quidē, η, monophthongum, alterum, ει, diphthongum, ſed de hoc in ἧμαι ſatis dictum eſt. Secunda perſona κεῖσαι. Tertia κεῖται. Δυϊκά. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς κέαται, interiectoq; ι, διὰ τὸ μεῖζον κείαται. Ἰλιάδος ω. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. Παρατ. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Δυϊκά. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην. Πληθυν. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο, καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο, καὶ ἰωνικῶς κέατο, καὶ κείατο.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΣΗΜΙ.

Ἴσημι Cognoſco.

Ἴσημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ fit, & eſt ſecundæ Coniugationis uerborum in, μι. Eſt etiam εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλ. εἴσω, unde ἰσῶ circumflexum abiecto, ε, de diphthongo, quoniam uerba in, ω, deſinentia, ex Grauitonis in circumflexa mutata, terminantur in penultima in, ι, correptum, ut πείθω, πιθῶ. στείχω, στιχῶ. φείδω, φιδῶ. ſic εἴδω, ἰδῶ. εἴσω, ἰσῶ ſecundæ Coniugationis circumflexorum, unde fit deriuatiuum ἴσημι, ut ἱστάω. ῶ. ἵστημι, καὶ δωρικῶς, ἴσαμι, η, in, α, cōuerſo. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. Hoc eſt, noui. Secunda perſona ἴσης. Tertia ἴσησι. Δυϊκά. ἴσατον, ἴσατον. Πληθ. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, δ, ὡς ὀσμή, ὀδμή. Ἰλιάδ. ψ. Ἀτρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. & Ἰλιάδος υ. Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. Hoc eſt nouimus. Secunda perſona ἴσατε, καὶ ἴστε. Ἰλιάδ. β. Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστέ τε πάντα. Tertia perſona ἴσασι, accentu acuto in antepenultima, ſicut datiuus pluralis participii ἴσας, ἴσαντος. ἰσάς tamen ὀξύτονον eſſe debuerat, cum ſit participium Præſentis temporis a uerbo in, μι, ſecundæ Coniugationis, ſicut ἱστάς, βιβάς, κιχράς, ſed ſequutum eſt participia diſyllaba primi Aoriſti actiui, ut σχίσας, πείσας, κτίσας, cum ſimilem habeant litteraturam. Hac igitur ratione ἴσας, ἴσαντος in uſu habetur, cuius datiuus pluralis eſt ἴσασι, quam ſcripturā & accentum tertia pſona pluralis præſentis tēporis omnino ſequuta eſt. Ἰλιάδ. υ. Ἡμετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.

παρατατικός.

Ἴσην, ἴσης, ἴση, ſicut ἵστην, ἵστης, ἵστη. Δυϊκά. ἴσατον, ἰσάτην. Πλη. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Ὀδυσ. α'. Ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ. ἀντὶ τοῦ ἔγνων καὶ ἔμαθον. οὕτως Εὐστάθιος.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἴσαθι, a genitiuo participii, ſiue a prima pſona plurali, ſicut ἵσταθι.

Et patitur ſyncopam in omnibus numeris & perſonis, ut ἴσαθι, ἴθι, ἰσάτω, ἴσω. Δυϊκά. ἴσατον, ἴσον, ἰσάτων, ἴσων. Πληθυντικά. ἴσατε, ἴστε, ἰσάτωσαν, ἴσωσαν, καὶ ἴσων.

In quibus ſyncopã patientibus aduertendum eſt, quod principalis ſylla ba aſpiranda fuerat, quia, ι, ante, ς, per cõmunem regulam aſpiratur, niſi, ρ, ſequatur, ut ἴστωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία, ἱστορῶ. ἱστιαῖος nomen proprium, ἱστός, ἱστίον, ἵστημι. At ἴστρος fluuii nomen tenui ſpiritu ſcribitur, quia poſt, ς, ſequitur, ρ. Annotantur etiam quæ ſyncopam patiuntur, qualia ſunt iam dicta, ut ἴσω, ἴσον, ἴσων. ἴστε, ἴσωσαν, καὶ ἴσων.

Hoc etiam aduertendum eſt, quod ſecunda perſona huius Imperatiui, hoc eſt ἴσθι, & ſcriptura & accentu eadem eſt cum ſecunda imperatiui ſubſtantiui uerbi εἰμί, nec diſcerni poſſunt, niſi ex orationis ſententia. Cætera uero omnia ex ipſis primitiuis uocalibus diſcretionem habent. Illa enim ab, ε, principium habent, ut ἔσθι, ἔστω. ἔστον, ἔστων. ἔστε. ἔστωσαν. Hæc uero ab, ι, ut ἴσθι, ἴστω. ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

ἈΠΑΡΈΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἰσάναι ἀχρηστον, à prima perſona plurali ἴσαμεν, extrema in, ναι, conuerſa, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ ξοπῇ τοῦ, σ, εἰς, δ, δωρικῶς καὶ αἰολικῶς, ἴδμεν. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ, Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. hoc eſt, Non dixit uere ſcire. καὶ ὁ δ' ἴσασι. Θ. Εἴ τινά που δεδάηκας, ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους. & in eodem. ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν, καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

ὉΡΙΣΤΙΚΆ ΠΑΘΗΤΙΚΆ.

Ἐνεστώς.

Ἵσαμαι, ἵστασαι, ἵσταται, ἀπὸ τοῦ ἵστημι, penultima in propriam breuem mutata, & interiecto, τ, ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται. Nec aſpiratur principalis ſyllaba, quanquam poſt, ι, ſequatur, ς, quod Ionum more factum eſt, qui aſpirationẽ fugientes, pro ea tenui ſpiritu utuntur, ut ἀπῖγμαι pro ἀφῖγμαι, & ἀπικόμην pro ἀφικόμην. & ſic in aliis huiuſmodi, quorum ἵσταμαι non aſpiratum in uſu remanſit, quod eius approbant compoſita, ut ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίσταται. In quibus, π, non uertitur in, φ, ſicut in ἐφίστημι, & ἀφίστημι, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. Eſſe enim ἵστημι, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ. μέλ. ἰσήσω. παρακείμ. ἴσηκα. παθητικὸς, ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, unde uerbale nomen ἰσατὸς, καὶ συγκοπῇ ἱστὸς, quod nõ aſpiratur διὰ τὸ πάθος, à quo nomine fit uerbũ ἱστάω, ἱστῶ, unde ἵστημι, τὸ παθητικὸν, ἵσταμαι. Philo uero ſic, Eſt εἴδω Grauitonũ. μέλ. εἴσω.

παρακείμενος, εἷκα. ὁ παθητικὸς, εἷσμαι, εἷσαι, εἷσται, unde ἱστὸς uerbale
nomen, ſicut à δέδοται, δοτός, abiecto, ε, de diphthongo, ut ἱμάτιον,
ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἱστὸς (quod neq; ſic deductum
aſpiratur) fit uerbum ἱστάω, ἱστῶ, à quo ἵστημι, paſſiuum ἵσταμαι, unde
ἐπίσταμαι. ὁ παρατατικὸς, ἐπιστάμην, ἐπίστασο, ἢ ἐπίσταο, καὶ ἐπίστω, ſicut
ἱστάμην, ἵσταο, ἵστω. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀλλ' εὖ ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις.
μέλλων, ἐπιστήσομαι, ἐπιστήσῃ, ἐπιστήσεται. Ἰσοκράτης ad Demonicum,
τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ.

ΠΕΡῚ ΤΟΥ͂ ΦΗΜΊ.

Φημὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ, deriuatur, nec reduplicationem
φημί. aio. ſuſcipit, ſicut τίθημι, quoniam φημὶ encliticum eſt, τίθημι autẽ
non. Enclitica enim aut monoſyllaba ſunt, aut diſyllaba, nunquam
autem polyſyllaba. Habet etiam acutum accentum ſuper extre-
mam, quod eſt contra naturam uerborum in, μι, Nam uerba in, μι,
ſi diſyllaba ſunt, accentũ habent in penultima, ut γνῶμι, τλῆμι, ſi po-
lyſyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipiuntur,
hoc eſt, εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, ut ſupra dictum eſt. Secunda
perſona φῄς accentu acuto, ac, ι, ſubſcripto, cõtra regulam uerborum
in, μι, ꝙ nihil ἀνεκφώνητον, hoc eſt, non ꝓlatum inuenitur in uerbis in
μι, quemadmodum in, ω, deſinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παρά-
δοσιν τῶν παλαιῶν habet in ſecunda pſona ſingulari Præſentis tempo
ris, ut inquit Euſtathius. ὀδυσ. η. οὐ δὴ φῄς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος
ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ἰλιάδ. δ. πῶς δὴ φῄς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππό-
τ' ἀχαιοί. & Ἰλιάδος ρ. ὅς τέ με φῄς αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
Sunt qui dicant φῄς à uerbis in, μι, tonum ſuſcipere, litteraturam ue
ro à uerbis in, ω. Nam uerba in, ω, in ſecũda & tertia pſona diphthon-
ἠμί. gum habent διὰ τοῦ, ι, Tertia perſona φησί. Dicimus etiam ἠμί, ἦς,
ἠσί, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ, φ. Nec aſpiratur principalis ſyllaba propter, φ,
ablatum, quoniam, η, ante, μ, ψιλοῦται, quibuſdam paucis exceptis.
Δυϊκά. φατὸν. φατόν. πληθ. φαμὲν, φατὲ, φασὶν, καὶ δωρικῶς φαντί.
φᾶσι tamen Grauitonum eſſe debuerat, ad ſimilitudinem datiui plu-
ralis eius participii, ut ſupra in aliis dictum eſt, ꝙ accentum grauem ſu
Regula. per extremam habet, ut φὰς, φάντος, φᾶσι. Quoniam omnis datiuus
pluralis diſyllabus in, ι, deſinens, non per protéſionem, ſicut & λόγοισι,
pro λόγοις, in nominibus quidem acuit extremam, ut βουσί, θωσί. Exci
pitur παῖς, παιδὸς, παῖσι. In participiis uero accentum grauem habet ſu
per extremam, ut βᾶσι, στᾶσι. Sic igitur φᾶσι. At φασί. uerbum acui-
tur, quoniam encliticum eſt.

Παρατατικός.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ, ε, φῆν, φῆς, φῆ. Ἰλιάδ. ε. φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ἰλιάδος φ. φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης. quæ cum ſit ſecunda perſona præteriti imperfecti accentum habet circumflexum, nec ſubſcribitur, ι, ut in ſecunda præſentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, φ, ἦν, ἦς, ἦ. Δυϊκά. ἔφατον, ἐφάτην. Πληθ. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ, ε, φάσαν. Ἰλιάδος β. ὣς φάσαν ἡ πληθύς. καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ, ἐκ τοῦ ἔφασαν κατὰ συγκοπήν. Siue ἀπὸ τοῦ ἔφην, ἀποβολῇ τοῦ, η, εἰς, α, ἔφαν. Ἰλιάδος γ. ὣς ἄρ᾽ ἔφαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, φάν. Ὀδυσσ. η. ὣς φάν, τοῖς δ᾽ ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι. accentu acuto. Quoniam ſi poſt ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinquatur ſyllaba breuis, accentum ſuſcipiens acuitur, ut ἔβαν, βάν. Ἰλιάδος δ. βὰν δ᾽ ἰέναι καθ᾽ ὅμιλον. Si uero longa, circumflectitur, ut ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ, καὶ ἤ. Ἰλιάδ. α. ἤ, καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα. Ἀόριστος β.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη, a futuro φήσω, ſicut ἔστην, ἔστης, ἔστη, a futuro στήσω. Δυϊκά. ἔφητον, ἐφήτην. Πληθυντικά. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν, penultima producta, καὶ βοιωτικῶς ἔφαν.

Vbi aduertendum eſt, ſingularẽ numerum ſecundi Aoriſti uerborum in, μι, non ſuſcipientiũ reduplicationẽ, eundem eſſe cum ſingulari numero Præteriti imperfecti eiuſdẽ Modi, diuerſa tamen ratione, ſicut in eorum formatione dictum eſt, ut γνῶμι. ὁ παρατατικός. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἀόριστος β. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. τλῆμι. ὁ παρατατικός. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. ἀόριστος β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. In aliis uero numeris ſola penultima differunt. Quoniã Præteritum imperfectum corripit penultimam, ſecundus uero Aoriſtus eandem appetit productam. At in uerbis reduplicationem ſuſcipientibus, differt ſecundus Aoriſtus a præterito impfecto, reduplicatione tantum in ſingulari numero, ut ἐτίθην, ἔθην, quæ ſi ſubtrahatur, coincidunt omnino, ſicut in uerbis non habentibus reduplicationem, nam ſi ab eo quod eſt ἐτίθην, ſubtrahatur, τι, ſyllaba, quæ eſt reduplicatio, ἔθην remanet, & talis eſt ſecundus Aoriſtus. At in aliis numeris, & Reduplicatione differunt, & Penultima.

Atten.

γνῶμι.

τλῆμι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Φαμαί, φασαί, φαταί, ab actiuo φημί, ſicut ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἵσταμαι, ſed in uſu non ſunt, ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, & cætera, quæ inflexionem uerborum in, μι, ſecundæ Coniugationis omnino ſequun-

tur. ἀπαρέμφατα, φᾶσθαι, penultima circumflexa, quia natura producta eſt, & ultima breuis, pro ſententia Heraclidis apud Euſtathium ὀδυσ. γ. qui ait. Quemadmodum ab eo quod eſt πιθέω, πιθῶ, fit πίθημι, & ab eo quod eſt ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι, ſic ab eo quod eſt φάω, φῶ ſecundæ Coniugationis φημί, Paſſiuum φαμαὶ, inuſitatum uidelicet, cuius Infinitiuum eſt φᾶσθαι. Aliis tamen placet ab eo quod eſt ἐφάμην, medio Aoriſto ſecundo factum eſſe, & propterea acui penultimam, tanquam, α, natura breuis ſit in penultima, ſicut τυπέσθαι, ſed ſententia Heraclidis magis probatur.

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι.

Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ. Ἰλιάδος ψ. Diuerſas inter Grammaticos inuenio opiniones ſuper his uerbis, utrum ſint præſentis temporis, an præteriti perfecti, quia Zenobius uult ea eſſe præſentis temporis. Dicit enim eſſe ἀλάω. ῶ. ab eo ἄλημι, ἄλημαι, & per mutationem coniugatiōis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι, paſſiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμονος, quæ non fieret ſi ἀλάλημαι eſſet præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de paſſiuis dictionibus, uult eſſe Præteriti perfecti. ab eo enim quod eſt ἄλημι, præteritum paſſiuum eſſe ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι, & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον, & per tranſpoſitionem ἀλάλημαι. Sed ſciendum eſt, ꝙ ἀλαλήμονος, & ἀκαχήμονος nō ſunt Præterita, quia debuiſſent acui in penultima, ſicut πεποιημένος, τεθειμένος. Sed ἀλῶ, ἄλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ, ἀκάχημι Præſentis temporis ſunt. Paſſiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς. Nam Aeoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμονος, ἀκαχήμονος præſentis temporis, ſicut à δίζημι, δίζημαι, διζήμονος. Ἰλιάδος ρ. Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμονος, οὐδὲ χατίζων. Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι. Nam alii præteritum perfectum eſſe uolunt, alii uero præſens. Eſt igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc eſt, erro, unde ἀλύω, ſicut ἀνῶ, ἀνύω, à quo ἀλύσσω, ſicut ὀρύσσω. & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτὸς, ſic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτὸς. & ſicut ab eo quod eſt ἄτακτος uerbale nomen, fit ἀτακτῶ, ſic ab eo quod eſt ἀλυκτὸς fit ἀλυκτῶ, cuius præteritum

perfectum eſt ἠλύκτηκα, paſſiuum ἠλύκτημαι, καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, η, εἰς, α, ἀλαλύκτημαι. Alii uero qui Præſentis temporis hoc eſſe uolũt, ſic. Eſt uerbum ἀλυκτῶ, à quo ἀλύκτημι, paſſiuum ἀλύκτημαι αἰολικῶς. Aeoles enim in huiuſmodi uerbis producunt paſſiuorum penultimam, ut ποίημι, νόημι. ποίημαι, νόημαι, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus enim multis huiuſmodi uerbis Aeolice utitur, & maxime ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος, καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ κάθη, ἐπίστη, δύνη καὶ μέμνη.

Κάθη, ἐπίστη, & δύνη, ſecundæ perſonæ ſunt præſentis temporis, paſſiuæ uocis à uerbis in, μι, παράλογα, hoc eſt, præter rationẽ, pro his quæ ſunt κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι, quæ ſecundũ cõmunem regulam uerbo℞ in, μι, formatæ ſunt à tertia pſona ſingulari, τ, in, σ, mutato, ut κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίσταμαι, ἐπίσταται, ἐπίστασαι. δύναμαι, δύναται, δύνασαι, ſicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. à quibus ſubtracto, σ, fiunt ſecundæ perſonæ ἔθει ἰωνικῷ, ut κάθηαι, ἐπίστααι, δύναιαι, ſicut δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. ὁ δ' ὑπ... λ. Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' ὀδυσσεῦ. Deinde penultima in, ε, conuerſa fit κάθεαι, ἐπίσταιαι, δύνεαι, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, α, εἰς, η, ac ſubſcripto, ι, κάθῃ, ἐπίστῃ, & δύνῃ dicimus, ad ſimilitudinem ſecundæ perſonæ paſſiuæ uocis uerborum Grauitonorum, ut τύπτομαι, τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ ſecunda perſona præteriti paſſiui. Eſt enim μνάομαι μνῶμαι ſecundæ Cõiugationis circumflexorum. ὁ παρακ. μέμνημαι. tertia perſona μέμνηται, à qua, τ, in, σ, fit ſecunda μέμνησαι κοινῶς, σ, uero ſubtracto, fit μέμνηαι ἰωνικῶς, deinde, η, in, ε, conuerſo, καὶ κράσει τοῦ, ε, καὶ, α, εἰς, η, ac ſubſcripto, ι, fit μέμνῃ. ὁ δ' ὑπ... ... Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε κρέω ... τὴ λυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἵστα, καὶ ἵστη.

Ἵστα, καὶ ἵστη. Ἰλιάδος ι. Μείζονα δὴ κρητῆρα μονοιτίου υἱὲ καθίστα. hoc eſt, ſtatue. καὶ Ἰλιάδος φ. Ἵστη δὲ μέγα κῦμα, πολλῷ δ' ὄρυγμα δὸν ὄρων. Alii dicunt ἀποκοπῇ fieri Imperatiuorum deſinentium in, θι, & augmentum ſequi, ut ἵσταθι, καὶ ἀποκοπῇ ἵστα, καὶ ἐκτάσει ἵστη. Si breuis ſit, ἀποκοπῇ eſſe dicunt. Si uero longa, per ἔκτασιν, ab eo quod eſt ἱστάω. ὦ ἵστα, ἵστα, ſicut ab eo quod eſt βοάω. ὦ. βόα, βόα, ita Φίλων καὶ Τρύφων. Nos autem dicimus, non ſolum in uerbis deſinentibus in, ω, ſed etiam in his quæ deſinunt in, μι, tertias Præteritorum imperfectorum fieri ſecũdas Imperatiuorum, ut νόει, φίλει, βόα, ſic & Attici ſi non utantur terminatione in, θι, utuntur tertiis pſonis

præteritorum imperfectorum in Imperatiuis, ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλων, ἐπίμπλης, πίμπλη, πίμπλη. ſic ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προστακτικὸν ἵστη. Etiam hæc Dorica ſunt. Dores enim dicunt ὄρα, ὄρη, & πίμπλα, πίμπλη. Hæc Herodianus.

Περὶ τοῦ τέθνημι, καὶ τέτλημι.

Τεθναίης ὦ προῖτ' ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην. Ἰλιάδ. ζ. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις. Eſt enim τεθναίης præſentis temporis, ab eo quod eſt τέθνημι, ſecundæ coniugationis τῶν εἰς, μι, cuius primitiuum eſt τεθνάω, τεθνῶ, per reduplicationem propriam quæ per, ε, fit ἰωνικῶς, ab eo quod eſt θνάω, ῶ, eius participium τεθνὰς, τεθνάντος, unde τεθναίην, ſicut ἱστὰς, ἱστάντος, ἱσταίην. quod autem ſit præſentis temporis τέθναθι oſtendit, quia habet, α, correptum. Ἰλιάδ. χ. τέθναθι, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κέν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.

Si enim eſſet ſecundi Aoriſti, α, debuiſſet productum eſſe, quia Imperatiuus in, θι, deſinens, ſecundi Aoriſti natura productam habet penultimã. Nec me fugit eſſe, qui tradiderint, τέθνημι, non τέθνημι eſſe thema huius quod eſt τεθναίης. Sed hos potius ſequor qui τέθνημι ponunt, etiam ſi τεθνᾶναι κατ' αὔξησιν τῆς, τε, συλλαβῆς inueniatur penultima producta, quia (ut illi uolunt) erit præteriti perfecti temporis, ἀποβολῇ τοῦ, κ, καὶ ἐκθλίψει τοῦ, η, εἰς, α, καὶ κράσει τοῦ, α, καὶ, ε, εἰς, α, productum, τεθνηκέναι, τεθναέναι, τεθνᾶναι. quod etſi non nego ita fieri poſſe, non tamen facit ad rem, quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora. etſi τεθνᾶναι eo modo inueniatur in Infinitiuo præteriti temporis penutilma producta, hoc non impediet quo minus etiam in Præſenti ſit τεθνᾶναι penultima correpta, à prima perſona plurali ſecundum cõmunem regulam, μεν, in, ναι, conuerſa, τέθναμεν, τεθνάναι, ſiue à genitiuo participii, τεθνὰς, τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ δωρικῶς τεθνάμεναι. Ἰλιάδος ω. εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων βούλομαι.

Et τέθνημι hoc modo fiat ab eo quod eſt θνάω, θνῶ, per reduplicationem, quæ per, ε, fit, ſicut ἵστημι. tamen hæc differentia eſt inter has reduplicatiões, quia altera eſt propria, altera impropria. ſicut ex his quæ de reduplicatione antea ſunt dicta, facile eſt cuiuis cognoſcere.

ΤΕ΄ΤΛΗΜΙ.

Idem arbitror tenendum eſſe de eo quod eſt τέτλημι, à quo τέτλαθι τέκνον ἐμόν. Ἰλιάδ. ε. & τετλαίην. Ἰλιάδος ι. οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη κύνεός περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Et τετλάναι, & τετλάμεναι. unde τετλάμεναι ἰωνικῶς. Ὀδυσσείας γ. Νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.

Quod abſq; reduplicatione etiã inflectere licet, ut τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. Μέλλων, τλήσω. Ἀόριστος β. Ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθυν. ἔτλημεν, ἔτλητε. Τὸ προστακτικόν. τλῆθι. Ἡ μετοχή. ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος. Τὸ εὐκτικόν. Τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ἰλιάδος δ. Τλαίης κέν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἑσταίην καὶ ἀφεσταίην.

Libuit quærere, quæ ſit poſitio huius uerbi ἑσταίην, ſed à nemine traditum hoc adhuc potui inuenire, licet Euſtathius dixerit ſuper illud Homeri Ὀδυσσ. ψ. Οὐ μέν κ᾽ ἄλλη γ᾽ ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ πολλὰ κακὰ μογήσας. Ἔλθοι. Τὸ δὲ ἀφεσταίην καινότερον ἐσχημάτισαι, καὶ ἐστί μεν κοινὸν, καὶ συνῆθες ἀντ᾽ αὐτοῦ τὸ ἀποσταίην. Τὸ μέντοι ἀφεσταίην φίλτερον ὁμήρῳ οἷα ποιητικώτερον, hoc eſt, ἀφεσταίην autem noue formatum eſt, & nempe cõmune ac conſuetum eſt pro ipſo poni ἀποσταίην, ἀφεσταίην tamen ab Homero magis amatum, tanquam magis Poeticũm. Verum ex his non intelligo quod eſſe uelit thema huius uerbi ἵστημι, an aliud. Non enim uideo ἵστημι thema ipſius eſſe poſſe. Nã ſiue uellemus dicere ἑσταίην eſſe præſentis temporis Optatiui modi huius quod eſt ἵστημι, non ἑσταίην faceret, ſed ἱσταίην, ἀπὸ τοῦ ἱστὰς, ἱστάντος, per reduplicationem quæ ſit per, ι, qualis reduplicatio eſt in præſenti Indicatiui. Siue eſſe à ſecundo Aoriſtio Indicatiui eiuſdem uerbi ἵστημι, uidelicet ἔστην incrementũ caderet, & σταίην faceret, ἀπὸ τοῦ στὰς, στάντος, nõ ἑσταίην.

Sed hoc & alia conſideranti, nullum uiſum eſt rationabilius thema quàm ἕστημι, licet hoc forſitan in Præſenti non ſit in uſu. Sed multa alia etiam inueniuntur, nec ſolum in uerbis, ſed etiam in aliis partibus orationis, quorum poſitiones aut principia uel ſimplicia non ſunt in uſu. Nec reduplicatio quæ facta ſit per, ε, noua haberi poteſt, cum in tam multis uerbis eam inueniamus, ut τμῶ, τέτμω. φνῶ, πέφνω. ἕω, ἑέω, ἑῶ. unde ἕημι, ἕεμαι, ἧμαι. τλῆμι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι, & aliis, cum præſertim prima ſyllaba aſpiretur, ut eius compoſitum declarat quod eſt ἀφεσταίην, quod non fieret ſi ἑσταίην eſſet ſecundi Aoriſti, & maxime quia, ε, incrementum caderet. Nec ſolum ἑσταίην placet eſſe ab eo quod eſt ἕστημι, ſed etiam ἕσταμεν primam perſonã pluralem Præſentis temporis modi Indicatiui. Ὀδυσσείας λ. Ἕσταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. Et ἕστατε. Ἰλιάδος δ. Τίπτ᾽ ἔτ᾽ καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ᾽ ἄλλους. Et ἑστᾶσι. Ἰλιάδ. μ. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Et Ἰλιάδος ι. Νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι. ἀπὸ τοῦ ἱστᾶσι. Et ἕστασαν tertiam pluralem præteriti

imperfecti. Ἰλιάδος δ. Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν. Vnde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo ἕσταθι, & ἕστατε. Ἰλιάδος υ. Μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί. In infinitiuo quoque ἑστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. Ὀδυσ. α. Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς. Vbi liquido apparet, Imperatiui & Infinitiui præſentis & præteriti imperfecti temporis eſſe, cum præſertim penultima in his correpta ſit, ſecūdum regularum præceptionem & ſecundum analogiam fiant. nec ad eorum formationem multis mutationibus ſit opus, ſicut ſi hoc ſecundum nonnullos alios uellemus accipere Præteriti perfecti eſſe temporis, per metaplaſmos & ſyncopas, & huiuſmodi figuras alias ſuper alias. Qui quantūlibet hoc oſtendere conentur, negare non poterunt quin ἑστάω præſentis ſit tēporis, cum nō poſſit aliqua ratione à præterito pfecto deduci, cuius thema ἕστημι eſſe fateri opus eſt, à quo omnia ſupradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exemplum περὶ τοῦ ἕστημι θέματος, quod huic noſtræ aſſipulatur opinioni, & id quidem apud Theodoritum grāmaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων, qui inter alias dictiones aſpiratas ab, ε, incipientes, hanc quoque inſeruit, ſic inquiens, ἕστημι δασύνεται, καὶ κλινόμενα αὐτοῦ. hoc eſt, ἕστημι aſpiratur, & declinata eius, id eſt, & quæ per motum ſiue declinationem ab eo deducuntur, ut ſunt exempla quæ ſupra poſuimus.

Hoc licet curioſum forſitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inſerere, cum apud Homerum uſum iſtiuſmodi uerborum tam frequentem reperiamus.

Τέλος τῶν εἰς, μι, ῥημάτων.

ΠΕΡΙ ῬΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ παρατατικοῦ κλινομένων.

Vſque ad impf. declinata.

VErba in, βω, deſinentia Grauitona, & quæ habent, ε, in penultima, ſiue ſolum, ſiue cum aliqua immutabili futuro carent, & uſque ad Præteritum imperfectum ſolū uariantur, ut ῥέμβω, ἔρεμβον. φέρβω, ἔφερβον. Etiam in, σκω, deſinentia, ut γινώσκω, ἐγίνωσκον. ὀλέσκω, ὤλεσκον. Excipiūtur ἀλύσκω, & θνήσκω, quod ἀλύξω, & θνήξω habent. Διδάξω uero ἀπὸ τοῦ διδάχω, non autē ἀπὸ τοῦ διδάσκω, unde διδαχή.

Etiam in, ανω, Grauitona, λαμβάνω, λανθάνω, μανθάνω.

Etiam in ειν, διὰ τῆς, ει, διφθόγγου, φαείνω, ἐρεείνω.

Etiam in, εω, à præſenti, ſiue à futuro deriuata, ξείω, βρωσάω. Exci-

pitur κλείω. Quæ enim horum à præſenti deducuntur, Præteritum imperfectum habent, ut τέλω, τελείω, ἐτέλειον. μέσος παρατ. ἐτελειόμην, ἐτελείου, ἐτελείετο. Ἰλιάδος α. Διός δ᾽ ἐτελείετο βουλή.
Quæ uero à futuro, hoc etiam tempore carent, ut βράσω, βρασείω. Excipitur ὀψείω, ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὤψειον facit.

In αθω quoque deſinētia, & in εθω, & in υθω, ut κιάθω, ἐκίαθον. τελέθω, ἐτέλεθον. μινύθω, ἐμίνυθον. Etiā cū īplicatiōe cōſonātis, ut ἄχθω, ἔρέχθω.

Verba etiā quintæ coniugationis, habētia primā ſyllabam ex reduplicatione in liquidam deſinentē, ut μαρμαίρω, καρχαίρω, παμφαίνω. Similiter in, ω, deſinentia, & quæ ante, ω, per implicationē duas habēt conſonantes, quarum altera ſit liquida, ut μέμβλω, ὄφλω, ἔργω, ἰδάκνω.

Etiam in, ω, purum, υ, diphthongo antecedente, ut ὀπυίω, ἀγυίω.

Etiam in, νω, ſuper duas ſyllabas, habentia deriuata in, μι, ut πηγνύω, πήγνυμι. ὀμνύω, ὄμνυμι.

Attica quoque Grauitona à circumflexis facta, ut ἀλέξω, ἕψω.

Etiam Aeolica διὰ τῶν δύω, ασ, ut ὄασω, ἀπὸ τοῦ ὄπτω. πέασω, ἀπὸ τοῦ πέπτω, κορύασω, ἀπὸ τοῦ κορύπτω. λεύσω tamen ἀπὸ τοῦ βλέπω, ſiue βλέπτω, ὅθεν ἀποβλεπτῶ. λεύσω habet futurū δι᾽ ἑνὸς, σ, quod reducitur ad præſens, ſecundū aliquos. Vnde illud Homeri Ἰλιάδ. α. λεύσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. ἀντὶ τοῦ ὁρᾶτε, hoc eſt, uidetis. Iccirco ſimplici, σ, ſcribi uolunt.

Etiam quæ à futuro deducuntur Grauitona, ut ὄρσω, ἄξω.

Etiam in, δω, habentia ante, δ, aut, λ, aut, ν, ut ἄλδω, μέλδω, σπένδω, κυλίνδω.

ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ἈΝΟΜΆΛΩΝ ῬΗΜΆΤΩΝ.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Α.

Ἄγω. μέλλων, ἄξω. παρακείμενος ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόριστος β. ἦγεν, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Ἄγαμαι, cuius actiuum eſt ἄγημι ἄχρηστον, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μέλλων ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. ἀόριστος α. ἠγάσθην. μέσος ἀόριστος α. ἠγασάμην.

Ἄγνυμι. μέλλων ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. παρακ. ἦχα, καὶ μέσος παρακείμενος, ἦγα ἄχρηστα, ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόριστος α. ἦξα, καὶ ἔαξα, ὅθεν κατέαξα.

Αἱρῶ. μέλλων, αἱρήσω. ἀόριστος β. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Αἱροῦμαι μέλλων, αἱρήσομαι. παρακείμενος, ᾕρημαι. ἀόριστος α. ᾑρέθην. μέσος ἀόριστος β. εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Αἰσθάνομαι. μέλλων, αἰσθήσομαι. παρακείμενος ᾔσθημαι. μέσος ἀόριστος β. ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι ἀχρήστου.

Ἀλέξω. μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξῶ ἀχρήστου.

Ἁλίσκομαι. μέλλων, ἁλώσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ἁλῶ. Ἀόριστος β. ἥλων, ἥλως, ἥλω, καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἄλωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ ἁλοὺς, τοῦ ἁλόντος.

Ἁμαρτάνω. παρατατικὸς, ἡμάρτανον. μέλλων, ἁμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ. παρακείμενος, ἡμάρτηκα. Ἀόριστος β. ἥμαρτον.

Ἀμφιέννυμι. μέλλων, ἀμφιέσω. παρακείμενος παθητικὸς ἠμφίεσμαι.

Ἀνοίγω. μέλλων, ἀνοίξω. ἀόριστος α. ἀνέῳξα ἀττικῶς.

Ἀναγινώσκω. παρατατικὸς, ἀνεγίνωσκον. παρακείμενος, ἀνέγνωκα. ἀόριστος β. ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω, ἀναγνῶ, ἀνάγνωμι ἀχρήστου.

Ἀπεχθάνομαι. μέλλων, ἀπεχθήσομαι. παρακείμενος ἀπήχθημαι. μέσος ἀόριστος β. ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι. οῦμαι. ἀχρήστου.

Ἀπολέω. λῶ. καὶ ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι. μέλλων, ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω, καὶ ἀπολέσω. παρακείμενος, ἀπώλεκα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἀττικῶς ἀπόλωλα.

Ἀρέσκω. μέλλων, ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀχρήστου.

Αὐξάνω, καὶ αὔξω. μέλλων, αὐξήσω, tanquam ab antiquo themate αὐξέω, αὐξῶ. ἀόριστος α. ηὔξησα.

Ἀπόχρη. μέλλων, ἀποχρήσει. Ἀόριστος α. ἀπέχρησε. ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω παλαιοῦ.

Ἄχθομαι. μέλλων, ἀχθήσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. Ἀόριστος α. ἠχθέσθην.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Β.

Βαίνω. μέλλων βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω. ῶ. ἀχρήστου. Ἀόριστος β. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι.

Βάλλω. μέλλων. βαλῶ. παρακ. βέβληκα ἀχρήστου. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω. μέλ. ψαλῶ, ἔψαλκα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ τροπὴ τοῦ, α, εἰς, η, βέβληκα, ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα. ἀόριστος β. ἔβαλον.

Βλαστάνω. μέλλων βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω. ῶ. ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔβλαστον.

Βιόω. ῶ. μέλλων βιώσω. ἀόριστος β. ἐβίων, ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ βιοὺς, τοῦ βιόντος.

Βούλομαι. μέλ. βουλήσομαι. παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου.

Βρώσκω. μέλλων βρώσω, ἀπὸ τοῦ βρόω ἀχρήστου.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Γ.

Γαμέω. ῶ. μέλλων, γαμήσω. ἀόριστος α. ἔγημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.

Γηράσκω. μέλλων γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ ἀχρήστου.

Γίνομαι,

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. μέλλων γενήσομαι. παρακείμ. γεγένημαι. μέσος ἀόριστος, α. ἐγενησάμην. μέσος ἀόριστος β. ἐγενόμην, ἀπὸ τοῦ γενάομαι. ῶμαι. ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήστου.

Γινώσκω, ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. μέλλων γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. ἀόριστος β. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἡ μετοχὴ, ὁ γνοὺς, τοῦ γνόντος, ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

Γείνομαι. μέλλων γενοῦμαι. μέσος ἀόριστος α. ἐγενάμην.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Δ.

Δαίω. ὁ παρακ. παθητικὸς, δέδασμαι, ἀπὸ τοῦ δάξω καὶ δεδάημαι. ἀόριστος β. ἐδάην, ἀπὸ τοῦ δαέω, δαῶ, ἀχρήστου.

Δάκνω. μέλλων δήξω ἀόριστος β. ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου.

Δέω, τὸ δεσμῶ. μέλλων δέσω, καὶ δήσω. παρακ. παθητικὸς, δέδεμαι. ἀόριστος α. ἐδέθην.

Δέομαι, τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. μέλλων δεήσομαι. ἀόριστος α. ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω. ῶ. ἀχρήστου.

Δείδω. μέλλων, δείσω. παρακείμ. δέδεικα καὶ ἰωνικῶς δέδια διὰ τοῦ, ι, μόνον. μέσος παρακ. δέδοικα διὰ τῆς, οι, διφθόγγου, δέδιδα tamen eſſe debuerat διὰ τοῦ, δ, cum ſit χαρακτηριστικὸν præſentis temporis & præteriti medii, ſed propter alternationem trium, δδδ, ſeruatum eſt, κ, quod eſt χαρακτηριστικὸν præteriti actiui.

Διδράσκω fugio, ὅθεν ἀποδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλ. διδράσω ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόριστος α. δ' ἔδραν, καὶ ἀπέδραν. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, ὥς φησι Θωμᾶς ὁ μάγιστρος, καὶ ἐπὶ γ' τοῦ τῶν πληθυντικῶν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν αἴαντι. *Thomas magiſter.* ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, πατάγουσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικὸν, ὡς Ἀριστοφάνης. δεῦρο δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν, ἡ μετοχὴ, ὁ ἀποδράς. Ὀδυσσείας π. νῶι δ' αὖ θεραπόντων ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς.

Διδάσκω. παρατατικὸς ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὐ. μέλλων διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἀόριστος α. ἐδίδαξα.

ἈΡΧῊ ΤΟΥ͂ Ε.

Εἴδω ἄχρηστον. μέλλων, εἴσομαι, καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἰδέω. ῶ. ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακ. οἶδα, ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ ὑπερσυντ. ᾔδειν. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς διὰ τῆς, ει, διφθόγγου. iccirco quidam uolunt hoc participium eſſe præteriti medii à uerbo εἰδέω. ῶ. ὁ μέλλων εἰδήσω. παρακ. εἴδηκα. μέσος, εἶδα, εἶδας, εἶδε ἄχρηστα. μέσος ὑπερσυντ. ᾔδεν, ε, in, η, in priori diphthongo conuerſo, ac, ι, ſubſcripto ἀττικῶς. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδέναι. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς, τοῦ εἰδότος. Euſtathio tamen placet ut

ab actiuo præterito, hoc eſt εἴδηκα, huiuſmodi participium per ſyncopam deducatur, ut εἰδηκώς, εἰδηκότος. εἰδώς, εἰδότος. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδηκέναι, καὶ συγκοπῇ εἰδέναι.

Ἔρχομαι. μέλλ. ἐλεύσομαι. ἀόρ. β. ἤλυθον, καὶ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω.

Εὑρίσκω. μέλλων εὑρήσω. ἀόριστος β. εὗρον. παρακ. παθητικὸς, εὕρημαι. ἀόριστος α. εὑρέθην, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, εὑρῶ ἀχρήστου.

Ἔχω. μέλλων ἕξω, ὅπερ δασύνεται. παρακ. ἔσχηκα. ἀόριστος β. ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω. ῶ. ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζευγνύω, καὶ ζεύγνυμι. μέλλων ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

Ζωννύω, καὶ ζώννυμι. μέλλων ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπτω. μέλλων θάψω. ἀόριστος, α. ἔθαψα ἀόριστος, β. ἐτάφην.

Θέλω. μέλλ. θελήσω. ἀόριστος, α. ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω, θελῶ ἀχρήστου.

Θνήσκω. μέλλ. β. θανοῦμαι. ἀόριστος, β. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θένω. παρακείμ. τέθνηκα, ἀπὸ τοῦ θνῶ, θνήσω ἀχρήστου, καὶ ἀποβολῇ τοῦ, κ, καὶ τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, ἰωνικῶς τέθναα, ὡς βέβηκα, βέβαα. τὸ προστακτικὸν τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον τεθνάναι. ἡ μετοχὴ τεθνάς, τεθνάντος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι, quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω, τεθνῶ ἀχρήστου. τεθνειώς uero præteriti tēporis, ἀπὸ τοῦ τέθνεια, unde τεθνεώς, abiecto, ι, à quo τεθνηώς, ε, in, η, conuerſo, quorum τεθνεώς cōmune eſt, alia uero Poetica. At τέθνεια ἀπὸ τοῦ τέθνεικα βοιωτικῶς, ſicut τέθεικα, cuius thema eſt τέθνημι primæ coniugationis uerborum in, μι, Eſt enim θείνω τὸ κόπτω. ὁ μέλλων, α. θενῶ. ὁ μέλλων, β. θανῶ. ſicut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. A primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τοῦ, ν, fit θνέω, θνῶ, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τεθνῶ. Vnde τέθνημι primæ coniugationis τῶν εἰς, μι, μέλλων θνήσω. παρακείμενος τέθνεικα, διὰ τῆς, ει, διφθόγγου βοιωτικῶς. A ſecundo uero futuro θανῶ, κατὰ μετάθεσιν fit θνάω, θνῶ, καὶ τεθνῶ. Vnde τέθνημι ſecundæ Coniugationis, ut ſupra dictum eſt.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἱκνοῦμαι, unde ἀφικνοῦμαι. μέλλων ἵξομαι. μέσος ἀόριστος, β. ἱκόμην. unde ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀχρήστου.

Ἵπταμαι, unde ἀφίπταμαι. ὁ μέλλων πτήσομαι. ἀόριστος, β. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.

Ἱλάσκομαι. μέλλων ἱλάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἱλάω, ἀχρήστου.

ἈΡΧΗ͂ ΤΟΥ͂. Κ.

Καίω. μέλλων καύσω. ἀόριστος, β. παθητικὸς, ἐκάην.

Καθέζομαι. μέσος μέλλων, β. καθεδοῦμαι.

Κάθημαι. μέλλων καθήσομαι.

Κλάζω. μέλλων κλάγξω, ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακείμενος, κέκληγα.

Καθαιρέω, καθαιρῶ ἀόριστος, β. καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Καταδαρθαίνω. μέλλων καταδαρθήσομαι. ἀόριστος, β. κατέδαρθον, ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω καταδαρθῶ, ἀχρήστου.

Κεραννύω, καὶ κεράννυμι. μέλλων κεράσω. παρακείμενος κεκέραμαι, καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

Κορεννύω, καὶ κορέννυμι. μέλλων κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω. ῶ. ἀχρήστου.

Κρύπτω. μέλλων, κρύψω. ἀόριστος, β. παθητικὸς ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

ἈΡΧΗ͂ ΤΟΥ͂. Λ.

Λαγχάνω μέλλων λήξω. παρακείμενος εἴληχα. ἀόριστος, β. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.

Λαμβάνω. μέλλων λήψομαι. παρακείμενος εἴληφα. ἀόριστος, β. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

Λανθάνω. μέλλων λήσω. μέσος παρακείμενος λέληθα, καὶ παθητικὸς λέλησμαι ἀόριστος, β. ἔλαθον, ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου. μέσος ἀόριστος, β. ἐλαθόμην.

ἈΡΧΗ͂ ΤΟΥ͂. Μ.

Μανθάνω. μέλλων μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω. ῶ. παρακείμενος μεμάθηκα. ἀόριστος, α. ἐμάθησα, ἄχρηστος. ἀόριστος, β. ἔμαθον, ſicut ἀπὸ τοῦ δουπέω. ῶ. ἐδούπησα, ἔδουπον, ſiue ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήστου.

Μάχομαι. μέλλων μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι. μαχοῦμαι. ἀχρήστου.

Μέλομαι, τὸ φροντίζω, curo. μέλλων μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω. ῶ. ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος μέμηλα ποιητικῶς.

Μένω. μέλλων μενῶ. παρακ. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω. ῶ. ἀόριστος, α. ἔμεινα.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι. μέλλων μίξω. ἀόριστος. β, παθητικὸς, ἐμίγην, ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.

Μοργνύω. μέλλων, μόρξω.

ἈΡΧΗ͂ ΤΟΥ͂. Ο.

Οἴχομαι. μέλλων οἰχήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι οἰχοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος β. ᾠχόμην.

Οἴομαι, καὶ συγκοπῇ οἶμαι. παρατατικὸς, ᾠόμην. μέλλων οἰήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰέομαι. οἰοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος, β. ᾠήθην.

Ὀφείλω. μέλλων ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, ὀφειλῶ, ἀχρήστου. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, κατὰ συγκοπήν. παρακείμενος ὤφληκα. ἀόριστος α. ὤφλησα. ἀόριστος β. ὦφλον.

Ὀμνύω, καὶ ὄμνυμι. μέλλων, ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω, ὀμῶ. παρακείμενος. ἀττικῶς, ὀμώμοκα.

Ὀμόργνυμι. μέλλων, ὀμόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάσχω. μέλλων, πείσομαι, ὅπερ ἀντὶ τοῦ πάθω, καὶ ἀντὶ τοῦ πεισθήσομαι λαμβάνεται, hoc eſt, patiar, ſiue parebo, ſiue credam, ἀπὸ τοῦ πείθομαι. Poteſt & ἀπὸ τοῦ πήθω inuſitato deduci. ὁ μέλλων, πήσω, καὶ μέσος μέλλων, πήσομαι, καὶ τροπῇ τοῦ, η, εἰς, ει, δίφθογγον, πείσομαι. ἀόριστος β. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω. μέσος παρακείμενος, πέπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα. μέσος, πέπονα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ, θ, πέπονθα.

Πίπτω. μέλλων, πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πέτω ἀχρήστου. ὁ μέλλων, πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ. ὁ μέσος, πεσοῦμαι. παρακείμενος, πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω, πτῶ. ἀόριστος α. ἔπεσσα, ἀπὸ τοῦ πεσῶ, πεσήσω ἄχρηστα. ἀόριστος β. ἔπεσον, ὡς ἐλούπησα, ἔλουπον.

Πεταννύω, καὶ πετάννυμι. μέλλων, πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ.

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι. μέλλων, πήξω. μέσος παρακείμενος, πέπηγα. ἀόριστος β. παθητικὸς, ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω ἀχρήστου.

Πίνω. μέλλων, πώσω. παρακείμενος, πέπωκα, ἀπὸ τοῦ πόω, πῶ. ἀόριστος β. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ πίω.

Πυνθάνομαι. μέλλων, πεύσομαι. παρακείμενος, πέπυσμαι. μέσος ἀόριστος β. ἐπυθόμην, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

Πράττω, τὸ παλαιὸν. μέλλων, πράσω. παρακείμενος πέπρακα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥέω. μέλλων, ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. παρακείμενος, ἐῤῥύηκα. ἀόριστος β. ἐῤῥύην, ἀπὸ τοῦ ῥυέω, ῥυῶ ἀχρήστου.

Ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. μέλλων, ῥήξω. ἀόριστος β. παθητικὸς, ἐῤῥάγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω ἀχρήστου.

Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. μέλλων, ῥώσω, ἀπὸ τοῦ ῥόω. παρακείμ. ἔῤῥωμαι, ὑπερσυντελικὸς, ἐῤῥώμην, ἔῤῥωσο, ἐῤῥῶσθω. τὸ προστακτικὸν, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω. τὸ ἀπαρέμφατον, ἐῤῥῶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβεννύω, καὶ σβέννυμι. μέλλων, σβέσω, καὶ σβήσομαι, ἀπὸ τοῦ σβέω. ἀόριστος β. ἔσβην ἀπὸ τοῦ σβῆμι ἀχρήστου.

Σεύομαι. ἀόριστος πρῶτος, ἐσύθην. ἀόριστος, α. ἐνεργητικὸς, ἔσευα.

Στρωννύω, καὶ στρώννυμι. μέλλων στρώσω, ἀπὸ τοῦ στρώω, ἀχρήστου.
Στορεννύω. καὶ στορέννυμι. μέλλων, στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω, στορῶ, ἀχρήστου.
Σπένδω. μέλλων, σπείσω, ἀπὸ τοῦ σπείδω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Ταννύω, δὲ τάνω. μέλλων, τάσω.
Τέμνω. μέλλων, τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔταμον.
Τιτρώσκω. μέλλων, τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω ἀχρήστου.
Τρέχω. μέλλων, θρέξω. παρακείμενος, δεδράμηκα, ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ. ὅθεν ὁ μέλλων β. δραμῶ, ἄχρηστος. ὁ μέσος μέλλων, δραμοῦμαι.
Τυγχάνω. μέλλων, τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. παρακείμενος τετύχηκα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔτυχον, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.
Τρώγω. μέλλων, φαγοῦμαι. ἀόριστος β. ἔφαγον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑπισχνοῦμαι. μέλλων, ὑποσχήσομαι, ἢ ὑποστήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι, ὅθεν ὑπέστην ἀόριστος β. παρακείμενος, ὑπέσχημαι. ἀόριστος α. παθητικὸς, ὑπεσχέθην. μέσος ἀόριστος β. ὑπεσχόμην, ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι, ὑποσχοῦμαι, ἀχρήστου.
Ὑπνώττω. μέλλων, ὑπνώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φέρω. μέλλων, οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, ἤνοχα, καὶ ἐνήνοχα ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐνέχω. ἀόριστος α. ἤνεγκα. ἀόριστος β. ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.
Φύω μέλλων, φύσω. ἀόριστος β. ἔφυν, ἀπὸ τοῦ φῦμι.
Φθίνω. μέλλων, φθίσω, ἀπὸ τοῦ φθίω ἀχρήστου.
Φρίττω. μέλλων, φρίξω. μέσος παρακείμενος, πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίκω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χάσκω. μέλλων, χανοῦμαι. μέσος παρακείμενος, κέχηνα. ἀόριστος β. ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου.
Χαίρω. μέλλων, χαιρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαρέω, χαρῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος β. παθητικὸς, ἐχάρην.
Χωννύω, καὶ χώννυμι. μέλλων, χώσω, ἀπὸ τοῦ χόω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὠθέω, ὠθῶ. μέλλων ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. ἀόριστος α. ἔωσα. παρακείμενος παθητικὸς, ἔωσμαι.

Τέλος τῶν ἀνομάλων ῥημάτων.

ΠΕΡῚ ΜΕΤΟΧΗ͂Σ.

ΜΕτοχή ἐστι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων, καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος, hoc eſt, Participium eſt dictio participans nominum, ac uerborum proprietatem. Nominis quidem genera & caſus, uerbi autem ſignificationes, tempora, & coniugationes, & cõmuniter ſpecies, figuras, & numeros. Dicitur autem μετοχή, παρὰ τὸ μετέχω, quod Latine participo ſignificat, eo ꝙ partẽ capit nominis, partemq́; uerbi. Pro quo ὁ τύπτων cõmune ſit exemplum, quod habet generalem ſui declinationem in eo, ꝙ pars orationis eſſe dicitur. Specialem uero in eo ꝙ partem capit nominis, partemq́; uerbi.

Proprium eſt huic parti, ſemp in deriuatione cõſiſtere, quod de nulla alia parte orationis dici poteſt. Nã aliæ partes & primitiuas habent ſpecies, ut à βασιλεύς nomine βασιλικός. ab ἀείδω uerbo ἀειδιάω, & alia. Participium autem ſemper in deriuatione eſt, ut à γράφω, ὁ γράφων, τοῦ γράφοντος. à τύπτω, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. quod fit à prima perſona præſentis temporis modi indicatiui, adiuncta, ν, conſonante. Nam omne uerbum in, ω, appoſita, ν, participium facit. Ἡ γενική, τοῦ τύπτοντος, à nominatiuo fit, ω, magno in, ο, paruum mutato, & adiuncta, τος, ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, διὰ τοῦ, ντ, Quoniam omnis

Regula. genitiuus participii, proprium ſuperans nominatiuum, διὰ τοῦ, ντ, declinatur, dempto participio præteriti pfecti. Τὸ, πτον, ο, μικρόν. Quoniam participia declinando corripiuntur, niſi ſynæreſim aut craſim patiantur, ut ποιῶν, ποιοῦντος, & ἑστώς, ἑστῶτος. Ἡ δοτική, τῷ τύπτοντι. Ἡ αἰτιατική, τὸν τύπτοντα. Ἡ κλητική, ὦ τύπτων. Nã participia omnia imparibus ſyllabis declinata, & nominã participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum. Δυϊκά. τὼ τύπτοντε, τοῖν τυπτόντοιν, ὦ τύπτοντε. Πληθ. οἱ τύπτοντες. τῶν τυπτόντων. τοῖς τύπτουσι Quoniam

Regula. omnis datiuus ſingularis deſinens in, ι, prolatum, ante ipſum ſuſcipiens, σ, ac elementa renuens quæ cum ipſo audiri non poſſunt, datiuum pluralem facit, & ſic τύπτοσι dicendum fuerat. Sed quoniam huiuſmodi datiuus uult habere penultimã æqualẽ tẽpore, ſiue maiorem penultima alioꝝ caſuum, accipit, υ, & fit τύπτουσι, ſicut ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοσι, λέουσι. τὸ γὰρ, ο, μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ, υ, μεγεθύνεται, hoc eſt. Nam, ο, productum p appoſitionem, υ, producitur.

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύπτουσα, à genitiuo maſculini fit. Nam omne participium διὰ τοῦ, ντ, declinatum, extremam genitiui in, σα, conuertens, ac penulti-

nam natura producens, fœmininũ facit Producitur autẽ penultima aſſumptiõe του, υ, in diphthongũ, ut ſupra dictũ eſt, prius tamẽ, ν, cõſo nãte abiecta. Τὸ, σα, correptũ. Quoniã fœminina in, α, à maſculinis for mata, æqualẽ tpe habẽt, α, cũ extrema genitiui maſculini eius. Vel ſic. Omne fœmininum in, α, ὀξυνόμενον, ſiue περισπώμενον, producit, α. Προπαροξύτονον uero, ſiue προπερισπώμενον corripit. ὅτ κ
Ἡ γενικὴ τῆς τυπτούσης, ſicut τῆς μούσης, & reliqua.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύπτον, à genitiuo maſculini fit, extrema ſyllaba abiecta. Nam omnis genitiuus participii διὰ τοῦ, ντ, declinatus, abiecta, τος, ſyllaba, neutrum facit. Τὸ, πτον, ο, μικρόν. Nam omne neutrum in, ν, deſinens, extremam corripit. ἡ γενικὴ, τοῦ τύπτοντος, ſicut & maſculinum. Quoniam omne neutrum à maſculino formatum, cuiuſcunq; ſit declinationis eandem ſeruat inflexionem.

ΠΑΡΑΚΕΙ'ΜΕΝΟΣ ΚΑῚ Ὑ'ΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟ'Σ.

Ἀρσενικόν.

Ὁ τετυφώς, τοῦ τετυφότος, à prima perſona præteriti perfecti, α, in, ως, conuerſa, & accentu acuto in ultimam tranſlato, quia participia in, ως, deſinentia, acuunt extremam, & per, ω, magnum ſcribuntur, quod quidem in obliquis in, ο, paruum cõuertitur, & declinatur p̃, ντ.

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τετυφυῖα, fit à genitiuo participii eiuſdem temporis, τος, in, α, conuerſa, ac, υ, penultimæ addita. Nam, ο, ut ſupra dictum eſt, προσθέσει τοῦ, υ, producitur, & ſic τετυφοῦα dicendum fuerat διὰ τῆς ου, διφθόγγου, ſicut τύπτοντος, τύπτουσα. Sed quoniam fœminina à maſculinis formata in, α, purum deſinentia, ut plurimum, ι, in penultima habere uolunt, additum eſt, ι, & abiectum eſt, ο, μικρόν, cum tres uocales in eadem ſyllaba minime locari poſſint, ſic, υι, diphthongus impropria facta eſt. Τὸ, α, βραχύ. Quia omne fœmininum in, α, deſinens προπαροξύτονον, ſiue προπερισπώμενον, corripit, α, ut ſupra dictum eſt. Vnde penultima quæ natura longa eſt, ante breuem ſuſcipiens accentum, circumflectitur. ἡ γενικὴ, τῆς τετυφυίας. Τὸ, ας, μακρόν. Quoniã omnis genitiuus par proprio nominatiuo, producit extremam, ſuperans autem, corripit.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τετυφός, à genitiuo participii maſculini fit τετυφότος, ἀποβολῇ τοῦ το, τετυφός, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφός.

ἈΌΡΙΣΤΟΣ Α. τὸ ἀρσενικόν.

Ὁ τύψας, à prima perſona primi Aoriſti abiecto augmento, & adiuncto, σ, ἔτυψα, ὁ τύψας. Vel à ſecunda perſona abiecto augmento tantum. τὸ ψας μακρόν. Quia maſculina in, σας, deſinentia Grauitona, ſiue nomina ſint, ſiue participia, producunt extremam. ἡ γενική, τοῦ τύψαντος, ſicut τοῦ τύπτοντος.

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύψασα, fit à genitiuo participii maſculini. Nã omne participiũ διὰ τοῦ, ντ, declinatũ, extremã genitiui in, σα, uertens, ac penultimã natura ꝓducẽs, fœmininũ facit. ἡ γενική, τῆς τυψάσης, ſicut τῆς μούσης.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύψαν, à genitiuo participii maſculini, ſicut τύπτον. τὸ, ψαν, βραχύ. Quia omne neutrum in, ν, deſinens; & cætera. Declinatur autem τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, τῷ τύψαντι, τὸ τύψαν.

ἈΌΡΙΣΤΟΣ Β.

Ὁ τυπών, à prima perſona ſecundi Aoriſti, expuncto augmento, &, ο, paruo in, ω, magnum mutato, & accentu in ultimã translato, ut ἔτυπον. ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκόν, ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπόν, τοῦ τυπόντος, ſicut & præſentis participium.

ΜΈΛΛΩΝ Α.

Ὁ τύψων, à prima perſona primi Futuri, προσθέσει τοῦ, ν, τύψω. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκόν, ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος, τῷ τύψοντι, τὸ τύψον.

ΜΈΛΛΩΝ Β.

Ὁ τυπῶν, à prima perſona ſecundi futuri adiuncto, ν, cuius extrema circumflectitur. Nam participium ſecundi futuri ὁμοφωνεῖ participio ſecundi Aoriſti, non tamen ὁμοτονεῖ, hoc eſt, conueniunt uoce, non autem accentu. Participium enim ſecundi Aoriſti ſemper acuitur, & per, ον, declinatur, ac etiam neutrum in, ον, facit. Participium uero ſecundi futuri circũflectitur ſemper & per, ουν, declinatur, ac perinde neutrum in, ουν, habet, ut ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ θηλυκόν, ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑῚ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Ὁ τυπτόμενος, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit. Quia omne Paſſiuum ſiue Medium, habens in fine, μ, κλιτικόν, uertens extremam primæ perſonæ in, μενος, participium facit. τὸ, πτο, μικρόν, ut in uerbo. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium in, μ, deſinens, abſq; ſynæreſi,

in uerbis in, ω, ante, μ, ο, habere debet, uel ſolum, uel cum, ι. exceptis Subiunctiuis. τὸ, με, ψιλόν. Nam participia in, μενος, acuunt antepenultimam, ac per, ε, ψιλὸν ſcribuntur. τὸ, νος, μικρόν. Quoniam maſculina & fœminina in, ος, deſinentia, & neutra in, ον, habẽtia genitiuum in, ου, per, ο, μικρὸν ſcribuntur. ἡ γενική, τοῦ τυπτομένου. Nam maſculina in ος, deſinentia, in, ου, faciunt genitiuum. τὸ θηλυκόν, ἡ τυπτομένη, à maſculino fit. Quoniam omne maſculinum deſinẽs in, ος, cum aliqua conſonãte, præter, ρ, ſi fœmininum habet, in, η, facit illud. ἡ γενική, τῆς τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου, à maſculino fit. Quoniam omne maſculinum, paribus ſyllabis declinatum, cum ex ſe faciat neutrum, ſimile proprio accuſatiuo facit illud, & eandem habet declinationem, ut τὸν σοφόν, τὸ σοφόν, τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, prima perſona præteriti perfecti paſſiui, per regulam iam dictam, quoniam omne Paſſiuum ſiue Medium, habens in fine, μ, κλιτικόν, &c. acuit penultimam contra cõmunem regulam. Nam participia in, μενος, deſinentia acuunt antepenultimam. Hoc autem factum eſt, quoniam Præteritum paſſiuum ſyncopam patitur, ac defectum ſyllabæ in uerbo, ſicut Libro ſexto in præterito paſſiuo Grauitonoꝝ declaratum eſt. Quibuſdã tamen participiis contrarium euenit, quæ cum ſyncopam ſiue ſyſtolen patiantur, acuunt antepenultimam, ut ὁ ἐρημμένος, ὅρμενος. δεδεγμένος, δέγμενος. ἡσμένος, ἄσμενος, ἀπὸ τοῦ ἥδομαι, τὸ εὐφραίνομαι lætor, ζωτροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, κατὰ συστολήν. Τὸ θηλυκόν, ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

ἈΌΡΙΣΤΟΣ Α.

Ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην prima perſona primi Aoriſti paſſiui, quoniam omne uerbum in, ν, deſinens cum uocali natura longa, non habens, μ, κλιτικὸν, mutato, ν, in, σ, ὀξύτονον participium facit τὸ φθείς diphthongus. Quia deſinentia in, εις, διὰ τοῦ, ντ, declinata diphthongum habent. Acuit etiam extremam, quoniam omnis nominatiuus & accuſatiuus, non exiſtens ex ſynæreſi, acuuntur. Quo in loco quæri poteſt, cur participium Aoriſti paſſiui non ſeruauit, η, ſed illud in, ει, diphthongum mutauit. Dicitur quod deſinentia in, ης, διὰ τοῦ, η, facientia triplex genus, per, ος, purum appetunt declinari, ut ὁ εὐσεβής, τοῦ εὐσεβέος. Participia uero inæqualibus ſyllabis declinata, uel per, ντ, uariantur, uel per, τος, abſq; ν, ob quam rem mutauit

η,in,ει,diphthongum,ut ſit imitatio declinationis nominis,quæ quidē ualeat triplex genus , ac etiam declinationem ſuſcipere διὰ τοῦ,ντ, ἡ γενικὴ,τοῦ τυφθέντος,à nominatiuo fit addita,τος,ſyllaba,ac ſubtracta ſubiunctiua uocali diphthongi,deinde,σ,in,ν,conuerſo. τυφθεῖντος tamen eſſe debuerat,ſed declinata per,ντ,ſyllabam,quæ in nominatiuo natura exiſtunt longa,in genitiuo uertunt in poſitione longā, καὶ ἄλλως. Deſinentia in,σ,cū diphthongo in genitiuo abiiciunt ſubiūctiuam uocalem , excipiuntur κλεὶς , κλειδὸς . παῖς,παιδὸς, & δαῖς δαιτός. Declinatur etiam per,ντ, quia omnis genitiuus participii, proprium ſuperans nominatiuum, διὰ τοῦ, ντ, declinatur , dempto præterito pfecto. ἡ δοτικὴ, τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατικὴ , τὸν τυφθέντα,ἡ κλητικὴ,ὦ τυφθείς. Δυϊ. τὼ τυφθέντε,τοῖν τυφθέντοιν,ὦ τυφθέντε. Πλη. οἱ τυφθέντες,τῶν τυφθέντων,τοῖς τυφθεῖσι,à datiuo ſingulari fit, ſicut ἀπὸ τοῦ τύπτοντι,τύπτουσι. Differūt tamē diphthōgo. Nā τύπτουσι producit penultimā per,υ;τυφθεῖσι uero p, ι, ſicut χαρίεντι, χαρίεισι, χαρίεσι. Poteſt etiā huiuſmodi datiuus à nominatiuo ſingulari deduci,adiuncto,ι,ac etiā accētu acuto in circūflexū mutato,ubi penultima natura longa accentum ſuſcipiens breuē præcedit , τυφθεὶς,τυφθεῖσι. ἡ αἰτιατικὴ , τοὺς τυφθέντας. ἡ κλητικὴ , ὦ τυφθέντες . τὸ θηλυκὸν, ἡ τυφθεῖσα,τῆς τυφθείσης,à genitiuo participii maſculini fit. Nā omne participiū διὰ τοῦ,ντ,declinatum,extremā genitiui in. σα,conuertēs,ac penultimā natura producēs,fœmininū facit,ut τυφθέντος,τυφθεῖσα.

Τὸ οὐδέτερον. τὸ τυφθὲν , τοῦ τυφθέντος , fit à genitiuo participii maſculinii,extrema ſyllaba abiecta,ſicut τὸ τύπτον,ἀπὸ τοῦ τύπτοντος. Τὸ φθὲν ψιλόν.

Ἀόριστος β.

Ὁ τυπεὶς , τοῦ τυπέντος , ἀπὸ τοῦ ἐτύπην prima perſona ſecundi Aoriſti. ἡ τυπεῖσα,τῆς τυπείσης. τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationē & declinationē participii primi Aoriſti omnino ſequūtur.

Μέλλων α.

Ὁ τυφθησόμενος , τοῦ τυφθησομένου , ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι, prima perſona primi Futuri paſſiui,μαι,in,μενος,conuerſa.

Μέλλων β.

Ὁ τυπησόμενος,τοῦ τυπησομένου, à prima pſona ſecūdi Futuri paſſiui τυπήσομαι.

μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ὁ τετυψόμενος,τοῦ τετυψομένου; à prima pſona præſentis tēporis.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

PArticipia Media ſingula à ſingulis temporibus fiūt,extrema in μενος,conuerſa,quēadmodū & paſſiua,ut τύπτομαι,τυπτόμενος.

ἀόριστος α. ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος. ἀόριστος β. ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος. μέλλων α. τύψομαι, ὁ τυψόμενος. μέλλων β. τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος.

Excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorum more ab ipſo medio præterito fit, extrema in, ως, mutata, ut τέτυπα, ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ἘΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

πρώτης συζυγίας, τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

Ὁ τιθεὶς, à prima perſona præteriti imperfecti ἐτίθην. Quoniam omne uerbum in, ν, deſinens, cũ uocali natura longa nõ habens, μ, κλιτικὸν, in, σ, oxytonum facit participiũ. Τὸ θεὶς diphthõgo. Quoniã in, εις, deſinẽtia διὰ τοῦ, ντ, declinata, diphthongũ habẽt. καὶ ἄλλως. Deſinentia in, ης, διὰ τοῦ, η, facientia triplex genus, &c. ut in primo Aoriſto paſſiuo dictum eſt. καὶ ἄλλως.

Primitiuũ huius uerbi, hoc ẽ θέω, θῶ, à pfectiõe habet, ε. Ε, ψιλὸν uero cũ pducitur, appoſitiõe τοῦ, ι, pducitur. Ob quã rẽ prima cõiugatio uerborũ in, μι, facit participiũ διὰ τῆς, ει, διφθόγγου, nõ autẽ διὰ τοῦ, η,

Quo in loco aduertẽdũ eſt, quod omnia participia maſculina uerborum actiuorũ tam in, ω, q̃ in, μι, deſinentium, extremam ſyllabam productam habent. Quomodo autẽ producatur aperiẽdum eſt. Nã in uerbis in, ω, patet omnia participia in, ω, μέγα deſinere, uno excepto, uidelicet primi Aoriſti, quod in, ας, pductum deſinit, ὁ τύψας. At in uerbis in, μι, quoniã eorũ participia præſentis tẽporis & ſecũdi Aoriſti uarias habẽt terminatiões, uarias etiã formationes habere neceſſe eſt. *Vltima omnium longa*

Cum igitur participia præſentis tẽporis horũ uerborũ formentur à prima pſona præteriti imperfecti, cuius extrema longa eſt in omnibus coniugationibus, ut & ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων, ἐζεύγνυν, & etiam ipſa in longã deſinere neceſſe eſt. Appetãt præterea τὰ χαρακτηριστικὰ cõiugationis, hoc eſt formatiuas uocales, ε, ſcilicet, α, ο, υ, quæ breues ſunt, ſicut in eorũ pfectis τιθέω, ἱστάω, διδόω, ζευγνύω, opus eſt formare dicta participia alio & alio modo ſecũdũ diuerſas uocales cõiugationũ.

Coniuga. primæ.

Participium igitur primæ coniugationis formatur à prima pſona præteriti imperfecti, abiecto prius augmento, deinde extrema uocali in propriam figuratiuam coniugationis, quæ eſt, ε, &, ν, in, σ, mutatis, ac etiam accentu in ultimam tranſlato, ut ἐτίθην, ὁ τιθὲς. Sed quoniam extrema breuis eſt, contra participiorũ actiuorum naturã aſſumpto, ι,

in diphthongum producitur, ut ſupra dictum eſt, & ſic fit τιθεὶν, ubi ſeruata eſt, ι, figuratiua uocalis coniugationis in ipſa diphthongo.

Coniuga. ſecundæ. Participium ſecundæ coniugationis etiam à prima perſona præteriti imperfecti fit, extrema in propriam figuratiuam quæ eſt, α, &, ν, in, σ, mutatis, ut ἵστων, ὁ ἱστάς, ubi nulla uocalium adiunctione opus eſt, cum, α, ſit anceps, & eadem breuis in ſeipſam longã mutari poſſit.

Coniuga. tertiæ. In tertia coniugatione fit participium etiam à prima perſona præteriti imperfecti, abiecto augmento, &, ω, magno in, ο, paruum, quæ eſt figuratiua huius coniugationis, ac etiam, ν, in, σ, mutatis, ut ἐδίδων, ὁ διδὸς, ubi, ος, ſyllaba breuis eſt, quæ aſſumpto, υ, producitur diphthongo, ut ſupra dictum eſt, & ſic fit διδούς.

Coniuga. quartæ. In quarta, etiã à prima fit pſona præteriti impfecti participiũ, abiecto augmẽto, &, ν, in, σ, cõuerſo, ut ἐζεύγνυν, ὁ ζευγνὺς, ubi nulla eſt facta uocalis mutatio, cum, υ, ἀντίστοιχον nõ habeat in quod mutari poſſit, ſed ſeipſum breue in longum mutauit, cum id quoq; δίχρονον ſit.

Ἡ γενικὴ, τοῦ τιθέντος, à nominatiuo fit, ſicut ἀπὸ τοῦ τυφθεὶς, τυφθέντος. ἡ δοτικὴ, τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τιθέντα. ἡ κλητικὴ, ὦ τιθεὶς. Δυϊκά. τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθ. οἱ τιθέντες. τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

παρωχημένος καὶ ὑπερσυντελικὸς.

Τιθεικὼς, τοῦ τιθεικότος ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima pſona præteriti pfecti, ſicut τετυφὼς, ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἡ τεθεικυῖα, τῆς τεθεικυίας, ſicut ἡ τετυφυῖα. τὸ τεθεικὸς, τοῦ τεθεικότος, ſicut τὸ τετυφός. Ἀόριστος α.

Ὁ θήκας, τοῦ θήκαντος eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſicut ὁ τύψας, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. Sed eius uſus non habetur, quoniam hic Aoriſtus eſt à regula exceptus, cum futuri conſonantem non ſeruauerit, ſicut in uerbis dictum eſt, Libro. VII. Ἀόριστος β.

Ὁ θεὶς, τοῦ θέντος, ἀπὸ τοῦ ἔθην prima perſona ſecundi Aoriſti, ſicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην ὁ τιθείς. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης, ſicut ἡ τιθεῖσα. τὸ θὲν, τοῦ θέντος, ſicut τὸ τιθὲν. Μέλλων α.

Ὁ θήσων, τοῦ θήσοντος, ἀπὸ τοῦ θήσω, ſicut ὁ τύψων, ἀπὸ τοῦ τύψω. ἡ θήσουσα, τῆς θησούσης. τὸ θῆσον, τοῦ θήσοντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, μαι, in, μενος conuerſo, ſicut ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ὁ τυπτόμενος. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

Ὁ τεθειμένος, τοῦ τεθειμένου, ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima perſona præteriti pfecti paſſiui. ἡ τεθειμένη, τῆς τεθειμένης, τὸ τεθειμένον, τοῦ τεθειμένου,

Ἀόριστος α.

ὁ τεθεὶς, τοῦ τεθέντος, à prima pſona primi Aoriſti paſſiui ἐτέθην, ſicut ὁ τυφθεὶς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ τεθεῖσα, τῆς τεθείσης. τὸ τεθὲν, τοῦ τεθέντος.

Μέλλων α.

ὁ τεθησόμενος, τοῦ τεθησομένου, ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι, prima perſona futuri primi paſſiui. ἡ τεθησομένη, τῆς τεθησομένης, τὸ τεθησόμενον, τοῦ τεθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος, τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη, τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον, τοῦ τεθεισομένου, à prima pſona eiuſdem tēporis, τεθείσομαι.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, à prima perſona præſentis, quemadmodum & paſſiua.

Participium præteriti medii non inuenitur, cum nō habeat unde formari poſſit. Nam in uerbis in, μι, mediū præteritū & ſecundū futurū formari non poſſunt. ſicut in uerbis dictū eſt, Libro ſeptimo.

Ἀόριστος β.

ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου, à prima perſona eiuſdem temporis, ἐθέμην. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης τὸ θέμενον, τοῦ θεμένου.

Μέλλων α.

ὁ θησόμενος, τοῦ θησομένου, à prima perſona eiuſdem temporis, ἡ θησομένη, τῆς θησομένης. τὸ θησόμενον, τοῦ θησομένου.

ΔΕΥΤΈΡΑ ΣΥΖΥΓΊΑ. ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος, ἀπὸ τοῦ ἵστην prima perſona præteriti imperfecti, η, in, α, conuerſa, ſicut in prima coniugatione dictum eſt. ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

ὁ ἑστηκὼς, τοῦ ἑστηκότος, ἀπὸ τοῦ ἕστηκα, extrema in, κως, mutata, ἡ ἑστηκυῖα, τῆς ἑστηκυίας. τὸ ἑστηκὸς, τοῦ ἑστηκότος. Inuenitur etiam ὁ ἑσταὼς, τοῦ ἑσταότος, ἀπὸ τοῦ ἕστασα ἰωνικῶς. Conſueuerunt enim Ἴωνες ſubtrahere, κ, in præteritis, ac penultimā corripere, ut μέμηκα; μέμαα, ſic ἕστηκα, ἕσταα, unde participiū ἑσταὼς, ἑσταότος. ὁ Αἴας. ω. ἑσταότ' ἐν αἰθούσῃ δόμοις. penultima correpta, etſi Poetæ aliquando metri gratia

Iones. κ. de præteritis ſummouēt.

eandem producant. Ὀδυσσείας ν. ἑσταῶτες περὶ βωμόν. Sicut μεμαὼς, μεμαῶτες. Ὀδυσσείας ψ. Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες, ὅμ᾽ ἑψόμεθ᾽ οὐδέ τι. Et Ὀδυσσ. ο. Ἧιξαν ποσὶν δὲ διὰ πτόλιος μεμαῶτες. Et alia huiuſmodi. καὶ κράσει ἑστὼς, ἑστῶτος, à quo fœmininum, ἡ ἑστῶσα, τῆς ἑστώσης.

Regula. Nam regula eſt quod participia in, ως, ſi ſint ἀπαθῆ, hoc eſt, ſine paſſione, per, ο, declinata, in, υια, faciunt fœmininum, ut ἑστηκὼς, ἑστηκότος, ἑστηκυῖα. καὶ ἰωνικῶς ἑσταὼς, ἑσταότος, ἑσταυῖα, ſicut κεκαὼς, κεκαότος, κεκαυῖα. Ἰλιάδος γ. Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειθ᾽ Ἑλένη δῖος ἐκγεγαυῖα. Si uero ſyncopam patiantur, & declinationem habeant per, ω, faciunt fœmininum in, σα, ut ἑστὼς, ἑστῶτος, ἡ ἑστῶσα, unde διεστῶσα, quo participio Iſocrates ad Demonicum uſus eſt, ſic inquiens, Ἐν πολλοῖς μὲν ὦ Δημόνικε πολὺ διεστώσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, & reliqua. Neutrum uero & ipſum etiam p, ω, magnum ſcribendũ eſt, ut τὸ ἑστὼς, τοῦ ἑστῶτος, & neutrũ hoc circũflectitur, quoniã craſis non eſt facta ex acuto & graui. Nam omnis ſynæreſis ſiue craſis, ut ſæpe dictum, ex acuto & graui circumflexum facit, ut ποιέω. ῶ. at in hoc participio ἑσταὼς penultima habet grauem, ultima uero acutum, quoniam participia in, ως, præteriti perfecti ſuper extremam habent acutum, ut τετυφὼς. ex graui enim & acuto nõ fit circumflexus, cum in diuerſum tendant, nec uſquam ad unum concurrant. Idcirco ἑστὼς, ſiue maſculini generis ſit ſiue neutri, acuitur, quanquam extrema per craſim ſit longa. In obliquis uero & eorum fœmininis eadem ſyllaba, quæ ex ultimo penultima facta eſt, circumflectitur, niſi ubi extrema impediat, quoniam alia ſyllaba adueniente, accentuum regula uariata eſt, quæ eiuſmodi eſt.

Cur nõ circũflectatur

Regula. Omnis longa natura ante breuem finalem, & in eadem exiſtente parte, ac tonum ſuſcipiens, circumflectitur, ut μοῦσα, μαῖα, ſic ἑστῶτος, ἑστῶσα. Hoc idem patitur & κεκὼς κεκῶτος, ἀπὸ τοῦ κεκαώς. & μεμὼς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμαώς. & βεβὼς βεβῶτος, ἀπὸ τοῦ βεβαώς, quorum fœminina ſunt κεκῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. Neutra uero τὸ κεκὼς, τοῦ κεκῶτος. τὸ μεμὼς, τοῦ μεμῶτος. τὸ βεβὼς, τοῦ βεβῶτος. Præterita uero communia, à quibus hæc deducuntur, ſunt κέκηκα, ἀπὸ τοῦ κῶ, κήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ, μήσω. βέβηκα, ἀπὸ τοῦ βῶ, βήσω. à quibus ſubtracto, κ, ac penultima correpta ἰωνικῶς fit κέκαα, μέμαα, βέβαα. unde participia κεκαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς, καὶ κράσει κεκὼς, μεμὼς, βεβώς. & ſic de aliis huiuſmodi.

Ἀόριστος α.

ὁ στήσας, τοῦ στήσαντος, ἀπὸ τοῦ ἔστησα, prima perſona primi Aoriſti, ſicut ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος β.

ὁ στάς, τοῦ στάντος, à prima perſona eiuſdem temporis, ἔστην, ſicut ἱστάς, ἀπὸ τοῦ ἵστην. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στάν, τοῦ στάντος.

Μέλλων α.

ὁ στήσων, τοῦ στήσοντος, à futuro στήσω, ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, ναι, in μενος, conuerſa. ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

ὁ ἑσταμένος, τοῦ ἑσταμένου, à prima perſona peteriti perfecti ἕσταμαι, ſicut τετυμμένος, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἡ ἑσταμένη. τὸ ἑσταμένον.

Ἀόριστος α.

ὁ σταθείς, τοῦ σταθέντος, à prima pſona eiuſdem tẽporis ἐστάθην, ſicut τυφθείς τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ σταθεῖσα, τῆς σταθείσης. τὸ σταθέν, τοῦ σταθέντος. Μέλλων α.

ὁ σταθησόμενος, τοῦ σταθησομένου, à prima perſona futuri paſſiui σταθήσομαι. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ ἑστασόμενος, τοῦ ἑστασομένου, à prima perſona eiuſdem temporis ἑστάσομαι. ἡ ἑστασομένη. τὸ ἑστασόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, ſicut & paſſiuum.

Ἀόριστος α.

ὁ στησάμενος, τοῦ στησαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐστησάμην primo Aoriſto medio, expuncto augmento. ἡ στησαμένη. τὸ στησάμενον.

Ἀόριστος β.

ὁ στάμενος, τοῦ σταμένου, ἀπὸ τοῦ ἐστάμην ἀχρήστου, expuncto augmento. ἡ σταμένη, τῆς σταμένης. τὸ στάμενον, τοῦ σταμένου.

Μέλλων α.

ὁ στησόμενος, τοῦ στησομένου, à futuro στήσομαι. ἡ στησομένη. τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος, à prima perſona præteriti imperfecti ἐδίδων, ω, magno in, ο, paruum mutato, ac, υ, interpoſito, ſicut in prima coniugatione uerboꝝ in, μι, dictum eſt. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

ὁ δεδωκώς, τοῦ δεδωκότος, ἀπὸ τοῦ δέδωκα. ἡ δεδωκυῖα, τῆς δεδωκυίας. τὸ δεδωκός, τοῦ δεδωκότος.

Ἀόριστος β.

ὁ δούς, τοῦ δόντος, ἀπὸ τοῦ ἔδων. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δόν, τοῦ δόντος.

Μέλλων α.

ὁ δώσων, τοῦ δώσοντος, à futuro δώσω. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.

ὁ δεδομένος, τοῦ δεδομένου, ἀπὸ τοῦ δέδομαι. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

Ἀόριστος α.

ὁ δοθείς, τοῦ δοθέντος, à prima perſona primi Aoriſti paſſiui ἐδόθην. ἡ δοθεῖσα, τῆς δοθείσης. τὸ δοθέν, τοῦ δοθέντος.

Μέλλων. α.

ὁ δοθησόμενος, τοῦ δοθησομένου. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ δεδοσόμενος, τοῦ δεδοσομένου, à prima perſona eiuſdem temporis δεδόσομαι. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΜΈΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον, ἀπὸ τοῦ δίδομαι, ſicut & paſſiuum. Ἀόριστος β.

ὁ δόμενος, τοῦ δομένου, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

Μέλλων α.

ὁ δωσόμενος, τοῦ δωσομένου, à futuro δώσομαι. ἡ δωσομένη, τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΆΡΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΜΕΤΟΧΑῚ ἘΝΕΡΓ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος, à prima perſona præteriti perfecti ἐζεύγνυν, ut in prima coniugatione uerborum in, μι, dictum eſt. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.

ΜΕΤΟΧΑῚ ΠΑΘΗΤΙΚΑΊ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου, ἀπὸ τοῦ ξεύγνυμαι. ἡ ξευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc de participiis ſatis.

Τέλος.

EIVSDEM. F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER NONVS.

ΠΕΡΙ͂ ΤΩ͂Ν Α͂ΡΘΡΩΝ.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον, hoc eſt. Articulus eſt pars orationis caſualis præpoſitiua declinationi nominum. & ſubiunctiua, ſiue ſubordinatiua.

Articulorum aliqui præpoſitiui, aliqui ſuppoſitiui.

PRAEPOSITIVI HI.

Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὁ, τοῦ, τῷ, τόν. Δυϊκά. τώ, τοῖν. Πληθ. οἱ, τῶν, τοῖς, τούς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυϊκά. τά, ταῖν. Πληθυντ. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς. Οὐδέτερα ἑνικά. τό, τοῦ, τῷ. τό. Δυϊκά. τώ, τοῖν. Πληθ. τά, τῶν, τοῖς, τά.

ARTICVLI SVPPOSITIVI.

Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκά. ὥ, οἷν, Πληθυντ. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκά. ἅ, αἷν. Πληθ. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, οὗ, ᾧ. ὅ. Δυϊκά. ὥ, οἷν. Πληθυντ. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Articuli præpoſitiui & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur. τῷ enim, ἀντὶ τοῦ τίνι, καὶ τὸν ἀντὶ τοῦ τίνα, & in aliis ſimiliter. Sumuntur etiam & pro demonſtratiuo pronomine, τὸν enim pro τοῦτον, & τὴν pro ταύτην. & in aliis ſimiliter.

Etiam cum, δὲ, coniunctione compoſiti, Demonſtratiua pronomina fiunt, ut ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος. & ἥδε, ἀντὶ τοῦ αὕτη. & τόδε pro τοῦτο. & in aliis caſibus ſimiliter.

Articuli ſuppoſitiui cũ nomine infinito τὶς cõpoſiti, relatiua fiunt. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Πληθ. οἵτινες, ὧντινων, οἷστισι, οὕστινας. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥτις, ἧστινος, ᾗτινι, ἥντινα. Πληθυντ. αἵτινες, ὧντινων, αἷστισι, ἅστινας. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅτι, οὗτινος, ᾧτινι, ὅτι. Πληθυντ. ἅτινα, ὧντινων, οἷστισι, ἅτινα.

Etiam ſi cum, περ, coniunctione repletiua cõponantur, tantundẽ poſſunt, ut ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ὅστις. & ἥπερ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. & ὅπερ, ἀντὶ τοῦ ὅτι.

Eodem modo ſi cum aliis coniunctionibus componantur, γε, ſcilicet & δε, Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅνπερ.
Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ, ἧσπερ, ᾗπερ, ἥνπερ.
Οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅπερ.

Τέλος τῶν ἄρθρων.

ΠΕΡΙ ἈΝΤΩΝΥΜΙΩ͂Ν.

ἈΝτωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη, id eſt. Pronomen eſt pars Orationis declinabilis, ꝓ nomine aſſumpta. Dicitur autẽ ἀντωνυμία, ἀπὸ τῆς ἀντὶ, quod eſt pro, & ὄνομα nomen, ἐκτροπῇ τοῦ πρώτου, ο, μικροῦ εἰς, ω, μέγα, τοῦ δευτέρου δὲ εἰς, υ, Habet autem accidentia quattuor, genera, numeros, caſus, & perſonas. Quidam addunt ſpecies & figuras.

Τῶν δ' ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητικὴ, ἡ δὲ δεικτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σύνθετος. hoc eſt. Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud poſſeſſiuum, aliud demonſtratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compoſitum.

Primitiua quidem tria eſſe oportet, quandoquidem inuenta ſunt, ut tres diſtinctas ſignificent perſonas, ἐγὼ primam, σὺ ſecundam, ὅς tertiam. Quemadmodũ in uerbis quoq; declinationes θεματικαὶ appellantur, hoc eſt poſitiuæ. Quoniam unaquæq; uox ſuiipſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur, quod non aliis orationis partibus declinabilibus euenit, quorum inflexiones conſequentia uocis procedunt. Sed quoniam huiuſmodi pronomina primitiua uario modo reperiuntur, tam in recto q̃ in obliquis, ſecundum uarium linguarum uſum, non ab re duximus eorum ſingula, per omnes numeros & caſus ſecundum diuerſa idiomata uariare.

ΤΟΥ͂ ΠΡΏΤΟΥ ΠΡΟΣΏΠΟΥ.

ΕΝικοῦ. ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν ἐγὼ, ἀττικῶς δὲ ἔγωγε προπαροξυτόνως. ὀδυσσείας ε̃. Δός οἱ ἐλαῖν. οὐ περ φθονέω, κέλομαι γὰρ ἔγωγε. & eſt pars una orationis compoſita. Nam ſi duæ eſſent orationis partes, ἐγώ γε dicendum fuiſſet, ſicut ἐγώ μεν.

Regula. Omnis enim dictio habens acutum accentum ſuper extremam, ſequente enclitica dictione, in eadẽ ſyllaba ſeruat accentum, ut καλός, καλόσγε. σοφός, σοφόσγε. ſic igitur ἐγώ, ἐγώγε. καὶ δωρικῶς ἐγών. θεόκρ. ἐν θυωνι χῷ. Τᾶμος ἐγών τὺν ἴσης τὺ θυώνιχε. καὶ ἐγώνη, quod apud Poetas διὰ τὴν χασμωδίαν τ̃ φωνηέντων, hoc eſt hiatũ, in uſu nõ ẽ. Ἡ γενικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, & eſt enclitica dictio, ut Τοῦτό μου σκόπει. ἰωνικῶς δὲ ἐμέο, διαλύσει τῆς, ου, εἰς, εο, καὶ παρενθέσει τοῦ, ι, ἐμεῖο. ἰλιάδ. α̃. Ἀλλὰ πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. καὶ προσθέσει τῆς, θεν, συλλαβῆς, ἀττικῶς ἐμέθεν, καὶ συγκοπῇ ἔμεθεν. ἰλιάδ. ο̃. Αἴκεν ἀνδρὶ ἐμέθεν, καὶ ἀθηναίης ἀγελείης. καὶ δω-

ρικῶς καὶ αἰολικῶς, ἐμεῦ, προσθήκῃ τῆς, ου, εἰς, ευ, Θεόκριτος ἐν ἱερῶνι. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ, ε, μεῦ, quod inclinatur. Θεόκρ. ἐν φαρμακ. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη. ἡ δοτική, κοινῶς μὲν ἐμοὶ ὀξυτόνως, καί μοι κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ, ε, & eſt enclitica dictio, ut τοῦτό μοι λέγε. ἀττικῶς δὲ ἔμοιγε προπαροξυτόνως, ὥσπερ ἔγωγε. Ἰλιάδ. α. Παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι. καὶ δωρικῶς ἐμίν. Θεόκ. ἐν νομεῦσι, Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε, ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς. Ἡ αἰτιατική, ἐμὲ ὀξυτόνως, καί με ἀφαιρέσει τοῦ, ε, & eſt enclitica dictio, ut τοῦτό με δίδασκε. κλητικὴ δὲ οὐκ ἔστι.

Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, νῶϊ, καὶ ἀποκοπῇ τοῦ, ι, νώ, Quod acuitur, ſicut τὼ καλώ. Quandoquidem nominatiuus dualis in, ω, deſinens, nunquam circumflectitur. καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ἄμμε, ſecundum analogiam nominatiui pluralis., Aeolici ἄμμες, quo numero uſus eſt Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, ἀλλὰ τίς ἄμμε, τίς κρινεῖ. καὶ ἐν δάφνιδι καὶ μενάλκᾳ. Τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν. Sæpius tamen Poetæ pro accuſatiuo plurali accipere conſueuerunt. Ἰλιάδος α. Ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω. καὶ κόϊντος βιβλίῳ δωδεκάτῳ. Μίμνετε εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσσωσι. καὶ Θεόκριτος ἐν θερισταῖς, ἢ καλάς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βώκος ἀοιδάς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν ſubſcripto, ι, κατὰ συναίρεσιν, iccirco circumflectitur.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἡμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέες, καὶ δωρικῶς ἄμες, καὶ αἰολικῶς ἄμμες, geminato, μμ. Ὀδυσσείας ι. Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶν, ἰωνικῶς δὲ ἡμέων, κατὰ διαίρεσιν. Ἰλιάδ. γ. Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται. Τεθναίη. καὶ ἡμείων, παρενθέσει τοῦ, ι. Ὀδυσσεία ω. Οὐ δέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βίοιο Νευρὴν ἐντανύσαι. & in eodē. Οὐ δέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα. καὶ δωρικῶς ἁμῶν. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἢ ῥ' οὐκ ἄλλοτι τερπνόν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται. καὶ αἰολικῶς ἀμμέων κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἄμμες.

Ἡ δοτική, ἡμῖν κοινῶς μόνον ultima producta, ob quam rem circumflectitur, eadem uero nonnunquam apud Poetas corripitur atq; acuitur, ἡμίν. Iones tamen & Attici ſæpe circūflectunt penultimā, ἧμιν. Homerus, ὦ φίλοι οὐ μάν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι, καὶ δωρικῶς ἁμίν ὀξυτόνως, extrema exiſtente correpta. Θεόκ. ἐν θαλυσίοις, Πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. Si uero ꝓducta ſit, cicūflectitur. Θεό.κ ἐν ὁδοιπόροις, Χ' ἁμῖν ἐστὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει.

καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. ὀδυσσείας μ. ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφησαν. καὶ ἄμμι ἀντὶ τοῦ ἡμῖν, ὀδυσσείας α. χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι. ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ἡμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέας. ὀδυσ. δ. ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἄμμες κατὰ ἀναλογίαν.

Attē. an ἡ. in. α. ſit aſpirandū. Dubitari ſolet hoc in loco an ἡ aſpirato in α. conuerſo δωρικῶς καὶ αἰολικῶς, etiam aſpiratio in tenuem ſpiritum ubiq; mutanda ſit. Nam ſunt nonnulli, qui aſſerunt omnino, α, tenui ſpiritu ſecundum regulas ſcribendum eſſe, ſolum illud Theocriti excipientes, hoc eſt. Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα. Pro ἡδύ, quod ab omnibus aſpiratur. Sunt & qui Articulos quoq; excipiant, quos quidem pari modo aſpirari uoſunt, ſed his aduerſari uidetur Poetarum auctoritas. Nam regula eſt,

Regula. ꝙ quæuis tenuium, hoc eſt, κ, π, τ, ſequente uocali aſpirata, in propriam uertitur aſpiratam, alioqui immutabilis remanet. Vnde conſequens eſt, ut quæuis uocalis aſpirata ſit, ubicunq; euenit quampiam tenuium ante ipſam uocalem in propriam aſpiratam uerſam eſſe, ut χ' ἁμῖν, ἀφικέσθαι, καθ' ἡμᾶς. Igitur ubicunq; aliqua tenuium in propriam aſpiratam conuerſa fuerit, ſequente uocali, apparet illam omnino eſſe aſpiratam, quod omnibus orationis partibus contingere uidetur, ubi dictio a uocali aſpirata principium habet. Igitur &, α, ſiue per ſe, ſiue ex, η, aſpirata fiat more Dorico. Θεόκ. ἐν θερισταῖς, παῖδ' ὧν γὰρ χ' ἅψεῖσθε θεαὶ καλὰ πάντα ποεῖτε. καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁματέρῃσι θύραισι. ἀντὶ τοῦ ἡμετέραις. Πίνδαρος ἐν ὀλυμπίοις, μηκέθ' ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον. ἀντὶ τοῦ ἡλίου. Idē, ἁνίχ' ἁφαίστου τέχναισι χαλκελάτῳ πελέκει, ἀντὶ τοῦ ἡφαίστου. Quid igitur cenſendum de plurali numero primæ perſonæ pronominis, in cuius caſibus omnibus η aſpirata in, α, uertitur Dorico more & Aeolico: an, α, quoq; aſpirandum ſit, an tenui ſpiritu ſcribendū? Dicendum, ꝙ cum pluralis numerus huius primæ perſonæ uarius ſit per omnes ſuos Caſus, & etiam uariam habeat litteraturam ſecun

Atten. dum linguarum diuerſitatem, diſcernenda ſunt quæ nam ſint Dorum propria, & quæ Aeolum. Nam ἅμες ſimplici, μ, & ἁμῶν, & ἁμίν, ἁμᾶς Dorum ſunt propria, iccirco aſpiranda. ἄμμε uero & ἄμμες, & ἄμμων, & ἄμμιν, ſiue ἄμμι, & ἄμμας Aeolum ſunt propria, igitur tenui ſpiritu ſcribenda, quandoquidem Aeoles omnino aſpirationem ignorant, etſi Dores iis quoq; dictionibus non aſpiratis frequenter uti ſolent. Θεόκ. ἐν θυωνίχῳ, ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδεκτο. καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, Θέστυλι ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.

Παραδείγματα. Ἑνικά.

Ἡ εὐθεῖα, ἐγὼ κοινῶς, ἔγωγε ἀττικῶς, ἐγὼν καὶ ἐγώνη δωρικῶς.
Ἡ γενική, ἐμοῦ, καὶ μοῦ κοινῶς, ἐμέο καὶ ἐμεῖο ἰωνικῶς, ἐμέοθεν, καὶ ἐμέθεν ἀττικῶς, ἐμεῦ καὶ μεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.
Ἡ δοτική, ἐμοί καὶ μοί κοινῶς, ἔμοιγε ἀττικῶς, καὶ ἐμίν δωρικῶς.
Ἡ αἰτιατική, ἐμέ, καὶ με. Κλητική οὐκ ἔστι. Δυϊκά.
Ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ, καὶ νώ κοινῶς, καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.
Ἡ γενικὴ καὶ δοτική, νῶϊν, καὶ νῷν. Πληθυντ.
Ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς κοινῶς, καὶ ἡμέες ἰωνικῶς, καὶ ἅμες δωρικῶς, καὶ ἄμμες αἰολικῶς.
Ἡ γενική, ἡμῶν κοινῶς, καὶ ἡμέων, καὶ ἡμείων ἰωνικῶς, καὶ ἁμῶν δωρικῶς, καὶ ἄμμων αἰολικῶς.
Ἡ δοτική, ἡμῖν κοινῶς περισπωμένως. ἡμίν ποιητικῶς ὀξυτόνως. ἥμιν ἀττικῶς προπερισπωμένως. ἁμίν δωρικῶς. ἄμμιν, καὶ ἄμμι αἰολικῶς.
Ἡ αἰτιατική, ἡμᾶς κοινῶς, καὶ ἡμέας ἰωνικῶς, καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν Σύ, δωρικῶς δὲ Τύ, τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, τ, quod acuitur ſicut & σύ, Θεόκ. ἐν θύρσιδι, Ἀλλὰ τύ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγε᾽ ἀείδες. Καὶ τύνη, προσθέσει τοῦ, νη, ſicut ἐγώνη, penultima producta, licet, υ, corripiatur. Ἰλιάδος τ. Τύνη δ᾽ ἡ φαίδιμε (?) σοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο.

Ἡ γενική, κοινῶς μὲν σοῦ, ἰωνικῶς δὲ σέο, διαλύσει τῆς, ου, εἰς, εο. Ὀδυσσ. ε. Ταῦτα δ᾽ ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. Καὶ παρενθέσει τοῦ, ι, σεῖο. Ἰλιάδος γ. Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Καὶ ἀττικῶς σέοθεν, καὶ σέθεν, κατὰ συγκοπήν. Ἰλιάδος θ. Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι, σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. Καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς σεῦ, ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὡς ἐμεῦ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. Θεόκ. ἐν ἐπιταφίῳ τοῦ βίωνος. Εἰς ἔτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ μιτυλάνα. Καὶ τεῦ, τροπῇ τοῦ, σ, εἰς, τ, Θεόκ. ἐν ὁδοιπόροις, Οὔ τευ τάν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε κομάτας.

Ἡ δοτική κοινῶς μὲν σοί, δωρικῶς δὲ τοί. Θεόκ. ἐν θύρσιδι, Αἶγα τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι. Καὶ τίν. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. Φαῖνε καλόν τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα δαῖμον. Καὶ τεΐν πλεονασμῷ τοῦ, ε, Ἰλιάδος λ. Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι. Καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, Εὐμήδης ἐδίδαξε τεΐν κεχαρισμένος ἱρεύς. Ἀντὶ τοῦ σοί. Dicuntur autem τίν & τεΐν μονόπτωτα, καὶ μοναδικά, &

poetica ſunt. Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σέ, δωρικῶς δὲ τέ. Θεόκ. ἐν θύρσιδι. Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ ἁ χίμαρος. Καὶ τύ, quod inclinatur cum ſit accuſatiui caſus, quemadmodum & σέ. Θεόκ. ἐν συρακουσίαις, Δάκρυε ὅσσα θέλεις, χλὸν δ' οὐδέν τυ γενέσθαι. Ἡ κλητικὴ σύ, ſecundum aliquos.

Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ, καὶ σφώ, ἀποβολῇ τοῦ, ι. Iccirco acuitur quemadmodum & νώ, καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ὔμμε. ἐκ τοῦ ὔμμες κατὰ ἀναλογίαν. quo numero Pindarus uſus eſt in Olympiis cũ duobus fratribus tantum ſcriberet. Υ̓́μμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος ζῆν γενεθλίῳ. Ἀντὶ τοῦ σφώ. Sæpius tamen Poetæ pro accuſatiuo plurali accipere conſueuerunt, ſicut ἄμμε. Θεόκριτ. ἐν ὁδοιπόροις.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε, κερουχίδες αὔριον ὔμμε Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ.
Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν, καὶ σφῷν κατὰ συναίρεσιν ſubſcripto, ι, iccirco circumflectitur ſicut νῷν.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ὑμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέες, καὶ δωρικῶς ὔμες, καὶ αἰολικῶς ὔμμες. Ἰλιάδος α. Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον. Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ὑμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὑμέων. Ὀδυσσείας ν. Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Vbi aduertendum, ὑμέων κατὰ συνίζησιν pro ſpondeo haberi. Καὶ ὑμείων, παρενθέσει τοῦ, ι, Ὀδυσσείας φ. Μή δέ τις ὑμείων, τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων. Ἐνθάδε δηθυνέσθω. Et Apollonius ſecundo Argonauticon. Αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην. καὶ ὑμμέων αἰολικῶς. Ἡ δοτικὴ, κοινῶς μὲν ὑμῖν περισπωμένως. Poetæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripiunt, ſicut ὑμῖν. ideo acuitur, extrema exiſtente correpta, καὶ δωρικῶς ὑμίν ὀξυτόνως, καὶ αἰολικῶς ὔμμιν. Ὀδυσσείας κ. Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι. καὶ ὔμμι. Ὀδυσσείας β. Πειρήσω ὡς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω. Ἡ αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν ὑμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέας. Ὀδυσσείας β. Εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη, θυμός τε κελεύει. Et Apollonius ſecundo Argonauticon. ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε. καὶ ὔμμας, ἐκ τοῦ ὔμμες κατ' ἀναλογίαν.

Attẽ. ſup. v. Aduertendum eſt hoc in loco pluralem numerum ſecundæ perſonæ, à plurali primæ litteratura differre, quia pluralis primæ ab, η, uocali longa per omnes ſuos caſus principium habet quæ ἔθει δωρικῷ
Aeoles. v. καὶ αἰολικῷ in, α, mutatur. Pluralis uero ſecundæ ab, υ, uocali ancipiti,
quoque te- ti, quæ licet ubiq; aſpiranda ſit per cõmunem regulam, Aeoles tamen
nui ſignãt. hanc omnino abnuentes, υ, quoq;, & ſi in principio dictionis exiſtat, te

nui ſpiritu ubiq; ſcribi uolunt. Iccirco quæ Aeolum ſunt ꝓpria, tenui ſpiritu ſcribenda eſſe, hoc eſt, ὔμμε, ὔμμες, ὑμμέων, ὔμμιν, ὔμμας.

Παραδείγματα. Ἑνικά.

Ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σὺ, δωρικῶς δὲ τὺ, καὶ τύνη.

Ἡ γενική, σοῦ κοινῶς, καὶ σέο καὶ σεῖο ἰωνικῶς, καὶ σέθεν καὶ σέθεν ἀττικῶς, καὶ σεῦ καὶ τεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Ἡ δοτική, σοὶ κοινῶς, καὶ τοὶ δωρικῶς, καὶ τὶν καὶ τεΐν ποιητικῶς.

Ἡ αἰτιατικὴ, σὲ κοινῶς, καὶ τὲ καὶ τὺ δωρικῶς. ἡ κλητικὴ, σύ. Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφῶϊ, καὶ σφὼ κοινῶς, καὶ ὔμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφῶϊν, καὶ σφῶν. Πληθ.

Ἡ εὐθεῖα ὑμεῖς κοινῶς, καὶ ὑμέες ἰωνικῶς, καὶ ὔμες δωρικῶς, καὶ ὔμμες αἰολικῶς.

Ἡ γενικὴ, ὑμῶν κοινῶς, καὶ ὑμέων, καὶ ὑμείων ἰωνικῶς, καὶ ὑμμέων αἰολικῶς.

Ἡ δοτικὴ, ὑμῖν κοινῶς περισπωμένως, καὶ ὑμὶν ποιητικῶς καὶ δωρικῶς ὀξυτόνως, καὶ ὔμμιν καὶ ὔμμι αἰολικῶς ψιλουμένως.

Ἡ αἰτιατικὴ, ὑμᾶς κοινῶς, καὶ ὑμέας ἰωνικῶς, καὶ ὔμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα ὃς, quod frequentiſſimũ eſt apud Platonẽ, ἢ δ᾽ ὃς, inquit ille, καὶ ἵ ſecundum ueteres, nunc autem inuſitata. Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ. Ἰλιάδ. ω. Ἶξεν δ᾽ ἐς κλισίην οὗ υἱέος. ἰωνικῶς δὲ ἕο διαλύσει τῆς, ου, διφθόγγου. Ἰλιάδος ε. Ἣ δὲ μέγ᾽ ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. καὶ εἷο παραθέσει τοῦ, ι, Ἰλιάδ. δ. ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχη. καὶ ἀττικῶς ἕοθεν καὶ ἕθεν. Ἰλιάδος ζ. ὁ δ᾽ ἀπὸ ἕθεν ὦσατο χειρὶ ἥρως ἀσπάσιον. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς εὗ, ἐκ τῆς οὗ διφθόγγου. Ἰλιάδος υ. Εἴπως εὗ περίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη. καὶ Ὀδυσ. τ. ὃ δ᾽ ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας εὖ λοφιήν. ἀντὶ τοῦ οὗ. Ἡ δοτικὴ, οἷ περισπωμένως. καὶ ἑοῖ. Ἡ αἰτιατικὴ, ἕ, καὶ ἑέ. Ἰλιάδ. υ. Ἕ δ᾽ αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. καὶ Ἰλιάδ. ω. Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἑὲ δ᾽ ἔξοχα πάντων. Et hæc omnia aſpirantur. Quia omne pronomen abiiciens, σ, κατ᾽ ἀρχὴν aſpiratur. σός, ὅς. σοῦ, οὗ. σέθεν, ἕθεν. σοί, οἷ. σέ, ἕ, καὶ ἑέ. Eſt & alius accuſatiuus in, ιν, ab inuſitato nominatiuo ἵ. qui nunc, μ, nunc, ν, κατ᾽ ἀρχὴν ſuſcipiens, μὶν, facit &, νὶν, δωρικῶς, & eſt omnis generis, & accuſatiui caſus, tam ſingularis, quàm pluralis, pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. αὐτούς, αὐτάς, αὐτά. appellaturq; μονόπτωτος, ſiue μοναδικός, & apud Poetas frequentiſſimo habetur in uſu, ut eſt illud Homeri uulgatiſſimum.

Καί μιν φαινήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Πῶς καί νιν Δικτυῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον. καὶ Θεόκριτος ἐν Θαλυσίοις. Φαίνης κὲν γείτων νιν ὅσον σθένος ἐκ Μοτοβύειν. ἀντὶ τοῦ αὐτόν. Et in plurali, licet raro inueniatur. Ὀδυσσείας ρ̄. θύραι δ' εὐεργέες εἰσί δικλίδες, οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο. ἀντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας.

Δυϊκά.

Ἡ αἰτιατικὴ σφωέ καὶ σφέ ὀξυτόνως, & ambo enclitica ſunt, & accuſatiui caſus tantum. Quandoquidem in pronominibus nullus rectus encliticus eſt. Ἰλιάδος ᾱ. Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Et illud, γίνωσκε γάρ σφε πάρος.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωΐν ὀξυτόνως καὶ ἐγκλίνεται. Ὀδυσσείας δ̄. Ἀλλ' εἴπερ εἴ σφωΐν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Et in datiuo. Ἰλιάδος ᾱ. Καὶ σφωΐν δὸς ἄγειν. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Atten. Differt autem σφωΐν genitiuus dualis tertiæ perſonæ, a genitiuo ſecundæ, accentu tantum. Nam genitiuus ſecundæ circumflectit penultimam, genitiuus uero tertiæ acuit extremam, & eſt encliticus. Quam differentiam Homerus planè oſtendit Ἰλιάδος θ̄.. Nam cum uellet Iupiter Iunonem & Palladem inhibere, ne Achiuis fauerent, Irim ad eas miſit, ut hoc eis abſentibus minitando nunciaret, ſic

σφωΐν inquiens, γυιώσω μὲν σφωΐν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ἵππους αὐτῶν. Cum uero Iris Iunoni & Palladi mandata Iouis refert, tanquam ſecundas perſonas eas alloquitur, inquiens. γυιώσειν μὲν

σφῶϊν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τῶν ὑμῶν ἵππους. καὶ σφίν, ἀπὸ τοῦ σφωΐν, ſicut σφέ, ἀπὸ τοῦ σφωέ. Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σφεῖς, ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφές.

Ἡ γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς. Ἀπολλώνιος Argonauticon. LIB. III. Καὶ οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφέων ἦν στόματα. καὶ Ἰλιάδος λ̄. Ἐκ γάρ σφεων χειρῶν φύγεν ἡνία σιγαλόεντα. καὶ Ἰλιάδος δ̄. Ὅσσαν ἀπὸ σφέων, ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

Ἡ δοτικὴ, σφὶν ἰωνικῶς. Ἰλιάδος γ̄. Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. καὶ σφί. Ἰλιάδος δ̄. Παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα. καὶ σφίσιν κατὰ πλεονασμὸν, καὶ πάντα ἐγκλίνονται.

Ἡ αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν σφᾶς ἰωνικῶς δὲ σφέας ἐγκλιτικῶς, καὶ ψὲ δωρικῶς. Θεόκ. ἐν νομεῦσιν. Ἡ ποκα κηρύσσων τὰ ποθ' ἑσπέρα πάσας ἀμέλγεις. ἀντὶ τοῦ αὐτάς. Volunt enim quidam, σφᾶς accentum habere circumflexum, tanquam contractum ἐκ τοῦ σφέας, κατὰ κρᾶσιν,

Atten, ſic σφῶν, ἐκ τοῦ σφέων. Quidam uero contrarium ſentientes, uo-

ſunt σφὰς primum eſſe natura, & ab eo σφέας deduci κατὰ πλεονασμὸν, ſiue ἐπέκτασιν τοῦ, ε. Sic σφῶν primum eſſe, à quo σφέων. Sic σφὶν, à quo σφίσιν. Quandoquidem & σφέων, & σφίσιν, & σφέας inclinantur ſicut eorum perfecta, ut Herodianus aſſerit, & Ioannes Charax grammaticus ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. quod minime pati poſſent, ſi ut diſyllaba perfecta eſſent, cum Grauitona exiſtant. Nam regula eſt, ὅτι βαρύτονος κατὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται, φύσει δὲ οὐδαμῶς. Et altera ſimilis, βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεῖα. Igitur cum hæc Grauitona ſint, & uere enclitica, apparet illa non natura ſed κατὰ πάθος eſſe Grauitona, alioqui non inclinarentur. ὀδυσσείας γ. Τῷ καί σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον. & ἰλιάδος κ. Ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν. & ἰλιάδος δ. Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Sic σέο, ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διαίρεσιν. Et ἕο & ἕθεν, ἐκ τοῦ οὗ, Grauitona quidem ſunt, ſed κατὰ πάθος, quandoquidem & ipſa pariter inclinantur, ſicut σφέας. ἰλιάδος γ. Ὥς σεο νῦν ἔραμαι. καὶ ὀδυσσείας ξ. Ἐπεὶ ἕο κήδετο λίην. καὶ ἰλιάδος α. Ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων. Nam quæ per πάθος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arctari ſolent, ſeruant tamen ſuorum perfectorum proprietates, ut eſt illud Hom. ὀδυσσείας β. Ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν, τοῖσδεσι βασίλευε. ἀντὶ τοῦ τοῖς. & ἰλιάδος κ. Χαῖρε θεὰ τοῖσδεσι. Regula.

Eſt enim τοῖς datiuus pluralis Articuli præpoſitiui, qui per communem regulam circumflectitur, quæ talis eſt. Atten.

Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. cui ſi duæ addantur ſyllabæ κατὰ πάθος, & fiat triſyllabus τοῖσδεσι, ut in tertia uariarũ Linguarum declinatione Lib. IIII. dictum eſt, non ob hoc fit aliqua accentus innouatio, licet cuidã communi regulæ accentuum liquido aduerſetur, quæ eſt, πρὸ δύο συλλαβῶν περισπωμένη οὐ τίθεται. Quod etiam Euſtathius manifeſte aſſerit ὀδυσσ. φ. ſic inquiens, Τοῖσδεσι οὐκ ἂν προπαροξυνθείη διὰ λόγους, διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον, οὐκ ἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσῃ τὴν τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc eſt. τοῖσδεσι non acueret rationabiliter antepenultimã, eo quod ante duas ſyllabas tonum habeat. Non enim ἐπέκτασις mutare poſſet tonũ articuli datiui. Quare non mirãdum, ſi ſupra dicta pronomina Grauitona, regulis omnino aduerſantibus inclinantur, quãdoquidẽ non natura, ſed ſecundum πάθος talia ſunt. Σφὰς igitur cum perfecta dictio ſit, & primum natura, ut oſtendimus, acui potius, quam per craſim circumflecti conſentaneum eſt. τοῖσδεσι

Παραδείγματα.

Ἑνικά. Ἡ εὐθεῖα, ἵ, καὶ ὅς ἄχρηστα.

Ἡ γενικὴ, οὗ κοινῶς, καὶ ἕο καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ ἕοθεν καὶ ἕθεν ἀττικῶς, καὶ εὗ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Ἡ δοτικὴ, οἷ περισπωμένως, καὶ ἑοῖ.

Ἡ αἰτιατικὴ, ἕ, καὶ ἑέ. καὶ μίν, καὶ νίν δωρικῶς. Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφωὲ, καὶ σφὲ ὀξυτόνως.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωῒν ὀξυτόνως. Πληθυντ.

Ἡ εὐθεῖα, σφεῖς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφές δωρικῶς.

Ἡ γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς.

Ἡ δοτικὴ, σφίν καὶ σφί, καὶ σφίσιν.

Ἡ αἰτιατικὴ, σφᾶς κοινῶς, καὶ σφέας ἰωνικῶς, καὶ ψὲ δωρικῶς.

ΠΕΡΙ΄ ΚΤΗΤΙΚΩ͂Ν ἈΝΤΩΝΥΜΙΩ͂Ν.

Poſſeſſiua uero pronomina à Primitiuis deriuata, ſunt octo, ἐμός, σός, ὅς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. Quorum tria à genitiuis ſingularibus fiunt, hoc eſt, ἐμός ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ, σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὅς ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uero à nominatiuis dualibus, uidelicet νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ, σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum dicuntur. A duali numero tertiæ perſonæ non fit pronomen poſſeſſiuum, quoniam σφωὲ non eſt nominatiui caſus, à quo deducendum fuerat, ſed accuſatiui tantum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt, ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὑμετέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς, σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium ſunt generum. Maſculina quidem & neutra, tertiam declinationem Simplicium ſequuntur. Fœminina uero ſecundam, & in eorum declinationibus articulos ſuſcipiunt tanq̃ adiectiua nomina. ὁ ἐμός. τοῦ ἐμοῦ, τῷ ἐμῷ, τὸν ἐμόν, ſicut ὁ καλός, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ, τὸν καλόν. ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς, ſicut ἡ καλή, τῆς καλῆς. Τὸ ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ, ſicut τὸ καλόν, τοῦ καλοῦ, & ſic de aliis. Deſinentia uero in, ρος, mittunt fœmininum in, α, & id quoq; in obliquis ſeruant. ὁ νωΐτερος. ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ. ὁ σφωΐτερος. ἡ σφωϊτέρα, τῆς σφωϊτέρας, τῇ σφωϊτέρᾳ, καὶ τὰ λοιπά.

Alia poſſeſſiua præter ſupradicta apud Poetas inueniuntur, ut τεός, τεή, τεὸν δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σός, σή, σόν. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος. ἀντὶ τοῦ σόν. & ἑός, ἑή, ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὅς, ἥ, ὅν. Sunt & alia quæ à nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur, hoc eſt, ἅμες, ὕμες, σφές, ἀπὸ τοῦ ἅμες, ἁμός, ἁμή, ἁμόν. pro ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. Θεόκ. ἐν διοσκούροις, Ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ με, ἁμὸς κεκλήσεθ᾽ ὁ

πύκτης pro ἡμέτερος ὁ πύκτης. & Ἰλιάδ.6. τὰ δ᾽ οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει. ἀπὸ δὲ τοῦ ὕμες, ὑμός, ὑμή, ὑμόν. pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. Ἰλιά.ν. Ἦ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή. pro ὑμετέρα. ἀπὸ δὲ τοῦ σφές, σφός, σφή, σφόν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον. Κόϊντος Lib.III. Μνησάμενος σφοῦ παιδὸς ἐϋφρονος ἀντιλόχοιο. pro σφετέρου.

Annotandum etiam genitiuos ſingulares deriuatiuorum pronominum in, ς, κοινῶς deſinentes, διὰ τοῦ, οιο, omnino enunciari ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, ſicut & genitiuus nominum tertiæ declinationis Simplicium, cũ & hæc ad ipſam declinationẽ referantur, ut ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο, ſicut καλός, καλοῦ, καλοῖο. σός, σοῦ, σοῖο, & alia ſimiliter. Differt autem a geni tiuo primitiui penultima tantũ. Nã genitiuus Primitiui, ει, diphthongo ſcribitur, ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμεῖο. Deriuatiui uero, οι, ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο. *Atten.* *Differẽtia penultimæ.*

ΠΕΡῚ ΔΕΙΚΤΙΚΩ͂Ν ἈΝΤΩΝΥΜΙΩ͂Ν.

DEmonſtratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος. Et hæc quoque triũ ſunt generum, quorum cõmunis inflexio talis eſt.

Ἑνικὰ ἀρσενικά.	οὗτος.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτον.
Ἑνικὰ θηλυκά.	αὕτη.	ταύτης.	ταύτῃ.	ταύτην.
Ἑνικὰ οὐδέτερα.	τοῦτο.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτο.
Ἑνικὰ ἀρσενικά.	ἐκεῖνος.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνον.
Ἑνικὰ θηλυκά.	ἐκείνη.	ἐκείνης.	ἐκείνῃ.	ἐκείνην.
Ἑνικὰ οὐδέτερα.	ἐκεῖνο.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνο.

Quibus Attici addentes, ι, κατὰ προσχηματισμόν, ac extremam acuentes, ſic proferre conſueuerunt.

οὑτοσί.	τουτουί.	τουτῳί.	τουτονί.	ὦ οὗτος.
αὑτηί.	ταυτησί.	ταυτῃί.	ταυτηνί.	
τουτί.	τουτουί.	τουτῳί.	τουτοί.	καὶ τουτί. καὶ τοδί.

Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί.

ἐκεινοσί.	ἐκεινουί.	ἐκεινῳί.	ἐκεινονί.	καὶ τὰ λοιπά.

Aeoles uero auferentes, ε, dicunt κεῖνος, κείνη, κεῖνον.

Dores uero uertentes, κ, in, τ, &, ε, diphthongi in, η, ſubſcribentesq́; ι, τῆνος, τήνη, τῆνο dicunt. Quidam tamen uolunt hæc abſq; ι, ſcribi, τῆνος, τήνη, τῆνο.

Ὁ quoque articulus præpoſitiuus, aſſumens, δε, &, γε, coniunctiones repletiuas, fit pronomen Demonſtratiuum, ut ſupra dictum eſt, ut ὅδε καὶ ὁδί. τοῦδε, τῷδε, pro οὗτος, τούτου, τούτῳ. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, pro αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, καὶ τοδί, τοῦδε, τῷδε, pro τοῦτο, τούτου, τούτῳ. Sic ὅγε, ἥγε, τόγε. Inuenitur etiam ὁ δεῖνα in tertia perſo-

na tantum, quam ob rem μονοπρόσωπος appellatur, quidam uero infinitum pronomen uocant. Et id quoq; trium exiſtit generum.
ὁ δεῖνα Declinatur autem ſic, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα ἐγράψατο, hoc eſt, quidam cuiuſdã de re quadã accuſauit. Fœmininum. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. Neutrũ. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνατος, τῷ δεῖνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et, ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα ποιητικῶς.

ΠΕΡῚ ἈΝΑΦΟΡΙΚῆΣ.

Relatiuum autẽ unũ, & ipſum quoq; triũ exiſtit generũ. αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτό. αὐτοῦ. αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis propria eſt ſignificatio trium perſonarum, ut αὐτὸς ἐγώ, αὐτὸς σύ, αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem ſpiritum ſemper habet. Si uero αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτόν aſpirata inueniantur, ſciendum pronomina reciproca eſſe, & ab ἑαυτοῦ deducta κατ᾽ ἀφαίρεσιν. Nam aſpiratio quæ erat ſuper, ε, eadem quoq; ſuper, αυ, ſeruatur.

ΠΕΡῚ ΣΥΝΘΈΤΩΝ.

Pronomina compoſita tria, quæ nominatiuum non habent, hoc eſt ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Et hæc quoq; trium ſunt generum. Sed aduertendum eſt, compoſita primæ & ſecundæ perſonæ, in tribus caſibus numeri ſingularis tantum uariari. Tertiæ uero etiam in plurali, nec ſolum coniunctim, ſed etiam diſiunctim, ſic.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. Καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθυντ. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡῚ ΠΡΟΘΈΣΕΩΝ.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον πάντων τῶν λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc eſt:

Præpoſitio eſt pars orationis indeclinabilis quæ præponitur omnibus partibus orationis per compoſitionem, uel appoſitionem, ſiue cõſtructionem; id eſt per regimen caſus. Per compoſitionem, ut σύνοικος, cohabitator. ἔμπειρος, peritus. Per appoſitionem, ſiue conſtructionem, ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ἐπὶ τὴν ἀττικὴν, in agrum Atticum. Nominibus enim iuncta per compoſitionem, omnibus caſibus præponitur, ut ὁ ἔμπειρος, τοῦ ἐμπείρου, τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον, ὦ ἔμπειρε. Per appoſitionem uero ſiue conſtructionem, nunquam Nominatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per ſolam compoſitionem, ut ἀνατέλλω, orior. διαλέγομαι, diſſero. Cum participiis per compoſitionem ſecundum uerborum figuram ex quibus naſcuntur, ut ἀνατέλλων, oriens. διαλεγόμενος, diſſerens. Et præterea per appoſitionem obliquis caſibus ſecundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα, πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem per appoſitionem ſolam, ut ὑπ' ἐμοῦ, à me. πρός σε, ad te. Cæteris uero partibus orationis per ſolam compoſitionem præpoſitio iungitur. Accidunt autem præpoſitioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, id eſt, acui, ſi tonum admittit. Vel potius βαρύνεσθαι, ut Theodoro placet, qui tertio εἰς τῶν τέσσαρα ſic inquit, πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τῆς εἰς καὶ ἐξ. hoc eſt, Præpoſitio autem omnis grauatur, & omnis extremam corripit, præter εἰς & ἐξ. & paulo inferius ſubiungit, δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ἐπ' ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξυτονοῖτο μεταφέρετ' ἂν ἐπὶ τὸ, ε, ὀξεῖα, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰλιάδος τ. ἔπι' ἀτὰρ ὀγδοάτην. βραχυκαταληκτοῦσι δὲ καὶ ἀπόκληρον. id eſt. Manifeſtum autem præpoſitiones grauari, ex eo quod eſt ἐπ' ἐμοί. Si enim acueretur, transferretur ad, ε, acutus accentus, quemadmodum & in ἔπι' ἀτὰρ ὀγδοάτην, &c. ubi liquido apparet, ἐπὶ præpoſitionem (expuncta extrema uocali) omnino accentum amiſiſſe, quod in ἔπια non euenit, cum nomen exiſtat ὀξύτονον, ſed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus eſt. *Atten. quod grauentur.*
Τὸ ψιλοῦσθαι, hoc eſt, principalem ſyllabam læuigari; demptis quæ in principio, υ, habent. τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc eſt, extremam ſyllabam corripi, quibuſdam exceptis, ut in eis facile diſcerni poteſt. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuerſas ſingulæ habentes ſingnificationes. Quarum ſex ſunt monoſyllabæ, ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρό. Duodecim uero diſyllabæ, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Τῶν προθέσεων.

ἐν ἘΝ quidem præpoſitio, datiuo ſemper iungitur. ἐν οἴκῳ, in domo. ἐν ἀγορᾷ, in foro. Genitiuo uero κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, id eſt, per defectum datiui ἀττικῶς ἐν ᾅδου, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου, in domo Plutonis. Inuenitur etiã apud Poetas ἐνὶ κατ᾽ ἐπέκτασιν τοῦ, ι, καὶ εἰν. ἔνι uero παροξύτονον uim uerbi habet, hoc eſt, ἔνεστι.

ἐνὶ

ἔνι

Εἰς Εἰς uero quæ & ἐς dicitur ἀττικῶς, accuſatiuo ſemper iungitur. εἰς ἐκκλησίαν, ad concionem. εἰς ἀγοράν, ad forum. Genitiuo uero κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀττικῶς. εἰς διδασκάλου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, ad domum præceptoris.

Vtimur enim εἰς in rebus inanimatis, πρὸς uero maxime in rebus animatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγοράν. πέμπω τὸ χρυσίον πρός σε, mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς, hoc eſt, in laude & relatione, ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα Retulit enim ad magiſtratũ. Dicimus & hymnos ad apollinem. πρὸς uero econtrario. πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. Bellat autẽ aduerſus finitimos. Secundũ quã ſententiã nonnunq̃ utimur & εἰς, ut ἠγνωμόνησαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt contra nos.

Ἐξ Ἐξ uero, quæ & ἐκ dicitur, genitiuo ſemper iungitur, & motum ex aliquo ſignificat. ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim, ξ, ſequente uocali, κ, uero ſi conſonans ſequatur, ἐξ ἀττικῆς, ex Attica, ἐκ μεγάρων, ex domibus. Significat etiam χρόνον. ἐκ νεότητος, ex iuuentute. ἐξ ἀλεξάνδρου, tpe Alexandri. Significat etiã τὸ αἴτιον cauſam. ἐκ ῥαθυμίας τὰ κακά ex pigritia, mala. Etiam cauſam materialem. ἐκ πηλοῦ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compoſitione uero ἔμφασιν ſignificat. ἐξέφαγον, μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον, uſq; ad finem comederunt. Significat καὶ τὸ ἔξω, ut ἔκφρων, extra mentem. Similiter & in uerbis, ἐξέρχομαι, egredior.

Σὺν Σὺν uero, quæ & ξὺν ἀττικῶς dicitur, datiuo ſemper iungitur. σὺν θεῷ, cum deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. Significat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν. Cum aliquo coniunctionem, & ſimul aliquid facere. σύνοικος, cum aliis habitans, id eſt, contubernalis σύμβουλος, cum altero conſultans.

Πρὸς Πρὸς uero genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo iungitur. genitiuo quidem, cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc eſt, motum à pſona. πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθά, à deo bona. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου, hoc eſt, in iuramento accipitur. πρὸς θεῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δότε μοι κώνειον.

Per deos ó uiri iudices date mihi cicutam. Vel cum τὸ ἐναντίον, ἤ τὸ ἐνώπιον, id eſt, coram ſignificat. πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. Coramq; diis beatis, coramq; mortalibus hominibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc eſt officium, ſiue conueniens. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς, Non eſt ſapientis medici dicere incantationes. Datiuo autē iungitur, cum τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον, id eſt prope & adiacens ſignificat. πρὸς τοῖς ποσὶν, ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν præpoſitionis. δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον, Da mihi cum ueſte & argentum. Accuſatiuo uero iungitur, cum ſignificat κίνησιν πρός ἔμψυχόν τι, hoc eſt motum ad aliquid animatū. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, uado ad magiſtratū. Etiam cū σχέσιν τινὰ καὶ λόγον ſignificat, id eſt, habitū quendam & rationē, ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ, Sicut duo ad quattuor, ſic quattuor ad octo. Vel ſic παράδειγμα, id eſt exemplum, ᾄδει πρὸς αὐλὸν cantat ad tibiam.

Πρὸ uero, genitiuo ſemper iungitur, & τόπον καὶ χρόνον ſignificat, ut πρὸ τῆς πύλης, ante ianuam, πρὸ Ἀλεξάνδρου Φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων, ante Alexandrū Philippus imperauit Macedonibus. Similiter & in cōpoſitione, ut πρόμαχος, qui ante alios pugnat. πρεσβύτερος, maior natu. Accipitur etiam ἐμφατικῶς, ut προπετὴς, petulans. Πρὸ

Ἀνὰ accuſatiuo ſemp iungitur. ἀνὰ στρατὸν, per exercitum. ἀνὰ ἄστυ, per urbem. Accipitur etiam pro ἐν. ἀνὰ στόμα in ore. In compoſitione uero ſignificat τὸ ἄνω, ut ἀνάβασις, aſcenſus. ἀναβαίνω, aſcendo. Significat etiam τὴν ὀπίσω κάμψιν, retroflexionem, ut ἀνακομὴ recurſus, ἀνατρέχω, recurro. Illud uero Homeri, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Poeticum eſt, id eſt, cum aureo ſceptro. Ἀνὰ

Κατὰ uero genitiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem ἐπὶ καταφορᾶς καὶ κατηγορίας, hoc eſt, in delatione & accuſatione, ut κατὰ αἰσχίνου λόγος, contra Aeſchinem oratio. Etiam cum ἐπάνω ſignificat. κατὰ γῆς κάθημαι, Super terram ſedeo. Siue περί τι, ἢ περὶ τοῦ, circa aliquid, uel de aliquo, ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Animal dicitur uel prædicatur de homine. Illud uero Homeri, κατ' ὀλύμποιο καρήνων. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, id eſt, ab olympi uerticibus. Accuſatiuo uero iungitur, cū ὅμοιον ſignificat, hoc eſt, ſimile, ut κατὰ δημοσθένην γράφει, Secundum Demoſthenē ſcribit. Siue χρόνον. καθ' ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνήρ, Noſtris temporibus fuit ſapiens uir. Siue κίνησιν, id eſt, motum, ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν. Per naues Achiuorum. Siue cū ſignificat περί τι, καὶ ἐντινι. καθ' ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν, Circa uiam hæc faciebant. καὶ ἔμενον κατὰ χώραν, Et manſerunt in regione. Κατὰ

διὰ Διὰ Genitiuo iungitur,& Accuſatiuo.Genitiuo quidem,cum ἐνέργειάν τινα,hoc eſt,actionem quandam ſignificat.διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο. Per te hæc forſan melius facta fuiſſent. Siue μέσον,ut ἐπορευόμην δι' ἀγορᾶς, ibam per fore. Accuſatiuo uero iungitur,cũ αἴτιον, id eſt,cauſam ſignificat. Διά σε ταῦτα γράφω. Propter te hæc ſcribo. Nonnunquã tamen apud Homerum ſignificat τὸ μέσον. Ἰλιάδος κ̄. διά τε ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. Perq; arma & atrum ſanguinem.

μετὰ Μετὰ genitiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo, cum ἕνωσιν, id eſt, unionem ſignificat,ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος,Suauis cum amicis uita. Accuſatiuo uero cum ὕστερον ſignificat,id eſt,poſt,ut μετὰ τὴν ἑορτήν, poſt feſtum. Πλάτων μετὰ Σωκράτην. Plato poſt Socratem. Illud uero Homeri, Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε. cũ tertiis, id eſt,cũ hominibus tertiæ ætatis imperauit: καὶ μετὰ τοῖσιν ἔβη. ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, Poeticum eſt.

παρὰ Παρὰ genitiuo,& datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo, cum ἀπὸ προσώπου κίνησιν ſignificat,id eſt,motum à perſona. παρὰ θεοῦ τἀγαθά, à deo bona. Ἀπὸ enim præpoſitio,& ἐκ,maxime ſunt motui de loco familiares,παρὰ uero & πρός,motui à perſona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν καὶ ἐγγύς, hoc eſt, ſtatum & propè ſignificat. παρ' ἐμοί διατρίβει,Apud me moratur. Accuſatiuo uero cum κίνησιν ἐπί τι,hoc eſt,motum ad aliquid ſignificat. Παρά σε ἔρχομαι,Ad te uenio.Vel cum ſignificat τὸ διά τι, propter aliquid, ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία,quia iniuria fit,ultio,ſupple eſt.Vel τὸ ἔξω σκοποῦ,ἢ ἐπαγγελίας,hoc eſt,extra conſiderationem ſiue denuntiationem, ut παρὰ γνώμην συμβαίνει. Præter opinionem contingit.

ἀντὶ Ἀντὶ genitiuo iungitur ſemper. ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecuniis.Significat enim ἀμοιβὴν,& καταλλαγήν, hoc eſt, uiciſſitudinem & permutationem,ut ἐκεῖνος ἀντὶ ἐκείνου,Ille pro illo ἀντὶ ἵππου χρυσός, Pro equo aurum. In compoſitione uero interdum τὸ ἴσον ſignificat, ut ἀντίθεον Πολύφημον, Diis parem Polyphemum, & ἀντέρως. Correſpondentis,hoc eſt,mutui Amoris Deus. Vide ſuidam. Interdum uero τὸ ἐναντίον, ut ἀντίθεον δόγμα, contrarium deo decretum, ſiue placitum.

ἐπὶ Ἐπὶ genitiuo, datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum ſignificat χρόνον,ut ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθοδώρου,Imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι καὶ ἔν τινι, Circa aliquid & in aliquo, ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα,circa multa, uel in multis diſceret aliquis quæ dicũtur.Siue ſignificat τὸ ἐπάνω,ut τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes ſup terram. Accuſatiuo cum κίνησιν ſignificat ἀττικῶς,

ut ἐπὶ

ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiſcebatur. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν, id eſt, cauſam ſignificat, ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν, καὶ αὐτεξούσιον, id eſt, poteſtatem & arbitrium, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, in poteſtate, ſiue arbitrio Regis omnia ſubditorum. Siue τὸ ὕστερον, ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξίει, poſt hæc multa alia narrabat. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω, ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ, ſuper fundamento murus ſtetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν, id eſt, inſidias ſignificat ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accuſatiuo uero iungitur, cum κίνησιν ſignificat, ut ἐπὶ τὴν ἀγοράν, in forum.

Περί uero genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίαν, id eſt, cauſam ſignificat, ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem propemodum ſignificat ποιητικῶς, ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ, timui flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσεως ποιητικῶς, ut αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί, Statim tibi ſanguis ater fluet in haſta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς, ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accuſatiuo uero iungitur cum ſignificat τὸ κύκλῳ, ſiue σύστασιν, ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν, circa aram ſteterunt. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα, circa urbem exercitus. Interdum autem ſignificat τὸ ἐγγύς, ut περί που τὴν ἀλεξάνδρειαν, prope Alexandriam. In cōpoſitione uero ſignificat τὸ κύκλῳ, ut περιφορὰ circūferentia. περιδρομή, circuitio. περιδινεῖν, circūuoluere. περιστρέφειν, circūuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον, hoc eſt, præſtantius, ut ὁ ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος. id eſt, Achilles præſtantior fuit Hectore. Dicitur quoq; περίειμι τούτων βουλῇ, ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῦν, καὶ περίειμι μάχεσθαι. hoc eſt, antecello his conſilio, mente, & pugna. ὀδυσ. α. οἳ περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. καὶ ἰλιάδος α. ὃς περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Etiam περιουσίαν καὶ πλῆθος ſignificat, ut περίεστί μοι πλοῦτος, hoc eſt, opulētia, ſiue copiæ ſunt mihi. Περὶ

Ἀμφί uero eandem habet ſignificationem & uim, quam περί. Nam Poetæ ſæpenumero ambas ſimul ponunt. ἰλιάδος θ. ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους. Id eſt, circūuertebat. τὸ δὲ tamen frequentiori eſt in uſu. Ἀμφὶ

Ἀπό genitiuo ſemp iungitur, & motum de loco ſignificat, ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, à iuſto. In cōpoſitione uero ἄρνησιν, καὶ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc eſt, negationem, priuationem, uel maiorē emphaſim ſignificat. ἄρνησιν ut ἀπόφημι, ἀπαγορεύω. στέρησιν, ἀπέμαθον ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν, ἀποχαρίζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio. Ἀπὸ

ὑπὸ ϒ῾πὸ genitiuo, datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum αἴτιον, id eſt, cauſam ſignificat, ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ, ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκάτω ſignificat, ut ὑφ᾽ ἱμάτιος κρύπτοντα τὴν χεῖρα, ſub ueſte occultantem manum. Datiuo quoq; & Accuſatiuo iuncta, idem ſignificat, ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι, ſub arbore ſedeo. Significat etiam cum accuſatiuo aliquem ſub aliquo eſſe καθ᾽ ὑποταγὴν, id eſt, per ſubiectionem, ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compoſitione uero, nunc clam ſignificat, ut ὑφείλετο, ſurripuit. nunc uero diminutioné, ut ὑποβέβηκε. nunc auté mediocritatem, ut ὑπόχρυσον, τὸ μετρίως χρυσοῦν. nunc uero nihil plus quàm ſimplex dictio ſignificat, ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν, oſtendit.

ὑπὲρ ϒ῾πὲρ genitiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo cum auxilium ſignificat, ut ὑπὲρ κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Cteſiphonte oratio. Etiam cũ cauſam ſignificat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ, de quibus locutus ſum iterum loquar. Etiam τὸ ἐπάνω, ut ὑπὲρ κρανοῦ τὸ πηδάλιον, ſupra ſummum gubernaculum. Accuſatiuo uero cum τὸ πλέον, καὶ ἐπέκεινα ſignificat, hoc eſt plus, & ultra, ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, ſupra hominé ſapit. ὑπὲρ τὴν θράκην ἡ μακεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compoſitione uero eadem habet ſignificata, ut ὑπέρμαχος, ὑπερήνωρ, ὑπερακοντίζω, & ſimilia.

Compoſitæ cũ uerbis. Præpoſitiones cum uerbis compoſitæ propriam etiam ſeruantes ſignificationem, omnes (ut ſimpliciter dicam) ſuum exigunt caſum. κατηγορῶ σοῦ. accuſo te. ἀφίσταμαί σου, abſiſto ſiue deficio à te. ὑπερέχω σου, antecello tibi. παραινῶ σοι, moneo te. Præterquam poſſeſiua & acquiſitiua. ἐμφοροῦμαι, ἐντρυφῶ, καὶ παραπολαύω σου. fruor te. & περιτίθημί σοι, circumpono tibi. Tamen ἡ κατὰ compoſita etiam intendit eodé caſu. κατεσθίει πάντα, peredit omnia κατεῖπέ μοι, enarrauit mihi. Et hæc tamen, & ſi quid aliud cõpoſitum ſic proferretur, nihil prohiberet deſtitui à proprietate præpoſitiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου, id eſt, contra alterũ dicere, & κατεσθίειν, hoc eſt exedere, καὶ καθορᾶν intueri. Vocetur autem hoc præpoſitiuũ, illud uero uerbale.

ΠΕΡΙ ἘΠΙΡΡΉΜΑΤΟΣ.

De aduerbio.

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. id eſt, Aduerbium eſt pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur.

Cui accidunt εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc eſt, ſpecies & figura. Species duæ. Primitiua, ut νῦν, Deriuatiua, ut νυνί. Figuræ duæ, Simplex, ut πάλαι.

Compoſita, ut πρόπαλαι. De quibus Libro ſecundo ſatis dictum eſt.
Nunc uero de aduerbiorum Localium habitudinibus reſtat dicere,
quæ græce σχέσεις appellantur. Sunt autem tres. ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου,
εἰς τόπον. οἷον, οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. id eſt, in loco, de loco, ad locum, *In loco.*
ut domi, domo, domum. Et quæ ἐν τόπῳ ſunt, in, θι, deſinunt, ut *de loco.*
οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ, in cælo. Quæ autem ἐκ τόπου, in, θεν, ut οὐρανόθεν, *ad locũ.*
ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, è cælo. Quæ uero εἰς τόπον, in, δε, καὶ, σε. ut οὐρανόνδε, καὶ
οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανὸν, in cælum. Similiter ἀγρόθι, in agro. ἀγρόθεν, ex
agro. ἀγρόνδε, καὶ ἀγρόσε, in agrum. πάντοθι, ubiq;. πάντοθεν, undiq;.
πάντοσε, ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε,
alio. ἰλιόθι, in Ilio. ἰλιόθεν, ex Ilio. ἰλιόσε, καὶ ἰλιόνδε, ad Ilion. Item *Atten.*
ἑκασταχῇ καὶ ἑκασταχοῦ, in ſingulis partibus. ἑκασταχόθεν, à ſingulis
partibus. ἑκασταχόσε, ad ſingulas partes. πανταχοῦ, ubiq;. πανταχόθεν,
undiq;. πανταχόσε, ad omnem locum. Omnia uero aduerbia in, θεν,
habentia in penultima, ο, paruum, deriuantur à nominibus, ut ἀγρός,
ἀγρόθεν. οὐρανός, οὐρανόθεν. Et hæc quæ de loco ſunt, ablatiui caſus *Ablatiuus*
erant apud Antiquos, quem ſuperfluum, & nihil plus q̃ genitiuum ſi *apud Græ-*
gnificantem ſuſtulerunt Iuniores, qui etiam cum præpoſitione con- *cos ueteres*
ſtruebatur, ut oſtendit τὸ ἐξ οὐρανόθεν, & ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uero pau
ca quædam, quæ ſcribuntur per, ω, magnũ, ut ἀμφοτέρωθι, in utraq;
parte. ἀμφοτέρωθεν, ex ambabus partibus. ἀμφοτέρωσε, ad ambas par
tes. ἑκατέρωθι, utrobiq;. ἑκατέρωθεν, utrinq;. ἑκατέρωσε, utroq;. ἑτέρω
θι, in altera parte. ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέρωσε, ad alteram par-
tem. Quæ autẽ non habent in penultima, ο, in, σι, deſinunt in loco, *σι. in loco.*
in, ζε, uero ad locum. ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις, Athenis. ἀθήνηθεν, ἐξ ἀθηνῶν, *ζε. ad locũ*
Athenis. ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας, Athenas. θήβησι Thebis. θήβηθεν, Thebis. *θε. de loco*
θήβαζε, Thebas. ἐγγύθι, prope. τὸ δὲ ἐγγύθεν, de propinquo loco.
Præterea in, ω, deſinẽtia duas habẽt habitudines, in loco & ad locũ, ut *In. ω.*
ἄνω, ſuperius & ſupra. κάτω, inferius & infra. ἔξω, foris & foras, ut ἔξω
διατρίβει, foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω, exiuit foras. ἔσω, intro & intus, ut
Sophocles, ἐν τραχινίαις, γυναῖκες αἵ τ' ἔσω στέγης. Et Euripides, καὶ τὸν
γέροντα, τὴν τ' ἔσω γραῖαν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω, procul ſum & eo.
ἄνωθεν uero, ſuperne. ἔξωθεν, de foris, de loco ſunt. ἵνα autẽ ποῦ, πού, οὗ,
ὅπου, oĩa ſunt in loco, & ſignificãt ubi. ποῖ uero ad locũ, ut ποῖ πορεύῃ,
quo uadis. Et dicũtur quæ ſunt in loco, ἐπὶ στάσεως, hoc ẽ in ſtatu quæ
uero ad locũ, ἐπὶ κινήσεως, hoc ẽ, in motu. τὸ δ' ἐκτὸς, id eſt, foris ἐπὶ στά-
σεως eſt, raro etiã ἐπὶ κινήσεως. εἴσω uero ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ
δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον ſemper ἐπὶ στάσεως. ἐνταῦθα, hic. ἐντεῦθεν, hinc. ἐνθάδε,

huc. ἐνθένδε, hinc. δεῦρο, huc. τῇδε, hic. ᾧδε, huc. Omnia hæc ſignificant locum, ubi eſt qui loquitur. Αὐτόθι uero iſtic. αὐτόθεν, illinc. αὐτοῦ, iſtuc. ſignificat locum apud eum qui audit. quod ſi ἐνταῦθα & huiuſmodi alium inueniuntur ſignificantia locum, q̃ qui eſt apud eũ qui audit, tunc id fit, cum & locus manifeſtus eſt, & perſona ad quam fit ſermo. Thucydides, ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec peruenerunt ad Rhegium, καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, & ibi congregabantur. Rariſſime tamen inuenitur non prædicto loco. Eſt ἐνταῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τοῦτο. hoc eſt, pro tunc, & hactenus, ut ἐνταῦθα τύχης, καὶ ἐς δεῦρο τύχης, id eſt, hucuſq; fortuna eſt. Hinc illud, Hac Troiana tenus fuerit Fortuna ſecuta. Ἐκεῖ, illic. ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖθεν, illinc. Inueniuntur etiam ſignificare locum apud eum ad quem ſermo dirigitur. Et eſt notãdum, magis Approbatos ἀντὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ, ut ἐκεῖ τυγχάνω, illic ſum. ἐκεῖ εὑρίσκομαι, illic inuenior. Ἐκεῖσε uero ἀντὶ κινήσεως, ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, illuc diſcedo. Et eſt ἐκεῖ ἀναφορικόν, id eſt, relatiuum, cuius ἀνταποδοτικόν, id eſt redditiuum eſt ἔνθα, ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα, ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, Vbi eſt quidam, illic ubi quidam. Ὅπου, καὶ ὅπῃ, διὰ τοῦ, η, i loco. Ὅποι uero p, οι, ad locũ. Ποῦ ἐπὶ στάσεως, ποῖ p, οι, ἐπὶ κινήσεως. ὡς τὸ, ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη; Quo iuit Andromacha? Πῇ ἀντὶ στάσεως, καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾷ βῶ, πᾷ στῶ. Quo eam, ubi ſtem.

Πόθεν, ex quo loco, & ex qua cauſa. Et πόθεν dubitatiuum eſt, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, id eſt minime. ὡς μὲν ἄξια πόθεν; ut quidem digna non. Ποῦ, eſt locale & interrogatiuum, & ἀντὶ τοῦ ἴσως, & abundat. Πῶς ſimpliciter interrogatiuum eſt, ut πῶς ἔχεις; Vt uales? Et ἔμφασιν, id eſt, oſtenſionem ſignificat intenſionis, ut, Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμὶ ἀεί, Ego hoc modo ualde ſemper ſum. καὶ πῶς ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον, quoquo modo, encliticum eſt, ut apud Ariſtidem. Δοκῶν γε δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν. id eſt, qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari poſſe. Etiam locali aduerbia ἑξαχῶς, id eſt, ſex modis capiuntur. ἄνω, ſupra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν, retro. δεξιᾷ, ad dextram. ἀριστερᾷ, ad ſiniſtram. Quoniam & qui in nobis eſt motus, ſex modis accipitur.

ΠΕΡΙ͂ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ͂.

De conſtructione Coniunctionum, quanquã præſcriptum egrediemur, quædam tamen hoc in loco non inutilia fortaſſis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte, in hoc ultimo tra

ſtatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictum non ſit, imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσσαρα etiam de Cõiunctionum conſtructione ſcripſit, cuius principium huiuſmodi eſt, ὁ δὲ σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς κατὰ λόγον σύνθεσίν τε καὶ τάξιν τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. Coniunctio autem cum dictio ſit copulatiua aliarum quidem orationis partium, ad congruitatem compoſitionemq; & ordinem ſimilia copulat ſemper. Nam nomen quidem nomini, & uerbum uerbo, & omnino caſum caſui, & tempus pariter ac modum, & alia itidem connectit. Conſtructionem autem differenter habet, ſecundum differentes illius inter ſe ſpecies.

ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ.

EArum igitur quæ connectunt ſenſum, orationem'ue in multum producta, & ob id συμπλεκτικοί, hoc eſt, Copulatiuæ nuncupantur. Coniunctio quidem καὶ præponitur dictionibus, τε, uero ſubiungitur enclitice poſita, θεοί τε καὶ ἀνέρες, & ſic inuicẽ conſtruuntur, ut, τε, præcedat καὶ. cum autem καὶ inchoatiua ſit, oportet omnino & aliam καὶ ſubſequi, uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunq; contigerit primam conſtrui. Si enim quiſpiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης. inferet ex neceſſitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si uero dicat, καὶ σωκράτης γράφει. inferet profecto καὶ πλάτων, uel quiſpiam alius. Vniuerſaliter etenim copulatiua præcedens, uel diſiunctiua ſimilem exigit orationis partem. Si nempe caſualem, eundem poſtulat caſum. ſi uero nõ caſualẽ, eundem modũ, ſed non neceſſario, ut καὶ γράφω καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ ὁ ἐμὸς δοῦλος, καὶ ὁ σός. Licet autẽ in eadem conſtructione coniungere articulares nominatiuos genitiuis, ut ἄριστα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, καὶ τὰ ἡσιόδου, id eſt, optima Homerica carmina, & Heſiodi. Cum autem diuerſus exiſtat modus, idem uerbum ſeruari neceſſe eſt, ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες, καὶ λέγε. Eodem uero exiſtente modo, diuerſa ponũtur & uerba, καὶ περιπατῶ, καὶ διαλέγομαι, & caſus etiã eoſdẽ tam copulatiuę q̃ diſiunctiue requirũt, & præcedẽtes & in medio poſitæ, cũ ad id uerbũ referãtur, ut καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi, uel tibi parcit, Μὲν, uero cõiunctio, dictiõis qdẽ nuſquã inchoatiua eſt, ſed orationis. δὲ autem ſubiunctiua exiſtens, & orationis & dictionis conſecutiua eſt τοῦ μὲν, ut ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε ... παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Ἰλιάδος β. Exiſtit autem

eadem etiam Tranſitiua, cum per ipſam trāſitionem circa ſenſum & narrationem fiat. Ἀτὰρ uero & αὐτὰρ inchoatiuæ ſunt, quamuis δὲ æquiualeant. Ἰλιάδ. α. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Et Ἰλιάδ. η. Αὐτὰρ κατακαίομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν. Ἀλλὰ uero Subiunctiua eſt. Ἰλιάδος ε. Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Quare & hæc erit conſecutiua τοῦ μὲν. Coniunctiones uero ἠμὲν & ἠδὲ Inchoatiuæ ſunt, ſed ἠμὲν orationis & dictionis. ἠδὲ uero dictionis tantum, & Cōiunctionem ἠμὲν ſubſequitur. Ἰλιάδ. ε. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Sed hæ quidem Poeticæ ſunt Coniunctiones, qualis etiam eſt cōiunctio ἤτοι, inchoatiua orationis & ipſa exiſtens. Ὀδυσ. ζ. Ἤτοι ὅ γ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο.

ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΊ.

Οἱ δὲ Διαζευκτικοὶ, hoc eſt, Diſiunctiuæ, diſiuncta cōponunt, & aut rem à re, aut perſonam à perſona ſegregantes, locutionē annectunt. Ἰλιάδ. ο. Αἰδὼς ἀργεῖοι νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. Et Ἰλιάδ. α. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω. Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς. ἢ Δῖος Ὀδυσσεύς. ἤτοι enim æquiualens τῷ ἢ, præpoſitiua eſt τοῦ ἢ. ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον. Aequiualens uero τῷ μὲν inchoatiua fit orationis, Sed apud Poetas, ut dictum eſt, ἤτοι ὅ γ' ὣς εἰπών. ἢ igitur diſtinguens indefinite, non abſq; altera ἢ uel exiſtente, uel intellecta dicitur. Determinatiue autem, ſiue declaratiue ſola ponitur. Ἰλιάδος α. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σῶον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. ſignificat enim καὶ οὐκ ἀπολέσθαι, hoc eſt, & nō perire, quanuis hoc aliter ex Porphyrio inferius interpretabimur. Vt uero nunc forte & ἀναιρετικὸς, id eſt electiua, ſiue diſcretiua magis proprie appellari poteſt, ſicut apud nos, q̄, coniunctio electiua, ut Diues uolo eſſe q̄ pauper. hoc eſt, & nō pauper. μοναδικῶς δὲ, id eſt, ſola & per ſe ἢ conſtruitur, cū ſit dubitatiua. Ἰλιάδ. β. Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει, Τρώων ἱπποδάμων. id eſt, an etiam & auro indiges. &c. Siue Solutiua cum dubitatiōe. Ἰλιάδ. ι. Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας Ἀτρείδης, ἢ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. Illud uero, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Ἰλιάδος σ. & ſimilia, aduerbialem conſtructionem habent affirmatiuorum, quemadmodum τὸ, ἦ θέμις aduerbiorum ſimilitudinis.

ΣΥΝΑΠΤΙΚΟΊ.

Οἱ δὲ Συναπτικοὶ, id eſt, Continuatiuæ ſunt, quæ exiſtētiam quidem minime, ſed conſequentiam quandam & ordinem ſignificantes, copulant quidem ſenſus imperfectos. Conſtruuntur autē & ſecundum rectum, id eſt, recto ordine, & ſecundum oppoſitum ſi-

ue conuerſum, id eſt, oppoſito ordine. Aut enim præcedunt, aut inſeruntur, & præcedentibus quidem ſecundum rectum conſtruuntur. Ἰλιάδος α. Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ. Illatis uero ſecundum oppoſitum ſiue conuerſum conſtruuntur. Ἰλιάδος α. Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες, ἄλλοι τε Τρῶες, εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν. Etiam cum ſubiunctiuo hanc coniunctioné, εἰ, cõſtruere aliquando contingit, præſertim ſi unà cùm καὶ capiatur, & omnino cum reliquis coniunctionibus, & cum Optatiuo & Indicatiuo, prout conſequentia eſt, aut confeſſionis ſiue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in confeſſis quidem indicatiuum & ſubiunctiuum exigere. In ambiguis uero optatiuum, quapropter & potentialem ἂν ad huiuſmodi magis proprie redderemus, ut Εἰ ἡδονὴ τ' ἀγαθὸν εἴη, ταύτην ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. Hoc eſt, ſi uoluptas eſſet ipſum bonum, hoc pacto poſſet diffiniri fœlicitas. Verum non ſemper ea ſic utimur. De præterita uero re Indicatiuo ſemper iungitur, ut εἰ ἦν, ſi erat, hoc eſt, ſi eſſet, εἰ καὶ ἦν, & ſi erat.

ΠΑΡΑΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

Similiter autem & παρασυναπτικοὶ, id eſt, Subcontinuatiuæ conſtruuntur, niſi quod hæ & exiſtentiam cũ ordine ſignificãt: ut eſt ἐπεί.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ αἰτιολογικοὶ, hoc eſt, Cauſales uero, & præpoſitiuæ ſunt dictionum, excepto γὰρ, & ſecundũ rectum & ſecundum conuerſum conſtruuntur, & aliquæ iſtarum ſubiunctiua uerba faciunt, ut ἐὰν μάθω, ἵνα διδάξω, ſi didicero, ut doceã. Et aduerbialiter, ut ἐπειδὰν διδάξω, poſtquam docuero. ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum coniunctio ἵνα, & quæ huic æquiualent, etiam cum optatiuo conſtruuntur, ſi de præterito ſermo habeatur, ut ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut ſpectaret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid cenſemus eſſe, uel non eſſe, ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν, ἵν' εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους. id eſt, oportebat eum accipere ſyngrapham, ut poſſet exigere ſecundum leges. Hæc autem coniunctio. ὅπως ἀντὶ τοῦ πῶς, hortatiue cum futuro indicatiui conſtruitur, ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν, hoc eſt, cogitate autem id, ut non ſermones dicent, pro dicant. alioqui omni tempore congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio. ὅτι, & quæ huic æquiualent, ut ὅτι οὐδεὶς μισθὸς, οὐδὲ τέχνη, quia nulla merces neque ars. Coniunctio autem ἐφ' ᾧ, &

Παραδείγματα.

Ἑνικά. Ἡ εὐθεῖα, ἵ, καὶ ὅς ἄχρηστα..

Ἡ γενική. οὗ κοινῶς, καὶ ἕο καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ ἕοθεν καὶ ἕθεν ἀττικῶς, καὶ εὗ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Ἡ δοτική, οἷ περισπωμένως, καὶ ἕοι.

Ἡ αἰτιατική, ἕ, καὶ ἑέ. καὶ μίν, καὶ νίν δωρικῶς. Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, σφωέ, καὶ σφέ ὀξυτόνως.

Ἡ γενική καὶ δοτική σφωΐν ὀξυτόνως. Πληθυντ.

Ἡ εὐθεῖα, σφεῖς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφές δωρικῶς.

Ἡ γενική, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς.

Ἡ δοτική, σφίν καὶ σφί, καὶ σφίσιν.

Ἡ αἰτιατική, σφᾶς κοινῶς, καὶ σφέας ἰωνικῶς, καὶ ψὲ δωρικῶς.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ ἈΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Poſſeſſiua uero pronomina à Primitiuis deriuata, ſunt octo, ἐμός, σός, ὅς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. Quorum tria à genitiuis ſingularibus fiunt, hoc eſt, ἐμός ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ, σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὅς ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uero à nominatiuis dualibus, uidelicet νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ, σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum dicuntur. A duali numero tertiæ perſonæ non fit pronomen poſſeſſiuum, quoniam σφωὲ non eſt nominatiui caſus, à quo deducendum fuerat, ſed accuſatiui tantum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt, ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὑμέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς, σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium ſunt generum. Maſculina quidem & neutra, tertiam declinationem Simplicium ſequuntur. Fœminina uero ſecundam, & in eorum declinationibus articulos ſuſcipiunt tanq̃ adiectiua nomina. ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ, τῷ ἐμῷ, τὸν ἐμόν, ſicut ὁ καλός, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ, τὸν καλόν. ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς, ſicut ἡ καλή, τῆς καλῆς. Τὸ ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ, ſicut τὸ καλόν, τοῦ καλοῦ, & ſic de aliis. Deſinentia uero in, ρος, mittunt fœmininum in, α, & id quoq; in obliquis ſeruant. ὁ νωΐτερος. ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ. ὁ σφωΐτερος. ἡ σφωϊτέρα, τῆς σφωϊτέρας, τῇ σφωϊτέρᾳ, καὶ τὰ λοιπά.

Alia poſſeſſiua præter ſupradicta apud Poetas inueniuntur, ut τεός, τεή, τεὸν δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σός, σή, σόν. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος. ἀντὶ τοῦ σόν. & ἑός, ἑή, ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὅς, ἥ, ὅν. Sunt & alia quæ à nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur, hoc eſt, ἅμες, ὕμες, σφές, ἀπὸ τοῦ ἅμες, ἁμός, ἁμή, ἁμόν. pro ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. Θεόκ. ἐν διοσκούροις, Ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ με, ἁμὸς κεκλήσεται ὁ

πύκτης. pro ἡμέτερος ὁ πύκτης. & Ἰλιάδ. ϭ. Τὰ δ᾽ ὃ μένος ἁμὸν ἐρύξει. ἀπὸ δὲ τοῦ ὔμες, ὑμός, ὑμή, ὑμόν. pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. Ἰλιά. ν. Ἥ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή. pro ὑμετέρα. Ἀπὸ δὲ τοῦ σφές, σφός, σφή, σφόν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον. Κόϊντος Lib. III. Μνησάμενος σφοῦ παιδὸς ἐϋφρενος Ἀντιλόχοιο. pro σφετέρου.

Annotandum etiam genitiuos ſingulares deriuatiuorum pronominum in, ος, κοινῶς deſinentes, διὰ τοῦ, οιο, omnino enunciari ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, ſicut & genitiuus nominum tertiæ declinationis Simplicium, cum & hæc ad ipſam declinationem referantur, ut ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο, ſicut καλός, καλοῦ, καλοῖο. σός, σοῦ, σοῖο, & alia ſimiliter. Differt autem a genitiuo primitiui penultima tantum. Nam genitiuus Primitiui, ει, diphthongo ſcribitur, ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμεῖο. Deriuatiui uero, οι, ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο. *Atten.* *Differentia penultimæ.*

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ ἈΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

DEmonſtratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος. Et hæc quoque trium ſunt generum, quorum communis inflexio talis eſt.

Ἑνικὰ ἀρσενικά.	οὗτος.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτον.
Ἑνικὰ θηλυκά.	αὕτη.	ταύτης.	ταύτῃ.	ταύτην.
Ἑνικὰ οὐδέτερα.	τοῦτο.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτο.
Ἑνικὰ ἀρσενικά.	ἐκεῖνος.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνον.
Ἑνικὰ θηλυκά.	ἐκείνη.	ἐκείνης.	ἐκείνῃ.	ἐκείνην.
Ἑνικὰ οὐδέτερα.	ἐκεῖνο.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνο.

Quibus Attici addentes, ι, κατὰ προσχηματισμὸν, ac extremam acuentes, ſic proferre conſueuerunt.

οὑτοσί.	τουτουΐ.	τουτῳΐ.	τουτονί.	ὦ οὗτος.
αὑτηΐ.	ταυτησί.	ταυτηΐ.	ταυτηνί.	
τουτί.	τουτουΐ.	τουτῳΐ.	τουτοΐ.	καὶ τουτί. καὶ τοδί.

Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί.

ἐκεινοσί. ἐκεινουΐ. ἐκεινῳΐ. ἐκεινονί. καὶ τὰ λοιπά.

Aeoles uero auferentes, ε, dicunt κεῖνος, κείνη, κεῖνον.

Dores uero uertentes, κ, in, τ, &, ε, diphthongi in, η, ſubſcribenteſque, ι, τῆνος, τήνη, τῆνο dicunt. Quidam tamen uolunt hæc abſque, ι, ſcribi, τῆνος, τήνη, τῆνο.

Ὁ quoque articulus præpoſitiuus, aſſumens, δε, &, γε, coniunctiones repletiuas, fit pronomen Demonſtratiuum, ut ſupra dictum eſt, ut ὅδε καὶ ὁδί. τοῦδε, τῷδε, pro οὗτος, τούτου, τούτῳ. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, pro αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, καὶ τοδί, τοῦδε, τῷδε, pro τοῦτο, τούτου, τούτῳ. Sic ὅγε, ἥγε, τόγε. Inuenitur etiam ὁ δεῖνα in tertia perſo-

na tantum, quam ob rem μονοπρόσωπος appellatur, quidam uero
infinitum pronomen uocant. Et id quoq; trium exiſtit generum.
ὁ δεῖνα Declinatur autem ſic, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. Λιβάνιος ἐν
τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα ἐγράψατο, hoc
eſt, quidam cuiuſdã de re quadã accuſauit. Fœmininum. ἡ δεῖνα,
τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. Neutrũ. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι,
τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ
δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et, ὁ δείς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα ποιητικῶς.

ΠΕΡΙ͂ ἈΝΑΦΟΡΙΚΗ͂Σ.

RElatiuum autẽ unũ, & ipſum quoq; triũ exiſtit generũ. αὐτός,
αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτό. αὐτοῦ.
αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis propria eſt ſignificatio trium
perſonarum, ut αὐτὸς ἐγώ, αὐτὸς σύ, αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem ſpiritum
ſemper habet. Si uero αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτόν aſpirata inueniantur, ſcien-
dum pronomina reciproca eſſe, & ab ἑαυτοῦ deducta κατ' ἀφαίρεσιν.
Nam aſpiratio quæ erat ſuper, ε, eadem quoq; ſuper, αυ, ſeruatur.

ΠΕΡΙ͂ ΣΥΝΘΈΤΩΝ.

PRonomina compoſita tria, quæ nominatiuum non habent, hoc
eſt ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Et hæc quoq; trium ſunt generum.
Sed aduertendum eſt, compoſita primæ & ſecundæ perſonæ, in tri-
bus caſibus numeri ſingularis tantum uariari. Tertiæ uero etiam in
plurali, nec ſolum coniunctim, ſed etiam diſiunctim, ſic.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ,
ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ,
σεαυτό. Καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ,
σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό.
Πληθυντ. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς.
ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ͂ ΠΡΟΘΈΣΕΩΝ.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον πάντων τῶν λόγου
μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc eſt.

Præpoſitio eſt pars orationis indeclinabilis quæ præponitur omnibus partibus orationis per compoſitionem, uel appoſitionem, ſiue cõſtructionem; id eſt per regimen caſus. Per compoſitionem, ut σύνοικος, cohabitator. ἔμπειρος, peritus. Per appoſitionem, ſiue conſtructionem, ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ἐπὶ τὴν ἀττικὴν, in agrum Atticum. Nominibus enim iuncta per compoſitionem, omnibus caſibus præponitur, ut ὁ ἔμπειρος, τοῦ ἐμπείρου, τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον, ὦ ἔμπειρε. Per appoſitionem uero ſiue conſtructionem, nunquam Nominatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per ſolam compoſitionem, ut ἀνατέλλω, orior. διαλέγομαι, diſſero. Cum participiis per compoſitionem ſecundum uerborum figuram ex quibus naſcuntur, ut ἀνατέλλων, oriens. διαλεγόμενος, diſſerens. Et præterea per appoſitionem obliquis caſibus ſecundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα, πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem per appoſitionem ſolam, ut ὑπ' ἐμοῦ, a me. πρός σε, ad te. Cæteris uero partibus orationis per ſolam compoſitionem præpoſitio iungitur. Accidunt autem præpoſitioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, id eſt, acui, ſi tonum admittit. Vel potius βαρύνεσθαι, ut Theodoro placet, qui tertio εἰς τῶν τέσσαρα ſic inquit, πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τῆς εἰς καὶ ἐξ. hoc eſt, Præpoſitio autem omnis grauatur, & omnis extremam corripit, præter εἰς & ἐξ. & paulo inferius ſubiungit, δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ὑπ' ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξυτονοῖτο μετεφέρετ' ἂν ἐπὶ τὸ ε, ὀξεῖα, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰλιάδος τ. ἔπι' ἀτὰρ ὀγδόατην βρισηΐδα καλλιπάρηον. id eſt. Manifeſtum autem præpoſitiones grauari, ex eo quod eſt ὑπ' ἐμοί. Si enim acueretur, transferretur ad, ε, acutus accentus, quemadmodum & in ἔπι' ἀτὰρ ὀγδόατην, &c. ubi liquido apparet, ἐπὶ præpoſitionem (expuncta extrema uocali) omnino accentum amiſiſſe, quod in ἔπι non euenit, cum nomen exiſtat ὀξύτονον, ſed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus eſt. τὸ ψιλοῦσθαι, hoc eſt, principalem ſyllabam læuigari; demptis quæ in principio, υ, habent. τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc eſt, extremam ſyllabam corripi, quibuſdam exceptis, ut in eis facile diſcerni poteſt. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuerſas ſingulæ habentes ſignificationes. Quarum ſex ſunt monoſyllabæ, ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρό. Duodecim uero diſyllabæ, ἀνά, κατά, διά, μετά, παρά, ἀντί, ἐπί, περί, ἀμφί, ἀπό, ὑπό, ὑπέρ.

Atten. quod grauentur.

ΠΕΡΙ' ΣΥΝΤΑ'ΞΕΩΣ.

Τῶν προθέσεων.

ἐν ΕΝ quidem præpoſitio, datiuo ſemper iungitur. ἐν οἴκῳ, in domo. ἐν ἀγορᾷ, in foro. Genitiuo uero κατ' ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, id eſt, per defectum datiui ἀττικῶς ἐν ἅδου, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ἅδου, in

ἐνὶ domo Plutonis. Inuenitur etiã apud Poetas ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ, ι, ἔνι καὶ εἰν. ἔνι uero παροξύτονον uim uerbi habet, hoc eſt, ἔνεστι.

Εἰς Εἰς uero quæ & ἐς dicitur ἀττικῶς, accuſatiuo ſemper iungitur. εἰς ἐκκλησίαν, ad concionem. εἰς ἀγοράν, ad forum. Genitiuo uero κατ' ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀττικῶς. εἰς διδασκάλου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, ad domum præceptoris.

Vtimur enim εἰς in rebus inanimatis, πρὸς uero maxime in rebus animatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγοράν. πέμπω τὸ χρυσίον πρός σε, mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς, hoc eſt, in laude & relatione, ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς Ἀπόλλωνα. Retulit enim ad magiſtratũ. Dicimus & hymnos ad apollinem. πρὸς uero econtrario. πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. Bellat autẽ aduerſus finitimos. Secundũ quã ſententiã nonnunq̃ utimur & εἰς, ut ἠγνωμόνησαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt contra nos.

Ἐξ Ἐξ uero, quæ & ἐκ dicitur, genitiuo ſemper iungitur, & motum ex aliquo ſignificat. ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim, ξ, ſequente uocali, κ, uero ſi conſonans ſequatur, ἐξ ἀττικῆς, ex Attica, ἐκ μεγάρων, ex domibus. Significat etiam χρόνον. ἐκ νεότητος, ex iuuentute. ἐξ ἀλεξάνδρου, tpe Alexandri. Significat etiã τὸ αἴτιον cauſam. ἐκ ῥᾳθυμίας τὰ κακά, ex pigritia, mala. Etiam cauſam materialem. ἐκ πηλοῦ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compoſitione uero ἔμφασιν ſignificat. ἐξέφαγον, μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον, uſq; ad finem comederunt. Significat καὶ τὸ ἔξω, ut ἔκφρων, extra mentem. Similiter & in uerbis, ἐξέρχομαι, egredior.

Σὺν Σὺν uero, quæ & ξὺν ἀττικῶς dicitur, datiuo ſemper iungitur. σὺν θεῷ, cum deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. Significat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν. Cum aliquo coniunctionem, & ſimul aliquid facere. σύνοικος, cum aliis habitans, id eſt, contubernalis σύμβουλος, cum altero conſultans.

Πρὸς Πρὸς uero genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo iungitur. genitiuo quidem, cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc eſt, motum à pſona. πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθά, à deo bona. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου, hoc eſt, in iuramento accipitur. πρὸς θεῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δότε μοι κάνεον.

Per deos ô uiri iudices date mihi cicutam. Vel cum τὸ ἐναντίον, ἢ τὸ ἐνώπιον, id eſt, coram ſignificat. πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. Coramq; diis beatis, coramq; mortalibus hominibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc eſt officium, ſiue conueniens. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς, Non eſt ſapientis medici dicere incantationes. Datiuo autẽ iungitur, cum τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον, id eſt prope & adiacens ſignificat. πρὸς τοῖς ποσὶν, ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν præpoſitionis. δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον, Da mihi cum ueſte & argentum. Accuſatiuo uero iungitur, cum ſignificat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι, hoc eſt morum ad aliquid animatũ. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, uado ad magiſtratũ. Etiam cũ σχέσιν τινὰ καὶ λόγον ſignificat, id eſt, habitũ quendam & rationẽ, ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ, Sicut duo ad quattuor, ſic quattuor ad octo. Vel ſic παράδειγμα, id eſt exemplum, ᾄδει πρὸς αὐλὸν cantat ad tibiam.

Πρὸ uero, genitiuo ſemper iungitur, & τόπον καὶ χρόνον ſignificat, ut πρὸ τῆς πύλης, ante ianuam, πρὸ Ἀλεξάνδρου Φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων, ante Alexandrũ Philippus imperauit Macedonibus. Similiter & in cõpoſitione, ut πρόμαχος, qui ante alios pugnat. πρεσβύτερος, maior natu. Accipitur etiam ἐμφατικῶς, ut προπετὴς, petulans. Πρὸ

Ἀνὰ accuſatiuo ſemp iungitur. ἀνὰ ϛρατὸν, per exercitum. ἀνὰ ἄϛυ, per urbem. Accipitur etiam pro ἐπὶ. ἀνὰ ϛόμα in ore. In compoſitione uero ſignificat τὸ ἄνω, ut ἀνάβασις, aſcenſus. ἀναβαίνω, aſcendo. Significat etiam τὴν ὀπίσω καμψιν, retroflexionem, ut ἀναδρομὴ recurſus, ἀνατρέχω, recurro. Illud uero Homeri, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Poeticum eſt, id eſt, cum aureo ſceptro. Ἀνὰ

Κατὰ uero genitiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem ἐπὶ καταφορᾶς καὶ κατηγορίας, hoc eſt, in delatione & accuſatione, ut κατὰ αἰσχίνου λόγος, contra Aeſchinem oratio. Etiam cum ἐπάνω ſignificat. κατὰ γῆς κάθημαι, Super terram ſedeo. Siue περί τι, ἢ ὑπὲρ τοῦ, circa aliquid, uel de aliquo, ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Animal dicitur uel prædicatur de homine. Illud uero Homeri, κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, id eſt, ab olympi uerticibus. Accuſatiuo uero iungitur, cũ ὅμοιον ſignificat, hoc eſt, ſimile, ut κατὰ δημοσθένην γράφει, Secundum Demoſthenẽ ſcribit. Siue χρόνον. καθ᾽ ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνὴρ, Noſtris temporibus fuit ſapiens uir. Siue κίνησιν, id eſt, motum, ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν. Per naues Achiuorũ. Siue cũ ſignificat περί τι, καὶ ἐν τινι. καθ᾽ ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν, Circa uiam hæc faciebant. καὶ ἔμενον κατὰ χώραν, Et manſerunt in regione. Κατὰ

διά Δια Genitiuo iungitur,& Accuſatiuo. Genitiuo quidem, cum ἐνέργειάν τινα, hoc eſt, actionem quandam ſignificat. διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο. Per te hæc forſan melius facta fuiſſent. Siue μέσον, ut ἐπορευόμην δι᾽ ἀγορᾶς, ibam per foꝝ. Accuſatiuo uero iungitur, cũ αἴτιον, id eſt, cauſam ſignificat. διά σε ταῦτα γράφω. Propter te hæc ſcribo. Nonnunquã tamen apud Homerum ſignificat τὸ μέσον. Ἰλιάδος κ. διὰ τεύχεα καὶ μέλαν αἷμα. Perq; arma & atrum ſanguinem.

μετά Μετὰ genitiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo, cum ἕνωσιν, id eſt, unionem ſignificat, ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος, Suauis cum amicis uita. Accuſatiuo uero cum ὕστερον ſignificat, id eſt, poſt, ut μετὰ τὴν ἑορτήν, poſt feſtum. Πλάτων μετὰ Σωκράτην. Plato poſt Socratem. Illud uero Homeri, Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε. cũ tertiis, id eſt, cũ hominibus tertiæ ætatis imperauit: καὶ μετὰ τοῖσιν ἐστιν. ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, Poeticum eſt.

παρά Παρὰ genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo, cum ἀπὸ προσώπου κίνησιν ſignificat, id eſt, motum à perſona. παρὰ θεοῦ τἀγαθά, à deo bona. Ἀπὸ enim præpoſitio, & ἐκ, maxime ſunt motui de loco familiares, παρὰ uero & πρὸς, motui à perſona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν καὶ ἐγγύς, hoc eſt, ſtatum & propè ſignificat. παρ᾽ ἐμοὶ διατρίβει, Apud me moratur. Accuſatiuo uero cum κίνησιν ἐπί τι, hoc eſt, motum ad aliquid ſignificat. παρά σε ἔρχομαι, Ad te uenio. Vel cum ſignificat τὸ διά τι, propter aliquid, ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, quia iniuria fit, ultio, ſupple eſt. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας, hoc eſt, extra conſiderationem ſiue denuntiationem, ut παρὰ γνώμην συμβαίνει. Præter opinionem contingit.

ἀντί Ἀντὶ genitiuo iungitur ſemper. ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecuniis. Significat enim ἀμοιβὴν, & καταλλαγὴν, hoc eſt, uiciſſitudinem & permutationem, ut ἐκεῖνος ἀντὶ ἐκείνου, Ille pro illo ἀντὶ ἵππου χρυσός, Pro equo aurum. In compoſitione uero interdum τὸ ἴσον ſignificat, ut ἀντίθεον πολύφημον, Diis parem Polyphemum, & ἀντέρως. Correſpondentis, hoc eſt, mutui Amoris Deus. Vide ſuidam. Interdum uero τὸ ἐναντίον, ut ἀντίθεον δόγμα, contrarium deo decretum, ſiue placitum.

ἐπί Ἐπὶ genitiuo, datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum ſignificat χρόνον, ut ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθοδώρου, Imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι καὶ ἔν τινι, Circa aliquid & in aliquo, ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, circa multa, uel in multis diſceret aliquis quæ dicũtur. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω, ut τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes ſup terram. Accuſatiuo cum κίνησιν ſignificat ἀπλῶς, ut ἐπὶ

ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiſcebatur. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν, id eſt, cauſam ſignificat, ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν, καὶ αὐτεξούσιον, id eſt, poteſtatem & arbitrium, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, in poteſtate, ſiue arbitrio Regis omnia ſubditorum. Siue τὸ ὕστερον, ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διῄει, poſt hæc multa alia narrabat. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω, ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ, ſuper fundamento murus ſtetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν, id eſt, inſidias ſignificat ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accuſatiuo uero iungitur, cum κίνησιν ſignificat, ut ἐπὶ τὴν ἀγοράν, in forum.

Περί uero genitiuo, & datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίαν, id eſt, cauſam ſignificat, ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem propemodum ſignificat ποιητικῶς, ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ, timui flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσεως ποιητικῶς, ut αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί, Statim tibi ſanguis ater fluet in haſta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς, ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accuſatiuo uero iungitur cum ſignificat τὸ κύκλῳ, ſiue σύστασιν, ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν, circa aram ſteterunt. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα, circa urbem exercitus. Interdum autem ſignificat τὸ ἐγγύς, ut περί που τὴν ἀλεξάνδρειαν, propè Alexandriam. In cõpoſitione uero ſignificat τὸ κύκλῳ, ut περιφορὰ circũferentia. περιδρομή, circuitio. περιδινεῖν, circũuoluere. περιστρέφειν, circũuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον, hoc eſt, præſtantius, ut ὁ ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος. id eſt, Achilles præſtantior fuit Hectore. Dicitur quoque περίειμι τούτων βουλῇ, ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῦν, καὶ περίειμι μάχεσθαι. hoc eſt, antecello his conſilio, mente, & pugna. ὀδυσσ. α. οἳ περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. καὶ ἰλιάδος α. ὃς περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Etiam περιουσίαν καὶ πλῆθος ſignificat, ut περίεστί μοι πλοῦτος, hoc eſt, opulẽtia, ſiue copiæ ſunt mihi. περὶ

Ἀμφί uero eandem habet ſignificationem & uim, quam περί. Nam Poetæ ſæpenumero ambas ſimul ponunt. ἰλιάδος θ. ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους. Id eſt, circũuertebat. περὶ tamen frequentiori eſt in uſu. ἀμφὶ

Ἀπὸ genitiuo ſemp iungitur, & motum de loco ſignificat, ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, à iuſto. In cõpoſitione uero ἄρνησιν, καὶ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc eſt, negationem, priuationem, uel maiorẽ emphaſim ſignificat. ἄρνησιν ut ἀπόφημι, ἀπαγορεύω. στέρησιν, ἀπέμαθον ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν, ἀποχαρίζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio. ἀπὸ

ὑπὸ Ὑπὸ genitiuo, datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum αἴτιον, id eſt, cauſam ſignificat, ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ, ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκάτω ſignificat, ut ὑφ' ἱματίου κρύπτοντα τὴν χεῖρα, ſub ueſte occultantem manum. Datiuo quoq; & Accuſatiuo iuncta, idem ſignificat, ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι, ſub arbore ſedeo. Significat etiam cum accuſatiuo aliquem ſub aliquo eſſe καθ' ὑποταγὴν, id eſt, per ſubiectionem, ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compoſitione uero, nunc clàm ſignificat, ut ὑφείλετο, ſurripuit. nunc uero diminutioné, ut ὑποβέβηκε. nunc auté mediocritatem, ut ὑπόχρυσον, τὸ μετρίως χρυσοῦν. nunc uero nihil plus quàm ſimplex dictio ſignificat, ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν, oſtendit.

Ὑπὲρ Ὑπὲρ genitiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo cum auxilium ſignificat, ut ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Cteſiphonte oratio. Etiam cũ cauſam ſignificat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ, de quibus locutus ſum iterum loquar. Etiam τὸ ἐπάνω, ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον, ſupra fumum gubernaculum. Accuſatiuo uero cum τὸ πλέον, καὶ ἐπέκεινα ſignificat, hoc eſt plus, & ultra, ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ; ſupra hominé ſapit. ὑπὲρ τὴν Θράκην ἡ Μακεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compoſitione uero eadem habet ſignificata, ut ὑπέρμαχος, ὑπερήνωρ, ὑπερακοντίζω, & ſimilia.

Compoſitæ cũ uerbis. Præpoſitiones cum uerbis compoſitæ propriam etiam ſeruantes ſignificationem, omnes (ut ſimpliciter dicam) ſuum exigunt caſum. κατηγορῶ σοῦ, accuſo te. ἀφίστημί σου, abſiſto ſiue deficio à te. ὑπερέχω σου, antecello tibi. παραινῶ σοι, moneo te. Præterquam poſſeſſiua & acquiſitiua. ἐμφοροῦμαι, ἐντρυφῶ, καὶ παραπολαύω σου. fruor te. & περιτίθημί σοι, circumpono tibi. Tamen ἡ κατὰ compoſita etiam intendit eodé caſu. κατεσθίει πάντα, peredit omnia κατεῖπέ μοι, enarrauit mihi. Et hæc tamen, & ſi quid aliud cõpoſitum ſic proferretur, nihil prohiberet deſtitui à proprietate præpoſitiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου, id eſt, contra alteru dicere, & κατεσθίειν, hoc eſt exedere, καὶ καθορᾶν intueri. Vocetur autem hoc præpoſitiuũ, illud uero uerbale.

ΠΕΡΙ' ἘΠΙΡΡΗ'ΜΑΤΟΣ.

De aduerbio.

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. id eſt, Aduerbium eſt pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur.

Cui accidunt εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc eſt, ſpecies & figura. Species duæ. Primitiua, ut νῦν, Deriuatiua, ut νυνί. Figuræ duæ, Simplex, ut πάλαι.

Compoſita, ut πρόπαλαι. De quibus Libro ſecundo ſatis dictum eſt.
Nunc uero de aduerbiorum Localium habitudinibus reſtat dicere,
quæ græce σχέσεις appellantur. Sunt autem tres. ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου,
εἰς τόπον. οἷον, οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. id eſt, in loco, de loco, ad locum, *In loco.*
ut domi, domo, domum. Et quæ ἐν τόπῳ ſunt, in, θι, deſinunt, ut *de loco.*
οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ, in cælo. Quæ autem ἐκ τόπου, in, θεν, ut οὐρανόθεν, *ad locũ.*
ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, è cælo. Quæ uero εἰς τόπον, in, δε, καὶ, σε. ut οὐρανόνδε, καὶ
οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανὸν, in cælum. Similiter ἀγρόθι, in agro. ἀγρόθεν, ex
agro. ἀγρόνδε, καὶ ἀγρόσε, in agrum. πάντοθι, ubiq;. πάντοθεν, undiq;.
πάντοσε, ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε,
alio. ἰλιόθι, in Ilio. ἰλιόθεν, ex Ilio. ἰλιόσε, καὶ ἰλιόνδε, ad Ilion. Item *Atten.*
ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ, in ſingulis partibus. ἑκασταχόθεν, à ſingulis
partibus. ἑκασταχόσε, ad ſingulas partes. πανταχοῦ, ubiq;. πανταχόθεν,
undiq;. πανταχόσε, ad omnem locum. Omnia uero aduerbia in, θεν,
habentia in penultima, o, paruum, deriuantur à nominibus, ut ἀγρὸς,
ἀγρόθεν. οὐρανὸς, οὐρανόθεν. Et hæc quæ de loco ſunt, ablatiui caſus *Ablatiuus*
erant apud Antiquos, quem ſuperfluum, & nihil plus q̃ genitiuum ſi *apud Græ-*
gnificantem ſuſtulerunt Iuniores, qui etiam cum præpoſitione con- *cos ueteres*
ſtruebatur, ut oſtendit τὸ ἐξ οὐρανόθεν, & ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uero pau
ca quædam, quæ ſcribuntur per, ω, magnũ, ut ἀμφοτέρωθι, in utraq;
parte. ἀμφοτέρωθεν, ex ambabus partibus. ἀμφοτέρωσε, ad ambas par
tes. ἑκατέρωθι, utrobiq;. ἑκατέρωθεν, utrinq;. ἑκατέρωσε, utroq;. ἑτέρω
θι, in altera parte. ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέρωσε, ad alteram par-
tem. Quæ autẽ non habent in penultima, o, in, σι, deſinunt in loco, *σι. in loco.*
in, ζε, uero ad locum. ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις, Athenis. ἀθήνηθεν, ἐξ ἀθηνῶν, *ζε. ad locũ*
Athenis. ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας, Athenas. θήβησι Thebis. θήβηθεν, Thebis. *θε. de loco*
θήβαζε, Thebas. ἐγγύθι, prope. τὸ δὲ ἐγγύθεν, de propinquo loco.
Præterea in, ω, deſinẽtia duas habẽt habitudines, in loco & ad locũ, ut *In. ω.*
ἄνω, ſuperius & ſupra. κάτω, inferius & infra. ἔξω, foris & foras, ut ἔξω
διατρίβει, foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω, exiuit foras. ἔσω, intro & intus, ut
Sophocles, ἐν τραχινίαις, γυναῖκες αἵ τ' ἔσω στέγης. Et Εὐριπίδης, καὶ τὸν
γέροντα, τὸν τ' ἔσω γεραιὸν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω, procul ſum & eo.
ἄνωθεν uero, ſuperne. ἔξωθεν, de foris, de loco ſunt. ἵνα autẽ ποῦ, πού, οὗ,
ὅπου, oia ſunt in loco, & ſignificãt ubi. ποῖ uero ad locũ, ut ποῖ πορεύῃ,
quo uadis. Et dicũtur quæ ſunt in loco, ἐπὶ στάσεως, hoc ẽ in ſtatu quæ
uero ad locũ, ἐπὶ κινήσεως, hoc ẽ, in motu. τὸ δὲ ἐκτὸς, id eſt, foris ἐπὶ στά-
σεως eſt, raro etiã ἐπὶ κινήσεως. εἴσω uero ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ
δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον ſemper ἐπὶ στάσεως. ἐνταῦθα, hic. ἐντεῦθεν, hinc. ἔνθαδε,

huc. ἐνθένδε, hinc. δεῦρο, huc. τῇδε, hic. ᾧδε, huc. Omnia hæc ſignificant locum, ubi eſt qui loquitur. Αὐτόθι uero iſtic. αὐτόθεν, iſtinc. αὐτοῦ, iſtuc. ſignificat locum apud eum qui audit. quod ſi ἐνταῦθα & huiuſmodi alium inueniuntur ſignificantia locum, q̃ qui eſt apud eũ qui audit, tunc id fit, cum & locus manifeſtus eſt, & perſona ad quam fit ſermo. Thucydides, ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec peruenerunt ad Rhegium, καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, & ibi congregabantur. Rariſſime tamen inuenitur non prædicto loco. Eſt ἐνταῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τοῦτο. hoc eſt, pro tunc, & hactenus, ut ἐνταῦθα τύχης, καὶ ἐς δεῦρο τύχης, id eſt, hucuſq; fortuna eſt. Hinc illud, Hac Troiana tenus fuerit Fortuna ſecuta. Ἐκεῖ, illic. ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖθεν, illinc. Inueniuntur etiam ſignificare locum apud eum ad quem ſermo dirigitur. Et eſt notãdum, magis Approbatos ὡδὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ, ut ἐκεῖ τυγχάνω, illic ſum. ἐκεῖ εὑρίσκομαι, illic inuenior. Ἐκεῖσε uero ὡδὶ κινήσεως, ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, illuc diſcedo. Et eſt ἐκεῖ ἀναφορικόν, id eſt, relatiuum, cuius ἀνταποδοτικόν, id eſt redditiuum eſt ἔνθα, ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα, ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, Vbi eſt quidam, illic ubi quidam. Ὅπου, καὶ ὅπη, διὰ τοῦ, η, i loco. Ὅποι uero p, οι, ad locũ. Ποῦ ἐπὶ στάσεως, ποῖ p, οι, ἐπὶ κινήσεως. ὡς τὸ, ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη; Quo iuit Andromacha? πῆ ὡδὶ στάσεως, καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾶ βῶ, πᾶ στῶ.

Quo eam, ubi ſtem.

Πόθεν, ex quo loco, & ex qua cauſa. Et πόθεν dubitatiuum eſt, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, id eſt minime. ὡς μὲν ἄξια πόθεν; ut quidem digna non. Ποῦ, eſt locale & interrogatiuum, & ἀντὶ τοῦ ἴσως, & abundat. Πῶς ſimpliciter interrogatiuum eſt, ut πῶς ἔχεις; Vt uales? Et ἔμφασιν, id eſt, oſtenſionem ſignificat intenſionis, ut, Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμὶ ἀεί, Ego hoc modo ualde ſemper ſum. καὶ πῶς ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον, quoquo modo, encliticum eſt, ut apud Ariſtidem. Δοκοῦντι δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν. id eſt, qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari poſſe. Etiam locali aduerbia ἑξαχῶς, id eſt, ſex modis capiuntur. ἄνω, ſupra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν, retro. δεξιᾷ, ad dextram. ἀριστερᾷ, ad ſiniſtram. Quoniam & qui in nobis eſt motus, ſex modis accipitur.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

DE conſtructione Coniunctionum, quanquã præſcriptum egrediemur, quædam tamen hoc in loco non inutilia fortaſſis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte, in hoc ultimo tra

ctatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictum non ſit, imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσσαρα etiam de Cōiunctionum conſtructione ſcripſit, cuius principium huiuſmodi eſt, ὁ δὲ Σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς κατάλληλον σύνθεσίν τε καὶ τάξιν τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. Coniunctio autem cum dictio ſit copulatiua aliarum quidem orationis partium, ad congruitatem compoſitionemq́; & ordinem ſimilia copulat ſemper. Nam nomen quidem nomini, & uerbum uerbo, & omnino caſum caſui, & tempus pariter ac modum, & alia itidem connectit. Conſtructionem autem differenter habet, ſecundum differentes illius inter ſe ſpecies.

ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ΄.

EArum igitur quæ connectunt ſenſum, orationem'ue in multum productá, & ob id Συμπλεκτικοί, hoc eſt, Copulatiuæ nuncupantur. Coniunctio quidem καὶ præponitur dictionibus, τε, uero ſubiungitur enclitice poſita, θεοί τε καὶ ἀνέρες, & ſic inuicé conſtruuntur, ut, τε, præcedat καὶ. cum autem καὶ inchoatiua ſit, oportet omnino & aliam καὶ ſubſequi, uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunq; contigerit primam conſtrui. Si enim quiſpiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης. inferet ex neceſſitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si uero dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet profecto καὶ πλάτων, uel quiſpiam alius. Vniuerſaliter etenim copulatiua præcedens, uel diſiunctiua ſimilem exigit orationis partem. Si nempe caſualem, eundem poſtulat caſum. ſi uero nõ caſualé, eundem modũ, ſed non neceſſario, ut καὶ γράφω καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ ὁ ἐμὸς δοῦλος, καὶ ὁ σός. Licet auté in eadem conſtructione coniungere articulares nominatiuos genitiuis, ut ἄριστα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, καὶ τὰ Ἡσιόδου, id eſt, optima Homerica carmina, & Heſiodi. Cum autem diuerſus exiſtat modus, idem uerbum ſeruari neceſſe eſt, ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες, καὶ λέγε. Eodem uero exiſtente modo, diuerſa ponũtur & uerba, καὶ περιπατῶ, καὶ διαλέγομαι, & caſus etiá eoſdé tam copulatiue q̃ diſiunctiue requirũt, & præcedétes & in medio poſitæ, cũ ad id uerbũ referãtur, ut καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi, uel tibi parcit, Μεν, uero cõiunctio, dictiõis qdé nuſquã inchoatiua eſt, ſed orationis. δὲ autem ſubiunctiua exiſtens, & orationis & dictionis conſecutiua eſt τοῦ μὲν, ut ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Ἰλιάδος β΄. Exiſtit autem

ue conuerſum, id eſt, oppoſito ordine. Aut enim præcedunt, aut inferuntur, & præcedentibus quidem ſecundum rectum conſtruuntur. Ἰλιάδος α. εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσῃ. Illatis uero ſecundum oppoſitum ſiue conuerſum conſtruuntur. Ἰλιάδος α. Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες, ἄλλοι τε Τρῶες, εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν. Etiam cum ſubiunctiuo hanc coniunctioné, εἰ, cõſtruere aliquando contingit, præſertim ſi unà cum καὶ capiatur, & omnino cum reliquis coniunctionibus, & cum Optatiuo & Indicatiuo, prout conſequentia eſt, aut confeſſionis ſiue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in confeſſis quidem indicatiuum & ſubiunctiuum exigere. In ambiguis uero optatiuum, quapropter & potentialem ἂν ad huiuſmodi magis proprie redderemus, ut Εἰ ἡδονὴ τ' ἀγαθὸν εἴη, ταύτην ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. Hoc eſt, ſi uoluptas eſſet ipſum bonum, hoc pacto poſſet diffiniri fœlicitas. Verum non ſemper ea ſic utimur. De præterita uero re Indicatiuo ſemper iungitur, ut εἰ ἦν, ſi erat, hoc eſt, ſi eſſet, εἰ καὶ ἦν, & ſi erat.

ΠΑΡΑΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

Similiter autem & παρασυναπτικοὶ, id eſt, Subcontinuatiuæ conſtruuntur, niſi quod hæ & exiſtentiam cũ ordine ſignificãt: ut eſt ἐπεί.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ αἰτιολογικοὶ, hoc eſt, Cauſales uero, & præpoſitiuæ ſunt dictionum, excepto γὰρ, & ſecundũ rectum & ſecundum conuerſum conſtruuntur, & aliquæ iſtarum ſubiunctiua uerba faciunt, ut ἐὰν μάθω, ἵνα διδάξω, ſi didicero, ut doceã. Et aduerbialiter, ut ἐπειδὰν διδάξω, poſtquam docuero. ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum coniunctio ἵνα, & quæ huic æquiualent, etiam cum optatiuo conſtruuntur, ſi de præterito ſermo habeatur, ut ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut ſpectaret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid cenſemus eſſe, uel non eſſe, ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν, ἵν' εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους. id eſt, oportebat eum accipere ſyngrapham, ut poſſet exigere ſecundum leges. Hæc autem coniunctio. ὅπως ἀντὶ τοῦ πῶς, hortatiue cum futuro indicatiui conſtruitur, ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν, hoc eſt, cogitate autem id, ut non ſermiones dicent, pro dicant. alioqui omni tempore congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio. ὅτι, & quæ huic æquiualent, ut ὅτι οὐδεὶς μισθὸς, οὐδὲ τέχνη, quia nulla merces neque ars. Coniunctio autem ἐφ᾽ ᾧ, &

Indicatiuo & Infinitiuo iungitur. Cũ Indicatiuo, præterito & futuro, ut ἐφ᾽ ᾧ ἔγραψεν, ea ratione qua ſcripſit. ἐφ᾽ ᾧ κομιοῦται, ea ratione ut accipiat. Cum Infinitiuo, ἐφ᾽ ᾧ μεμνῆσθαι, ea ratione ut recordetur. ἕνεκα uero Genitiuo conſtruitur. Illud uero Homeri Ἰλιάδος α. οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ᾽ ἀρητῆρα, Ionicum eſt. γὰρ uero omnibus orationis partibus ſubiungitur, & nuſquã inchoatiua eſt. ἢ γάρ, οὐδὲ γάρ.

ἘΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΟΊ.

Οἱ δὲ λεγόμενοι ἐναντιωματικοί. hoc eſt. Quæ autem Aduerſatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, & ſubiunguntur, orationi tamen præponi nuſquam contingit, ut ἔκαμον παραινῶν, ἀλλ᾽ ὅμως παραινέσομαι ἔτι, feſſus ſum admonendo, attamen admonebo adhuc. καίτοι σπεύδων, ὅμως οὐκ ἔσχον καταλαβεῖν, id eſt, quanquam feſtinans, tamen non potui aſſequi.

ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΙΚΟΊ.

Τῶν δὲ συλλογιστικῶν, hoc eſt, Rationalium ſiue collectiuarũ, uidelicet illationibus & concluſionibus accõmodatarum. coniunctio ἀλλά, ſiue ἀλλαμὴν præpoſitiua eſt dictionis tantum. Reliquæ uero omnes & præponi & ſubiungi poſſunt, ut πᾶς ἄνθρωπος ζῷον. ἀλλαμὴν. πᾶν ζῷον οὐσία. πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία. Omnis homo animal, at omne animal ſubſtantia, omnis ergo homo ſubſtantia.

ἈΠΟΡΡΗΜΑΤΙΚΟΊ.

Οἱ δὲ ἀπορρηματικοί, hoc eſt. Dubitatiuæ, dubitanti & percontanti in uſu cedunt, ut ἆρ᾽ οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδύ, nunquid igitur uoluptas bonum. Præcedunt autem orationes, niſi aliquid ſit per ὑπερβατόν, id eſt, quando aliqua dictio interponitur.

ΠΑΡΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΊ.

Οἱ δὲ παραπληρωματικοί, hoc eſt Expletiuæ, nomen quidem habuerunt ab eo ꝙ locutionem ſenſusq́; expleant, aut metri aut ornatus gratia. Habẽt ſæpius etiã ſignificationẽ diuerſam, ut, γέ, Diminutiua, δὴ autem Circũſcriptiua, & Tranſitiua, & Affirmatiua eſt. Sed ἂν Potentialis & indefinita, omnes tamen aliis partibus orationis ſubiũguntur. Ἰλιάδ. β. Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί, εὗδον παννύχιοι. ἂν uero ſubiunctiuo modo ſubiũgitur indefinita exiſtẽs, ut ὅσα ἂν λέγῃς. ὅσα εἴπῃς. Sed potẽtialis, præſenti & futuro optatiui modi, ut οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν λέξοις, ſiue præponatur, ſiue poſtponatur. Et cũ indicatiuo, ut, οὐκ ἂν ἐρεῖς, id eſt, non utiq; dices, ſed raro id quidẽ. Præterito uero indicatiui ſæpius, ut οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες, nõ utiq; dixiſſes aut diceres, Familiarius autem, etiam ſi quidem & ante

uerbum, & poſt uerbū ἂν poſſit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uero non in utriſq; locis, ſubiunctiuo ſolū. Et aſſumentes infinitiuum ad congruā conſtructionē Indicatiui dicimus potentialiter, ſecundum tres tēporis differentias, ut λέγειν ἄν, εἰπεῖν ἄν καὶ ἐρεῖν ἄν. Etiam participio: ut εἰπόντας ἄν, καὶ ἐροῦντας ἄν. Similiter autem & in aliis, minime uero præteritum perfectum ἂν recipit.

FINIS DE OCTO PARTIBVS ORATIONIS.

COLLECTIO ΤΩ͂Ν ἫΝ. ἯΣ. Ἧ. ΚΑῚ ΠΕΡῚ ΤΟΥ͂ ὩΣ, *πόσα σημαίνει. Ex diuerſis Auctoribus per eundem Vrbanum.*

QVoniam uero tam uaria τοῦ ἦν, καὶ ἧς, καὶ ἦ, ἔτι καὶ τοῦ ὡς ſignificata apud Auctores habentur, ut niſi alicuius diligentia commonſtrata fuerint multas diſcentibus hæſitationes allatura uideantur, uiſum eſt, quod ego diutino labore conquiſieram, id ad ſtudioſorum utilitatem communicare.

HN.

Ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, prima pſona Præteriti pfecti, ἀπὸ τοῦ εἰμί. eram.
Ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, tertia perſona præteriti pfecti, eiuſdē uerbi, erat.
Ἦν ἤμην, prima perſona præteriti pluſquamperfecti, fueram & fui.
Ἦν ἐπίῤῥημα ἀγανακτήσεως, aduerbium indignationis.
Ἢν ἀντὶ τοῦ ἐάν, ſi, ut ἤν που ἀκούω, ſicubi audiam.
Ἣν ἀντὶ τοῦ ἥν τινα, Articulus ſubiunctiuus, quam.
Ἣν ἀντὶ τοῦ ταύτην, pronomen relatiuum, hanc.
Ἣν ἀντὶ τοῦ ἑήν, pronomen poſſeſſiuum, ſuam.

HΣ.

Ἦς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες, ſecunda perſona, ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.
Ἦς ἀντὶ τοῦ ἦν, tertia perſona δωρικῶς, erat.
Ἧς, ſecunda pſona ſubiūctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. ſim, ſis, ſit.
Ἧς ἀντὶ τοῦ ἧς τινος, genitiui caſus Articuli ſubiunctiui, cuius.
Ἧς ἀντὶ τοῦ ταύτης, genitiuus pronominis demonſtratiui, huius.
Ἧς ἀντὶ τοῦ ἑῆς, genitiuus pronominis poſſeſſiui, ſuæ.

H.

Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, dixit, tertia pſona ſcđi Aoriſti. Ἰλ. α. ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Dixit, & in nigris ſupciliis annuit Saturnius.

Ἧι, tertia perſona Subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ut ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἡ Articulus præpoſitiuus. Ἰλιάδ. ε. Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὣς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη. Nempe ſic fata abſceſſit cæſia Pallas.

Ἥ, Articulus ſubiunctiuus. Ἰλιάδος α. Ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε. Quæ infinitos dolores Achiuis dedit.

Ἣ Pronomen relatiuum ἀντὶ τοῦ αὐτή. Ὀδυσ. ζ. Αἱ δ᾽ εὖ μὲν τρώχων, ἣ δ᾽ εὖ μάλα ἡνιόχευεν. Hæ bene quidem currebant, ipſa uero bene ualde equos regebat.

Ἥ Pronomen poſſeſſiuum tertiæ perſonæ fœminini generis, ut ὅς, ἥ, ὅν. ſuus, ſua, ſuum.

Ἧι datiuus caſus Articuli ſubiunctiui, ut ἥ, ἧς, ᾗ. quæ, cuius, cui,

Ἧι Datiuus caſus Pronominis poſſeſſiui tertiæ perſonæ, ut ἥ, ἧς, ᾗ.

Ἦ aduerbiũ affirmandi, ἀντὶ τοῦ ὄντως. Ἰλιάδ. α. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Nẽpe enim Atrides cũ ultio cõtumelias diceres.

Ἦ aduerbium, ἀντὶ τοῦ ὡς, ut ἣ θέμις ἐστὶν, ὡς θέμις ἐστὶν, ut fas eſt.

Ἧ aduerbium Similitudinis, ἀντὶ τοῦ καθὰ, quemadmodum.

Ἧι aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. Ἰλιάδος υ. Ἄντυγ᾽ ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. Id eſt, curuaturam ſub primam, ubi tenuiſſimum currebat æs.

Ἧι Aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Τῇ δ᾽ εἶς, ᾗ σ᾽ ἂν ἐγώ περ ἄγω. Id eſt, eo autem ibis, quo te ego nempe ago.

Ἧι χ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi.

Ἢ σύνδεσμος διαζευκτικὸς, id eſt coniunctio diſiunctiua, uel perſonarum. Ἰλιάδος α. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς. Id eſt, unus autem uir conſiliarius eſto, uel Aiax, uel Idomeneus, uel diuus Vlyſſes. Vel rerum, ut ἢ νὺξ, ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies ἢ ζωὴ, ἢ θάνατος, uel uita, uel mors.

Ἢ ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, εἴτ᾽ οὖν ἀδιακρίτως. id eſt, Subdiſiũctiua indeterminate, ſiue indiſcrete, ut δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, da mihi aurum, aut argẽtum. Ἰλιάδος ρ. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται ὅστις ἀφείη, ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. id eſt, Omnium enim ſagittæ attingunt quicunq; mittat, ſiue ignauus ſiue fortis.

Ἢ διασαφητικὸς, id eſt Explanatiua, quæ & ἀναιρετικὸς à Theodoro dicitur, hoc eſt diſcretiua, ſiue electiua eſt quando è duobus præpoſitis unum tollit, ut, βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. id eſt, Volo ego populũ ſaluum eſſe quàm perdi. hoc eſt, ſaluum eſſe, & non perdi. Vt Grammaticorũ uulgus exponit. Quæ quidẽ coniunctio ut ſupra dictum &, περ, ſyllabã

admittit, ut πλουτεῖν θέλω, ἢ πένεσθαι, Diues malo eſſe quàm pauper. id eſt, & non pauper. Sed Homericum Verſum Porphyrius aliter accipit, ſentẽtia magis egregia, ut paulo poſt ſubiũgemus.

Ἦ ἀπορρηματικὸς, ἀντὶ τοῦ ἆρα, id eſt, Dubitatiua, qua dubitãtes & interrogantes utimur, & ſemper orationi præponitur, niſi aliquid impediat, & circumflectitur. Ἰλιάδ. β. Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει Τρώων ἱπποδάμων. An etiam & auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidomitorum. Eſt etiam λυτικός τις ἀπορρηματικῶς, ſecundum Theodorũ. hoc eſt, ſolutiua quædam cũ dubitatione. Ἰλιάδος ι. Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ᾽ ἀγείρας Ἀτρείδης, ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ᾽ ἠϋκόμοιο. Quid autem populum duxit huc congregans Atrides, an non Helenæ cauſa pulchricomæ? at ſecundum alios ἦ in hac ſignificatione dicitur σύνδεσμος βεβαιωτικὸς μεθ᾽ ὑπερωτήσεως, hoc eſt, coniunctio affirmatiua cum interrogatione, quæ quidem etiam ſiue interrogatione inuenitur. Ἰλιάδ. σ. Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Et ἦ δὴ λοίγια ἔργα ἔσσεται, & ſimilia. Sed ut Theodoro placet, ἦ hoc modo ſumpta, aduerbialem conſtructionem habet affirmatiuorum. ἢ ἀντὶ τοῦ ἄν, καὶ εἰ. Ἰλιάδος γ. Ἦ τοιός δε ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι. hoc eſt, Si talis exiſtens in nauibus per Pontum currentibus. Et in eodem. ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Si & generatione poſterior eſſet.

Ἢ ἀντὶ τοῦ καὶ, ut eſt apud Platonem. Μίνως ἢ περὶ νόμων. id eſt, Minos & de legibus. In qua ſignificatione capitur etiam à Porphyrio accuratiſſimo Homeri interprete in enodatione carminis illius, Βούλομ᾽ ἐγὼ. cuius uerba hæc ſunt, θέλω γὰρ τὸν ὄχλον σώζεσθαι, καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. id eſt, Volo ego populum ſoſpitari, & ipſe met interire. Qua uoce ſignificat ſe populi Græci ſalutẽ propriæ ſaluti præferre, quod optimo cuiq; Imperatori conuenientiſſimum eſt. Atten.

Ἢ ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. id eſt utrum. Ἰλιάδος α. Διάνδιχα μερμήριξεν. Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, utrum hic enſem acutum educens à femore.

Ἢ συγκριτικὸς, Comparatiua. Ἰλιάδος ο. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι. Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Id eſt, melius uel mori uno tempore, uel uiuere, quàm diu corrumpi in graui pugna.

Ἢ παρέλκει, id eſt abundat. Ἰλιάδος θ. Ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστι, quoniam præſtantior eſt.

Ἢ adiuncta ἀλλὰ cõiunctioni, fit ἀλλ᾽ ἤ, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀλλ᾽, niſi.

ὡς τὸ ὡσαύτως, eodem modo. ὀδυσ. ε. ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγαθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. Eodem modo rurſus nunc mihi inuidetis dii mortalem hominem adeſſe.

ὡς τὸ ἕως, donec. ὀδυσ. γ. ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον, καὶ χρυσὸν ἀγείρων. Donec hic multum uictum & aurum congregans.

ὡς τὸ ἀλλά, ſed ὀδυσ. χ. κείσομαι, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων. Iacebo, ſed non eſt poſtea gratia benefactorum.

ὡς τὸ ὅτι, quia. ἰλιάδ. χ. οὐδέ νύ πώ με, ὡς θεὸς εἰμί. Neq; quidem, nempe me nouiſti ꝙ deus ſum.

ὡς τὸ ἐπεί, poſtquam. ἰλιάδος κ. ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι. Poſtea q̄ uidit locū deſertū ubi ſteterāt ueloces equi.

ὡς τὸ εἴθε. utinam. ἰλιάδος γ. ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. Veniſti ex bello, utinam illic periiſſes,

ὡς τὸ, εἰ, σύνδεσμον συναπτικόν, Si, coniunctionem continuatiuam. ὀδυσσείας γ. ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε. Si uos a me celerem ad nauem iretis.

ὡς τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, narratiuum caput. ὀδυσ. γ. ὡς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθής, οὐδέ τι οἶδα. Sic ueni chare fili nihil audiens, neq; quidquam noui.

ὡς τὸ καθάπερ, quemadmodum. ὀδυσ. ψ. ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον κίκονας δάμασε. Cœpit quéadmodum primū Ciconas domuit.

ὡς τὸ εὐθέως, ſtatim. ἰλιάδ. ξ. ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. Vt autem uidit, ſtatim illum amor denſa præcordia circumobruit.

ὡς ἀλλὰ μὴν, atqui. ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, ὡς τοῦτ' ἀληθῶς ἀττικὸν χωρίον. Atqui hæc uere Attica regio.

ὡς τὸ λίαν, ualde. ἰλιάδ. τ. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ' ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. At Achilles ut uidit, ualde illum magis ſubiit ira.

ὡς τὸ ἵνα σύνδεσμον, ut coniunctionem. ἰλιάδος γ. ὡς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. Vt mihi & hūc uiꝝ magnū nomines.

ὡς τὸ διό, ea propter. ἰλιάδ. ι. ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι. Ea ꝑpter poſtea a te chare fili nō uellē relinq.

ὡς τὴν πρός πρόθεσιν, ad ὀδυσ. ρ. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Vt ſemper ſimilem agit deus ad ſimilem.

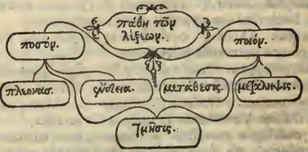
ὡς τὸν γὰρ σύνδεσμον, enim cōiunctionē. ἰλιάδ. φ. ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι. Non enim tibi fluuio domari fatale eſt.

Τὸ ὡς πάντοτε ὀξύνεται, καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὁμῶς, καὶ δασύνεται πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὠτίον.

Τέλος.

DE AFFECTIONIBVS.
ex Tryphone grammatico.

ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστι περισσότης χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων.
Ἔνδεια δὲ τοὐναντίον χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.
Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις. οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ.

Πρόσθεσίς ἐστι στοιχείου κατ᾽ ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προσθήκη. οἷον ἀσταφίς, ἀντὶ τοῦ σταφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ τοῦ στάχυς.
Ἀναδίπλωσις δέ ἐστι τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσιν, ἀντὶ τοῦ κάμωσιν. ἀταρτηρός, ἀντὶ τοῦ ἀτηρός.
Ἔκτασίς ἐστιν ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον καλός, κᾱλός. κόρη, κούρη.
Ἐπέκτασίς ἐστι πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφειός, ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια.
Μετάθεσις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ᾽ ἑτέρας τάξεως. οἷον δαρτὰ ἀντὶ τοῦ δρατά. καλεῖται δὲ καὶ ἐναλλαξις καὶ ὑπέρθεσις.
Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις. οἷον ἠπεδανός, ἀντὶ τοῦ ἀπεδανός. αἱμηπότης, ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης.

Εἴδη τῆς ἐνδείας.

Ἀφαίρεσίς ἐστιν ἔνδεια κατ᾽ ἀρχήν. οἷον ὀρτή, ἀντὶ τοῦ ἑορτή. αἶα ἀντὶ

γαῖα. κεῖνος ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Ἄρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ᾽ ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. οἷον βλήαται, ἀντὶ τοῦ βεβλήαται.

Συστολή ἐστιν ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συστολῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον φυσίζοος, ἀντὶ τοῦ φυσίζωος. ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

Συγκοπή ἐστιν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον κάμμορος, ἀντὶ τοῦ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ τοῦ δασύσκιον.

Vbi aduertendum eſt, ſyncopã tribus modis fieri. Aut enim integra eliditur ſyllaba κοινῶς, ut δασύσκιος, δάσκιος. ὁμόζιχαο, ὄζυχαο. Aut uocalis ſola Aeolico more, & tunc cõſonãs aut eadẽ remanet immutata. ut φέρετε, φέρτε, πίποτε, πίπτε. aut in ſequentẽ uertitur, ut κατάμορος, κάμμορος. κατέβαλον, κάββαλον. κατέπεσεν, κάππεσεν. & ſic ĩ aliis cõpoſitis cũ hac præpoſitiõe κατὰ, in quibus, α, extrema uocali expuncta, τ, in ſequentẽ cõſonantẽ uertitur, niſi forte aſpirata extiterit, qa tunc, τ, nequaq̃ in eã mutari poteſt, quãdoquidẽ ſyllaba in aſpiratã cõſonantẽ deſinere inueniretur, qđ apud Græcos abſurdũ eſt, ſed eius loco ἀντίστοιχον, hoc eſt, ꝓpria tenuis ſubrogatur, ut κατέθανον, κάτθανον. καταφάλαρα, καπφάλαρα. καταχεῦσαι, κακχεῦσαι. Verũ ſi duæ ſequãtur cõſonãtes, integra ſyllaba eliditur, ut κατάκτανε, κάκτανε. κατάσχεθε, κάσχεθε. Attamẽ ſi altera illarũ immutabilis ſit, rurſus ĩ ſequẽtẽ mutatur cõſonãtẽ, ut καταδραθέτην, κάδδραθέτην. Aut duæ eliduntur ſyllabæ, Ionico more atq; Aeolico, ut δευκαλιανίδης, δευκαλίδης. ὑπεριονίδης, ὑπερίδης. unde ὑπερίων, ὑπερίονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, Sol. Atten.

Διαίρεσίς ἐστιν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων, καὶ θετταλῶν. οἷον πάϊς, ἀντὶ τοῦ παῖς.

Συναλοιφή ἐστι δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἕνωσις, καταβολῇ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. Ἁπλοῦς μὲν τρεῖς. κατὰ ἔκθλιψιν, ἐπ᾽ ἐμὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῆδες, ἀντὶ τοῦ νηρηίδες. Συνθέτους δὲ τέσσαρας, κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμοὐποδύνει, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ ὑποδύνει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ᾡπόλος, ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τᾀθιοπίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

Quo in loco illud annotandum eſt, ꝙ ſi ex quapiam diphthongo, præcedente διὰ τοῦ, ι, & ex quauis uocali ſequente, craſim fieri cõtingat, ἰῶτα quæ eſt ſubiunctiua uocalis diphthongi, cũ inter duas uocales forte exiſtat, prorſus exteritur, nec facta craſi, amplius admittitur,

ut καὶ ἐγὼ κἀγώ, ubi ſubtracto, ι, κατὰ ἔκθλιψιν, α, &, ε, in, α, productum κατὰ κρᾶσιν contracta ſunt. ſic τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ, ἐμωκυμόρῳ, χωρὶς τοῦ, ι, ὅτι οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται, τοῦ, ι, μέσου ὄντος, οὕτως ὁ Ἐτυμολόγος. Hoc eodem modo συναλοιφὴ κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν fieri contingit, ut ſupra dictum eſt, ut ἐμοὶ ὑποδύνει ἐμοὐποδύνει. ubi, ι, ex, οι, diphthongo prius expuncta, ο, &, υ, κατὰ συναίρεσιν in, ου, diphthongum contracta ſunt. At ſi contra eueniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente, & diphthongo διὰ τοῦ, ι, ſequente craſis fiat, ι, quidem diphthongi cum poſt ſe nihil habeat quod obſtet, facta craſi ex præcedentibus uocalibus iterum in diphthongum admittitur, ut ὁ αἰπόλος ᾡπόλος. ubi, ο, &, α, κατὰ κρᾶσιν in, ω, μέγα contractis, ι, in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν ſumptum eſt. Moſcopulus tamen ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter ſentire uidetur in dictione ἐγᾦδα, ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶδα, & ἐγᾦμαι ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶμαι, quæ quidem Attica ſunt. Subtracta enim præpoſitiua uocali, ο, diphthongi, hoc eſt, ι, κατὰ ἔκθλιψιν, ex, ω, &, ι, quæ eſt ſubiunctiua uocalis eiuſdem diphthongi, in, ῳ, diphthongum impropriam ſynæreſim facit. Sic in dictione δαῖρα ἐκ τοῦ δάειρα, quod Poeticum eſt, & Proſerpinã ſignificat, expuncta enim prius, ε, præpoſitiua uocali, ει, diphthongi, κατὰ ἔκθλιψιν, ex, α, &, ι, in, αι, diphthongum ſynæreſim facit,

δαῖρα Proſerpina

Sed ego antiquorum opinioni magis adhæreo, qui ex præpoſitiuis uocalibus ſynæreſim ſiue craſim omnino fieri exiſtimant, quod etiam in his exemplis ἐγᾦδα, & ἐγᾦμαι, atque δαῖρα fieri poteſt κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, quandoquidem etiam ex longa præcedente, nonnunquam craſin fieri contingit, ut in dictis exemplis liquido apparet, hoc eſt, τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἐμωκυμόρῳ. ubi, ω, &, ε, & duo, ωω, in, ω, contracta ſunt. Vtram tamen ſententiam libuerit ſequi poteris. Sed ſciendum, hæc uere Attica eſſe. Si uero ex duabus diphthongis huiuſmodi contractio fieri contingat, primum quidẽ ex præcedente diphthongo ſubiunctiua uocalis, hoc eſt, ι, κατὰ ἔκθλιψιν omnino elidenda ẽ, deinde ex uocali relicta & ex ea quæ ſeqtur in altera diphthõgo, fit craſis in uocalẽ ꝑductã, quæ, ι, in diphthõgũ impropriã κατὰ συναίρεσιν indubitato admittit: ut οἱ αἰπόλοι ᾡπόλοι, τῇ αἰθιοπίᾳ τᾳθιοπίᾳ.

Etiam ex longa præcedẽte craſis.

Eſt autem præter hæc & alia ſpecies συναλοιφῆς, quæ fit, cum duæ diuerſæ dictiones ꝑ uocales uniuntur, quarum præcedens ſit Articulus præpoſitiuus neutri generis, hoc eſt, τὸ, ſequens uero indifferens. Quæ ſi ab, ε, tenui incipiat, fit craſis in, ου, ut τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον. τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἔνδυμα, τοὔνδυμα, & ſimilia. At ſi ab, α, dictio ſe-

quens

guens incipiat, iterum in, α, productum fit contractio, ut τὸ ἀγαθόν, τἀγαθόν. τὸ ἕτερον, δωρικῶς θἄτερον, ἀπὸ τοῦ, τ, εἰς, θ, ſequente uocali aſpirata. In plurali quoq; præcedente τὰ articulo neutro pluralis numeri, ſequēte uero ſiue, α, ſiue, ε, in, α, item productum fit craſis, ut τὰ ἀγαθά, τἀγαθά. τὰ ἕτερα, θἄτερα. τὰ ἐμά, τἀμά, & alia huiuſmodi. In quibus contractionibus illud diligēter cōſiderandum eſt, ꝙ ubicunq; ex quapiam uocali tenui ſequēte, facta ſit Craſis, ea τὴν ψιλὴν ſuperponi ſibi deſiderat. Ex aſpirata uero ſequēte, nequaq̃, quod ab antiqs cōſtantiſſime ubiq; ſeruatū uidemus, nō ſolū articulis præcedētibus, ſed aliis quoq; dictionibus, ut ποῦ ἐστι, ποῦστι. Eliſo enim, υ, ſubiunctiua uocali, ο, &, ε, in, ου, cōtracta ſunt. Sic μοί ἐστι, μοῦστι. & alia huiuſmodi.

Παρένθεσις ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον νοῦσος, ἀντὶ τοῦ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ τοῦ ξένος. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Διπλασιασμός ἐστι τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. Ὅττι, ἀντὶ τοῦ ὅτι. μέσσον, ἀντὶ τοῦ μέσον. Τὸ πάθος ἰώνων.

Παρέμπτωσις ἐστὶ προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον πτόλις, ἀντὶ τοῦ πόλις. πτόλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος.

Προσχηματισμός ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. Ἔστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ λόγοις.

Ἔλλειψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμύξαι, ἀντὶ τοῦ αἰμύξαι. γεραόν, ἀντὶ τοῦ γεραιόν. ἴδια τῶν ἀττικῶν, καὶ δωριέων καὶ αἰολέων.

Παρέλλειψις ἐστὶν ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. κάλιον, ἀντὶ τοῦ κάλλιον. ὤφελες, ἀντὶ τοῦ ὤφελλες. θᾶτον, ἀντὶ τοῦ θᾶττον.

Ἔκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον ἀντὶ τοῦ σκῆπτρον.

Ἀποκοπή ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ ποσειδῶνα. ἀπόλλω, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De ſpiritibus.

Πνεύματα Græce, Latine ſpiritus, duo ſunt, ἡ δασεῖα, καὶ ἡ ψιλή. hoc eſt, Aſpiratio & Leuigatio, ſiue exilitas. Omnis enim dictio à uocali ſiue à diphthongo incipiēs, uel nota aſpirationis, uel exilitatis annotatur. Ex conſonantibus autem, ρ, ſolum in principio dictionis poſitum aſpiratur, ut ῥήτωρ. At in medio duarum uocalium in eadē

dictione ſimplici exilem ſpiritum habet, ut χαίρω, φέρω. Si uero geminatum extiterit, primum quidem exili ſpiritu annotatur, alterum uero aſpiratur, ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος.

In Nominibus, quem utiq; ſpiritum Nominatiuus habet, eundem & cæteri caſus ſuſcipiunt.

In Verbis quoq; ſpiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducuntur, ſeruatur. Excipitur ἔχω quod ἕξω futurum habet aſpiratum. ἵστημι quoq; aſpiratur, ſed eius præterita leuigantur, dempto præterito perfecto & pluſquamperfecto ἕστηκα ſcilicet & ἑστήκειν. Quoniam, ε, ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in aliis modis, ſpiritum thematis ſeruat, ſi uero cadit, hoc eſt, ſi non remanet in aliis modis, ſicut eſt in ambobus Aoriſtis, exilem ſpiritum habet, ut ἔστησα, στῆσον, στησάτω. ἔστην, στῆθι, στήτω. Attice aucta, ſpiritum thematis ſeruant, ut ἐλεύθω, ἐλήλυθα. ὠνῶ, ἑώνηκα. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ἀνδάνω, ἑήνδανον.

Omnis articulus à uocali incipiens aſpiratur, ut ὁ, ἡ, οἱ, αἱ.

Omnia pronomina ab, ε, incipientia, exili ſpiritu annotantur, ut ἐγὼ, ἐμοῦ. Præter ἕ. & ab eo deriuata, ut ἑαυτὸν. At ſi ab alia uocali initium habent, aſpirantur, ut οὗτος, αὕτη. Excipitur αὐτὸς, & ex eo cōpoſita, ut αὐτόχειρ, αὐτόματος. Aſpiratur & αὑτὸν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ, ε,

Omnis præpoſitio à uocali incipiens attenuatur, ut ἀνὰ, ἀπὸ, ἐπί. Excipitur ὑπὸ & ὑπὲρ.

In medio dictionum compoſitarum, nec denſus ſpiritus, nec tenuis ponitur, ut κατέδεχεν, καθάπαξ, ἀφυψόθεν.

Omnis Coniunctio à uocali incipiens leuigatur, ut ἀλλὰ, εἰ, ἐπεὶ. Excipiūtur cauſales, quæ oēs aſpirantur, ut ἕνεκα, ὅπως. præter ὄφρα.

Deriuatiua omnia, ſi principium primitiuorum ſeruant, eiuſdem quoq; retinent ſpiritum, ut ἅλς, ἁλίτης, ἁλιεύς. ἕλκω, ἕλκος. Excipiuntur ἱδρὼς ἀπὸ τοῦ ἴδιον. ἄμυδις ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς ἀπὸ εἴρω. εἱρκτὴ ἀπὸ τοῦ εἵργω.

Relatiua per aphæreſin tenuis Cōſonantis facta, aſpirantur, ut τόσος, ὅσος, τηνίκα, ἡνίκα. Excipiuntur τόφρα, ὄφρα, τῆμος, ἦμος. Attenuatur autem ὄφρα quidem, quoniam, α, ε, &, ο, ante aſpiratam exili ſpiritu annotantur, ut ἄφενος, ἔθνος, ὄφις. ἦμος uero, quoniam, η, in trochaica dictione exilem ſpiritum ſibi aſciſcit, ut ἦχος, ἦθος, ἦμος, præter ἧλος.

Aeolica omnia leuigātur. Nam Aeoles aſpirationē omnino ignorant.

Nomina numeralia aſpirantur omnia, ut εἷς, ἕξ, ἑπτά. demptis ὀκτὼ & ἐννέα, & quæ ab eis deducuntur, ut ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα.

DE α.

A ſiue intenſionem ſignificat, ſiue priuationem, ſiue unionem, ſiue malum, ſiue parum, ſiue abundat, exili ſpiritu annotatur. Excipitur ἅλυσις, quod ex, α, priuatiuo cõponitur & λύω. ἅδης quoque aſpiratur, ex, α, priuatiuo & ἴδω. α, uero ἀθροιστικὸν aſpiratur, ἅμα. ἅπας.

A ante, β, leuigatur, ἄβυδος, ἄβυσος, ἄβαξ, ἀβειράν. Excipiuntur quæ β, cum, ρ, implicitum habent, ut ἁβρὸς, ἁβρότονον, ἁβρότης, ἁβρύνω. ἀβρότη tamen ἡ νύξ exili ſpiritu annotatur. & ἁβροτάζω τὸ ἀποτυγχάνω, & ἄβρομος ὁ μὴ ἔχων ἦχον, hæc enim, α, habẽt priuatiuum.

A ante, γ, leuigatur, ἄγαν, ἀγείρω τὸ συναθροίζω, ἀγορά, ἄγνος τὸ φυτόν. Excipitur ἅγιος, & ἁγνὸς ὁ καθαρός, & quæ ab eo deducuntur, ut ἁγνίζω, ἁγιάζω, ἁγνισμὸς, ἁγισμός. ἁγιοσύνη.

A ante, δ, attenuatur, ut ἀδώνις, ἀδελφὸς, ἀδρανής. Excipitur ἅδης & ἅδη ὄνομα πάθους, ἁδρὸς, ἁδρύνω, ἁδρότης, ἁδήσειν, ἁδεινὰς ἁδηνίαν & ἁδεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν.

A ante, ε, leuigatur, ut ἀεὶ, ἀετὸς, ἀέναον, ἀέριον.

A ante, ζ, attenuatur, ἄζωτος πόλις. ἄζω τὸ ξηραίνω, à quo & ἀζαλέος & ἀζηχὲς, ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως. ἅζομαι uero τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, & quæ ab eo fiunt, aſpirantur. Tryphon uero, α, ante, ζ, & leuigari & aſpirari exiſtimat.

A ante, η, θ, ι, κ, attenuatur ſemper. ἀηδὼν, ἀθηναῖος. ἀΐω τὸ ἀκούω. ἄκμων. ἁθρῆσαι ab Atticis aſpiratur, ſed à communibus attenuatur. ἄθρους uero ſi, α, priuationem ſignificat, leuigatur, ſi aggregationem, aſpiratur, unde ἁθροίζω, & ἅθροισμα.

A ante, λ, ſiue ſolũ ſiue geminatũ, attenuatur, ἀλῶ τὸ πλανῶ. ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλός. ἄλυδις ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω. ἄλλος, ἀλλοῖος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλᾶς ἀλλᾶντος, ἀλείφω. Excipitur ἅλς ἡ θάλασσα, & quæ ab eo deducũtur. ἁλίτης ὁ θαλάσσιος καὶ ὁ ματαῖος. ἁλικαρνασσὸς, & ἁλίαρτος ἡ πόλις. ἁλικὸν τὸ ἁλμυρὸν. ἁλίζω τὸ ἁλαπάττω. His adduntur & quæ ἄθροισιν ſignificãt, ut ἅλις ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως, ἁλίζω τὸ συναθροίζω, καὶ ἅλως, ἅλω τὸ ἁλώνιον. & etiã ἁλῶ τὸ κρατῶ, & quæ ab eo deriuãtur, ἅλωσις, ἁλωτὸς, ἁλίσκω, ἅλυσις. etiã ἅλλομαι τὸ πηδῶ, duplici, λλ, & ἁλλόμενος & ἅλμα. ἄλτο uero ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε attenuatur. unde ἔπαλτο apud Homerũ. ἀλκυὼν uero, & ſi ab eo, quod eſt ἐν ἁλὶ κύειν dicatur, leuigatur tamen, propter, κ, ſequens. ἁλία ἡ θερμασία apud Atticos aſpira-

tur, ſed cõmuniter attenuatur. ἄλυς fluuius, unde ἀλυάτης tenui ſpiritu annotatur, quidam tamen aſpirari uolunt. ἄλη uero ἡ ἀδημονία apud omnes leuigatur.

A ante, μ, leuigatur, ἀμύνω, ἀμῶ τὸ θερίζω. ἄμη ἡ σκεπάνη, ἀμάλη, ἀμαθύνω τὸ ἀφανίζω. ἄμης πλακοῦς. ἄμμος, ἄματος τὸ αὐτό. ἄμυδις. ἄμμαν ἀντὶ ἡμῖν. etiam quæ, α, habent ςερητικὸν, ἄμορφος, ἀμείλικτος, & his ſimilia. Excipitur ἅμα, & quæ ab eo deducuntur, ἁμαρτῆ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα, ἁμιλλᾶμαι τὸ ἀγωνίζομαι. ἅμαξα, ἁμαξολοχία. Etiam ἁμαρτάνω & quæ ab eo fiunt, ἁμαρτία, ἁμαρτωλός. ἅμμα τὸ σχοινίον. ἁμὶς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον. ἁμνίον δὲ τὸ αἱματοδόχον. ἁμωσγέπως, καὶ ἁμηγέπη. ἄμη uero, ἡ σκεπάνη apud quoſdã aſpiratur, ab eo quod eſt ἅμα πολοὺς τέμνειν ςάχυας. Inuenitur & ἅμος aſpiratum, & per ſimplex, μ, apud multos. Viſus tamen obtinuit ut leui annotetur ſpiritu, ac geminato, μμ, ſcribatur. ἅμαξα uero, ſi ab eo quod eſt ἅμα ἄγειν τῶν βοῶν, aſpiratur. Si uero ab eo quod eſt ἀμαξὸν ἄγειν, leuigatur. Vbi hoc etiam aduertendum eſt, quod, α, in, μ, deſinens, quapiam ſequente conſonante, leuigatur ſemper; ut ἀμφὼ, ἀμφὶ, ἄμπυξ, ἀμυδὸς, ἄμπελος, & cætera his ſimilia.

A ante, ν, leuigatur, ut ἀνία, ἄνεμος, ἀνεμώλιον, ἀνύω καὶ ἄνοια ἡ ἄγνοια, & his ſimilia. Excipitur ἁνδάνω τὸ ἀρέσκω, quod aſpiratur, quando quidem ἐκ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι deducitur.

A ante, ξ, & ante, ο, leuigatur ſemper, ut ἄξων, ἀξίνη, ἄξυλος ὕλη ἡ πολύξυλος. ἄορ, ἄορος, ἀολλέες οἱ συναθροισμένοι, ἀόριςος, ἀοσσητὴρ ὁ βοηθὸς, & cætera his ſimilia.

A ante, π, leuigatur, ἀπὸ πρόθεσις. ἀπωλειὴς, ἀπώλεια. Excipitur ἅπαξ, ἅπας, ἅπαν, ἁπαλὸς, ἅπτω, καὶ ἅπτομαι. Raro autem in thematicis dictionibus inuenitur, α, ante, π, At ſi quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem ſignificat, aut præpoſitio eſt.

A ante, ρ, leuigatur. ἄρα, ἀρά, ἀραιός, ἀρνίον, ἀρνός, ἄρδω, ἄρξω. Si uero μ, ſequatur aut, π, aſpirabitur, ut ἁρμοῖ ἀντὶ τοῦ νεωςί. ἁρμόζω, ἁρμογή, ἁρμός, ἁρμονία, ἅρμα, ἅρπη ἡ σκεπάνη. ἅρπυια εἶδος ἀνέμου. ἁρπάζω, ἅρπαξ, ἁρπαλέος, & his ſimilia. Excipitur τὸ ἀρμένιος, & ἄρμενον, & ἀρπέπασα, quæ leui ſpiritu ſignantur. ἅρκυς uero ἡ παγὶς aſpiratum inuenitur.

A ante, σ, attenuatur. ἀσία, ἄση ἡ βλάβη. ἀσὶς ſiue auis, ſiue aſtrum cæli. ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη. ἄσσον ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἄσσα, ἀντὶ τοῦ τινά ἀορίςως. ἅσσα uero, ἀντὶ τοῦ ἅτινα aſpiratur. & ἄσσον δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἧττον. τροπῇ τοῦ, η, εἰς, α, μακρόν.

A ante, τ, ſiue ſolum, ſiue geminatum leuigatur. ἄτερ, ἄτη ἡ βλάβη. ἀττάλλω, ἀτθὶς, ἀττικῶς, ἀτιτάλλω, ἀτταγὴν ὄρνις. ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅττα uero ἀντὶ τοῦ ἅτινα aſpiratur, ſic ἅτε, ἀντὶ τοῦ καθά. ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. ἁτέρα θηλυκῶς. ἄττον, ἀντὶ τοῦ ἧττον. & ἄττων, ἀντὶ τοῦ ἐλάττων.

A ante, υ, φ, χ, attenuatur. ἀΰω τὸ φωνῶ, ἀϋτὴ ἡ φωνή, ἄφαρ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως, καὶ ἄφνω, καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος. Excipitur ἁφὴ, ab eo quod eſt ἅπτω. ἄχος, ἄχθος, ἀχαιός.

A ante, ψ, leuigatur. ἄψ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω, unde ἄψορρος, ὁ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶν. & alia. Excipiuntur quæ ab ἅπτω & ἅπτομαι deriuantur, ut ἁψίκορος ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἁψιμαχία, ἁψὶς ἁψῖδος, καὶ ἅψεα τὰ μέλη.

A ante, ω, attenuatur, ut ἄω, τὸ πνέω. ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω. Ὅμηρος. ὕπνον ἀωτεῖ. καὶ ἄωτος τὸ ἄνθος καὶ ὁ καρπός.

DE E.

E ante, α, aſpiratur, ut ἑανὸν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. ἑαυτόν. ἑὰ τὰ ἀγαθά, ſed hoc quidã attenuant. Excipitur ἔαρ, & quæ ab eo fiunt, ut ἐαρινὸς, ἐαρίζω. ἐάω τὸ καταλιμπάνω, & quæ ab eo deducuntur leni ſpiritu annotantur.

E ante, β, leuigatur, ut ἔβενος, ἔβερ proprium nomen. Sequente uero ρ, aſpiratur, ut ἑβραῖος, ἑβραΐς. Excipitur ἐβρὸς, ὁ ἔλαφος. ἑπτὰ quoque & quæ ab eo fiunt aſpirantur, ut ἕβδομος, ἑβδομήκοντα, ἀπὸ τοῦ, π, εἰς, β.

E ante, γ, attenuatur ſemper, ut ἐγείρω, ἐγγὺς, ἔγγυςα, ἐγώ.

E ante, δ, leuigatur, ἔδαφος, ἔδεσσα πόλις, ἔδω τὸ ἐσθίω, & alia. Excipitur ἕδος τὸ ἔδαφος, ἑδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει. ἕδρα, & ab eo deriuata, ἑδραῖος, ἑδράζω, ἑδραίωμα. Excipitur & ἕδνον ἡ προὶξ, dos. ἑδώλιον ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. & ἑδανὸν τὸ ἡδύ.

E ante ſeipſum attenuatur. ἐετῶς, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς. ἔεργον ἤγουν ἐκώλυε. & ἐεισάμην & ἐείκοσι. Excipitur ἑέρση ἡ δρόσος, & ἑέσιος, & ἑέλδωρ ſecundum quoſdam.

E ante, ζ, aſpiratur. ἕζω, ἕζομαι, & quæ ab eo deducuntur. Si uero ex augmento, leuigatur, ut ζέω, ἔζεον. ζῶ, ἔζων. ζωγραφῶ, ἐζωγράφουν.

E ante, η, nõ inuenitur, niſi à declinatione ſiue augmento ſit, ut ἐΰς, ἐῆος. ἦν, ἔην, ἥνδανον, ἑήνδανον, iccirco eorum ſuſcipiunt ſpiritum à quibus fiunt. At ἐηνὸς fluuii nomen, ſecundum aliquos leuigatur.

E ante, θ, attenuatur, ἔθος, ἐθὰς, ἔθνος, ἔθειρα ἡ θρίξ. Excipitur ἕθεν pronomen, & ἑθεὶς, unde ἀφεθείς.

E ante,ι,leuigatur,ἐΐσκω τὸ ὁμοιῶ. ἐΐση ἴσοπη ἢ ἴση.

E ante, κ,aſpiratur, ἑκατὸν,ἑκὼν,ἕκαστος,ἑκάτομβος,ἕκηλος, ἕκατι ἀντὶ τοῦ χάριν.ἑκάβη ἕκτωρ,ἑκὰς,& quæ ab eo fiunt,ut ἑκηβόλος,ἑκάεργος.Excipitur ἐκ præpoſitio,& quæ ab ea fiunt,ἔκβλητος,ἐκτὸς.ἐκυρὸς quoq; & ἐκεχειρία, & quæ per ἀφαίρεσιν abiiciunt,ε,ut ἐκεῖνος, κεῖνος,ἐκεῖθι,κεῖθι,hæc quidem omnia tenui ſpiritu annotantur.

E ante,λ,ſiue ſolum,ſiue geminatum attenuatur,ἔλεος,ἔλαφος,ἐλάτη,ἐλῶ τὸ ἐλαύνω,ἐλάβιον τὸ ἐνώπιον. ἔλλοπες οἱ ἰχθύες, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἕλω τὸ λαμβάνω. ἕλλω, ἑλλὰς, & quæ ab eo fiunt, ἑλλανοδίκης ὁ τῶν ἀγώνων κριτής. ἕλη,ἑλένη,ἕλενος,ἑλλὸς ὁ ἔλαφος. ἕλος τὸ δάσος. ἑλίκη, ἕλιξ, καὶ ἑλικῶπις κόρη.ἑλιγματώδης.ἑλικὼν ὄρος.ἕλκω,ἑλκύω, unde ἑλώρια. his adiungitur ἕλμινθες οἱ ἐγγάστριοι σκώληκες.

E ante, μ, leuigatur, ἐμὲ, ἐμὸς, ἐμέω.ῶ.τὸ χέω,ἔμετος. Excipitur ἕμυς, quod χελώνην ſignificat.& ἕμος τὸ ἄφεμα καὶ ἡ μέμψις.

E ante, ν, ſiue ſolum, ſiue geminatum, attenuatur, ἔνος ὁ χρόνος, ἐνιαυτός. ἐνυὼ ἡ μάχη.ἔννη ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός.ἐννέα. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ἕνεκεν,ἓν ἑνός, & quæ ab eo fiunt, ut ἑνὰς ἡ μονάς. ἑνόω. ῶ.ἕνωσις, ἑνίζω. καὶ ἕντο,ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυντο.& ἑνιαῖον τὸ μονοειδές.

E ante,ξ,aſpiratur,ἓξ,ἑξήκοντα, ἑξακόσια,ἑξῆς,ἑξείης, ἕξω μέλλων ἀπὸ τοῦ ἔχω, unde ἕξις ἑξῆς. Excipitur ſola ἐξ præpoſitio, & quæ ab ea fiunt,ut ἔξωρος,ἐξαίρετος.

E ante,ο,aſpiratur,ἑορτὴ,ἑορτάζω.ἑὸν τὸ ἴδιον καὶ ἀγαθόν.Excipiuntur quæ à themate uerborum fiunt, ut ἐὸν, ἐόντος participium neutri generis ſecundi Aoriſti ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω. ἔοικε ἐκ τοῦ εἴκω. ἔοργε ἐκ εἴργω.

E ante,π,leuigatur,ἔπος,ἐπίσης,ἐπὶ præpoſitio,& quæ ab ea deducuntur. Excipitur ἕπομαι τὸ ἀκολουθῶ.ἑπτὰ, καὶ ἑπτάκις,καὶ ἑπτακόσια.

E ante, ρ, attenuatur, ἔρως ἔρωτος,ἐρύω,ἔρρω, ἐρέω,ἔρνος. Excipitur ἕρκος,ἑρμῆς,ἑρμαϊκὸν, ἕρμαιον,ἑρπύω,ἑρπετὸν, ἕρση,ἑρσήεις, ἕρμα τὸ κάλυμμα.ἕρμα,ἐκ τοῦ ἔρεισμα κατὰ συγκοπὴν leui ſpiritu annotatur.

E ante, σ, attenuatur, ἔσω ἐπίρρημα, ἔσο ἀντὶ τοῦ ὕπαρχε. ἑσπέριον, ἐσθὴς, ἐσθλὸς,καὶ ἐσταῖοι.Excipitur ἑστία,ἡ πρεσβεία. ἕστε ἀντὶ ἕως οὗ.ἑσσόμεθα,& quæ à themate deducuntur.ἕσσο ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυσο. & ἑσσάμενος. aſpirantur etiam quæ, σ, cum, τ,habent, ἑστία,ἑστιῶ, ἑστιαῖος,ἕστηκα,ἑστηκὼς,ἑστάναι. ἔστηκα uero & ἔστην,& ἐστάθην cũ ε, habeant ex augmento, leuigantur. & ἔστιν & ἐστὶ, & ἐσσὶ ἐκ τοῦ ἔσιτου tanquam à uerbo ἔω τὸ ὑπάρχω,exilem ſpiritum habent,

E ante, τ, leuigatur, ἔτος, ἐτεὸν τὸ ἀληθές. ἔτυμον τὸ αὐτό. ἐπίτυμον, ἐτώσιον, ἔτνος ὄσπριον τὸ φάβα. Excipitur ἕτοιμος, ἑτοιμάζω, ἑτοιμοπειθής, ἕτερος, ἕτερα, ἑταῖρος ὁ φίλος. καὶ ἑταίρα, ἑταιρὶς, ἑταιρεία, καὶ τὰ ὅμοια.

E ante, υ, attenuatur, ſiue in diſtinctione, ſiue in coniunctione, εὖ ὁ πλατὺς καὶ ὁ ἀγαθός. εὐρὺς, εὐρύνω, εὖ, & quæ ab eo fiũt. Excipitur εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρεμα, εὑρῶ, εὑρήσω. εὕω τὸ φλογίζω, καὶ τὰ ὅμοια.

E ante, φ, χ, leuigatur, ἔφεσις, ἐφετόν. ἔχις, ἐχθρός. Excipitur ἑφθὸς ὁ ἑψημένος.

E ante, ψ, aſpiratur ſemper, ἕψω τὸ ἑψαίνω, ἕψημα. ἕψομαι τὸ ἀκολουθήσω. Excipitur ἐψία ἡ διὰ λόγου παιδία, ἐκ τοῦ ἔπω τὸ λέγω, unde φιλέψιος. Excipiũtur & quæ ex augmento, ε, habẽt, ut ἐψώμισα, ἐκ τοῦ ψωμίζω. ἔψεξα, ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψησα, ἐκ τοῦ ψάω. & alia his ſimilia.

E ante, ω, μέγα aſpiratur, ἕως ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ἀναβολή, & quæ ab eo deriuantur. ἕωθεν, ἑωσφόρος, ἑωθινὸν, ἕωλον τὸ χθεσινὸν καὶ μάταιον. ἕως ἐπίρρημα χρονικὸν. ἕω τὸ ἐνδύομαι. Excipitur ἔω τὸ ὑπάρχω. & ἐῶ, ἐκ τοῦ ἐάω. Si uero, ε, κατὰ πλεονασμὸν abundauerit, ſpiritum thematis ſibi uendicabit. ὁρῶ, ἑώρακα. εἴκω, ἔῳκεν. ἔλπω, ἐώλπειν.

H

H ante, α, ex augmento inuenitur & leuigatur, ut ἤακει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. ἠάριζον, ἀντὶ τοῦ ἔαρ εἶχον, & his ſimilia.

H ante, β, aſpiratur ſemp. ἥβη ἡ ἡλικία, & quæ ab eo deducũtur, ἡβῶ, ἡβάσκω, ἡβηδόν. niſi pleonaſmus fiat, ut ἠβαιὸν, ἐκ τοῦ βαιὸν τὸ μικρόν.

H ante, γ, aſpiratur ſemper, ἡγεμὼν, ἡγεμονία, ἡγοῦ, ἡγοῦμαι, & quæ ab eo deducuntur, ἡγούμενος, ἡγήσιππος, niſi, α, in, η, mutata fuerit, ut ἠγάθεος ὁ ἄγαν θεῖος, & ſimilia. Verũ ſi à declinatiõe augmẽtũ fuerit, thematis ſpiritum oĩno ſuſcipiet, ut ἄγω, ἦγον, ἁγνίζω, ἥγνιζον.

H ante, δ, leuigatur. ἠδωνὸς ὁ μακεδών. ἦδος τὸ ὄφελος. indeclinabile ἤδη, & alia huiuſmodi. Excipitur ἡδὺς, ἥδιον, ἥδιστος, ἡδύνω, ἡδονή, & quæ ex augmento exiſtunt, ut ἡδρασμένος, ἡδρασάμενος.

H ante, ε, ξ, θ, ι, leuigatur, ἠετίων; ἠέλιος, ἠερίβοια, ἠεροφοῖτις. ἠξονοῖ ἔθνος, ἦθος, ἠθῶ, ἠθμός. ἤιος ἐπίθετον τοῦ ἀπόλλωνος, ἠΐτεος, ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά.

H ante, κ, aſpiratur. ἥκω, ἥκιστα, & alia. Excipitur ἦκα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, quod ſecundum quoſdam aſpiratur.

H ante, λ, attenuatur, ἠλίας, καὶ ἠλεῖ propria nomina. ἠλέκτρα. ἠλεὸς ὁ μάταιος. ἠλεῖοι ἔθνος, ἠλιτόμηνος τόκος, ἠλίθιος, & ſimilia. Excipitur ἥλιος, ἧλος, ἡλῶ, ἡλικία, ἧλιξ, ἥλικος, ἡλικιώτης. Quæ uero

à declinatione ſunt, thematis ſpiritum retinet.

Η ante, μ, leuigatur, ἦμαρ, ἠμαθόεις ὁ ψαμμώδης. ἠμὶ τὸ φημί. ἠμύω τὸ ἐπικλίνω, & alia. Excipitur ἡμέρα, ἡμερῶ, ἧμα, ἡμεῖς, ἥμισυ, & quæ ab eo fiunt. ἡμιόλιον, ἡμιμέδιμνον, ἡμίονος, ἡμέτερος, ἡμεδαπός. ἥμων, ὁ ἀκοντιστής.

Η ante, ν, attenuatur. ἠνορέα ἡ ἀνδρεία. ἦνις ὁ ἐνιαύσιος. Excipitur ἡνίκα, ἡνία ὁ χαλινός, ἡνίοχος, & quæ ab eo deriuantur, ἡνιοχεύω, ἡνιοχεία, καὶ ἡνιαστῆρον.

Η ante, ξ, non inuenitur, niſi à themate, ut ἥξω ἐκ τοῦ ἥκω. Siue ex augmento, ut ἠξίωσα ἐκ τοῦ ἀξιόω, ἀξιῶ.

Η ante, ο, &, π, attenuatur, ἠονεύς proprium nomen, & alia huiuſmodi. ἠπῶ τὸ ῥάπτω. ἠπεδανὸς ὁ χθαμαλός. ἤπιος ὁ πρᾷος. ἤπειρος ἡ γῆ. ἠπεροπευτὴς ὁ ἀπατεών, & ſimilia Excipitur ἧπαρ ἥπατος. Vnde ἡπατικός, ἡπατοσκόπος, καὶ ἡπατοσκοπία ἡ μαντία.

Η ante, ρ, leuigatur. ἠριδανὸς ποταμός. ἠριγένεια, ἠριγόνη. ἠρίον τὸ μνημεῖον. ἤρεμος, ἠρεμῶ. ἠρινὸς ὁ ἐαρινος, ἠριγέρων βοτάνη. Excipitur ἡρώδης, ἡρωδιανός. ἧρων κύριον. ἥρα, & quæ ab eo deducũtur, ἥρως, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, & ἡρόφιλος. Vniuerſaliter, η, ante, ρ, cum uocali natura longa, aſpiratur, cum breui uero, leuigatur. ἡρόδοτος enim & ἡρόφιλος ἐκ τοῦ ἥρα, longa in breuem uerſa, facta ſunt. Quæ uero à declinatione fiunt, thematis ſpiritum ſeruant, ut ἤρα ἐκ τοῦ ἐράω, ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ.

Η ante, σ, aſpiratur. ἡσίοδος, ἡσιόνη, ἡσαΐας, ἡσυχία, ἧσις ἡ εὐφροσύνη. ἧσσα, ἥσσων ὁ ἐλάσσων. ἡσίδωρος. ἧσθαι, ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι. Excipiuntur quæ à themate, ſiue augmento fiunt, ut ἠσίν, ἀντὶ τοῦ φησίν. ἦσται, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. ἦσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ἤσθην, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθην & alia huiuſmodi.

Η ante, τ, leuigatur. ἦτορ ἡ ψυχή. ἦτα τὸ στοιχεῖον. ἦτρον τὸ ἔντερον, ἤτοι σύνδεσμος. Excipitur ἧττα, ἡττῶ, ἥττων. & ἥτις ὄνομα ἀναφορικὸν ἐπὶ θηλυκοῦ.

Η ante, υ, leuigatur ſemper. ἠΰς ὁ πλατύς, ἠϋγένειος, ἠΰκομος.

Η ante, φ, aſpiratur ſemp. ἥφαιστος, ἡφαιστεῖον, ἡφαιστία, πόλις. Excipitur ἠφλοισμὸς ὁ ἀφρός, & quæ ex augmento ſunt, thematis ſpiritum ſequuntur.

Η ante, χ, attenuatur. ἦχος, ἠχῶ. Excipitur ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Η ante, ψ, ex augmento reperitur, & aſpiratur ſemper, quoniam aut ab ἅπτω fit, ut ἧψον. aut ab ἅπτομαι, ut ἡψάμην, ἧψα.

Η ante, ω, μέγα leuigatur ſemp. ἠὼς ἡ ἡμέρα. ἠῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας.

ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. Et quæ ex augmento ſunt, ἠώρησεν ἐκρέμασεν ἐκ τοῦ αἰωρέω αἰωρῶ, ἠωρημένος, ἐκρεμαμένος, & ſimilia.

DE I.

I ante, α, β, γ, leuigatur. ἰαχός, ἰάκωβος. ἴβηρ, ἴβυκος κύριον. ἰγνύς, ἰγνάπος, & alia Excipiuntur quæ ex augmento ſunt, ut ἵγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, καὶ ἱγμένος, & alia huiuſmodi.

I ante, δ, attenuatur, ἴδης ὁ κόπος. ἰδίω, ἴδιον, ἰδού, ἴδη, ὄρος. & alia. Excipiuntur quæ poſt δ, ρ habent, ut ἱδρώς, ἱδρῶ, καὶ ἱδροῦς πόλις. ἴδρις uero quidam aſpirant.

I ante, ε, leuigatur, ἰέναι, ἰεσαί, ἰεχνίαω, & ſimilia. Excipiuntur ἱερός, & quæ ab eo deducuntur, ἱερεύς, ἱερεύω τὸ θύω, ἱέραξ. Et quæ à declinatione ſunt, ut ἵει, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. ἱείς, ἱέντος, ἵεμαι τὸ προθυμοῦμαι, ἵετο, & alia huiuſmodi.

I ante, ζ, aſpiratur, ἵζω, ἱζήσω, ἱζάνω.

I ante, η, θ, leuigatur ſemper, ἰησοῦς, ἰηθός. ἴημι τὸ πορεύομαι. ἴη ἀντὶ τοῦ ἔλθῃ. ἰθάκη, ἰθύς ὁ εὐθὺς ἰθαγενής ὁ ἐγχώριος, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἵημι ſolum τὸ πέμπω. ὁ παρατατικὸς ἵην.

I ante, κ, attenuatur, ἴκαρος, ἴκελος, ἰκόνιον, ἰκρίον τὸ ξύλον. ἰκτὶν τὸ ὄρνιον. ἰκμάς ἰκμάδος. Excipitur ἱκανός, ἱκανῶ ῥῆμα. ἵκω τὸ ἱκετεύω. ἱκετεία, ἱκεσία, ἱκάνω. ἱκνοῦμαι. Et quæ à declinatione ſunt, ἵκετο, ἵκτο ἀντὶ τοῦ ἦλθε.

I ante, λ, leuigatur. ἴλη ἡ τάξις. ἴλιος ἡ τροία. ἴλεος ὁ φωλεός. ἰλισσός ποταμὸς, & alia. Excipitur ἵλεως ὁ εὐμενής. ἱλαρός, ἱλάριος, ἱλαρότης, ἱλάσκω, ἵλαος, ἱλασμός, & omnino quæcunque ab ἵλεως deducũtur.

I ante, μ, aſpiratur ſemper, uocali ſequente, ἵμερος ἡ ἐπιθυμία. ἱμέριος κύριον. ἱμὰς ὁ λῶρος, ἱμάτιον, ἱμονιά τὸ ἀντλητήριον. ἱμέρα πόλις. Conſonante uero ſequẽte, leuigatur, ἴμβρος νῆσος, & his ſimilia.

I ante, ν, leuigatur, ἴναχος. ἰνὼ κύριον. ἰνίον τὸ νεῦρον. Excipitur ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπως.

I ante, ξ, attenuatur, ἰξός, ἰξίων κύριον. ἴξ ὁ σκώληξ. Excipitur ἵξομαι ἐκ τοῦ ἵκομαι.

I ante, ο, leuigatur, ἰοβιανός, ἰόλαος, ἰορδάνης, ἴον τὸ ἄνθος. ἰὸς τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ ὄφεως. ἰὸς δὲ τὸ βέλος aſpiratur ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω.

I ante geminatum, ππ, aſpiratur ſemper, ἵππος, & quæ ab eo fiunt ἱππεύω, ἱππεία, ἱππίας κύριον. ἱππηλάσιον. Verum ante unicũ π, attenuatur, ἴπτω τὸ βλάπτω. ἰπνὸς ὁ φοῦρνος. ἶπες οἱ σκώληκες. Excipitur ἵπταμαι, quod aſpiratur.

I ante, ρ, attenuatur, ἶρος τὸ πτωχός. ἶρις τὸ ἐν νέφεσι τόξον. Excipitur

ἱρός ὁ ἱερὸς κατὰ συγκοπήν. ἱρεύς ἱρεῖον. ἵρηξ, ἱέραξ, & alia huiuſmodi.

ι ante, σ, (niſi, τ, poſt ſe implicitum habeat) leuigatur, ἴσος ὁ ὅμοιος. ἶσις ἡ θεά. ἴσημι τὸ γινώσκω. ἰσίδωρος. ἰσμηνίας, ἰσσονία χώρα. ἰσχὰς, ἰσχίον. Si uero inferatur, τ, aſpiratur, ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία, ἱστορέω, ἱστιαῖος, ἱστὸς, ἵστημι. Annotatur in his ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἰστέον, καὶ ἴστρος ποταμός.

ι ante, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, attenuatur ſemper. Ante, τ, ἴτυς, ἰταμός. ἰτέον ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ante, υ, ἴυγξ ὁ ὄρνις καὶ τὸ ὄργανον, ἰύζω τὸ φωνῶ. Ante, φ, ἶφι ἀντὶ τοῦ λίαν. ἴφικλος Ante, χ, ἰχὼρ, ἴχνος. ante, ψ, ἴψ ὁ σκώληξ, ἰψιφαγία. Ante, ω, ἰωκή, ἀντὶ τοῦ φόβου, ἰῶτα, ἰώσηπος, ἰωσήφ, ἰωάννης.

Annotandum autem, q, ι, ante omnes uocales attenuatur, præter ἵημι, & quæ ab eo deducuntur. Similiter & ante tres aſpiratas, θ, ſcilicet, φ, &, χ, ante, σ, aſpiratur ſemper, ſed ante, ξ, &, ψ, leuigatur.

DE O

ο ante, α, β, γ, attenuatur ſemper, ὄαροι αἱ γυναῖκες, καὶ ὀαρίζω. ὄβριμος, ὀβελός. ὄγκος, ὄγδοος, ὄγμος, & alia.

ο ante, δ, attenuatur, ὀδύνη, ὀδοὺς ὀδόντος, ὀδὰξ, ὀδωδώς. Excipitur ὁδὸς, & quæ ab eo deriuantur, ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος ὁ λῃστής. His adiungitur ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος.

ο ante, ε, ζ, θ, ι, attenuatur, ὀεργίλος κύριον. ὄζος ὁ κλάδος, ὄζω ῥῆμα ὀθόνη, ὄθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀϊστὸς ὀΐω τὸ ὑπολαμβάνω. Excipitur ὅθι, ὅθεν, & alia.

ο ante, κ, attenuatur, ὄκνος, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκρυόεις, ὀκέλλω. Excipitur ὁκοῖον τὸ ὁποῖον, ὁκόσον, ὅκως, ἅπερ ἰωνικὰ εἰσὶ, π, in, κ, uerſo.

ο ante, λ, leuigatur, ὄλεθρος, ὀλοφύρω, ὄλυμπος, ὄλισθος, ὄλλω, ὄλβος. Excipitur ὅλος, ὅλμος, ὁλκὸς τὸ ἐπιμήκες σῶμα. ὁλκὰς, ὁλκὴ τὸ βάρος. ὅλως ἐπίρρημα, ὁλικῶς, καὶ ὁλότης.

ο ante, μ, attenuatur, ὀμῶ τὸ ὀμνύω. ὀμιχῶ τὸ οὐρῶ. ὀμόργνυμι, ὀμίχλη. Excipitur ὁμοῦ, & quæ ab eo fiunt. ὁμαίμω, ὅμορος, ὁμευνέτης, ὁμῆλιξ, ὁμώνυμος, ὅμιλος, ὁμιλία, ὅμηρος, ὅμοιον. ὁμοκλὴ ἡ ἀπειλὴ, καὶ ὁμαλός.

ο ante, ν, ξ, attenuatur ſemper, ὄνος, ὄνυξ, ὄναρ, ὄνθος. ὀνία τὰ βρώματα. ὄξος, ὀξὺς, ὀξύη δένδρον, ὀξεῖα, & alia.

ο ante, π, leuigatur. ὀπὸς, ὀπώρα, ὀπὴ, ὀπαδός. Excipiūtur quæ, λ, cum, π, implicitum habet. ὅπλον, ὁπλίζω, ὁπλὴ ὁ ὄνυξ. Excipiuntur & relatiua. ὅπη, ὅπου, ὁπότε, ὁπότι, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπότερος, ὅπως, ὁπωσοῦν. καὶ ὁποσονοῦν.

ο ante, ρ, attenuatur. ὀρθός. ὀρέστης, ὀρέγω, ὄρος τὸ ἀλέτριον, ὀῤῥός, ὀρύττω. Excipitur ὁρῶ τὸ βλέπω, & quæ ab eo fiunt. ὅρασις, ὅρος ἀρσενικὸν, & ab eo deriuata. ὁρίζω, ὁρισμός. ὅριον τὸ ὁροθέσιον. Excipiuntur & quæ, κ, siue, μ, post, ρ, habent, ut ὁρκίζω, ὅρμος, ὁρμίζω, ὁρμαθὸς, ὁρμῶ, ὁρμώμενος. ὄρμενος uero ab eo quod est ὄρω τὸ ὁρμῶ attenuatur. ὄργιον τὸ μυστήριον aspiratur, quanquam usus id leuigari obtinuerit.

ο ante, σ, uocali sequente aspiratur. ὅσιος, ὁσιῶ, ὅσος, ὅσον. & μονοσύλλαβα. ὅς ὁ ἴδιος, καὶ ὅς ἀντὶ τοῦ οὗτος, & ὅστις. Consonante uero illata attenuatur. ὀστοῦν, ὀσφύς, ὄσσα ἡ φήμη. ὄσσω τὸ βλέπω. & ὄσσος ὄσσεος ὁ ὀφθαλμός. Annotatur ὅσπερ κύριον, quod & si uocalis non sequatur, exilem tamen spiritum sibi uendicat.

ο ante, τ, leuigatur ὀτηρὸς ὁ σπουδαῖος. ὀτοτοῖ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα. Excipiuntur ὅτι, ὅτου, ὅτῳ, ὅτων, & similia.

ο ante, φ, χ, ψ, attenuatur. ὄφις, ὄφελος, ὀφνεῖ κύριον, ὄφρα. ὄχος τὸ ἅρμα, ὀχυρός, ὀχληρός. ὀψέ, ὀψία, ὄψιος, ὄψιον τὸ ὀψώνιον.

υ in principio.

υ in principio omnis dictionis aspiratur ὑάκινθος, ὑβὸς ὁ κυρτός, ὑγεία, ὕδωρ, ὑέλλος, ὕαλος ἡ φλυαρία, ὕλη, ὑμέτερα. ὕμνις, ὑπήνη, ὑργανία χώρα. ὗς, ὕφος, ὕψος, ὑιός. ὕω τὸ βρέχω. excipiũtur quæ Aeolica sũt, ut ὔμμες, ὐμμέων, & alia huiusmodi. Nã Aeoles aspirationẽ oĩno respuũt,

ω in principio.

ω in principio dictionis leuigatur, præter ea quæ ab ὥρα deducuntur, cum tempus significat. ὧρος, ὥριος, ὥριμος. etiã cum τὴν δυσμορφίαν significat, ut ὡραῖος, ὡραΐζω, ὡραϊσμὸς, ὡραΐζω τὸ ὠχριῶ, καὶ ὡρακιῶ τὸ αὐτό. Etiam cum τὴν φροντίδα significat, ut ὡρῶ τὸ φυλάσσω, ὡρεῖον, & similia. Cum his etiã aspiratur ὧδε aduerbium, & ὧδι, ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὧδε uero ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, quidam leuigandum esse existimant. Aspirantur & monosyllaba, ut ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. & ᾧ τῷ ἰδίῳ. & ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων. Annotantur in his ὦ aduerbium uocandi & ὢ σχετλιαστικὸν, & ὦ τὸ ὑπάρχω, & ὤν participium eius, hæc enim leuigãtur, quibus additur & ὠρίων, ὠρίωνος.

Περὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξ διφθόγγων.

αι Diphthongus in dictionibus super unam syllabam attenuatur, αἰκίζω, αἰκισμὸς, αἰδοῦμαι, αἴσσω. nisi forte inferatur, μ, quia tunc aspiratur, ut αἷμα, αἵμυλος, αἱμασιά. Excipitur αἴμων ὁ ἐπιστήμων. Annotãtur αἱρῶ τὸ κρατῶ, & αἱροῦμαι τὸ προκρίνω aspirata. Dictũ est, super unam syllabã, propter articulos & præpositiuos & suppositiuos, ut αἱ nominatiui casus pluralis numeri, & αἷς datiui.

αυ Diphthongus leuigatur, αὔξω, αὐδῶ, αὐτὸς, αὔτη. Excipitur αὕτη ἃς ἀπὸ τοῦ οὗτος. & αὑτὸν ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν.

ει Diphthongus leuigatur, εἰκάζω, εἴρω τὸ πλέκω, εἴργω, εἴβω, & quæ ab eo fiunt. εἰληθεροῦμαι, εἰλεὼς, εἰλικρίνεια Excipitur εἵλως ὁ δοῦλος, εἱλωτεύω τὸ δουλεύω, εἱλίσσω. At εἱλόμην à declinatione habet aſpirationem. & εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. & εἱστήκει. εἵως ἀντὶ τοῦ ἕως. hæc autem omnia ex Pleonaſmo habent, ι, præter εἵλως. aſpiratur etiam εἱρμὸς, εἱρκτὴ, quanq̃ hoc quidẽ ἀπὸ τοῦ εἴρω, hoc uero ἀπὸ τοῦ εἴργω. nã deriuatiões ſæpenumero ſpiritus mutãt, ut ἰδίω, ἱδρώς. ἄμα, ἅμυδις. ſic igitur εἴρω εἱρμὸς, & εἴργω, εἱρκτή. καὶ ἄλλως.

ει Diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabam leuigatur, ut εἴβω, εἴκω, εἰκάζω, εἴκοσι. niſi ἰῶτα ex pleonaſmo abundauerit, quoniam hæc mutationem ſpiritus non admittunt, & bifariam dicuntur, ut ἕως, εἵως, ἐνάετες, εἰνάετες. & niſi ex præteritorum declinatione, ι, ſumptum fuerit, ut ἕπω, εἶπον. ἔχω, εἶχον, & ſimilia. neq; Attica formatio fuerit, ut λέληφα, εἴληφα. μέμαρμαι, εἵμαρμαι. neq; ſignificati differentia extiterit, ut εἴρω ſi leuem habeat ſpiritum, τὸ λέγω ſignificat. ſi uero aſpiratum, τὸ συνάπτω.

ευ Diphthongus leuigatur, ut εὖ, εὔβοια, εὔβουλος, εὐγενής. Excipitur εὕδω, εὕω τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω, εὕρω & quæ ab eo fiunt, εὑρίσκω, εὑρετής.

οι Diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabam leuigatur, ut οἶκτος, οἶστος, οἰδῶ, οἶος ὁ μόνος. οἴμη ἡ ᾠδή. unde οἰμώζω. Excipitur οἶμος ἡ ὁδὸς, οἱμῶ τὸ ὁρμῶ, οἷος ὁ ποῖος. & οἷος ὁ δυνατός. Dictum eſt, in dictionibus ſuper unam ſyllabam, propter οἱ articulum præpoſitiuum, & οἳ ſubiunctiuum nominatiui caſus pluralis numeri. & οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου. & οἷς datiui caſus pluralis numeri. οἶς uero τὸ πρόβατον ab eo quod eſt ὄϊς leuigatur, οἴμη, ἡ ᾠδὴ nonnulli aſpirant. οἰμώζω uero leuigant ab eo quod eſt οἴ θρηνητικὸν ἐπίρρημα.

ου Diphthongus leuigatur, οὐδεὶς, οὐδαμῶς, οὖθαρ. Excipitur οὗτος, οὕνεκα, οὗ genitiui caſus, ἀντὶ τοῦ οὗτινος & οὓς Accuſatiui caſus pluralis numeri. οὖς uero τὸ ὠτίον, hoc eſt auris, & οὐ aduerbium negandi, leui ſpiritu annotantur.

Τέλος.

Vrbani Epitaphium, Venetiis, Ad Minoritanos

D O M

VRBANO BOLZANIO BELLVNENSI
MINORITANÆ FAMILIÆ SACERDOTI
SVMMÆ INTEGRITATIS ET INNOCENTIÆ
QVI GRAECAS LITTERAS EXTORRES
IAMPRIDEM ET PROCVL A TERRA
ITALIA EXVLANTES NOBIS SVMMA
CVM DOCENDI TVM SCRIBENDI LAVDE
PRINCEPS ASSERVIT
PIERIVS VALERIANVS BOLZANIVS
EX FRATRE NEPOS INSTITVTIONIS
EDVCATIONISQ. MEMOR POSVIT.

VIXIT ANN. LXXXI. MEN. III. D. XII.
IN VOLVNTARIA PAVPERTATE
FELICISSIMVS. IN OMNES QVOD
POTVIT SEMPER OFFICIOSVS.
NVLLI VNQVAM INIVRIVS.

LOC. PRAECEPTORI MAIORVM SVOR.
CONCESSERE CORNELII PATRONI

M. D. XLV. M. APR.

DANIEL CAIETANVS CREMONEN.

Vrbani ipſius Diſcipulus.

Fœlix Pagina, diues, & redundans
Vrbáni, repetita ter quaterque,
Excuſſis bene uentilata mendis,
Non detracta tamen, nec imminuta,
Verum fuſior, ampliorq; multo,
Exponens loca tecta, & inreperta
Conſtantem, inreuocabilem, fidelem.
Tandem repperit abſolutionem.
Nil optes ſtudioſe, nil requiras.
Maius, plenius, expolitiusq;,
Seu primordia duriora captu
Inſiſtas ſtupidus, nouuſq; diſcas.
Iſthic inuenies notata ad unguem
Occurrentia, ſponte, non labore,
Seu, quæ Cecropio madent lepore,
Spectes altius, hanc olere chartam
Fumum mæoniæ putes Lucernæ.
Iſtanc conſulerem tibi parares
Ni uoto, prece, lite iam paraſſes.

Petrus Cordatus Belluni. Nicolai Doct. Fil.
ex Vrbani Sor. Abnepos.

Credendum Euganeos profugos, in ſaxa receptos
Norica, Belluni delituiſſe iugis,
Hinc etenim reduces longo poſt tempore Muſæ
Cecropiæ amiſſos obtinuere lares.
Hoc genere Vrbanus lapſum decus ἑλλάδος omne
Reſtituit, Latia dum ciet arma Lyra.

Digitized b